# The Mahabharata of Vyasa

**(Proză tradusă în română)**

# ADI PARVA

**(Book 1)**

Kisari Mohan Ganguli

# Mahabharata

# lui

# Vyasa

Tradus în română din textul englez
a lui

**Kisari Mohan Ganguli**

[1883-1896]

# PREFAȚA TRADUCĂTORULUI

Scopul unui traducător ar trebui să fie întotdeauna să țină oglinda în fața autorului său. Astfel, datoria lui principală este să redea, pe cât posibil, modul în care au fost exprimate ideile autorului, păstrând, dacă este posibil, sacrificând idiomul și gustul, toate particularitățile imagisticii și ale limbii autorului. În privința traducerilor din sanscrită, nimic nu este mai ușor decât să prezinți idei hinduse, pentru a le face agreabile gustului englez. Însă efortul traducătorului prezent a fost să ofere, în paginile următoare, o redare cât mai literală posibil a marelui opus al lui Vyasa. Pentru cititorul exclusiv englez, multe din paginile următoare îi vor părea ridicole. Cei care nu cunosc nicio altă limbă în afară de a lor sunt, în general, foarte exclusivi în chestiunile gustului. Neavând cunoștință de alte modele decât cele întâlnite în propria lor limbă, standardul pe care l-au format privind puritatea și gustul în compunere trebuie să fie, în mod inevitabil, unul îngust. Traducătorul, totuși, ar îndeplini prost sarcina sa dacă, pentru a evita ridicolul, ar sacrifica fidelitatea față de original. El trebuie să-l reprezinte pe autor așa cum este, nu așa cum ar trebui să fie pentru a mulțumi gustul îngust al celor complet necunoscuți. Domnul Pickford, în prefața traducerii sale în engleză a ”*Mahavira Charita*”, apără cu abilitate aderarea strictă la original, chiar și la sacrificiul idiomului și gustului, împotriva susținerilor celor numite „traducere liberă”, care presupune a învesti autorul într-un veșmânt ciudat pentru a mulțumi pe cei cărora îi este prezentat.

În prefața traducerii sale clasice a operelor *Niti Satakam* și *Vairagya Satakam* ale lui Bhartrihari, domnul C.H. Tawney spune: „*Sunt conștient că în încercarea actuală am păstrat mult din coloritul local. De exemplu, ideea de a venera picioarele unui zeu al oamenilor mari, deși apare frecvent în literatura indiană, va stârni fără îndoială râsul englezilor care nu cunosc sanscrita, mai ales dacă aceștia aparțin acelei categorii de cititori care își concentrează atenția asupra aspectelor accidentale și rămân orbi la cele esențiale. Dar o anumită măsură de fidelitate față de original, chiar cu riscul de a te face ridicol, este mai bună decât necinstea studiată care caracterizează atât de multe traduceri ale poeților orientali*.”

Suntem pe deplin de acord cu cele de mai sus, deși trebuie remarcat că critica adresată ultimei categorii de traducători este destul de nemeritată, neexistând nimic asemănător unei „necinste studiate” în eforturile lor, care decurg doar dintr-o viziune greșită asupra îndatoririlor lor și, ca atare, trădează doar o eroare a minții, nu și a inimii.

Mai mult de doisprezece ani în urmă, când Babu Pratapa Chandra Roy, împreună cu Babu Durga Charan Banerjee, au venit la retragerea mea de la Seebpore pentru a mă angaja să traduc *Mahabharata* în engleză, am fost uluit de amploarea schemei. Prima mea întrebare către el a fost: „De unde vor veni banii, presupunând că sunt competent pentru această sarcină?”. Atunci Pratapa mi-a detaliat planul său, speranțele legitime pe care le avea privind sprijinul din diverse părți. Era plin de entuziasm. Mi-a arătat scrisoarea lui Dr. Rost, pe care, spunea el, i-o sugerase întreprinderea. Îl cunosc pe Babu Durga Charan de mulți ani și am o părere deosebită despre erudiția și bunul său simț practic. Când el a luat cu căldură partea lui Pratapa pentru a mă convinge de fezabilitatea schemei, l-am ascultat cu răbdare. Cei doi au dorit să finalizeze toate aranjamentele cu mine în aceeași zi. Eu nu am fost de acord cu aceasta. Mi-am luat o săptămână pentru a reflecta. M-am consultat cu câțiva dintre prietenii mei literari, cel mai important dintre aceștia fiind regretatul Dr. Sambhu C. Mookherjee. Am descoperit că Mookherjee fusese vizitat de Pratapa. Dr. Mookherjee mi-a vorbit despre Pratapa ca despre un om cu o energie și o perseverență de neclintit. Rezultatul conferinței mele cu Dr. Mookherjee a fost că i-am scris lui Pratapa, cerându-i să mă reîntâlnească. În acest al doilea interviu s-au întocmit estimări, iar totul a fost aranjat în ceea ce privește partea mea din lucrare. Prietenul meu mi-a lăsat un exemplar de traducere pe care îl primise de la profesorul Max Muller. Am început să îl studiez, comparând cu atenție, frază cu frază, cu originalul. În privința caracterului său literal nu se putea avea nicio îndoială, dar nu avea fluiditate și, prin urmare, nu putea fi citit cu plăcere de cititorul obișnuit. Traducerea fusese realizată în urmă cu treizeci de ani de un tânăr prieten german al marelui învățător. Am trebuit să corectez fiecare

propoziţie. Am făcut acest lucru fără a compromite fidelitatea faţă de original. Prima mea „copie” a fost tipărită şi o duzină de foi au fost scoase. Acestea au fost supuse judecăţii unui număr de scriitori eminenţi, atât europeni, cât şi nativi. Toţi, spre satisfacţia mea, au aprobat exemplarul, iar atunci a început serios sarcina de a traduce *Mahabharata* în engleză.

Înainte ca primul fascicul să poată fi publicat, s-a ridicat însă problema dacă autorul traducerii ar trebui să fie public sau anonim. Babu Pratapa Chandra Roy era împotriva anonimatului. Eu eram pentru. Motivele pe care le-am invocat se bazau în principal pe imposibilitatea ca o singură persoană să traducă întreaga operă gigantică. În ciuda hotărârii mele de a îndeplini în totalitate sarcina pe care mi-am asumat-o, s-ar putea să nu apuc să o duc la bun sfârşit. Ar fi nevoie de mulţi ani până la finalizarea ei. Ar putea apărea şi alte circumstanţe, în afară de moarte, care ar putea duce la încetarea legăturii mele cu această lucrare. Nu ar fi de dorit să se publice fascicule succesive cu numele unei serii de traducători pe paginile de titlu. Aceste considerente, precum şi altele, l-au convins pe prietenul meu că, până la urmă, punctul meu de vedere era corect. Prin urmare, s-a decis să nu se menţioneze numele traducătorului. Cu toate acestea, ca un compromis între cele două opinii, s-a decis să se publice primul fascicul cu două prefeţe, una semnată de editor şi cealaltă intitulată „Prefaţa traducătorului”. Se presupunea că acest lucru ar fi prevenit în mod eficient orice fel de neînţelegeri. Niciun cititor atent nu ar fi confundat editorul cu autorul.

Deşi acest plan a fost adoptat, înainte ca o pătrime din sarcină să fie îndeplinită, o influentă revistă indiană l-a atacat pe bietul Pratapa Chandra Roy şi l-a acuzat în mod deschis că este părtaş la o mare impostură literară, şi anume că se prezintă în faţa lumii ca traducător al operei lui Vyasa, când, de fapt, el era doar editorul acesteia. Acuzaţia a venit ca o surpriză pentru prietenul meu, mai ales că el nu ascunsese niciodată autorul în corespondenţa sa cu cercetătorii orientali din toate părţile lumii. El a scris imediat revistei în cauză, explicând motivele pentru care a păstrat anonimatul şi indicând cele două prefeţe cu care primul fascicul fusese prezentat lumii. Editorul şi-a recunoscut imediat greşeala şi şi-a cerut scuze în mod satisfăcător.

Acum că traducerea a fost finalizată, nu mai există niciun motiv pentru a ascunde numele traducătorului. Întreaga traducere este practic opera unei singure persoane. În anumite părţi din *Adi* şi *Sabha Parvas*, am fost ajutat de Babu Charu Charan Mookerjee. Aproximativ patru forme ale *Sabha Parva* au fost realizate de profesorul Krishna Kamal Bhattacharya, iar aproximativ jumătate dintr-un fascicul, în timpul bolii mele, a fost realizat de o altă persoană. Trebuie să precizez însă că, înainte de a trimite la tipografie copia primită de la aceşti domni, am comparat cu atenţie fiecare propoziţie cu originalul, făcând modificările necesare pentru a asigura uniformitatea stilului cu restul lucrării.

Ar trebui să menţionez aici că, în traducerea *Mahabharata* în limba engleză, am beneficiat de foarte puţin ajutor din partea celor trei versiuni bengaleze care se presupune că au fost realizate cu atenţie. Fiecare dintre acestea este plină de inexactităţi şi greşeli de tot felul. În special *Santi*, care este de departe cea mai dificilă dintre cele optsprezece *Parvas*, a fost distrusă de către savanţii care s-au apucat de ea. Sute de greşeli ridicole pot fi semnalate atât în secţiunile *Rajadharma*, cât şi în cele *Mokshadharma*. Unele dintre acestea le-am semnalat în notele de subsol.

Nu pot pretinde infailibilitate. Există versete în *Mahabharata* care sunt extrem de dificil de interpretat. Am primit mult ajutor de la marele comentator Nilakantha. Ştiu că autoritatea lui Nilakantha nu este de necontestat. Dar când ne amintim că interpretările date de Nilakantha i-au fost transmise de către învăţătorii din vechime, ar trebui să ne gândim de două ori înainte de a-l respinge pe Nilakantha ca ghid.

În ceea ce priveşte lecturile pe care le-am adoptat, trebuie să spun că, în ceea ce priveşte prima jumătate a operei, m-am conformat în general textelor din Bengal, iar în ceea ce priveşte a

doua jumătate, ediției tipărite din Bombay. Uneori, anumite secțiuni, așa cum apar în edițiile din Bengal, diferă foarte mult, în ceea ce privește ordinea versurilor, de cele corespunzătoare din ediția din Bombay. În astfel de cazuri, am respectat textele din Bengal, convins că secvența ideilor a fost mai bine păstrată în edițiile din Bengal decât în cea din Bombay.

Aș dori să îmi exprim recunoștința față de Pundit Ram Nath Tarkaratna, autorul cărții „*Vasudeva Vijayam*” și al altor poezii. Pundit Shyama Charan Kaviratna, eruditul editor al *Kavyaprakasha*, cu comentariile profesorului Mahesh Chandra Nayaratna, și Babu Aghore Nath Banerjee, directorul Bharata Karyalaya. Toți acești erudiți mi-au fost de ajutor în toate aspectele dificile. Solida erudiție a lui Pundit Ram Nath este cunoscută celor care au intrat în contact cu el. Nu i-am prezentat niciodată o dificultate pe care să nu o poată clarifica. Din păcate, nu era întotdeauna la îndemână pentru a-l consulta. Pundit Shyama Charan Kaviratna, în timpul șederii mele la Seebpore, m-a ajutat să parcurg secțiunile *Mokshadharma* din *Santi Parva*. Extrem de modest, Kaviratna este cu adevărat tipul unui brahman erudit din India antică. Babu Aghore Nath Banerjee mi-a oferit, de asemenea, din când în când, o asistență valoroasă în clarificarea dificultăților mele.

Deși lucrarea este gigantică, mi-ar fi fost extrem de dificil să o duc la bun sfârșit dacă nu aș fi fost încurajat de Sir Stuart Bayley, Sir Auckland Colvin, Sir Alfred Croft și, printre orientaliști, de regretatul Dr. Rcinhold Rost și Mons. A. Barth din Paris. Toți acești oameni eminenți au știut de la început că traducerea era realizată de mine. În ciuda entuziasmului cu care bietul meu prieten, Pratapa Chandra Roy, a încercat mereu să mă umple, sunt sigur că energia mi s-ar fi epuizat și răbdarea mi s-ar fi epuizat dacă nu aș fi primit mereu cuvintele încurajatoare ale acestor patroni și prieteni ai întreprinderii.

În cele din urmă, ar trebui să-l menționez pe șeful meu literar și prietenul meu, dr. Sambhu C. Mookherjee. Interesul amabil pe care l-a manifestat față de munca mea, îndemnurile repetate pe care mi le-a adresat pentru a-mi insufla răbdare, grija cu care a citit fiecare fascicul pe măsură ce apărea, marcând toate pasajele care aruncau lumină asupra unor subiecte de interes antic, și cuvintele de laudă pe care le rostea când îi atrăgea atenția o expresie deosebit de fericită, m-au stimulat mai mult decât orice altceva să continui o sarcină care uneori mi se părea interminabilă.

Kisari Mohan Ganguli
Calcutta

# Cartea 1 – ADI Parva

## SECȚIUNEA I

Om! După ce ne-am închinat lui Narayana și Nara, cea mai înaltă ființă masculină, precum și zeiței Saraswati, trebuie rostit cuvântul *Jaya*.

Ugrasrava, fiul lui Lomaharshana, supranumit Sauti, bine versat în Purane, aplecându-se cu umilință, s-a apropiat într-o zi de marii înțelepți cu jurăminte rigide, care stăteau relaxați și care participaseră la sacrificiul de doisprezece ani al lui Saunaka, supranumit Kulapati, în pădurea Naimisha. Acei asceți, dorind să asculte minunatele sale povestiri, au început să se adreseze celui care sosise în acea locuință retrasă a locuitorilor pădurii Naimisha. Fiind primit cu respectul cuvenit de acei oameni sfinți, el i-a salutat pe acei Munis (înțelepți) cu palmele împreunate, chiar pe toți, și i-a întrebat despre progresul ascetismului lor. Apoi, toți asceții s-au așezat din nou, iar fiul lui Lomaharshana a ocupat cu umilință locul care i-a fost atribuit. Văzând că era așezat confortabil și că își revenise din oboseală, unul dintre Rishi a început conversația și l-a întrebat: „De unde vii, o, Sauti cu ochi de lotus, și unde ți-ai petrecut timpul? Spune-mi, cel care te întreb, în detaliu”.

Desăvârșit în vorbire, Sauti, întrebat astfel, a dat în mijlocul acelei mari adunări de Munis contemplativi un răspuns complet și adecvat, în cuvinte în concordanță cu modul lor de viață.

**Sauti a spus**: După ce am ascultat diversele povestiri sacre și minunate compuse în *Mahabharata* de Krishna-Dwaipayana și recitate în întregime de Vaisampayana la sacrificiul șarpelui înaltului înțelept regal Janamejaya, în prezența și a acelui șef al prinților, fiul lui Parikshit, și după ce am rătăcit, vizitând multe ape sacre și sanctuare sfinte, am călătorit în țara venerată de Dwijas (cei născuți de două ori) și numită Samantapanchaka, unde în trecut s-a dat bătălia dintre copiii lui *Kuru* și *Pandu*, și toți șefii țării s-au aliniat de o parte și de alta. De acolo, nerăbdător să vă văd, am venit în prezența voastră. Venerabili înțelepți, voi toți sunteți pentru mine ca Brahma; voi, cei binecuvântați, care străluciți în acest loc de sacrificiu cu splendoarea focului solar; voi, care ați încheiat meditațiile tăcute și ați alimentat focul sfânt; și totuși stați fără griji, ce, o, voi, Dwijas (cei născuți de două ori), să repet, să povestesc poveștile sacre adunate în Puranas, care conțin precepte ale datoriei religioase și ale profitului lumesc, sau faptele sfinților și suveranilor iluștri ai omenirii?

**Rishi a răspuns**. *Purana*, promulgată pentru prima dată de marele Rishi Dwaipayana și care, după ce a fost ascultată atât de zei, cât și de Brahmarshi, a fost foarte apreciată, fiind cea mai eminentă narațiune existentă, diversificată atât în dicție, cât și în diviziune, posedând semnificații subtile combinate logic și culese din *Vede*, este o operă sacră. Compusă într-un limbaj elegant, ea include subiectele altor cărți. Este elucidată de alte *Shastras* și cuprinde sensul celor patru *Vede*. Dorim să auzim acea istorie numită și *Bharata*, compoziția sfântă a minunatului Vyasa, care alungă frica de rău, așa cum a fost recitată cu veselie de Rishi Vaisampayana, sub îndrumarea lui Dwaipayana însuși, la sacrificiul șarpelui al lui Raja Janamejaya?

**Sauti a spus apoi**: După ce m-am închinat ființei primordiale Isana, căreia mulțimile îi aduc ofrande și care este adorată de mulțime; care este adevăratul incoruptibil, Brahma, perceptibil, imperceptibil, etern; care este atât o ființă inexistentă, cât și o ființă existentă-inexistentă; care este universul și, de asemenea, distinct de universul existent și inexistent; care este creatorul înaltului și al josului; cel vechi, exaltat, inepuizabil; care este Vishnu, binefăcător și binefacerea însăși, demn de toată preferința, pur și imaculat; care este Hari, stăpânul facultăților, călăuza tuturor lucrurilor mișcătoare și nemișcate; voi declara gândurile sacre ale ilustrului înțelept Vyasa, al faptelor minunate și venerat aici de toți. Unii barzi au publicat deja această istorie, alții o predau acum, iar alții, în același mod, o vor promova pe pământ în viitor. Este o mare sursă de cunoaștere, stabilită în cele trei regiuni ale lumii. Este deținută de cei născuți de două ori, atât în formă detaliată, cât și în

formă succintă. Este încântarea celor învăţaţi, fiind împodobită cu expresii elegante, conversaţii umane şi divine şi o varietate de măsuri poetice.

În această lume, când era lipsită de strălucire şi lumină şi învăluită în întuneric total, a apărut, drept cauză primară a creaţiei, un *ou puternic*, singura sămânţă inepuizabilă a tuturor fiinţelor create. Se numeşte Mahadivya şi a fost format la începutul Yuga, în care, ni se spune, era adevărata lumină Brahma, cel etern, fiinţa minunată şi de neconceput, prezentă în toate locurile; cauza invizibilă şi subtilă, a cărei natură participă la entitate şi ne-entitate. Din acest ou a ieşit lordul Pitamaha Brahma, singurul Prajapati; împreună cu Suraguru şi Sthanu. Apoi au apărut cei douăzeci şi unu de Prajapatis, şi anume Manu, Vasishtha şi Parameshthi; zece Prachetas, Daksha şi cei şapte fii ai lui Daksha. Apoi a apărut omul de natură inconcebibilă pe care îl cunosc toţi Rishii, precum şi *Viswe-devas*, *Adityas*, *Vasus* şi gemenii *Aswins*; *Yakshas*, *Sadhyas*, *Pisachas*, *Guhyakas* şi *Pitris*. După aceştia au fost creaţi înţelepţii şi cei mai sfinţi *Brahmarshis*, precum şi numeroşii *Rajarshis*, distinşi prin toate calităţile nobile. Astfel au fost create apa, cerurile, pământul, aerul, cerul, punctele cerurilor, anii, anotimpurile, lunile, cele două săptămâni numite Pakshas, cu ziua şi noaptea în succesiune. Şi astfel au fost create toate lucrurile cunoscute de omenire.

Şi tot ce se vede în univers, fie animat, fie inanimat, din lucrurile create, la sfârşitul lumii şi după trecerea Yuga-ului va fi din nou confuz. Şi, la începutul altor Yuga-uri, toate lucrurile vor fi renovate şi, asemenea diferitelor fructe ale pământului, se succed una pe alta în ordinea corespunzătoare a anotimpurilor. Astfel, în mod perpetuu se roteşte în lume, fără început şi fără sfârşit, această roată care cauzează distrugerea tuturor lucrurilor.

Generaţia Deva-urilor, pe scurt, a fost de treizeci şi trei de mii, trei sute treizeci şi trei. Fiii lui Div au fost Brihadbhanu, Chakshus, Atma Vibhavasu, Savita, Richika, Arka, Bhanu, Asavaha şi Ravi. Dintre aceştia, *Vivaswan*-ii de odinioară, Mahya a fost cel mai tânăr, al cărui fiu a fost Deva-vrata. Acesta a avut ca fiu pe Su-vrata care, aflăm, a avut trei fii: Dasa-jyoti, Sata-jyoti şi Sahasra-jyoti, fiecare dintre ei având numeroşi urmaşi. Ilustru-lui Dasa-jyoti i-au fost zece mii, Sata-jyoti de zece ori acest număr, iar Sahasra-jyoti de zece ori numărul urmaşilor lui Sata-jyoti. Din aceştia au descendenţii familiilor *Kuru*, *Yadu* şi *Bharata*; a familiei *Yayati* şi a lui *Ikshwaku*; precum şi ale tuturor Rajarshi-urilor. Generaţii numeroase au fost, şi creaturile şi locurile lor de locuire au fost foarte abundente. Misterul care este triplu – Vedele, Yoga şi Vijnana Dharma, Artha şi Kama – precum şi diverse cărţi privind subiectul Dharma, Artha şi Kama; şi reguli pentru conduita omenirii; şi istorii şi discuţii cu diverse *sruti*; toate acestea fiind văzute de Rishi-ul Vyasa şi arătate aici în ordinea menţionată ca exemplar al cărţii.

Rishi-ul Vyasa a publicat această masă de cunoştinţe atât în formă detaliată, cât şi în versiune abreviată. Este dorinţa celor învăţaţi din lume să deţină atât detaliile, cât şi versiunea concisă. Unii citesc Bharata începând cu mantra iniţială (invocarea), alţii cu povestea lui Astika, alţii cu Uparichara, în timp ce alţi Brahmani studiază întregul. Oamenii de ştiinţă îşi afişează diversele cunoştinţe ale instituţiilor comentând compoziţia. Unii sunt pricepuţi să o explice, în timp ce alţii să-şi amintească conţinutul.

Fiu al lui Satyavati, după ce, prin penitenţă şi meditaţie, a analizat eternul *Veda*, a compus apoi această istorie sfântă; când acel învăţat Brahmarshi de jurăminte stricte, nobilul Dwaipayana Vyasa, urmaşul lui Parasara, a terminat cea mai mare dintre naraţiuni, a început să se gândească cum să o învețe discipolilor săi. Şi posesorul celor şase atribute, Brahma, preceptorul lumii, cunoscând anxietatea Rishi-ului Dwaipayana, a venit în persoană la locul unde se afla acesta, pentru a mulţumi pe sfânt şi a aduce beneficiu oamenilor. Şi când Vyasa, înconjurat de toate triburile de Munis, l-a văzut, a fost surprins; şi, cu palmele împletite, s-a înclinat şi a cerut să i se aducă un scaun. Şi Vyasa, mergând în jurul său pe cel numit Hiranyagarbha, a luat loc pe acel scaun distins şi s-a stat lângă el; şi, comandat de Brahma Parameshthi, s-a aşezat lângă scaun, plin de afecţiune şi

zâmbind de bucurie. Atunci, marele și gloriosul Vyasa, adresându-se lui Brahma Parameshthi, a spus: „O, divin Brahma, de către mine a fost compus un poem foarte respectat. Misterul *Vedei* și ce alte subiecte am explicat; diferitele ritualuri ale *Upanișadelor* cu Angas; compilarea *Puranelor* și istoria formate de mine și numite după cele trei diviziuni ale timpului – trecut, prezent și viitor; determinarea naturii degradării, fricii, bolii, existenței și neexistenței, o descriere a credințelor și a diferitelor moduri de viață; regula celor patru caste și importanța tuturor *Puranelor*; un cont al ascetismului și al îndatoririlor unui student religios; dimensiunile soarelui și lunii, planetele, constelațiile și stelele, împreună cu durata celor patru epoci; Vedele Rik, Sama și Yajur; de asemenea Adhyatma; științele numite Nyaya, Orthoephy și tratamentul bolilor; caritatea și Pasupatadharma; nașterea cerească și umană, pentru scopuri particulare; de asemenea o descriere a locurilor de pelerinaj și alte locuri sfinte ale râurilor, munților, pădurilor, oceanului, ale orașelor cerești și kalpilor; arta războiului; diferitele tipuri de națiuni și limbi: natura obiceiurilor oamenilor; și spiritul care umple totul — toate acestea au fost reprezentate. Dar, în cele din urmă, nu există pe pământ niciun scriitor al acestei lucrări.”

**Brahma a spus**: Te stimez pentru cunoștințele tale despre misterele divine, în fața întregului corp de Munis celebri, distinși pentru sfințenia vieților lor. Știu că ai revelat cuvântul divin, chiar de la prima sa rostire, în limbajul adevărului. Ai numit opera ta actuală o *poezie*, prin urmare va fi o poezie. Nu vor exista poeți ale căror opere să se poată compara cu descrierile din acest poem, așa cum cele trei alte moduri numite Asrama sunt mereu inegale în merit față de Asrama domestică. Gândește-te la Ganesa, O Muni, în scopul scrierii poemului.

**Sauti a spus**: Brahma, după ce i-a vorbit astfel lui Vyasa, s-a retras în propria sa locuință. Atunci Vyasa a început să-și amintească de Ganesa. Și Ganesa, cel care înlătură obstacolele, gata să îndeplinească dorințele adepților săi, de îndată ce a fost gândit, s-a îndreptat spre locul unde stătea Vyasa. Și după ce a fost salutat și s-a așezat, Vyasa i s-a adresat astfel: „O, călăuză a *Ganas*, fii tu scriitorul *Bharata* pe care l-am format în imaginația mea și pe care sunt pe cale să-l repet.”

**Ganesa, auzind aceste cuvinte, a răspuns astfel**: „Voi deveni scriitorul operei tale, cu condiția ca pana mea să nu înceteze niciun moment să scrie”. Și Vyasa i-a spus acelei divinități: „Oriunde va fi ceva ce nu înțelegi, încetează să mai scrii”. Ganesa și-a dat acordul, repetând cuvântul Om! și a început să scrie; iar Vyasa a început; și, ca să distragă atenția, a legat nodurile compoziției foarte strâns; făcând acest lucru, el a dictat această lucrare în conformitate cu angajamentul său.

**Eu (a continuat Sauti)** cunosc opt mii opt sute de versuri, la fel și *Suka*, și poate și *Sanjaya*. Din cauza misterului sensului lor, O Muni, nimeni nu este în stare, până în ziua de azi, să pătrundă în aceste sloka-uri dificile și strâns legate între ele. Chiar și atotștiutorul Ganesa a avut nevoie de un moment de gândire; în timp ce Vyasa a continuat să compună alte versuri în mare abundență.

Înțelepciunea acestei opere, asemenea unui instrument de aplicare a colirului, a deschis ochii lumii curioase, orbită de întunericul ignoranței. Așa cum soarele risipește întunericul, tot așa *Bharata*, prin discursurile sale despre religie, profit, plăcere și eliberare finală, risipește ignoranța oamenilor. Așa cum luna plină, prin lumina sa blândă, face să înflorească mugurii nufărului, tot așa această *Purana*, prin expunerea luminii *Sruti*, a dezvoltat intelectul uman. Prin lumina istoriei, care distruge întunericul ignoranței, întreaga reședință a naturii este iluminată în mod corespunzător și complet.

Această lucrare este un copac, al cărui capitol de conținut este sămânța; diviziunile numite *Pauloma* și *Astika* sunt rădăcina; partea numită *Sambhava* este trunchiul; cărțile numite *Sabha* și *Aranya* sunt ramurile pe care se așează păsările; cărțile numite *Arani* sunt nodurile care le leagă; cărțile numite *Virata* și *Udyoga* sunt miezul; cartea numită *Bhishma* este ramura principală; cartea

numită *Drona* este frunzele; cartea numită *Karna* este florile frumoase; cartea numită *Salya* este mirosul lor dulce; cărţile intitulate *Stri* şi *Aishika* sunt umbra răcoroasă; cartea numită *Santi* este fructul puternic; cartea numită *Aswamedha* este seva nemuritoare; cele numite *Asramavasika*, locul unde cresc; iar cartea numită *Mausala* este o sinteză a Vedelor şi este foarte respectată de brahmanii virtuoşi. Arborele *Bharata*, inepuizabil pentru omenire ca norii, va fi o sursă de trai tuturor distinşilor poeţi."

**Sauti a continuat**: Voi vorbi acum despre roadele veşnic înflorite şi roditoare ale acestui copac, care au un gust pur şi plăcut şi nu pot fi distruse nici măcar de nemuritori. În trecut, Krishna-Dwaipayana, plin de energie şi virtuos, la porunca lui Bhishma, fiul înţelept al lui Ganga şi al mamei sale, a devenit tatăl a trei băieţi care erau ca cele trei focuri ale celor două soţii ale lui *Vichitra-virya*; şi după ce i-a crescut pe Dhritarashtra, Pandu şi Vidura, s-a întors la locuinţa sa retrasă pentru a-şi continua practicile religioase.

Abia după ce aceştia s-au născut, au crescut şi au plecat în călătoria supremă, marele Rishi Vyasa a publicat *Bharata* în această regiune a omenirii; când a fost solicitat de *Janamejaya* şi de mii de Brahmani, el l-a instruit pe discipolul său *Vaisampayana*, care era aşezat lângă el; iar acesta, stând împreună cu Sadasyas, a recitat Bharata, în pauzele ceremoniei sacrificiului, fiind îndemnat în repetate rânduri să continue.

Vyasa a reprezentat pe deplin măreţia casei Kuru, principiile virtuoase ale lui Gandhari, înţelepciunea lui Vidura şi constanţa lui *Kunti*. Nobilul Rishi a descris, de asemenea, divinitatea lui Vasudeva, corectitudinea fiilor lui Pandu şi practicile malefice ale fiilor şi partizanilor lui Dhritarashtra.

Vyasa a realizat compilarea *Bharata*, excluzând episoadele care iniţial erau în douăzeci şi patru de mii de versuri; şi numai atât este numit de către învăţaţi *Bharata*. Ulterior, el a compus un rezumat în o sută cincizeci de versuri, constând din introducere şi cuprins. Mai întâi i-a învăţat pe fiul său Suka; şi ulterior le-a dat şi altor discipoli ai săi care aveau aceleaşi calificări. După aceea, el a realizat o altă compilaţie, formată din şase sute de mii de versuri. Dintre acestea, treizeci de mii sunt cunoscute în lumea Devaşilor; cincisprezece mii în lumea Pitrişilor; paisprezece mii printre Gandharvaşi şi o sută de mii în regiunile omenirii. Narada le-a recitat Devaşilor, Devala le-a recitat Pitrişilor, iar Suka le-a publicat Gandharvaşilor, Yakşilor şi Rakşasilor; iar în această lume au fost recitate de Vaisampayana, unul dintre discipolii lui Vyasa, un om cu principii juste şi primul dintre toţi cei familiarizaţi cu *Vedele*. Ştiţi că şi eu, Sauti, am repetat o sută de mii de versuri.

*Yudhishthira* este un copac uriaş, format din religie şi virtute; *Arjuna* este trunchiul său; *Bhimasena*, ramurile sale; cei doi fii ai lui Madri sunt fructele şi florile sale mature; iar rădăcinile sale sunt Krishna, Brahma şi Brahmanas.

Pandu, după ce a cucerit multe ţări prin înţelepciunea şi vitejia sa, s-a stabilit împreună cu Munis într-o anumită pădure ca sportiv, unde a atras asupra sa un ghinion foarte grav pentru că a ucis un cerb care se împerechea cu partenera sa, ceea ce a servit ca avertisment pentru comportamentul prinţilor din casa sa atât timp cât au trăit. Mamele lor, pentru ca poruncile legii să fie îndeplinite, i-au primit ca înlocuitori în braţele lor pe zeii Dharma, Vayu, Sakra şi divinităţile gemenii Aswini. Şi când copiii lor au crescut, sub îngrijirea celor două mame, în societatea asceţilor, în mijlocul pădurilor sacre şi al lăcaşurilor sfinte ale oamenilor religioşi, ei au fost conduşi de Rishis în prezenţa lui Dhritarashtra şi a fiilor săi, urmând ca studenţi în obiceiul Brahmacharis, cu părul legat în noduri pe cap. „Aceşti elevi ai noştri", au spus ei, "sunt ca fiii voştri, fraţii voştri şi prietenii voştri; ei sunt Pandava". Spunând aceasta, Munii au dispărut.

Când Kauravas i-au văzut prezentându-se ca fii ai lui Pandu, clasa distinsă a cetățenilor a strigat de bucurie. Unii, însă, au spus că nu erau fiii lui Pandu; alții au spus că erau; în timp ce câțiva au întrebat cum puteau fi descendenții lui, având în vedere că era mort de atât de mult timp. Totuși, din toate părțile se auzeau voci strigând. Sunt bineveniți din toate punctele de vedere! Prin providența divină, îi vedem pe membrii familiei lui Pandu! Să le proclamăm bun venit! Când aceste aclamații au încetat, aplauzele spiritelor invizibile, care făceau să răsune fiecare colț al cerului, erau extraordinare. Au căzut ploaie de flori parfumate și s-au auzit sunete de scoici și tobe. Acestea au fost minunile care s-au întâmplat la sosirea tinerilor prinți. Zgomotul vesel al tuturor cetățenilor, ca expresie a satisfacției lor cu privire la acest eveniment, era atât de mare încât ajungea până la ceruri în aplauze mărețe.

După ce au studiat întreaga *Vedă* și diverse alte *shastre*, Pandava au locuit acolo, respectați de toți și fără teamă din partea nimănui.

Conducătorii erau mulțumiți de puritatea lui Yudhishthira, curajul lui Arjuna, atenția supusă a lui Kunti față de superiorii ei și umilința gemenilor Nakula și Sahadeva; și tot poporul se bucura de virtuțile lor eroice.

După un timp, Arjuna a obținut-o pe fecioara Krishna la *swayamvara*, în mijlocul unei adunări de Rajas, realizând o ispravă foarte dificilă la tir cu arcul. Și de atunci a devenit foarte respectat în această lume printre toți arcașii; și pe câmpurile de luptă, asemenea soarelui, era greu de privit de către dușmani. Și după ce i-a învins pe toți prinții vecini și pe toate triburile importante, a îndeplinit tot ceea ce era necesar pentru ca Raja (fratele său mai mare) să realizeze marele sacrificiu numit *Rajasuya*.

Yudhishthira, după ce, prin sfaturile înțelepte ale lui Vasudeva și prin vitejia lui Bhimasena și Arjuna, l-a ucis pe Jarasandha (regele Magadha) și pe mândrul Chaidya, a dobândit dreptul de a îndeplini marele sacrificiu *Rajasuya*, bogat în provizii și ofrande și plin de merite transcendente. Și Duryodhana a venit la acest sacrificiu; și când a văzut vasta bogăție a Pandavilor împrăștiată peste tot, ofrandele, pietrele prețioase, aurul și bijuteriile; bogăția în vaci, elefanți și cai; texturile curioase, veșmintele și mantalele; șalurile prețioase, blănurile și covoarele făcute din pielea Ranku; a fost cuprins de invidie și a devenit extrem de nemulțumit. Și când a văzut sala de adunare construită elegant de Maya (arhitectul Asura) după modelul unei curți celeste, s-a aprins de furie. Și, fiind confuz de anumite înșelăciuni arhitecturale din această clădire, a fost batjocorit de Bhimasena în prezența lui Vasudeva, ca unul de descendență meschină.

Și i s-a spus lui Dhritarashtra că fiul său, în timp ce se bucura de diverse obiecte de plăcere și diverse lucruri prețioase, devenea slab, palid și fără vlagă. Și Dhritarashtra, ceva mai târziu, din afecțiune pentru fiul său, și-a dat consimțământul ca aceștia (Pandavii) să joace zaruri. Vasudeva, aflând despre acest lucru, s-a înfuriat foarte tare. Nemulțumit, el nu a făcut nimic pentru a împiedica disputele, ci a trecut cu vederea jocurile de noroc și diverse alte tranzacții nejustificate care au rezultat din acestea: și, în ciuda lui Vidura, Bhishma, Drona și Kripa, fiul lui Saradwan, el i-a făcut pe Kshatriyas să se omoare între ei în războiul teribil care a urmat.

Și Dhritarashtra, auzind veștile proaste despre succesul Pandavilor și amintindu-și hotărârile lui Duryodhana, Kama și Sakuni, a meditat o vreme și i-a adresat lui Sanjaya următorul discurs:

„Ascultă, o, Sanjaya, tot ce am de spus, și nu se cuvine să mă tratezi cu dispreț. Ești bine versat în *shastras*, inteligent și înzestrat cu înțelepciune. Nu am avut niciodată înclinația spre război și nu mi-a făcut plăcere distrugerea neamului meu. Nu am făcut nicio diferență între propriii mei copii și copiii lui Pandu. Proprii mei fii erau predispuși la încăpățânare și mă disprețuiau pentru că sunt bătrân. Orb cum sunt, din cauza situației mele mizerabile și din afecțiune părintească, am

suportat totul. Am fost nebun să-l urmez pe nechibzuitul Duryodhana, care devenea din ce în ce mai nebun. Fiind martor la bogățiile puternicilor fii ai lui Pandu, fiul meu a fost batjocorit pentru stângăcia sa în timp ce urca în sală. Incapabil să suporte toate acestea şi incapabil să-i învingă pe fiii lui Pandu pe câmpul de luptă, şi deşi era soldat, nefiind dispus să obțină norocul prin propriile eforturi, cu ajutorul regelui Gandhara a pus la cale un joc nedrept cu zaruri.

Ascultă, Sanjaya, tot ce s-a întâmplat atunci şi a ajuns la cunoştința mea. Şi când vei auzi tot ce-ți spun, amintindu-ți totul aşa cum s-a întâmplat, atunci mă vei cunoaşte ca pe unul cu ochi profetic. Când am auzit că Arjuna, după ce a întins arcul, a străpuns ținta curioasă şi a doborât-o la pământ, şi a dus-o triumfător pe fecioara Krishna, în fața prinților adunați, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Subhadra, din neamul Madhu, după ce a fost răpită cu forța, s-a căsătorit cu Arjuna în oraşul Dwaraka şi că cei doi eroi din neamul Vrishni (Krishna şi Balarama, frații Subhadrei) fără să se supere, au intrat în Indraprastha ca prieteni, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Arjuna, prin săgeata sa cerească care a împiedicat ploaia torențială a lui Indra, regele zeilor, l-a mulțumit pe Agni, cedându-i pădurea Khandava, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că cei cinci Pandavi, împreună cu mama lor Kunti, au fugit din casa de pe lac şi că Vidura era angajat în îndeplinirea planurilor lor, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Arjuna, după ce a nimerit ținta în arenă, a câştigat-o pe Draupadi şi că bravii Panchala s-au alăturat Pandavilor, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Jarasandha, cel mai important membru al familiei regale din Magadha, care strălucea în mijlocul Kshatriyilor, fusese ucis de Bhima doar cu mâinile goale, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că, în campania lor generală, fiii lui Pandu au cucerit pe conducătorii țării şi au săvârşit marele sacrificiu al *Rajasuya*, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Draupadi, cu vocea sufocată de lacrimi şi inima plină de agonie, în sezonul impurității şi îmbrăcată cu o singură haină, fusese târâtă în fața curții şi, deşi avea protectori, fusese tratată ca şi cum nu ar fi avut niciunul, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că ticălosul Duhsasana se străduia să o dezbrace de acea singură haină, dar nu reuşea decât să-i smulgă o grămadă mare de pânză fără să ajungă la capătul ei, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Yudhishthira, învins de Saubala la jocul de zaruri şi privat de regatul său ca urmare a acestui fapt, era încă însoțit de frații săi de o vitejie incomparabilă, atunci, O Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că virtuoşii Pandavi, plângând de durere, şi-au urmat fratele mai mare în sălbăticie şi s-au străduit în diverse moduri să-i aline suferințele, atunci, o, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes.

Când am auzit că Yudhishthira fusese urmărit în sălbăticie de Snatakas şi de brahmanii nobili care trăiau din milă, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Arjuna, după ce l-a mulțumit în luptă pe zeul zeilor, Tryambaka (cel cu trei ochi), deghizat în vânător, a obținut marea armă Pasupata, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că dreptul şi renumitul Arjuna, după ce a fost în regiunile celeste, a obținut acolo arme celeste de la Indra însuşi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că, ulterior, Arjuna i-a învins pe Kalakeya şi pe Pauloma, mândri de binecuvântarea pe care o obținuseră şi care îi făcea invulnerabili chiar şi pentru cei cereşti, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Arjuna, pedepsitorul duşmanilor, după ce s-a dus în regiunile lui Indra pentru a-i distruge pe Asura, s-a întors de acolo victorios, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Bhima şi ceilalți fii ai lui Pritha (Kunti), însoțiți de Vaisravana, ajunseseră în acea țară inaccesibilă oamenilor, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că fiii mei, ghidați de sfaturile lui Kama, în timpul călătoriei lor Ghoshayatra, fuseseră luați prizonieri de Gandharvas şi eliberați de Arjuna, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranță de succes. Când am auzit că Dharma (zeul dreptății), care venise sub forma unui Yaksha, îi pusese anumite întrebări lui Yudhishthira, atunci,

O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că fiii mei nu au reuşit să-i descopere pe Pandavi sub deghizarea lor, în timp ce locuiau cu Draupadi în domniile lui Virata, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că principalii oameni ai taberei mele fuseseră învinşi de nobilul Arjuna cu un singur car, în timp ce locuiau în domniile lui Virata, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Vasudeva din neamul Madhu, care acoperea cu un singur picior întregul pământ, era sincer interesat de bunăstarea Pandavilor, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că regele Matsya îi oferise pe fiica sa virtuoasă, Uttara, lui Arjuna şi că Arjuna o acceptase pentru fiul său, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Yudhishthira, învins la zaruri, lipsit de avere, exilat şi separat de rudele sale, adunase totuşi o armată de şapte Akshauhinis, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Narada a declarat că Krishna şi Arjuna erau Nara şi Narayana şi că el (Narada) îi văzuse împreună în regiunile lui Brahma, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Krishna, dornic să aducă pacea, pentru binele omenirii, s-a dus la Kurus şi a plecat fără să-şi fi atins scopul, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Kama şi Duryodhana au hotărât să-l închidă pe Krishna, care manifesta în sine întregul univers, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Apoi am auzit că, în momentul plecării sale, Pritha (Kunti), stând în picioare, plină de tristeţe, lângă carul său, a primit mângâiere de la Krishna, şi atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Vasudeva şi Bhishma, fiul lui Santanu, erau consilierii Pandavilor, iar Drona, fiul lui Bharadwaja, le-a pronunţat binecuvântări, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când Kama i-a spus lui Bhishma: „Nu voi lupta când tu lupţi” şi, părăsind armata, a plecat, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Vasudeva şi Arjuna şi arcul Gandiva, de o putere nemăsurată, aceşti trei cu o energie înfricoşătoare, s-au reunit, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că, după ce Arjuna a fost cuprins de remuşcări în carul său şi era gata să se scufunde, Krishna i-a arătat toate lumile din interiorul corpului său, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Bhishma, distrugătorul duşmanilor, care ucidea zece mii de vizitii în fiecare zi pe câmpul de luptă, nu ucisese pe nimeni dintre Pandavi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Bhishma, fiul drept al lui Ganga, indicase el însuşi mijloacele înfrângerii sale pe câmpul de luptă şi că acestea fuseseră îndeplinite cu bucurie de către Pandavi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Arjuna, după ce l-a aşezat pe Sikhandin în faţa sa în carul său, l-a rănit pe Bhishma, de un curaj infinit şi invincibil în luptă, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că bătrânul erou Bhishma, după ce a redus numărul membrilor rasei shomaka la doar câţiva, copleşit de diverse răni, zăcea pe un pat de săgeţi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că, în timp ce Bhishma zăcea pe pământ, însetat de apă, Arjuna, la rugămintea lui, a străpuns pământul şi i-a potolit setea, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când Bayu, împreună cu Indra şi Suryya, s-au unit ca aliaţi pentru succesul fiilor lui Kunti, iar fiarele de pradă (prin prezenţa lor nefastă) ne băgau în frică, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când minunatul războinic Drona, demonstrând diverse moduri de luptă pe câmpul de luptă, nu a ucis pe niciunul dintre superiorii Pandavi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Maharatha Sansaptakas din armata noastră, desemnaţi să-l învingă pe Arjuna, au fost ucişi cu toţii de Arjuna însuşi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că dispunerea forţelor noastre, impenetrabilă pentru alţii şi apărată de însuşi Bharadwaja, bine înarmat, fusese forţată şi pătrunsă de curajosul fiu al lui Subhadra, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Maharathas ai noştri, incapabili să-l învingă pe Arjuna, cu feţe jubilante după ce l-au înconjurat şi ucis împreună pe băiatul Abhimanyu, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că orbii Kauravas strigau de bucurie după ce l-au ucis pe Abhimanyu şi că, în urma acestui fapt, Arjuna, cuprins de furie, a ţinut celebrul său discurs referindu-se la Saindhava, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Arjuna jurase moartea lui Saindhava şi îşi îndeplinise jurământul în faţa duşmanilor săi, atunci, O, Sanjaya,

nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că, după ce caii lui Arjuna s-au obosit, Vasudeva i-a eliberat, i-a făcut să bea apă, i-a adus înapoi, i-a îmbrăcat din nou în hamuri şi a continuat să-i călărească ca înainte, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că, în timp ce caii lui erau obosiţi, Arjuna, rămânând în carul său, i-a oprit pe toţi atacatorii, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Yuyudhana din neamul Vrishni, după ce a aruncat în confuzie armata lui Drona, devenită de neînvins datorită prezenţei elefanţilor, s-a retras acolo unde se aflau Krishna şi Arjuna, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Kama, deşi îl avea pe Bhima în puterea sa, i-a permis să scape după ce i s-a adresat doar cu cuvinte disprețuitoare şi l-a târât cu vârful arcului său, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Drona, Kritavarma, Kripa, Kama, fiul lui Drona, şi viteazul rege al Madrei (Salya) au permis uciderea lui Saindhava, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Sakti celestă dată de Indra (lui Kama) a fost aruncată asupra lui Rakshasa Ghatotkacha, cu înfăţişarea lui înfricoşătoare, prin maşinaţiile lui Madhava, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că în confruntarea dintre Kama şi Ghatotkacha, acea Sakti a fost aruncată împotriva lui Ghatotkacha de către Kama, aceeaşi care cu siguranţă l-ar fi ucis pe Arjuna în luptă, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Dhristadyumna, încălcând legile războiului, l-a ucis pe Drona în timp ce acesta era singur în carul său şi hotărât să moară, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Nakula, fiul lui Madri, în prezenţa întregii armate, s-a angajat într-o luptă singulară cu fiul lui Drona şi, arătându-se egal cu el, şi-a condus carul în cercuri, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când, la moartea lui Drona, fiul său a folosit în mod abuziv arma numită Narayana, dar nu a reuşit să-i distrugă pe Pandavi, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes.

Când am auzit că Bhimasena a băut sângele fratelui său Duhsasana pe câmpul de luptă fără ca nimeni să-l poată opri, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că infinitul de curajos Kama, invincibil în luptă, a fost ucis de Arjuna în acel război între fraţi, misterios chiar şi pentru zei, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Yudhishthira, cel Drept, l-a învins pe eroicul fiu al lui Drona, Duhsasana, şi pe ferocele Kritavarman, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că curajosul rege al Madrei, care îl provocase pe Krishna în luptă, a fost ucis de Yudhishthira, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că răul Suvala, cu puteri magice, rădăcina jocurilor de noroc şi a conflictelor, a fost ucis în luptă de Sahadeva, fiul lui Pandu, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Duryodhana, epuizat de oboseală, s-a dus la un lac şi şi-a făcut un refugiu în apele sale, zăcând acolo singur, fără putere şi fără car, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Pandavii s-au dus la acel lac însoţiţi de Vasudeva şi, stând pe malul său, au început să-l adreseze cu dispreţ pe fiul meu, care era incapabil să suporte jignirile, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că, în timp ce, înconjurând cercurile, arăta o varietate de moduri curioase (de atac şi apărare) într-o confruntare cu bastoane, el a fost ucis pe nedrept, conform sfaturilor lui Krishna, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că fiul lui Drona şi alţii, ucigând Panchalas şi fiii lui Draupadi în somn, au comis o faptă oribilă şi infamă, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că Aswatthaman, în timp ce era urmărit de Bhimasena, a tras prima dintre armele numite Aishika, prin care embrionul din pântec (al Uttarei) a fost rănit, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că arma Brahmashira (lansată de Aswatthaman) a fost respinsă de Arjuna cu o altă armă asupra căreia el pronunţase cuvântul „*Sasti*” şi că Aswatthaman a trebuit să renunţe la excrescenţa asemănătoare unei bijuterii de pe capul său, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes. Când am auzit că embrionul din pântecele fiicei lui Virata a fost rănit de Aswatthaman cu o armă puternică, Dwaipayana şi Krishna au pronunţat blesteme asupra lui, atunci, O, Sanjaya, nu mai aveam nicio speranţă de succes.

„Vai! Gandhari, lipsită de copii, nepoţi, părinţi, fraţi şi rude, este demnă de milă. Grea este

sarcina îndeplinită de Pandavi: ei au recucerit un regat fără rival.

„Vai! Am auzit că războiul a lăsat în viață doar zece oameni: trei din partea noastră și șapte din partea Pandavilor. În acel conflict îngrozitor, optsprezece *Akshauhinis* din Kshatriyas au fost uciși! În jurul meu este întuneric total și sunt cuprins de o stare de leșin: îmi pierd cunoștința, o, Suta, și mintea mi-e tulburată."

**Sauti a spus**: „Dhritarashtra, plângându-și soarta cu aceste cuvinte, a fost copleșit de o durere extremă și, pentru o vreme, și-a pierdut simțurile; dar, revenindu-și, i s-a adresat lui Sanjaya cu următoarele cuvinte.

„După ce s-a întâmplat, O, Sanjaya, doresc să pun capăt vieții mele fără întârziere; nu găsesc niciun avantaj în a o prețui în continuare."

**Sauti a spus**: Înțeleptul fiu al lui Gavalgana (Sanjaya) s-a adresat apoi domnului Pământului, care era în suferință, vorbind și plângându-și soarta, suspinând ca un șarpe și repetând cuvinte cu o semnificație profundă.

„Ai auzit, O, Raja, de oamenii foarte puternici, cu eforturi uriașe, despre care au vorbit Vyasa și înțeleptul Narada; oameni născuți din mari familii regale, strălucitori prin calități demne, versați în știința armelor celeste și în simbolurile gloriei lui Indra; oameni care, după ce au cucerit lumea prin dreptate și au adus sacrificii cu ofrande potrivite (brahmanilor), au obținut renume în această lume și, în cele din urmă, au cedat în fața puterii timpului. Astfel erau Saivya, viteazul Maharatha, Srinjaya, cel mai mare dintre cuceritori, Suhotra, Rantideva și Kakshivanta, mari în glorie, Valhika, Damana, Saryati, Ajita și Nala, Viswamitra, distrugătorul dușmanilor, Amvarisha, mare în putere, Marutta, Manu, Ikshaku, Gaya și Bharata, Rama, fiul lui Dasaratha; Sasavindu și Bhagiratha; Kritavirya, cel foarte norocos, și Janamejaya; și Yayati, cel cu fapte bune, care a adus jertfe, fiind ajutat în aceasta de către cei cerești înșiși, și prin altarele și rugurile sale sacrificiale, această pământ cu regiunile sale locuite și nelocuite a fost marcată peste tot. Despre acești douăzeci și patru de raja a vorbit odinioară celestul Rishi Narada lui Saivya, când acesta era foarte îndurerat pentru pierderea copiilor săi. Pe lângă aceștia, au mai existat și alți raja, și mai puternici decât ei, viteji călăreți, nobili la suflet și strălucitori prin toate calitățile lor demne de laudă. Aceștia erau Puru, Kuru, Yadu, Sura și Viswasrawa, de mare glorie; Anuha, Yuvanaswu, Kakutstha, Vikrami și Raghu; Vijava, Virihorta, Anga, Bhava, Sweta și Vripadguru; Usinara, Sata-ratha, Kanka, Duliduha și Druma; Dambhodbhava, Para, Vena, Sagara, Sankriti și Nimi; Ajeya, Parasu, Pundra, Sambhu și sfântul Deva-Vridha; Devahuya, Supratika și Vrihad-ratha; Mahatsaha, Vinitatma, Sukratu și Nala, regele Nishadas; Satyavrata, Santabhaya, Sumitra și șeful Subala; Janujangha, Anaranya, Arka, Priyabhritya, Chuchi-vrata, Balabandhu, Nirmardda, Ketusringa și Brhidbala; Dhrishtaketu, Brihatketu, Driptaketu și Niramaya; Abikshit, Chapala, Dhurta, Kritbandhu și Dridhe-shudhi; Mahapurana-sambhavya, Pratyanga, Paraha și Sruti. Aceștia, O, conducătorule, și alți Rajas, pe care îi auzim enumerați cu sutele și cu miile, și alții cu milioanele, prinți de mare putere și înțelepciune, renunțând la plăceri foarte abundente, au întâlnit moartea așa cum au făcut-o fiii tăi! Faptele lor cerești, vitejia și generozitatea, mărinimia, credința, adevărul, puritatea, simplitatea și mila lor sunt făcute cunoscute lumii în înregistrările vremurilor trecute de către barzii sacri de mare învățătură.

Deși înzestrați cu toate virtuțile nobile, aceștia și-au pierdut viața. Fiii tăi erau răuvoitori, aprinși de pasiune, lacomi și cu o fire foarte rea. Tu ești versat în *Sastras*, O, Bharata, și ești inteligent și înțelept; cei a căror înțelegere este ghidată de *Sastras* nu se lasă niciodată copleșiți de nenorociri. Tu ești familiarizat, O, prințe, cu blândețea și severitatea sorții; de aceea, această îngrijorare pentru siguranța copiilor tăi este nepotrivită. Mai mult, nu se cuvine să te întristezi pentru ceea ce trebuie să se întâmple: căci cine poate evita, prin înțelepciunea sa, decretele sorții? Nimeni nu poate părăsi calea trasată pentru el de Providență. Existența și neexistența, plăcerea și

durerea au toate Timpul ca rădăcină. Timpul creează toate lucrurile și Timpul distruge toate creaturile. Timpul este cel care arde creaturile și Timpul este cel care stinge focul. Toate stările, cele bune și cele rele, din cele trei lumi, sunt cauzate de Timp. Timpul scurtează toate lucrurile și le creează din nou. Numai Timpul este treaz când toate lucrurile dorm: într-adevăr. Timpul este imposibil de învins. Timpul trece peste toate lucrurile fără a fi întârziat. Știind, așa cum știi, că toate lucrurile trecute și viitoare și tot ceea ce există în prezent sunt rodul Timpului, se cuvine să nu-ți arunci rațiunea.

**Sauti a spus**: Fiul lui Gavalgana, după ce l-a mângâiat astfel pe regele Dhritarashtra, copleșit de durere pentru fiii săi, i-a redat pacea sufletească. Luând aceste fapte ca subiect, Dwaipayana a compus o *Upanishad* sfântă, care a fost publicată lumii de către barzii învățați și sacri în *Purane* compuse de ei.

„Studiul Bharatei este un act de pietate. Cel care citește chiar și un singur verset, cu credință, își va purifica complet păcatele. Aici s-a vorbit despre Devas, Devarshis și Brahmarshis imaculați, cu fapte bune, precum și despre Yakshas și marii Uragas (Nagas). Aici a fost descris și eternul Vasudeva, care posedă cele șase atribute. El este adevăratul și dreptul, cel pur și sfânt, eternul Brahma, sufletul suprem, adevărata lumină constantă, ale cărui fapte divine sunt povestite de cei înțelepți și învățați; de la care a provenit universul inexistent și existent-inexistent, cu principiile generării și progresului, ale nașterii, morții și renașterii. A fost tratat și ceea ce se numește Adhyatma (spiritul supraveghetor al naturii), care participă la atributele celor cinci elemente. A fost descris și *purusha*, care se află deasupra epitetelor precum „neafișat” și altele asemenea; de asemenea, ceea ce *yatis*, cei mai importanți, scutiți de destinul comun și înzestrați cu puterea meditației și a *Tapas*, văd locuind în inimile lor ca o imagine reflectată în oglindă.

„Omul credincios, devotat pietății și constant în exercitarea virtuții, citind această secțiune, este eliberat de păcat. Credinciosul care ascultă constant recitarea acestei secțiuni din *Bharata*, numită *Introducere*, de la început, nu cade în dificultăți. Omul care repetă orice parte a introducerii în cele două amurguri este, în timpul acestui act, eliberat de păcatele contractate în timpul zilei sau al nopții. Această secțiune, corpul Bharata, este adevăr și nectar. Așa cum untul este în caș, Brahmana printre bipede, Aranyaka printre *Vede* și nectarul printre medicamente; așa cum marea este eminentă printre recipientele de apă și vaca printre patrupede; așa cum sunt acestea (dintre lucrurile menționate), așa se spune că Bharata este printre istorii.

„Cel care face ca măcar o singură parte din ea să fie recitată Brahmanilor în timpul unui Sradha, ofrandele sale de mâncare și băutură pentru spiritele strămoșilor săi devin inepuizabile.

„Cu ajutorul istoriei și al Puranelor, *Veda* poate fi explicată; dar *Veda* se teme de cel cu puține cunoștințe, ca nu cumva să o facă. Omul învățat care recită altora această *Veda* al lui Vyasa culege avantaje. Fără îndoială, poate distruge chiar și păcatul uciderii embrionului și altele asemenea. Cel care citește acest capitol sfânt al lunii, citește întregul Bharata, cred eu. Omul care ascultă zilnic cu reverență această operă sacră dobândește viață lungă și renume și se înalță la cer.

„În vremurile de demult, după ce au așezat cele patru *Vede* pe o parte și *Bharata* pe cealaltă, acestea au fost cântărite în balanță de către zeii adunați în acest scop. Și întrucât acesta din urmă cântărea mai mult decât cele patru Vede cu misterele lor, din acea perioadă a fost numit în lume *Mahabharata* (marele Bharata). Fiind considerat superior atât în substanță, cât și în gravitatea importanței sale, este denumit *Mahabharata* datorită acestei substanțe și gravității importanței sale. Cel care îi cunoaște semnificația este mântuit de toate păcatele sale.

”Tapa este nevinovat, studiul este inofensiv, ordonanțele Vedelor prescrise pentru toate triburile sunt inofensive, dobândirea bogăției prin efort este inofensivă; dar când sunt abuzate în practicile lor, atunci devin surse de rău”.

## SECȚIUNEA II

(Sangraha Parva)

**Rishi au spus**: «O, fiu al lui Suta, dorim să auzim o descriere completă și detaliată a locului pe care l-ai menționat ca fiind Samanta-panchaya».

**Sauti a spus**: «Ascultați, O, brahmani, descrierile sacre pe care le rostesc. O, voi, cei mai buni dintre oameni, meritați să auziți despre locul cunoscut sub numele de Samanta-panchaka. În intervalul dintre Treta și Dwapara Yugas, Rama (fiul lui Jamadagni), cel mai mare dintre toți cei care au purtat arme, împins de nerăbdarea față de nedreptăți, a lovit în repetate rânduri nobilul neam al Kshatriyilor. Și când acel meteor aprins, prin propria sa vitejie, a anihilat întregul trib al Kshatriyilor, el a format la Samanta-panchaka cinci lacuri de sânge. Ni se spune că, copleșit de furie, el a oferit jertfe de sânge strămoșilor săi, stând în mijlocul apelor sângeroase ale acelor lacuri. Atunci, strămoșii săi, dintre care Richika era primul, au sosit acolo și i s-au adresat astfel: „O, Rama, o, binecuvântatule Rama, O, descendent al lui Bhrigu, suntem mulțumiți de respectul pe care l-ai arătat strămoșilor tăi și de vitejia ta, O, puternicule! Fii binecuvântat. O, ilustrule, cere-ți binecuvântarea pe care o dorești.”

**Rama a spus**: «Dacă, O, părinți, sunteți binevoitori față de mine, rugămintea mea este să fiu iertat de păcatele comise prin uciderea cu furie a Kshatriyilor și ca lacurile pe care le-am creat să devină faimoase în lume ca sanctuare sfinte». Pitrii au răspuns: «Așa va fi. Dar liniștește-te». Și Rama s-a liniștit în consecință. Regiunea care se află lângă acele lacuri cu apă sângeroasă, de atunci a fost celebrată ca Samanta-panchaka cea sfântă. Înțelepții au declarat că fiecare țară ar trebui să se distingă printr-un nume semnificativ pentru o circumstanță care ar fi putut-o face faimoasă. În intervalul dintre Dwapara și Kali Yugas, la Samanta-panchaka a avut loc întâlnirea dintre armatele Kauravas și Pandavas. În acea regiune sfântă, fără niciun fel de accidentări, s-au adunat optsprezece Akshauhinis de soldați dornici de luptă. Și, O, Brahmanas, ajunși acolo, au fost toți uciși pe loc. Astfel, numele acelei regiuni, O, Brahmanas, a fost explicat, iar țara v-a fost descrisă ca fiind una sacră și încântătoare. Am menționat tot ceea ce se referă la ea, deoarece regiunea este celebră în toate cele trei lumi.

**Rishii au spus**: «Dorim să știm, o, fiu al lui Suta, ce înseamnă termenul *Akshauhini* pe care l-ai folosit. Spune-ne în detaliu care este numărul de cai și soldați, care de care și elefanți care compun un Akshauhini, căci tu ești pe deplin informat».

**Sauti a spus**: «Un car, un elefant, cinci soldați și trei cai formează un *Patti*; trei Patti formează un *Sena-mukha*; trei sena-mukhas se numesc un *Gulma*; trei gulmas, un *Gana*; trei ganas, un *Vahini*; trei vahinis împreună se numesc un *Pritana*; trei pritanas formează un *Chamu*; trei chamus, un *Anikini*; iar un anikini luat de zece ori formează, așa cum este numit de cei care știu, un *Akshauhini*. O, voi, cei mai buni dintre brahmani, aritmeticii au calculat că numărul de care de luptă dintr-un Akshauhini este de douăzeci și unu de mii opt sute șaptezeci. Numărul de elefanți trebuie stabilit la același număr. O, voi, cei puri, trebuie să știți că numărul de soldați de infanterie este de o sută nouă mii trei sute cincizeci, iar numărul de cai este de șaizeci și cinci de mii șase sute zece. Acestea, O, brahmani, așa cum v-am explicat pe larg, sunt numerele unui Akshauhini, după cum spun cei familiarizați cu principiile numerelor. O, cei mai buni dintre brahmani, conform acestui calcul, au fost alcătuite cele optsprezece Akshauhinis ale armatei Kaurava și Pandava. Timpul, ale cărui acțiuni sunt minunate, i-a adunat în acel loc și, făcând din Kauravas cauza, i-a distrus pe toți. Bhishma, familiarizat cu alegerea armelor, a luptat timp de zece zile. Drona a protejat Kaurava

Vahinis timp de cinci zile. Kama, distrugătorul armatelor ostile, a luptat timp de două zile, iar Salya timp de o jumătate de zi. După aceea, întâlnirea cu bâtele dintre Duryodhana şi Bhima a durat o jumătate de zi. La sfârşitul acelei zile, Aswatthaman şi Kripa au distrus armata lui Yudishthira în timpul nopţii, în timp ce acesta dormea fără să bănuiască vreun pericol.

O, Saunaka, această poveste minunată numită *Bharata*, care a început să fie repetată la sacrificiul tău, a fost repetată anterior la sacrificiul lui Janamejaya de către un discipol inteligent al lui Vyasa. Ea este împărţită în mai multe secţiuni; la început sunt Paushya, Pauloma şi Astika parvas, care descriu pe deplin vitejia şi renumele regilor. Este o operă a cărei descriere, dicţie şi sens sunt variate şi minunate. Ea conţine o relatare a diverselor obiceiuri şi rituri. Ea este acceptată de cei înţelepţi, aşa cum starea numită *Vairagya* este acceptată de oamenii care doresc eliberarea finală. Aşa cum Sinele este printre lucrurile care trebuie cunoscute, aşa cum viaţa este printre lucrurile care sunt dragi, la fel este şi această istorie care furnizează mijloacele de a ajunge la cunoaşterea lui Brahma, primul dintre toate *sastrele*. Nu există nicio poveste curentă în această lume care să nu depindă de această istorie, la fel cum corpul depinde de piciorul pe care îl calcă. Aşa cum stăpânii de bună descendenţă sunt mereu însoţiţi de servitori dornici de promovare, la fel *Bharata* este preţuit de toţi poeţii. Aşa cum cuvintele care constituie diferitele ramuri ale cunoaşterii aparţinând lumii şi *Vedei* afişează doar vocale şi consoane, la fel această istorie excelentă afişează doar cea mai înaltă înţelepciune.

Ascultaţi, asceţi, schiţele celor câteva diviziuni (parvus) ale acestei istorii numite *Bharata*, înzestrate cu mare înţelepciune, cu secţiuni şi picioare minunate şi variate, cu semnificaţii subtile şi conexiuni logice, şi împodobite cu substanţa *Vedelor.*

Prima parva se numeşte *Anukramanika*; a doua, *Sangraha*; apoi *Paushya*; apoi *Pauloma*; *Astika*; apoi *Adivansavatarana*. Urmează *Sambhava*, cu întâmplări minunate şi palpitante. Urmează *Jatugrihadaha* (incendierea casei de lac) şi apoi *Hidimbabadha* (uciderea lui Hidimba); apoi urmează *Baka-badha* (uciderea lui Baka) şi apoi *Chitraratha*. Următorul se numeşte *Swayamvara* (alegerea soţului de către Panchali), în care Arjuna, prin exercitarea virtuţilor Kshatriya, a câştigat-o pe Draupadi ca soţie. Apoi urmează *Vaivahika* (căsătoria). Urmează *Viduragamana* (venirea lui Vidura), *Rajyalabha* (dobândirea regatului), *Arjuna-banavasa* (exilul lui Arjuna) şi *Subhadra-harana* (răpirea lui Subhadra). După acestea urmează *Harana-harika*, *Khandava-daha* (arderea pădurii Khandava) şi *Maya-darsana* (întâlnirea cu Maya, arhitectul Asura). Apoi vin *Sabha*, *Mantra*, *Jarasandha*, *Digvijaya* (campanie generală). După Digvijaya vin *Raja-suyaka*, *Arghyaviharana* (jefuirea lui Arghya) şi *Sisupala-badha* (uciderea lui Sisupala). După acestea, *Dyuta* (jocurile de noroc), *Anudyuta* (după jocurile de noroc), *Aranyaka* şi *Krimira-badha* (distrugerea lui Krimira). *Arjuna-vigamana* (călătoriile lui Arjuna), *Kairati*. În ultima a fost descrisă bătălia dintre Arjuna şi Mahadeva sub înfăţişarea unui vânător. După aceasta, *Indra-lokavigamana* (călătoria în regiunile lui Indra); apoi acea mină de religie şi virtute, extrem de patetica *Nalopakhyana* (povestea lui Nala). După aceasta, *Tirtha-yatra* sau pelerinajul înţeleptului prinţ al Kurus, moartea lui Jatasura şi bătălia cu Yakshas. Apoi bătălia cu Nivata-kavachas, *Ajagara* şi *Markandeya-Samasya* (întâlnirea cu Markandeya). Apoi întâlnirea dintre *Draupadi şi Satyabhama*, *Ghoshayatra*, *Mirga-Swapna* (visul căprioarei). Apoi povestea lui *Bhhadaranyaka* şi apoi *Aindradrumna*. Apoi *Draupadi-harana* (răpirea lui Draupadi), *Jayadratha-bimoksana* (eliberarea lui Jayadratha). Apoi povestea lui „Savitri”, care ilustrează marele merit al castităţii conjugale. După aceasta, povestea lui „Rama”. Parva care urmează se numeşte „*Kundala-harana*” (furtul cerceilor). Urmează „*Aranya*” şi apoi „*Vairata*”. Apoi intrarea Pandavilor şi îndeplinirea promisiunii lor (de a trăi în anonimat timp de un an). Apoi distrugerea „Kichakas”, apoi încercarea de a lua vacile (ale lui Virata de către Kauravas). Următoarea se numeşte căsătoria lui Abhimanyu cu fiica lui Virata. Următoarea pe care trebuie să o cunoşti este cea mai minunată parva numită Udyoga. Următoarea trebuie cunoscută sub numele de „Sanjaya-yana” (sosirea lui Sanjaya). Apoi urmează „Prajagara” (insomnia lui Dhritarashtra din cauza anxietăţii sale). Apoi Sanatsujata, în care se află

misterele filozofiei spirituale. Apoi „Yanasaddhi” şi apoi sosirea lui Krishna. Apoi povestea lui „Matali” şi apoi a lui „Galava”. Apoi poveştile despre „Savitri”, ”Vamadeva” şi „Vainya”. Apoi povestea despre „Jamadagnya şi Shodasarajika”. Apoi sosirea lui Krishna la curte şi apoi Bidulaputrasasana. Apoi adunarea trupelor şi povestea lui Sheta. Apoi, trebuie să ştiţi, urmează cearta nobilului Kama. Apoi marşul către câmpul de luptă al trupelor ambelor părţi. Următoarea a fost numită numărarea Rathis şi Atirathas. Apoi urmează sosirea mesagerului *Uluka*, care a aprins mânia (Pandavilor). Următoarea, trebuie să ştii, este povestea lui Amba. Apoi vine povestea palpitantă a instalării lui Bhishma ca comandant suprem. Următoarea se numeşte crearea regiunii insulare Jambu; apoi Bhumi; apoi relatarea despre formarea insulelor. Apoi vine „Bhagavat-gita”; şi apoi moartea lui Bhishma. Apoi instalarea lui Drona; apoi distrugerea „Sansaptakas”. Apoi moartea lui Abhimanyu; şi apoi jurământul lui Arjuna (de a-l ucide pe Jayadratha). Apoi moartea lui Jayadratha, şi apoi a lui Ghatotkacha. Apoi, trebuie să ştiţi, vine povestea morţii lui Drona, de un interes surprinzător. Următoarea se numeşte descărcarea armei numite Narayana. Apoi, ştiţi, este Kama, şi apoi Salya. Apoi vine scufundarea în lac, şi apoi întâlnirea (între Bhima şi Duryodhana) cu bastoane. Apoi vine Saraswata, şi apoi descrierile sanctuarelor sfinte, şi apoi genealogiile. Apoi vine Sauptika, care descrie incidente ruşinoase (pentru onoarea Kurus). Apoi urmează „Aisika”, o serie de incidente cutremurătoare. Urmează „Jalapradana”, ofrande de apă aduse spiritelor celor decedaţi, şi apoi aşteptarea femeilor. Următorul trebuie să fie cunoscut sub numele de „Sraddha”, care descrie ritualurile funerare efectuate pentru Kauravas ucişi. Apoi urmează distrugerea lui Rakshasa Charvaka, care se deghizase în Brahmana (pentru a-l înşela pe Yudhishthira). Apoi urmează încoronarea înţeleptului Yudhishthira. Următorul se numeşte „Grihapravibhaga”. Apoi urmează „Santi”, apoi „Rajadharmanusasana”, apoi „Apaddharma”, apoi „Mokshadharma”. Cele care urmează se numesc respectiv „Suka-prasna-abhigamana”, „Brahma-prasnanusana”, originea lui „Durvasa”, disputele cu Maya. Următoarea este cunoscută sub numele de „Anusasanika”. Apoi urmează ascensiunea lui Bhishma la cer. Apoi sacrificiul calului, care, atunci când este citit, curăţă toate păcatele. Următoarea trebuie să fie cunoscută sub numele de „Anugita”, în care se găsesc cuvinte de filozofie spirituală. Cele care urmează se numesc „Asramvasa”, „Puttradarshana” (întâlnirea cu spiritele fiilor decedaţi) şi sosirea lui Narada. Următoarea se numeşte „Mausala” şi abundă în incidente teribile şi crude. Apoi vine „Mahaprasthanika” şi înălţarea la cer. Apoi vine Purana, numită Khilvansa. În aceasta din urmă sunt cuprinse „Vishnuparva”, isprăvile şi aventurile lui Vishnu din copilărie, distrugerea lui „Kansa” şi, în sfârşit, minunata „Bhavishyaparva” (în care se găsesc profeţii privind viitorul).

Vyasa, cu sufletul înalt, a compus aceste o sută de parvas, din care cele de mai sus sunt doar un rezumat: după ce le-a împărţit în optsprezece, fiul lui Suta le-a recitat consecutiv în pădurea Naimisha, după cum urmează:

În *Adi parva* sunt cuprinse Paushya, Pauloma, Astika, Adivansavatara, Samva, arderea casei de lac, uciderea lui Hidimba, distrugerea lui Asura Vaka, Chitraratha, Swayamvara lui Draupadi, căsătoria ei după înfrângerea rivalilor în război, sosirea lui Vidura, restaurarea, exilul lui Arjuna, răpirea lui Subhadra, darul şi primirea zestrei, arderea pădurii Khandava şi întâlnirea cu (arhitectul Asura) Maya. *Paushya parva* tratează măreţia lui Utanka, iar Pauloma, pe fiii lui Bhrigu. Astika descrie naşterea lui Garuda şi a Nagas (şerpilor), agitare oceanului, incidentele legate de naşterea armăsarului celest Uchchaihsrava şi, în final, dinastia Bharata, aşa cum este descrisă în sacrificiul şarpelui regelui Janamejaya. *Sambhava parva* povesteşte naşterea diferiţilor regi şi eroi, precum şi a înţeleptului Krishna Dwaipayana: încarnările parţiale ale zeităţilor, generaţia Danavas şi Yakshas de mare vitejie, şerpi, Gandharvas, păsări şi toate creaturile; şi, în cele din urmă, viaţa şi aventurile regelui Bharata - strămoşul liniei care poartă numele său - fiul născut din Sakuntala în schitul ascetului Kanwa. Această parva descrie, de asemenea, măreţia lui Bhagirathi, naşterea Vasus în casa lui Santanu şi ascensiunea lor la cer. În această parva este povestită şi naşterea lui Bhishma, care uneşte în sine porţiuni din energiile celorlalţi Vasus, renunţarea sa la regalitate şi adoptarea modului de viaţă Brahmacharya, respectarea jurămintelor sale, protejarea lui Chitrangada şi, după moartea

lui Chitrangada, protejarea fratelui său mai mic, Vichitravirya, şi punerea acestuia pe tron: naşterea lui Dharma printre oameni ca urmare a blestemului lui Animondavya; naşterea lui Dhritarashtra şi Pandu prin puterea binecuvântărilor lui Vyasa (?) şi, de asemenea, naşterea Pandavilor; comploturile lui Duryodhana de a-i trimite pe fiii lui Pandu la Varanavata şi celelalte sfaturi întunecate ale fiilor lui Dhritarashtra în ceea ce priveşte Pandavii; apoi sfatul dat lui Yudhishthira pe drum de către binefăcătorul Pandavilor, Vidura - în limba *mlechchha* - săparea gropii, arderea lui Purochana şi a femeii adormite din casta vânătorilor, împreună cu cei cinci fii ai ei, în casa de lac; întâlnirea Pandavilor în pădurea înfricoşătoare cu Hidimba şi uciderea fratelui ei, Hidimba, de către Bhima, cel de mare vitejie. Naşterea lui Ghatotkacha; întâlnirea Pandavilor cu Vyasa şi, în conformitate cu sfatul acestuia, şederea lor deghizaţi în casa unui Brahmana din oraşul Ekachakra; distrugerea lui Asura Vaka şi uimirea populaţiei la vederea acestui spectacol; naşterile extraordinare ale lui Krishna şi Dhrishtadyumna; plecarea Pandavilor spre Panchala, ascultând porunca lui Vyasa şi mişcaţi în egală măsură de dorinţa de a câştiga mâna Draupadiei, după ce au aflat vestea despre Swayamvara din gura unui brahman; victoria lui Arjuna asupra unui Gandharva, numit Angaraparna, pe malurile Bhagirathi, prietenia sa cu adversarul său şi ascultarea de la Gandharva a istoriei lui Tapati, Vasishtha şi Aurva. Această parva tratează călătoria Pandavilor spre Panchala, dobândirea lui Draupadi în mijlocul tuturor Rajas, de către Arjuna, după ce a reuşit să străpungă ţinta; şi în lupta care a urmat, înfrângerea lui Salya, Kama şi a tuturor celorlalte capete încoronate de către Bhima şi Arjuna, de mare vitejie; constatarea de către Balarama şi Krishna, la vederea acestor fapte de vitejie fără egal, că eroii erau Pandavii, şi sosirea fraţilor la casa olarului unde stăteau Pandavii; descurajarea lui Drupada când a aflat că Draupadi urma să se căsătorească cu cinci soţi; povestea minunată a celor cinci Indras relatată în consecinţă; nunta extraordinară şi hotărâtă de divinitate a Draupadi; trimiterea lui Vidura de către fiii lui Dhritarashtra ca emisar la Pandavi; sosirea lui Vidura şi întâlnirea lui cu Krishna; reşedinţa Pandavilor în *Khandava-prastha* şi apoi domnia lor peste jumătate din regat; stabilirea rândului de către fiii lui Pandu, în ascultare de porunca lui Narada, pentru convieţuirea conjugală cu Krishna. În acelaşi mod a fost recitată în acest text istoria lui Sunda şi Upasunda. Această parva tratează apoi plecarea lui Arjuna în pădure, conform jurământului, după ce l-a văzut pe Draupadi şi Yudhishthira stând împreună când a intrat în cameră pentru a lua armele pentru a elibera vacile unui anumit Brahmana. Această parva descrie apoi întâlnirea lui Arjuna pe drum cu Ulupi, fiica unui Naga (şarpe); apoi relatează vizitele sale la mai multe locuri sacre; naşterea lui Vabhruvahana; eliberarea de către Arjuna a celor cinci fecioare celeste care fuseseră transformate în aligatori prin blestemul unui Brahmana, întâlnirea dintre Madhava şi Arjuna în locul sfânt numit Prabhasa; răpirea Subhadrei de către Arjuna, incitat de fratele ei Krishna, în minunata trăsură care se deplasa pe uscat, pe apă şi prin aer, după dorinţa conducătorului; plecarea spre Indraprastha, cu zestrea; conceperea în pântecele Subhadrei a acelui copil minune, Abhimanyu; naşterea copiilor de către Yajnaseni; urmează apoi călătoria de plăcere a lui Krishna şi Arjuna pe malurile Jamuna şi achiziţionarea de către ei a discului şi a celebrului arc Gandiva; arderea pădurii Khandava; salvarea Mayei de către Arjuna, fuga şarpelui şi naşterea unui fiu din partea celui mai bun dintre Rishi, Mandapala, în pântecele păsării *Sarngi*. Această parva este împărţită de Vyasa în două sute douăzeci şi şapte de capitole. Aceste două sute douăzeci şi şapte de capitole conţin opt mii opt sute optzeci şi patru de *sloka*.

A doua este parva extinsă numită *Sabha* sau adunarea, plină de materie. Subiectele acestei parva sunt înfiinţarea marii săli de către Pandavi; revizuirea servitorilor lor; descrierea lokapalas de către Narada, bine familiarizat cu regiunile celeste; pregătirile pentru sacrificiul *Rajasuya*; distrugerea lui Jarasandha; eliberarea de către Vasudeva a prinţilor închişi în trecătoarea montană; campania de cucerire universală a Pandavilor; sosirea prinţilor la sacrificiul *Rajasuya* cu tribut; distrugerea lui Sisupala cu ocazia sacrificiului, în legătură cu oferirea de *arghya*; ridiculizarea lui Duryodhana de către Bhimasena în adunare; tristeţea şi invidia lui Duryodhana la vederea magnificei amplori a aranjamentelor făcute; indignarea lui Duryodhana ca urmare a acestui fapt şi pregătirile pentru jocul de zaruri; înfrângerea lui Yudhishthira la joc de către vicleanul Sakuni; eliberarea de către Dhritarashtra a nororii sale aflate în suferinţă, Draupadi, aruncată în marea de

suferință cauzată de jocul de noroc, ca o barcă aruncată de valurile furtunoase. Eforturile lui Duryodhana de a-l angaja din nou pe Yudhishthira în joc; și exilul lui Yudhishthira învins, împreună cu frații săi. Acestea constituie ceea ce a fost numit de marele Vyasa, *Sabha Parva*. Această parva este împărțită în șapte-opt secțiuni, O, cel mai bun dintre Brahmani, de două mii cinci sute șapte *sloka*.

Apoi urmează a treia parva numită *Aranyaka* (referitoare la pădure). Această parva tratează plecarea Pandavilor în pădure și a cetățenilor, urmând înțeleptul Yudhishthira, adorarea lui Yudhishthira față de zeul zilei; conform poruncilor lui Dhaumya, pentru a fi înzestrat cu puterea de a întreține brahmanii dependenți cu mâncare și băutură: crearea hranei prin harul Soarelui: expulzarea de către Dhritarashtra a lui Vidura, care vorbea întotdeauna în favoarea stăpânului său; Venirea lui Vidura la Pandavi și întoarcerea sa la Dhritarashtra la cererea acestuia din urmă; comploturile răului Duryodhana de a distruge Pandavii care trăiau în pădure, fiind incitat în acest sens de Kama; apariția lui Vyasa și descurajarea lui Duryodhana hotărât să meargă în pădure; istoria lui Surabhi; sosirea lui Maitreya; prezentarea lui Dhritarashtra a planului de acțiune; blestemul său asupra lui Duryodhana; uciderea lui Kirmira de către Bhima în luptă; venirea Panchalas și a prinților din neamul Vrishni la Yudhishthira după ce au auzit de înfrângerea sa în jocul de noroc nedrept al lui Sakuni; potolirea mâniei lui Krishna de către Dhananjaya; lamentațiile lui Draupadi în fața lui Madhava; Krishna care o încurajează; căderea lui Sauva a fost, de asemenea, descrisă aici de Rishi; de asemenea, Krishna care o aduce pe Subhadra cu fiul ei la Dwaraka; și Dhrishtadyumna care îl aduce pe fiul lui Draupadi la Panchala; intrarea fiilor lui Pandu în romantica pădure Dwaita; conversația dintre Bhima, Yudhishthira și Draupadi; venirea lui Vyasa la Pandavi și înzestrarea lui Yudhishthira cu puterea *Pratismriti*; apoi, după plecarea lui Vyasa, mutarea Pandavilor în pădurea Kamyaka; rătăcirile lui Arjuna, de o vitejie nemăsurată, în căutarea armelor; lupta sa cu Mahadeva, deghizat în vânător; întâlnirea sa cu lokapalas și primirea armelor de la aceștia; călătoria sa în regiunile lui Indra pentru a obține arme și anxietatea rezultată a lui Dhritarashtra; plânsetele și lamentațiile lui Yudhishthira cu ocazia întâlnirii sale cu venerabilul mare înțelept Brihadaswa. Aici apare povestea sfântă și extrem de patetică a lui Nala, care ilustrează răbdarea lui Damayanti și caracterul lui Nala. Apoi, dobândirea de către Yudhishthira a misterelor zarurilor de la același mare înțelept; apoi sosirea lui Rishi Lomasa din ceruri la locul unde se aflau Pandavii și primirea de către acești locuitori cu suflet înalt din pădure a informației aduse de Rishi despre fratele lor Arjuna, care se afla în ceruri; apoi pelerinajul Pandavilor la diferite locuri sacre, în conformitate cu mesajul lui Arjuna, și obținerea de către aceștia a marilor merite și virtuți ca urmare a acestui pelerinaj; apoi pelerinajul marelui înțelept Narada la sanctuarul Putasta; de asemenea, pelerinajul Pandavilor cu suflet înalt. Aici este privarea lui Kama de cerceii săi de către Indra. Aici este recitată și măreția sacrificială a lui Gaya; apoi povestea lui Agastya, în care Rishi l-a mâncat pe Asura Vatapi, și legătura sa conjugală cu Lopamudra din dorința de a avea descendenți. Apoi povestea lui Rishyasringa, care a adoptat modul de viață Brahmacharya încă din copilărie; apoi istoria lui Rama, fiul lui Jamadagni, de mare vitejie, în care este povestită moartea lui Kartavirya și a Haihayas; apoi întâlnirea dintre Pandava și Vrishni în locul sacru numit Prabhasa; apoi povestea lui Su-kanya, în care Chyavana, fiul lui Bhrigu, i-a făcut pe gemeni, Aswinis, să bea, la sacrificiul regelui Saryati, sucul Soma (din care fuseseră excluși de ceilalți zei) și în care, în plus, se arată cum Chyavana însuși a dobândit tinerețea veșnică (ca un dar din partea recunoscătorilor Aswinis). Apoi a fost descrisă istoria regelui Mandhata; apoi istoria prințului Jantu; și cum regele Somaka, oferindu-și singurul fiu (Jantu) ca sacrificiu, a obținut o sută de alții; apoi excelenta istorie a șoimului și a porumbelului; apoi examinarea regelui Sivi de către Indra, Agni și Dharma; apoi povestea lui Ashtavakra, în care are loc disputa, la sacrificiul lui Janaka, între acel Rishi și primul dintre logici, Vandi, fiul lui Varuna; înfrângerea lui Vandi de către marele Ashtavakra și eliberarea de către Rishi a tatălui său din adâncurile oceanului. Apoi povestea lui Yavakrita, și apoi cea a marelui Raivya: apoi plecarea (Pandavilor) spre Gandhamadana și șederea lor în azilul numit Narayana; apoi călătoria lui Bhimasena spre Gandhamadana la cererea lui Draupadi (în căutarea florii cu miros dulce). Întâlnirea lui Bhima, în drumul său, într-o livadă de banani, cu Hanuman, fiul lui Pavana, de mare vitejie; baia lui Bhima în rezervor și distrugerea florilor din acesta pentru a obține floarea cu

miros dulce (pe care o căuta); lupta sa ulterioară cu puternicii Rakshasas şi Yakshas, de mare vitejie, inclusiv Hanuman; distrugerea lui Asura Jata de către Bhima; întâlnirea (Pandavilor) cu înţeleptul regal Vrishaparva; plecarea lor spre azilul lui Arshtishena şi şederea acolo: incitarea lui Bhima (la acte de răzbunare) de către Draupadi. Apoi este povestită ascensiunea pe dealurile Kailasa de către Bhimasena, bătălia sa teribilă cu puternicii Yakshas conduşi de Hanuman; apoi întâlnirea Pandavilor cu Vaisravana (Kuvera) şi întâlnirea cu Arjuna după ce acesta obţinuse pentru Yudhishthira multe arme celeste; apoi întâlnirea teribilă a lui Arjuna cu Nivatakavachas care locuiau în Hiranyaparva, precum şi cu Paulomas şi Kalakeyas; distrugerea lor de către Arjuna; începutul expunerii armelor celeste de către Arjuna în faţa lui Yudhishthira, împiedicarea acesteia de către Narada; coborârea Pandavilor din Gandhamadana; capturarea lui Bhima în pădure de către un şarpe puternic, mare cât un munte; eliberarea lui din încolăcirile şarpelui, după ce Yudhishthira a răspuns la anumite întrebări; întoarcerea Pandavilor în pădurile Kamyaka. Aici este descrisă reapariţia lui Vasudeva pentru a-i vedea pe puternicii fii ai lui Pandu; sosirea lui Markandeya şi diverse recitări, istoria lui Prithu, fiul lui Vena, recitată de marele Rishi; poveştile lui Saraswati şi ale lui Rishi Tarkhya. După acestea, urmează povestea lui Matsya; alte poveşti vechi recitate de Markandeya; poveştile lui Indradyumna şi Dhundhumara; apoi istoria soţiei caste; istoria lui Angira, întâlnirea şi conversaţia dintre Draupadi şi Satyabhama; întoarcerea Pandavilor în pădurea Dwaita; apoi procesiunea pentru a vedea viţeii şi captivitatea lui Duryodhana; şi când nenorocitul era dus, salvarea lui de către Arjuna; aici este visul lui Yudhishthira cu cerbul; apoi reîntoarcerea Pandavilor în pădurea Kamyaka, aici este şi lunga poveste a lui Vrihidraunika. Aici este recitată şi povestea lui Durvasa; apoi răpirea lui Draupadi din azil de către Jayadratha; urmărirea violatorului de către Bhima, rapid ca vântul, şi rasul incorect al coroanei lui Jayadratha de către Bhima. Aici este lunga istorie a lui Rama, în care se arată cum Rama, prin vitejia sa, l-a ucis pe Ravana în luptă. Aici este povestită şi povestea lui Savitri; apoi privarea lui Kama de cerceii săi de către Indra; apoi prezentarea către Kama a unui Sakti (armă de aruncat) de către Indra mulţumit, care avea virtutea de a ucide doar o singură persoană împotriva căreia putea fi aruncat; apoi povestea numită Aranya, în care Dharma (zeul dreptăţii) i-a dat sfaturi fiului său (Yudhishthira); în care, în plus, se povesteşte cum Pandava, după ce a obţinut o binecuvântare, s-a îndreptat spre vest. Toate acestea sunt incluse în al treilea Parva numit Aranyaka, care constă din două sute şaizeci şi nouă de secţiuni. Numărul de *sloka* este de unsprezece mii şase sute şaizeci şi patru.

*Parva* extinsă care urmează se numeşte ***Virata***. Pandavii, ajungând în teritoriile Virata, au văzut într-un cimitir de la marginea oraşului un copac *shami* mare, pe care şi-au depozitat armele. Aici a fost recitată intrarea lor în oraş şi şederea lor acolo deghizaţi. Apoi uciderea de către Bhima a răului Kichaka care, orbit de poftă, o căutase pe Draupadi; numirea de către prinţul Duryodhana a unor spioni iscusiţi; şi trimiterea lor în toate părţile pentru a-i urmări pe Pandava; eşecul acestora de a-i descoperi pe puternicii fii ai lui Pandu; prima capturare a vacilor lui Virata de către Trigartas şi bătălia teribilă care a urmat; capturarea lui Virata de către inamic şi salvarea lui de către Bhimasena; eliberarea vacilor de către Pandava (Bhima); capturarea din nou a vacilor lui Virata de către Kuru; înfrângerea în luptă a tuturor Kuru de către Arjuna, singur; eliberarea vacilor regelui; oferirea de către Virata a fiicei sale Uttara pentru ca Arjuna să o accepte în numele fiului său cu Subhadra - Abhimanyu - distrugătorul duşmanilor. Acesta este conţinutul celui de-al patrulea Parva extins - Virata. Marele Rishi Vyasa a compus aceste şaizeci şi şapte de secţiuni. Numărul de *slokas* este de două mii cincizeci.

Ascultaţi atunci (conţinutul) celei de-a cincea Parva, care trebuie cunoscută sub numele de *Udyoga*. În timp ce Pandavii, dornici de victorie, locuiau în locul numit Upaplavya, Duryodhana şi Arjuna s-au dus amândoi în acelaşi timp la Vasudeva şi i-au spus: „Ar trebui să ne acorzi ajutorul în acest război”. Krishna, cu sufletul înalt, auzind aceste cuvinte, a răspuns: „O, voi, cei mai buni dintre oameni, un consilier în mine însumi, care nu va lupta, şi o trupă de Akshauhini, pe care dintre aceştia să vi-l dau?” Orb la propriile interese, nebunul Duryodhana a cerut trupele, în timp ce Arjuna l-a solicitat pe Krishna ca consilier care nu va lupta. Apoi este descris cum, atunci când

regele Madra venea în ajutorul Pandavilor, Duryodhana, după ce l-a înşelat pe drum cu cadouri şi ospitalitate, l-a convins să-i acorde o favoare şi apoi i-a solicitat ajutorul în luptă; cum Salya, după ce i-a dat cuvântul lui Duryodhana, s-a dus la Pandavi şi i-a consolat recitându-le istoria victoriei lui Indra (asupra lui *Vritra*). Apoi urmează trimiterea de către Pandavi a *Purohita* (preotul) lor către Kauravas. Apoi se descrie cum regele Dhritarashtra, de mare vitejie, după ce a auzit cuvântul purohita al Pandavilor şi povestea victoriei lui Indra, a decis să-şi trimită purohita şi, în cele din urmă, l-a trimis pe Sanjaya ca emisar la Pandavi din dorinţa de pace. Aici a fost descrisă insomnia lui Dhritarashtra din cauza anxietăţii pe care o simţea după ce a auzit totul despre Pandavi şi prietenii lor, Vasudeva şi alţii. Cu această ocazie, Vidura i-a adresat înţeleptului rege Dhritarashtra diverse sfaturi pline de înţelepciune. Tot aici, Sanat-sujata i-a recitat monarhului anxios şi îndurerat adevărurile excelente ale filozofiei spirituale. A doua zi dimineaţă, Sanjaya a vorbit, în curtea regelui, despre identitatea lui Vasudeva şi Arjuna. Atunci, ilustrul Krishna, mişcat de bunătate şi de dorinţa de pace, s-a dus personal în capitala Kaurava, Hastinapura, pentru a aduce pacea. Apoi vine respingerea de către prinţul Duryodhana a ambasadei lui Krishna, care venise să solicite pacea în beneficiul ambelor părţi. Aici a fost recitată povestea lui Damvodvava; apoi povestea căutării unui soţ pentru fiica sa de către nobilul Matuli; apoi istoria marelui înţelept Galava; apoi povestea antrenamentului şi disciplinei fiului lui Bidula. Apoi, demonstraţia lui Krishna, în faţa rajalor adunaţi, a puterilor sale yogice, după ce a aflat de sfaturile rele ale lui Duryodhana şi Kama; apoi, Krishna l-a luat pe Kama în carul său şi i-a dat sfaturi, iar Kama le-a respins din mândrie. Apoi, întoarcerea lui Krishna, pedepsitorul duşmanilor, de la Hastinapura la Upaplavya, şi povestirea sa către Pandavi a tot ceea ce se întâmplase. Atunci, acei asupritori ai duşmanilor, Pandava, după ce au auzit totul şi s-au consultat între ei, au făcut toate pregătirile pentru război. Apoi urmează marşul din Hastinapura, pentru luptă, al soldaţilor de infanterie, cai, vizitii şi elefanţi. Apoi povestea trupelor ambelor părţi. Apoi trimiterea de către prinţul Duryodhana a lui Uluka ca emisar la Pandava în ziua precedentă bătăliei. Apoi povestea vizitiilor de diferite clase. Apoi povestea lui Amba. Toate acestea au fost descrise în cea de-a cincea Parva numită Udyoga din Bharata, plină de incidente legate de război şi pace. O, voi, asceţi, marele Vyasa a compus o sută optzeci şi şase de secţiuni în această Parva. Numărul de *slokas* compuse în aceasta de marele Rishi este de şase mii şase sute nouăzeci şi opt.

Apoi este recitată *Bhishma Parva*, plină de întâmplări minunate. În aceasta, Sanjaya a povestit formarea regiunii cunoscute sub numele de Jambu. Aici a fost descrisă marea depresie a armatei lui Yudhishthira, precum şi o luptă aprigă care a durat zece zile consecutive. În aceasta, Vasudeva, cu sufletul înalt, pe baza filosofiei eliberării finale, a alungat remuşcările lui Arjuna, care izvorau din respectul pentru rudele sale (pe care era pe punctul de a le ucide). În acest capitol, magnanimul Krishna, atent la bunăstarea lui Yudhishthira, văzând pierderea suferită (de armata Pandava), a coborât repede din carul său şi a alergat, cu pieptul neînfricat, cu biciul în mână, pentru a-l ucide pe Bhishma. În acest moment, Krishna l-a lovit cu cuvinte aspre şi pe Arjuna, purtătorul lui *Gandiva* şi cel mai de seamă în luptă dintre toţi cei care mânuiau arme. În acest moment, cel mai de seamă dintre arcaşi, Arjuna, punându-l pe Shikandin în faţa lui şi străpungându-l pe Bhishma cu săgeţile lui cele mai ascuţite, l-a doborât din carul său. În acest moment, Bhishma zăcea întins pe patul său de săgeţi. Această Parva extinsă este cunoscută ca a şasea din Bharata. În ea au fost compuse o sută şaptesprezece secţiuni. Numărul de *slokas* este de cinci mii opt sute optzeci şi patru, după cum a spus Vyasa, cunoscător al *Vedelor.*

Apoi este recitată minunata Parva numită *Drona*, plină de incidente. Mai întâi vine instalarea în comanda armatei a marelui instructor în arme, Drona: apoi jurământul făcut de acel mare maestru al armelor de a-l captura pe înţeleptul Yudhishthira în luptă pentru a-l mulţumi pe Duryodhana; apoi retragerea lui Arjuna de pe câmpul de luptă în faţa Sansaptakas, apoi răsturnarea lui Bhagadatta, asemănător unui al doilea Indra pe câmpul de luptă, cu elefantul Supritika, de către Arjuna; apoi moartea eroului Abhimanyu în adolescenţă, singur şi fără sprijin, în mâinile multor Maharathas, inclusiv Jayadratha; apoi, după moartea lui Abhimanyu, distrugerea de către Arjuna, în luptă, a şapte

Akshauhinis de trupe și apoi a lui Jayadratha; apoi intrarea lui Bhima, cu brațele sale puternice, și a celui mai de seamă războinic în car, Satyaki, în rândurile Kaurava, impenetrabile chiar și pentru zei, în căutarea lui Arjuna, ascultând ordinele lui Yudhishthira, și distrugerea rămășițelor Sansaptakas. În Drona Parva, este moartea lui Alambusha, a lui Srutayus, a lui Jalasandha, a lui Shomadatta, a lui Virata, a marelui războinic în car Drupada, a lui Ghatotkacha și a altora; în această Parva, Aswatthaman, extrem de emoționat de moartea tatălui său în luptă, a folosit arma teribilă Narayana. Apoi, gloria lui Rudra în legătură cu incendierea (celor trei orașe). Apoi, sosirea lui Vyasa și recitarea de către acesta a gloriei lui Krishna și Arjuna. Aceasta este marea a șaptea Parva din Bharata, în care toate căpeteniile și prinții eroici menționați au fost trimiși la judecată. Numărul de secțiuni din aceasta este de o sută șaptezeci. Numărul de *slokas* compuse în Drona Parva de Rishi Vyasa, fiul lui Parasara și posesorul cunoașterii adevărate după multă meditație, este de opt mii nouă sute nouă.

Apoi vine cea mai minunată Parva numită *Kama*. În aceasta este povestită numirea înțeleptului rege al Madrei ca vizitiu al lui Kama. Apoi istoria căderii lui Asura Tripura. Apoi schimbul de cuvinte dure între Kama și Salya la plecarea lor pe câmpul de luptă, apoi povestea lebedei și a corbului recitată în aluzie insultătoare: apoi moartea lui Pandya în mâinile nobilului Aswatthaman; apoi moartea lui Dandasena; apoi cea a lui Darda; apoi riscul iminent al lui Yudhishthira într-o luptă singulară cu Kama în prezența tuturor războinicilor; apoi mânia reciprocă a lui Yudhishthira și Arjuna; apoi pacificarea lui Arjuna de către Krishna. În această Parva, Bhima, în îndeplinirea jurământului său, după ce i-a sfâșiat pieptul lui Dussasana în luptă, a băut sângele inimii sale. Apoi Arjuna l-a ucis pe marele Kama într-o luptă unu la unu. Cititorii Bharata numesc aceasta a opta Parva. Numărul secțiunilor din aceasta este de șaizeci și nouă, iar numărul *slokas*-elor este de patru mii nouă sute șaizeci și patru.

Apoi a fost recitată minunata Parva numită *Salya*. După ce toți marii războinici au fost uciși, regele Madra a devenit liderul armatei (Kaurava). Întâlnirile succesive ale vizitiilor au fost descrise aici. Apoi vine căderea marelui Salya în mâinile lui Yudhishthira, cel Drept. Aici este și moartea lui Sakuni în luptă, în mâinile lui Sahadeva. Cu doar o mică rămășiță din trupe rămase în viață după imensul măcel, Duryodhana s-a dus la lac și, creându-și un loc în apele sale, a zăcut întins acolo pentru o vreme. Apoi este povestită primirea acestei informații de către Bhima de la vânătorii de păsări; apoi este povestit cum, mișcat de discursurile insultătoare ale inteligentului Yudhishthira, Duryodhana, incapabil să suporte jignirile, a ieșit din ape. Apoi urmează întâlnirea cu bâtele, între Duryodhana și Bhima; apoi sosirea, în momentul acestei întâlniri, a lui Balarama: apoi este descrisă sfințenia lui Saraswati; apoi desfășurarea întâlnirii cu bâtele; apoi fracturarea coapselor lui Duryodhana în luptă de către Bhima cu (o aruncare teribilă a) buzduganului său. Toate acestea au fost descrise în minunatul al nouălea Parva. În aceasta, numărul secțiunilor este de cincizeci și nouă, iar numărul de *sloka* compuse de marele Vyasa — cel care a răspândit faima Kauravas — este de trei mii două sute douăzeci.

Atunci voi descrie Parva numită *Sauptika*, cu întâmplări înfricoșătoare. După plecarea Pandavilor, puternicii vizitii Kritavarman, Kripa și fiul lui Drona au venit seara pe câmpul de luptă și l-au văzut pe regele Duryodhana zăcând pe pământ, cu coapsele rupte și acoperit de sânge. Atunci, marele vizitiu, fiul lui Drona, cuprins de o furie teribilă, a jurat: „Nu-mi voi scoate armura până nu-i voi ucide pe toți Panchala, inclusiv pe Drishtadyumna, și pe Pandava, împreună cu toți aliații lor”. După ce au rostit aceste cuvinte, cei trei războinici au părăsit locul unde se afla Duryodhana și au intrat în marea pădure, chiar în momentul în care soarele apunea. În timp ce stăteau sub un copac banian mare în timpul nopții, au văzut o bufniță ucigând numeroase ciori, una după alta. Văzând aceasta, Aswatthaman, cu inima plină de furie la gândul soartei tatălui său, hotărî să ucidă pe Panchalas, care dormea. Și îndreptându-se spre poarta taberei, văzu acolo un Rakshasa cu înfățișare înspăimântătoare, cu capul ajungând până la ceruri, păzind intrarea. Văzând că Rakshasa îi bloca toate armele, fiul lui Drona l-a liniștit repede pe Rudra cu trei ochi prin rugăciuni.

Apoi, însoțit de Kritavarman și Kripa, i-a ucis pe toți fiii lui Draupadi, pe toți Panchalas cu Dhrishtadyumna și pe alții, împreună cu rudele lor, care dormeau fără să bănuiască nimic în noaptea aceea. Toți au pierit în acea noapte fatală, cu excepția celor cinci Pandava și a marelui războinic Satyaki. Cei care au scăpat datorită sfaturilor lui Krishna, apoi vizitiul lui Dhrishtadyumna a adus Pandava informații despre măcelul Panchala adormiți de fiul lui Drona. Apoi Draupadi, îndurerată de moartea fiilor, fraților și tatălui ei, s-a așezat în fața domnilor ei, hotărâtă să se sinucidă prin post. Atunci Bhima, de o vitejie teribilă, mișcat de cuvintele Draupadi, s-a hotărât să-i facă pe plac; și, luându-și repede buzduganul, l-a urmat cu mânie pe fiul învățătorului său în arme. Fiul lui Drona, din teamă față de Bhimasena și împins de soartă, dar și de furie, a lansat o armă cerească, spunând: „Aceasta este pentru distrugerea tuturor Pandavilor"; apoi Krishna a spus: „Așa nu va fi", neutralizând vorbele lui Aswatthaman. Apoi Arjuna a neutralizat arma aceea cu una dintre ale sale. Văzând intențiile distructive ale răului Aswatthaman, Dwaipayana și Krishna au pronunțat blesteme asupra lui, pe care acesta le-a întors. Pandava l-a privat apoi pe puternicul războinic din carul de luptă Aswatthaman de bijuteria de pe capul său și a devenit extrem de bucuros și, lăudându-se cu succesul lor, i-a făcut un cadou îndureratei Draupadi. Astfel este recitată a zecea Parva, numită Sauptika. Marele Vyasa a compus această lucrare în optsprezece secțiuni. Numărul de *slokas* compuse (în această lucrare) de marele recitator al adevărurilor sacre este de opt sute șaptezeci. În această Parva, marele Rishi a reunit cele două Parvas numite *Sauptika* și *Aishika*.

După ce a fost recitată această Parva extrem de patetică numită *Stri*, Dhritarashtra, cu ochi profetic, îndurerat de moartea copiilor săi și mișcat de dușmănie față de Bhima, a spart în bucăți o statuie de fier dur, așezată cu îndemânare în fața lui de Krishna (ca substitut al lui Bhima). Apoi Vidura, îndepărtând afecțiunea îndureratului Dhritarashtra pentru lucrurile lumești cu argumente care indicau eliberarea finală, l-a consolat pe acel monarh înțelept. Apoi a fost descrisă plecarea îndureratului Dhritarashtra, însoțit de doamnele casei sale, către câmpul de luptă al Kauravas. Urmează plânsetele patetice ale soțiilor eroilor uciși. Apoi mânia lui Gandhari și Dhritarashtra și pierderea cunoștinței. Apoi doamnele Kshatriya i-au văzut pe acei eroi, fiii, frații și tații lor care nu se mai întorceau, zăcând morți pe câmp. Apoi Krishna a liniștit mânia lui Gandhari, îndurerată de moartea fiilor și nepoților ei. Apoi incinerarea trupurilor rajahilor decedați cu riturile cuvenite de către acel monarh (Yudhishthira) de mare înțelepciune și cel mai important dintre toți oamenii virtuoși. Apoi, după ce a început prezentarea apei pentru spiritele prinților decedați, povestea recunoașterii de către Kunti a lui Kama ca fiul ei născut în secret. Toate acestea au fost descrise de marele Rishi Vyasa în extrem de patetica a unsprezecea Parva. Citirea ei mișcă orice inimă sensibilă cu tristețe și chiar smulge lacrimi din ochi. Numărul secțiunilor compuse este de douăzeci și șapte. Numărul de *slokas* este de șapte sute șaptezeci și cinci.

A douăsprezecea este *Santi Parva*, care sporește înțelegerea și în care este relatată descurajarea lui Yudhishthira după ce și-a ucis tatăl, frații, fiii, unchii materni și rudele matrimoniale. În această Parva este descris cum, din patul său de săgeți, Bhishma a expus diverse sisteme de îndatoriri demne de studiul regilor dornici de cunoaștere; această Parva a expus îndatoririle legate de situații de urgență, cu indicații complete privind timpul și motivele. Prin înțelegerea acestora, o persoană ajunge la cunoașterea desăvârșită. Au fost expuse și misterele eliberării finale. Aceasta este a douăsprezecea Parva, preferata înțelepților. Ea constă din trei sute treizeci și nouă de secțiuni și conține paisprezece mii șapte sute treizeci și două de *sloka*.

Următoarea în ordine este excelenta *Anusasana Parva*. În acesta este descris modul în care Yudhishthira, regele Kurus, s-a împăcat cu sine însuși după ce a ascultat expunerea îndatoririlor de către Bhishma, fiul lui Bhagirathi. Această Parva tratează în detaliu regulile și Dharma și Artha; apoi regulile caritații și meritele acesteia; apoi calificările donatarilor și darurile supreme. Această Parva descrie, de asemenea, ceremoniile datoriei individuale, regulile de conduită și meritul incomparabil al adevărului. Această Parva arată marele merit al Brahmanilor și al vacilor și dezvăluie misterele îndatoririlor în raport cu timpul și locul. Acestea sunt întruchipate în excelenta

Parva numită Anusasana, cu diverse incidente. În aceasta a fost descrisă ascensiunea lui Bhishma la Cer. Aceasta este a treisprezecea Parva care a stabilit cu precizie diversele îndatoriri ale oamenilor. Numărul secțiunilor din aceasta este de o sută patruzeci și șase. Numărul de *slokas* este de opt mii.

Apoi urmează a paisprezecea Parva *Aswamedhika*. În aceasta se află povestea excelentă a lui Samvarta și Marutta. Apoi este descrisă descoperirea (de către Pandavi) a comorilor de aur; și apoi nașterea lui Parikshit, care a fost readus la viață de Krishna după ce a fost ars de arma (celestă) a lui Aswatthaman. Bătăliile lui Arjuna, fiul lui Pandu, în timp ce urmărea calul sacrificial eliberat, cu diverși prinți care, în furie, l-au capturat. Apoi este arătat marele risc al lui Arjuna în întâlnirea sa cu Vabhruvahana, fiul lui Chitrangada (de Arjuna), fiica numită a șefului Manipura. Apoi, povestea mangustei în timpul sacrificiului calului. Aceasta este cea mai minunată Parva numită Aswamedhika. Numărul secțiunilor este de o sută trei. Numărul de *slokas* compuse (în aceasta) de Vyasa al cunoașterii adevărate este de trei mii trei sute douăzeci.

Apoi urmează a cincisprezecea Parva, numit *Asramvasika*. În acesta, Dhritarashtra, abdicând de la tron, însoțit de Gandhari și Vidura, s-a dus în pădure. Văzând acest lucru, virtuoasa Pritha, mereu preocupată să-și prețuiască superiorii, a părăsit curtea fiilor ei și a urmat cuplul de bătrâni. În aceasta este descrisă întâlnirea minunată, prin bunătatea lui Vyasa, a regelui (Dhritarashtra) cu spiritele copiilor, nepoților și altor prinți uciși, întorși din lumea cealaltă. Apoi, monarhul, abandonându-și durerile, a dobândit împreună cu soția sa cel mai înalt rod al acțiunilor sale meritorii. În această Parva, Vidura, după ce s-a bazat pe virtute toată viața, ajunge la starea cea mai meritorie.

Fiul învățat al lui Gavalgana, Sanjaya, care de asemenea își stăpânea perfect pasiunile și era cel mai important dintre miniștri, a atins, în Parva, starea binecuvântată. În aceasta, Yudhishthira cel drept l-a întâlnit pe Narada și a auzit de la el despre dispariția neamului Vrishnis. Aceasta este minunata Parva numită Asramvasika. Numărul secțiunilor din aceasta este de patruzeci și două, iar numărul de *sloka* compuse de Vyasa, cunoscător al adevărului, este de o mie cinci sute șase.

După aceasta, știți, urmează *Maushala*, o serie de incidente dureroase. În aceasta, acei eroi cu inima de leu (din rasa Vrishni), cu cicatrici de pe multe câmpuri de luptă pe corpurile lor, oprimați de blestemul unui Brahmana, în timp ce erau lipsiți de rațiune din cauza băuturii, împinși de soartă, s-au ucis reciproc pe malurile Mării Sărate cu iarba Eraka care (în mâinile lor) a devenit (îmbibată cu atributele fatale ale) tunetului. În acest context, atât Balarama, cât și Kesava (Krishna), după ce au provocat exterminarea neamului lor, ora lor venind, nu s-au ridicat deasupra dominației Timpului distrugător. În acest context, Arjuna, cel mai de seamă dintre oameni, mergând la Dwaravati (Dwaraka) și văzând orașul lipsit de Vrishni, a fost foarte afectat și a devenit extrem de trist. Apoi, după funerariile unchiului său matern Vasudeva, cel mai de seamă dintre Yadu (Vrishni), a văzut eroii din neamul Yadu întinși morți în locul unde băuseră. Apoi a dispus incinerarea trupurilor iluștrilor Krishna și Balarama și ale principalilor membri ai neamului Vrishni. Apoi, în timp ce călătorea din Dwaraka cu femeile și copiii, bătrânii și infirmele — rămășițele neamului Yadu — a fost lovit pe drum de o grea calamitate. A fost martor și la rușinea arcului său Gandiva și la nefericirea armelor sale celeste. Văzând toate acestea, Arjuna a devenit descurajat și, urmând sfatul lui Vyasa, s-a dus la Yudhishthira și a cerut permisiunea de a adopta modul de viață Sannyasa. Aceasta este a șaisprezecea Parva numită Maushala. Numărul secțiunilor este opt, iar numărul *slokas-urilor* compuse de Vyasa, cunoscător al adevărului, este de trei sute douăzeci.

Următoarea este *Mahaprasthanika*, a șaptesprezecea Parva.

În aceasta, cei mai de seamă dintre oameni, Pandavii, abdicând de la tronul lor, au pornit împreună cu Draupadi în marea lor călătorie numită Mahaprasthana. În acest context, ei l-au întâlnit pe Agni, care ajunsese pe malul mării cu ape roșii. În acest context, la cererea lui Agni însuși, Arjuna l-a venerat cum se cuvine și i-a înapoiat excelentul arc celest numit Gandiva. În acest

moment, lăsându-şi în urmă fraţii care căzuseră unul după altul şi pe Draupadi, Yudhishthira şi-a continuat călătoria fără să se uite înapoi la ei. Aceasta este a şaptesprezecea Parva, numită Mahaprasthanika. Numărul secţiunilor din aceasta este trei. Numărul de *slokas* compuse de Vyasa, cunoscător al adevărului, este de trei sute douăzeci.

Parva care urmează după aceasta, trebuie să ştiţi, este cea extraordinară numită *Svarga* a incidentelor celeste. Apoi, văzând că trăsura celestă venise să-l ia, Yudhishthira, mişcat de bunătate faţă de câinele care îl însoţea, a refuzat să urce în ea fără companionul său. Observând aderarea constantă a ilustrului Yudhishthira la virtute, Dharma (zeul dreptăţii) a abandonat forma sa canină şi s-a arătat regelui. Apoi Yudhishthira, urcând la cer, a simţit multă durere. Mesagerul celest i-a arătat iadul printr-un act de înşelăciune. Apoi Yudhishthira, sufletul dreptăţii, a auzit lamentaţiile sfâşietoare ale fraţilor săi care locuiau în acea regiune sub disciplina lui Yama. Apoi Dharma şi Indra i-au arătat lui Yudhishthira regiunea destinată păcătoşilor. Apoi Yudhishthira, după ce a părăsit corpul uman aruncându-se în Gange-ul celest, a ajuns în regiunea pe care o merita prin faptele sale şi a început să trăiască în bucurie, respectat de Indra şi de toţi ceilalţi zei. Aceasta este a optsprezecea Parva, aşa cum a fost povestită de ilustrul Vyasa. Numărul de *slokas* compuse, O, asceti, de marele Rishi în aceasta este de două sute nouă.

Cele de mai sus sunt conţinutul celor optsprezece Parva. În anexă (Khita) se află *Harivansa* şi *Vavishya*. Numărul de *sloka* conţinute în Harivansa este de douăsprezece mii.

Acesta este conţinutul secţiunii numite *Parva-sangraha*. Sauti a continuat: „Optsprezece Akshauhinis de trupe s-au adunat pentru luptă. Confruntarea care a urmat a fost teribilă şi a durat optsprezece zile. Cel care cunoaşte cele patru *Vede* cu toate Angas şi *Upanishadele*, dar nu cunoaşte această istorie (Bharata), nu poate fi considerat înţelept. Vyasa, cu inteligenţa sa nemăsurată, a vorbit despre *Mahabharata* ca despre un tratat despre Artha, Dharma şi Kama. Cei care au ascultat povestea sa nu pot suporta să asculte alte poveşti, la fel cum cei care au ascultat vocea dulce a masculului Kokila nu pot suporta să audă disonanţa croncănitului corbului. Aşa cum formarea celor trei lumi provine din cele cinci elemente, tot aşa inspiraţia tuturor poeţilor provine din această compoziţie excelentă. O, voi, brahmani, aşa cum cele patru tipuri de creaturi (vivipare, ovipare, născute din umezeală fierbinte şi vegetale) depind de spaţiu pentru existenţa lor, tot aşa *Puranele* depind de această istorie. Aşa cum toate simţurile depind pentru exercitarea lor de diversele modificări ale minţii, tot aşa toate actele (ceremonialele) şi calităţile morale depind de acest tratat. Nu există nicio poveste curentă în lume care să nu depindă de această istorie, la fel cum corpul depinde de hrana pe care o consumă. Toţi poeţii preţuiesc *Bharata*, la fel cum servitorii dornici de promovare îi servesc întotdeauna pe stăpânii de bună descendenţă. La fel cum binecuvântatul Asrama domestic nu poate fi depăşit niciodată de celelalte trei Asramas (moduri de viaţă), niciun poet nu poate depăşi acest poem.

Voi, asceti, scuturaţi-vă de toată inactivitatea. Lăsaţi-vă inimile să se concentreze asupra virtuţii, căci virtutea este singurul prieten al celui care a trecut în lumea cealaltă. Chiar şi cei mai inteligenţi, preţuind bogăţia şi soţiile, nu pot niciodată să le facă ale lor. Nici aceste posesiuni nu sunt durabile. Bharata rostită de buzele lui Dwaipayana este fără egal; este însăşi virtutea şi este sacră. Ea distruge păcatul şi produce binele. Cel care o ascultă în timp ce este recitată nu are nevoie să se scalde în apele sacre ale Pushkara. Un brahman, indiferent de păcatele pe care le comite în timpul zilei prin simţurile sale, este eliberat de toate acestea citind Bharata seara. Orice păcate ar comite şi noaptea prin fapte, cuvinte sau gânduri, el este eliberat de toate prin citirea Bharata în prim amurg (dimineaţa). Cel care dă o sută de vaci cu coarne împodobite cu aur unui brahman bine pregătit în *Vede* şi în toate ramurile învăţăturii, şi cel care ascultă zilnic naraţiunile sacre ale Bharata, dobândesc merite egale. Aşa cum oceanul larg este uşor de traversat de oamenii care au corăbii, la fel şi această istorie vastă, de mare excelenţă şi profunzime, cu ajutorul acestui capitol numit *Parva sangraha*.

Astfel se încheie secțiunea numită *Parva-sangraha* din Adi Parva a binecuvântatei Mahabharata.

# SECȚIUNEA III

**(Paushya Parva)**

**Sauti a spus**: „Janamejaya, fiul lui Parikshit, participa împreună cu frații săi la un sacrificiu îndelungat pe câmpia Kurukshctra. Frații săi erau trei: Srutasena, Ugrasena și Bhimasena. În timp ce stăteau la sacrificiu, a sosit la fața locului un descendent al lui Sarama (cățeaua celestă). Bătut de frații lui Janamejaya, el a fugit la mama sa, plângând de durere. Și mama sa, văzându-l plângând atât de tare, l-a întrebat: „De ce plângi așa? Cine te-a bătut?" Și fiind întrebat astfel, el i-a răspuns mamei sale: „Am fost bătut de frații lui Janamejaya." Și mama sa i-a răspuns: „Ai comis vreo greșeală pentru care ai fost bătut!" El a răspuns: „Nu am comis nicio greșeală. Nu am atins untul sacrificial cu limba și nici măcar nu l-am privit". Mama lui, Sarama, auzind aceasta și foarte îndurerată de suferința fiului ei, s-a dus la locul unde Janamejaya și frații lui se aflau la sacrificiul lor de lungă durată. Ea i s-a adresat lui Janamejaya cu mânie, spunând: „Fiul meu nu a comis nicio greșeală: nu s-a uitat la untul vostru sacrificial și nici nu l-a atins cu limba. De ce a fost bătut?" Ei nu au răspuns nimic, iar ea a spus: „Pentru că ați bătut pe fiul meu, care nu a comis nicio greșeală, răul va veni asupra voastră când vă veți aștepta mai puțin."

Janamejaya, astfel adresat de cățeaua celestă, Sarama, a devenit extrem de alarmat și descurajat. După ce sacrificiul s-a încheiat, s-a întors la Hastinapura și a început să depună eforturi mari în căutarea unui *Purohita* care, prin obținerea iertării păcatului său, să neutralizeze efectul blestemului.

Într-o zi, Janamejaya, fiul lui Parikshit, în timp ce vâna, observă într-o anumită parte a domeniilor sale o mănăstire unde locuia un anumit Rishi renumit, Srutasrava. Acesta avea un fiu pe nume Somasrava, profund angajat în devoțiuni ascetice. Dorind să-l numească pe fiul lui Rishi ca Purohita al său, Janamejaya, fiul lui Parikshit, l-a salutat pe Rishi și i s-a adresat, spunând: „O, posesor al celor șase atribute, lasă-l pe fiul tău să fie *purohita* meu". Rishi, astfel adresat, i-a răspuns lui Janamejaya: „O, Janamejaya, acest fiu al meu, profund dedicat ascetismului, desăvârșit în studiul *Vedelor* și înzestrat cu întreaga forță a ascetismului meu, s-a născut din (pântecele) unei șarpe care mi-a băut fluidul vital. El este capabil să te absolve de toate ofensele, cu excepția celor comise împotriva lui Mahadeva. Dar el are un obicei particular, și anume că ar acorda oricărui Brahmana orice i s-ar cere. Dacă poți să suporți acest lucru, atunci ia-l." Janamejaya, astfel adresat, i-a răspuns lui Rishi: „Așa va fi." Și acceptându-l ca Purohita al său, s-a întors în capitala sa; apoi s-a adresat fraților săi, spunând: „Aceasta este persoana pe care am ales-o ca maestru spiritual; orice ar spune el, trebuie să vă supuneți fără să puneți întrebări". Și frații săi au făcut așa cum li s-a poruncit. Și după ce le-a dat aceste instrucțiuni fraților săi, regele a pornit spre Takshyashila și a adus acea țară sub autoritatea sa.

În acea vreme trăia un rishi pe nume Ayoda-Dhaumya. Ayoda-Dhaumya avea trei discipoli: Upamanyu, Aruni și Veda. Rishi i-a poruncit unuia dintre acești discipoli, Aruni din Panchala, să meargă și să astupe o breșă în cursul de apă al unui anumit câmp. Aruni din Panchala, primind această poruncă de la maestrul său, s-a dus la locul respectiv. Ajuns acolo, a văzut că nu putea astupa breșa din cursul de apă prin mijloace obișnuite. Era întristat pentru că nu putea îndeplini porunca învățătorului său. Dar, în cele din urmă, a găsit o soluție și a spus: „Bine, o voi face în felul acesta". Apoi s-a coborât în breșă și s-a întins acolo. Astfel, apa a fost oprită.

Și ceva mai târziu, preceptorul Ayoda-Dhaumya i-a întrebat pe ceilalți discipoli unde era Aruni din Panchala. Ei i-au răspuns: „Domnule, l-ați trimis dumneavoastră, spunându-i: „Du-te și

astupă breșa din cursul de apă al câmpului”. Amintindu-și acest lucru, Dhaumya s-a adresat elevilor săi și a spus: „Atunci să mergem cu toții la locul unde se află el”.

Și, ajuns acolo, a strigat: „Ho, Aruni din Panchala! Unde ești? Vino aici, copilul meu”. Și Aruni, auzind vocea preceptorului său, a ieșit repede din cursul de apă și s-a oprit în fața preceptorului său. Și adresându-se acestuia, Aruni a spus: „Iată-mă în breșa cursului de apă. Neavând altă soluție, am intrat eu însumi pentru a împiedica scurgerea apei. Abia după ce ți-am auzit vocea, am ieșit și am lăsat apa să se scurgă, iar acum stau în fața ta. Te salut, Maestre; spune-mi ce trebuie să fac”.

Maestrul, astfel adresat, a răspuns: „Pentru că, ridicându-te din șanț, ai deschis cursul de apă, de acum înainte vei fi numit Uddalaka, ca semn al favorii maestrului tău. Și pentru că ai ascultat cuvintele mele, vei avea parte de noroc. Și toate *Vedele* vor străluci în tine, precum și toate *Dharmasastrele*.” Și Aruni, astfel adresat de preceptorul său, a plecat în țara dorită de inima sa.

Numele unui alt discipol al lui Ayoda-Dhaumya era Upamanyu. Și Dhaumya l-a numit spunând: „Du-te, copilul meu, Upamanyu, ai grijă de vaci”. Și, conform ordinelor învățătorului său, el s-a dus să păzească vacile. Și, după ce le-a păzit toată ziua, s-a întors seara la casa învățătorului său și, stând în fața lui, l-a salutat cu respect. Și învățătorul său, văzându-l în stare bună fizic, l-a întrebat: „Upamanyu, copilul meu, cu ce te întreții? Ești extrem de gras.” Iar el a răspuns: „Domnule, mă întrețin cerșind.” Și învățătorul său a spus: „Ceea ce obții din milă nu trebuie să folosești fără să mi-l oferi mie.” Și Upamanyu, astfel sfătuit, a plecat. Și după ce a obținut milă, a oferit-o învățătorului său. Iar învățătorul său a luat de la el chiar totul. Și Upamanyu, astfel tratat, s-a dus să păzească vitele. Și după ce le-a păzit toată ziua, s-a întors seara la locuința învățătorului său. Și el stătea în fața învățătorului său și îl saluta cu respect. Iar învățătorul său, văzând că el era încă în stare bună de sănătate, i-a spus: „Upamanyu, copilul meu, eu iau de la tine chiar și tot ceea ce obții din milă, fără să-ți las nimic. Cum reușești atunci, în prezent, să te întreții?” Iar Upamanyu i-a răspuns învățătorului său: „Domnule, după ce ți-am dat tot ce am obținut din milă, mă duc să cerșesc a doua oară pentru a mă întreține.” Iar învățătorul său i-a răspuns: „Nu așa trebuie să te supui învățătorului. Prin aceasta, diminuezi sprijinul celorlalți care trăiesc din cerșetorie. Într-adevăr, întreținându-te astfel, te-ai dovedit a fi lacom.” Și Upamanyu, după ce și-a exprimat acordul cu tot ceea ce a spus învățătorul său, a plecat să se ocupe de vite. Și după ce le-a păzit toată ziua, s-a întors la casa învățătorului său. Și a stat în fața învățătorului său și l-a salutat cu respect. Iar învățătorul său, observând că era încă gras, îi spuse din nou: „Upamanyu, copilul meu, îți iau tot ce obții din milă și nu te mai duci să cerșești a doua oară, și totuși ești într-o stare bună de sănătate. Cum te întreții?” Iar Upamanyu, întrebat astfel, răspunse: „Domnule, acum trăiesc din laptele acestor vaci”. Iar învățătorul său i-a spus: „Nu este legal să te apropii de lapte fără să-mi ceri mai întâi consimțământul”. Și Upamanyu, fiind de acord cu justețea acestor observații, a plecat să îngrijească vacile. Când s-a întors la locuința învățătorului său, s-a oprit în fața lui și l-a salutat ca de obicei. Învățătorul său, văzând că era încă gras, i-a spus: „Upamanyu, copilul meu, nu mai mănânci din milă, nu mai cerșești a doua oară, nici măcar nu bei lapte, și totuși ești gras. Cum reușești să trăiești acum?” Iar Upamanyu a răspuns: „Domnule, acum sorb spuma pe care o aruncă vițeii aceștia, în timp ce sug ugerul mamei lor”. Și preceptorul a spus: „Aceste vițele generoase, presupun, din compasiune pentru tine, aruncă cantități mari de spumă. Ai vrea să le împiedici să se hrănească pe săturate, comportându-te așa cum ai făcut? Să știi că este ilegal să bei spuma.” Și Upamanyu, după ce și-a dat acordul, s-a dus ca înainte să îngrijească vacile. Și, constrâns de preceptorul său, nu se hrănește cu milă, nici nu mănâncă altceva; nu bea lapte și nu gustă spuma!

Și Upamanyu, într-o zi, copleșit de foame, când se afla într-o pădure, a mâncat frunze de Arka (*Asclepias gigantea*). Ochii lui au fost afectați de proprietățile înțepătoare, acide, crude și saline ale frunzelor pe care le mâncase, și a orbit. Și, în timp ce se târa, a căzut într-o groapă. Și, văzând că nu se întorsese în acea zi, când soarele apunea în spatele vârfurilor munților din vest,

preceptorului le-a spus discipolilor săi că Upamanyu nu venise încă. Şi ei i-au spus că plecase cu vitele.

Preceptorul a spus atunci: „Upamanyu, fiind împiedicat de mine să folosească orice, nu se întoarce acasă până târziu. Să mergem să-l căutăm.” Şi, după ce a spus aceasta, a plecat cu discipolii săi în pădure şi a început să strige: „Ho Upamanyu, unde eşti?” Upamanyu, auzind vocea preceptorului său, a răspuns cu voce tare: „Sunt aici, în fundul unei fântâni”. Preceptorul său l-a întrebat cum a ajuns acolo. Upamanyu a răspuns: „După ce am mâncat frunze din planta Arka, am orbit şi am căzut în această fântână”. Şi învăţătorul său i-a spus: „Slăveşte-i pe gemenii Aswini, medicii comuni ai zeilor, şi ei îţi vor reda vederea”. Şi Upamanyu, îndrumat astfel de învăţătorul său, a început să-i slăvească pe gemenii Aswini, cu următoarele cuvinte din Rig Veda:

Voi aţi existat înainte de creaţie! Voi, fiinţe întâi născute, vă manifestaţi în acest univers minunat al celor cinci elemente! Doresc să vă obţin cu ajutorul cunoaşterii dobândite prin ascultare şi meditaţie, căci voi sunteţi Infinit! Voi sunteţi însăşi cursul Naturii şi Sufletul inteligent care pătrunde acest curs! Voi sunteţi păsări cu pene frumoase, aşezate pe un corp asemănător unui copac! Voi nu aveţi cele trei atribute comune ale fiecărui suflet! Voi sunteţi incomparabili! Voi, prin spiritul vostru prezent în fiecare lucru creat, pătrundeţi Universul!

Voi sunteţi vulturi aurii! Voi sunteţi esenţa în care toate lucrurile dispar! Sunteţi liberi de eroare şi nu cunoaşteţi deteriorarea! Aveţi ciocuri frumoase care nu lovesc pe nedrept şi sunteţi victorioşi în fiecare întâlnire! Cu siguranţă triumfaţi asupra timpului! După ce aţi creat soarele, ţeseţi pânza minunată a anului cu ajutorul firului alb al zilei şi al firului negru al nopţii! Şi cu pânza astfel ţesută, aţi stabilit două cursuri de acţiune aparţinând respectiv Devaşilor şi Pitrişilor. Pasărea Vieţii capturată de Timp, care reprezintă puterea sufletului Infinit, voi aţi eliberat-o pentru a-i oferi fericirea supremă! Cei care se află într-o profundă ignoranţă, atâta timp cât sunt sub iluziile simţurilor lor, presupun că voi, care sunteţi independenţi de atributele materiei, sunteţi înzestraţi cu formă! Trei sute şaizeci de vaci reprezentate de trei sute şaizeci de zile produc împreună un viţel, care este anul. Viţelul acela este creatorul şi distrugătorul tuturor lucrurilor. Căutătorii adevărului, urmând căi diferite, extrag laptele cunoaşterii adevărate cu ajutorul său. Voi, Aswini, voi sunteţi creatorii acelui viţel!

Anul nu este decât butucul unei roţi la care sunt ataşate şapte sute douăzeci de spiţe reprezentând tot atâtea zile şi nopţi. Circumferinţa acestei roţi reprezentată de douăsprezece luni este fără sfârşit. Această roată este plină de iluzii şi nu cunoaşte deteriorarea. Ea afectează toate creaturile, fie din această lume, fie din alte lumi. Voi, Aswini, această roată a timpului este pusă în mişcare de voi!

Roata Timpului, reprezentată de an, are o navă reprezentată de cele şase anotimpuri. Numărul de spiţe ataşate la acea navă este doisprezece, reprezentat de cele douăsprezece semne ale Zodiacului. Această roată a Timpului manifestă roadele acţiunilor tuturor lucrurilor. Zeităţile care prezidează Timpul locuiesc în acea roată. Fiind supus influenţei sale chinuitoare, voi, Aswini, eliberaţi-mă de acea roată a Timpului. Voi, Aswini, voi sunteţi acest univers al celor cinci elemente! Voi sunteţi obiectele de care se bucură această lume şi lumea cealaltă! Faceţi-mă independent de cele cinci elemente! Şi deşi voi sunteţi Brahma Suprem, totuşi vă mişcaţi pe Pământ în forme care se bucură de plăcerile pe care le oferă simţurile.

La început, voi aţi creat cele zece puncte ale universului! Apoi aţi aşezat Soarele şi Cerul deasupra! Rishii, în conformitate cu cursul aceluiaşi Soare, îşi îndeplinesc sacrificiile, iar zeii şi oamenii, în conformitate cu ceea ce le-a fost rânduit, îşi îndeplinesc şi ei sacrificiile, bucurându-se de roadele acelor acte!

Amestecând cele trei culori, voi ați produs toate obiectele vizibile! Din aceste obiecte a luat naștere Universul, în care zeii și oamenii sunt angajați în ocupațiile lor respective și, într-adevăr, toate creaturile înzestrate cu viață!

Voi, Aswini, vă ador! Ador și Cerul, care este opera voastră! Voi sunteți cei care hotărâți roadele tuturor faptelor, de care nici măcar zeii nu sunt liberi! Voi înșivă sunteți liberi de roadele faptelor voastre!

Voi sunteți părinții tuturor! Ca bărbați și femei, voi sunteți cei care înghițiți hrana care ulterior se transformă în fluidul și sângele care dau viață! Nou-născutul suge sânul mamei sale. Într-adevăr, voi sunteți cei care luați forma copilului! Voi, Aswini, dați-mi vederea pentru a-mi proteja viața!"

Gemenii Aswini, astfel invocați, au apărut și au spus: „Suntem mulțumiți. Iată o prăjitură pentru tine. Ia-o și mănânc-o." Și Upamanyu, astfel adresat, a răspuns: „Cuvintele voastre, O, Aswini, nu s-au dovedit niciodată false. Dar fără să ofer mai întâi această prăjitură învățătorului meu, nu îndrăznesc să o iau." Iar Aswinii i-au spus: „În trecut, învățătorul tău ne-a invocat. I-am dat atunci o prăjitură ca aceasta, iar el a luat-o fără să o ofere stăpânului său. Fă și tu ceea ce a făcut învățătorul tău." Astfel adresat, Upamanyu le-a spus din nou: „O, Aswini, vă cer iertare. Fără să o ofer învățătorului meu, nu îndrăznesc să consum această prăjitură." Aswinii au spus atunci: „O, suntem mulțumiți de devotamentul tău față de maestrul tău. Dinții stăpânului tău sunt din fier negru. Ai tăi vor fi din aur. Îți vei recăpăta vederea și vei avea noroc."

Astfel vorbindu-i Aswinii, el și-a recăpătat vederea și, mergând în fața învățătorului său, l-a salutat și i-a povestit totul. Învățătorul său a fost foarte mulțumit de el și i-a spus: „Vei obține prosperitate, așa cum au spus Aswinii. Toate *Vedele* vor străluci în tine și toate Dharma-sastrele." Și aceasta a fost încercarea lui Upamanyu.

Apoi a fost chemat Veda, celălalt discipol al lui Ayoda-Dhaumya. Învățătorul său i s-a adresat odată, spunând: „Veda, copilul meu, rămâi o vreme în casa mea și slujește-l pe învățătorul tău. Va fi în folosul tău". Și Veda, după ce și-a dat acordul, a rămas mult timp în familia învățătorului său, având grijă să-l slujească. Ca un bou sub povara stăpânului său, el a îndurat căldura și frigul, foamea și setea, în orice moment, fără să se plângă. Și nu a trecut mult timp până când învățătorul său a fost mulțumit. Și, ca urmare a acestei mulțumiri, Veda a obținut noroc și cunoaștere universală. Și aceasta a fost încercarea lui Veda.

Și Veda, după ce a primit permisiunea de la învățătorul său și a părăsit reședința acestuia după finalizarea studiilor, a intrat în modul de viață domestic. Și în timp ce locuia în propria casă, a primit trei elevi. Și nu le-a spus niciodată să îndeplinească vreo sarcină sau să se supună implicit poruncilor sale; pentru că, având el însuși multă suferință în timp ce locuia în familia învățătorului său, nu dorea să-i trateze cu severitate.

După o anumită perioadă de timp, Janamejaya și Paushya, amândoi din ordinul Kshatriyas, au sosit la reședința sa și l-au numit pe Brahman Veda, ca ghid spiritual al lor (Upadhyaya). Și într-o zi, când era pe punctul de a pleca pentru a se ocupa de o treabă legată de un sacrificiu, l-a angajat pe unul dintre discipolii săi, Utanka, să se ocupe de gospodăria sa. „Utanka", i-a spus el, "orice ar trebui făcut în casa mea, să fie făcut de tine fără neglijență". Și după ce i-a dat aceste ordine lui Utanka, a plecat în călătoria sa.

Așadar, Utanka, mereu conștient de porunca învățătorului său, s-a stabilit în casa acestuia. Și în timp ce Utanka locuia acolo, femeile din casa învățătorului său s-au adunat și i s-au adresat, spunând: „O, Utanka, stăpâna ta se află în perioada în care legătura conjugală ar putea fi rodnică. Maestrul este absent; atunci ia-i locul și fă ceea ce este necesar." Și Utanka, astfel adresat, le-a spus

femeilor: „Nu este potrivit pentru mine să fac acest lucru la porunca femeilor. Maestrul meu nu mi-a poruncit să fac nimic nepotrivit.”

După un timp, preceptorul său s-a întors din călătorie. Și preceptorul său, aflând tot ce se întâmplase, s-a bucurat și, adresându-se lui Utanka, i-a spus: „Utanka, copilul meu, ce favoare să-ți acord? Mi-ai servit cum se cuvine; de aceea prietenia noastră a crescut. Îți acord, așadar, permisiunea să pleci. Du-te și îndeplinește-ți dorințele!”

Utanka, astfel adresat, a răspuns: „Lasă-mă să fac ceva ce dorești, căci s-a spus: «Cel care dă învățături contrare obiceiurilor și cel care le primește contrare obiceiurilor, unul dintre cei doi moare, iar între cei doi se naște dușmănie. — Eu, prin urmare, care am primit permisiunea ta de a pleca, doresc să-ți aduc o recompensă cuvenită unui învățător. Stăpânul său, auzind aceasta, a răspuns: „Utanka, copilul meu, așteaptă puțin”. Ceva mai târziu, Utanka s-a adresat din nou învățătorului său, spunând: „Poruncește-mi să aduc onorariul pe care îl dorești”. Iar învățătorul său a spus atunci: „Dragul meu Utanka, mi-ai spus adesea despre dorința ta de a aduce ceva în semn de recunoștință pentru învățătura pe care ai primit-o. Du-te și întreabă-ți stăpâna ce să aduci. Și adu ceea ce îți va spune ea”. Astfel îndrumat de învățătorul său, Utanka s-a adresat învățătoarei sale, spunând: „Doamnă, am obținut permisiunea stăpânului meu să mă duc acasă și doresc să aduc ceva care să vă facă plăcere ca onorariu pentru învățăturile pe care le-am primit, pentru a nu pleca ca un datornic al său. De aceea, te rog să-mi spui ce să aduc.” Astfel abordată, profesoara lui a răspuns: „Du-te la regele Paushya și roagă-l să-ți dea perechea de cercei purtată de regina lui și adu-i aici. A patra zi este o zi sacră în care doresc să mă înfățișez în fața brahmanilor (care vor lua masa la mine acasă) împodobită cu acești cercei. Atunci îndeplinește această sarcină, O, Utanka! Dacă vei reuși, norocul te va însoți; dacă nu, ce bine poți să te aștepți?

Utanka, primind astfel porunca, plecă. Și pe când mergea pe drum, văzu un taur de dimensiuni extraordinare și un om de statură neobișnuită călare pe el. Omul acela se adresă lui Utanka și îi spuse: „Mănâncă din balega acestui taur”. Utanka, însă, nu voia să se supună. Omul îi spuse din nou: „O, Utanka, mănâncă fără să te gândești. Stăpânul tău a mâncat din ea înainte”. Utanka și-a dat acordul, a mâncat balega și a băut urina taurului, apoi s-a ridicat respectuos, s-a spălat pe mâini și pe gură și s-a dus la regele Paushya.

Când a ajuns la palat, Utanka l-a văzut pe Paushya așezat (pe tron). Utanka s-a apropiat de el, l-a salutat pe monarh, i-a urat binecuvântări și i-a spus: „Am venit să-ți cer ceva”. Iar regele Paushya, după ce i-a răspuns salutului lui Utanka, a spus: „Domnule, ce pot face pentru tine?” Iar Utanka a spus: „Am venit să-ți cer o pereche de cercei ca dar pentru învățătorul meu. Se cuvine să-mi dai cerceii purtați de regină.”

Regele Paushya a răspuns: „Du-te, Utanka, în apartamentele femeilor, unde se află regina, și cere-i asta.” Și Utanka s-a dus în apartamentele femeilor. Dar, neputând-o găsi pe regină, s-a adresat din nou regelui, spunând: „Nu este corect să fiu tratat de tine cu înșelăciune. Regina ta nu se află în apartamentele private, pentru că nu am putut-o găsi.” Regele, astfel adresat, s-a gândit o vreme și a răspuns: „Amintește-ți, domnule, cu atenție dacă nu ești într-o stare de pângărire ca urmare a contactului cu impuritățile unei mese. Regina mea este o soție castă și nu poate fi văzută de nimeni care este impur din cauza contactului cu resturile unei mese. Nici ea însăși nu apare în fața nimănui care este pângărit.”

Utanka, astfel informat, a reflectat o vreme și apoi a spus: „Da, așa trebuie să fie. Fiind grăbit, mi-am făcut abluțiunile (după masă) în picioare”. Regele Paushya a spus atunci: „Aici este o încălcare, purificarea nu se efectuează corespunzător de către cineva care stă în picioare, nu de către cineva care merge”. Utanka a fost de acord cu acest lucru, s-a așezat cu fața spre est și și-a spălat bine fața, mâinile și picioarele. Apoi, fără să scoată un sunet, a sorbit de trei ori apă fără spumă și fără impurități, care nu era caldă și era suficientă pentru a-i ajunge până la stomac, și și-a șters fața

de două ori. Apoi și-a umezit cu apă orificiile organelor (ochii, urechile etc.). După ce a făcut toate acestea, a intrat din nou în apartamentele femeilor. De data aceasta, a văzut-o pe regină. Când regina l-a zărit, l-a salutat respectuos și i-a spus: „Bine ai venit, domnule, poruncește-mi ce trebuie să fac”. Utanka i-a răspuns: „Se cuvine să-mi dai cerceii tăi. Te rog să mi le dai ca dar pentru învățătorul meu”. Regina a fost foarte mulțumită de comportamentul lui Utanka și, considerând că Utanka era un obiect al caritățiI care nu putea fi ignorat, și-a scos cerceii și i i-a dat. Ea a spus: „Acești cercei sunt foarte căutați de Takshaka, regele șerpilor. De aceea, trebuie să îi porți cu cea mai mare grijă”.

Și Utanka, auzind aceste cuvinte, i-a spus reginei: „Doamnă, nu vă faceți griji. Takshaka, șeful șerpilor, nu este în stare să mă ajungă din urmă.” Și, după ce a spus acestea, și-a luat rămas bun de la regină, s-a întors în fața lui Paushya și i-a spus: „Paushya, sunt mulțumit.” Atunci Paushya i-a spus lui Utanka: „Un obiect potrivit pentru caritate poate fi obținut doar la intervale lungi. Tu ești un oaspete calificat, de aceea doresc să îndeplinesc un *sraddha*. Așteaptă puțin”. Iar Utanka a răspuns: „Da, voi aștepta și vă rog ca proviziile curate care sunt gata să fie aduse în curând”. Iar regele, după ce și-a dat acordul, l-a ospătat pe Utanka cum se cuvine. Utanka, văzând că mâncarea pusă înaintea lui conținea păr și că era rece, a considerat-o necurată. Și i-a spus lui Paushya: „Tu îmi dai mâncare necurată, de aceea îți vei pierde vederea.” Iar Paushya a răspuns: „Și pentru că tu atribui necurăția mâncării care este curată, de aceea vei rămâne fără urmași”. Iar Utanka a replicat: „Nu se cuvine să mă blestemi, după ce mi-ai oferit mâncare necurată. Satisfă-te cu dovada oculară”.

Și Paushya, văzând mâncarea presupusă a fi necurată, s-a convins de necurăția ei. Și Paushya, după ce s-a asigurat că mâncarea era într-adevăr necurată, fiind rece și amestecată cu păr, pregătită așa cum era de o femeie cu părul neîmpletit, a început să-l liniștească pe Rishi Utanka, spunând: „Domnule, mâncarea pusă înaintea ta este rece și conține păr, fiind pregătită fără suficientă grijă. De aceea te rog să mă ierți. Nu mă lăsa să orbesc.” Iar Utanka a răspuns: „Ceea ce spun eu trebuie să se împlinească. După ce vei orbi, însă, îți vei recăpăta vederea în scurt timp. Fă ca blestemul tău să nu aibă efect asupra mea.” Iar Paushya i-a spus: „Nu pot să-mi retrag blestemul. Căci mânia mea nu s-a potolit nici acum. Dar tu nu știi acest lucru. Căci inima unui brahman este moale ca untul proaspăt bătut, chiar dacă cuvintele sale sunt ascuțite ca un brici. Altfel stau lucrurile în cazul unui kshatriya. Cuvintele sale sunt moi ca untul proaspăt bătut, dar inima sa este ca un instrument ascuțit. În aceste condiții, din cauza durității inimii mele, nu pot să-mi neutralizez blestemul. Atunci mergi pe drumul tău. La aceasta, Utanka a răspuns: „Ți-am arătat necurăția mâncării care mi-a fost oferită și chiar acum am fost împăcat de tine. În plus, ai spus la început că, deoarece am atribuit necurăția unei mâncări care era curată, ar trebui să rămân fără urmași. Dar mâncarea cu adevărat necurată nu poate fi afectată de blestemul tău. De aceasta sunt sigur. Și Utanka, după ce a spus aceasta, a plecat cu cerceii.

Pe drum, Utanka a zărit un cerșetor gol și leneș care apărea și dispărea din când în când. Utanka a pus cerceii pe pământ și s-a dus să aducă apă. Între timp, cerșetorul a venit repede la locul respectiv, a luat cerceii și a fugit. Utanka, după ce și-a terminat abluțiunile în apă și s-a purificat, și după ce s-a închinat cu reverență zeilor și maeștrilor săi spirituali, l-a urmărit pe hoț cu cea mai mare viteză. După ce l-a ajuns din urmă cu mare dificultate, l-a prins cu forța. Dar în acel moment, persoana prinsă, renunțând la forma de cerșetor și luând forma sa reală, adică cea a lui Takshaka, a intrat repede într-o gaură mare deschisă în pământ. Și după ce a intrat, Takshaka s-a îndreptat spre propria sa locuință, regiunea șerpilor.

Acum, Utanka, amintindu-și cuvintele reginei, a urmărit șarpele și a început să sape gaura cu un băț, dar nu a reușit să facă prea multe progrese. Indra, văzând suferința lui, i-a trimis fulgerul (Vajra) în ajutor. Atunci fulgerul a intrat în băț și a mărit gaura. Utanka a început să intre în gaură după fulger. Odată intrat, a văzut regiunea șerpilor, infinită ca întindere, plină de sute de palate și conace elegante, cu turnulețe, cupole și porți, abundând în locuri minunate pentru diverse jocuri și divertismente. Utanka a glorificat atunci șerpii cu următoarele *slokas*:

Voi, şerpi, supuşi ai regelui Airavata, splendizi în luptă şi împrăştiind arme pe câmpul de luptă ca norii încărcaţi de fulgere, împinşi de vânturi! Frumoşi şi de forme diverse, împodobiţi cu cercei multicolori, voi, copiii lui Airavata, strălucitori ca soarele pe firmament! Pe malurile nordice ale Gangelui se află multe locuinţe ale şerpilor. Acolo îi ador constant pe marii şerpi. Cine, în afară de Airavata, ar dori să se mişte în razele arzătoare ale Soarelui? Când Dhritarashtra (fratele lui Airavata) iese, douăzeci şi opt de mii opt şerpi îl urmează ca însoţitori. Voi, cei care vă mişcaţi lângă el şi voi, cei care staţi la distanţă de el, vă ador pe toţi cei care îl aveţi pe Airavata ca frate mai mare.

Te ador şi eu, pentru a obţine cerceii, o, Takshaka, care locuiai odinioară în Kurukshetra şi în pădurea Khandava! Takshaka şi Aswasena, voi sunteţi tovarăşi constanţi care locuiţi în Kurukshetra, pe malurile Ikshumati! Îl ador şi pe ilustrul Srutasena, fratele mai mic al lui Takshaka, care locuia în locul sfânt numit Mahadyumna, cu scopul de a obţine conducerea şerpilor.

Brahmana Rishi Utanka, după ce i-a salutat astfel pe şefii şerpilor, nu a obţinut însă cerceii. Şi atunci a devenit foarte gânditor. Şi când a văzut că nu a obţinut cerceii, chiar dacă i-a adorat pe şerpi, s-a uitat în jurul său şi a văzut două femei la un război de ţesut, ţesând o bucată de pânză cu o suveică fină; iar în războiul de ţesut erau fire albe şi negre. De asemenea, a văzut o roată cu douăsprezece spiţe, învârtită de şase băieţi. Şi a văzut şi un bărbat cu un cal frumos. Şi a început să le adreseze următoarele *mantre*:

Această roată, a cărei circumferinţă este marcată de douăzeci şi patru de diviziuni reprezentând tot atâtea schimbări lunare, este prevăzută cu trei sute de spiţe! Ea este pusă în mişcare continuă de şase băieţi (anotimpurile)! Aceste domnişoare, reprezentând natura universală, ţes fără încetare o pânză cu fire albe şi negre, dând astfel naştere lumilor multiple şi fiinţelor care le locuiesc! Tu, stăpân al tunetului, protector al universului, ucigaş al lui Vritra şi Namuchi, tu, ilustru, care porţi pânza neagră şi arăţi adevărul şi neadevărul în univers, tu, care ai ca mijloc de transport calul primit din adâncurile oceanului, care nu este altceva decât o altă formă a lui Agni (zeul focului), Mă închin ţie, tu, Domn suprem, tu, Domn al celor trei lumi, o, Purandara!

Atunci, omul cu calul îi spuse lui Utanka: „Sunt mulţumit de adorarea ta. Ce bine pot să-ţi fac?” Iar Utanka răspunse: „Lasă şerpii să fie sub controlul meu.” Atunci, omul îi răspunse: „Suflă în acest cal.” Iar Utanka suflă în acel cal. Şi din calul în care se suflase, ieşeau din fiecare orificiu al corpului său flăcări de foc cu fum, care erau pe cale să consume regiunea Nagas. Şi Takshaka, surprins dincolo de măsură şi îngrozit de căldura focului, ieşi în grabă din locuinţa sa, luând cerceii cu el, şi îi spuse lui Utanka: „Te rog, domnule, ia înapoi cerceii.” Şi Utanka îi luă înapoi.

Dar Utanka, după ce şi-a recuperat cerceii, s-a gândit: „O, aceasta este ziua sacră a învăţătoarei mele. Sunt departe. Cum pot, aşadar, să-mi arăt respectul faţă de ea?” Şi când Utanka era îngrijorat din această cauză, omul i s-a adresat şi i-a spus: „Călăreşte acest cal, Utanka, şi el te va duce într-o clipă la locuinţa stăpânului tău”. Şi Utanka, după ce şi-a dat acordul, s-a urcat pe cal şi a ajuns în scurt timp la casa învăţătoarei sale.

Iar învăţătoarea lui, în acea dimineaţă, după ce făcuse baie, îşi aranja părul stând jos, gândindu-se să-l blesteme pe Utanka dacă nu se întorcea la timp. Dar, între timp, Utanka intră în locuinţa învăţătoarei sale, îi prezentă omagiile sale şi îi dăruieşte cerceii. „Utanka”, îi spuse ea, ”ai ajuns la timp şi la locul potrivit. Bine ai venit, copilul meu; eşti nevinovat şi, prin urmare, nu te blestem! Norocul îţi surâde. Fie ca dorinţele tale să fie încununate de succes!”

Apoi Utanka l-a aşteptat pe învăţătorul său. Iar învăţătorul său i-a spus: „Eşti binevenit! Ce a cauzat lunga ta absenţă?” Iar Utanka i-a răspuns învăţătorului său: „Domnule, în îndeplinirea acestei

misiuni, mi-a fost pusă piedică de Takshaka, regele șerpilor. De aceea a trebuit să mă duc în regiunea Nagas. Acolo am văzut două domnișoare așezate la războiul de țesut, țesând o pânză cu fire albe și negre. Te rog, ce este asta? De asemenea, am văzut o roată cu douăsprezece spițe, învârtită neîncetat de șase băieți. Ce înseamnă asta? Cine este omul pe care l-am văzut? Și ce este calul de dimensiuni extraordinare pe care l-am văzut? Și când eram pe drum, am văzut și un taur cu un bărbat călare pe el, care m-a abordat cu dragoste, spunându-mi: „Utanka, mănâncă balega acestui taur, care a fost mâncată și de stăpânul tău". Așa că am mâncat balega acelui taur, conform cuvintelor lui. Cine este el? De aceea, luminat de tine, doresc să aud totul despre ei.

Și învățătorul său i-a spus astfel: "Cele două fecioare pe care le-ai văzut sunt Dhata și Vidhata; firele negre și albe reprezintă noaptea și ziua; roata cu douăsprezece spițe învârtită de cei șase băieți semnifică anul compus din șase anotimpuri. Bărbatul este Parjanya, zeul ploii, iar calul este Agni, zeul focului. Taurul pe care l-ai văzut pe drum este Airavata, regele elefanților; omul călare pe el este Indra; iar balega taurului pe care ai mâncat-o era Amrita. Cu siguranță datorită acesteia (ultimei) nu ai întâlnit moartea în regiunea Nagas; iar Indra, care este prietenul meu, fiind milostiv, ți-a arătat favoare. Din această cauză te întorci în siguranță, cu cerceii la tine. Atunci, O, tu, cel amabil, îți dau voie să pleci. Vei avea parte de noroc."

Și Utanka, după ce a obținut permisiunea stăpânului său, mișcat de mânie și hotărât să se răzbune pe Takshaka, s-a îndreptat spre Hastinapura. Excelentul brahman a ajuns curând la Hastinapura. Utanka l-a așteptat pe regele Janamejaya, care se întorsese cu ceva timp în urmă victorios din Takshashila. Utanka l-a văzut pe monarhul victorios înconjurat din toate părțile de miniștrii săi. Și i-a rostit binecuvântări într-o formă adecvată. Și Utanka s-a adresat monarhului la momentul potrivit, cu un accent corect și sunete melodioase, spunând: „O, tu, cel mai bun dintre monarhi! Cum se face că îți petreci timpul ca un copil, când există o altă problemă care necesită urgent atenția ta?"

**Sauti a spus**: „Monarhul Janamejaya, astfel adresat, salutându-l pe acel excelent brahman, i-a răspuns: „Îngrijindu-mi supușii, îmi îndeplinesc îndatoririle față de nobilele mele triburi. Spune-mi, ce treabă trebuie să fac și ce te-a adus aici."

Cel mai important dintre brahmani și distins mai presus de toți pentru faptele sale bune, astfel adresat de excelentul monarh cu inimă mare, i-a răspuns: „O, rege! Treaba este a ta și cere atenția ta; de aceea, te rog, fă-o. O, rege al regilor! Tatăl tău a fost lipsit de viață de Takshaka; de aceea răzbună moartea tatălui tău pe acel șarpe vicios. Cred că a sosit timpul pentru actul de răzbunare hotărât de Soartă. Du-te și răzbună moartea tatălui tău mărinimos care, mușcat fără motiv de acel șarpe vicios, a fost redus la cinci elemente, asemenea unui copac lovit de fulger. Răul Takshaka, cel mai vicios dintre șerpi, îmbătat de putere, a comis un act inutil când l-a mușcat pe rege, acel tată asemănător unui zeu, protectorul neamului sfinților regali. Rău în faptele sale, el l-a făcut chiar și pe Kasyapa (prințul medicilor) să fugă înapoi când venea să-l ajute pe tatăl tău. Se cuvine să-l arzi pe răul nenorocit în focul aprins al unui sacrificiu de șarpe. O, rege! Dă ordine imediate pentru sacrificiu. Astfel poți răzbuna moartea tatălui tău. Și mie mi se va arăta o mare favoare. Căci, prin acel ticălos rău, o, prinț virtuos, și treaba mea a fost, la un moment dat, obstrucționată, în timp ce acționam în numele învățătorului meu.

**Sauti a continuat**: Monarhul, auzind aceste cuvinte, s-a înfuriat pe Takshaka. Discursul lui Utanka l-a inflamat pe prinț, la fel cum focul sacrificial cu unt clarificat. Mișcat și de durere, în prezența lui Utanka, prințul a întrebat miniștrii săi detalii despre călătoria tatălui său către tărâmurile binecuvântate. Și când a auzit totul despre circumstanțele morții tatălui său din gura lui Utanka, a fost copleșit de durere și tristețe.

Şi astfel se încheie secţiunea numită Paushya din Adi Parva a binecuvântatului *Mahabharata*."

## SECȚIUNEA IV

(**Pauloma Parva**)

UGRASRAVA SAUTI, fiul lui Lomaharshana, versat în Puranas, în timp ce se afla în pădurea Naimisha, la sacrificiul de doisprezece ani al lui Saunaka, supranumit Kulapati, stătea în faţa Rishisilor prezenţi. După ce a studiat Puranele cu o devotare meticuloasă şi, astfel, le-a cunoscut în profunzime, el s-a adresat lor cu mâinile împreunate, spunând: „V-am descris în detaliu istoria lui Utanka, care este una dintre cauzele sacrificiului şarpelui regelui Janamejaya. Ce doriţi să auziţi acum, venerabili domni? Ce să vă povestesc?" Sfinţii oameni au răspuns: „O, fiu al lui Lomaharshana, te vom întreba despre ceea ce suntem nerăbdători să auzim şi tu ne vei povesti poveştile una câte una. Saunaka, venerabilul nostru maestru, se află în prezent în apartamentul focului sfânt. El este familiarizat cu acele poveşti divine care se referă la zei şi asuri. El cunoaşte în mod adecvat istoriile oamenilor, şerpilor şi Gandharvas. Mai mult, O, Sauti, în acest sacrificiu, acel brahman învăţat este şeful. El este capabil, fidel jurămintelor sale, înţelept, un maestru al Sastrelor şi al Aranyaka, un vorbitor al adevărului, un iubitor al păcii, un mortificator al cărnii şi un observator al penitenţelor conform decretelor autoritare. El este respectat de noi toţi. Prin urmare, se cuvine să-l aşteptăm. Şi când va fi aşezat pe scaunul său foarte respectat, tu vei răspunde la ceea ce cel mai bun dintre Dwijas îţi va cere".

**Sauti a spus**: «Aşa să fie. Şi când stăpânul cu suflet înalt se va aşeza, îi voi povesti, la cererea lui, poveşti sacre despre o varietate de subiecte». După un timp, acel excelent brahman (Saunaka), după ce şi-a îndeplinit toate îndatoririle şi a împăcat zeii cu rugăciuni şi spiritele strămoşilor cu ofrande de apă, s-a întors la locul sacrificiului, unde, cu Sauti aşezat în faţă, se afla adunarea sfinţilor cu jurăminte stricte, aşezaţi confortabil. Şi când Saunaka s-a aşezat în mijlocul Ritwikilor şi Sadhyasilor, care erau şi ei la locurile lor, el a vorbit astfel:

## SECȚIUNEA V

(Pauloma Parva continuă)

**Saunaka a spus**: „Copilule, tatăl tău a citit în trecut întreaga colecţie de Purane, O, fiu al lui Lomaharshana, precum şi Bharata cu Krishna-Dwaipayana. Le-ai studiat şi tu? În acele vechi înregistrări sunt consemnate poveşti interesante şi istoria primelor generaţii de înţelepţi, pe care le-am auzit toate recitate de tatăl tău. În primul rând, doresc să aud istoria neamului Bhrigu. Povesteşte-ne acea istorie, te vom asculta cu atenţie".

**Sauti a răspuns**: „Am dobândit tot ceea ce a fost studiat în trecut de brahmanii cu suflet înalt, inclusiv Vaisampayana, şi repetat de ei; am dobândit tot ceea ce a fost studiat de tatăl meu. O, descendent al neamului Bhrigu, ascultă atunci tot ce se referă la neamul înălţat al lui Bhrigu, venerat de Indra şi de toţi zeii, de triburile Rishis şi Maruts (Vânturile). O, mare Muni, voi povesti mai întâi cum se cuvine istoria acestei familii, aşa cum este relatată în Purane.

Marele şi binecuvântatul sfânt Bhrigu, după cum ni se spune, a fost creat de Brahma, care există prin sine însuşi, din focul sacrificiului lui Varuna. Bhrigu a avut un fiu, pe nume *Chyavana*, pe care îl iubea foarte mult. Chyavana a avut un fiu virtuos, pe nume Pramati. Pramati a avut un fiu, pe nume Ruru, cu Ghritachi (*dansatoarea* celestă). Şi lui Ruru, de asemenea, din soţia sa Pramadvara, i s-a născut un fiu, pe nume Sunaka. El era, O, Saunaka, strămoşul tău mare, extrem de

virtuos în căile sale. Era devotat ascetismului, avea o reputație excelentă, era priceput în drept și era eminent printre cei care cunoșteau Vedele. Era virtuos, sincer și avea o alimentație bine reglementată.

**Saunaka a spus**: „O, fiu al lui Suta, te întreb de ce ilustrul fiu al lui Bhrigu a fost numit *Chyavana*. Spune-mi totul".

**Sauti răspunse**: „Bhrigu avea o soție pe nume Puloma, pe care o iubea foarte mult. Ea rămăsese însărcinată cu Bhrigu. Și într-o zi, în timp ce virtuoasa Puloma se afla în această stare, Bhrigu, mare printre cei care sunt fideli religiei lor, lăsând-o acasă, ieși să-și facă abluțiunile. Atunci Rakshasa numit Puloma veni la locuința lui Bhrigu. Intrând în locuința lui Rishi, Rakshasa a văzut-o pe soția lui Bhrigu, ireproșabilă în toate privințele. Văzând-o, el a fost cuprins de poftă și și-a pierdut mințile. Frumoasa Puloma l-a ospătat pe Rakshasa care sosise, cu rădăcini și fructe din pădure. Rakshasa, care ardea de dorință văzând-o, a fost foarte încântat și a hotărât, O, înțeleptule, să o răpească pe cea care era atât de ireproșabilă în toate privințele.

Planul meu s-a împlinit", spuse Rakshasa, și astfel, apucând-o pe frumoasa matroană, o luă cu el. Și, într-adevăr, ea, cu zâmbetul ei plăcut, fusese logodită de tatăl ei însuși cu el, deși acesta o dăruise ulterior, conform riturilor cuvenite, lui Bhrigu. O, tu, din neamul Bhrigu, această rană îi rămăsese adânc înfiptă în minte lui Rakshasa, care considera că momentul prezent era foarte oportun pentru a o răpi pe doamnă.

Și Rakshasa a văzut apartamentul în care focul sacrificial ardea puternic. Rakshasa a întrebat atunci elementul în flăcări: „Spune-mi, O, Agni, a cui soție este în mod legitim această femeie. Tu ești gura zeilor; prin urmare, ești obligat să-mi răspunzi la întrebare. Această doamnă cu tenul superior fusese acceptată mai întâi de mine ca soție, dar tatăl ei a dat-o ulterior falsului Bhrigu. Spune-mi sincer dacă această frumoasă femeie poate fi considerată soția lui Bhrigu, pentru că, găsindu-o singură, m-am hotărât să o răpesc cu forța din schit. Inima mea arde de furie când mă gândesc că Bhrigu a pus mâna pe această femeie cu talie subțire, logodită inițial cu mine."

**Sauti a continuat**: „În acest fel, Rakshasa l-a întrebat pe zeul focului în flăcări, iar și iar, dacă femeia era soția lui Bhrigu. Iar zeul se temea să răspundă. „Tu, o, zeu al focului", a spus el, „locuiești constant în fiecare creatură, ca martor al meritelor și defectelor ei sau ale lui. O, tu, cel respectat, răspunde-mi sincer la întrebarea mea. Nu a luat Bhrigu-o pe cea pe care eu am ales-o ca soție? Tu ar trebui să declari sincer dacă, prin urmare, ea este soția mea din prima alegere. După ce îmi vei răspunde dacă ea este soția lui Bhrigu, o voi lua de aici, din această mănăstire, chiar sub privirea ta. Așadar, răspunde-mi sincer."

**Sauti a continuat**: Cei Șapte zei înflăcărați, auzind aceste cuvinte ale lui Rakshasa, au devenit extrem de îngrijorați, temându-se să nu spună o minciună și temându-se în egală măsură de blestemul lui Bhrigu. Și zeul a răspuns în cele din urmă cu cuvinte rostite încet. „Această Puloma a fost, într-adevăr, aleasă mai întâi de tine, O, Rakshasa, dar ea nu a fost luată de tine cu rituri și invocații sfinte. Dar această doamnă renumită a fost dăruită de tatăl ei lui Bhrigu ca un dar din dorința de a-i aduce binecuvântare. Ea nu ți-a fost dăruită ție, O, Rakshasa, această doamnă a fost luată în mod corespunzător de Rishi Bhrigu ca soție, cu rituri vedice, în prezența mea. Ea este cea pe care o cunosc. Nu îndrăznesc să spun o minciună. O, tu, cel mai bun dintre Rakshasas, minciuna nu este niciodată respectată în această lume."

## SECȚIUNEA VI

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti a spus**: „O, Brahmana, după ce a auzit aceste cuvinte de la zeul focului, Rakshasa a luat forma unui mistreț și, apucând-o pe doamnă, a dus-o cu viteza vântului — chiar și a gândului. Atunci copilul lui Bhrigu, care se afla în pântecele ei, furios de atâta violență, a căzut din pântecele mamei sale, fapt pentru care a primit numele de Chyavana. Iar Rakshasa, văzând copilul căzând din pântecele mamei sale, strălucind ca soarele, a renunțat să o mai țină pe femeie, a căzut și s-a transformat instantaneu în cenușă. Și frumoasa Pauloma, distrasă de durere, O, Brahmana din neamul Bhrigu, și-a luat copilul Chyavana, fiul lui Bhrigu, și a plecat. Și Brahma, Bunicul tuturor, a văzut-o pe ea, soția fără cusur a fiului său, plângând. Și Bunicul tuturor a mângâiat-o pe cea care era atașată de fiul ei. Și lacrimile care îi curgeau din ochi au format un mare râu. Și acel râu a început să urmeze pașii soției marelui ascet Bhrigu. Și Bunicul lumilor, văzând acel râu urmând calea soției fiului său, i-a dat el însuși un nume și l-a numit *Vadhusara*. Și acesta trece pe lângă schitul lui Chyavana. Și astfel s-a născut Chyavana, fiul lui Bhrigu, cu o mare putere ascetică.

Și Bhrigu și-a văzut copilul Chyavana și frumoasa sa mamă. Și Rishi, furios, a întrebat-o: „Cine te-a făcut cunoscută acelui Rakshasa care a hotărât să te răpească? O, tu, cu zâmbetul plăcut, Rakshasa nu putea să te cunoască ca fiind soția mea. De aceea, spune-mi cine i-a spus asta lui Rakshasa, pentru ca eu să-l blestem în furia mea”. Iar Pauloma a răspuns: „O, posesor al celor șase atribute! Am fost identificată lui Rakshasa de Agni (zeul focului). Și el (Rakshasa) m-a răpit, iar eu am plâns ca o Kurari (vulturul pescar). Și numai datorită splendorii arzătoare a fiului tău am fost salvată, pentru că Rakshasa (văzând acest copil) m-a lăsat să plec și el însuși a căzut la pământ și s-a transformat în cenușă.”

**Sauti a continuat**: „Bhrigu, auzind această poveste de la Pauloma, s-a înfuriat foarte tare. Și, copleșit de pasiune, Rishi l-a blestemat pe Agni, spunând: „Vei mânca din toate lucrurile.”

Așa se încheie a șasea secțiune numită „blestemul asupra lui Agni” din Adi Parva.

## SECȚIUNEA VII

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti a spus**: Zeul focului, înfuriat de blestemul lui Bhrigu, s-a adresat astfel lui Rishi: «Ce înseamnă această imprudență, o, Brahmana, pe care ai arătat-o față de mine? Ce păcat mi se poate imputa mie, care mă străduiam să fac dreptate și să spun adevărul în mod imparțial? Fiind întrebat, am dat răspunsul adevărat. Un martor care, atunci când este interogat despre un fapt pe care îl cunoaște, prezintă lucrurile altfel decât sunt, își ruinează atât strămoșii, cât și descendenții până la a șaptea generație. Și cel care, cunoscând pe deplin toate detaliile unei afaceri, nu dezvăluie ceea ce știe, atunci când este întrebat, este fără îndoială pătat de vină. Și eu te pot blestema, dar Brahmanii sunt ținuți de mine în mare respect. Deși acestea îți sunt cunoscute, O, Brahmana, voi vorbi totuși despre ele, așa că te rog să asculți! Multiplicându-mă prin puterea ascetică, sunt prezent în diverse forme, în locurile unde se practică *homa* zilnic, la sacrificii care durează ani de zile, în locurile unde se desfășoară rituri sacre (cum ar fi căsătoria etc.) și la alte sacrificii. Cu untul care este turnat peste flacăra mea, conform prescripțiilor din *Vede*, Devașii și Pithii sunt împăcați. Devas sunt apele; Pitris sunt, de asemenea, apele. Devas au, împreună cu Pitris, un drept egal la sacrificiile numite *Darshas* și *Purnamasas*. Prin urmare, Devas sunt Pitris, iar Pitris sunt Devas. Sunt ființe identice, venerate împreună și, de asemenea, separat, la schimbările lunii. Devas și Pitris mănâncă ceea ce este turnat peste mine. Prin urmare, eu sunt numit gura Devașilor și a Pitrișilor. La luna nouă, Pitrișii, iar la luna plină, Devașii, sunt hrăniți prin gura mea, mâncând untul clarificat care este turnat peste mine. Fiind, așa cum sunt, gura lor, cum pot fi un mâncător de toate lucrurile (curate și necurate)?

Apoi Agni, după ce s-a gândit o vreme, s-a retras din toate locurile; din locurile *homa* zilnice ale brahmanilor, din toate sacrificiile de lungă durată, din locurile riturilor sfinte și din alte

ceremonii. Fără *Oms* și *Vashats* și lipsiți de *Swadhas* și *Swahas* (*mantre* sacrificiale în timpul ofrandelor), toate creaturile au devenit foarte îndurerate de pierderea focului lor (sacrificial). Rishii, cuprinși de o mare neliniște, s-au dus la zei și le-au spus astfel: „Voi, ființe imaculate! Cele trei regiuni ale universului sunt confuze la încetarea sacrificiilor și ceremoniilor lor, ca urmare a pierderii focului! Hotărâți ce trebuie făcut în această privință, pentru a nu se pierde timp.” Apoi, Rishii și zeii s-au dus împreună în fața lui Brahma. Și i-au prezentat totul despre blestemul asupra lui Agni și întreruperea consecventă a tuturor ceremoniilor. Și au spus: „O, tu, cel foarte norocos! Odată, Agni a fost blestemat de Bhrigu dintr-un anumit motiv. Într-adevăr, fiind gura zeilor și, de asemenea, primul care mănâncă din ceea ce este oferit în sacrificii, mâncătorul untului sacrificial, cum va fi redus Agni la condiția celui care mănâncă din toate lucrurile în mod promiscuu?” Iar creatorul universului, auzind aceste cuvinte ale lor, l-a chemat pe Agni în fața sa. Și Brahma s-a adresat lui Agni, creatorul tuturor lucrurilor și etern ca și el însuși, cu aceste cuvinte blânde: „Tu ești creatorul lumilor și tu ești distrugătorul lor! Tu păstrezi cele trei lumi și tu ești promotorul tuturor sacrificiilor și ceremoniilor! De aceea, poartă-te astfel încât ceremoniile să nu fie întrerupte. Și, O, tu, mâncător de unt sacrificial, de ce te comporți atât de nechibzuit, fiind, așa cum ești, Domnul tuturor? Tu singur ești mereu pur în univers și tu ești sprijinul lui! Tu nu vei fi, cu tot corpul tău, redus la starea celui care mănâncă din toate lucrurile în mod promiscuu. O, tu, al flăcărilor, flacăra care se află în părțile tale mai josnice va mânca singură din toate lucrurile în mod egal. Corpul tău care mănâncă carne (aflându-se în stomacul tuturor animalelor carnivore) va mânca, de asemenea, din toate lucrurile în mod promiscuu. Și așa cum orice lucru atins de razele soarelui devine pur, tot așa totul va fi pur ceea ce va fi ars de flăcările tale. Tu ești, O, foc, energia supremă născută din propria ta putere. Atunci, O, Doamne, prin puterea ta, fă ca blestemul lui Rishi să se împlinească. Continuă să „primești partea ta și cea a zeilor, oferită la gura ta”.

**Sauti a continuat**: „Atunci Agni i-a răspuns Bunicului: «Așa să fie». Apoi a plecat să se supună poruncii Domnului suprem. Zeii și Rishi s-au întors și ei încântați la locul de unde veniseră. Și Rishi au început să-și desfășoare ceremoniile și sacrificiile ca înainte. Zeii din ceruri și toate creaturile lumii s-au bucurat nespus. Și Agni s-a bucurat și el că era liber de perspectiva păcatului.

”Astfel, O, posesor al celor șase atribute, Agni a fost blestemat în vremurile de demult de Bhrigu. Și aceasta este istoria antică legată de distrugerea Rakshasa, Pauloma și nașterea lui Chyavana.”

Astfel se încheie a șaptea secțiune din Pauloma Parva din Adi Parva din binecuvântatul *Mahabharata*.

# SECȚIUNEA VIII

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti a spus**: „O, Brahmana, Chyavana, fiul lui Bhrigu, a conceput un fiu în pântecele soției sale, Sukanya. Și acel fiu era ilustrul Pramati, cu energia sa strălucitoare. Și Pramati a zămislit în pântecele lui Ghritachi un fiu numit Ruru. Și Ruru a zămislit cu soția sa Pramadvara un fiu numit Sunaka. Și îți voi povesti în detaliu, O, Brahmana, întreaga istorie a lui Ruru, cel cu energie abundentă. O, ascultă-o atunci în întregime!

Odată, a existat un mare Rishi numit Sthulakesa, care poseda puteri ascetice și cunoștințe vaste și era binevoitor față de toate creaturile. În acea vreme, O, înțelept Brahmana, se spune că Viswavasu, regele Gandharvas, avea o relație intimă cu Menaka, dansatoarea celestă. Și Apsara, Menaka, O, tu din neamul Bhrigu, când i-a venit timpul, a născut un copil lângă schitul lui Sthulakesa. Și aruncând nou-născutul pe malul râului, O, Brahmana, Menaka, Apsara, lipsită de

milă și rușine, a plecat. Și Rishi, Sthulakesa, cu mare putere ascetică, a descoperit copilul abandonat într-o parte izolată a malului râului. Și a perceput că era o fetiță, strălucitoare ca descendentă a unui Nemuritor și aprinsă, parcă, de frumusețe: Și marele Brahmana, Sthulakesa, primul dintre Munis, văzând acea fetiță și plin de compasiune, a luat-o și a crescut-o. Și copilul minunat a crescut în locuința sa sfântă, nobilul și binecuvântatul Rishi Sthulakesa îndeplinind în ordine toate ceremoniile începând cu cea de la naștere, așa cum era poruncit de legea divină. Și pentru că ea le depășea pe toate celelalte fete în bunătate, frumusețe și toate calitățile, marele Rishi i-a dat numele de Pramadvara. Iar piosul Ruru, după ce a văzut-o pe Pramadvara în schitul lui Sthulakesa, a devenit unul dintre cei ale căror inimi au fost străpunse de zeul iubirii. Și Ruru, cu ajutorul tovarășilor săi, l-a făcut pe tatăl său, Pramati, fiul lui Bhrigu, să afle despre pasiunea sa. Și Pramati a cerut-o pe faimoasa Sthulakesa pentru fiul său. Și tatăl ei adoptiv a logodit-o pe fecioara Pramadvara cu Ruru, stabilind nunta pentru ziua în care steaua *Varga-Daivata* (Purva-phalguni) urma să fie ascendentă.

Apoi, la câteva zile înainte de data stabilită pentru nuntă, frumoasa fecioară, în timp ce se juca cu prietenele ei, a ajuns la momentul decis de soartă și a călcat pe un șarpe care zăcea încolăcit și pe care nu l-a văzut. Reptila, împinsă să îndeplinească voința destinului, și-a înfipt cu violență colții otrăvitori în corpul fecioarei neatente. Și mușcată de acel șarpe, ea a căzut instantaneu fără cunoștință la pământ, culoarea ei s-a estompat și toată grația persoanei sale a dispărut. Și cu părul răvășit, ea a devenit un spectacol de durere pentru prietenele și prietenii ei. Și ea, care era atât de plăcută la vedere, a devenit la moartea ei ceva prea dureros de privit. Și fata cu talia subțire, întinsă pe pământ ca și cum ar fi dormit, copleșită de veninul șarpelui, a devenit din nou mai frumoasă decât în viață. Și tatăl ei adoptiv și ceilalți asceți sfinți care se aflau acolo au văzut-o întinsă nemișcată pe pământ, cu splendoarea unui lotus. Apoi au venit mulți brahmani renumiți, plini de compasiune, și s-au așezat în jurul ei. Și Swastyatreya, Mahajana, Kushika, Sankhamekhala, Uddalaka, Katha și Sweta, de mare renume, Bharadwaja, Kaunakutsya, Arshtishena, Gautama, Pramati și fiul lui Pramati, Ruru, și alți locuitori ai pădurii, au venit acolo. Și când au văzut-o pe fata aceea zăcând moartă pe pământ, otrăvită de reptila care o mușcase, toți au plâns, cuprinși de compasiune. Dar Ruru, mortificat dincolo de orice măsură, s-a retras de la locul faptei.

Așa se încheie cea de-a opta secțiune din Pauloma Parva din Adi Parva din binecuvântatul *Mahabharata*.

# SECȚIUNEA IX

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti a spus**: „În timp ce acei brahmani iluștri stăteau în jurul cadavrului lui Pramadvara, Ruru, profund îndurerat, s-a retras într-o pădure adâncă și a plâns cu voce tare. Copleșit de durere, s-a lăsat pradă unei lamentări înduioșătoare. Și, amintindu-și de iubita sa Pramadvara, și-a dat frâu liber durerii sale cu următoarele cuvinte: „Vai! Delicata și frumoasa care îmi sporește suferința zace pe pământul gol. Ce poate fi mai deplorabil pentru noi, prietenii ei? Dacă am fost caritabil, dacă am îndeplinit acte de penitență, dacă mi-am respectat vreodată superiorii, meritul acestor arte să o readucă la viață pe iubita mea! Dacă de la naștere mi-am controlat pasiunile, mi-am respectat jurămintele, să se ridice frumoasa Pramadvara de pe pământ.

Și în timp ce Ruru se lăsa pradă acestor lamentări pentru pierderea miresei sale, un mesager din ceruri a venit la el în pădure și i s-a adresat astfel: Cuvintele pe care le rostești, O, Ruru, în suferința ta sunt cu siguranță ineficiente. Căci, O, om pios, cineva care aparține acestei lumi și ale cărui zile s-au sfârșit nu poate reveni niciodată la viață. Această sărmană fiică a lui Gandharva și Apsara și-a sfârșit zilele! De aceea, O, copilule, nu-ți lăsa inima pradă tristeții. Totuși, marii zei au

prevăzut dinainte un mijloc de a o readuce la viață. Și dacă te conformezi, o vei putea primi înapoi pe Pramadvara ta."

**Și Ruru a răspuns**: O, mesager al cerului! Ce au hotărât zeii? Spune-mi totul, ca să pot (auzind) să mă supun. Se cuvine să mă eliberezi de durere!" Și mesagerul celest i-a spus lui Ruru: „Renunță la jumătate din propria ta viață în favoarea miresei tale și atunci, O, Ruru din neamul Bhrigu, Pramadvara ta se va ridica de la pământ." „O, cel mai bun dintre mesagerii cerești, ofer cu cea mai mare bucurie jumătate din propria mea viață în favoarea miresei mele. Atunci, lasă-mi iubita să se ridice din nou în rochia ei și în forma ei iubitoare."

**Sauti a spus**: „Atunci, regele Gandharvas (tatăl Pramadvarei) și mesagerul celest, amândoi de calități excelente, s-au dus la zeul Dharma (Judecătorul morților) și i s-au adresat, spunând: Dacă este voia ta, O, Dharmaraja, lasă-o pe amabila Pramadvara, logodnica lui Ruru, care zace acum moartă, să se ridice cu o jumătate din viața lui Ruru." Și Dharmaraja a răspuns: „O, mesager al zeilor, dacă este dorința ta, las-o pe Pramadvara, logodnica lui Ruru, să se ridice înzestrată cu o jumătate din viața lui Ruru."

**Sauti a continuat**: „Și când Dharmaraja a spus asta, fecioara cu tenul superior, Pramadvara, înzestrată cu o parte din viața lui Ruru, s-a ridicat ca din somn. Acest dar al lui Ruru, de a-i oferi o parte din propria sa viață pentru a-și resuscita mireasa, a dus, după cum se va vedea, la scurtarea vieții lui Ruru.

Și într-o zi fastă, tații lor i-au căsătorit cu bucurie, cu riturile cuvenite. Și cuplul și-a petrecut zilele, devotat unul altuia. Și Ruru, având o astfel de soție, greu de găsit, frumoasă și strălucitoare ca filamentele lotusului, a făcut un jurământ pentru distrugerea rasei șerpilor. Și de fiecare dată când vedea un șarpe, se umplea de o mare mânie și îl omora întotdeauna cu o armă.

Într-o zi, O, Brahmana, Ruru a intrat într-o pădure întinsă. Și acolo a văzut un șarpe bătrân din specia Dundubha întins pe pământ. Atunci Ruru, cuprins de mânie, a ridicat toiagul său, asemănător toiagului Morții, cu scopul de a-l ucide. Atunci Dundubha, adresându-se lui Ruru, a spus: „Nu ți-am făcut niciun rău, o, Brahmana! Atunci de ce vrei să mă ucizi în mânia ta?"

Așa se încheie secțiunea a noua din Pauloma Parva din Adi Parva din binecuvântatul *Mahabharata*.

# SECȚIUNEA X

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti spuse**: „Iar Ruru, auzind aceste cuvinte, răspunse: „Soția mea, dragă mie ca viața însăși, a fost mușcată de un șarpe; atunci, O, șarpe, am făcut un jurământ teribil, și anume că voi ucide fiecare șarpe pe care îl voi întâlni. De aceea te voi lovi și vei fi lipsit de viață."

**Iar Dundubha a răspuns**: „O, Brahmana, șerpii care mușcă oamenii sunt de tipuri foarte diferite. Nu se cuvine să ucizi Dundubhas, care sunt șerpi doar cu numele. Supuși, ca și ceilalți șerpi, aceloraşi calamități, dar fără a împărtăși norocul lor, în aceeaşi suferință, dar în bucurie diferită, Dundubhas nu ar trebui să fie uciși de tine sub nicio concepție greșită".

**Sauti a continuat**: „Și Rishi Ruru, auzind aceste cuvinte ale șarpelui și văzând că era copleșit de frică, deși era un șarpe din specia Dundubha, nu l-a ucis. Și Ruru, posesorul celor șase atribute, mângâind șarpele, i s-a adresat, spunând: „Spune-mi totul, O, șarpe, cine ești tu, astfel

metamorfozat?” Și Dundubha a răspuns: „O, Ruru! Eu eram odinioară un Rishi pe nume Sahasrapat. Și din cauza blestemului unui Brahmana am fost transformat în șarpe. Iar Ruru a întrebat: „O, tu, cel mai bun dintre șerpi, pentru ce ai fost blestemat de un Brahmana în mânia lui? Și cât timp va continua să fie așa forma ta?”

Și astfel se încheie a zecea secțiune din Pauloma Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XI

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti a continuat**. Dundubha a spus atunci: „În vremurile de demult, aveam un prieten pe nume Khagama. Era impetuos în vorbire și poseda puteri spirituale datorită austerității sale. Într-o zi, când era ocupat cu Agni-hotra (sacrificiul focului), am făcut un șarpe fals din fire de iarbă și, în joacă, am încercat să-l sperii cu el. Iar el a leșinat imediat. Când și-a revenit, acel ascet sincer și respectuos de jurăminte, arzând de mânie, a exclamat: „Deoarece ai făcut un șarpe fals și neputincios pentru a mă speria, vei fi transformat chiar tu într-un șarpe fără venin prin blestemul meu”. O, ascetule, cunoșteam bine puterea penitențelor sale; de aceea, cu inima agitată, m-am adresat lui astfel, aplecându-mă cu mâinile împreunate: „Prietene, am făcut asta în glumă, pentru a te face să râzi. Se cuvine să mă ierți și să-ți retragi blestemul”. Văzându-mă profund tulburat, ascetul s-a înduioșat și mi-a răspuns, respirând greu și cu putere. „Ceea ce am spus trebuie să se împlinească. Ascultă ce-ți spun și ține minte. O, pioase! Când Ruru, fiul pur al lui Pramati, va apărea, vei fi eliberat de blestem în clipa în care-l vei vedea. Tu ești chiar Ruru și fiul lui Pramati. Când îmi voi recăpăta forma natală, îți voi spune ceva pentru binele tău.

Și acel om ilustru și cel mai bun dintre brahmani a părăsit atunci corpul său de șarpe și și-a recăpătat forma și strălucirea inițială. Apoi i-a adresat următoarele cuvinte lui Ruru, cel cu puteri incomparabile: „O, tu, primul dintre ființele create, cu adevărat cea mai înaltă virtute a omului este să cruțe viața altora. De aceea, un brahman nu ar trebui să ia niciodată viața vreunei creaturi. Un brahman ar trebui să fie întotdeauna blând. Aceasta este cea mai sacră poruncă a *Vedelor.* Un brahman ar trebui să fie versat în Vede și Vedanga și ar trebui să inspire tuturor creaturilor credința în Dumnezeu. El ar trebui să fie binevoitor față de toate creaturile, sincer și iertător, întrucât este datoria sa supremă să păstreze Vedele în memoria sa. Datoriile unui kșatriya nu sunt ale tale. A fi sever, a mânui sceptrul și a-și conduce supușii în mod corespunzător sunt îndatoririle unui Kshatriya. Ascultă, O, Ruru, povestea distrugerii șerpilor la sacrificiul lui Janamejaya în vremuri de demult și eliberarea reptilelor îngrozite de către cel mai bun dintre Dwijas, Astika, profund în cunoașterea vedică și puternic în energia spirituală.

Și astfel se încheie secțiunea a unsprezecea din Pauloma Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XII

(Pauloma Parva continuă)

**Sauti continuă**: „Ruru a întrebat atunci: „O, cel mai bun dintre Dwijas, de ce era regele Janamejaya hotărât să distrugă șerpii? Și de ce și cum au fost salvați de înțeleptul Astika? Sunt nerăbdător să aud toate acestea în detaliu.”

**Rishi a răspuns**: „O, Ruru, vei afla importanta istorie a lui Astika din gura brahmanilor.” Spunând aceasta, el a dispărut.

**Sauti a continuat**: „Ruru a alergat în căutarea lui Rishi, care dispăruse, și, neputând să-l găsească în toată pădurea, a căzut la pământ, obosit. Și, meditând la cuvintele lui Rishi, a fost foarte confuz și părea să-și fi pierdut simțurile. Revenindu-și în fire, s-a întors acasă și i-a cerut tatălui său să-i povestească istoria în cauză. Astfel rugat, tatăl său i-a povestit totul despre această istorie."

Așa se încheie secțiunea a douăsprezecea din Pauloma Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XIII

(**Astika Parva**)

**Saunaka a spus**: „Din ce motiv acel tigru printre regi, regele Janamejaya, a hotărât să ia viața șerpilor prin intermediul unui sacrificiu? O, Sauti, povestește-ne în întregime adevărata poveste. Spune-ne și de ce Astika, cel mai bun dintre cei regenerați, cel mai important dintre asceți, a salvat șerpii din focul aprins. Al cui fiu era acel monarh care a sărbătorit sacrificiul șerpilor? Și al cui fiu era cel mai bun dintre cei regenerați?"

**Sauti a spus**: „O, cel mai bun dintre vorbitori, povestea lui Astika este lungă. O voi relata în întregime, ascultă!"

**Saunaka a spus**: „Doresc să aud în detaliu povestea fermecătoare a acelui *Rishi*, acel ilustru Brahmana numit Astika."

**Sauti a spus**: „Această istorie (recitată pentru prima dată) de Krishna-Dwaipayana, este numită Purana de către Brahmani. A fost povestită mai demult de înțeleptul meu tată, Lomaharshana, discipolul lui Vyasa, în fața locuitorilor pădurii Naimisha, la cererea lor. Eu am fost prezent la recitare și, O, Saunaka, întrucât m-ai rugat, voi povesti istoria lui Astika exact așa cum am auzit-o. O, ascultă în timp ce recit în întregime această poveste care distruge păcatele.

Tatăl lui Astika era puternic ca Prajapati. Era un *Brahma-charin*, mereu angajat în devoțiuni austere. Mânca cu moderație, era un mare ascet și își controla complet poftele. Era cunoscut sub numele de Jaratkaru. Cel mai important dintre *Yayavaras*, virtuos și cu jurăminte rigide, foarte binecuvântat și înzestrat cu o mare putere ascetică, a întreprins odată o călătorie prin lume. A vizitat diverse locuri, s-a scăldat în diverse ape sacre și s-a odihnit acolo unde îl surprindea noaptea. Înzestrat cu o mare energie, practica austerități religioase, greu de practicat de către oamenii cu suflete neîmblânzite. Înțeleptul trăia doar cu aer și renunțase pentru totdeauna la somn. Mergând astfel ca un foc aprins, într-o zi s-a întâmplat să-și vadă strămoșii, atârnând cu capul în jos într-o groapă mare, cu picioarele îndreptate în sus. Văzându-i, Jaratkaru s-a adresat lor, spunând:

„Cine sunteți voi, atârnați cu capul în jos în această groapă, legați cu o frânghie din fibre de *virana*, care este din nou roasă în secret pe toate părțile de un șobolan care trăiește aici?"

Strămoșii au spus: «Noi suntem *Rishi* cu jurăminte stricte, numiți *Yayavaras*. Ne scufundăm adânc în pământ din cauza lipsei de urmași. Avem un fiu pe nume Jaratkaru. Vai de noi! Nenorocitul acela a ales o viață de austeritate! Nebunul nu se gândește să-și crească urmașii prin căsătorie! Din această cauză, și anume teama de dispariția neamului nostru, suntem suspendați în această groapă. Deși avem mijloace, ne comportăm ca niște nefericiți care nu au nimic! O, tu, cel excelent, cine ești tu, care te întristezi astfel ca un prieten pentru noi? Dorim să aflăm, O, Brahmana, cine ești tu, cel care stai lângă noi, și de ce, O, cel mai bun dintre oameni, te întristezi pentru noi, care suntem atât de nefericiți."

**Jaratkaru a spus**: „Voi sunteți chiar părinții și strămoșii mei. Eu sunt acel Jaratkaru! O, spuneți-mi cum vă pot servi.”

**Tatăl a răspuns**: „Fă tot ce poți, O, copilule, pentru a zămisli un fiu care să ne continue neamul. Atunci, O, excelentule, vei fi făcut o faptă meritorie atât pentru tine, cât și pentru noi. Nu prin roadele virtuții, nu prin penitențe ascetice bine adunate, se dobândește meritul pe care îl dobândește cineva devenind tată. De aceea, O, copilule, la porunca noastră, pune-ți inima pe căsătorie și pe descendenți. Chiar și aceasta este binele nostru suprem.”

**Jaratkaru a răspuns**: „Nu mă voi căsători pentru mine, nici nu voi câștiga avere pentru plăcere, ci voi face acest lucru numai pentru binele tău. Conform acestei înțelegeri, voi lua o soție pentru a atinge scopul, în conformitate cu ordonanța Sastrică. Nu voi acționa altfel. Dacă voi găsi o mireasă cu același nume ca mine, pe care prietenii ei mi-ar da-o de bunăvoie ca dar din milă, mă voi căsători cu ea în mod corespunzător. Dar cine își va da fiica ca soție unui om sărac ca mine? Cu toate acestea, voi accepta orice fiică care mi se va da ca milă. Voi încerca, părinți, să mă căsătoresc cu o fată! După ce mi-am dat cuvântul, nu voi acționa altfel. Cu ea voi crește urmași pentru răscumpărarea voastră, astfel încât, stăpâni, să puteți ajunge în tărâmurile veșnice (ale fericirii) și să vă bucurați după cum doriți.

Așa se încheie secțiunea a treisprezecea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XIV

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Brahmana cu jurăminte rigide a rătăcit apoi pe pământ în căutarea unei soții, dar nu a găsit-o. Într-o zi, s-a dus în pădure și, amintindu-și cuvintele strămoșilor săi, s-a rugat de trei ori cu voce slabă pentru o mireasă. Atunci Vasuki s-a ridicat și i-a oferit sora sa lui Rishi. Dar brahmanul a ezitat să o accepte, gândindu-se că nu are același nume cu el. Jaratkaru, cu sufletul înalt, s-a gândit în sinea sa: „Nu voi lua de soție pe nimeni care nu are același nume cu mine”. Atunci acel *Rishi* de mare înțelepciune și penitențe austere l-a întrebat, spunând: „Spune-mi sincer care este numele surorii tale, O, șarpe”.

**Vasuki a răspuns**: „O, Jaratkaru, sora mea mai mică se numește Jaratkaru. Dăruită de mine, acceptă această domnișoară cu talie subțire ca soție. O, cel mai bun dintre Brahmani, pentru tine am păstrat-o. De aceea, ia-o”. Spunând aceasta, el i-a oferit frumoasa sa soră lui Jaratkaru, care apoi s-a căsătorit cu ea prin rituri consacrate.

Așa se încheie secțiunea a treisprezecea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XV

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: „O, cel mai de seamă dintre cei care îl cunosc pe Brahma, mama șerpilor i-a blestemat demult, spunând: „Cel care are Vântul ca vizitiu (adică Agni) vă va arde pe toți în sacrificiul lui Janamejaya!” Pentru a neutraliza acea blestem, șeful șerpilor și-a căsătorit sora cu acel Rishi înalt de suflet, cu jurăminte excelente. Rishi s-a căsătorit cu ea conform riturilor prescrise (în scripturi) și din ei s-a născut un fiu înalt de suflet numit Astika. Un ascet ilustru, versat în Vede și ramurile lor, el îi privea pe toți cu ochi egali și le-a îndepărtat temerile ambilor părinți.

Apoi, după o lungă perioadă de timp, un rege descendent din neamul Pandava a sărbătorit un mare sacrificiu cunoscut sub numele de Sacrificiul Șarpelui. După ce sacrificiul a început pentru distrugerea șerpilor, Astika i-a eliberat pe Nagas, adică pe frații și unchii săi materni și pe alți șerpi (de la o moarte în flăcări). Și i-a eliberat și pe părinții săi, dând naștere la urmași. Și prin austerităţile sale, O, Brahmana, și prin diverse jurăminte și studiul Vedelor, s-a eliberat de toate datoriile sale. Prin sacrificii, la care s-au făcut diverse ofrande, i-a împăcat pe zei. Practicând modul de viață *Brahmacharya*, i-a împăcat pe Rishi; și prin nașterea de urmași, și-a mulțumit strămoșii.

Astfel, Jaratkaru, cu jurămintele sale rigide, și-a achitat datoria grea pe care o avea față de strămoșii săi, care, eliberați astfel de robie, s-au înălțat la cer. Astfel, după ce a dobândit mari merite religioase, Jaratkaru, după o lungă perioadă de ani, s-a dus la cer, lăsându-l pe Astika în urmă. Aceasta este povestea lui Astika pe care am relatat-o cuvenit. Acum, spune-mi, O, tigrule din neamul lui Bhrigu, ce altceva să mai povestesc?”

Așa se încheie secțiunea a cincisprezecea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XVI

(Astika Parva continuă)

**Saunaka a spus**: „O, Sauti, povestește-ne încă o dată în detaliu istoria învățatului și virtuosului Astika. Curiozitatea noastră de a o auzi este mare. O, tu, cel amabil, vorbești dulce, cu accent și intonație potrivite; și suntem foarte mulțumiți de vorbirea ta. Vorbești la fel ca tatăl tău. Tatăl tău era mereu gata să ne facă pe plac. Spune-ne acum povestea așa cum ți-a povestit-o tatăl tău.”

**Sauti a spus**: „O, tu, care ești binecuvântat cu longevitate, voi povesti istoria lui Astika așa cum am auzit-o de la tatăl meu. O, Brahmana, în epoca de aur, Prajapati avea două fiice. O, tu, cel fără păcat, surorile erau înzestrate cu o frumusețe minunată. Numite Kadru și Vinata, ele au devenit soțiile lui Kasyapa. Kasyapa se bucura nespus de cele două soții ale sale și, fiind mulțumit, asemenea lui Prajapati însuși, le-a oferit fiecăreia dintre ele o binecuvântare. Auzind că stăpânul lor era dispus să le acorde binecuvântările pe care le doreau, aceste doamne excelente au simțit o bucurie nemărginită. Kadru și-a dorit să aibă ca fii o mie de șerpi, toți de o splendoare egală. Iar Vinata dorea să nască doi fii care să-i depășească pe cei o mie de copii ai lui Kadru în ceea ce privește forța, energia, mărimea corpului și vitejia. Domnul ei, Kadru, i-a acordat această binecuvântare, aceea de a avea o mulțime de copii. Și lui Vinata, Kasyapa i-a spus: „Așa să fie!” Atunci Vinata, după ce i s-a îndeplinit rugăciunea, s-a bucurat nespus. Obținând doi fii cu vitejie superioară, ea a considerat că binecuvântarea ei s-a împlinit. Kadru a obținut și ea o mie de fii de o splendoare egală. „Păstrează cu grijă embrionii”, a spus Kasyapa, apoi a plecat în pădure, lăsându-și cele două soții mulțumite de binecuvântările sale.

**Sauti a continuat**: „O, cei mai buni dintre cei regenerați, după mult timp, Kadru a dat naștere la o mie de ouă, iar Vinata la două. Servitoarele lor au depozitat ouăle separat în vase calde. Au trecut cinci sute de ani, iar cele o mie de ouă produse de Kadru au eclozat și au ieșit din ele descendenții. Dar gemenii lui Vinata nu au apărut. Vinata era geloasă și, prin urmare, a spart unul dintre ouă și a găsit în el un embrion cu partea superioară dezvoltată, dar cea inferioară nedezvoltată. La aceasta, copilul din ou s-a înfuriat și și-a blestemat mama, spunând: „Deoarece ai spart prematur acest ou, vei servi ca sclavă. Dacă ai fi așteptat cinci sute de ani și nu l-ai fi distrus, sau nu l-ai fi făcut pe celălalt ou pe jumătate dezvoltat, spărgându-l din nerăbdare, atunci copilul ilustru din interiorul lui te va elibera din sclavie! Și dacă vrei ca copilul să fie puternic, trebuie să ai

grijă de ou în tot acest timp!” Blestemându-şi mama, copilul s-a ridicat la cer. O, Brahmana, chiar el este vizitiul lui Surya, pe care îl vedem mereu dimineaţa!

Apoi, la expirarea celor cinci sute de ani, spărgând celălalt ou, a ieşit Garuda, mâncătorul de şerpi. O, tigrule din neamul lui Bhrigu, imediat ce a văzut lumina, fiul lui Vinata şi-a părăsit mama. Şi stăpânul păsărilor, simţindu-se flămând, şi-a luat zborul în căutarea hranei care i-a fost atribuită de Marele Hotărâtor al tuturor.”

Aşa se încheie secţiunea a şaisprezecea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECŢIUNEA XVII

(Astika Parva continuă)

**Sauti spuse**: „O, ascetule, în acel moment, cele două surori văzură apropiindu-se acel armăsar cu înfăţişare îngâmfată, numit Uchchaihsravas, care era venerat de zei, acea bijuterie printre armăsari, care se ridică la agitarea Oceanului pentru nectar. Divin, graţios, veşnic tânăr, capodopera creaţiei şi de o vigoare irezistibilă, era binecuvântat cu toate semnele de bun augur.

**Saunaka a întrebat**: „De ce au agitat zeii Oceanul pentru a obţine nectarul şi în ce circumstanţe şi când, după cum spui, a apărut acel armăsar atât de puternic şi strălucitor?”

**Sauti a spus**: Există un munte numit *Meru*, cu aspect strălucitor, care arată ca o grămadă de lumină. Razele soarelui care cad pe vârfurile sale aurii sunt dispersate de acestea. Împodobit cu aur şi extrem de frumos, acel munte este locul de întâlnire al zeilor şi al *Gandharvas*. Este nemăsurat şi inaccesibil pentru oamenii cu păcate multiple. Fiare de pradă înfricoşătoare rătăcesc pe pieptul său, iar acesta este iluminat de multe plante divine dătătoare de viaţă. Se înalţă sărutând cerurile prin înălţimea sa şi este primul dintre munţi. Oamenii obişnuiţi nici nu pot să se gândească să-l urce. Este împodobit cu copaci şi pâraie şi răsună de melodia fermecătoare a corurilor înaripate. Odată, celeştii s-au aşezat pe vârful său împodobit cu pietre preţioase, în conclav. Cei care practicaseră penitenţe şi respectaseră jurăminte excelente pentru *amrita* păreau acum să fie căutători înfocaţi ai *amrita* (ambrozia celestă). Văzând adunarea celestă într-o stare de nelinişte, Nara-yana i-a spus lui Brahman: „Amestecă oceanul cu zeii şi asurii. Făcând acest lucru, *amrita* va fi obţinută, precum şi toate medicamentele şi pietrele preţioase. O, zei, amestecaţi oceanul, veţi descoperi *amrita*!”

Aşa se încheie secţiunea a şaptesprezecea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECŢIUNEA XVIII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Există un munte numit Mandara, împodobit cu vârfuri asemănătoare norilor. Este cel mai frumos dintre munţi şi este acoperit în întregime cu ierburi împletite. Acolo, nenumărate păsări îşi răsună melodiile, iar animalele de pradă cutreieră peisajul. Zeii, *Apsaras* şi *Kinnaras* vizitează acest loc. Se ridică la o înălţime de unsprezece mii de *yojanas* şi coboară la fel de mult. Zeii au vrut să-l rupă şi să-l folosească ca pe un băţ de amestecat, dar nu au reuşit să facă acest lucru, aşa că s-au adresat lui Vishnu şi Brahman, care stăteau împreună, şi le-au spus: „Gândiţi-vă la un plan eficient, zeilor, cum ar putea fi dislocat Mandara pentru binele nostru.”

**Sauti a continuat**: „O, fiu al lui Bhrigu! Vishnu şi Brahman au fost de acord cu asta. Şi cel cu ochi de lotus (Vishnu) i-a încredinţat sarcina grea puternicului Ananta, prinţul şerpilor. Puternicul

Ananta, îndrumat în această direcție atât de Brahman, cât și de Narayana, O, Brahmana, a sfâșiat muntele cu pădurile de pe el și cu locuitorii acelor păduri. Și zeii au venit la țărmul Oceanului împreună cu Ananta și s-au adresat Oceanului, spunând: „O, Oceanule, am venit să agităm apele tale pentru a obține nectar.” Și Oceanul a răspuns: „Așa să fie, căci nu voi pleca fără o parte din el. Sunt capabil să suport agitația prodigioasă a apelor mele provocată de munte”. Zeii s-au dus apoi la regele broaștelor țestoase și i-au spus: „O, rege al broaștelor țestoase, va trebui să ții muntele pe spatele tău!” Regele broaștelor țestoase a fost de acord, iar Indra a reușit să așeze muntele pe spatele acestuia.

Zeii și *Asurii* au făcut din Mandara un toiag de agitare și din Vasuki o funie, și au început să agite adâncurile pentru a obține *amrita*. Asurii țineau Vasuki de cap, iar zeii îl țineau de coadă. Ananta, care era de partea zeilor, ridica din când în când capul șarpelui și îl cobora brusc. Și, ca urmare a întinderii pe care Vasuki a suferit-o din partea zeilor și a Asurilor, din gura lui au ieșit vapori negri cu flăcări. Aceștia s-au transformat în nori încărcați cu fulgere, care au revărsat ploi care i-au răcorit pe zeii obosiți. Și florile care au căzut de asemenea pe toate părțile cerului din copacii de pe Mandara învârtindu-se, i-au răcorit.

Atunci, O, Brahmana, din adâncuri se auzi un urlet puternic, asemenea urletului norilor la Dezintegrarea Universală. Diverse animale acvatice, zdrobite de muntele uriaș, și-au dat duhul în apele sărate. Și mulți locuitori ai regiunilor inferioare și ai lumii lui Varuna au fost uciși. Copacii mari cu păsări pe Mandara care se învârtea au fost smulși din rădăcini și au căzut în apă. Frecarea reciprocă a acelor copaci a produs, de asemenea, incendii care izbucneau frecvent. Muntele arăta astfel ca o masă de nori întunecați încărcați cu fulgere. O, Brahmana, focul s-a răspândit și a consumat leii, elefanții și alte creaturi care se aflau pe munte. Apoi Indra a stins focul acela trimițând ploi torențiale.

După ce agitare, O Brahmana, a continuat pentru o vreme, exudații gumate din diverși copaci și plante medicinale înzestrate cu proprietățile *amrita* s-au amestecat cu apele Oceanului. Și cei eștii au atins nemurirea bând apa amestecată cu acele gume și cu extractul lichid de aur. Treptat, apa lăptoasă a adâncurilor agitate s-a transformat în unt tulbure datorită acelor gume și sucuri. Dar nici atunci nectarul nu a apărut. Zeii s-au prezentat în fața lui Brahman, care stătea pe tronul său și le acorda binecuvântări, și au spus: „Sire, suntem epuizați, nu mai avem putere să continuăm agitarea. Nectarul nu a apărut încă, așa că acum nu mai avem altă resursă decât Narayana”.

Auzindu-i, Brahman i-a spus lui Narayana: „O, Doamne, coboară-te să le acorzi zeilor puterea de a agita din nou adâncul”.

Atunci Narayana, acceptând să le îndeplinească diversele rugăciuni, a spus: „Voi, înțelepților, vă acord putere suficientă. Duceți-vă, așezați din nou muntele în poziție și agitați apa”.

Reînnoiți astfel în putere, zeii au reluat agitare. După un timp, Luna blândă cu o mie de raze a ieșit din Ocean. Apoi a apărut Lakshmi îmbrăcată în alb, apoi Soma, apoi Armăsarul Alb și apoi bijuteria celestă Kaustubha care împodobește pieptul lui Narayana. Apoi Lakshmi, Soma și Armăsarul, rapizi ca mintea, au venit cu toții în fața zeilor de sus. Apoi a apărut însuși divinul Dhanwantari cu vasul alb de nectar în mână. Și văzându-l, Asurii au strigat cu voce tare, spunând: „Este al nostru”.

Și în cele din urmă s-a ridicat marele elefant, Airavata, cu un corp uriaș și cu două perechi de colți albi. Și Indra, cel care mânuia fulgerul, l-a luat.

Dar, în timp ce agitația continua, otrava Kalakuta a apărut în cele din urmă. Înghițind Pământul, a izbucnit brusc ca un foc însoțit de fum. Și, din cauza mirosului înfricoșător al Kalakuta,

cele trei lumi au fost paralizate. Atunci Shiva, la rugămintea lui Brahman, a înghițit otrava pentru a salva creația. Divinul Maheswara a ținut-o în gât și se spune că de atunci este numit Nilakantha (gât albastru). Văzând toate aceste lucruri minunate, Asura au fost cuprinși de disperare și s-au pregătit să intre în conflict cu zeii pentru posesia lui Lakshmi și *Amrita*. Atunci Narayana a chemat-o în ajutor pe fermecătoarea Maya (puterea iluzorie) și, luând forma unei femei seducătoare, a cochetat cu Danava. Danava și Daitya, fermecați de frumusețea și grația ei rafinată, și-au pierdut rațiunea și au pus în unanimitate *Amrita* în mâinile acelei frumoase domnișoare.

Așa se încheie secțiunea a optsprezecea din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XIX

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Atunci *Daityas* și *Danauas*, echipați cu armuri de primă clasă și diverse arme, au atacat zeii. Între timp, viteazul Lord Vishnu, sub forma unei vrăjitoare, însoțit de Nara, i-a înșelat pe puternicii Danavas și le-a luat *Amrita* din mâini.

Și toți zeii, în acel moment de mare spaimă, au băut *Amrita* cu încântare, primind-o de la Vishnu. Și în timp ce zeii se bucurau de ea, după ce o doriseră atât de mult, un Danava numit Rahu o bea și el printre ei, sub înfățișarea unui zeu. Și când *Amrita* a ajuns doar până la gâtul lui Rahu, Surya și Soma (l-au recunoscut și) au informat zeii despre acest fapt. Și Narayana a tăiat instantaneu cu discul său capul bine împodobit al Danava care bea *Amrita* fără permisiune. Și capul uriaș al Danava, tăiat de disc și asemănător cu vârful unui munte, s-a ridicat apoi spre cer și a început să scoată strigăte îngrozitoare. Și trunchiul fără cap al Danava, căzând pe pământ și rostogolindu-se pe el, a făcut Pământul să tremure cu munții, pădurile și insulele sale. Și de atunci există o ceartă de lungă durată între capul lui Rahu și Surya și Soma. Și până în ziua de azi, acesta îi înghite pe Surya și Soma (în timpul eclipselor solare și lunare).

Apoi Narayana a renunțat la forma sa feminină încântătoare și a aruncat multe arme teribile asupra Danavilor, făcându-i să tremure. Și astfel, pe țărmurile mării sărate, a început bătălia îngrozitoare dintre zei și Asuri. Și sulițe ascuțite, lănci și diverse arme, cu miile, au început să fie aruncate din toate părțile. Și mutilați de discuri și răniți de săbii, săgeți și buzdugane, Asura în număr mare au vomitat sânge și au căzut întinși pe pământ. Tăiați de trunchiuri cu săbii ascuțite cu două tăișuri, capete împodobite cu aur strălucitor au căzut continuu pe câmpul de luptă. Cu trupurile îmbibate de sânge, marii Asura zăceau morți peste tot. Părea că vârfurile munților vopsite în roșu erau împrăștiate peste tot. Și când Soarele a răsărit în splendoarea sa, mii de războinici s-au lovit reciproc cu arme. Și strigăte de durere se auzeau peste tot. Războinicii care luptau la distanță unul de altul se doborau reciproc cu proiectile ascuțite de fier, iar cei care luptau la distanță mică se ucideau reciproc cu lovituri de pumni. Și aerul era plin de țipete de durere. Peste tot se auzeau sunete alarmante: „taie”, ”înjunghie”, ”pe ei”, ”aruncă”, ”înaintează”.

Și când bătălia era în toi, Nara și Narayana au intrat pe câmpul de luptă. Iar Narayana, văzând arcul celest în mâna lui Nara, și-a amintit de propria sa armă, discul distrugător de Danava. Și iată că discul, Sudarsana, distrugătorul dușmanilor, strălucitor ca Agni și înfricoșător în luptă, a coborât din cer imediat ce a fost gândit. Și când a sosit, Narayana, cu energia sa feroce, având brațe ca trunchiul unui elefant, a aruncat cu mare forță acea armă de o strălucire extraordinară, strălucitoare ca focul aprins, înfricoșătoare și capabilă să distrugă orașele inamice. Și acel disc, aprins ca focul care consumă toate lucrurile la sfârșitul Yuga, aruncat cu forță din mâinile lui Narayana și căzând constant peste tot, a distrus mii de Daityas și Danavas. Uneori ardea ca focul și îi consuma pe toți; alteori îi lovea în timp ce străbătea cerul; iar alteori, căzând pe pământ, le bea sângele ca un spiriduș.

Pe de altă parte, Danava, albi ca norii din care picura ploaia, posedând o mare forță și inimi curajoase, s-au înălțat la cer și, aruncând mii de munți, i-au hărțuit continuu pe zei. Și acei munți îngrozitori, ca niște mase de nori, cu copacii și vârfurile lor plate, căzând din cer, s-au ciocnit între ei și au produs un zgomot teribil. Și când mii de războinici au strigat fără încetare pe câmpul de luptă și munții cu pădurile de pe ei au început să cadă în jur, pământul cu pădurile sale a tremurat. Atunci divinul Nara a apărut la locul conflictului îngrozitor dintre Asurași și Ganași (adepții lui Rudra) și, reducând la praf acele stânci cu ajutorul săgeților sale cu vârfuri de aur, a acoperit cerul cu praf. Astfel, înfrânți de zei și văzând discul furios care curăța câmpurile cerului ca o flacără aprinsă, puternicii Danava au intrat în adâncurile pământului, în timp ce alții s-au aruncat în marea de apă sărată.

Și, după ce au obținut victoria, zeii i-au acordat respectul cuvenit lui Mandara și l-au așezat din nou pe soclul său. Zeii purtători de nectar au făcut cerurile să răsune de strigătele lor și s-au dus în locuințele lor. Zeii, întorcându-se în ceruri, s-au bucurat nespus, iar Indra și celelalte zeități i-au încredințat lui Narayana vasul cu *Amrita*, pentru a-l păstra cu grijă.

Și astfel se încheie secțiunea a XIX-a din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XX

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Astfel v-am povestit întreaga istorie a modului în care *Amrita* a fost extrasă din Ocean și ocazia în care a fost obținut calul Uchchaihsravas, de o frumusețe deosebită și o vitejie incomparabilă. Kadru a întrebat-o pe Vinata despre acest cal, spunând: „Spune-mi, dragă soră, fără să pierzi prea mult timp, ce culoare are Uchchaishravas”. Iar Vinata a răspuns: „Acest prinț al cailor este cu siguranță alb. Tu ce crezi, soră? Spune-mi tu ce culoare are. Să facem un pariu pe asta”. Kadru a răspuns atunci: „O, tu, cea cu zâmbetul dulce. Eu cred că acel cal are coada neagră. Frumoaso, pariază cu mine că cea care pierde va deveni sclava celeilalte”.

**Sauti a continuat**: Punând astfel la bătaie între ele serviciile umile pe care le aveau de îndeplinit ca sclave, surorile s-au dus acasă și au hotărât să se satisfacă examinând calul a doua zi. Iar Kadru, hotărâtă să pună la cale o înșelăciune, le-a poruncit celor o mie de fii ai săi să se transforme în păr negru și să acopere rapid coada calului, pentru ca ea să nu devină sclavă. Dar fiii ei, șerpii, refuzând să-i îndeplinească porunca, ea i-a blestemat, spunând: „În timpul sacrificiului șerpilor de către înțeleptul rege Janamejaya din neamul Pandava, Agni vă va consuma pe toți”. Și însuși Strămoșul (Brahman) a auzit acest blestem extrem de crud pronunțat de Kadru, împinsă de soartă. Și văzând că șerpii se înmulțiseră foarte mult, Strămoșul, mișcat de considerația sa pentru creaturile sale, a aprobat împreună cu toți zeii acest blestem al lui Kadru. Într-adevăr, deoarece șerpii aveau un venin virulent, o mare vitejie și o forță excesivă și erau mereu dispuși să muște alte creaturi, comportamentul mamei lor față de ei — acești persecutori ai tuturor creaturilor — era foarte potrivit pentru binele tuturor creaturilor. Soarta pedepsește întotdeauna cu moartea pe cei care doresc moartea altor creaturi. Zeii, după ce au schimbat astfel de sentimente între ei, au susținut acțiunea lui Kadru (și au plecat). Iar Brahman, chemându-l pe Kasyapa la el, i-a spus aceste cuvinte: „O, tu, cel pur, care învingi toți dușmanii, aceste șerpi zămisliți de tine, care sunt otrăvitori și au corpuri uriașe și sunt mereu gata să muște alte creaturi, au fost blestemați de mama lor. O, fiule, nu te întrista deloc pentru asta. Distrugerea șerpilor în sacrificiu a fost, într-adevăr, hotărâtă cu mult timp în urmă”. Spunând aceasta, divinul Creator al Universului l-a mângâiat pe Kasyapa și i-a împărtășit acelui ilustru om cunoștința neutralizării veninului.

Și astfel se încheie secțiunea a douăzecea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XXI

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**. Apoi, când noaptea a trecut și soarele a răsărit dimineața, O, tu, a cărui bogăție este ascetismul, cele două surori Kadru și Vinata, după ce au făcut un pariu despre sclavie, s-au dus în grabă și nerăbdătoare să vadă armăsarul Uchchaishravas de aproape. Pe drum, au văzut Oceanul, acel recipient al apelor, vast și adânc, văluriu și zgomotos, plin de pești suficient de mari încât să înghită balena, și abundând în *makara* uriași și creaturi de diferite forme, cu miile, și inaccesibil datorită prezenței altor animale acvatice teribile, în formă de monștri, întunecate și feroce, plin de broaște țestoase și crocodili, mina tuturor tipurilor de pietre prețioase, casa lui Varuna (zeul apei), reședința excelentă și frumoasă a Nagas, stăpânul tuturor râurilor, lăcașul focului subteran, prietenul (sau azilul) Asurilor, teroarea tuturor creaturilor, marele rezervor de apă și mereu neschimbător. Este sfânt, benefic pentru zei și este marea sursă de nectar; fără limite, de neconceput, sacru și extrem de minunat. Este întunecat, teribil, cu sunetul creaturilor acvatice, urlând puternic și plin de vârtejuri adânci. Este un obiect de teroare pentru toate creaturile. Mișcat de vânturile care suflă de pe țărmurile sale și ridicându-se înalt, agitat și tulburat, pare să danseze peste tot cu mâinile ridicate, reprezentate de valurile sale. Plin de valuri umflate cauzate de creșterea și descreșterea lunii, părintele marii scoici a lui Vasudeva numită Panchajanya, marea mină de pietre prețioase, apele sale erau anterior tulburate ca urmare a agitației cauzate în interiorul lor de Lordul Govinda, de o vitejie nemăsurată, când a luat forma unui mistreț sălbatic pentru a ridica Pământul (scufundat). Fundul său, mai jos decât regiunile inferioare, nu a putut fi sondat de către Rishi Atri, regenerat și respectuos de jurăminte, după o sută de ani de eforturi. Devine patul lui Vishnu, cu buricul de lotus, când, la sfârșitul fiecărui Yuga, acea zeitate de o putere nemăsurată se bucură de *yoga-nidra*, somnul profund sub vraja meditației spirituale. Este refugiul lui Mainaka, temător de tunetele care cad, și retragerea Asurilor învinși în lupte aprige. Oferă apă ca unt sacrificial focului aprins care iese din gura lui Varava (marea oceanică). Este insondabil și fără limite, vast și nemăsurat, și stăpânul râurilor.

Și au văzut că spre ea se îndreptau mii de râuri puternice, cu mers mândru, ca niște concurenți îndrăgostiți, fiecare dornic să o întâlnească, devansându-i pe ceilalți. Și au văzut că era mereu plină și dansa mereu în valurile sale. Și au văzut că era adânc și plin de balene și *makara* feroce. Și răsuna constant cu sunetele teribile ale creaturilor acvatice. Și au văzut că era vast, și larg ca întinderea spațiului, insondabil și nelimitat, și marele rezervor de apă.

Și astfel se încheie secțiunea a douăzeci și una din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XXII

(Continuare Astika Parva)

**Sauti a spus**: După consultare, Nagas au ajuns la concluzia că ar trebui să îndeplinească dorința mamei lor, pentru că, dacă ea nu-și va îndeplini dorința, ar putea să-și retragă afecțiunea și să-i ardă pe toți. Dacă, pe de altă parte, ea ar fi binevoitoare, ar putea să-i elibereze de blestemul ei. Ei au spus: „Cu siguranță vom face coada calului să devină neagră”. Și se spune că apoi au plecat și au devenit fire de păr în coada calului.

Acum, cele două soții au făcut pariul. Și după ce au făcut pariul, O, cel mai bun dintre brahmani, cele două surori Kadru și Vinata, fiicele lui Daksha, au pornit cu mare bucurie de-a lungul cerului pentru a vedea cealaltă parte a oceanului. Și pe drum au văzut Oceanul, acel recipient al apelor, incapabil să fie tulburat cu ușurință, brusc agitat puternic de vânt și urlând teribil; abundând în pești capabili să înghită balena și plin de *makara*; conținând, de asemenea, creaturi de

forme diverse, numărate cu miile; înfricoşător din cauza prezenţei monştrilor oribili, inaccesibil, adânc şi teribil, mina tuturor tipurilor de pietre preţioase, casa lui Varuna (zeul apei), locuinţele minunate ale Nagas, stăpânul râurilor, lăcaşul focului subteran; reşedinţa Asurilor şi a multor creaturi înfricoşătoare; rezervorul de apă, care nu se strică, aromat şi minunat, marea sursă a *amritei* celor celeşti; nemăsurat şi de neconceput, conţinând ape sfinte, umplute până la refuz de mii de râuri mari, dansând ca şi cum ar fi valuri. Aşa era Oceanul, plin de valuri învolburate, vast ca întinderea cerului, adânc, cu corpul luminat de flăcările focului subteran şi urlând, pe care surorile l-au traversat repede.

Şi astfel se încheie secţiunea a douăzeci şi doua din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXIII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: După ce a traversat oceanul, Kadru, cu viteza sa rapidă, însoţită de Vinata, a aterizat în curând lângă cal. Apoi, amândouă au văzut acel cal de mare viteză, cu corpul alb ca razele lunii, dar cu părul negru (în coadă). Văzând multe fire de păr negre în coadă, Kadru a transformat-o pe Vinata, care era profund descurajată, în sclavă. Astfel, Vinata, pierzând pariul, a intrat în sclavie şi a devenit extrem de tristă.

Între timp, când i-a sosit timpul, a ieşit din ou fără ajutorul mamei sale, Garuda de mare splendoare, aprinzând toate punctele universului, acea fiinţă puternică înzestrată cu forţă, acea pasăre capabilă să ia orice formă, să meargă oriunde doreşte şi să cheme în ajutor orice cantitate de energie. Strălucitor ca un morman de foc, el strălucea teribil. Cu o strălucire egală cu cea a focului de la sfârşitul Yuga, ochii lui erau strălucitori ca fulgerul. Şi la scurt timp după naştere, acea pasăre a crescut în dimensiune şi, mărindu-şi corpul, s-a înălţat în ceruri. Răcnind feroce şi vehement, arăta la fel de teribil ca un al doilea foc oceanic. Şi toate zeităţile, văzându-l, au căutat protecţia lui Vibhavasu (Agni). Şi s-au închinat în faţa acelei zeităţi cu forme multiple, aşezată pe tronul său, şi i-au spus aceste cuvinte: „O, Agni, nu-ţi întinde corpul! Vrei să ne consumi? Iată, această grămadă uriaşă de flăcări se răspândeşte pe o suprafaţă mare!” Şi Agni a răspuns: „O, voi, persecutorii Asurilor, nu este aşa cum vă imaginaţi. Acesta este Garuda, de o mare putere şi egal cu mine în splendoare, înzestrat cu o mare energie şi născut pentru a promova bucuria Vinatei. Chiar şi vederea acestei grămezi de strălucire v-a provocat această iluzie. El este puternicul fiu al lui Kasyapa, distrugătorul Nagas, angajat în bunăstarea zeilor şi duşmanul Daityas şi Rakshasas. Nu vă temeţi deloc de el. Veniţi cu mine şi vedeţi.” Astfel erau adresaţi zeii de la distanţă.

**Zeii au spus**: Tu eşti un Rishi (adică unul care cunoaşte toate *mantrele*), ai parte de cea mai mare porţie din sacrificii, eşti mereu strălucitor, tu şi Rishi v-aţi îndreptat spre Garuda şi l-aţi adorat pe acesta, spiritul care prezidează universul animat şi inanimat. Tu eşti distrugătorul tuturor lucrurilor, creatorul tuturor lucrurilor; tu eşti chiar Hiranyagarbha; tu eşti progenitorul creaţiei sub forma lui Daksha şi a celorlalţi *Prajapatis*; tu eşti Indra (regele zeilor), tu eşti Hayagriva, încarnarea lui Vishnu cu gât de cal; tu eşti săgeata (însuşi Vishnu, aşa cum a devenit în mâinile lui Mahadeva la arderea *Tripura*); tu eşti stăpânul universului; tu eşti gura lui Vishnu; tu eşti Padmaja cu patru feţe; tu eşti Brahmana (adică înţeleptul), tu eşti Agni, Pavana etc. (adică zeitatea care prezidează fiecare obiect din univers). Tu eşti cunoaşterea, tu eşti iluzia la care suntem cu toţii supuşi; tu eşti spiritul atotpătrunzător; tu eşti stăpânul zeilor; tu eşti marele Adevăr; Tu eşti neînfricat; tu eşti mereu neschimbat; tu eşti Brahma fără atribute; tu eşti energia Soarelui; tu eşti funcţiile intelectuale; tu eşti marele nostru protector; tu eşti oceanul sfinţeniei; tu eşti puritatea; tu eşti lipsit de atributele întunericului; tu eşti posesorul celor şase atribute înalte; tu eşti cel care nu poate fi învins în luptă. Din tine au emanat toate lucrurile; tu eşti al faptelor excelente; tu eşti tot ceea ce nu a fost şi tot ceea ce a fost. Tu eşti cunoaşterea pură; tu ne arăţi, aşa cum o face Surya cu razele sale, acest univers

animat și inanimat; tu întuneci splendoarea lui Surya în fiecare moment și tu ești distrugătorul tuturor; tu ești tot ceea ce este perisabil și tot ceea ce este nepieritor. O, tu, strălucitor ca Agni, tu arzi totul, la fel cum Surya, în mânia sa, arde toate creaturile. O, tu, cel teribil, tu rezişti, la fel ca focul care distruge totul în momentul Dezintegrării Universale. O, puternicule Garuda, care te mişti pe ceruri, noi căutăm protecţia ta. O, stăpân al păsărilor, energia ta este extraordinară, splendoarea ta este ca a focului, strălucirea ta este ca a fulgerului, pe care niciun întuneric nu o poate apropia. Tu ajungi până la nori și ești atât cauza, cât și efectul; tu împarți binecuvântări și ești invincibil în vitejie. O, Stăpâne, întregul univers este încălzit de splendoarea ta, strălucitoare ca aurul încins. Protejează acești zei cu suflet înalt, care, biruiți de tine și îngroziți, zboară pe ceruri în diferite direcții în carele lor celeste. O, tu, cel mai bun dintre păsări, tu, stăpânul tuturor, tu ești fiul milostivului și înaltului Rishi Kasyapa; de aceea, nu te mânia, ci ai milă de univers. Tu ești Supremul. O, potolește-ți mânia și păzește-ne. La vocea ta, puternică ca tunetul, cele zece puncte, cerurile, văzduhul, Pământul și inimile noastre, O, pasăre, tu le zguduiești continuu. O, micșorează-ți trupul care seamănă cu Agni. La vederea splendorii care seamănă cu cea a lui Yama când este înfuriat, inimile noastre își pierd tot echilibrul și tremură. O, tu, stăpân al păsărilor, fii binevoitor cu noi, cei care îți cerem milă! O, ilustre, dăruiește-ne noroc și bucurie.

Și acea pasăre cu pene frumoase, adorată astfel de zeități și diverse grupuri de Rishi, și-a redus propria energie și splendoare.

Și astfel se încheie secțiunea a douăzeci și treia din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXIV

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: „Apoi, auzind și văzând propriul său corp, pasărea cu pene frumoase și-a micșorat dimensiunea.”

**Iar Garuda a spus**: „Nici o creatură să nu se teamă; întrucât sunteți înspăimântați la vederea formei mele teribile, îmi voi micșora energia.”

**Sauti a continuat**: „Atunci acea pasăre capabilă să zboare oriunde dorea, acel călăreț al cerurilor capabil să cheme în ajutor orice cantitate de energie, purtându-l pe Aruna pe spate, a plecat de la casa tatălui său și a ajuns lângă mama sa, pe celălalt mal al marelui ocean. Și l-a așezat pe Aruna, de o mare splendoare, în regiunile estice, chiar în momentul în care Surya hotărâse să ardă lumile cu razele sale aprige.”

**Saunaka a spus**: „Când a hotărât venerabilul Surya să ardă lumile? Ce rău i-au făcut zeii pentru a-i provoca mânia?”

**Sauti a spus**: «O, tu, cel fără păcat, când Rahu bea nectar printre zei în timpul agitării oceanului, el a fost arătat zeilor de Surya și Soma, și de atunci a conceput o dușmănie față de acele zeități. Și pe baza acestui lucru, Rahu a căutat să-și devoreze persecutorul (Surya), s-a înfuriat și a gândit: „O, această ură a lui Rahu față de mine a izvorât din dorința mea de a-i ajuta pe zei. Și numai eu trebuie să suport această consecință cumplită. Într-adevăr, în această situație nu primesc ajutor. Și sub ochii locuitorilor cerului, voi fi devorat, iar ei vor accepta acest lucru în tăcere. Prin urmare, trebuie să lupt pentru distrugerea lumilor.” Și cu această hotărâre, el s-a dus în munții din vest.

Și din acel loc a început să radieze căldura sa în jur pentru distrugerea lumii. Atunci marii Rishi, apropiindu-se de zei, le-au spus: „Iată, în mijlocul nopții se naște o căldură mare care

provoacă teroare în fiecare inimă şi distruge cele trei lumi”. Atunci zeii, însoţiţi de Rishi, s-au îndreptat spre Strămoşul şi i-au spus: „O, ce este această mare căldură de astăzi care provoacă atâta panică? Surya încă nu a răsărit, dar distrugerea (lumii) este evidentă. O, Doamne, ce se va întâmpla când va răsări?” Strămoşul a răspuns: „Într-adevăr, Surya este pregătit să răsară astăzi pentru distrugerea lumii. De îndată ce va apărea, va arde totul într-un morman de cenuşă. Cu toate acestea, eu am pregătit dinainte remediul. Fiul inteligent al lui Kasyapa este cunoscut de toţi sub numele de Aruna. El are un corp uriaş şi o splendoare deosebită; el va sta în faţa lui Surya, îndeplinindu-şi datoria de vizitiu şi luându-i toată energia acestuia. Şi acest lucru va asigura bunăstarea lumilor, a Rishi-lor şi a locuitorilor din ceruri.”

**Sauti a continuat**: „Aruna, la porunca Bunicului, a făcut tot ce i s-a poruncit. Şi Surya s-a ridicat ascuns de persoana lui Aruna. Ţi-am spus acum de ce Surya era înfuriat şi cum Aruna, fratele lui Garuda, a fost numit vizitiul său. Ascultă acum răspunsul la cealaltă întrebare pe care ai pus-o mai devreme.”

Şi astfel se încheie secţiunea a douăzeci şi patra din Astika Parva din Adi Parva.

## SECŢIUNEA XXV

(Astika Parva continuă)

**Sauti spuse**: Atunci, acea pasăre de mare putere şi energie, capabilă să zboare după bunul său plac în orice loc, se întoarse la mama sa, pe malul celălalt al marelui ocean. Acolo trăia Vinata în suferinţă, învinsă în pariu şi redusă la sclavie. Odată, Kadru o chemă pe Vinata, care se prosterna în faţa ei, şi îi adresă aceste cuvinte în prezenţa fiului ei: „O, blândă Vinata, în mijlocul oceanului, într-un loc îndepărtat, se află o regiune încântătoare şi frumoasă, locuită de Nagas. Du-mă acolo!” La auzul acestor cuvinte, mama păsării cu pene frumoase a purtat-o (pe umeri) pe mama şerpilor. Şi Garuda, îndrumat de cuvintele mamei sale, a purtat (pe spate) şerpii. Şi acel păzitor al cerurilor născut din Vinata a început să se înalţe spre Soare. Şi atunci şerpii, arşi de razele soarelui, au leşinat. Şi Kadru, văzându-şi fiii în acea stare, s-a rugat lui Indra, spunând: „Mă închin ţie, stăpân al tuturor zeilor! Mă închin ţie, ucigaş al lui Vritra! Mă închin ţie, ucigaş al lui Namuchi! O, tu, cel cu o mie de ochi, soţul lui Sachi! Prin ploile tale, fii protectorul şerpilor arşi de soare. O, tu, cel mai bun dintre zei, tu eşti marele nostru protector. O, Purandara, tu eşti capabil să dai ploaie torenţială. Tu eşti Vayu (aerul), norii, focul şi fulgerul cerului. Tu eşti propulsorul norilor şi ai fost numit marele nor (adică cel care va întuneca universul la sfârşitul *Yuga*). Tu eşti tunetul feroce şi incomparabil şi norii care urlă. Tu eşti Creatorul lumilor şi Distrugătorul lor. Tu eşti de neînvins. Tu eşti lumina tuturor creaturilor, *Aditya*, *Vibhavasu* şi a elementelor minunate. Tu eşti stăpânul tuturor zeilor. Tu eşti Vishnu. Tu ai o mie de ochi. Tu eşti un zeu şi ultima resursă. Tu eşti, O, zeitate, toată *amrita* şi cel mai adorat Soma. Tu eşti clipa, ziua lunară, *bala* (minutul), tu eşti *kshana* (4 minute). Tu eşti cele două săptămâni luminate şi, de asemenea, cele două săptămâni întunecate. Tu eşti *kala*, tu eşti *kashtha* şi tu eşti *Truti*.[1] Tu eşti anul, anotimpurile, lunile, nopţile şi zilele. Tu eşti frumosul Pământ cu munţii şi pădurile ei. Tu eşti, de asemenea, firmamentul, strălucitor cu Soarele. Tu eşti marele Ocean cu valuri uriaşe şi plin de balene, înghiţitori de balene, *makara* şi diverse peşti. Tu eşti de mare renume, mereu adorat de înţelepţi şi de marii Rishi cu minţi captivate de contemplare. Tu bei, pentru binele tuturor creaturilor, sucul Soma în sacrificii şi untul clarificat oferit cu invocaţii sacre. Tu eşti mereu venerat la sacrificii de către Brahmanas mişcaţi de dorinţa de a obţine roade. O, tu, cu forţa ta incomparabilă, eşti cântat în Vede şi *Vedanga*. Din acest motiv, Brahmanas învăţaţi se apleacă să îndeplinească sacrificii, studiind *Vedele* cu mare atenţie. "

Şi astfel se încheie secţiunea a douăzeci şi cincea din Astika Parva din Adi Parva.

1 Acestea sunt diviziuni ale timpului.

# SECȚIUNEA XXVI

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Și atunci Indra, regele zeilor, având cei mai buni cai ca purtători, adorat astfel de Kadru, a acoperit întregul firmament cu nori albaștri. Și el a poruncit norilor, spunând: „Vărsați-vă picăturile vivifiante și binecuvântate!” Și acei nori, luminoși de fulgere și urlând neîncetat unul împotriva celuilalt în cer, au vărsat apă din belșug. Și cerul, ca urmare a acelor nori minunați și teribil de zgomotoși, care produceau neîncetat cantități uriașe de apă, părea că a venit sfârșitul *Yuga*. Și, ca urmare a miilor de valuri provocate de torentele care cădeau, a urletului profund al norilor, a fulgerelor, a violenței vântului și a agitației generale, cerul părea că dansează în nebunie. Cerul s-a înnorat, iar razele Soarelui și ale Lunii au dispărut complet ca urmare a acelei ploi neîncetate.

Și după ce Indra a provocat acea ploaie torențială, Nagas au devenit extrem de încântați. Și Pământul s-a umplut de apă peste tot. Și apa rece și limpede a ajuns chiar și în regiunile inferioare. Și erau valuri nenumărate de apă peste tot pe Pământ. Și șerpii, împreună cu mama lor, au ajuns (în siguranță) pe insula numită Ramaniyaka.

Și astfel se încheie secțiunea a douăzeci și șasea din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XXVII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Și atunci Nagas, udate de acea ploaie, au devenit extrem de bucuroase. Și purtate de acea pasăre cu pene frumoase, au ajuns curând pe insulă. Această insulă fusese stabilită de Creatorul Universului ca locuință a *makarelor.* Acolo au văzut teribilul Lavana Samudra (oceanul de sare). Ajuns acolo cu Garuda, au văzut o pădure frumoasă scăldată de apele mării și răsunând de muzica corurilor înaripate. Și erau grupuri de copaci în jur, încărcați cu diverse fructe și flori. Și erau, de asemenea, conace frumoase în jur; și multe bazine pline cu lotuși. Era, de asemenea, împodobită cu multe lacuri cu apă pură. Era răcoroasă datorită brizei pure, care mirosea a tămâie. Era împodobită cu mulți copaci care creșteau numai pe dealurile Malaya și care, prin înălțimea lor, păreau să ajungă până la ceruri. Erau, de asemenea, și alți copaci, ale căror flori erau împrăștiate peste tot de briză. Pădurea aceea era fermecătoare și dragă gandharvelor și le oferea întotdeauna plăcere. Era plină de albine înnebunite de mierea pe care o sugeau. Priveliștea tuturor acestor lucruri era extrem de încântătoare. Datorită multor lucruri de acolo, capabile să farmece pe toată lumea, pădurea aceea era frumoasă, încântătoare și sfântă. Și, răsunând de cântecele diverselor păsări, încânta foarte mult pe fiii lui Kadru.

Și șerpii, după ce au ajuns în acea pădure, au început să se distreze. Și i-au poruncit stăpânului păsărilor, viz., Garuda, de mare energie, spunând: „Du-ne pe o altă insulă frumoasă, cu apă curată. Tu, păzitor al cerurilor, trebuie să fi văzut multe regiuni frumoase în timp ce zburai (prin aer).” Garuda, după ce s-a gândit câteva clipe, a întrebat-o pe mama sa, Vinata, spunând: „De ce, mamă, trebuie să fac ce îmi cer șerpii?” Vinata, întrebată astfel de el, i-a răspuns acelui păzitor al cerurilor, fiul ei, înzestrat cu toate virtuțile, cu mare energie și mare putere, după cum urmează: **Vinata a spus**: „O, tu, cea mai bună dintre păsări, din nefericire, am devenit sclava co-soției mele. Șerpii, printr-un act de înșelăciune, m-au făcut să pierd pariul și m-au transformat în asta.” Când mama lui i-a spus motivul, acel pădurar al cerurilor, descurajat de durere, s-a adresat șerpilor, spunând: „Spuneți-mi, șerpi, aducând ce lucru, dobândind cunoștința despre ce lucru sau făcând ce act de vitejie, putem fi eliberați din această stare de robie față de voi.”

**Sauti a continuat**: „Șerpii, auzindu-l, au spus: „Adu *amrita* cu forța. Atunci, O, pasăre, vei fi eliberată din robie.”

Și astfel se încheie secțiunea a douăzeci și șaptea din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXVIII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Garuda, astfel adresat de șerpi, i-a spus mamei sale: „Voi merge să aduc *amrita*, dar doresc să mănânc ceva pe drum. Indică-mi unde să găsesc.” **Vinata a răspuns**: „Într-o regiune îndepărtată, în mijlocul oceanului, Nishadas au casa lor frumoasă. După ce ai mâncat miile de Nishadas care trăiesc acolo, adu *amrita*. Dar nu-ți pune niciodată în gând să iei viața unui Brahmana. Dintre toate creaturile, un Brahmana nu trebuie ucis. El este, într-adevăr, ca focul. Un Brahmana, când este furios, devine ca focul sau ca Soarele, ca otravă sau ca o armă ascuțită. Se spune că un Brahmana este stăpânul tuturor creaturilor. Din aceste și alte motive, un Brahmana este adorat de cei virtuoși. O, copilule, el nu trebuie ucis niciodată de tine, chiar și în furie. Ostilitatea față de brahmani nu ar fi, prin urmare, potrivită în niciun caz. O, tu, cel fără păcat, nici Agni, nici Surya nu pot consuma atât de mult cât un brahman cu jurăminte rigide, când este furios. Prin aceste diverse indicații trebuie să recunoști un brahman bun. Într-adevăr, un brahman este primul născut dintre toate creaturile, primul dintre cele patru ordine, tatăl și stăpânul tuturor. **Garuda a întrebat apoi**: „O, mamă, ce înfățișare are un brahman, ce comportament și ce pricepere? Strălucește ca focul sau are o înfățișare liniștită? Și, O, mamă, se cuvine să-mi spui mie, cel curios, semnele de bun augur prin care pot recunoaște un brahman.” **Vinata a răspuns**: „O, copilule, pe cel pe care îl vei recunoaște ca fiind cel mai bun dintre brahmani este cel care, odată ajuns în gâtul tău, te va tortura ca un cârlig de pescuit sau te va arde ca un cărbune aprins. Un brahman nu trebuie ucis niciodată de tine, nici măcar în furie.” Și Vinata, din dragoste pentru fiul ei, îi spuse din nou aceste cuvinte: „Pe cel care nu ar fi digerat în stomacul tău ar trebui să-l cunoști ca fiind un brahman bun.” Deși cunoștea puterea incomparabilă a fiului ei, ea îl binecuvânta din toată inima, pentru că, înșelată de șerpi, era foarte afectată de durere. Și ea spuse: „Fie ca Marut (zeul vânturilor) să-ți protejeze aripile, iar Surya și Soma să-ți protejeze coloana vertebrală; fie ca Agni să-ți protejeze capul, iar Vasus să-ți protejeze întregul corp. Și eu, o, copilule (angajat în ceremonii benefice), voi sta aici pentru binele tău. Du-te, o, copilule, în siguranță, pentru a-ți îndeplini scopul.”

**Sauti a continuat**: Apoi Garuda, după ce a auzit cuvintele mamei sale, și-a întins aripile și s-a înălțat în ceruri. Înzestrat cu o mare putere, s-a năpustit curând asupra Nishadas, flămând și asemănător unui alt Yama. Hotărât să-i ucidă pe Nishadas, a ridicat o mare cantitate de praf care a acoperit firmamentul și, aspirând apă din mijlocul oceanului, a zguduit copacii care creșteau pe munții adiacenți. Apoi, acel stăpân al păsărilor a blocat principalele artere ale orașului Nishadas cu gura sa, mărindu-și orificiul după bunul plac. Și Nishadas au început să zboare în mare grabă în direcția gurii deschise a marelui mâncător de șerpi. Și așa cum păsările în mare suferință se înalță cu miile în ceruri când copacii dintr-o pădure sunt zguduiți de vânturi, tot așa acei Nishadas orbiți de praful ridicat de furtună au intrat în crăpătura largă a gurii lui Garuda, deschisă pentru a-i primi. Și atunci stăpânul flămând al tuturor pădurarilor cerului, acel opresor al dușmanilor, înzestrat cu o mare putere și mișcându-se cu cea mai mare celeritate pentru a-și atinge scopul, și-a închis gura, ucigând nenumărați Nishadas care aveau ocupația de pescari.

Așa se încheie secțiunea a douăzeci și opta din Astika Parva din Adi Parva.

# SECȚIUNEA XXIX

(Astika Parva continuă)

**Sauti continuă**: Un anumit brahman și soția sa intraseră în gâtul acelui păzitor al cerurilor. Primul începu să ardă gâtul păsării ca pe un cărbune aprins. Garuda se adresă lui, spunând: „O, cel mai bun dintre brahmani, ieşi repede din gura mea, pe care o deschid pentru tine. Un brahman nu trebuie să fie niciodată ucis de mine, chiar dacă se angajează mereu în practici păcătoase'. Brahmanul îi răspunse lui Garuda, care îi vorbise astfel: „O, lasă-o şi pe această femeie din casta Nishada, care este soția mea, să iasă împreună cu mine”. Iar Garuda îi spuse: „Ia și femeia din casta Nishada cu tine și ieși repede. Salvează-te fără întârziere, deoarece încă nu ai fost digerat de căldura stomacului meu.

**Sauti a continuat**: Apoi, acel brahman, însoțit de soția sa din casta Nishada, a ieşit şi, lăudându-l pe Garuda, a plecat în direcția dorită. Când brahmanul a ieşit împreună cu soția sa, stăpânul păsărilor, rapid ca mintea, și-a întins aripile și s-a înălțat spre ceruri. Apoi și-a văzut tatăl și, întâmpinat de acesta, Garuda, cu vitejia sa incomparabilă, i-a dat răspunsuri potrivite. Iar marele Rishi (Kasyapa) l-a întrebat: „O, copilule, eşti bine? Ai suficientă mâncare în fiecare zi? Ai mâncare din belşug în lumea oamenilor?”

**Garuda a răspuns**: Mama mea este bine. La fel și fratele meu, şi la fel şi eu. Dar, tată, nu primesc întotdeauna mâncare din belşug, din cauza căreia pacea mea este incompletă. Am fost trimis de şerpi să aduc excelenta *amrita*. Într-adevăr, îl voi aduce astăzi pentru a o elibera pe mama mea din robie. Mama mea mi-a poruncit: „Mănâncă-i pe Nishadas”. I-am mâncat cu miile, dar foamea mea nu s-a potolit. De aceea, O, venerabile, indică-mi altă mâncare, pe care, mâncând-o, O, stăpâne, să fiu suficient de puternic pentru a lua *amrita* cu forța. Ar trebui să-mi indici o mâncare cu care să-mi pot potoli foamea și setea.”

**Kasyapa a răspuns**: Lacul pe care îl vezi este sacru. Se vorbeşte despre el chiar şi în ceruri. Există un elefant, cu fața în jos, care trage continuu o broască țestoasă, fratele său mai mare. Îți voi povesti în detaliu despre dușmănia dintre ei din viața anterioară. Ascultă-mă și îți voi spune de ce se află aici.

În vechime, exista un mare *Rishi* pe nume Vibhavasu. Era extrem de mâniat. Avea un frate mai mic pe nume Supritika. Acesta din urmă era împotriva împărțirii averii cu fratele său. Supritika vorbea mereu despre împărțire. După ceva timp, fratele său Vibhavasu i-a spus lui Supritika: Este o mare prostie ca persoanele orbite de iubirea pentru avere să dorească mereu să-și împartă patrimoniul. După ce efectuează împărțirea, se luptă între ei, amăgiți de avere.

Pe de altă parte, dușmanii deghizați în prieteni provoacă înstrăinări între oamenii ignoranți și egoiști, după ce aceştia se separă în ceea ce priveşte averea, iar sublinierea defectelor le confirmă certurile, astfel încât aceştia din urmă cad unul câte unul. Ruina absolută îi ajunge foarte repede pe cei separați. Din aceste motive, înțelepții nu vorbesc niciodată în mod aprobator despre separarea dintre frați care, odată despărțiți, nu țin seama de cele mai autoritare *Sastre* și trăiesc mereu în teamă unul față de celălalt. Dar, Supritika, tu, care, fără să ții seama de sfatul meu, împins de dorința de separare, dorești mereu să faci o înțelegere cu privire la proprietatea ta, vei deveni un elefant. Supritika, astfel blestemat, i-a spus atunci lui Vibhavasu: „Și tu vei deveni o broască țestoasă care se mișcă în mijlocul apelor”.

Și astfel, din cauza bogăției, cei doi nebuni, Supritika și Vibhavasu, din cauza blestemului reciproc, s-au transformat într-un elefant și, respectiv, într-o broască țestoasă. Din cauza mâniei lor, amândoi s-au transformat în animale inferioare. Și sunt angajați în ostilități unul față de celălalt, mândri de forța lor excesivă și de greutatea corpurilor lor. Și în acest lac, cele două ființe cu corpuri

uriașe sunt angajate în acte conform ostilității lor anterioare. Uite, unul dintre ei, elefantul frumos cu corp uriaș, se apropie chiar acum. Auzindu-i răgetul, broasca țestoasă, de asemenea cu corp uriaș, care trăiește în apă, iese, agitând violent lacul. Și văzându-l pe el, elefantul, răsucindu-și trompa, se aruncă în apă. Și înzestrat cu o mare energie, cu mișcarea colților și a părții din față a trompei, a cozii și a picioarelor, el agită apa lacului plin de pești. Și broasca țestoasă, de asemenea, de o mare forță, cu capul ridicat, se apropie pentru o confruntare. Elefantul are șase *yojana* înălțime și de două ori această măsură în circumferință. Și țestoasa are o înălțime de trei *yojana* și o circumferință de zece. Mănâncă-i pe amândoi, care sunt angajați cu înverșunare în luptă și hotărâți să se omoare reciproc, și apoi îndeplinește sarcina pe care ți-o dorești. Mâncând acel elefant feroce, care arată ca un munte uriaș și seamănă cu o masă de nori întunecați, adu *amrita*.

**Sauti a continuat**: După ce i-a spus asta lui Garuda, el (Kasyapa) l-a binecuvântat, spunând: „Fii binecuvântat când te lupți cu zeii. Fie ca ulcioarele pline până la refuz, brahmanii, vacile și alte obiecte de bun augur să te binecuvânteze, tu, cel ovipar. Și, O, tu, cel cu mare putere, când te vei lupta cu zeii, fie ca Riks, Yajus, Somas, untul sacru de sacrificiu și toate misterele (Upanishads) să-ți constituie puterea”.

Garuda, astfel abordat de tatăl său, se îndreptă spre malul lacului. Văzu acea întindere de apă limpede, înconjurată de păsări de tot felul. Și amintindu-și cuvintele tatălui său, acel pădurar al cerurilor, dotat cu o mare viteză de mișcare, a apucat elefantul și broasca țestoasă, câte unul în fiecare gheară. Apoi, pasărea s-a înălțat în aer. A ajuns într-un loc sacru numit *Alamva* și a văzut mulți copaci divini. Lovite de vântul ridicat de aripile sale, copacii au început să se cutremure de frică. Copacii divini cu ramuri aurii se temeau că se vor rupe. Și pădurarul cerului, văzând că acei copaci capabili să îndeplinească orice dorință tremurau de frică, s-a dus la alți copaci de o înfățișare incomparabilă. Și acei copaci gigantici erau împodobiți cu fructe de aur și argint și ramuri de pietre prețioase. Și erau spălați cu apa mării. Și printre ei se afla un *banian* mare, care crescuse până la proporții gigantice, care i-a vorbit acelui stăpân al păsărilor care se îndrepta spre el cu rapiditatea minții: „Așează-te pe această ramură mare a mea, care se întinde pe o sută de *yojana*, și mănâncă elefantul și broasca țestoasă”. Când cea mai bună dintre păsări, de o mare viteză și cu un corp asemănător unui munte, s-a așezat repede pe o ramură a acelui *banian*, refugiul a mii de creaturi înaripate, acea ramură plină de frunze s-a zguduit și s-a rupt.

Astfel se încheie secțiunea a douăzeci și noua din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXX

(Astika Parva continuă)

**Sauti spuse**: «La cea mai mică atingere a picioarelor lui Garuda, ramura copacului se rupse în momentul în care Garuda o apucă. Privind în jur cu uimire, el văzu pe Valakhilya Rishis atârnând de ea cu capul în jos și angajați în penitențe ascetice. Gândindu-se că, dacă ramura ar fi căzut, Rishis ar fi fost uciși, cel puternic a ținut elefantul și broasca țestoasă și mai ferm cu ghearele sale. Și din teama de a-i ucide pe Rishis și din dorința de a-i salva, a ținut ramura în cioc și s-a ridicat pe aripile sale. Marii Rishis au fost uimiți de gestul său, care depășea chiar și puterea zeilor, și i-au dat acelei păsări puternice un nume. Și au spus: „Așa cum acest păzitor al cerurilor se ridică în zbor cu o povară grea, să numim această pasăre, care se hrănește cu șerpi, Garuda (purtătorul de greutăți mari)”.

Și zguduind munții cu aripile sale, Garuda zbura liniștit prin ceruri. Și în timp ce se înălța cu elefantul și broasca țestoasă (în gheare), el privea diverse regiuni de dedesubt. Dorind să-i salveze pe Valakhilyas, el nu vedea niciun loc unde să se așeze. În cele din urmă, s-a dus la cel mai înalt dintre munți, numit Gandhamadana. Acolo l-a văzut pe tatăl său, Kasyapa, angajat în devoțiuni

ascetice. Kasyapa și-a văzut și el fiul, acel pădurar al cerului, de formă divină, posedând o mare splendoare, energie și forță, și înzestrat cu viteza vântului sau a minții, uriaș ca un vârf de munte, gata să lovească ca blestemul unui Brahmana, de neconceput, de nedescris, înfricoșător pentru toate creaturile, posedând o mare vitejie, teribil, cu splendoarea lui Agni însuși și incapabil de a fi învins de zeități, Danavas și Rakshasas invincibili, capabil să despice vârfurile munților și să sugă oceanul însuși și să distrugă cele trei lumi, feroce și arătând ca Yama însuși. Ilustrul Kasyapa, văzându-l apropiindu-se și cunoscând și motivul său, i-a spus aceste cuvinte:

**Kasyapa a spus**: «O, copilule, nu comite o faptă pripită, căci atunci vei avea de suferit. Valakhilyas, care se hrănesc cu razele soarelui, ar putea, dacă se înfurie, să te distrugă.»

**Sauti a continuat**: „Kasyapa i-a împăcat apoi, de dragul fiului său, pe Valakhilyas, care se bucurau de o noroc extraordinar și ale căror păcate fuseseră distruse prin penitențe ascetice”. Și **Kasyapa a spus**: „Voi, cei a căror bogăție este ascetismul, eseul lui Garuda este pentru binele tuturor creaturilor. Sarcina pe care se străduiește să o îndeplinească este mare. Se cuvine să-i acordați permisiunea voastră”.

**Sauti a continuat**: Acei asceți, astfel abordați de ilustrul Kasyapa, au abandonat ramura aceea și s-au dus la muntele sacru Himavat pentru a face penitențe ascetice. După plecarea acelor Rishi, fiul lui Vinata, cu vocea obstrucționată de ramura din cioc, l-a întrebat pe tatăl său Kasyapa: „O, ilustrule, unde să arunc această ramură de copac? O, ilustrule, indică-mi o regiune fără ființe umane.” Atunci Kasyapa i-a vorbit despre un munte fără ființe umane, cu peșteri și văi acoperite mereu de zăpadă și inaccesibile creaturilor obișnuite, chiar și în gând. Și marea pasăre care purta ramura, elefantul și broasca țestoasă s-au îndreptat cu mare viteză spre acel munte. Brațul mare al copacului cu care a zburat pasărea uriașă nu putea fi înconjurat cu o funie făcută din o sută de piei (de vacă). Garuda, stăpânul păsărilor, a zburat apoi sute de mii de *yojane* în cel mai scurt timp. Și mergând conform indicațiilor tatălui său către acel munte aproape într-o clipă, acel pădurar al cerurilor a lăsat să cadă ramura gigantică. Și aceasta a căzut cu un zgomot mare. Și acel Prinț al munților s-a cutremurat, lovit de furtuna ridicată de aripile lui Garuda. Și copacii de pe el au aruncat ploaie de flori. Și vârfurile împodobite cu pietre prețioase și aur care împodobeau acel mare munte însuși, s-au desprins și au căzut pe toate părțile. Și crengile căzute au doborât numeroși copaci care, cu flori aurii în mijlocul frunzișului întunecat, străluceau acolo ca norii încărcați de fulgere. Și acei copaci, strălucitori ca aurul, căzând pe pământ și vopsiți cu metalele muntelui, străluceau ca și cum ar fi fost scăldați în razele soarelui.

Apoi, cea mai bună dintre păsări, Garuda, așezată pe vârful acelui munte, a mâncat atât elefantul, cât și broasca țestoasă, și s-a ridicat cu aripile sale cu mare viteză de pe vârful muntelui.

Și diverse semne au început să apară printre zei, prefigurând teamă. Fulgerul preferat al lui Indra a strălucit înspăimântător. Meteoriți cu flăcări și fum, desprinși din cer, au căzut în timpul zilei. Și armele lui Vasus, Rudras, Adityas, Sabhyas, Maruts și ale altor zei au început să-și folosească forța unul împotriva celuilalt. Un astfel de lucru nu se întâmplase nici măcar în timpul războiului dintre zei și Asuri. Și vânturile suflau însoțite de tunete, iar meteorii cădeau cu miile. Și cerul, deși fără nori, răcnea teribil. Și chiar și cel care era zeul zeilor a vărsat ploaie de sânge. Și ghirlandele de flori de la gâtul zeilor s-au ofilit, iar vitejia lor a suferit o diminuare. Și mase teribile de nori au aruncat ploaie densă de sânge. Și praful ridicat de vânturi a întunecat splendoarea coroanelor zeilor. Și Cel cu o mie de sacrificii (Indra), împreună cu ceilalți zei, nedumeriți de teamă la vederea acelor presimțiri întunecate, i-au vorbit astfel lui Vrihaspati: „De ce, O, venerabile, au apărut brusc aceste tulburări naturale? Nu văd niciun dușman care să ne oprime în război”. **Vrihaspati a răspuns**: „O, șef al zeilor, O, tu, cel cu o mie de sacrificii, din vina și neglijența ta, și datorită, de asemenea, penitenței ascetice a marilor Rishi cu suflet înalt, Valakhilyas, fiul lui Kasyapa și Vinata, un pădurar al cerurilor înzestrat cu o mare putere și având capacitatea de a lua

orice formă după voință, se apropie pentru a lua Soma. Și acea pasăre, cea mai puternică dintre toate, este capabilă să-ți fure Soma. Totul este posibil pentru ea; poate realiza ceea ce este imposibil.”

**Sauti a continuat**: Indra, auzind aceste cuvinte, le-a vorbit celor care păzeau *amrita*, spunând: „O pasăre înzestrată cu mare putere și energie și-a pus în gând să ia *amrita*. Vă avertizez dinainte, ca să nu reușească să o ia cu forța. Vrihaspati mi-a spus că puterea ei este nemăsurată”. Zeii, auzind aceasta, au fost uimiți și au luat măsuri de precauție. Au stat în jurul *amrita*, iar Indra, de mare vitejie, stăpânul tunetului, a stat alături de ei. Zeii purtau pieptare ciudate din aur, de mare valoare, împodobite cu pietre prețioase, și armuri strălucitoare din piele, de mare rezistență. Și zeii puternici mânuiau diverse arme ascuțite, de forme teribile, nenumărate la număr, care emiteau, toate, scântei de foc și fum. Și erau, de asemenea, înarmați cu multe discuri și buzdugane de fier prevăzute cu țepi, tridente, topoare de luptă și diverse tipuri de proiectile ascuțite și săbii lustruite și buzdugane de formă teribilă, toate potrivite cu corpurile lor respective. Împodobiți cu ornamente celeste și strălucitori cu acele arme luminoase, zeii așteptau acolo, temerile lor fiind potolite. Zeii, cu puterea, energia și splendoarea lor incomparabile, au hotărât să protejeze *amrita*. Capabili să distrugă orașele Asurilor, toți s-au arătat în forme strălucitoare ca focul. Și, ca urmare a faptului că zeii stăteau acolo, acel câmp de luptă, datorită sutelor de mii de buzdugane prevăzute cu țepi de fier, strălucea ca un alt firmament iluminat de razele soarelui.

Așa se încheie secțiunea a treizecea din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXI

(Astika Parva continuă)

**Saunaka a spus**: O, fiu al lui Suta, care a fost greșeala lui Indra, care a fost neglijența lui? Cum s-a născut Garuda ca urmare a penitențelor ascetice ale Valakhilyas? De ce și Kasyapa - un Brahman a avut ca fiu pe regele păsărilor? De ce era el invincibil printre toate creaturile și de ce nu putea fi ucis de nimeni? De ce era acel pădurar al cerurilor capabil să meargă oriunde dorea și să adune la voință orice cantitate de energie? Dacă aceste lucruri sunt descrise în *Purana*, aș dori să le aud.

**Sauti a spus**: Ceea ce mă întrebi este, într-adevăr, subiectul Puranei. O, tu, cel născut de două ori, ascultă-mă pe măsură ce recit pe scurt totul.

Odată, când stăpânul creației, Kasyapa, era angajat într-un sacrificiu din dorința de a avea urmași, Rishii, zeii și Gandharvas, toți i-au oferit ajutorul. Indra a fost desemnat de Kasyapa să aducă combustibilul pentru sacrificiu, iar alături de el se aflau asceții Valakhilyas și toate celelalte zeități. Domnul Indra, ridicând cu propria forță o greutate cât un munte, a adus-o fără niciun efort. Și a văzut pe drum niște Rishi, cu corpuri de mărimea unui deget mare, care purtau împreună o singură frunză de Palasa (*Butea frondosa*). Și acei Rishi erau, din lipsă de hrană, foarte slabi și aproape contopiți cu propriile corpuri. Și erau atât de slăbiți încât erau foarte afectați când se scufundau în apa care se adunase într-o adâncitură de pe drum, produsă de copita unei vaci. Iar Purandara, mândru de puterea sa, i-a privit cu surprindere și, râzând batjocoritor, i-a lăsat în urmă, insultându-i, în plus, trecând peste capetele lor. Iar acei Rishi, fiind astfel insultați, s-au umplut de furie și tristețe. Și au făcut pregătiri pentru un mare sacrificiu, la care Indra a fost îngrozit. Ascultă, O, Saunaka, dorința de împlinire pe care acei înțelepți și excelenți asceți, respectând jurămintele, au turnat unt clarificat din focul sacrificial, rostind cu voce tare *mantre*. Va exista un alt Indra al tuturor zeilor, capabil să meargă oriunde dorește, să adune la voință orice măsură de energie și să-l facă pe (actualul) rege al zeilor să plângă. Prin rodul penitenței noastre ascetice, să se ridice unul, rapid ca mintea și în același timp feroce. Și stăpânul celor cerești ai celor o sută de sacrificii, aflând despre

aceasta, s-a alarmat foarte tare și a căutat protecția lui Kasyapa, cel care respecta jurămintele. Iar Prajapati Kasyapa, auzind totul de la Indra, s-a dus la Valakhilyas și i-a întrebat dacă sacrificiul lor a avut succes. Și acei Rishi care spuneau adevărul i-au răspuns: „Fie cum spui tu!” Și Prajapati Kasyapa, liniștindu-i, le-a spus următoarele: „Prin cuvântul lui Brahman, acesta (Indra) a fost numit Domnul celor trei lumi. Voi, asceților, și voi vă străduiți să creați un alt Indra! Voi, cei excelenți, nu se cuvine să falsificați cuvântul lui Brahman. Nu lăsați ca acest scop, pentru (îndeplinirea) căruia vă străduiți, să fie zădărnicit. Să apară un Indra (Stăpân) al creaturilor înaripate, înzestrat cu o forță extraordinară! Fiți milostivi cu Indra, care vă imploră.” Și Valakhilyas, astfel abordați de Kasyapa, după ce i-au adus omagiu celui dintâi dintre *Munis*, adică *Prajapati* Kasyapa, i-au vorbit astfel:

**Valakhilyas au spus**: O, Prajapati, acest sacrificiu al nostru este pentru Indra! De fapt, acesta a fost destinat și pentru un fiu care se va naște pentru tine! Lasă această sarcină în seama ta. Și în această chestiune, fă tot ceea ce consideri că este bine și potrivit.

**Sauti a continuat**: Între timp, mișcată de dorința de a avea copii, buna fiică a lui Daksha, Vinata, care respecta jurămintele, era amabilă și norocoasă, după ce și-a terminat penitențele ascetice și s-a purificat cu o baie în sezonul în care relația conjugală putea fi fructuoasă, s-a apropiat de stăpânul ei. Iar Kasyapa i-a spus: „Cea respectată, sacrificiul început de mine a dat roade. Ceea ce ți-ai dorit se va împlini. Îți vor naște doi fii eroici, care vor fi stăpânii celor trei lumi. Prin penitențele Valakhilyas și prin virtutea dorinței cu care am început sacrificiul meu, acești fii vor avea o noroc extrem de mare și vor fi venerați în cele trei lumi!” Și ilustrul Kasyapa i-a vorbit din nou: „Păstrează cu mare grijă aceste semințe de bun augur. Aceștia doi vor fi stăpânii tuturor creaturilor înaripate. Acești eroici păzitori ai cerurilor vor fi respectați în toate lumile și vor fi capabili să ia orice formă vor dori.

Și Prajapati, mulțumit de tot ce s-a întâmplat, s-a adresat lui Indra, cel cu o sută de sacrificii, spunând: „Vei avea doi frați cu mare energie și vitejie, care îți vor fi ca niște ajutoare. De la ei nu vei avea nimic de suferit. Lasă-ți tristețea să înceteze; vei continua să fii stăpânul tuturor. Nu-i mai disprețui însă niciodată pe cei care rostesc numele lui Brahma. Și nu-i mai insulta niciodată pe cei foarte mâniați, ale căror cuvinte sunt ca fulgerul. Indra, astfel abordat, s-a dus în ceruri, temerile lui fiind risipite. Și Vinata, scopul ei fiind îndeplinit, era extrem de bucuroasă. Ea a dat naștere la doi fii, Aruna și Garuda. Aruna, cu trupul nedezvoltat, a devenit precursor al Soarelui. Garuda a primit stăpânirea asupra păsărilor. O, tu, din neamul lui Bhrigu, ascultă acum despre mărețele realizări ale lui Garuda.

Astfel se încheie secțiunea a treizeci și una din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: O, cei mai de seamă dintre brahmani, după ce zeii s-au pregătit astfel pentru luptă, Garuda, regele păsărilor, a venit curând asupra celor înțelepți. Iar zeii, văzându-l pe el cu puterea sa excesivă, au început să tremure de frică și să se lovească unii pe alții cu toate armele lor. Și printre cei care păzeau Soma se afla Brahmana (arhitectul celest), cu o putere nemăsurată, strălucitor ca focul electric și cu o energie mare. Și după o întâlnire teribilă care a durat doar o clipă, condusă de stăpânul păsărilor cu ghearele, ciocul și aripile sale, el zăcea ca mort pe câmp. Și pădurarul cerurilor, întunecând lumile cu praful ridicat de uraganul aripilor sale, i-a copleșit pe cei cerești cu acesta. Iar aceștia din urmă, copleșiți de praf, au leșinat. Și nemuritorii care păzeau *amrita*, orbiți de praf, nu-l mai puteau vedea pe Garuda. Chiar și astfel, Garuda a agitat regiunea cerurilor. Și chiar și astfel, el i-a mutilat pe zei cu rănile provocate de aripile și ciocul său.

Atunci zeul cu o mie de ochi i-a poruncit lui Vayu (zeul vântului), spunând: „Alungă repede această ploaie de praf. O, Maruta, aceasta este într-adevăr sarcina ta. Atunci, puternicul Vayu a alungat repede praful. Și când întunericul a dispărut, zeii l-au atacat pe Garuda. Și când cel cu mare putere a fost atacat de zei, a început să urle tare, ca norul mare care apare pe cer la sfârșitul *Yuga*, înspăimântând toate creaturile. Și acel rege al păsărilor, de mare energie, ucigașul eroilor ostili, s-a ridicat apoi pe aripile sale. Toți înțelepții (celeștii), cu Indra printre ei, înarmați cu săbii late cu două tăișuri, buzdugane de fier prevăzute cu țepi ascuțiți, sulițe ascuțite, buzdugane, săgeți strălucitoare și multe discuri în formă de soare, l-au văzut deasupra capetelor lor. Și regele păsărilor i-a atacat din toate părțile cu o ploaie de arme diverse și a luptat cu înverșunare, fără să ezite niciun moment. Și fiul lui Vinata, de mare vitejie, strălucind pe cer, i-a atacat pe zei din toate părțile cu aripile și pieptul său. Și sângele a început să curgă abundent din trupurile zeilor sfâșiați de ghearele și ciocul lui Garuda. Copleșiți de stăpânul păsărilor, Sadhyas cu Gandharvas au fugit spre est, Vasus cu Rudras spre sud, Adityas spre vest și gemenii Aswins spre nord. Dotați cu o mare energie, s-au retras luptând, uitându-se înapoi în fiecare moment la dușmanul lor.

Și Garuda s-a întâlnit cu *Yaks*, Aswakranda cel curajos, Rainuka, îndrăznețul Krathanaka, Tapana, Uluka, Swasanaka, Nimesha, Praruja și Pulina. Iar fiul lui Vinata i-a sfâșiat cu aripile, ghearele și ciocul său, asemenea lui Shiva însuși, pedepsitorul dușmanilor și deținătorul lui Pinaka, în furia de la sfârșitul Yuga. Iar acei *Yakshas* de mare putere și curaj, sfâșiați de acel pădurar al cerurilor, arătau ca niște nori negri care aruncau ploi dense de sânge.

Și Garuda, luându-le viața, s-a dus apoi acolo unde se afla *amrita*. Și a văzut că era înconjurată din toate părțile de foc. Și flăcările teribile ale acelui foc acopereau întregul cer. Și mișcate de vânturi violente, păreau hotărâte să ardă chiar Soarele. Ilustrul Garuda a luat atunci nouăzeci de ori nouăzeci de guri și, bând repede apele multor râuri cu acele guri și întorcându-se cu mare viteză, acel pedepsitor al dușmanilor, având aripi ca vehicul, a stins focul cu acea apă. Și stingând focul, a luat o formă foarte mică, dorind să intre în (locul unde se afla Soma).

Așa se încheie secțiunea a treizeci și doua din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXIII

(Astika Parva continuă)

**Santi a spus**: Și acea pasăre, luând forma unui corp auriu strălucitor ca razele soarelui, a intrat cu mare forță (în regiunea unde se afla Soma), ca un torent care se varsă în ocean. Și a văzut, așezată lângă Soma, o roată de oțel cu margini ascuțite, tăioasă ca un brici, care se învârtea neîncetat. Și acel instrument feroce, de splendoarea soarelui aprins și de formă teribilă, fusese conceput de zei pentru a tăia în bucăți toți hoții de Soma. Garuda, văzând o trecere prin ea, s-a oprit acolo pentru o clipă. Micșorându-și corpul, într-o clipă a trecut prin spițele acelei roți. În interiorul roții, a văzut, staționați acolo pentru a păzi Soma, doi șerpi mari, strălucitori ca focul aprins, cu limbi strălucitoare ca fulgerul, de mare energie, cu gura emițând foc, cu ochi aprinși, conținând otravă, foarte teribili, mereu înfuriați și de mare activitate. Ochii lor erau neîncetat aprinși de furie și nu clipesc. Cel care ar fi fost văzut de chiar și unul dintre cei doi ar fi fost instantaneu redus la cenușă. Pasărea cu pene frumoase le-a acoperit brusc ochii cu praf. Și nevăzut de ei, i-a atacat din toate părțile. Iar fiul lui Vinata, acel pădurar al cerurilor, atacându-le trupurile, i-a sfâșiat în bucăți. Apoi s-a apropiat de Soma fără să piardă timp. Apoi, puternicul fiu al lui Vinata, luând *Amrita* din locul în care era păstrată, s-a ridicat pe aripile sale cu mare viteză, spărgând în bucăți mașina care o înconjura. Și pasărea a ieșit repede, luând *Amrita*, dar fără să o bea ea însăși. Apoi și-a continuat drumul fără cea mai mică oboseală, întunecând splendoarea Soarelui.

Și fiul lui Vinata l-a întâlnit pe Vishnu în drumul său pe cer. Și Narayana a fost mulțumit de

acest act de abnegație din partea lui Garuda. Și acea zeitate, care nu cunoștea deteriorarea, i-a spus pădurarului cerurilor: „O, sunt dispus să-ți acord o binecuvântare”. Pădurarul cerurilor a răspuns: „Voi rămâne deasupra ta”. Și i-a spus din nou lui Narayana aceste cuvinte: „Voi fi nemuritor și liber de boli fără să beau *Amrita*”. Vishnu i-a spus fiului lui Vinata: „Așa să fie”. Garuda, primind aceste două binecuvântări, i-a spus lui Vishnu: „Și eu îți voi acorda o binecuvântare; de aceea, cel care posedă cele șase atribute să-mi ceară”. Vishnu i-a cerut atunci puternicului Garuda să devină purtătorul său. Și el a pus pasărea să stea pe catargul carului său, spunând: „Chiar și astfel vei rămâne deasupra mea”. Și pădurarul cerurilor, de mare viteză, spunându-i lui Narayana: „Așa să fie”, și-a continuat rapid drumul, batjocorind vântul cu rapiditatea sa.

Și în timp ce cel mai important dintre toți pădurarii cerului, primul dintre creaturile înaripate, Garuda, zbura prin aer după ce smulsese *Amrita,* Indra aruncă spre el fulgerul său. Atunci Garuda, stăpânul păsărilor, lovit de fulger, i-a vorbit râzând lui Indra, angajat în luptă, cu cuvinte dulci, spunând: „Îl voi respecta pe *Rishi* (Dadhichi), din al cărui os a fost făcut Vajra. Îl voi respecta și pe Vajra, și pe tine, cu o mie de sacrificii. Îți arunc această pană a mea, pe care nu o vei putea atinge. Lovit de fulgerul tău, nu am simțit nici cea mai mică durere”. Și după ce a spus aceasta, regele păsărilor a aruncat o pană a sa. Și toate creaturile s-au bucurat nespus, văzând acea pană excelentă a lui Garuda aruncată astfel. Și văzând că pana era foarte frumoasă, au spus: „Să numim această pasăre Suparna (cu pene frumoase). Și Purandara cu o mie de ochi, martor al acestui incident minunat, a considerat că pasărea era o ființă măreață și i s-a adresat astfel”.

**Și Indra a spus**: „O, cea mai bună dintre păsări, doresc să cunosc limita puterii tale mari. De asemenea, doresc prietenie eternă cu tine.”

Așa se încheie secțiunea a treizeci și treia din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXIV

(Astika Parva continuă)

**Sauti a continuat**: Garuda a spus atunci: „O, Purandara, să fie prietenie între noi, așa cum dorești. Știi că puterea mea este greu de suportat. O, tu, cel cu o mie de sacrificii, cei buni nu aprobă niciodată să vorbească laudativ despre propria lor putere și nici nu vorbesc despre propriile merite. Dar, fiindu-mi făcut prieten și fiind rugat de tine, O, prieten, îți voi răspunde, deși lauda de sine fără motiv este întotdeauna nepotrivită. Pot purta, pe o singură pană a mea, O, Sakra, acest Pământ, cu munții și pădurile ei și cu apele oceanului, și cu tine, de asemenea, așezat pe ea. Știi, puterea mea este astfel încât pot purta fără oboseală chiar și toate lumile la un loc, cu obiectele lor mobile și imobile.”

**Sauti a continuat**: O, Saunaka, după ce Garuda, cel de mare curaj, a vorbit astfel, Indra, șeful zeilor, purtătorul coroanei (celeste), mereu preocupat de binele lumilor, a răspuns, zicând: „Este așa cum spui tu. Totul este posibil în tine. Acceptă acum prietenia mea sinceră și călduroasă. Și dacă nu te interesează Soma, înapoiază-mi-o. Cei cărora le-ai da-o s-ar opune întotdeauna nouă.” Garuda a răspuns: „Există un anumit motiv pentru care Soma este transportată de mine. Nu voi da Soma nimănui să bea. Dar, O, tu, cel cu o mie de ochi, după ce o voi pune jos, tu, O, stăpân al cerurilor, o poți lua și o poți înapoia imediat.” Indra a spus atunci: „O, tu, cel ovipar, sunt foarte mulțumit de aceste cuvinte pe care le-ai rostit acum. O, cel mai bun dintre toți păzitorii cerurilor, acceptă de la mine orice binecuvântare dorești.”

**Sauti a continuat**: Atunci Garuda, amintindu-și de fiii lui Kadru și de robia mamei sale cauzată de un act de înșelăciune din cauza motivului binecunoscut (și anume blestemul lui Aruna), a spus: „Deși am putere asupra tuturor creaturilor, totuși voi face ce îmi ceri. Fie ca, O, Sakra, șerpii

puternici să devină hrana mea.” Ucigașul Danavilor, după ce i-a răspuns: „Așa să fie”, s-a dus la Hari, zeul zeilor, cu suflet mare și stăpânul Yoginilor. Iar acesta din urmă a aprobat tot ce spusese Garuda. Și ilustrul stăpân al cerului i-a spus din nou lui Garuda: „Voi lua Soma când o vei pune jos.” Și, după ce a spus aceasta, și-a luat rămas bun de la Garuda. Iar pasărea cu pene frumoase s-a dus apoi în prezența mamei sale cu mare viteză.

Și Garuda, plin de bucurie, le-a spus tuturor șerpilor: «Iată, am adus *Amrita*. Lăsați-mă să-l pun pe niște iarbă Kusa. O, șerpi, stați aici și beți din el după ce vă veți face abluțiunile și ritualurile religioase. Așa cum ați spus, lăsați-o pe mama mea să devină, din această zi, liberă, pentru că am îndeplinit porunca voastră.' Șerpii i-au răspuns lui Garuda: „Așa să fie”, apoi s-au dus să-și facă abluțiunile. Între timp, Sakra a luat *Amrita* și s-a întors în ceruri. Șerpii, după ce și-au îndeplinit abluțiunile, rugăciunile zilnice și alte rituri sacre, s-au întors plini de bucurie, dornici să bea *Amrita*. Au văzut că patul de iarbă Kusa pe care fusese așezată *Amrita* era gol, *Amrita* fiind luată printr-o acțiune de înșelăciune. Și au început să lingă cu limbile lor iarba *kusa*, deoarece *Amrita* fusese așezată pe ea. Și limbile șerpilor, prin această acțiune, s-au împărțit în două. Și iarba *kusa*, de asemenea, prin contactul cu *Amrita*, a devenit sacră de atunci înainte. Astfel, ilustrul Garuda a adus *Amrita* (din ceruri) pentru șerpi, și astfel limbile șerpilor au fost împărțite prin ceea ce a făcut Garuda.

Apoi, pasărea cu pene frumoase, foarte încântată, s-a distrat în acele păduri însoțită de mama sa. Cu realizări mărețe și profund venerat de toți pădurarii cerului, el și-a mulțumit mama devorând șerpii.

Omul care ar asculta această poveste sau ar citi-o în fața unei adunări de brahmani buni, va ajunge cu siguranță în rai, dobândind mari merite din recitarea (faptelor) lui Garuda.

Și astfel se încheie secțiunea a treizeci și patra din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXV

(Astika Parva continuă)

**Saunaka a spus**: O, fiu al lui Suta, ne-ai spus motivul pentru care șerpii au fost blestemați de mama lor și de ce Vinata a fost blestemată și ea de fiul ei. Ne-ai spus, de asemenea, despre darurile acordate de soțul lor lui Kadru și Vinata. Ne-ai spus, de asemenea, numele fiilor Vinatei. Dar încă nu ne-ai spus numele șerpilor. Suntem nerăbdători să aflăm numele celor mai importanți dintre ei.

**Sauti a spus**: O, tu, a cărui bogăție este ascetismul, din teamă să nu mă lungesc prea mult, nu voi menționa numele tuturor șerpilor. Dar voi recita numele celor mai importanți dintre ei. Ascultați-mă!

Sesha s-a născut primul, apoi Vasuki. (Apoi s-au născut) Airavata, Takshaka, Karkotaka, Dhananjaya, Kalakeya, șarpele Mani, Purana, Pinjaraka și Elapatra, Vamana, Nila, Anila, Kalmasha, Savala, Aryaka, Ugra, Kalasapotaka, Suramukha, Dadhimukha, Vimalapindaka, Apta, Karotaka, Samkha, Valisikha, Nisthanaka, Hemaguha, Nahusha, Pingala, Vahyakarna, Hastipada, Mudgarapindaka, Kamvala Aswatara, Kaliyaka, Vritta, Samvartaka, Padma, Mahapadma, Sankhamukha, Kushmandaka, Kshemaka, Pindaraka, Karavira, Pushpadanshtraka, Vilwaka, Vilwapandara, Mushikada, Sankhasiras, Purnabhadra, Haridraka, Aparajita, Jyotika, Srivaha, Kauravya, Dhritarashtra, Sankhapinda, Virajas, Suvahu, Salipinda, Prabhakara, Hastipinda, Pitharaka, Sumuksha, Kaunapashana, Kuthara, Kunjara, Kumuda, Kumudaksha, Tittri, Halika, Kardama, Vahumulaka, Karkara, Akarkara, Kundodara și Mahodara.

Astfel, O, cei mai buni dintre cei regenerați, am rostit numele principalilor șerpi. De teamă să nu devin plictisitor, nu voi da numele celorlalți. O, tu, a cărui bogăție este ascetismul, fiii acestor șerpi, împreună cu nepoții lor, sunt nenumărați. Reflectând asupra acestui lucru, nu ți-i voi numi. O, cei mai buni asceți, în această lume numărul șerpilor depășește orice calcul, fiind cu miile și milioanele.

Așa se încheie secțiunea a treizeci și cincea din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXVI

(Astika Parva continuă)

**Saunaka a spus**: O, copilule, ai numit mulți dintre șerpii înzestrați cu o mare energie și incapabili să fie învinși cu ușurință. Ce au făcut ei după ce au auzit de blestemul acela?

**Sauti a spus**: Ilustrul Sesha dintre ei, de mare renume, și-a părăsit mama și a practicat penitențe dure, trăind din aer și respectând cu strictețe jurămintele sale. El a practicat aceste devoțiuni ascetice, refugiindu-se în Gandhamadana, Vadri, Gokarna, pădurile din Pushkara și la poalele Himavat. Și și-a petrecut zilele în acele regiuni sacre, unele dintre ele fiind sacre pentru apa lor, iar altele pentru solul lor, respectând cu strictețe jurămintele sale, cu un singur scop și cu pasiunile sale sub control complet. Și Strămoșul tuturor, Brahma, l-a văzut pe acel ascet cu părul împletit, îmbrăcat în zdrențe, cu carnea, pielea și tendoanele uscate din cauza penitențelor dure pe care le practica. Și Strămoșul, adresându-se lui, celui care practica penitența cu mare tărie, a spus: „Ce face acel ghimpe, O, Sesha? Lasă bunăstarea creaturilor lumilor să-ți ocupe și gândurile. O, tu, cel fără păcat, tu chinuiești toate creaturile cu penitențele tale dure. O, Sesha, spune-mi dorința care ți-a fost implantată în piept."

**Și Sesha a răspuns**: Frații mei uterini au toți inimi rele. Nu doresc să trăiesc printre ei. Lasă acest lucru să fie sancționat de tine. Ca niște dușmani, sunt mereu geloși unul pe celălalt. De aceea, mă dedic devotamentului ascetic. Nici măcar nu vreau să-i văd. Nu arată niciodată bunătate față de Vinata și fiul ei. Într-adevăr, fiul Vinatei, capabil să zboare prin ceruri, este un alt frate al nostru. Ei îl invidiază mereu. Și el, de asemenea, este mult mai puternic datorită binecuvântării primite de la tatăl nostru, înaltul Kasyapa. Din aceste motive, m-am angajat în penitențe ascetice și voi renunța la acest corp al meu, pentru a evita compania lor, chiar și într-o altă stare de viață.

**Către Sesha, care spusese astfel, Strămoșul a zis**: „O, Sesha, cunosc comportamentul tuturor fraților tăi și marele pericol în care se află din cauza ofensei aduse mamei lor. Dar, O, Șarpe, eu am pregătit dinainte un remediu (pentru aceasta). Nu trebuie să te întristezi pentru frații tăi. O, Sesha, cere-mi binecuvântarea pe care o dorești. Am fost foarte mulțumit de tine și îți voi acorda astăzi o binecuvântare. O, cel mai bun dintre șerpi, este un noroc că inima ta s-a îndreptat spre virtute. Lasă-ți inima să se îndrepte din ce în ce mai ferm spre virtute."

**Atunci Sesha a răspuns**: „O, strămoș divin, aceasta este binecuvântarea pe care o doresc; și anume, ca inima mea să se bucure întotdeauna de virtute și de penitențe ascetice binecuvântate, O, Stăpân al tuturor!"

**Brahman a spus**: «O, Sesha, sunt extrem de mulțumit de această abnegație și iubire pentru pace a ta. Dar, la porunca mea, fă acest lucru pentru binele creaturilor mele. Poartă, O, Sesha, în mod corespunzător și bine acest Pământ atât de instabil, cu munții și pădurile lui, mările și orașele și refugiile lui, astfel încât să fie stabil».

**Sesha a spus**: „O, divinule Stăpân al tuturor creaturilor, O, dăruitor de binecuvântări, O, stăpân al Pământului, stăpân al tuturor lucrurilor create, stăpân al universului, voi face, așa cum spui tu, să țin Pământul stabil. De aceea, O, stăpân al tuturor creaturilor, așează-l pe capul meu”.

**Brahman a spus**: „O, cel mai bun dintre șerpi, du-te sub Pământ. El însuși îți va da o crăpătură prin care să treci. Și, O, Sesha, ținând Pământul, vei face cu siguranță ceea ce eu prețuiesc foarte mult.”

**Sauti a continuat**: „Atunci, fratele mai mare al regelui șerpilor, intrând într-o gaură, a trecut pe cealaltă parte a Pământului și, ținându-l, a susținut cu capul său acea zeiță cu centura ei de mări care o înconjura.”

**Brahman a spus**: «O, Sesha, O, cel mai bun dintre șerpi, tu ești zeul Dharma, pentru că singur, cu trupul tău uriaș, susții Pământul cu tot ce se află pe el, la fel cum pot face eu însumi sau Valavit (Indra).»

**Sauti a continuat**: Șarpele Sesha, lordul Ananta, de mare vitejie, trăiește sub Pământ, singur, susținând lumea la porunca lui Brahman. Iar ilustrul Strămoș, cel mai bun dintre nemuritori, i-a dat atunci lui Ananta pasărea cu pene frumoase, și anume fiul lui Vinata, pentru a-l ajuta pe Ananta.”

Așa se încheie secțiunea a treizeci și șasea din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXVII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Cel mai bun dintre șerpi, Vasuki, auzind blestemul mamei sale, s-a gândit cum să-l anuleze. El s-a consultat cu toți frații săi, Airavata și ceilalți, hotărât să facă ceea ce considerau ei că este cel mai bine pentru ei.

**Și Vasuki a spus**: O, voi, cei fără păcat, obiectul acestui blestem vă este cunoscut. Se cuvine să ne străduim să-l neutralizăm. Cu siguranță există remedii pentru toate blestemele, dar niciun remediu nu poate ajuta pe cei blestemați de mama lor. Auzind că acest blestem a fost rostit în prezența Celui Neschimbător, Infinitului și Adevăratului, inima mea tremură. Cu siguranță, anihilarea noastră a sosit. Altfel, de ce n-ar fi împiedicat Domnul Neschimbător pe mama noastră să rostească blestemul? Prin urmare, să ne consultăm astăzi cum putem asigura siguranța șerpilor. Să nu pierdem timpul. Toți sunteți înțelepți și perspicaci. Ne vom consulta împreună și vom găsi mijloacele de eliberare, așa cum au făcut zeii din vechime pentru a-l recâștiga pe Agni, care se ascunsese într-o peșteră, astfel încât sacrificiul lui Janamejaya pentru distrugerea șerpilor să nu aibă loc și să nu fim distruși.

**Sauti a continuat**: Astfel s-au adresat tuturor descendenților lui Kadru adunați împreună și, înțelepți în sfaturi, și-au prezentat opiniile unul altuia. O parte dintre șerpi a spus: „Ar trebui să ne asumăm înfățișarea brahmanilor superiori și să-l implorăm pe Janamejaya, spunând: „Acest sacrificiu (intenționat) al tău nu ar trebui să aibă loc”. Alți șerpi, considerându-se înțelepți, au spus: „ Ar trebui să devenim cu toții consilierii lui preferați. Atunci, cu siguranță, ne va cere sfatul în toate proiectele. Și noi îi vom da sfaturi care să împiedice sacrificiul. Regele, cel mai înțelept dintre înțelepți, considerându-ne de o valoare deosebită, ne va întreba cu siguranță despre sacrificiul său. Noi vom spune: „Nu trebuie să aibă loc!” Și, arătând spre multe rele grave din această lume și din lumea de dincolo, vom avea grijă ca sacrificiul să nu aibă loc. Sau, să lăsăm unul dintre șerpi să se apropie și să muște persoana care, intenționând binele monarhului și fiind bine familiarizată cu

riturile sacrificiului șarpelui, ar putea fi numită preot sacrificial, astfel încât să moară. Odată cu moartea preotului sacrificial, sacrificiul nu va mai putea fi dus la bun sfârșit. De asemenea, vom mușca pe toți cei care, familiarizați cu riturile sacrificiului de șarpe, pot fi numiți Ritwiks ai sacrificiului și, prin acest mijloc, ne vom atinge scopul. Alte șerpi, mai virtuoși și mai buni, au spus: „O, sfatul vostru este rău. Nu este potrivit să ucideți Brahmanas. În pericol, remediul potrivit este cel binecuvântat de practicile celor drepți. Nedreptatea distruge în cele din urmă lumea." Alți șerpi au spus: „Vom stinge focul sacrificial aprins transformându-ne în nori luminoși cu fulgere și revărsând ploi." Alți șerpi, cei mai buni dintre ei, au propus: „Să mergem noaptea și să furăm vasul cu suc de Soma. Asta va perturba ritualul. Sau, la acel sacrificiu, să lăsăm șerpii, cu sutele și miile, să muște oamenii și să răspândească teroarea în jur. Sau, să lăsăm șerpii să pângărească mâncarea pură cu urina și excrementele lor care pângăresc mâncarea." Alții au spus: „Să devenim Ritwiks ai regelui și să-i împiedicăm sacrificiul spunându-i de la început: «Dă-ne taxa de sacrificiu». El (regele), fiind în puterea noastră, va face tot ce vrem noi". Alții au spus: „Când regele se va distra în apă, îl vom duce la noi acasă și îl vom lega, astfel încât sacrificiul să nu aibă loc!" Alți șerpi care se considerau înțelepți au spus: „Să ne apropiem de rege și să-l mușcăm, astfel încât scopul nostru să fie îndeplinit. Prin moartea lui, rădăcina tuturor relelor va fi smulsă. Aceasta este deliberarea finală a tuturor, O, tu care asculți cu ochii tăi! Atunci, fă repede ceea ce consideri potrivit". După ce au spus aceasta, s-au uitat intens la Vasuki, cel mai bun dintre șerpi. Și Vasuki, după ce a reflectat, a răspuns spunând: „Șerpi, această hotărâre finală a voastră nu mi se pare demnă de adoptat. Sfatul vostru nu îmi place. Ce să spun care să fie spre binele vostru? Cred că numai harul ilustrului Kasyapa (tatăl nostru) ne poate face bine. Șerpi, inima mea nu știe care dintre toate sugestiile voastre trebuie adoptată pentru binele rasei mele, precum și al meu. Trebuie să fac ceea ce ar fi spre binele vostru. Acest lucru mă face atât de neliniștit, pentru că meritul sau vina (măsurii) îmi revine numai mie."

Așa se încheie secțiunea a treizeci și șaptea din Astika Parva din Adi Parva.

## SECȚIUNEA XXXVIII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Auzind discursurile tuturor șerpilor și auzind și cuvintele lui Vasuki, Elapatra a început să se adreseze lor, spunând: „Acest sacrificiu nu poate fi împiedicat. Nici regele Janamejaya din neamul Pandava, de la care provine această teamă, nu poate fi împiedicat. Persoana, O, rege, care este afectată de soartă, are recurs numai la soartă; nimic altceva nu poate fi refugiul ei. Voi, cei mai buni dintre șerpi, această teamă a noastră are la bază soarta. Numai soarta trebuie să fie refugiul nostru în această situație. Ascultați ce vă spun. Când a fost rostită acea blestem, voi, cei mai buni dintre șerpi, de teamă stăteam ghemuit în poala mamei noastre. Voi, cei mai buni dintre șerpi, și O, stăpâne (Vasuki) de mare splendoare, din acel loc am auzit cuvintele pe care zeii îndureraţi le-au rostit străbunului. **Zeii au spus**: „O, străbunule, tu, zeul zeilor, cine altcineva decât cruda Kadru ar putea, după ce a primit copii atât de dragi, să-i blesteme astfel, chiar în prezența ta? Și, O, străbunule, și tu ai spus, referindu-te la cuvintele ei: „Așa să fie! Dorim să știm motivul pentru care nu ai împiedicat-o." **Brahman a răspuns**: „Șerpii s-au înmulțit. Sunt cruzi, au o înfățișare teribilă și sunt extrem de otrăvitori. Din dorința de a face bine creaturilor mele, nu am împiedicat-o pe Kadru atunci. Acei șerpi otrăvitori și alții care sunt păcătoși, mușcând pe alții fără niciun motiv, vor fi într-adevăr distruși, dar nu și cei care sunt inofensivi și virtuoși. Și ascultați și cum, când va veni ora, șerpii vor putea scăpa de această calamitate îngrozitoare. Se va naște în neamul Yayavaras un mare Rishi cunoscut sub numele de Jaratkaru, inteligent, cu pasiunile sub control complet. Acel Jaratkaru va avea un fiu pe nume Astika. El va pune capăt acelui sacrificiu. Și acei șerpi care vor fi virtuoși vor scăpa de acolo. **Zeii au spus**: „O, tu, cel care cunoști adevărul, pe cine va zămisli Jaratkaru, acel Muni de seamă, înzestrat cu mare energie și ascetism, ca fiu ilustru?" Brahma a răspuns: „Înzestrat cu mare energie, acel Brahmana de seamă va zămisli un fiu înzestrat cu mare energie dintr-o soție

cu același nume ca al său. Vasuki, regele șerpilor, are o soră pe nume Jaratkaru; fiul despre care vorbesc se va naște din ea și el va elibera șerpii”.

**Elapatra continuă**: Zeii i-au spus atunci Bunicului: „Așa să fie”. Și domnul Brahman, după ce le-a spus asta zeilor, s-a dus în ceruri. O, Vasuki, o văd înaintea mea pe sora ta cunoscută sub numele de Jaratkaru. Pentru a ne elibera de frică, dă-i-o ca milă lui (adică Rishi), Jaratkaru, cu jurăminte excelente, care va rătăci cerșind o mireasă. Am auzit de acest mijloc de eliberare!”

## SECȚIUNEA XXXIX

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: O, cei mai buni dintre cei regenerați, auzind aceste cuvinte ale lui Elapatra, toți șerpii, plini de bucurie, au exclamat: «Bine spus, bine spus!» Și de atunci Vasuki a început să o crească cu grijă pe acea fecioară, adică pe sora sa Jaratkaru. Și a avut mare bucurie în a o crește.

Și nu a trecut mult timp de atunci, când zeii și Asuras, adunându-se împreună, au agitat lăcașul lui Varuna. Și Vasuki, cel mai puternic dintre toți, a devenit funia de agitat. Și imediat ce lucrarea s-a terminat, regele șerpilor s-a prezentat în fața Strămoșului. Zeii, însoțiți de Vasuki, s-au adresat Strămoșului, spunând: „O, stăpâne, Vasuki suferă o mare durere din cauza fricii (de blestemul mamei sale). Se cuvine să înlături tristețea, născută din blestemul mamei sale, care a străpuns inima lui Vasuki, doritor de binele neamului său. Regele șerpilor este întotdeauna prietenul și binefăcătorul nostru. O, stăpâne al zeilor, fii milostiv cu el și calmează-i mintea înfierbântată.

**Brahman a răspuns**: O, voi, nemuritorilor, m-am gândit la ceea ce ați spus. Lasă-l pe regele șerpilor să facă ceea ce i-a fost comunicat mai înainte de Elapatra. A sosit timpul. Vor fi distruși numai cei răi, nu cei virtuoși. Jaratkaru s-a născut, iar acel Brahmana se dedică unor asceze ascetice grele. Lasă-l pe Vasuki, la momentul potrivit, să-i ofere sora sa. Voi, zei, ceea ce a spus șarpele Elapatra pentru binele șerpilor este adevărat și nu altfel.

**Sauti a continuat**: Atunci, regele șerpilor, Vasuki, afectat de blestemul mamei sale, auzind aceste cuvinte ale bunicului și intenționând să-i ofere sora sa lui Rishi Jaratkaru, a poruncit tuturor șerpilor, dintre care un număr mare erau mereu atenți la îndatoririle lor, să-l supravegheze pe Rishi Jaratkaru, spunând: Când domnul Jaratkaru va cere o soție, veniți imediat și anunțați-mă. Bunăstarea neamului nostru depinde de asta.

## SECȚIUNEA XL

(Astika Parva continuă)

**Saunaka a spus**: «O, fiu al lui Suta, doresc să aflu motivul pentru care ilustrul Rishi pe care l-ai numit Jaratkaru a ajuns să fie numit astfel pe pământ. Se cuvine să ne spui etimologia numelui Jaratkaru».

**Sauti a spus**: Se spune că *Vara* înseamnă *risipă,* iar *Kara* înseamnă *uriaș*. Corpul acestui Rishi era uriaș, dar el l-a redus treptat prin penitențe ascetice severe. Din același motiv, O, Brahmanas, sora lui Vasuki era numită Jaratkaru.”

Când a auzit aceasta, virtuosul Saunaka a zâmbit și, adresându-se lui Ugrasravas, a spus: „Așa este.”

**Saunaka a spus apoi**: „Am auzit tot ce ai recitat mai înainte. Doresc să știu cum s-a născut Astika”.

Sauti, auzind aceste cuvinte, a început să povestească conform celor scrise în *Sastras*.

**Sauti a spus**: Vasuki, dorind să-i ofere sora sa lui Rishi Jaratkaru, a dat șerpilor ordinele (necesare). Dar zilele treceau, iar acel Muni înțelept, cu jurăminte rigide, profund angajat în devoțiuni ascetice, nu căuta o soție. Acel Rishi cu suflet înalt, angajat în studii și profund devotat ascetismului, cu sămânța sa vitală sub control deplin, rătăcea fără teamă pe întreg pământul și nu dorea o soție.

După aceea, odată ca niciodată, a fost un rege, O Brahmana, pe nume Parikshit, născut din neamul Kauravas. Și, la fel ca străbunicul său Pandu din vechime, era puternic, primul dintre toți arcașii în luptă și pasionat de vânătoare. Și monarhul rătăcea, vânând cerbi, mistreți, lupi, bivoli și diverse alte animale sălbatice. Într-o zi, după ce a străpuns un cerb cu o săgeată ascuțită și și-a aruncat arcul în spate, a pătruns în pădurea adâncă, căutând animalul ici și colo, ca ilustrul Rudra însuși din vechime, care urmărea în ceruri, cu arcul în mână, cerbul care era Sacrificiul, transformat în această formă după ce a fost străpuns. Niciun cerb străpuns de Parikshit nu a scăpat vreodată cu viață din pădure. Acest cerb, însă, rănit ca și înainte, a fugit cu viteză, ca și cauza (apropiată) a ajungerii regelui în ceruri. Și căprioara pe care Parikshit — acel rege al oamenilor — o străpunsese a dispărut din privirea lui și l-a atras pe monarh departe în pădure. Obosit și însetat, el a dat peste un *Muni*, în pădure, așezat într-un țarc de vaci și bând până la sațietate spuma care se scurgea din gurile vițeilor care sugeau laptele mamelor lor. Și apropiindu-se repede de el, monarhul, flămând și obosit, ridicând arcul, l-a întrebat pe acel Muni cu jurăminte rigide, spunând: „O, Brahmana, eu sunt regele Parikshit, fiul lui Abhimanyu. Un cerb împușcat de mine s-a pierdut. L-ai văzut?” Dar Muni, respectând jurământul tăcerii, nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci, regele, mâniat, i-a pus pe umăr un șarpe mort, pe care l-a ridicat cu vârful arcului. Muni l-a lăsat să facă asta fără să protesteze. Și nu a spus niciun cuvânt, nici bun, nici rău. Văzându-l în starea aceea, regele și-a pierdut mânia și i s-a făcut milă. Și s-a întors în capitala sa, dar *Rishi* a rămas în aceeași stare. Muni, iertător, știind că monarhul, care era un tigru printre regi, era fidel îndatoririlor ordinului său, nu l-a blestemat, deși fusese insultat. Tigrul dintre monarhi, cel mai important dintre descendenții lui Bharata, nu știa că persoana pe care o insultase atât de grav era un Rishi virtuos. Din această cauză îl insultase atât de grav.

Rishi avea un fiu pe nume Sringin, de vârstă fragedă, înzestrat cu o mare energie, profund dedicat penitențelor ascetice, sever în jurămintele sale, foarte mâniat și greu de împăcat. Uneori, el îl venera cu mare atenție și respect pe învățătorul său, care stătea liniștit pe scaunul său și se dedica mereu binelui creaturilor.

Și, la porunca învățătorului său, se întorcea acasă când, O, cel mai bun dintre brahmani, un tovarăș al său, un fiu al lui Rishi pe nume Krisa, într-o dispoziție jucăușă, i-a vorbit râzând. Și Sringin, mâniat și asemănător cu otravă însăși, auzind aceste cuvinte referitoare la tatăl său, a izbucnit în furie.

Și Krisa a spus: „Nu fi mândru, O, Sringin, pentru că, deși ești ascet și ai energie, tatăl tău poartă pe umeri un șarpe mort. De acum înainte, nu mai vorbi cu fiii Rishi-lor ca noi, care avem cunoștința adevărului, suntem adânciți în penitențe ascetice și am atins succesul. Unde este bărbăția ta, cuvintele tale înalte născute din mândrie, când trebuie să-ți vezi tatăl purtând un șarpe mort? O, cel mai bun dintre toți Munis, nici tatăl tău nu a făcut nimic pentru a merita acest tratament, și de aceea îmi pare foarte rău, ca și cum pedeapsa ar fi a mea.”

# SECȚIUNEA XLI

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Fiind astfel abordat și auzind că tatăl său purta un șarpe mort, puternicul Sringin a ars de furie. Privindu-l pe Krisa și vorbindu-i încet, l-a întrebat: „Te rog, de ce poartă tatăl meu astăzi un șarpe mort?” Iar Krisa a răspuns: „Chiar când regele Parikshit rătăcea, cu scopul de a vâna, O, dragă, el a pus șarpele mort pe umărul tatălui tău.”

**Iar Sringin a întrebat**: „Ce rău i-a făcut tatăl meu acelui monarh rău? O, Krisa, spune-mi asta și fii martor la puterea ascetismului meu.”

**Iar Krisa a răspuns**: „Regele Parikshit, fiul lui Abhimanyu, în timp ce vâna, a rănit un cerb agil cu o săgeată și l-a urmărit singur. Iar regele a pierdut din vedere animalul în acea vastă sălbăticie. Văzându-l pe tatăl tău, l-a abordat imediat. Tatăl tău respecta atunci jurământul tăcerii. Copleșit de foame, sete și oboseală, prințul l-a întrebat în repetate rânduri pe tatăl tău, care stătea nemișcat, despre cerbul dispărut. Înțeleptul, fiind sub jurământul tăcerii, nu i-a răspuns. Atunci, regele a așezat șarpele pe umărul tatălui tău cu vârful arcului său. O, Sringin, tatăl tău, angajat în devoțiune, se află încă în aceeași postură. Iar regele s-a dus în capitala sa, care poartă numele elefantului!”

**Sauti a continuat**: „Auzind că un șarpe mort fusese așezat pe umerii (tatălui) său, fiul lui Rishi, cu ochii înroșiți de furie, a izbucnit în flăcări de mânie. Și, cuprins de furie, puternicul Rishi l-a blestemat pe rege, atingând apa și copleșit de mânie”,

**Sringin a spus**: „Acel monarh păcătos și mizerabil care a așezat un șarpe mort pe umerii părintelui meu slab și bătrân, acel insultat al Brahmanilor și pătat al faimei Kurus, va fi dus în șapte nopți de acum în regiunile lui Yama (Moartea) de către șarpele Takshaka, puternicul rege al șerpilor, stimulat de puterea cuvintelor mele!”

**Sauti a continuat**: Și după ce l-a blestemat (pe rege) din furie, Sringin s-a dus la tatăl său și l-a văzut pe înțelept stând în grajdul vacilor, ținând în brațe șarpele mort. Văzându-și părintele în acea situație, el s-a aprins din nou de mânie. A vărsat lacrimi de durere și s-a adresat tatălui său, spunând: „Tată, fiind informat despre această rușine a ta din partea acelui ticălos rău, regele Parikshit, l-am blestemat din furie; și cel mai rău dintre Kuruși a meritat pe deplin blestemul meu puternic. Peste șapte zile, Takshaka, stăpânul șerpilor, îl va duce pe regele păcătos în oribila locuință a Morții”. Iar tatăl i-a spus fiului său înfuriat: „Copilule, nu sunt mulțumit de tine. Asceții nu ar trebui să acționeze astfel. Noi trăim în domeniile acelui mare rege. Suntem protejați de el în mod drept. În tot ceea ce face, regele care domnește ar trebui iertat de cei ca noi. Dacă distrugi Dharma, cu adevărat Dharma te va distruge. Dacă regele nu ne protejează în mod corespunzător, ne simțim foarte rău; nu putem îndeplini riturile noastre religioase conform dorinței noastre. Dar, protejați de suverani drepți, obținem merite imense, iar ei au dreptul la o parte din acestea. Prin urmare, regalitatea domnitoare trebuie iertată în orice caz. Și Parikshit, asemenea străbunicului său, ne protejează așa cum un rege ar trebui să-și protejeze supușii. Acel monarh care practica penitența era obosit și apăsat de foame. Necunoscând jurământul meu (de tăcere), el a făcut acest lucru. O țară fără rege suferă întotdeauna de rele. Regele pedepsește infractorii, iar teama de pedepse conduce la pace; iar oamenii își îndeplinesc îndatoririle și își îndeplinesc ritualurile fără a fi deranjați. Regele stabilește religia — a stabilit împărăția cerurilor. Regele protejează sacrificiile de tulburări și sacrifică pentru a mulțumi zeii. Zeii provoacă ploaia, iar ploaia produce cereale și ierburi, care sunt întotdeauna utile omului. Manu spune că un conducător al destinelor oamenilor este egal (în demnitate) cu zece preoți care studiază *Veda*. Obosit și oprimant de foame, acel prinț care practica penitența a făcut acest lucru din ignoranță față de jurământul meu. De ce ai făcut atunci această acțiune nedreaptă din copilărie? O, fiule, în niciun caz regele nu merită blestemul nostru.

# SECȚIUNEA XLII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Iar Sringin i-a răspuns tatălui său, zicând: „Fie că este vorba de o faptă nechibzuită, O, tată, sau de o faptă necorespunzătoare pe care am săvârşit-o, fie că îţi place sau nu, cuvintele rostite de mine nu vor fi niciodată în zadar. O, tată, îți spun că (un blestem) nu poate fi altfel. Niciodată nu am spus o minciună, nici măcar în glumă.”

**Şi Samika a spus**: «Dragă copil, ştiu că eşti foarte priceput şi sincer în vorbire. Niciodată nu ai spus minciuni, aşa că blestemul tău nu va fi niciodată falsificat. Chiar şi când va ajunge la maturitate, fiul ar trebui să fie mereu sfătuit de tatăl său, astfel încât, încoronat cu calități bune, să poată dobândi o mare renume. Fiind un copil, cât de mult ai nevoie de sfaturi? Eşti mereu angajat în penitenţe ascetice. Mânia chiar şi a celor iluştri care posedă cele şase atribute creşte foarte mult. O, tu, cel mai important dintre cei care respectă legile, văzând că eşti fiul meu şi, de asemenea, minor, şi observând şi imprudenţa ta, văd că trebuie să te sfătuiesc. Trăieşte, O, fiu, înclinat spre pace şi mâncând fructe şi rădăcini din pădure. Ucide-ţi mânia şi nu distruge astfel rodul faptelor tale ascetice. Mânia diminuează cu siguranţă virtutea pe care asceții o dobândesc cu mari eforturi. Iar pentru cei lipsiți de virtute, starea binecuvântată nu există. Liniștea dă întotdeauna succes asceților iertători. De aceea, devenind iertător în temperamentul tău şi cucerindu-ţi pasiunile, ar trebui să trăieşti întotdeauna. Prin iertare vei obține lumi care sunt dincolo de îndemâna lui Brahman însuşi. Adoptând eu însumi pacea şi dorind să fac tot binele care îmi stă în putinţă, trebuie să fac ceva; chiar trebuie să-i trimit acelui rege, spunându-i: „O, monarhule, ai fost blestemat de fiul meu de vârste fragede şi cu intelectul nedezvoltat, în mânia lui, văzând actul tău de lipsă de respect faţă de mine”.

**Sauti a continuat**: Şi acel mare ascet, respectuos de jurăminte, mişcat de bunătate, a trimis un discipol al său la regele Parikshit, împreună cu instrucțiuni adecvate. El l-a trimis pe discipolul său Gaurmukha, care avea maniere bune şi era angajat şi în penitenţe ascetice, instruindu-l să se intereseze mai întâi de starea de sănătate a regelui şi apoi să transmită mesajul real. Şi acel discipol s-a apropiat curând de monarh, capul neamului Kuru. Şi a intrat în palatul regelui, după ce a trimis mai întâi un anunţ despre sosirea sa prin servitorul care stătea la poartă.

Şi Gaurmukha, cel născut de două ori, a fost venerat cuvenit de monarh. După ce s-a odihnit puțin, i-a povestit regelui, în prezenţa miniştrilor săi, cuvintele lui Samika, cu semnificație crudă, exact aşa cum i se spusese să facă.

**Şi Gaurmukha a spus**: O, rege al regilor, există un Rishi, pe nume Samika, cu suflet virtuos, cu pasiunile sub control, paşnic şi dedicat devoțiunilor ascetice dure, care trăieşte în domniile tale! Tu, o, tigru printre oameni, ai pus pe umerii acelui Rishi, care în prezent respectă jurământul tăcerii, un şarpe mort, cu vârful arcului tău! El însuşi ţi-a iertat acea faptă. Dar fiul său nu a putut. Şi de către acesta ai fost blestemat astăzi, O, rege al regilor, fără ştirea tatălui său, în sensul că în şapte nopți de acum înainte, (şarpele) Takshaka îți va cauza moartea. Şi Samika i-a cerut în repetate rânduri fiului său să te salveze, dar nimeni nu poate falsifica blestemul fiului său. Şi pentru că el nu a reuşit să-şi liniştească fiul posedat de mânie, de aceea am fost trimis la tine, O, rege, pentru binele tău!

Iar acel rege al neamului Kuru, el însuşi angajat în practici ascetice, auzind aceste cuvinte crude şi amintindu-şi propria faptă păcătoasă, a devenit extrem de îndurerat. Şi regele, aflând că cel mai important dintre *Rishi* din pădure respectase jurământul tăcerii, a fost dublu afectat de durere şi, văzând bunătatea lui Rishi Samika şi luând în considerare propria sa faptă păcătoasă faţă de el, regele a devenit foarte pocăit. Şi regele, care arăta ca un zeu, nu a jelit atât de mult pentru că a auzit de moartea lui, cât pentru că a făcut acea faptă faţă de Rishi.

Apoi, regele l-a trimis pe Gaurmukha, spunând: „Fie ca cel venerat (Samika) să fie milostiv cu mine!” Și când Gaurmukha a plecat, regele, cuprins de o mare neliniște, fără să piardă timp, s-a consultat cu miniștrii săi. Și după ce s-a consultat cu ei, regele, înțelept în sfaturi, a poruncit să se construiască un conac pe un singur stâlp. Acesta era bine păzit zi și noapte. Și pentru protecția sa, acolo au fost plasați medici și medicamente, precum și brahmani pricepuți în *mantre*. Și monarhul, protejat din toate părțile, și-a îndeplinit îndatoririle regale din acel loc, înconjurat de miniștrii săi virtuoși. Și nimeni nu se putea apropia de cel mai bun dintre regi. Nici măcar aerul nu putea pătrunde acolo, fiind împiedicat să intre.

Și când a sosit a șaptea zi, cel mai bun dintre brahmani, învățatul Kasyapa, venea (spre reședința regelui), dorind să-l trateze pe rege (după mușcătura de șarpe). El auzise tot ce se întâmplase, și anume că Takshaka, primul dintre șerpi, îl va trimite pe cel mai bun dintre monarhi în fața lui Yama (Moartea). Și s-a gândit: „Îl voi vindeca pe monarh după ce va fi mușcat de cel mai mare dintre șerpi. Astfel, voi avea bogăție și voi dobândi și virtute”. Dar acel prinț al șerpilor, Takshaka, sub forma unui brahman bătrân, l-a văzut pe Kasyapa apropiindu-se, hotărât să-l vindece pe rege. Și prințul șerpilor i-a vorbit atunci acelui taur dintre Munis, Kasyapa, spunând: „Unde te duci cu atâta grabă? Și, în plus, care este treaba pe care o ai de făcut?”

Și Kasyapa, astfel abordat, a răspuns: Takshaka, prin otrava sa, îl va arde astăzi pe regele Parikshit din neamul Kuru, acel opresor al tuturor dușmanilor. Mă duc repede, O, amabilule, să-l vindec, fără pierdere de timp, pe regele de neînvins, singurul reprezentant al neamului Pandava, după ce a fost mușcat de același Takshaka, asemănător lui Agni în energie. **Iar Takshaka a răspuns**: „Eu sunt acel Takshaka, O, Brahmana, care îl va arde pe acel stăpân al pământului. Oprește-te, căci nu ești în stare să-l vindeci pe cel mușcat de mine.” Iar Kasyapa a replicat: „Sunt sigur că, posedând puterea învățării, mergând acolo îl voi vindeca pe acel monarh mușcat de tine.”

## SECȚIUNEA XLIII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Iar Takshaka, după aceasta, a răspuns: „Dacă într-adevăr ești în stare să vindeci orice creatură mușcată de mine, atunci, O, Kasyapa, învie acest copac mușcat de mine. O, cel mai bun dintre brahmani, ard acest banian sub privirea ta. Dă tot ce poți și arată-mi acea pricepere în *mantre* despre care ai vorbit.”

**Și Kasyapa a spus**: Dacă așa dorești, mușcă atunci, O, rege al șerpilor, acest copac. O, șarpe, îl voi reînvia, chiar dacă a fost mușcat de tine.

**Sauti a continuat**: „Acel rege al șerpilor, astfel abordat de ilustrul Kasyapa, a mușcat atunci acel copac banian. Și acel copac, mușcat de ilustrul șarpe și pătruns de veninul șarpelui, a luat foc în jurul său. Și după ce a ars banianul, șarpele i-a vorbit din nou lui Kasyapa, spunând: „O, primul dintre brahmani, încearcă din răsputeri să-l readuci la viață pe acest stăpân al pădurii.”

**Sauti a continuat**: Copacul a fost redus la cenușă de otrava acelui rege al șerpilor. Dar, luând cenușa aceea, Kasyapa a rostit aceste cuvinte: „O, rege al șerpilor, privește puterea cunoașterii mele aplicată acestui stăpân al pădurii! O, șarpe, sub nasul tău îl voi readuce la viață.” Și atunci cel mai bun dintre brahmani, ilustrul și învățatul Kasyapa, a readus la viață, prin *vidya* sa, copacul care fusese redus la un morman de cenușă. Mai întâi a creat mugurul, apoi i-a dat două frunze, apoi a creat tulpina, apoi ramurile și apoi copacul matur, cu frunze și tot. Iar Takshaka, văzând copacul reînviat de ilustrul Kasyapa, i-a spus: „Nu este de mirare că tu ar trebui să distrugi otrava mea sau a oricui altcuiva ca mine. O, tu, a cărui bogăție este ascetismul, ce bogăție dorești, unde te duci? Recompensa pe care speri să o primești de la cel mai bun dintre monarhi, chiar eu ți-o voi da, oricât

de dificil ar fi să o obții. Împodobit cu faimă cum ești, succesul tău poate fi îndoielnic în fața acelui rege afectat de blestemul unui brahman și a cărui durată de viață a fost scurtată. În acest caz, faima ta strălucitoare, care s-a răspândit în cele trei lumi, va dispărea ca soarele când este lipsit de splendoarea sa (cu ocazia eclipsei)."

**Kasyapa a spus**: „Mă duc acolo pentru bogăție, dă-mi-o, O, șarpe, ca să pot lua aurul tău și să mă întorc." Takshaka a răspuns: „O, cel mai bun dintre cei regenerați, chiar și eu îți voi da mai mult decât te aștepți de la acel rege. De aceea, nu pleca."

**Sauti a continuat**: Cel mai bun dintre brahmani, Kasyapa, de mare vitejie și inteligență, auzind aceste cuvinte ale lui Takshaka, s-a așezat în meditație yoga deasupra regelui. Și cel mai important dintre *muni*, adică Kasyapa, de mare vitejie și înzestrat cu cunoaștere spirituală, constatând că perioada de viață a acelui rege din neamul Pandava se sfârșise cu adevărat, s-a întors, primind de la Takshaka atâta bogăție cât dorea.

Și după ce ilustrul Kasyapa s-a întors pe urmele sale, Takshaka a intrat rapid, la momentul potrivit, în orașul Hastinapura. Și pe drum a auzit că regele trăia foarte prudent, protejat de *mantre* și medicamente care neutralizau otrava.

**Sauti a continuat**: Șarpele a reflectat astfel: „Monarhul trebuie să fie înșelat de mine cu puterea iluziei. Dar care ar trebui să fie mijloacele?" Atunci Takshaka a trimis regelui niște șerpi sub înfățișarea unor asceți, care au luat cu ei fructe, iarbă *kusa* și apă (ca daruri). Și Takshaka, adresându-se lor, a spus: „Mergeți cu toții la rege, sub pretextul unor treburi urgente, fără niciun semn de nerăbdare, ca și cum ați vrea ca monarhul să accepte doar fructele, florile și apa (pe care le veți duce ca daruri pentru el)."

**Sauti a continuat**: Acei șerpi, la porunca lui Takshaka, au acționat în consecință. Și i-au adus regelui iarbă Kusa, apă și fructe. Iar acel rege, cel mai important dintre regi, de mare vitejie, a acceptat acele ofrande. Și după ce și-au terminat treaba, le-a spus: „Retrageți-vă". Apoi, după ce șerpii deghizați în asceți au plecat, regele s-a adresat miniștrilor și prietenilor săi, spunând: „Mâncați împreună cu mine toate aceste fructe de gust excelent aduse de asceți". Împinși de soartă și de cuvintele lui Rishi, regele și miniștrii săi au simțit dorința de a mânca acele fructe. Fructul în care intrase Takshaka a fost luat de rege însuși pentru a-l mânca. Și când îl mânca, a apărut, o, Saunaka, o insectă urâtă din el, de formă greu de distins, cu ochi negri și de culoare arămie. Și acel rege, luând insecta, s-a adresat consilierilor săi, spunând: „Soarele apune; astăzi nu mai am lacrimi din cauza otrăvii. De aceea, să lăsăm această insectă să devină Takshaka și să mă muște, pentru ca păcatul meu să fie ispășit și cuvintele ascetului să se împlinească". Și acei consilieri, împinși de soartă, au aprobat aceste cuvinte.

Apoi monarhul a zâmbit, pierzându-și mințile, căci sosise ceasul său. Și a pus repede insecta aceea pe gâtul său. Și în timp ce regele zâmbea, Takshaka, care (sub forma acelei insecte) ieșise din fructul care fusese oferit regelui, s-a încolăcit în jurul gâtului monarhului. Și încolăcindu-se repede în jurul gâtului regelui și scoțând un urlet teribil, Takshaka, stăpânul șerpilor, l-a mușcat pe protectorul pământului.

## SECȚIUNEA XLIV

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Atunci consilierii, văzând pe rege încolăcit de Takshaka, au pălit de frică și au plâns de durere. Și auzind urletul lui Takshaka, toți miniștrii au fugit. Și în timp ce fugeau cu mare durere, l-au văzut pe Takshaka, regele șerpilor, acel șarpe minunat, alergând pe cerul albastru ca o

dungă de culoarea lotusului şi arătând foarte mult ca linia de culoare *vermilion* de pe coroana unei femei, care împarte în două părţile întunecate părul ei.

Iar conacul în care locuia regele a luat foc din cauza otrăvii lui Takshaka. Şi consilierii regelui, văzând asta, au fugit în toate direcţiile. Iar regele însuşi a căzut, ca şi cum ar fi fost lovit de fulger.

Şi când regele a fost doborât de otrava lui Takshaka, consilierii săi, împreună cu preotul regal – un brahman sfânt – i-au îndeplinit toate ritualurile funerare. Toţi cetăţenii, adunaţi împreună, l-au numit rege pe fiul minor al monarhului decedat. Şi poporul şi-a numit noul rege, ucigaşul tuturor duşmanilor, eroul neamului Kuru, cu numele de Janamejaya. Şi cel mai bun dintre monarhi, Janamejaya, deşi era un copil, era înţelept. Împreună cu consilierii şi preotul său, fiul cel mare Parikshita, acel taur dintre Kuru, a condus regatul ca şi eroicul său străbunic (Yudhishthira). Iar miniştrii tânărului monarh, văzând că acum putea să-şi ţină duşmanii sub control, s-au dus la Suvarnavarman, regele Kasi, şi i-au cerut mâna fiicei sale, Vapushtama. Şi regele Kasi, după ce a făcut cercetările necesare, i-a dat pe mâna acelui erou puternic din neamul Kuru, pe fiica sa Vapushtama, în conformitate cu riturile prescrise. Iar acesta, primindu-şi mireasa, s-a bucurat nespus. Şi nu şi-a dat inima niciodată altei femei. Dotat cu o mare energie, a rătăcit în căutarea plăcerii, cu inima veselă, pe întinderi de apă şi printre păduri şi câmpuri înflorite. Şi acel prim monarh şi-a petrecut timpul în plăceri, aşa cum a făcut Pururavas în vechime, când a primit-o pe fecioara cerească Urvasi. Ea însăşi cea mai frumoasă dintre frumoase, fecioara Vapushtama, devotată stăpânului ei şi celebră pentru frumuseţea ei, având un soţ dezirabil, l-a mulţumit prin afecţiunea ei excesivă în perioada în care el a petrecut-o în căutarea plăcerilor.

## SECŢIUNEA XLV

(Astika Parva continuă)

Între timp, marele ascet Jaratkaru rătăcea pe tot pământul, făcând din locul unde se lăsa seara casa lui pentru noapte. Şi, înzestrat cu puterea ascetică, rătăcea, practicând diverse jurăminte dificil de practicat de către cei imaturi şi scăldându-se, de asemenea, în diverse ape sacre. Şi Muni avea doar aerul ca hrană şi era liber de dorinţa de a se bucura de plăcerile lumeşti. Şi devenea pe zi ce trecea tot mai slăbit şi mai slab. Şi într-o zi a văzut spiritele strămoşilor săi, cu capetele plecate, într-o groapă, legate cu o funie din rădăcini de *virana* care avea doar un singur fir întreg. Şi chiar şi acel singur fir era mâncat treptat de un şobolan mare care locuia în acea groapă. Iar Pithii din acea groapă erau fără hrană, slăbiţi, demni de milă şi dornici de mântuire. Şi Jaratkaru, apropiindu-se de cel demn de milă, îmbrăcat în haine umile, i-a întrebat: „Cine sunteţi voi, cei care atârnaţi de această funie din rădăcini de virana? Singura rădăcină slabă care a mai rămas în acest şnur de rădăcini virana, deja mâncată de şobolanul care locuieşte în această gaură, este ea însăşi mâncată treptat de acelaşi şobolan cu dinţii lui ascuţiţi. Puţinul care a mai rămas din acel singur fir va fi în curând tăiat. Este clar că atunci va trebui să căderi în această groapă cu feţele în jos. Văzându-vă cu feţele în jos şi copleşiţi de această mare calamitate, mila mi-a fost stârnită. Ce bine pot să vă fac? Spuneţi-mi repede dacă această calamitate poate fi evitată prin sacrificarea unei pătrimi, a unei treimi sau chiar a jumătate din ascetismul meu. O, uşuraţi-vă chiar şi cu întregul meu ascetism. Sunt de acord cu toate acestea. Faceţi cum doriţi.

**Pitrişii au spus**: Venerabile Brahmacharin, tu doreşti să ne uşurezi suferinţa. Dar, O, cel mai de seamă dintre brahmani, tu nu poţi alunga suferinţa noastră prin ascetismul tău. O, copilule, O, primul dintre vorbitori, şi noi avem roadele ascetismului nostru. Dar, O, brahman, din cauza pierderii copiilor noştri cădem în acest iad necurat. Bunicul însuşi a spus că un fiu este un mare merit. Deoarece suntem pe cale să fim aruncaţi în această groapă, ideile noastre nu mai sunt clare. De aceea, O, copilule, nu te cunoaştem, deşi bărbăţia ta este binecunoscută pe pământ. Eşti

venerabil şi norocos, tu care, din bunătate, te întristezi pentru noi, demni de milă şi foarte îndureraţi. O, Brahmana, ascultă cine suntem noi. Suntem Rishi din secta Yayavara, cu jurăminte rigide. Şi, O, Muni, din cauza pierderii copiilor, am căzut dintr-o regiune sacră. Penitenţele noastre severe nu au fost distruse; mai avem încă un fir. Dar acum avem doar un fir. Totuşi, contează puţin dacă el este sau nu. Din nefericire, avem un fir comun, cunoscut sub numele de Jaratkaru. Cel nefericit a parcurs *Vedele* şi ramurile lor şi practică singur ascetismul. El, fiind unul cu sufletul sub control complet, cu dorinţe înalte, respectând jurămintele, profund angajat în penitenţe ascetice şi liber de lăcomia pentru merite sau ascetism, ne-a redus la această stare deplorabilă. El nu are soţie, nici fiu, nici rude. Prin urmare, atârnăm în această groapă, conştiinţa noastră pierdută, ca nişte oameni care nu au pe nimeni să aibă grijă de ei. Dacă îl întâlneşti, O, spune-i, din bunătatea ta faţă de noi, că Pitrii tăi, în tristeţe, atârnă cu feţele în jos într-o groapă. Sfântule, ia-ţi o soţie şi fă copii. O, tu, bogat în asceză, tu eşti, O, tu, amabilule, singura ramură care a rămas în linia strămoşilor tăi. O Brahmana, frânghia din rădăcini de virana de care ne ţinem, pe care o vezi, reprezintă rasa noastră înmulţită. Şi, O Brahmana, aceste fire ale frânghiei din rădăcini de virana pe care le vezi mâncate sunt noi înşine, care am fost mâncaţi de Timp. Această rădăcină pe care o vezi a fost mâncată pe jumătate şi de care ne ţinem în această groapă este cea care a adoptat doar ascetismul. Şobolanul pe care îl vezi este Timpul cu putere infinită. Şi el (Timpul) îl slăbeşte treptat pe nenorocitul Jaratkaru angajat în penitenţe ascetice, ispitit de meritele acestora, dar lipsit de prudenţă şi inimă. O, tu, cel excelent, ascetismul său nu ne poate salva. Iată, rădăcinile noastre fiind sfâşiate, aruncate din regiunile superioare, private de conştiinţă de Timp, coborâm ca nişte nenorociţi păcătoşi. Şi când vom coborî în această groapă cu toate rudele noastre, devoraţi de Timp, chiar şi el se va scufunda cu noi în iad. O, copilule, fie că este vorba de ascetism, de sacrificiu sau de orice alt act sfânt, totul este inferior. Acestea nu pot conta cu un fiu. O, copilule, după ce ai văzut totul, vorbeşte-i lui Jaratkaru despre bogăţia ascetică. Ar trebui să-i spui în detaliu tot ce ai văzut. Şi, O, Brahmana, din bunătatea ta faţă de noi, ar trebui să-i spui tot ce l-ar determina să-şi ia o soţie şi să aibă copii. Printre prietenii lui sau dintre cei de neamul nostru, cine eşti tu, O, excelentule, care te întristezi astfel pentru noi toţi ca un prieten? Dorim să auzim cine eşti tu, cel care stai aici.

## SECŢIUNEA XLVI

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Jaratkaru, auzind toate acestea, a devenit extrem de abătut. Şi, cuprins de tristeţe, le-a vorbit acelor Pitri cu cuvinte împiedicate de lacrimi. **Şi Jaratkaru a spus**: „Voi sunteţi chiar taţii şi bunicii mei care au trecut în nefiinţă. De aceea, spuneţi-mi ce trebuie să fac pentru binele vostru. Eu sunt acel fiu păcătos al vostru, Jaratkaru! Pedepsiţi-mă pentru faptele mele păcătoase, nenorocit cum sunt.”

**Pitri au răspuns, zicând**: „O, fiu, prin noroc ai ajuns în acest loc în timpul rătăcirilor tale. O, Brahmana, de ce nu ţi-ai luat o soţie?”

**Jaratkaru a spus**: Pitri, această dorinţă a existat întotdeauna în inima mea, aceea de a duce acest trup în lumea de dincolo, cu sămânţa vieţii în el. Mintea mea a fost posedată de ideea că nu voi lua o soţie. Dar voi, strămoşilor, văzându-vă atârnând ca nişte păsări, mi-am îndreptat mintea de la modul de viaţă *Brahmacharya*. Voi face cu adevărat ceea ce vă place. Mă voi căsători cu siguranţă, dacă voi întâlni vreodată o fecioară cu acelaşi nume ca mine. O voi accepta pe cea care, dăruindu-se de bunăvoie, va fi ca un scop pentru mine şi pe care nu va trebui să o întreţin. Mă voi căsători dacă voi găsi o astfel de femeie; altfel, nu o voi face. Aceasta este adevărul, strămoşilor mei! Şi urmaşii care vor fi zămisliţi din ea vor fi mântuirea voastră. Şi voi, Pitri ai mei, veţi trăi veşnic în fericire şi fără teamă.

**Sauti a continuat**: Muni, după ce le-a spus asta Pitrilor, a rătăcit din nou pe pământ. Și, O, Saunaka, fiind bătrân, nu și-a găsit soție. Și s-a întristat foarte mult că nu a avut succes. Dar îndrumat (ca și înainte) de strămoșii săi, el a continuat căutarea. Și mergând în pădure, a plâns cu voce tare, cuprins de o mare durere. Și după ce a intrat în pădure, înțeleptul, mișcat de dorința de a face bine strămoșilor săi, a spus: „Voi cere o mireasă”, repetând clar aceste cuvinte de trei ori. Și a spus: „Orice creaturi sunt aici, mobile și imobile, oricine ar fi cele invizibile, O, ascultați cuvintele mele! Strămoșii mei, copleșiți de durere, m-au îndrumat să mă angajez în cele mai severe penitențe, spunând: „Căsătorește-te pentru a avea un fiu”. „O, voi, fiind îndrumat de strămoșii mei, rătăcesc în sărăcie și tristețe, prin lumea largă, pentru a mă căsători cu o fecioară pe care să o obțin ca milă. Fie ca acea creatură, dintre cele cărora m-am adresat, care are o fiică, să mi-o dăruiască mie, care rătăcesc departe și aproape. O mireasă care poartă același nume cu mine, care să-mi fie dăruită ca milă și pe care, în plus, nu o voi întreține, O, dăruiește-mi-o! Atunci șerpii care fuseseră trimiși pe urmele lui Jaratkaru, constatând înclinația lui, i-au dat informații lui Vasuki. Și regele șerpilor, auzind cuvintele lor, a luat cu el fecioara împodobită cu ornamente și s-a dus în pădure la acel Rishi. Și, O, Brahmana, Vasuki, regele șerpilor, după ce a ajuns acolo, i-a oferit pe fata aceea ca milă acelui Rishi cu suflet înalt. Dar Rishi nu a acceptat-o imediat. Și Rishi, gândindu-se că ea nu are același nume cu el și văzând că problema întreținerii ei era încă nerezolvată, a reflectat câteva clipe, ezitând să o accepte. Apoi, O, fiu al lui Bhrigu, l-a întrebat pe Vasuki care era numele fetei și i-a spus: „Nu o voi întreține.”

## SECȚIUNEA XLVII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Atunci Vasuki i-a spus lui Rishi Jaratkaru aceste cuvinte: „O, cel mai bun dintre Brahmani, această fecioară poartă același nume cu tine. Ea este sora mea și are merite ascetice. Eu o voi întreține pe soția ta; accept-o. O, tu, cel cu bogăție ascetică, o voi proteja cu toată puterea mea. Și, O, cel mai mare dintre marii Munis, ea a fost crescută de mine pentru tine.” Iar **Rishi a răspuns**: «Este de acord între noi că nu o voi întreține; și ea nu va face nimic din ceea ce nu-mi place. Dacă o va face, o voi părăsi!»

**Sauti a continuat**: Când șarpele a promis, spunând: «O voi întreține pe sora mea», Jaratkaru s-a dus la casa șarpelui. Apoi, primul dintre brahmanii cunoscători ai *mantra*, respectând jurămintele rigide, acel ascet virtuos și veteran, i-a luat mâna prezentată conform riturilor *shastrice*. Și luându-și mireasa cu el, adorat de marele Rishi, a intrat în camera încântătoare rezervată pentru el de către regele șerpilor. Și în acea cameră se afla un pat acoperit cu cuverturi foarte valoroase. Și Jaratkaru a locuit acolo cu soția sa. Și excelentul Rishi a făcut o înțelegere cu soția sa, spunând: „Nu trebuie să faci sau să spui niciodată nimic care să fie împotriva voinței mele. Și în cazul în care vei face așa ceva, te voi părăsi și nu voi mai rămâne în casa ta. Ține minte aceste cuvinte pe care ți le-am spus.”

Și atunci sora regelui șerpilor, cuprinsă de o mare neliniște și de o durere profundă, i-a răspuns: «Așa să fie». Și, mișcată de dorința de a face bine rudelor sale, acea fecioară, cu reputația nepătată, a început să-și slujească stăpânul cu vigilența unui câine, cu timiditatea unui cerb și cu cunoștința semnelor pe care o avea corbul. Și într-o zi, după perioada menstruală, sora lui Vasuki, după ce s-a purificat printr-o baie, conform obiceiului, s-a apropiat de stăpânul ei, marele Muni; și atunci a conceput. Și embrionul era ca o flacără de foc, posedând o mare energie și strălucind ca focul însuși. Și a crescut ca luna în cele două săptămâni luminoase.

Și într-o zi, în scurt timp, Jaratkaru, cel de mare renume, și-a așezat capul în poala soției sale și a adormit, arătând obosit. Și în timp ce dormea, soarele a pătruns în camerele sale din muntele vestic și era pe cale să apună. Și, O, Brahmana, pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, ea,

excelenta soră a lui Vasuki, a devenit gânditoare, temându-se de pierderea virtuții soțului ei. Și s-a gândit: „Ce ar trebui să fac acum? Să-mi trezesc soțul sau nu? El este exigent și punctual în îndatoririle sale religioase. Cum pot să acționez fără să-l jignesc? Alternativele sunt mânia lui și pierderea virtuții unui om virtuos. Pierderea virtuții, cred eu, este mai mare dintre cele două rele. Din nou, dacă îl trezesc, se va supăra. Dar dacă amurgul trece fără ca el să-și spună rugăciunile, va suferi cu siguranță pierderea virtuții."

Și, după ce s-a hotărât în cele din urmă, Jaratkaru, sora lui Vasuki, cu vorbele ei dulci, i-a vorbit încet acelui Rishi strălucitor de penitențe ascetice, care zăcea prosternat ca o flacără de foc: „O, tu, cel cu mare noroc, trezește-te, soarele apune. O, tu, cel cu jurăminte rigide, O, tu, cel ilustru, roagă-te seara după ce te-ai purificat cu apă și ai rostit numele lui Vishnu. A sosit timpul sacrificiului de seară. Amurgul, O, stăpâne, acoperă chiar acum cu blândețe partea vestică."

Ilustrul Jaratkaru, de mare merit ascetic, astfel abordat, i-a spus soției sale aceste cuvinte, cu buza superioară tremurând de furie: „O, tu, cea amabilă din neamul Naga, m-ai insultat. Nu voi mai rămâne cu tine, ci mă voi întoarce de unde am venit. O, tu, cea cu coapse frumoase, cred în inima mea că soarele nu are puterea să apună la ora obișnuită, dacă eu dorm. O persoană insultată nu ar trebui să locuiască niciodată acolo unde a fost insultată, cu atât mai puțin eu, o persoană virtuoasă, sau cei care sunt ca mine." Jaratkaru, sora lui Vasuki, astfel abordată de stăpânul ei, a început să tremure de frică și i-a spus: „O, Brahmana, nu te-am trezit din dorința de a te insulta, ci am făcut-o pentru ca virtutea ta să nu sufere nicio pierdere."

Rishi Jaratkaru, mare în meritele ascetice, cuprins de mânie și dorind să-și părăsească soția, astfel abordat, i-a vorbit soției sale, spunând: O, tu, frumoasă, niciodată nu am spus o minciună. De aceea, voi pleca. Asta a fost, de asemenea, stabilit între noi. O, tu, cea amabilă, am petrecut fericit timpul cu tine. Și, O, tu, cea frumoasă, spune-i fratelui tău, când voi pleca, că te-am părăsit. Și după plecarea mea, nu trebuie să te întristezi pentru mine".

Astfel i s-a adresat Jaratkaru, frumoasa soră a lui Vasuki, cu trăsături impecabile, plină de anxietate și tristețe, după ce și-a adunat suficient curaj și răbdare, deși inima ei încă tremura, apoi i-a vorbit lui Rishi Jaratkaru. Cuvintele ei erau întrerupte de lacrimi, iar fața îi era palidă de frică. Și palmele mâinilor ei erau împreunate, iar ochii îi erau scăldați în lacrimi. Și ea a spus: „Nu se cuvine să mă părăsești fără vină. Tu calci pe calea virtuții. Și eu am urmat aceeași cale, cu inima îndreptată spre binele rudelor mele. O, cel mai bun dintre brahmani, scopul pentru care ți-am fost dăruită nu a fost încă îndeplinit. Nefericită cum sunt, ce îmi va spune Vasuki? O, cel excelent, descendenții doriți de rudele mele, afectați de blestemul unei mame, nu au apărut încă! Bunăstarea rudelor mele depinde de dobândirea unui urmaș de la tine. Și pentru ca legătura mea cu tine să nu fie fără rod, O, ilustru brahman, mișcat de dorința de a face bine neamului meu, te implor. O, tu, cel excelent, tu ești înalt de suflet; de ce m-ai părăsi pe mine, care sunt fără vină? Asta este ceea ce nu îmi este clar.

Astfel abordat, Muni, cu mari merite ascetice, i-a spus soției sale Jaratkaru aceste cuvinte, potrivite și adecvate ocaziei. Și el a spus: „O, norocoasă, ființa pe care ai conceput-o, asemenea lui Agni însuși, este un Rishi cu un suflet foarte virtuos și un maestru al Vedelor și al ramurilor lor".

După ce a spus aceasta, marele Rishi, Jaratkaru cu suflet virtuos, a plecat, cu inima hotărâtă să practice din nou cele mai severe penitențe.

## SECȚIUNEA XLVIII

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: «O, tu, cel cu bogăție ascetică, la scurt timp după ce stăpânul ei a părăsit-o, Jaratkaru s-a dus la fratele ei. Și i-a povestit tot ce se întâmplase. Iar prințul șerpilor, auzind vestea nefastă, i-a vorbit surorii sale nefericite, el însuși fiind și mai nefericit.»

**Și el a spus**: Tu știi, O, amabilule, scopul dăruirii tale, motivul acesteia. Dacă, din acea uniune, pentru binele șerpilor, se va naște un fiu, atunci el, posedând energie, ne va salva pe toți de sacrificiul șerpilor. Strămoșul a spus asta, demult, în mijlocul zeilor. O, norocoasă, ai conceput din uniunea ta cu cel mai bun dintre Rishisl? Dorința inimii mele este ca dăruirea ta către acel înțelept să nu fie fără rod. Cu adevărat, nu este potrivit pentru mine să te întreb despre asta. Dar, din cauza gravității intereselor, te întreb acest lucru. Cunoscând și încăpățânarea stăpânului tău, mereu angajat în penitențe severe, nu-l voi urma, pentru că s-ar putea să mă blesteme. Spune-mi în detaliu tot ce a făcut stăpânul tău, O, tu, cel amabil, și scoate săgeata aceea teribil de dureroasă care zace de mult timp înfiptă în inima mea.

Jaratkaru, astfel abordat, consolându-l pe Vasuki, regele șerpilor, a răspuns în cele din urmă, spunând: Întrebat de mine despre descendenți, ascetul cu suflet înalt și puternic a spus: „Există" – și apoi a plecat. Nu-mi amintesc ca el să fi spus vreodată, nici măcar în glumă, ceva fals. De ce ar spune el, O, rege, o minciună într-o ocazie atât de serioasă? El a spus: „Nu trebuie să te întristezi, O, fiică a neamului șerpilor, pentru rezultatul preconizat al uniunii noastre. Îți va naște un fiu, strălucitor ca soarele aprins." O, frate, după ce mi-a spus aceasta, soțul meu, bogat în ascetism, a plecat. De aceea, lasă să dispară tristețea profundă pe care o păstrezi în inima ta."

**Sauti a continuat**: Astfel abordat, Vasuki, regele șerpilor, a acceptat cuvintele surorii sale și, plin de bucurie, a spus: „Așa să fie!" Apoi, șeful șerpilor și-a adorat sora cu cele mai bune urări, daruri de bogăție și elogii potrivite. Apoi, O, cel mai bun dintre brahmani, embrionul înzestrat cu o mare splendoare a început să se dezvolte, ca luna pe cer în cele două săptămâni luminoase.

Și la timpul potrivit, sora șerpilor, O, Brahmana, a dat naștere unui fiu cu splendoarea unui copil celest, care a devenit cel care a alinat temerile strămoșilor și rudelor materne. Copilul a crescut acolo, în casa regelui șerpilor. A studiat *Vedele* și ramurile lor cu ascetul Chyavana, fiul lui Bhrigu. Și deși era doar un băiat, jurămintele sale erau rigide. Era înzestrat cu o mare inteligență și cu mai multe atribute ale virtuții, cunoașterii, eliberării de plăcerile lumii și sfințeniei. Numele sub care era cunoscut în lume era *Astika*. Era cunoscut sub numele de *Astika* (oricine ar fi) deoarece tatăl său plecase în pădure, spunând: „*Există*", când era în pântec. Deși era doar un băiat, avea o mare seriozitate și inteligență. Și a fost crescut cu mare grijă în palatul șerpilor. Și era ca ilustrul stăpân al celeștilor, Mahadeva cu forma aurie, cel care mânuia tridentul. Și creștea zi de zi, spre bucuria tuturor șerpilor.

## SECȚIUNEA XLIX

(Astika Parva continuă)

**Saunaka spuse**: «Spune-mi din nou, în detaliu, tot ce a întrebat regele Janamejaya miniștrii săi despre înălțarea tatălui său la ceruri».

**Sauti spuse**: «O, Brahmana, ascultă tot ce a întrebat regele miniștrii săi și tot ce au spus ei despre moartea lui Parikshit».

**Janamejaya a întrebat**: „Știți voi tot ce s-a întâmplat cu tatăl meu. Cum a murit, în cele din urmă, acel rege faimos? Auzind de la voi detaliile vieții tatălui meu, voi hotărî ceva, dacă va fi în beneficiul lumii. Altfel, nu voi face nimic."

**Ministrul a răspuns**: Ascultă, O, monarhule, ceea ce ai cerut, şi anume, o relatare a vieţii ilustrului tău tată şi cum a părăsit această lume acel rege al regilor. Tatăl tău era virtuos şi nobil la suflet şi îşi proteja mereu poporul. Ascultă, O, cum s-a comportat pe pământ acest om nobil la suflet. Ca o întruchipare a virtuţii şi a dreptăţii, monarhul, conştient de virtute, a protejat cu virtuozitate cele patru ordine, fiecare angajată în îndeplinirea îndatoririlor sale specifice. De o vitejie incomparabilă şi binecuvântat cu noroc, el a protejat-o pe zeiţa Pământ. Nu era nimeni care să-l urască şi nici el nu ura pe nimeni. Ca Prajapati (Brahma), era egal faţă de toate creaturile. O, monarhule, *brahmanii*, *kşatriii*, *vaişii* şi *sudrii*, toţi angajaţi cu mulţumire în îndeplinirea îndatoririlor lor respective, erau protejaţi în mod imparţial de acel rege. El întreţinea văduvele şi orfanii, mutilaţii şi săracii. Cu trăsături frumoase, el era pentru toate creaturile ca un al doilea Soma. Îşi preţuia supuşii şi îi menţinea mulţumiţi, era binecuvântat cu noroc, spunea adevărul, avea o vitejie imensă şi era discipolul lui Saradwat în ştiinţa armelor. Şi, O, Janamejaya, tatăl tău era drag lui Govinda. De mare renume, era iubit de toţi oamenii. Şi s-a născut în pântecele Uttarei când rasa Kuru era aproape dispărută. Şi, prin urmare, puternicul fiu al lui Abhimanyu a ajuns să fie numit Parikshit (născut într-o linie dispărută). Bine versat în interpretarea tratatelor despre îndatoririle regilor, era înzestrat cu toate virtuţile. Cu pasiunile sub control complet, inteligent, posedând o memorie retentivă, practicant al tuturor virtuţilor, cuceritorul celor şase pasiuni ale minţii sale puternice, depăşind pe toţi şi pe deplin familiarizat cu ştiinţa moralităţii şi ştiinţa politică, tatăl a domnit peste aceşti supuşi timp de şaizeci de ani. Apoi a murit, jelit de toţi supuşii săi. Şi, după el, O, primul dintre oameni, tu ai dobândit acest regat ereditar al Kurusilor în ultimii o mie de ani. Ai fost instalat pe tron când erai copil şi astfel protejezi fiecare creatură.

**Janamejaya a spus**: „În neamul nostru nu s-a născut niciun rege care să nu fi căutat binele supuşilor săi sau să nu fi fost iubit de ei. Priveşte în special comportamentul strămoşilor mei, care au realizat mereu mari lucruri. Cum a murit tatăl meu, binecuvântat cu multe virtuţi? Descrie-mi totul aşa cum s-a întâmplat. Doresc să aud povestea de la tine!”

**Sauti a continuat**: „Astfel îndrumaţi de monarh, acei consilieri, mereu preocupaţi de binele regelui, i-au povestit totul exact aşa cum s-a întâmplat.”

**Şi consilierii au spus**: O, rege, tatăl tău, protectorul întregului pământ, cel mai important dintre toţi cei care respectă scripturile, a devenit dependent de sporturile de câmp, la fel ca Pandu, cel cu braţele puternice, cel mai important dintre toţi cei care mânuiesc arcul în luptă. El ne-a încredinţat toate treburile statului, de la cele mai neînsemnate până la cele mai importante. Într-o zi, mergând în pădure, el a străpuns un cerb cu o săgeată. Şi după ce l-a străpuns, l-a urmărit repede pe jos în adâncul pădurii, înarmat cu sabie şi tolbă. Cu toate acestea, nu a reuşit să găsească cerbul pierdut. La şaizeci de ani şi decrepit, el a obosit repede şi i s-a făcut foame. Atunci a văzut în adâncul pădurii un Rishi cu suflet înalt. Rishi respecta atunci jurământul tăcerii. Regele l-a întrebat despre cerb, dar, deşi a fost întrebat, el nu a răspuns. În cele din urmă, regele, deja obosit de efort şi de foame, s-a enervat brusc pe acel Rishi care stătea nemişcat ca un buştean, respectându-şi jurământul de tăcere. Într-adevăr, regele nu ştia că era un Muni care respecta jurământul de tăcere. Copleşit de furie, tatăl tău l-a insultat. O, tu, cel excelent din neamul Bharata, regele, tatăl tău, a ridicat de pe pământ cu vârful arcului său un şarpe mort şi l-a aşezat pe umerii acelui Muni cu sufletul curat. Dar Muni nu a rostit niciun cuvânt bun sau rău şi nu s-a mâniat. A rămas în aceeaşi poziţie, purtând şarpele mort.

## SECŢIUNEA L

(Astika Parva continuă)

**Sauti continuă**. Miniştrii au spus: „Atunci, regele regilor, epuizat de foame şi efort, după ce a aşezat şarpele pe umerii acelui Muni, s-a întors în capitala sa. Muni avea un fiu, născut dintr-o

vacă, pe nume Sringin. Era cunoscut de toată lumea, avea o mare vitejie și energie și era foarte mâniat. Mergând (în fiecare zi) la învățătorul său, obișnuia să-l venereze. La porunca acestuia, Sringin se întorcea acasă, când a auzit de la un prieten al său despre insulta adusă tatălui său de către părintele tău. Și, O, tigru printre regi, a auzit că tatăl său, fără să fi comis vreo greșeală, purta, nemișcat ca o statuie, pe umeri un șarpe mort așezat acolo. O, rege, Rishi-ul insultat de tatăl tău era sever în penitențele ascetice, cel mai important dintre Munis, stăpânul pasiunilor, pur și mereu angajat în fapte minunate. Sufletul său era iluminat de penitențele ascetice, iar organele și funcțiile sale erau sub control complet. Practicile și vorbele sale erau foarte frumoase. Era mulțumit și fără avariție. Era lipsit de orice fel de răutate și fără invidie. Era bătrân și obișnuia să respecte jurământul tăcerii. Și era refugiul pe care toate creaturile îl puteau căuta în suferință.

Așa a fost insultat Rishi de tatăl tău. Fiul acelui Rishi, însă, în mânia lui, l-a blestemat pe tatăl tău. Deși tânăr ca vârstă, cel puternic era bătrân în splendoarea ascetică. Atingând repede apa, el a rostit, arzând parcă de energie spirituală și furie, aceste cuvinte în aluzie la tatăl tău: „Iată puterea ascetismului meu! Condus de cuvintele mele, șarpele Takshaka, cu energia sa puternică și veninul său virulent, va arde, în șapte nopți de acum înainte, cu veninul său, pe nenorocitul care a pus șarpele mort pe tatăl meu nevinovat.” Și după ce a spus aceasta, s-a dus la locul unde se afla tatăl său. Și văzându-l pe tatăl său, i-a spus despre blestemul său. Tigrul dintre Rishi i-a trimis tatălui tău un discipol al său, numit Gaurmukha, cu maniere amabile și posedând toate virtuțile. Și după ce s-a odihnit o vreme (după sosirea la curte), i-a spus regelui totul, repetând cuvintele stăpânului său: „Ai fost blestemat, O, rege, de fiul meu. Takshaka te va arde cu veninul său! De aceea, O, rege, fii prudent.” O, Janamejaya, auzind aceste cuvinte teribile, tatăl tău a luat toate măsurile de precauție împotriva puternicului șarpe Takshaka.

Și când a sosit a șaptea zi, un brahman rishi, numit Kasyapa, a dorit să vină la monarh. Dar șarpele Takshaka l-a văzut pe Kasyapa. Și prințul șerpilor i-a vorbit lui Kasyapa fără să piardă timpul, spunând: „Unde te duci așa repede și ce treabă ai?” **Kasyapa a răspuns**: „O, brahman, mă duc acolo unde se află regele Parikshit, cel mai bun dintre Kuru. Astăzi el va fi ars de otrava șarpelui Takshaka. Mă duc repede acolo pentru a-l vindeca, de fapt, pentru ca, protejat de mine, șarpele să nu-l muște până la moarte”. **Takshaka a răspuns, spunând**: „De ce vrei să-l învii pe rege pentru a nu fi mușcat de mine? Eu sunt acel Takshaka. O, Brahmana, privește puterea minunată a otrăvii mele. Tu ești incapabil să-l reînvii pe acel monarh odată ce a fost mușcat de mine.” Spunând acestea, Takshaka, chiar acolo, a mușcat un stăpân al pădurii (un copac banian). Iar banianul, imediat ce a fost mușcat de șarpe, s-a transformat în cenușă. Dar Kasyapa, O, rege, l-a reînviat. Takshaka l-a ispitit atunci, spunând: „Spune-mi dorința ta.” Și Kasyapa, adresându-se astfel, i-a răspuns lui Takshaka, spunând: „Mă duc acolo din dorința de bogăție”. Și Takshaka, adresându-se astfel, i-a spus atunci lui Kasyapa, cel cu sufletul înalt, cu aceste cuvinte blânde: „O, tu, cel fără păcat, ia de la mine mai multă bogăție decât te aștepți de la acel monarh și întoarce-te!” Și Kasyapa, cel mai de seamă dintre oameni, astfel abordat de șarpe și primind de la el atâta bogăție cât dorea, s-a întors pe drumul său.

Și Kasyapa s-a întors, Takshaka, apropiindu-se deghizat, și l-a distrus, cu focul otrăvii sale, pe tatăl tău virtuos, primul dintre regi, care stătea atunci în palatul său, luând toate măsurile de precauție. Și după aceea, tu, tigru printre oameni, ai fost instalat (pe tron). Și, O, cel mai bun dintre monarhi, ți-am povestit astfel tot ce am văzut și auzit, oricât de crudă ar fi povestea. Și auzind totul despre înfrângerea tatălui tău regal și despre insulta adusă lui Rishi Utanka, hotărăște tu ce ar trebui să urmeze!

**Sauti a continuat**: Regele Janamejaya, pedepsitorul dușmanilor, s-a adresat atunci tuturor miniștrilor săi. Și a spus: Când ați aflat tot ce s-a întâmplat cu banianul redus la cenușă de Takshaka și care, deși este uimitor, a fost apoi readus la viață de Kasyapa? Cu siguranță, tatăl meu nu putea să fi murit, pentru că otrava putea fi neutralizată de Kasyapa cu *mantrele* sale. Cel mai rău dintre șerpi,

cu suflet păcătos, s-a gândit în mintea sa că, dacă Kasyapa l-ar fi resuscitat pe regele mușcat de el, el, Takshaka, ar fi devenit obiectul batjocurii lumii din cauza neutralizării otrăvii sale. Cu siguranță, gândind astfel, el l-a liniștit pe Brahmana. Am găsit însă o modalitate de a-l pedepsi. Aș vrea să știu, totuși, ce ați văzut sau auzit, ce s-a întâmplat în adâncul singurătății pădurii, adică cuvintele lui Takshaka și discursurile lui Kasyapa. După ce voi afla, voi găsi o modalitate de a extermina rasa șerpilor.

**Miniștrii au spus**: Ascultă, O, monarh, povestea celui care ne-a relatat mai înainte despre întâlnirea dintre acel brahman de seamă și prințul șerpilor din pădure. O anumită persoană, O, monarh, se urcase în copacul acela cu ramuri uscate, cu scopul de a le rupe pentru a le folosi ca lemne de sacrificiu. El nu a fost văzut nici de șarpe, nici de brahman. Și, O, rege, acel om a fost redus la cenușă împreună cu copacul însuși. Și, O, rege al regilor, el a fost readus la viață împreună cu copacul prin puterea brahmanului. Omul acela, un slujitor al brahmanului, venind la noi, a povestit în detaliu tot ce s-a întâmplat între Takshaka și brahman. Astfel ți-am povestit, O, rege, tot ce am văzut și auzit. Și după ce ai auzit, O, tigru printre regi, hotărăște ce trebuie făcut în continuare.

**Sauti a continuat**: Regele Janamejaya, după ce a ascultat cuvintele miniștrilor săi, a fost cuprins de o durere profundă și a început să plângă. Monarhul a început să-și strângă mâinile. Și regele cu ochi de lotus a început să respire lung și fierbinte, să verse lacrimi și să țipe cu voce tare. Și cuprins de durere și tristețe, vărsând lacrimi abundente și atingând apa conform ritualului, monarhul a vorbit. Și reflectând pentru o clipă, ca și cum ar fi hotărât ceva în mintea sa, monarhul furios, adresându-se tuturor miniștrilor, a rostit aceste cuvinte.

Am auzit povestea ta despre înălțarea tatălui meu la cer. Acum știi care este hotărârea mea fermă. Cred că nu trebuie pierdut niciun moment pentru a răzbuna această nedreptate asupra ticălosului Takshaka, care l-a ucis pe tatăl meu. El l-a ars pe tatăl meu, iar Sringin a fost doar o cauză secundară. Din răutate, el l-a făcut pe Kasyapa să se întoarcă. Dacă acel brahman ar fi sosit, tatăl meu ar fi trăit cu siguranță. Ce ar fi pierdut dacă regele ar fi înviat prin harul lui Kasyapa și măsurile de precauție ale miniștrilor săi? Din ignoranță față de efectele mâniei mele, el l-a împiedicat pe Kasyapa — acel brahman excelent — pe care nu-l putea învinge, să vină la tatăl meu cu dorința de a-l învia. Actul de agresiune este mare din partea nenorocitului Takshaka, care i-a dat bogăție acelui brahman pentru ca acesta să nu-l învie pe rege. Acum trebuie să mă răzbun pe dușmanul tatălui meu pentru a mă mulțumi pe mine, pe Rishi Utanka și pe voi toți.

## SECȚIUNEA LI

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: După ce regele Janamejaya a spus aceasta, miniștrii săi și-au exprimat aprobarea. Apoi, monarhul și-a exprimat hotărârea de a aduce un sacrificiu șarpelui. Și acel stăpân al Pământului — acel tigru al neamului Bharata — fiul lui Parikshit, și-a chemat apoi preotul și *Ritwiks*. Și, cu vorbă iscusită, le-a spus aceste cuvinte referitoare la îndeplinirea marii sale sarcini. „Trebuie să mă răzbun pe ticălosul Takshaka care mi-a ucis tatăl. Spuneți-mi ce trebuie să fac. Știți vreo faptă prin care să-l arunc în focul aprins pe șarpele Takshaka împreună cu rudele sale? Doresc să-l ard pe ticălosul acela așa cum el l-a ars, în trecut, cu focul otrăvii sale, pe tatăl meu.”

**Preotul șef a răspuns**: „Există, o, rege, un mare sacrificiu pentru tine, conceput chiar de zei. Este cunoscut sub numele de sacrificiul șarpelui și este menționat în *Purane*. O, rege, numai tu îl poți îndeplini, și nimeni altcineva. Oamenii versați în *Purane* ne-au spus că există un astfel de sacrificiu.”

**Sauti a continuat**: Astfel abordat, regele, O, excelentule, a crezut că Takshaka era deja ars şi aruncat în gura înflăcărată a lui Agni, mâncătorul untului sacrificial. Regele le-a spus atunci brahmanilor versaţi în *mantre*: „Voi face pregătirile pentru acel sacrificiu. Spuneţi-mi lucrurile care sunt necesare". Şi *Ritwikii* regelui, O, excelent Brahmana, versaţi în *Vede* şi familiarizaţi cu riturile acelui sacrificiu, au măsurat, conform scripturilor, terenul pentru platforma sacrificială. Platforma a fost împodobită cu obiecte valoroase şi cu Brahmani. Era plină de lucruri preţioase şi de orez. Şi *Ritwika* s-a aşezat pe ea cu uşurinţă. Şi după ce platforma de sacrificiu a fost astfel construită conform regulilor şi dorinţelor, l-au instalat pe rege la sacrificiul şarpelui pentru atingerea scopului său. Şi înainte de începerea sacrificiului şarpelui care urma să aibă loc, s-a produs acest incident foarte important care prefigura obstrucţionarea sacrificiului. Căci, în timp ce platforma sacrificială era construită, un constructor profesionist de mare inteligenţă şi bine versat în cunoaşterea punerii fundaţiilor, un *Suta* din castă, bine familiarizat cu *Puranele*, a spus: Solul pe care şi momentul în care s-au făcut măsurătorile pentru platforma de sacrificiu indică faptul că acest sacrificiu nu va fi finalizat, un Brahmana devenind motivul pentru aceasta. Auzind acest lucru, regele, înainte de instalarea sa, a dat ordin portarilor să nu lase pe nimeni să intre fără ştirea sa.

## SECŢIUNEA III

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Sacrificiul şarpelui a început apoi conform ritului. Preoţii sacrificatori, competenţi în îndatoririle lor respective conform ordonanţei, îmbrăcaţi în haine negre şi cu ochii roşii de la contactul cu fumul, au turnat unt clarificat în focul aprins, rostind *mantrele* corespunzătoare. Şi făcând inimile tuturor şerpilor să tremure de frică, au turnat unt clarificat în gura lui Agni, rostind numele şerpilor. Şi şerpii au început să cadă în focul aprins, amorţiţi şi chemându-se unul pe altul cu voce jalnică. Umflaţi şi respirând greu, încolăciţi unul de altul cu capetele şi cozile, au venit în număr mare şi au căzut în foc. Cei albi, cei negri, cei albaştri, cei bătrâni şi cei tineri — toţi au căzut în foc, scoţând diverse strigăte. Cei care măsurau un *krosa*, cei care măsurau *ayojana* şi cei care măsurau un *gokarna* au căzut continuu, cu mare violenţă, în primul dintre toate focurile. Şi sute şi mii şi zeci de mii de şerpi, lipsiţi de orice control asupra membrelor lor, au pierit în acea ocazie. Şi printre cei care au pierit, erau unii care semănau cu cai, alţii cu trunchiuri de elefanţi, iar alţii cu trupuri uriaşe şi putere ca elefanţii înnebuniţi. De diferite culori şi cu venin virulent, teribili şi arătând ca nişte buzdugane prevăzute cu ţepi de fier, de o mare putere, mereu înclinaţi să muşte, şerpii, afectaţi de blestemul mamei lor, au căzut în foc.

## SECŢIUNEA LIII

(Astika Parva continuă)

**Saunaka întrebă**: Care mari Rishi au devenit *Ritwiks* la sacrificiul şarpelui înţeleptului rege Janamejaya din neamul Pandava? Cine a devenit *Sadasyas* în acel teribil sacrificiu al şarpelui, atât de înfricoşător pentru şerpi şi care le-a provocat atâta durere? Se cuvine să ne descrii toate acestea în detaliu, astfel încât, O, fiu al lui Suta, să putem şti cine era familiarizat cu ritualurile sacrificiului şarpelui.

**Sauti a răspuns**: Voi recita numele celor înţelepţi care au devenit *Ritwiks* şi *Sadasyas* ai monarhului. Brahmana Chandabhargava a devenit *Hotri* în acel sacrificiu. El avea o mare reputaţie, se născuse în neamul Chyavana şi era cel mai important dintre cei familiarizaţi cu *Vedele*. Bătrânul Brahmana învăţat, Kautsa, a devenit *Udgatri*, cântăreţul imnurilor vedice. Jaimini a devenit *Brahmana*, iar Sarngarva şi Pingala au devenit *Adhvaryus*, Vyasa împreună cu fiul şi discipolii săi, precum şi Uddalaka, Pramataka, Swetaketu, Pingala, Asita, Devala, Narada, Parvata, Atreya,

Kundajathara, Brahmana Kalaghata, Vatsya, bătrânul Srutasravas, mereu angajat în *japa* şi studiul Vedelor, Kohala Devasarman, Maudgalya, Samasaurava şi mulţi alţi Brahmani care au parcurs Vedele au devenit *Sadasyas* la sacrificiul fiului lui Parikshit.

Când *Ritwiks*, în cadrul sacrificiului de şerpi, au început să toarne unt clarificat în foc, şerpi teribili, care inspirau teamă tuturor creaturilor, au început să cadă în el. Şi grăsimea şi măduva şerpilor care cădeau astfel în foc au început să curgă în râuri. Iar atmosfera s-a umplut de un miros insuportabil din cauza arderii neîncetate a şerpilor. Şi neîncetate erau şi strigătele şerpilor căzuţi în foc şi ale celor din aer care erau pe punctul de a cădea în el.

Între timp, Takshaka, prinţul şerpilor, de îndată ce a auzit că regele Janamejaya era angajat în sacrificiu, s-a dus la palatul lui Purandara (Indra). Şi cel mai bun dintre şerpi, după ce a relatat tot ce se întâmplase, a căutat cu teamă protecţia lui Indra, după ce şi-a recunoscut vina. Iar Indra, mulţumit, i-a spus: „O, prinţ al şerpilor, O, Takshaka, aici nu ai de ce să te temi de sacrificiul şerpilor. StrăMoşul a fost împăcat de mine pentru binele tău. De aceea, nu ai de ce să te temi. Lasă această teamă din inima ta să se potolească."

**Sauti a continuat**: Încurajat astfel de el, cel mai bun dintre şerpi a început să locuiască în lăcaşul lui Indra, în bucurie şi fericire. Dar Vasuki, văzând că şerpii cădeau neîncetat în foc şi că familia lui se redusese la doar câţiva, a devenit extrem de trist. Şi regele şerpilor a fost cuprins de o mare durere, iar inima lui era pe punctul de a se frânge. Şi chemând-o pe sora sa, i-a vorbit, spunând: „O, tu, cea amabilă, membrele mele ard şi nu mai văd vârfurile cerurilor. Sunt pe punctul de a leşina. Mintea mi se învârte, vederea mi se înceţoşează şi inima mi se frânge. Amorţit, s-ar putea să cad astăzi în focul acela aprins! Acest sacrificiu al fiului lui Parikshit este pentru exterminarea rasei noastre. Este evident că şi eu va trebui să merg în lăcaşul regelui morţilor. A sosit timpul, O, sora mea, din cauza căruia te-am dăruit lui Jaratkaru pentru a ne proteja pe noi şi pe rudele noastre. O, cea mai bună dintre femeile din rasa şerpilor, Astika va pune capăt sacrificiului care are loc. StrăMoşul mi-a spus asta demult. De aceea, O, copilă, roagă-l pe dragul tău fiu, care este pe deplin familiarizat cu *Vedele* şi respectat chiar şi de bătrâni, să mă protejeze pe mine şi pe cei care depind de mine.

## SECŢIUNEA LIV

(Astika Parva continuă)

**Sauti a spus**: Atunci, şarpele Jaratkaru, chemându-şi propriul fiu, i-a spus următoarele cuvinte, conform instrucţiunilor lui Vasuki, regele şerpilor. „O, fiule, a sosit momentul îndeplinirii scopului pentru care am fost dăruit tatălui tău de către fratele meu. De aceea, fă ceea ce trebuie făcut."

**Astika a întrebat**: „De ce ai fost dăruită tatălui meu de către unchiul meu, O, mamă? Spune-mi totul cu sinceritate, ca să pot face ceea ce se cuvine după ce voi auzi."

Atunci Jaratkaru, sora regelui şerpilor, ea însăşi neimpresionată de suferinţa generală şi chiar doritoare de bunăstarea rudelor sale, i-a spus: „O, fiule, se spune că mama tuturor şerpilor este Kadru. Află de ce ea şi-a blestemat fiii în furie." Adresându-se şerpilor, ea a spus: „Deoarece aţi refuzat să-l reprezentaţi în mod fals pe Uchchaihsravas, prinţul cailor, pentru a o aduce pe Vinata în robie, conform pariului, cel al cărui vizitiu este Vayu vă va arde pe toţi în sacrificiul lui Janamejaya. Şi pierind în acel sacrificiu, veţi merge în regiunea spiritelor nerăscumpărate." StrăMoşul tuturor lumilor i-a răspuns în timp ce rostea acest blestem: „Aşa să fie", aprobând astfel cuvintele ei. Vasuki, auzind blestemul şi apoi cuvintele StrăMoşului, a căutat protecţia zeilor, O, copilule, cu ocazia agitării *amritei*. Şi zeii, îşi îndepliniseră scopul, căci obţinuseră excelenta *amrita*, cu Vasuki

în frunte, s-au apropiat de Strămoș. Și toți zeii, împreună cu regele Vasuki, au căutat să-L încline pe Cel născut din lotus să fie binevoitor, astfel încât blestemul să fie anulat.

**Și zeii au spus**: «O, Doamne, Vasuki, regele șerpilor, este îndurerat din cauza rudelor sale. Cum poate blestemul mamei sale să se dovedească fără efect?»

**Brahman a răspuns atunci, spunând**: «Jaratkaru își va lua de soție o femeie pe nume Jaratkaru; brahmanul născut din ea va elibera șerpii.»

Vasuki, cel mai bun dintre șerpi, auzind aceste cuvinte, m-a dăruit, O, tu, cu înfățișare divină, tatălui tău cu suflet înalt, cu ceva timp înainte de începerea sacrificiului. Și din acea căsătorie te-ai născut din mine. A sosit momentul. Se cuvine să ne protejezi de acest pericol. Se cuvine să ne protejezi pe mine și pe fratele meu de foc, astfel încât scopul, și anume eliberarea noastră, pentru care am fost dăruit tatălui tău înțelept, să nu rămână neîmplinit. Ce părere ai, O, fiule?

**Sauti a continuat**: Astfel abordat, Astika i-a spus mamei sale: „Da, o voi face". Apoi s-a adresat lui Vasuki, care era chinuit, și, ca și cum i-ar fi insuflat viață, i-a spus: „O, Vasuki, tu, cel mai bun dintre șerpi, tu, ființă măreață, îți spun cu sinceritate că te voi elibera de blestemul acela. Fii liniștit, O, șarpe! Nu mai ai de ce să te temi. Voi depune toate eforturile pentru ca binele să se împlinească! Nimeni nu a spus vreodată că vorbele mele, chiar și în glumă, s-au dovedit false. Prin urmare, în ocazii serioase ca aceasta, nu mai am nimic de adăugat, O, unchiule. Mergând astăzi acolo, îl voi mulțumi, cu cuvinte amestecate cu binecuvântări, pe monarhul Janamejaya instalat la sacrificiu, astfel încât, O, excelentule, sacrificiul să înceteze. O, nobilule, O, rege al șerpilor, crede tot ce-ți spun. Crede-mă, hotărârea mea nu poate rămâne niciodată neîmplinită.

**Și Vasuki a spus atunci**: O, Astika, capul mi se învârte și inima mi se frânge. Nu pot discerne punctele pământului, deoarece sunt afectat de blestemul unei mame.

**Și Astika a spus**: „Tu, cel mai bun dintre șerpi, nu mai trebuie să te întristezi. Voi alunga această teamă a ta din focul aprins. Voi stinge această pedeapsă teribilă, capabilă să ardă ca focul de la sfârșitul *Yuga*. Nu mai hrăni teama ta."

**Sauti a continuat**: Atunci, cel mai bun dintre brahmani, Astika, potolind frica teribilă din inima lui Vasuki și luând-o, ca să zicem așa, asupra sa, s-a îndreptat, pentru a-l ajuta pe regele șerpilor, cu viteză spre sacrificiul lui Janamejaya, binecuvântat cu toate meritele. Și Astika, ajuns acolo, a văzut excelentul complex sacrificial cu numeroși *Sadasyas* pe el, a căror splendoare era ca cea a Soarelui sau a lui Agni. Dar acel cel mai bun dintre brahmani a fost refuzat de paznicii ușii. Și puternicul ascet i-a mulțumit, dorind să intre în complexul sacrificial. Și cel mai bun dintre brahmani, cel mai de seamă dintre toți oamenii virtuoși, după ce a intrat în excelentul complex sacrificial, a început să-l adore pe regele realizărilor infinite, pe *Ritwiks*, pe *Sadasyas* și, de asemenea, pe focul sacru.

## SECȚIUNEA LV

(Astika Parva continuă)

**Astika a spus**: Soma, Varuna și Prajapati au adus sacrificii în vechime în Prayaga. Dar sacrificiul tău, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Parikshit, nu este inferior niciunuia dintre acestea. Fie ca cei dragi nouă să fie binecuvântați! Sakra a adus o sută de sacrificii. Dar sacrificiul tău, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Parikshit, este pe deplin egal cu zece mii de sacrificii ale lui Sakra. Fie ca cei dragi nouă să fie

binecuvântați! Precum sacrificiul lui Yama, al lui Harimedha sau al regelui Rantideva, este sacrificiul tău, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Parikshit. Fie ca cei dragi nouă să fie binecuvântați! Ca sacrificiul lui Maya, al regelui Sasavindu sau al regelui Vaisravana, este acest sacrificiu al tău, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Satyavati, în care el însuși a fost marele preot, este acest sacrificiu al lui Nriga, al lui Ajamida, al fiului lui Dasaratha, este acest sacrificiu al tău, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Parikshit. Fie ca cei dragi nouă să fie binecuvântați! Ca sacrificiul regelui Yudhishthira, fiul unui zeu și aparținând neamului Ajamida, auzit (chiar) în ceruri, este acest sacrificiu al tău. O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Parikshit, fie ca cei dragi nouă să fie binecuvântați! La fel ca sacrificiul lui Krishna (Dwaipayana), fiul lui Satyavati, în care el însuși a fost marele preot, la fel este și sacrificiul tău, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, O, fiu al lui Parikshit. Fie ca cei dragi nouă să fie binecuvântați! Aceștia (*Ritwiks* și *Sadasyas*) care sunt aici angajați în realizarea sacrificiului tău, asemenea celui al ucigașului lui Vritra, sunt de o splendoare egală cu cea a soarelui. Acum nu mai rămâne nimic de știut pentru ei, iar darurile făcute lor devin inepuizabile (în merit). Convingerea mea este că nu există *Ritwik* în toate lumile care să fie egal cu *Ritwik* al tău, Dwaipayana. Discipolii săi, devenind *Ritwiks*, competenți pentru îndatoririle lor, călătoresc peste tot pe pământ. Purtătorul de libații cu suflet înalt (adică Agni), numit și Vibhavasu și Chitrabhanu, având aurul ca sămânță vitală și calea sa marcată de fum negru, aprinsă cu flăcări înclinate spre dreapta, poartă aceste libații ale tale de unt clarificat către zei. În această lume a oamenilor nu există niciun alt monarh egal cu tine în protejarea supușilor. Sunt mereu mulțumit de abstinența ta. Într-adevăr, tu ești fie Varuna, fie Yama, zeul Justiției. La fel ca Sakra însuși, cu fulgerul în mână, tu ești, în această lume, protectorul tuturor creaturilor. Pe acest pământ nu există om mai mare decât tine și nici monarh care să-ți fie egal în sacrificiu. Tu ești ca Khatwanga, Nabhaga și Dilipa. În vitejie ești ca Yayati și Mandhatri. În splendoare egală cu soarele și cu jurăminte excelente, tu ești, O, monarhule, ca Bhishma! Ca Valmiki, ai o energie ascunsă. Ca Vasishtha, ți-ai controlat mânia. Ca Indra este domnia ta. Splendoarea ta strălucește și ea ca cea a lui Narayana. Ca Yama, ești familiarizat cu dispensarea dreptății. Ești ca Krishna, împodobit cu toate virtuțile. Ești căminul norocului care aparține Vasus. Ești, de asemenea, refugiul sacrificiilor. În ceea ce privește forța, ești egal cu Damvodbhava. Ca Rama (fiul lui Jamadagni), ești familiarizat cu scripturile și armele. În ceea ce privește energia, ești egal cu Aurva și Trita. Inspiri teroare prin privirea ta, ca Bhagiratha.

**Sauti a spus**: „Astika, după ce i-a adorat astfel, i-a mulțumit pe toți, adică pe rege, pe *Sadasyas*, pe *Ritwiks* și pe focul sacrificial. Iar regele Janamejaya, văzând semnele și indiciile manifestate peste tot, s-a adresat lor astfel.”

## SECȚIUNEA LVI

(Astika Parva continuă)

**Janamejaya spuse**: „Deși acesta nu este decât un băiat, vorbește ca un bătrân înțelept. El nu este un băiat, ci un om înțelept și bătrân. Cred că doresc să-i acord o binecuvântare. De aceea, voi, brahmanilor, dați-mi permisiunea necesară.”

**Sadasyas au spus**: „Un brahman, deși este un băiat, merită respectul regilor. Cei învățați merită și mai mult. Acest băiat merită ca fiecare dorință a lui să fie îndeplinită de tine, dar nu înainte ca Takshaka să vină repede”.

**Sauti a continuat**: „Regele, fiind înclinat să-i acorde brahmanului o binecuvântare, a spus: „Cere-ți o binecuvântare”. Hotri, însă, fiind destul de nemulțumit, a spus: „Takshaka nu a venit încă la acest sacrificiu.”

**Janamejaya a răspuns**: „Depuneți toate eforturile, astfel încât sacrificiul meu să fie dus la bun sfârșit, iar Takshaka să vină în curând aici. El este dușmanul meu.”

**Ritwikii au răspuns**: „Așa cum ne spun scripturile și cum spune și focul, O, monarhule, (se pare că) Takshaka se află acum în lăcașul lui Indra, cuprins de frică”.

**Sauti a continuat**: „Ilustrul Suta numit Lohitaksha, care era familiarizat cu *Puranele*, spusese același lucru și înainte.

Întrebat de rege cu această ocazie, el i-a spus din nou monarhului: „Sire, este chiar așa cum au spus brahmanii — Cunoscând *Puranele*, spun, O, monarhule, că Indra i-a acordat această binecuvântare, spunând: „Locuiește cu mine în ascuns, și Agni nu te va arde.”

**Sauti a continuat**: Auzind aceasta, regele instalat în sacrificiu a devenit foarte trist și l-a îndemnat pe Hotri să-și îndeplinească datoria. Și când Hotri, cu *mantre*, a început să toarne unt clarificat în foc, Indra însuși a apărut pe scenă. Și cel ilustru a venit în carul său, împodobit de toți zeii care stăteau în jur, urmat de mulțimi de nori, cântăreți celești și mai multe grupuri de dansatoare celeste. Takshaka, cuprins de teamă, s-a ascuns în haina superioară a lui Indra și nu mai era vizibil. Atunci, regele, în mânia sa, le-a spus din nou brahmanilor săi, cunoscători ai *mantrra*, aceste cuvinte, hotărât să-l distrugă pe Takshaka: „Dacă șarpele Takshaka se află în lăcașul lui Indra, aruncați-l în foc împreună cu Indra însuși”.

**Sauti a continuat**: Îndemnat astfel de regele Janamejaya în legătură cu Takshaka, Hotri a turnat libații, numind șarpele care se afla acolo. Și chiar în timp ce se turnau libațiile, Takshaka, împreună cu Purandara însuși, neliniștit și îndurerat, a devenit vizibil într-o clipă pe cer. Atunci Purandara, văzând sacrificiul, s-a alarmat foarte tare și, alungându-l repede pe Takshaka, s-a întors la propria sa locuință. După ce Indra a plecat, Takshaka, prințul șerpilor, insensibil de frică, a fost adus, prin virtutea *mantrelor*, destul de aproape de flăcările focului sacrificial.

**Ritwikii au spus atunci**: O, rege al regilor, sacrificiul tău este îndeplinit cuvenit. Se cuvine, O, Doamne, să acorzi acum o binecuvântare acestui prim dintre brahmani.

**Janamejaya a spus atunci**: Tu, cel nemăsurat, cu trăsături atât de frumoase și copilărești, doresc să-ți acord o binecuvântare demnă. De aceea, cere ceea ce dorești în inima ta. Îți promit că ți-o voi acorda, chiar dacă ar fi imposibil de acordat.

**Ritwiks a spus**: O, monarhule, iată, Takshaka va intra în curând sub controlul tău! Se aud strigătele lui teribile și urletele lui puternice. Cu siguranță, șarpele a fost părăsit de cel care stăpânește tunetul. Corpul lui fiind incapacitat de *mantrele* tale, el cade din cer. Chiar și acum, rostogolindu-se pe cer și lipsit de conștiință, prințul șerpilor vine, respirând zgomotos.

**Sauti a continuat**: În timp ce Takshaka, prințul șerpilor, era pe punctul de a cădea în focul sacrificial, în acele câteva clipe Astika a vorbit astfel: „O, Janamejaya, dacă vrei să-mi acorzi o binecuvântare, lasă acest sacrificiu al tău să se sfârșească și nu mai lăsa șerpi să cadă în foc.”

O, Brahmana, fiul lui Parikshit, fiind astfel abordat de Astika, a devenit extrem de îndurerat și i-a răspuns astfel lui Astika: „O, ilustrule, aur, argint, vite, orice alte posesiuni dorești, îți voi da. Dar nu lăsa sacrificiul meu să se încheie.”

**Astika a răspuns**: „Nu-ți cer aur, argint sau vite, O, monarhule! Dar lasă sacrificiul tău să se încheie, pentru ca rudele mele materne să fie ușurate.”

**Sauti a continuat**: Fiul lui Parikshit, fiind astfel abordat de Astika, i-a spus în repetate rânduri celui mai de seamă dintre vorbitori: „Cel mai bun dintre brahmani, cere-mi o altă favoare. O, binecuvântat să fii!” Dar, O, tu, din neamul lui Bhrigu, el nu a cerut niciun alt dar. Atunci toţi *Sadasya*, cunoscători ai Vedelor, i-au spus regelui cu o singură voce: „Lasă brahmanul să primească darul său!”

## SECȚIUNEA LVII

(Astika Parva continuă)

**Saunaka a spus**: „O, fiu al lui Suta, doresc să aud numele tuturor şerpilor care au căzut în focul acestui sacrificiu de şerpi!”

**Sauti a răspuns**: Mii şi zeci de mii şi miliarde de şerpi au căzut în foc. O, brahman excelent, numărul lor este atât de mare încât nu pot să-i număr pe toţi. Totuşi, din câte îmi amintesc, ascultă numele pe care le menţionez ale principalilor şerpi aruncaţi în foc. Ascultă mai întâi numele celor principali din rasa lui Vasuki, de culoare albastră, roşie şi albă, cu o formă teribilă, corp uriaş şi venin mortal. Neajutoraţi, mizerabili şi afectaţi de blestemul mamei lor, au căzut în focul sacrificial al libaţiilor de unt.

Kotisa, Manasa, Puma, Cala, Pala Halmaka, Pichchala, Kaunapa, Cakra, Kalavega, Prakalana, Hiranyavahu, Carana, Kakshaka, Kaladantaka — aceste şerpi născuţi din Vasuki au căzut în foc. Şi, O, Brahmana, numeroşi alţi şerpi bine născuţi, cu înfăţişare teribilă şi mare putere, au ars în focul aprins. Voi menţiona acum pe cei născuţi din neamul Takshaka. Ascultă-le numele. Puchchandaka, Mandalaka, Pindasektri, Ravenaka; Uchochikha, Carava, Bhangas, Vilwatejas, Virohana; Sili, Salakara, Muka, Sukumara, Pravepana, Mudgara şi Sisuroman, Suroman şi Mahahanu. Aceste şerpi născuţi din Takshaka au căzut în foc. Şi Paravata, Parijata, Pandara, Harina, Krisa, Vihanga, Sarabha, Meda, Pramoda, Sauhatapana — aceştia născuţi din neamul Airavata au căzut în foc. Acum ascultă, O, cel mai bun dintre brahmani, numele şerpilor pe care îi menţionez, născuţi din neamul Kauravya: Eraka, Kundala Veni, Veniskandha, Kumaraka, Vahuka, Sringavera, Dhurtaka, Pratara şi Astaka. Cei născuţi din neamul Kauravya au căzut în foc. Acum ascultaţi numele pe care le menţionez, în ordine, ale acelor şerpi înzestraţi cu viteza vântului şi cu otravă virulentă, născuţi în rasa lui Dhritarashtra: Sankukarna, Pitharaka, Kuthara, Sukhana şi Shechaka; Purnangada, Purnamukha, Prahasa, Sakuni, Dari, Amahatha, Kumathaka, Sushena, Vyaya, Bhairava, Mundavedanga, Pisanga, Udraparaka, Rishabha, Vegavat, Pindaraka; Raktanga, Sarvasaranga, Samriddha, Patha şi Vasaka; Varahaka, Viranaka, Suchitra, Chitravegika, Parasara, Tarunaka, Maniskandha şi Aruni.

O Brahmana, astfel am recitat numele principalelor şerpi cunoscuţi pe scară largă pentru realizările lor - nu am putut să-i numesc pe toţi, numărul lor fiind nenumărat. Fiii acestor şerpi, fiii acelor fii, care au fost arşi după ce au căzut în foc, nu pot să-i menţionez. Sunt atât de mulţi! Unii cu trei capete, alţii cu şapte, alţii cu zece, cu venin ca focul de la sfârşitul *yuga* şi cu o formă teribilă — au fost arşi cu miile!

Mulţi alţii, cu corpuri uriaşe, de mare viteză, înalţi ca vârfurile munţilor, de lungimea lui Yama, de un *yojana* şi de două *yojana*, capabili să ia orice formă şi să stăpânească orice grad de putere, cu venin ca focul aprins, afectaţi de blestemul unei mame, au fost arşi în acel mare „sacrificiu”.

# SECȚIUNEA LVIII

(Astika Parva, continuă)

**Sauti a spus**: Ascultați acum o altă întâmplare foarte minunată legată de Astika. Când regele Janamejaya era pe punctul de a-l mulțumi pe Astika acordându-i binecuvântarea, șarpele (Takshaka), aruncat din mâinile lui Indra, a rămas în aer fără să cadă. Regele Janamejaya a devenit curios, pentru că Takshaka, cuprins de frică, nu a căzut imediat în foc, deși libațiile au fost turnate în mod corespunzător în *Agni*, focul sacrificial aprins în numele său."

**Saunaka a spus**: „O, Suta, oare *mantrele* acelor brahmani înțelepți nu erau puternice, din moment ce Takshaka nu a căzut în foc?"

**Sauti a răspuns**: Către Takshaka, cel mai bun dintre șerpi, care era inconștient, după ce fusese aruncat din mâinile lui Indra, Astika îi spusese de trei ori: „Rămâi", „Rămâi", „Rămâi". Și el a reușit să rămână în ceruri, cu inima îndurerată, ca o persoană care rămâne cumva între cer și pământ.

Atunci, la îndemnul repetat al *Sadasyas*, regele a spus: „Să se facă așa cum a spus Astika. Să se încheie sacrificiul, să fie salvați șerpii, să fie mulțumit și Astika, O Suta, și cuvintele tale să fie adevărate." Când Astika a primit binecuvântarea, aplauzele de bucurie au răsunat în aer. Astfel, sacrificiul fiului lui Parikshit, acel rege din neamul Pandava, a luat sfârșit. Regele Janamejaya din neamul Bharata era mulțumit, iar *Ritwikilor, Sadasyas* și tuturor celor care veniseră acolo, regele le-a dăruit sute și mii de bani. Și lui Suta Lohitaksha — cunoscător al regulilor de construcție și fundații — care la început spusese că un Brahmana va fi cauza întreruperii sacrificiului șarpelui, regele i-a dat multe bogății. Regele, de o bunătate ieșită din comun, i-a dat și diverse lucruri, cu mâncare și îmbrăcăminte, după dorința lui, și a devenit foarte mulțumit. Apoi și-a încheiat sacrificiul conform riturilor prescrise și, după ce l-a tratat cu tot respectul, regele, plin de bucurie, l-a trimis acasă pe înțeleptul Astika extrem de mulțumit, pentru că își atinsese scopul. Și regele i-a spus: „Trebuie să vii din nou pentru a deveni un *Sadasya* în marele meu sacrificiu al calului". Astika a răspuns „*da*" și s-a întors acasă plin de bucurie, după ce și-a atins marele scop și l-a mulțumit pe monarh. S-a întors plin de bucurie la unchiul și mama sa, le-a atins picioarele și le-a povestit totul așa cum s-a întâmplat.

**Sauti a continuat**: Auzind tot ce spusese, șerpii care veniseră acolo s-au bucurat foarte mult, iar temerile lor s-au potolit. Au fost foarte mulțumiți de Astika și i-au cerut să le solicite o favoare, spunând: „O, învățatule, ce bine putem să-ți facem? Suntem foarte recunoscători că ne-ai salvat pe toți. Ce putem să facem pentru tine, O, copilule!"

**Astika a spus**: „Fie ca acei brahmani și alți oameni care, dimineața sau seara, vor citi cu bucurie și atenție relatarea sacră a faptei mele, să nu se teamă de niciunul dintre voi." Și șerpii, bucuroși, au spus: „O, nepotule, în natura binecuvântării tale, fie exact așa cum spui. Ceea ce ceri, noi toți vom face cu bucurie, O, nepotule! Și cei care își vor aminti de Astika, Artiman și Sunitha, ziua sau noaptea, nu se vor teme de șerpi. Nici cel care va spune: „Îmi amintesc de faimosul Astika, născut din Jaratkaru, acel Astika care a salvat șerpii de sacrificiul șerpilor", nu se va teme de șerpi. De aceea, voi, șerpi de mare noroc, nu trebuie să mă mușcați.

Dar plecați, binecuvântați să fiți, sau pleacă, șarpe cu venin virulent, și amintește-ți cuvintele lui Astika după sacrificiul șarpelui lui Janamejaya. Șarpele care nu încetează să muște după ce a auzit astfel de cuvinte ale lui Astika, va avea capul împărțit în o sută de bucăți, ca fructul copacului Sinsa.

**Sauti a continuat**: Primul dintre brahmani, astfel abordat de cel mai important dintre șerpii adunați, a fost foarte mulțumit. Și cel cu sufletul înalt și-a pus atunci în gând să plece.

Și cel mai bun dintre brahmani, după ce a salvat șerpii de sacrificiul șerpilor, s-a înălțat la ceruri când i-a venit timpul, lăsând în urmă fii și nepoți.

Astfel ți-am povestit istoria lui Astika exact așa cum s-a întâmplat. Într-adevăr, povestirea acestei istorii alungă orice teamă de șerpi.

**Sauti a continuat**: „O, brahmani, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bhrigu, așa cum strămoșul tău Pramati i-a povestit cu bucurie fiului său Ruru, care îl întrebase, și așa cum am auzit eu, am recitat această istorie binecuvântată, de la început, a învățatului Astika. Și, O, brahman, O, apăsător al tuturor dușmanilor, după ce ai auzit această istorie sfântă a lui Astika, care sporește virtutea și despre care m-ai întrebat după ce ai auzit povestea lui Dundubha, lasă-ți curiozitatea arzătoare să fie satisfăcută."

## SECȚIUNEA LIX

(**Adivansavatarana Parva**)

**Saunaka a spus**: „O, fiule, mi-ai povestit această istorie vastă și măreață, începând cu descendenții lui Bhrigu. O, fiu al lui Suta, sunt foarte mulțumit de tine. Te rog din nou, fiu al lui Suta, să-mi reciti istoria compusă de Vyasa. Doresc să aud de la tine, fiu al lui Suta, narațiunile variate și minunate care au fost recitate printre iluștrii *Sadasya* adunați la sacrificiu, în pauzele dintre îndatoririle lor din cadrul acelei ceremonii de lungă durată, precum și obiectul acelor narațiuni. Recită-mi, așadar, toate acestea în întregime."

**Sauti a spus**: Brahmanii, în pauzele dintre îndatoririle lor, au vorbit despre multe lucruri bazate pe *Vede*. Dar Vyasa a recitat minunata și măreața istorie numită *Bharata*!

**Saunaka a spus**: Această istorie sacră numită *Mahabharata*, care răspândește faima Pandavilor, pe care Krishna-Dwaipayana, la cererea lui Janamejaya, a făcut-o să fie recitată în mod corespunzător după încheierea sacrificiului. Doresc să o aud în mod corespunzător. Această istorie s-a născut din mintea oceanică a marelui Rishi, cu sufletul purificat prin *yoga*. Tu, cel mai bun dintre oamenii buni, recită-mi-o, căci, O, fiu al lui Suta, setea mea nu a fost potolită de tot ce ai spus.

**Sauti a spus**: „Îți voi recita de la început acele mari și excelente istorii numite *Mahabharata*, compusă de Vyasa. O, Brahmana, ascult-o în întregime, pe măsură ce o recit. Eu însumi simt o mare plăcere în a o recita."

## SECȚIUNEA LX

(Adivansavatarana Parva continuă)

**Sauti a spus**: Auzind că Janamejaya a fost instalat în sacrificiul șarpelui, învățatul Rishi Krishna-Dwaipayana s-a dus acolo cu această ocazie. Și el, bunicul Pandavilor, s-a născut pe o insulă din Yamuna, din fecioara Kali, fiica lui Sakti, Parasara. Și ilustrul Rishi și-a dezvoltat corpul doar prin voința sa, imediat după naștere, și a stăpânit *Vedele* cu ramurile lor și toate istoriile. Și a obținut cu ușurință ceea ce nimeni nu putea obține prin ascetism, prin studiul *Vedelor*, prin jurăminte, prin posturi, prin descendenți și prin sacrificii. Și primul dintre cei care cunoșteau *Veda*,

el a împărțit *Vedele* în patru părți. Și Brahmana Rishi avea cunoștința supremului Brahma, cunoștea trecutul prin intuiție, era sfânt și prețuia adevărul. De fapte sacre și mare faimă, el i-a zămislit pe Pandu, Dhritarashtra și Vidura pentru a continua linia lui Santanu.

Și *Rishi*, cu sufletul înalt, împreună cu discipolii săi, toți cunoscători ai *Vedelor* și ramurilor lor, au intrat în pavilionul sacrificial al înțeleptului regal, Janamejaya. Și a văzut că regele Janamejaya era așezat în zona sacrificială ca zeul Indra, înconjurat de numeroși *Sadasyas*, de regi din diferite țări ale căror coroane fuseseră supuse băii sacre și de *Ritwiks* competenți, asemenea lui Brahman însuși. Și cel mai important dintre descendenții lui Bharata, înțeleptul regal Janamejaya, văzând venirea lui *Rishi*, s-a apropiat repede cu urmașii și rudele sale, plin de bucurie. Și regele, cu aprobarea *Sadasyas*, i-a dat lui Rishi un scaun de aur, așa cum Indra i-a dat lui Vrihaspati. Și când Rishi, capabil să acorde binecuvântări și adorat chiar de Rishii cerești, s-a așezat, regele regilor l-a venerat conform riturilor scripturilor. Apoi, regele i-a oferit lui Krishna, bunicul său, care le merita pe deplin, apă pentru a-și spăla picioarele și gura, precum și *Arghya* și vaci. Acceptând aceste ofrande de la Pandava Janamejaya și ordonând ca vacile să nu fie ucise, Vyasa a fost foarte mulțumit. După aceste adorări, regele s-a închinat străbunicului său și, așezându-se cu bucurie, l-a întrebat despre starea sa de sănătate. Și ilustrul Rishi, aruncându-și privirea asupra lui și întrebându-l despre starea lui de sănătate, i-a venerat pe *Sadasyas*, după ce fusese venerat de toți. Și după toate acestea, Janamejaya, împreună cu toți *Sadasyas*, l-a întrebat pe primul dintre Brahmanas, cu palmele împreunate, după cum urmează:

O, Brahmana, ai văzut cu ochii tăi faptele celor din neamul Kuru și ale celor din neamul Pandava. Doresc să te aud povestind istoria lor. Care a fost cauza dezbinării dintre ei, care a dus la fapte atât de extraordinare? De ce a avut loc acea mare bătălie, care a cauzat moartea a nenumărate creaturi, între toți strămoșii mei, al căror raționament clar a fost întunecat de soartă? O, excelent Brahmana, spune-mi totul în detaliu, așa cum s-a întâmplat.

Auzind aceste cuvinte ale lui Janamejaya, Krishna-Dwaipayana i-a dat instrucțiuni discipolului său Vaisampayana, care stătea lângă el, spunând: „Povestește-i regelui tot ce s-a întâmplat între Kuru și Pandava din vechime, așa cum ai auzit de la mine”.

Atunci, acel brahman binecuvântat, la porunca învățătorului său, a recitat întreaga istorie regelui, *sadasyilor* și tuturor căpeteniilor adunați acolo. Și le-a povestit totul despre ostilitatea și dispariția completă a Kurușilor și a Pandavilor.

## SECȚIUNEA LXI

(Adivansavatarana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: În primul rând, închinându-mă în fața învățătorului meu, cu cele opt părți ale corpului meu atingând pământul, cu devotament și reverență, și din toată inima, venerând întreaga adunare a brahmanilor și a altor persoane învățate, voi recita în întregime ceea ce am auzit de la marele Rishi Vyasa, primul dintre oamenii inteligenți din cele trei lumi. Și având-o la îndemână, O, monarhule, și tu ești o persoană potrivită pentru a asculta compoziția numită *Bharata*. Încurajat de porunca învățătorului meu, inima mea nu simte nici o teamă.

Ascultă, O, monarhule, de ce a avut loc acea dezbinare între Kurușii și Pandavi și de ce a avut loc exilul în pădure imediat după jocul de zaruri provocat de dorința (Kurușilor) de a domni. Îți voi povesti totul ție, cel mai bun dintre neamul Bharata, care mi-ai cerut asta!

La moartea tatălui lor, acei eroi (Pandavii) s-au întors acasă. În scurt timp, au devenit experți în tirul cu arcul. Kurușii, văzând că Pandavii erau înzestrați cu forță fizică, energie și putere

mentală, că erau îndrăgiți de cetățeni și binecuvântați cu noroc, au devenit foarte invidioși. Atunci, Duryodhana, cu mintea strâmbă, și Kama, împreună cu (unchiul celui dintâi), fiul lui Suvala, au început să-i persecute și să pună la cale mijloace pentru exilarea lor. Apoi, răul Duryodhana, îndrumat de sfaturile lui Sakuni (unchiul său matern), i-a persecutat pe Pandavi în diverse moduri pentru a obține suveranitatea necontestată. Răul fiu al lui Dhritarashtra i-a dat otravă lui Bhima, dar Bhima, cu stomacul de lup, a digerat otrava odată cu mâncarea. Apoi, ticălosul l-a legat din nou pe Bhima adormit pe malul Gangelui și, aruncându-l în apă, a plecat. Dar când Bhimasena, cel cu brațele puternice, fiul lui Kunti, s-a trezit, a rupt funiile cu care fusese legat și a ieșit la suprafață, fără să mai simtă durerea. Și în timp ce dormea în apă, șerpi negri cu venin virulent l-au mușcat în toate părțile corpului. Dar ucigașul de dușmani nu a pierit. Și în toate aceste persecuții ale Pandavilor de către verii lor, Kurușii, înaltul Vidura s-a angajat cu atenție să neutralizeze aceste planuri malefice și să-i salveze pe cei persecutați. Și așa cum Sakra din ceruri menține fericirea în lumea oamenilor, tot așa Vidura i-a ferit întotdeauna pe Pandavi de rău.

Când Duryodhana, folosind diverse mijloace, atât secrete, cât și deschise, s-a văzut incapabil să-i distrugă pe Pandavi, care erau protejați de soartă și ținuți în viață pentru scopuri grave viitoare (cum ar fi exterminarea rasei Kuru), atunci și-a convocat consilierii, printre care se aflau Vrisha (Karna), Duhsasana și alții, și, cu știrea lui Dhritarashtra, a dispus construirea unei case în lac. Iar regele Dhritarashtra, din afecțiune pentru copiii săi și împins de dorința de suveranitate, i-a trimis pe Pandavi cu tact în Varanavata. Pandavii au plecat apoi împreună cu mama lor din Hastinapura. Când părăseau orașul, Vidura le-a dat câteva indicii despre pericolul iminent și despre cum ar putea să scape de el.

Fiii lui Kunti au ajuns în orașul Varanavata și au locuit acolo împreună cu mama lor. Și, în conformitate cu porunca lui Dhritarashtra, acești iluștri ucigași ai tuturor dușmanilor au locuit în palatul din lac, cât timp au stat în acel oraș. Au locuit în acel loc timp de un an, protejându-se cu mare vigilență de Purochana. Și, făcând să se construiască un pasaj subteran, acționând conform instrucțiunilor lui Vidura, au dat foc casei din lac și l-au ars pe Purochana (dușmanul lor și spionul lui Duryodhana) până la moarte. Acei ucigași ai tuturor dușmanilor, cuprinși de teamă, au fugit apoi împreună cu mama lor. În pădurea de lângă o fântână, au văzut un Rakshasa. Dar, alarmați de riscul de a fi descoperiți printr-o astfel de acțiune, Pandava au fugit în întuneric, de teamă față de fiii lui Dhritarashtra. Aici Bhima a câștigat-o pe Hidimva (sora Rakshasa pe care a ucis-o) ca soție, și din ea s-a născut Ghatotkacha. Apoi Pandavii, cu jurăminte rigide și cunoscători ai *Vedelor,* s-au îndreptat spre un oraș numit Ekachakra și au locuit acolo sub înfățișarea unor Brakmaeharini. Și acești tauri printre oameni au locuit în acel oraș, în casa unui Brahmana, pentru o vreme, cu cumpătare și abstinență. Și aici Bhima, cel cu brațele puternice, a dat peste un Rakshasa flămând, puternic și mâncător de oameni, pe nume Vaka. Și Bhima, fiul lui Pandu, acel tigru printre oameni, l-a ucis repede cu puterea brațelor sale și a făcut ca cetățenii să fie în siguranță și liberi de frică. Apoi au auzit că Krishna (prințesa din Panchala) era dispusă să-și aleagă un soț dintre prinții adunați. Și, auzind de aceasta, s-au dus la Panchala, unde au obținut mâna fecioarei. Și, după ce au obținut-o pe Draupadi (ca soție comună), au locuit acolo timp de un an. Și după ce au devenit cunoscuți, acești pedepsitori ai tuturor dușmanilor s-au întors la Hastinapura. Și atunci regele Dhritarashtra și fiul lui Santanu (Bhishma) le-au spus următoarele: „Pentru ca, O, dragii mei, să nu existe disensiuni între voi și verișorii voștri, am hotărât că Khandavaprastha va fi locuința voastră. De aceea, plecați, lepădând orice gelozie, la Khandavaprastha, care conține multe orașe deservite de multe drumuri largi, pentru a locui acolo.” Și, în consecință, Pandavii au plecat, împreună cu toți prietenii și adepții lor, la Khandavaprastha, luând cu ei multe bijuterii și pietre prețioase. Și fiii lui Pritha au locuit acolo mulți ani. Și au adus, prin forța armelor, mulți prinți sub stăpânirea lor. Și astfel, punându-și inimile pe virtute și aderând ferm la adevăr, neperturbați de bogăție, calmi în comportament și înăbușind numeroase rele, Pandavii au ajuns treptat la putere. Și Bhima, de mare renume, a subjugat Estul, eroicul Arjuna, Nordul, Nakula, Vestul; Sahadeva, ucigașul tuturor eroilor

ostili, Sudul. Și după ce au făcut aceasta, dominația lor s-a răspândit peste întreaga lume. Și cu cei cinci Pandava, fiecare asemenea Soarelui, Pământul părea că are șase Sori.

Apoi, dintr-un anumit motiv, Yudhishthira cel drept, înzestrat cu o mare energie și pricepere, l-a trimis în pădure pe fratele său Arjuna, care era capabil să tragă cu arcul cu mâna stângă și care îi era mai drag decât însăși viața. Și Arjuna, acel tigru printre oameni, cu sufletul ferm și înzestrat cu toate virtuțile, a trăit în pădure timp de unsprezece ani și luni. Și în această perioadă, cu o anumită ocazie, Arjuna s-a dus la Krishna în Dwaravati. Și Vibhatsu (Arjuna) a obținut acolo ca soție pe sora mai mică a lui Vasudeva, cu ochi de lotus și vorbă dulce, pe nume Subhadra. Și ea s-a unit, în bucurie, cu Arjuna, fiul lui Pandu, precum Sachi cu marele Indra, sau Sri cu Krishna însuși. Și apoi, O, cel mai bun dintre monarhi, Arjuna, fiul lui Kunti, împreună cu Vasudeva, l-au mulțumit pe Agni, purtătorul untului sacrificial, în pădurea Khandava (arzând plantele medicinale din acea pădure pentru a-l vindeca pe Agni de indigestia sa). Iar pentru Arjuna, ajutat de Kesava, sarcina nu părea deloc grea, așa cum nimic nu este greu pentru Vishnu, cu planurile și resursele sale imense în ceea ce privește distrugerea dușmanilor săi. Și Agni i-a dat fiului lui Pritha arcul excelent *Gandiva* și o tolbă care era inepuizabilă, precum și un car de război care purta figura lui Garuda pe stindardul său. Și cu această ocazie, Arjuna l-a eliberat pe marele Asura (Maya) de frica (de a fi consumat de foc). Iar Maya, din recunoștință, a construit (pentru Pandavi) un palat celest împodobit cu tot felul de bijuterii și pietre prețioase. Iar răul Duryodhana, văzând acea clădire, a fost tentat de dorința de a o poseda. Și înșelându-l pe Yudhishthira cu ajutorul zarurilor jucate prin mâinile fiului lui Suvala, Duryodhana i-a trimis pe Pandavi în pădure pentru doisprezece ani și încă un an pe care să-l petreacă ascunși, ajungând astfel la o perioadă totală de treisprezece ani.

Și în al paisprezecelea an, O, monarhule, când Pandavii s-au întors și și-au revendicat proprietatea, nu au obținut-o. Și atunci a fost declarată războiul, iar Pandavii, după ce au exterminat întreaga rasă a Kshatriyilor și l-au ucis pe regele Duryodhana, și-au recăpătat regatul devastat.

„Aceasta este istoria Pandavilor, care nu au acționat niciodată sub influența pasiunilor rele; și aceasta este povestea, O, primul dintre monarhii victorioși, a dezbinării care a dus la pierderea regatului lor de către Kuruși și la victoria Pandavilor.”

## SECȚIUNEA LXII

(Adivansavatarana Parva continuă)

**Janamejaya a spus**: O, excelent Brahmana, mi-ai povestit, într-adevăr, pe scurt, istoria numită *Mahabharata*, despre marile fapte ale Kurus. Dar, O, tu, cel cu bogăție ascetică, recită acum în întregime această minunată narațiune. Simt o mare curiozitate să o aud. De aceea, se cuvine să o reciti în întregime. Nu mă mulțumește să aud doar pe scurt marea istorie. Nu putea fi niciodată un motiv neînsemnat pentru care cei virtuoși să-i ucidă pe cei pe care nu ar fi trebuit să-i ucidă și pentru care sunt încă aplaudați de oameni. De ce, de asemenea, acei tigri printre oameni, nevinovați și capabili să se răzbune pe dușmanii lor, au suferit cu calm persecuția răutăcioșilor Kuru? De ce, O, cel mai bun dintre brahmani, Bhima, cu brațele puternice și cu forța a zece mii de elefanți, și-a stăpânit mânia, deși a fost nedreptățit? De ce Krishna, fiica lui Drupada, castă, nedreptățită de acei ticăloși și capabilă să-i ardă, nu i-a ars pe fiii lui Dhritarashtra cu privirea ei furioasă? De ce și ceilalți doi fii ai lui Pritha (Bhima și Arjuna) și cei doi fii ai lui Madri (Nakula și Sahadeva), ei înșiși răniți de nenorocirii Kuru, l-au urmat pe Yudhishthira, care era foarte dependent de obiceiul rău al jocurilor de noroc? De ce Yudhishthira, cel mai virtuos dintre toți oamenii, fiul lui Dharma însuși, care cunoștea pe deplin toate îndatoririle, a suferit acea suferință excesivă? De ce Pandava Dhananjaya, având pe Krishna ca vizitiu, care cu săgețile sale a trimis în lumea de dincolo acea oaste neînfricată de luptători, a suferit o astfel de persecuție? O, tu, cel cu bogăție ascetică,

povesteşte-mi despre toate acestea aşa cum s-au întâmplat şi despre tot ceea ce au realizat acei puternici vizitii.

**Vaisampayana a spus**: O, monarhule, stabileşte un moment pentru a o asculta. Această istorie povestită de Krishna-Dwaipayana este foarte extinsă. Acesta este doar începutul. O voi recita. Voi repeta întreaga compoziţie, a ilustrului şi marelui Rishi Vyasa, cu puteri mentale nemăsurate, venerat în toate lumile. Această *Bharata* constă din o sută de mii de *slokas* sacre compuse de fiul lui Satyavati, cu puteri mentale nemăsurate. Cel care o citeşte altora şi cei care o ascultă, ajung în lumea lui Brahman şi devin egali cu zeii înşişi. Această *Bharata* este egală cu *Vedele*, este sfântă şi excelentă; este cea mai demnă dintre toate de a fi ascultată şi este o *Purana* venerată de Rishi. Ea conţine multe învăţături utile despre Artha şi Kama (profit şi plăcere). Această istorie sacră face ca inima să dorească mântuirea. Persoanele învăţate, recitând această *Veda* a lui Krishna-Dwaipayana celor care sunt liberali, sinceri şi credincioşi, câştigă multă bogăţie. Păcatele, precum uciderea embrionului în pântece, sunt distruse cu siguranţă prin aceasta. O persoană, oricât de crudă şi păcătoasă ar fi, ascultând această istorie, scapă de toate păcatele sale, precum Soarele de Rahu (după ce eclipsa s-a terminat). Această istorie se numeşte *Jaya*. Ea ar trebui ascultată de cei care doresc victoria. Un rege, ascultând-o, poate supune întreaga lume şi-şi poate cuceri toţi duşmanii. Această istorie în sine este un act puternic de împăcare, un sacrificiu puternic care produce roade binecuvântate. Ar trebui ascultată întotdeauna de un tânăr monarh împreună cu regina sa, pentru că atunci vor zămisli un fiu sau o fiică eroică care să ocupe tronul. Această istorie este ştiinţa înaltă şi sacră a *Dharma*, *Artha* şi, de asemenea, a *Moksha*; aşa a spus Vyasa însuşi, cu mintea sa nemăsurată. Această istorie este recitată în epoca actuală şi va fi recitată şi în viitor. Cei care o aud, o citesc, au fii şi servitori care le sunt întotdeauna ascultători şi le îndeplinesc poruncile. Toate păcatele comise cu trupul, cuvântul sau mintea părăsesc imediat pe cei care aud această istorie. Cei care aud, fără spiritul de a găsi vină, povestea naşterii prinţilor Bharata, nu pot avea teamă de boli, cu atât mai puţin teamă de lumea cealaltă.

Pentru a răspândi faima nobililor Pandavi şi a altor Kshatriya versaţi în toate ramurile cunoaşterii, plini de energie şi deja cunoscuţi în lume pentru realizările lor, Krishna-Dwaipayana, îndrumat şi de dorinţa de a face bine lumii, a compus această operă. Ea este excelentă, aduce faimă, conferă longevitate, este sacră şi cerească. Cel care, din dorinţa de a dobândi merite religioase, face ca această istorie să fie ascultată de brahmanii sacri, dobândeşte merite şi virtuţi mari, care sunt inepuizabile. Cel care recită faimoasa generaţie a Kurusilor devine imediat purificat şi dobândeşte el însuşi o familie numeroasă, devenind respectat în lume. Brahmanul care studiază în mod regulat acest *Bharata* sacru timp de patru luni în sezonul ploios, este curăţat de toate păcatele sale. Cel care a citit *Bharata* poate fi considerat ca fiind familiarizat cu *Vedele*.

Această lucrare prezintă o relatare despre zei şi înţelepţi regali şi Rishi sacri regeneraţi, Kesava fără păcat; zeul zeilor, Mahadeva şi zeiţa Parvati; naşterea lui Kartikeya, care a izvorât din uniunea dintre Parvati şi Mahadeva şi a fost crescut de multe mame; măreţia Brahmanilor şi a vacilor. Acest *Bharata* este o colecţie a tuturor *Srutis*-urilor şi este potrivit pentru a fi ascultat de orice persoană virtuoasă. Omul învăţat care îl recită Brahmanas-ilor în timpul lunilor sacre, se curăţă de toate păcatele şi, fără a se preocupa de rai, ajunge la unirea cu Brahma. Cel care face ca măcar un singur vers din acest poem să fie ascultat de brahmani în timpul desfăşurării unui Sraddha, face ca acel Sraddha să devină inepuizabil, iar Pitrişii să fie veşnic mulţumiţi de darurile care le-au fost oferite odată. Păcatele comise zilnic de simţurile sau mintea noastră, cele comise în mod conştient sau inconştient de orice om, sunt toate distruse prin ascultarea *Mahabharatei*. Istoria naşterii înalte a prinţilor Bharata se numeşte *Mahabharata*. Cel care cunoaşte această etimologie a numelui este curăţat de toate păcatele sale. Şi întrucât această istorie a neamului Bharata este atât de minunată, atunci când este recitată, ea purifică cu siguranţă muritorii de toate păcatele. Înţeleptul Krishna-Dwaipayana şi-a terminat opera în trei ani. Ridicându-se zilnic, purificându-se şi îndeplinindu-şi devoţiunile ascetice, el a compus acest *Mahabharata*. Prin urmare, acesta ar trebui

ascultat de brahmani cu formalitatea unui jurământ. Cel care recită această narațiune sfântă compusă de Krishna (Vyasa) pentru a fi ascultată de alții, și cei care o ascultă, indiferent de starea în care se află, nu vor fi niciodată afectați de roadele faptelor, bune sau rele. Omul care dorește să dobândească virtutea ar trebui să asculte totul. Aceasta este echivalentă cu toate istoriile, iar cel care o ascultă ajunge întotdeauna la puritatea inimii. Satisfacția pe care o obține cineva prin atingerea raiului este cu greu egală cu cea pe care o obține ascultând această istorie sfântă. Omul virtuos care o ascultă cu reverență sau face ca ea să fie ascultată, obține rodul Rajasuya și sacrificiul calului. Se spune că *Bharata* este o mină de pietre prețioase la fel de mare ca vastul Ocean sau marele munte Meru. Această istorie este sacră și excelentă, fiind echivalentă cu *Vedele*, demnă de a fi ascultată, plăcută urechii, curățitoare de păcate și sporitoare de virtute. O, monarhule, cel care dă o copie a *Bharata* celui care o cere, face de fapt un cadou întregii lumi cu centura ei de mări. O, fiu al lui Parikshit, această narațiune plăcută care dă virtute și victorie, sunt pe cale să o recit în întregime: ascult-o. Înțeleptul Krishna-Dwaipayana, ridicându-se regulat timp de trei ani, a compus această minunată istorie numită *Mahabharata*. O, taur printre monarhii *Bharata*, tot ce se spune despre virtute, bogăție, plăcere și mântuire poate fi văzut în altă parte; dar tot ce nu este cuprins în aceasta nu se găsește nicăieri.

## SECȚIUNEA LXIII

(Adivansavatarana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Era odată un rege pe nume Uparichara. Acest monarh era devotat virtuții. Era, de asemenea, foarte pasionat de vânătoare. Acest rege din neamul Paurava, numit și Vasu, a cucerit excelentul și încântătorul regat Chedi, la îndrumarea lui Indra. Ceva mai târziu, regele a renunțat la folosirea armelor și, trăind într-o retragere izolată, a practicat cele mai severe austerități. Zeii, cu Indra în frunte, s-au apropiat odată de monarh în această perioadă, crezând că el căuta conducerea zeilor, prin acele austerități severe ale sale. Celeștii, devenind obiecte ale privirii sale, au reușit, prin cuvinte blânde, să-l îndepărteze de austeritățile sale ascetice.

**Zeii au spus**: ”O, stăpân al pământului, ai grijă ca virtutea să nu sufere o diminuare pe pământ! Protejată de tine, virtutea însăși va proteja în schimb universul”. **Și Indra a spus**: O, rege, protejează virtutea pe pământ cu atenție și rigurozitate. Fiind virtuos, vei vedea (în viața de apoi) multe regiuni sacre. Și deși eu sunt din Ceruri, iar tu ești de pe pământ, totuși ești prietenul meu și îmi ești drag. Și, O, rege al oamenilor, locuiește în acea regiune de pe pământ care este încântătoare și abundă în animale, este sacră, plină de bogății și grâne, este bine protejată ca și cerurile, are un climat plăcut, este înzestrată cu toate obiectele de plăcere și binecuvântată cu fertilitate. Și, O, monarh al Chedi, această stăpânire a ta este plină de bogății, de pietre prețioase și conține, în plus, multe bogății minerale. Orașele și satele acestei regiuni sunt toate dedicate virtuții; oamenii sunt cinstiți și mulțumiți; ei nu mint niciodată, nici măcar în glumă. Fiii nu împart niciodată averea cu tații lor și sunt mereu atenți la bunăstarea părinților lor. Vitele slabe nu sunt niciodată înjugate la plug sau la căruță și nu sunt folosite pentru transportul mărfurilor; dimpotrivă, ele sunt bine hrănite și îngrășate. În Chedi, cele patru ordine sunt mereu angajate în vocațiile lor respective. Să nu-ți fie necunoscut nimic din ceea ce se întâmplă în cele trei lumi. Îți voi da un car de cristal, pe care numai celeștii sunt capabili să-l transporte prin aer. Tu singur, dintre toți muritorii de pe pământ, călătorind în cel mai bun dintre care, vei zbura prin aer ca un celest înzestrat cu un corp fizic. Îți voi da, de asemenea, o ghirlandă triumfală din lotuși care nu se ofilesc, cu ajutorul căreia, în luptă, nu vei fi rănit de arme. Și, O, rege, această ghirlandă binecuvântată și incomparabilă, cunoscută pe pământ ca *ghirlanda lui Indra*, va fi semnul tău distinctiv.

Ucigașul lui Vritra (Indra) i-a dăruit regelui, pentru satisfacția sa, un baston de bambus pentru a-i proteja pe cei cinstiți și pașnici. După expirarea unui an, regele l-a plantat în pământ cu scopul de a-l venera pe cel care i l-a dăruit, adică pe Sakra. De atunci, O, monarhule, toți regii,

urmând exemplul lui Vasu, au început să planteze un stâlp pentru celebrarea cultului lui Indra. După ce au ridicat toiagul, l-au împodobit cu pânză aurie, parfumuri, ghirlande și diverse ornamente. Zeul Vasava este venerat în mod corespunzător cu astfel de ghirlande și ornamente. Zeul, pentru a-l mulțumi pe ilustrul Vasu, a luat forma unei lebede și a venit personal să accepte venerarea oferită astfel. Și zeul, văzând venerarea de bun augur făcută astfel de Vasu, primul dintre monarhi, s-a bucurat și i-a spus: „Acei oameni și regi care mă vor venera și vor sărbători cu bucurie această sărbătoare a mea, precum regele Chedi, vor avea glorie și victorie pentru țările și regatele lor. Orașele lor se vor extinde și vor fi mereu în bucurie”.

Regele Vasu a fost astfel binecuvântat de Maghavat, șeful zeilor cu suflet înalt. Într-adevăr, acei oameni care fac ca această sărbătoare a lui Sakra să fie respectată cu daruri de pământ, pietre prețioase și pietre scumpe, devin respectați de lume. Și regele Vasu, stăpânul Chedi, care a acordat binecuvântări, a făcut mari sacrificii și a respectat sărbătoarea lui Sakra, a fost foarte respectat de Indra. Și din Chedi el a condus întreaga lume cu virtute. Și pentru satisfacția lui Indra, Vasu, stăpânul Chedi, a sărbătorit festivitatea lui Indra.

Și Vasu a avut cinci fii cu o mare energie și o vitejie nemăsurată. Și împăratul și-a instalat fiii ca guvernatori ai diferitelor provincii.

Și fiul său Vrihadratha a fost instalat în Magadha și era cunoscut sub numele de Maharatha. Un alt fiu al său era Pratyagraha; și altul, Kusamva, care era numit și Manivahana. Iar ceilalți doi erau Mavella și Yadu, de mare vitejie și invincibili în luptă.

Aceștia, O, monarhule, erau fiii acelui înțelept regal de mare energie. Și cei cinci fii ai lui Vasu au întemeiat regate și orașe după propriile lor nume și au fondat dinastii separate care au durat mult timp.

Și când regele Vasu s-a așezat în trăsura de cristal, cu darul lui Indra, și a străbătut cerul, a fost abordat de Gandharvas și Apsaras (cântăreții și dansatorii celești). Și în timp ce străbătea regiunile superioare, a fost numit Uparichara. Și pe lângă capitala sa curgea un râu numit Suktimati. Și acel râu a fost odată atacat de un munte însuflețit numit Kolahala, înnebunit de poftă. Și Vasu, văzând încercarea urâtă, a lovit muntele cu piciorul. Și prin adâncitura cauzată de lovitura lui Vasu, râul a ieșit (din îmbrățișarea lui Kolahala). Dar muntele a născut pe râu doi copii gemeni. Și râul, recunoscător lui Vasu pentru că l-a eliberat din îmbrățișarea lui Kolahala, i-a dat pe amândoi lui Vasu. Și fiul a fost numit *generalissimo* al forțelor sale de către Vasu, cel mai bun dintre înțelepții regali, dătător de bogăție și pedepsitor al dușmanilor. Iar fiica, numită Girika, s-a căsătorit cu Vasu.

Iar Girika, soția lui Vasu, după ciclul menstrual, purificându-se printr-o baie, i-a prezentat starea ei stăpânului ei. Dar chiar în acea zi, *Pitrișii* lui Vasu au venit la cel mai bun dintre monarhi și cel mai înțelept dintre înțelepți și i-au cerut să ucidă cerbi (pentru Sraddha lor). Și regele, gândindu-se că porunca Pithilor nu trebuie încălcată, a plecat la vânătoare gândindu-se numai la Girika, care era înzestrată cu o mare frumusețe și semăna cu însăși Sri. Și fiind primăvară, pădurile în care se plimba regele deveniseră încântătoare, asemenea grădinilor regelui Gandharvas însuși. Erau Asokas și Champakas și Chutas și Atimuktas din belșug: și erau Punnagas și Karnikaras și Vakulas și Divya Patalas și Patalas și Narikelas și Chandanas și Arjunas și alți copaci frumoși și sacri, strălucitori, cu flori parfumate și fructe dulci. Și întreaga pădure era înnebunită de notele dulci ale *kokila* și răsuna de zumzetul albinelor înnebunite. Și regele a fost cuprins de dorință și nu și-a mai văzut soția în fața lui. Înnebunit de dorință, rătăcea încoace și încolo, când a văzut un frumos Asoka împodobit cu frunziș dens, ramurile sale acoperite cu flori. Și regele s-a așezat confortabil la umbra acelui copac. Și excitat de parfumul sezonului și de mirosurile încântătoare ale florilor din jur, și excitat și de briza delicioasă, regele nu putea să-și țină mintea departe de gândul frumoasei Girika. Și văzând că un șoim rapid se odihnea foarte aproape de el, regele, familiarizat cu adevărurile subtile ale Dharma

și Artha, s-a dus la el și i-a spus: „Amabilule, du această sămânță (spermă) pentru soția mea Girika și dă-i-o. Sezonul ei a sosit.”

Șoimul, rapid ca vântul, a luat-o de la rege și a zburat repede prin aer. În timp ce trecea, șoimul a fost văzut de un alt șoim. Crezând că primul șoim transporta carne, al doilea s-a năpustit asupra lui. Cei doi s-au luptat în cer cu ciocurile lor. În timp ce se luptau, sămânța a căzut în apele Yamuna. Și în acele ape locuia o Apsara de rang înalt, cunoscută sub numele de Adrika, transformată într-un pește de blestemul unui Brahmana. De îndată ce sămânța lui Vasu a căzut în apă din ghearele șoimului, Adrika s-a apropiat rapid și a înghițit-o imediat. Peștele a fost prins, ceva mai târziu, de pescari. Și era a zecea lună de când peștele înghițise sămânța. Din stomacul acelui pește au ieșit un copil de sex masculin și unul de sex feminin, cu formă umană. Pescarii s-au mirat foarte tare și, mergând la regele Uparichara (căci erau supușii lui), i-au povestit totul. Ei au spus: „O, rege, aceste două ființe cu formă umană au fost găsite în corpul unui pește!” Copilul de sex masculin dintre cei doi a fost luat de Uparichara. Copilul acela a devenit mai târziu monarhul virtuos și sincer Matsya.

După nașterea gemenilor, Apsara însăși a fost eliberată de blestemul care o apăsa. Căci ilustrul (cel care o blestemase) îi spusese că, în timp ce va trăi sub forma de pește, va da naștere la doi copii cu înfățișare umană și apoi va fi eliberată de blestem. Apoi, conform acestor cuvinte, după ce a dat naștere celor doi copii și a fost ucisă de pescari, ea și-a părăsit forma de pește și și-a asumat propria formă celestă. Apsara s-a ridicat apoi pe calea parcursă de Siddhas, *Rishis* și Charanas.

Fiica lui Apsara, care mirosea a pește în forma ei piscicolă, a fost apoi dată de rege pescarilor, spunând: „Să fie aceasta fiica voastră”. Fata aceea era cunoscută sub numele de Satyavati. Dotată cu o mare frumusețe și posedând toate virtuțile, ea, cu zâmbetul ei plăcut, datorită contactului cu pescarii, a avut pentru o vreme mirosul de pește. Dorind să-și servească tatăl (adoptiv), ea a navigat cu barca pe apele Yamuna.

În timp ce se ocupa de această activitate, Satyavati a fost văzută într-o zi de marele *Rishi* Parasara, în timpul călătoriilor sale. Deoarece era înzestrată cu o mare frumusețe, un obiect al dorinței chiar și pentru un pustnic, și cu zâmbete grațioase, înțeleptul, de îndată ce a văzut-o, a dorit-o. Și acel taur dintre Munis s-a adresat fiicei lui Vasu, de o frumusețe cerească și cu coapse zvelte, spunând: „Acceptă îmbrățișările mele, O, binecuvântată!” Satyavati a răspuns: „O, sfântule, privește *Rishii* care stau pe ambele maluri ale râului. Văzând ei, cum pot să-ți îndeplinesc dorința?”

Astfel abordat de ea, ascetul a creat o ceață (care nu exista înainte) care a învăluit întreaga regiune în întuneric. Și fecioara, văzând ceața creată de marele Rishi, s-a mirat foarte tare. Și cea neajutorată s-a înroșit de rușine. Și ea a spus: „O, sfântule, ia aminte că sunt o fecioară sub controlul tatălui meu. O, fără păcat, acceptând îmbrățișările tale, virginitatea mea va fi pătată. O, cel mai bun dintre Brahmani, virginitatea mea fiind pătată, cum voi putea, O, Rishi, să mă întorc acasă? Într-adevăr, nu voi mai putea suporta viața. Reflectând la toate acestea, O, ilustrule, fă ceea ce trebuie făcut.” Cel mai bun dintre Rishi, mulțumit de tot ce a spus ea, a răspuns: „Vei rămâne fecioară chiar dacă îmi îndeplinești dorința. Și, O, timidă, O, frumoasă doamnă, cere binecuvântarea pe care o dorești. O, tu, cu zâmbetul frumos, harul meu nu s-a dovedit niciodată fără rezultat.” Astfel abordată, fecioara a cerut binecuvântarea ca trupul ei să emită un parfum dulce (în loc de mirosul de pește pe care îl avea). Și ilustrul *Rishi* i-a îndeplinit dorința inimii.

După ce a obținut binecuvântarea, ea a devenit foarte fericită, iar sezonul ei a sosit imediat. Ea a acceptat îmbrățișările acelui *Rishi* cu fapte minunate. De atunci, ea a devenit cunoscută printre oameni sub numele de Gandhavati (cea cu parfum dulce). Bărbații îi puteau simți parfumul de la o distanță de un *yojana*. Și pentru aceasta, ea era cunoscută sub un alt nume, Yojanagandha (cea care

împrăștie parfumul ei pe o distanță de un *yojana* în jur). Iar ilustrul Parasara, după aceasta, s-a dus la propriul său azil.

Și Satyavati, mulțumită că a obținut binecuvântarea excelentă, în urma căreia a devenit parfumată și virginitatea ei a rămas neîntinată, a conceput prin îmbrățișările lui Parasara. Și ea a născut chiar în acea zi, pe o insulă din Yamuna, copilul conceput de Parasara și înzestrat cu o mare energie. Și copilul, cu permisiunea mamei sale, s-a hotărât să urmeze calea ascetismului. Și a plecat spunând: „De îndată ce îți vei aminti de mine când va veni momentul, eu îți voi apărea”.

Și astfel Vyasa s-a născut din Satyavati prin Parasara. Și pentru că s-a născut pe o insulă, a fost numit Dwaipayana (Dwaipa sau născut pe insulă). Și învățatul Dwaipayana, văzând că virtutea este destinată să devină șchioapă cu un picior în fiecare *yuga* (ea având patru picioare în total) și că perioada de viață și puterea oamenilor urmau *yugele*, și mișcat de dorința de a obține favoarea lui Brahman și a Brahmanilor, a aranjat *Vedele*. Și pentru aceasta a ajuns să fie numit Vyasa (aranjorul sau compilatorul). Marele binefăcător i-a învățat apoi pe Sumanta, Jaimini, Paila, pe fiul său Suka și pe Vaisampayana *Vedele*, având *Mahabharata* ca a cincea. Și compilația *Bharata* a fost publicată de el prin intermediul lor separat.

Apoi Bhishma, de mare energie și faimă și de o splendoare nemăsurată, provenit din părțile componente ale Vasus, s-a născut în pântecele Gangei prin regele Santanu. Și era un Rishi pe nume Animandavya, de mare faimă. El era versat în interpretarea *Vedelor*, era ilustru, înzestrat cu o mare energie și avea o reputație excelentă. Și, acuzat de furt, deși nevinovat, bătrânul Rishi a fost tras în țeapă. El l-a chemat pe Dharma și i-a spus aceste cuvinte: „În copilărie, am străpuns o mică muscă pe un fir de iarbă, O, Dharma! Îmi amintesc acel păcat, dar nu-mi amintesc niciun altul. Cu toate acestea, de atunci am practicat penitențe de o mie de ori. Nu a fost oare acel păcat biruit de ascetismul meu? Și pentru că uciderea unui Brahmana este mai odioasă decât cea a oricărei alte ființe vii, de aceea, O, *Dharma*, ai păcătuit. De aceea, te vei naște pe pământ în ordinul Sudra.” Și pentru acest blestem, Dharma s-a născut ca Sudra sub forma învățatului Vidura, cu trup pur și fără păcat. Iar Suta s-a născut din Kunti, în perioada ei de fecioară, prin Surya. El a ieșit din pântecele mamei sale cu o armură naturală și cu fața luminată de cercei. Și Vishnu însuși, de renume mondial și venerat de toate lumile, s-a născut din Devaki prin Vasudeva, pentru binele celor trei lumi. El este fără naștere și moarte, de o splendoare radiantă, Creatorul universului și Domnul tuturor! Într-adevăr, el este cauza invizibilă a tuturor lucrurilor, nu cunoaște deteriorarea, este sufletul care pătrunde totul, centrul în jurul căruia se mișcă totul, substanța în care coexistă cele trei atribute Sattwa, Rajas și Tamas, sufletul universal, imuabilul, materia din care a fost creat acest univers, Creatorul însuși, stăpânul care controlează, locuitorul invizibil al fiecărui obiect, progenitorul acestui univers al celor cinci elemente, care este unit cu cele șase atribute înalte, este *Pranava* sau *Omul* din Vede, este infinit, incapabil de a fi mișcat de orice forță în afară de propria voință, ilustru, întruchiparea modului de viață numit Sannyasa, care plutea pe ape înainte de creație, care este sursa din care a izvorât această structură puternică, care este marele combinator, necreatul, esența invizibilă a tuturor, marele imuabil, lipsit de acele atribute care pot fi cunoscute prin simțuri, care este universul însuși, fără început, naștere și decădere, - este înzestrat cu bogăție infinită, acel Strămoș al tuturor creaturilor, s-a încarnat în rasa Andhaka-Vrishnis pentru creșterea virtuții.

Iar Satyaki și Kritavarma, familiarizați cu (utilizarea) armelor dotate cu o energie puternică, bine versați în toate ramurile cunoașterii, ascultători de Narayana în toate și competenți în utilizarea armelor, s-au născut din Satyaka și Hridika. Și sămânța marelui Rishi Bharadwaja, cunoscut pentru penitențele sale severe, păstrată într-un vas, a început să se dezvolte. Și din acea sămânță a venit Drona (născut din vas). Și din sămânța lui Gautama, căzută pe un tufiș de stuf, s-au născut doi gemeni, mama lui Aswatthaman (numită Kripi) și Kripa, de mare putere. Apoi s-a născut Dhrishtadyumna, cu splendoarea lui Agni însuși, din focul sacrificial. Și puternicul erou s-a născut cu arcul în mână pentru distrugerea lui Drona. Și din altarul sacrificial s-a născut Krishna

(Draupadi), strălucitor și chipeș, cu trăsături luminoase și o frumusețe excelentă. Apoi s-a născut discipolul lui Prahlada, și anume Nagnajit, și, de asemenea, Suvala. Și din Suvala s-a născut un fiu, Sakuni, care, din cauza blestemului zeilor, a devenit ucigașul creaturilor și dușmanul virtuții. Și lui i s-a născut și o fiică (Gandhari), mama lui Duryodhana. Și amândoi erau bine versați în artele dobândirii profiturilor lumești. Și din Krishna s-a născut, pe pământul lui Vichitravirya, Dhritarashtra, stăpânul oamenilor, și Pandu, cel cu mare putere. Și din Dwaipayana s-a născut, în casta Sudra, înțeleptul și inteligentul Vidura, versat atât în religie, cât și în profit, și lipsit de orice păcat. Și lui Pandu i s-au născut din cele două soții ale sale cinci fii asemănători celor cerești. Cel mai mare dintre ei era Yudhishthira. Și Yudhishthira s-a născut (din sămânța) lui Dharma (Yama, zeul dreptății); iar Bhima, cel cu stomacul de lup, s-a născut din Marut (zeul vântului), iar Dhananjaya, binecuvântat cu noroc și primul dintre toți mânuitorii de arme, s-a născut din Indra; iar Nakula și Sahadeva, cu trăsături frumoase și mereu angajați în serviciul superiorilor lor, s-au născut din gemenii Aswini. Și înțeleptului Dhritarashtra i s-au născut o sută de fii, și anume Duryodhana și alții, și încă unul, numit Yuyutsu, care s-a născut dintr-o femeie vaisya. Și dintre aceștia o sută unu, unsprezece, și anume Duhsasana, Duhsaha, Durmarshana, Vikarna, Chitrasena, Vivinsati, Jaya, Satyavrata, Purumitra și Yuyutsu, născut dintr-o soție vaisya, erau toți Maharathas (mari războinici). Iar Abhimanyu s-a născut din Subhadra, sora lui Vasudeva prin Arjuna, și era, prin urmare, nepotul ilustrului Pandu. Iar celor cinci Pandava li s-au născut cinci fii din (soția lor comună) Panchali. Și acești prinți erau toți foarte frumoși și versați în toate ramurile cunoașterii. Din Yudhishthira s-a născut Pritivindhya; din Vrikodara, Sutasoma; din Arjuna, Srutakirti; din Nakula, Satanika; și din Sahadeva, Srutasena, de mare vitejie; iar Bhima, în pădure, a conceput cu Hidimva un fiu numit Ghatotkacha. Și din Drupada s-a născut o fiică, Sikhandin, care ulterior a fost transformată într-un copil de sex masculin. Sikhandini a fost transformată în bărbat de *Yaksha* numit Sthuna, din dorința de a-i face bine.

„În acea mare bătălie de la Kurus au venit sute de mii de monarhi pentru a lupta unii împotriva altora. Numele nenumăratelor oștiri nu le-aș putea enumera nici în zece mii de ani. Am numit însă pe cei principali, care au fost menționați în această istorie.”

## SECȚIUNEA LXIV

(Adivansavatarana Parva continuă)

**Janamejaya a spus**: „O, Brahmana, pe cei pe care i-ai numit și pe cei pe care nu i-ai numit, doresc să aud despre ei în detaliu, precum și despre alți mii de regi. Și, O, tu, cel cu mare noroc, se cuvine să-mi spui în întregime scopul pentru care acei Maharathas, egali cu cei cerești înșiși, s-au născut pe pământ.”

**Vaisampayana a spus**: Am auzit, O, monarhule, că ceea ce ceri este un mister chiar și pentru zei. Totuși, îți voi vorbi despre asta, după ce mă voi înclina (în fața celui născut din sine). Fiul lui Jamadagni (Parasurama), după ce a lipsit pământul de Kshatriya de douăzeci și una de ori, s-a îndreptat spre cel mai bun dintre munți, Mahendra, și acolo a început penitențele sale ascetice. Și în acel moment, când pământul era lipsit de Kshatriya, doamnele Kshatriya, doritoare de urmași, obișnuiau să vină, O, monarhule, la Brahmani, iar Brahmanii cu jurăminte rigide aveau relații cu ele numai în perioada fertilă, dar niciodată, O, rege, din poftă și în afara perioadei fertile. Și mii de doamne Kshatriya au conceput din astfel de relații cu Brahmanas. Atunci, O, monarhule, s-au născut mulți Kshatriya cu energie mai mare, băieți și fete, astfel încât rasa Kshatriya să poată prospera. Și astfel a apărut rasa Kshatriya din doamnele Kshatriya și Brahmanas cu penitențe ascetice. Și noua generație, binecuvântată cu o viață lungă, a început să prospere în virtute. Și astfel au fost restabilite cele patru ordine, având Brahmanii în frunte. Și fiecare bărbat din acea vreme se apropia de soția sa în timpul sezonului ei și niciodată din poftă și în afara sezonului. Și, O, taur al neamului Bharata, în același fel, și alte creaturi, chiar și cele născute în neamul păsărilor, se apropiau de soțiile lor numai

în timpul sezonului. Și, O, protector al pământului, s-au născut sute de mii de creaturi, toate virtuoase, care au început să se înmulțească în virtute, toate fiind libere de suferință și boală. Și, O, tu, cel cu pașii de elefant, acest pământ întins, având oceanul ca graniță, cu munții, pădurile și orașele sale, a fost din nou guvernat de Kshatriya. Și când pământul a început să fie din nou guvernat cu virtute de către Kshatriya, celelalte ordine, având Brahmana în frunte, au fost cuprinse de o mare bucurie. Iar regii, renunțând la toate viciile născute din poftă și mânie și pedepsind în mod drept pe cei care meritau, au protejat pământul. Iar cel cu o sută de sacrificii, care avea și o mie de ochi, văzând că monarhii Kshatriya domneau cu atâta virtute, a revărsat ploi dătătoare de viață la timpul și în locurile potrivite și a binecuvântat toate creaturile. Atunci, O, rege, nimeni dintre cei imaturi nu a murit și nimeni nu a cunoscut o femeie înainte de a ajunge la maturitate. Și astfel, O, taur al neamului Bharata, pământul, până la țărmurile oceanului, s-a umplut de oameni care trăiau mult. Kshatriya au făcut mari sacrificii, oferind multă bogăție. Și brahmanii studiau cu toții *Vedele* cu ramurile lor și *Upanishadele*. Și, O, rege, niciun brahman din acele vremuri nu vindea *Vedele* (adică nu le preda pentru bani) și nici nu le citea cu voce tare în prezența unui *sudra*. Vaisyașii, cu ajutorul boilor, arau pământul. Și nu înjugau niciodată vitele ei înșiși. Și hrăneau cu grijă toate vitele slabe. Și oamenii nu mulgeau vacile atâta timp cât viței beau numai lapte de la mamele lor (fără să fi mâncat iarbă sau orice alt aliment). Și niciun negustor din acele vremuri nu-și vindea marfa cu cântare false. Și, O, tigrule printre oameni, toate persoanele, respectând căile virtuții, făceau totul cu ochii ațintiți asupra virtuții. Și, O, monarhule, toate ordinele erau conștiente de îndatoririle lor respective. Astfel, O, tigrule printre oameni, virtutea în acele vremuri nu a suferit niciodată vreo diminuare. Și, O, taur al neamului Bharata, atât vacile, cât și femeile dădeau naștere copiilor lor la timpul potrivit. Și copacii rodiseră flori și fructe în mod corespunzător, în funcție de anotimpuri. Și astfel, O, rege, epoca *krita* fiind atunci în plină desfășurare, întregul pământ era plin de numeroase creaturi.

Și, O, taur al neamului Bharata, când astfel era starea binecuvântată a lumii terestre, Asurii, O, stăpân al oamenilor, au început să se nască în familii regale. Iar fiii lui Diti (Daityas), fiind învinși în repetate rânduri în război de fiii lui Aditi (cerești) și lipsiți și de suveranitate și de cer, au început să se încarneze pe pământ. Și, O, rege, Asurii, fiind înzestrați cu puteri mari și dorind suveranitatea, au început să se nască pe pământ printre diverse creaturi, precum vaci, cai, măgari, cămile, bivoli, printre creaturi precum Rakshasas și altele, și printre elefanți și cerbi. Și, O, protector al pământului, datorită celor deja născuți și celor care se nășteau, pământul a devenit incapabil să se susțină. Și printre fiii lui Diti și ai lui Danu, alungați din cer, unii s-au născut pe pământ ca regi de mare mândrie și insolență. Posedând o mare energie, ei au acoperit pământul în diverse forme. Capabili să-i oprime pe toți dușmanii, ei au umplut pământul având oceanul ca graniță. Și prin puterea lor au început să-i asupărească pe *brahmani*, *kshatriya*, *vaisya*, *sudra* și toate celelalte creaturi. Terorizând și ucigând toate creaturile, ei au străbătut pământul, O, rege, în grupuri de sute și mii. Lipsiti de adevăr și virtute, mândri de puterea lor și îmbătați de (vinul) insolenței, ei au insultat chiar și pe marii *Rishi* în schiturile lor.

Și pământul, astfel oprimat de puternicii Asura, înzestrați cu mare forță și energie și posedați de mijloace abundente, a început să se gândească să aștepte pe Brahman. Forța unită a creaturilor (cum ar fi Sesha, Broasca țestoasă și uriașul Elefant), precum și a multor Sesha, a devenit capabilă să susțină pământul cu munții săi, împovărat cum era de greutatea Danava. Și atunci, O, rege, pământul, apăsat de greutate și chinuit de frică, a căutat protecția Strămoșului tuturor creaturilor. Și a văzut pe divinul Brahman — Creatorul lumilor care nu cunoaște deteriorarea — înconjurat de zei, Brahmani și mari Rishi, de o noroc extrem, și adorat de Gandharva și Apsara încântați, mereu angajați în slujba celor cerești. Și Pământul, dorind protecție, i-a prezentat atunci totul, în prezența, O, Bharata, a tuturor Regenților lumilor. Dar, O, rege, obiectul Pământului era cunoscut dinainte de Omniscientul, Autocreatorul și Supremul Domn. Și, O, Bharata, fiind Creatorul universului, de ce n-ar ști el pe deplin ce se află în mințile creaturilor sale, inclusiv ale zeilor și ale Asurilor? O, rege, Domnul Pământului, Creatorul tuturor creaturilor, numit și Isa, Sambhu, Prajapati, i-a vorbit atunci.

**Și Brahman a spus**: „O, deținătoare de bogății, pentru îndeplinirea scopului pentru care te-ai apropiat de mine, voi numi pe toți locuitorii cerurilor.”

**Vaisampayana a continuat**: După ce i-a spus acestea Pământului, O, rege, divinul Brahman și-a luat rămas bun de la ea. Apoi, Creatorul le-a poruncit tuturor zeilor, spunând: „Pentru a ușura povara Pământului, mergeți și nașteți-vă în el, fiecare în funcție de rolul său, și căutați conflictul (cu Asurii deja născuți acolo)”. Și Creatorul tuturor, chemând și toate triburile Gandharvas și Apsaras, le-a spus aceste cuvinte de profundă importanță: „Duceți-vă și nașteți-vă printre oameni, în conformitate cu rolurile voastre respective, în forme care vă plac”.

Și toți zeii, împreună cu Indra, auzind aceste cuvinte ale Domnului celeștilor – cuvinte care erau adevărate, dezirabile în circumstanțele date și pline de beneficii – le-au acceptat. Și toți, hotărând să coboare pe pământ în rolurile lor respectate, s-au dus la Narayana, ucigașul tuturor dușmanilor, la Vaikunth — cel care are discul și buzduganul în mâini, care este îmbrăcat în purpură, care este de o mare splendoare, care are lotusul pe buric, care este ucigașul dușmanilor zeilor, care are ochii ațintiți asupra pieptului său larg (în poziția *yoga*), care este însuși stăpânul Prajapati, suveranul tuturor zeilor, de o putere nemaipomenită, care are semnul vârtejului de bun augur pe piept, care este mișcătorul facultăților fiecăruia și care este adorat de toți zeii. Indra, cel mai înălțat dintre oameni, i s-a adresat, spunând: „Întrupează-te”. Iar Hari a răspuns: „Așa să fie”.

## SECȚIUNEA LXV

(**Sambhava Parva**)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Indra s-a consultat cu Narayana despre coborârea acestuia din cer pe pământ, împreună cu toți zeii, în funcție de rolurile lor respective. Și, după ce a dat porunci tuturor locuitorilor din cer, Indra s-a întors din lăcașul lui Narayana. Iar locuitorii din cer s-au încarnat treptat pe pământ pentru distrugerea Asurilor și pentru binele celor trei lumi. Și apoi, O, tigru printre regi, cei cerești s-au născut, după cum au dorit, în rasele *Brahmarshi* și ale înțelepților regali. Și au ucis Danava, Rakshasa, Gandharva și Șerpii, alți mâncători de oameni și multe alte creaturi. Și, O, taur al neamului Bharata, Danava, Rakshasa, Gandharva și Șerpii nu au putut ucide ființele celeste întrupate nici măcar în copilărie, atât de puternici erau.

**Janamejaya a spus**: „Doresc să aud de la începutul nașterilor zeilor, Danava, Gandharva, Apsara, oameni, Yakshas și Rakshasa. De aceea, se cuvine să-mi povestești despre nașterile tuturor creaturilor”.

**Vaisampayana a spus**: Într-adevăr, după ce m-am închinat Celui care s-a creat pe Sine, îți voi povesti în detaliu originea celor cerești și a celorlalte creaturi. Se știe că Brahman are șase fii spirituali, și anume Marichi, Atri, Angiras, Pulastya, Pulaha și Kratu. Fiul lui Marichi este Kasyapa, iar din Kasyapa au luat naștere aceste creaturi. Lui Daksha (unul dintre Prajapatis) i s-au născut treisprezece fiice de mare noroc. Fiicele lui Daksha sunt, O, tigru printre oameni și prinț al neamului Bharata, Aditi, Diti, Danu, Kala, Danayu, Sinhika, Krodha, Pradha, Viswa, Vinata, Kapila, Muni și Kadru. Fiii și nepoții acestora, înzestrați cu o mare energie, sunt nenumărați. Din Aditi au provenit cei doisprezece Adityas, care sunt stăpânii universului. Și, O, Bharata, așa cum sunt ei conform numelor lor, ți-i voi număra. Ei sunt Dhatri, Mitra, Aryaman, Sakra, Varuna, Ansa, Vaga, Vivaswat, Usha, Savitri, Tvashtri și Vishnu. Cel mai tânăr, însă, este superior tuturor în ceea ce privește meritele. Diti a avut un fiu numit Hiranyakasipu. Iar ilustrul Hiranyakasipu a avut cinci fii, toți faimoși în întreaga lume. Cel mai mare dintre ei era Prahlada, următorul era Sahradha; al treilea era Anuhrada; iar după el erau Sivi și Vashkala. Și, O Bharata, se știe pretutindeni că Prahlada a avut trei fii. Aceștia erau Virochana, Kumbha și Nikumbha. Și lui Virochana i s-a născut un fiu, Vali, de mare vitejie. Iar fiul lui Vali este cunoscut ca fiind marele Asura, Vana. Binecuvântat cu

noroc, Vana era un adept al lui Rudra şi era cunoscut şi sub numele de Mahakala. Şi Danu a avut patruzeci de fii, O Bharata! Cel mai mare dintre ei era Viprachitti, de mare renume, Samvara, Namuchi şi Pauloman; Asiloman, Kesi şi Durjaya; Ayahsiras, Aswasiras şi puternicul Aswasanku; de asemenea, Gaganamardhan, Vegavat şi cel numit Ketumat; Swarbhanu, Aswa, Aswapati, Vrishaparvan şi apoi Ajaka; şi Aswagriva, Sukshama şi Tuhunda, de mare putere, Ekapada şi Ekachakra, Virupaksha, Mahodara şi Nichandra, Nikumbha, Kupata şi apoi Kapata; Sarabha, Sulabha, Surya, apoi Chandramas; aceştia din neamul Danu sunt consideraţi a fi bine-cunoscuţi. Surya şi Chandramas (Soarele şi Luna) din lumea celestă sunt alte persoane, şi nu fiii lui Danu, aşa cum s-a menţionat mai sus. Următorii zece, înzestraţi cu mare putere şi vigoare, s-au născut, de asemenea, O, rege, în neamul lui Danu: Ekaksha, Amritapa, de un curaj eroic, Pralamva şi Naraka, Vatrapi, Satrutapana şi Satha, marele Asura; Gavishtha şi Vanayu, precum şi Danava numit Dirghajiva. Şi, O, Bharata, fiii şi nepoţii acestora erau cunoscuţi ca fiind nenumăraţi. Şi Sinhika a dat naştere lui Rahu, persecutorul Soarelui şi Lunii, şi altor trei, Suchandra, Chandrahantri şi Chandrapramardana. Şi nenumăraţii descendenţi ai lui Krura (krodha) erau la fel de strâmbi şi răi ca ea însăşi. Şi tribul era furios, făcea fapte strâmbe şi persecuta duşmanii. Şi Danayu avea, de asemenea, patru fii care erau tauri printre Asuri. Aceştia erau Vikshara, Vala, Vira şi Vritra, marele Asura. Şi fiii lui Kala erau toţi ca Yama înşuşi şi învingători ai tuturor duşmanilor. Ei aveau o energie extraordinară şi îi asupreau pe toţi duşmanii. Fiii lui Kala erau Vinasana şi Krodha, apoi Krodhahantri şi Krodhasatru. Şi mai erau mulţi alţii printre fiii lui Kala. Sukra, fiul unui Rishi, era marele preot al Asurilor. Celebrul Sukra avea patru fii care erau preoţi ai Asurilor. Aceştia erau Tashtadhara şi Atri, şi alţi doi cu fapte feroce. Ei erau ca Soarele însuşi în energie şi şi-au pus inimile să dobândească regiunile lui Brahman.

Astfel am recitat, aşa cum am auzit în *Purana*, despre descendenţii zeilor şi ai Asurilor, amândoi de mare putere şi energie. Sunt incapabil, O, rege, să număr descendenţii acestora, nenumăraţi cum sunt, nu sunt prea cunoscuţi de faimă.

Iar fiii lui Vinata erau Tarkhya şi Arishtanemi, Garuda şi Aruna, Aruni şi Varuni. Sesha sau Ananta, Vasuki, Takshaka, Kumara şi Kulika sunt cunoscuţi ca fiind fiii lui Kadru; iar Bhimasena, Ugrasena, Suparna, Varuna, Gopati şi Dhritarashtra, şi Suryavarchas al şaptelea, Satyavachas, Arkaparna, Prayuta, Bhima şi Chitraratha, renumiţi, cu o mare erudiţie şi stăpâni pe pasiunile lor, apoi Kalisiras şi, O, rege, Parjanya, al paisprezecelea din listă, Kali, al cincisprezecelea, şi Narada, al şaisprezecelea — aceşti Devaşi şi Gandharva sunt cunoscuţi ca fiind fiii lui Muni (fiica lui Daksha, aşa cum s-a menţionat anterior). Voi povesti despre mulţi alţii, O, Bharata! Anavadya Manu, Vansa, Asura, Marganapria, Anupa, născuţi din Rapila, aşa cum se menţionează în *Purana*. Subhaga, Vasi, erau fiicele născute de Pradha, Siddha şi Purna, şi Varhin şi Purnayus, de mare renume, Brahmacharin, Ratiguna şi Suparna, care era al şaptelea; Viswavasu, Bhanu şi Suchandra, care era a zecea, erau şi ei fiii lui Pradha. Toţi aceştia erau Gandharvas cereşti. Şi se ştie, de asemenea, că această Pradha de mare noroc, prin intermediul celestului Rishi (Kasyapa, soţul ei), a născut pe cele sacre dintre Apsaras, Alamvusha, Misrakesi, Vidyutparna, Tilottama, Aruna, Rakshita, Rambha, Manorama, Kesini, Suvahu, Surata, Suraja şi Supria erau fiicele, iar Ativahu şi celebrii Haha şi Huhu, precum şi Tumvuru erau fiii — cei mai buni dintre Gandharvas — ai Pradha şi Amrita. Brahmanii, vacile, Gandharvas şi Apsaras s-au născut din Rapila, aşa cum se menţionează în *Purana*.

Astfel ţi-am povestit naşterea tuturor creaturilor, după cum se cuvine – a Gandharvas şi Apsaras, a şerpilor, Suparnas, Rudras şi Maruts; a vacilor şi a Brahmanas binecuvântaţi cu mare noroc şi cu fapte sacre. Şi această poveste (dacă este citită) prelungeşte durata vieţii, este sacră, demnă de toată lauda şi aduce plăcere urechii. Ar trebui ascultată şi recitată mereu altora, într-o stare de spirit adecvată.

„Cel care citeşte în mod corespunzător această relatare despre naşterea tuturor creaturilor

înalte în prezența zeilor și a brahmanilor, obține o descendență numeroasă, noroc și faimă, și ajunge, de asemenea, în lumi excelente în viața de apoi.”

## SECȚIUNEA LXVI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Se știe că fiii spirituali ai lui Brahman erau cei șase mari Rishi (deja menționați). Mai era unul pe nume Sthanu. Și fiii lui Sthanu, înzestrați cu o mare energie, erau, după cum se știe, unsprezece. Ei erau Mrigavayadha, Sarpa, Niriti, de mare renume; Ajaikapat, Ahivradhna și Pinaki, asupritorul dușmanilor; Dahana și Iswara, și Kapali, de mare splendoare; și Sthanu, și ilustrul Bharga. Aceștia sunt numiți cei unsprezece Rudra. S-a spus deja că Marichi, Angiras, Atri, Pulastya, Pulaha și Kratu — acești șase mari Rishi cu mare energie — sunt fiii lui Brahman. Este bine cunoscut în lume că Angiras are trei fii: Vrihaspati, Utathya și Samvarta, toți cu jurăminte stricte. Și, O, rege, se spune că fiii lui Atri sunt numeroși. Și, fiind mari Rishi, toți sunt familiarizați cu *Vedele*, încununați cu succes ascetic și cu suflete în pace perfectă. Și, O, tigru printre regi, fiii lui Pulastya, de mare înțelepciune, sunt Rakshasas, Maimuțe, Kinnaras (jumătate oameni și jumătate cai) și Yakshas. Și, O, rege, se spune că fiii lui Pulaha erau Salabhas (insectele înaripate), leii, Kimpurushas (jumătate lei și jumătate oameni), tigrii, urșii și lupii. Iar fiii lui Kratu, sacri ca sacrificii, sunt tovarășii lui Surya, Valikhilyas), cunoscuți în trei lumi și devotați adevărului și jurămintelor. Și, O, protector al Pământului, ilustrul Rishi Daksha, cu sufletul în pace deplină și de mare ascetism, a izvorât din degetul drept al lui Brahman. Și din degetul stâng al lui Brahman a luat naștere soția înaltului Daksha. Și Muni a avut cu ea cincizeci de fiice; și toate aceste fiice aveau trăsături și membre fără cusur și ochi ca petalele de lotus. Și domnul Daksha, neavând fii, a făcut din aceste fiice Putrikas (astfel încât fiii lor să aparțină atât lui, cât și soților lor). Și Daksha a dăruit, conform ordonanței sacre, zece dintre fiicele sale lui Dharma, douăzeci și șapte lui Chandra (Luna) și treisprezece lui Kasyapa. Ascultați-mă cum vă povestesc despre soțiile lui Dharma, după numele lor. Sunt zece în total: Kirti, Lakshmi, Dhriti, Medha, Pushti, Sraddha, Kria, Buddhi, Lajja și Mali. Acestea sunt soțiile lui Dharma, așa cum au fost numite de Cel care s-a creat pe sine. Se știe, de asemenea, în întreaga lume că soțiile lui Soma (Luna) sunt douăzeci și șapte. Și soțiile lui Soma, toate cu jurăminte sacre, sunt folosite pentru a indica timpul; ele sunt Nakshatras și Yoginis și au devenit astfel pentru a ajuta cursul lumilor.

Și Brahman a mai avut un fiu pe nume Manu. Manu a avut un fiu pe nume Prajapati. Prajapati a avut opt fii, numiți Vasus, pe care îi voi numi în detaliu. Aceștia erau Dhara, Dhruva, Soma, Aha, Anila, Anala, Pratyusha și Prabhasa. Acești opt sunt cunoscuți sub numele de Vasus. Dintre aceștia, Dhara și Dhruva, cel care cunoștea adevărul, s-au născut din Dhumra; Chandramas (Soma) și Swasana (Anila) s-au născut din inteligentul Swasa; Aha era fiul lui Rata, iar Hutasana (Anala) era fiul lui Sandilya; Pratyusha și Prabhasa erau fiii lui Prabhata. Dhara a avut doi fii, Dravina și Huta-havya-vaha. Fiul lui Dhruva este ilustrul Kala (Timpul), distrugătorul lumilor. Iar fiul lui Soma este strălucitorul Varchas. Și Varchas a avut cu soția sa Manohara trei fii: Sisira și Ramana. Iar fiii lui Aha erau Jyotih, Sama, Santa și Muni. Iar fiul lui Agni este chipeșul Kumara, născut într-o pădure de stuf. El este numit și Kartikeya, deoarece a fost crescut de Krittika și alții. Și, după Kartikeya, s-au născut cei trei frați ai săi, Sakha, Visakha și Naigameya. Soția lui Anila este Siva, iar fiii lui Siva erau Manojava și Avijnataagati. Aceștia doi erau fiii lui Anila. Fiul lui Pratyusha, trebuie să știi, este Rishi numit Devala; iar Devala a avut doi fii, care erau amândoi extrem de iertători și aveau o mare putere mentală. Iar sora lui Vrihaspati, prima dintre femei, rostind adevărul sacru, angajată în penitențe ascetice, a rătăcit pe tot pământul; și a devenit soția lui Prabhasa, al optulea Vasu. Și ea l-a născut pe ilustrul Viswakarman, fondatorul tuturor artelor. Și el a fost inițiatorul a o mie de arte, inginerul nemuritorilor, creatorul tuturor tipurilor de ornamente și primul dintre artiști. El a fost cel care a construit carele celeste ale zeilor, iar omenirea poate trăi datorită invențiilor acestui ilustru personaj. Din acest motiv, el este venerat de oameni. El este etern și neschimbător, acest Viswakarman.

Iar ilustrul Dharma, distribuitorul tuturor fericirilor, luând înfățișare umană, a ieşit din sânul drept al lui Brahman. Şi Ahasta (Dharma) are trei fii excelenţi, capabili să farmece orice creatură. Ei sunt Sama, Kama, Harsha (Pacea, Dorinţa şi Bucuria). Şi prin energia lor, ei susţin lumile. Soţia lui Kama este Rati, a lui Sama este Prapti, iar soţia lui Harsha este Nanda. Şi, într-adevăr, lumile depind de ei.

Aceştia sunt cei treizeci şi trei de zei (cei opt Vasu, cei unsprezece Rudra, cei doisprezece Aditya, Prajapati şi Vashatkara). Voi povesti acum despre descendenţii lor în funcţie de Pakshas, Kulas şi Ganas. Rudras, Saddhyas, Maruts, Vasus, Bhargavas şi Viswedevas sunt consideraţi fiecare ca un Paksha. Garuda, fiul lui Vinata, şi puternicul Aruna, precum şi ilustrul Vrihaspati sunt consideraţi printre Adityas. Gemenii Aswins, toate plantele anuale şi toate animalele inferioare sunt considerate printre Guhyakas.

Acestea sunt *Ganas* ale zeilor recitaţi ţie, O, rege! Această recitare curăţă oamenii de toate păcatele.

Ilustrul Bhrigu a ieşit, sfâşiind pieptul lui Brahman. Învăţatul Sukra este fiul lui Bhrigu. Şi învăţatul Sukra, devenind o planetă şi angajat, conform poruncii Celui care există prin Sine, în a revărsa şi a reţine ploaia, şi în a distribui şi a ierta calamităţile, traversează cerurile pentru a susţine vieţile tuturor creaturilor din cele trei lumi. Şi învăţatul Sukra, de mare inteligenţă şi înţelepciune, de jurăminte rigide, ducând viaţa unui *Brahmacharin*, s-a împărţit în două prin puterea ascetismului şi a devenit ghidul spiritual atât al Daityas, cât şi al zeilor. Şi după ce Sukra a fost astfel angajat de Brahman în căutarea bunăstării (zeilor şi Asurilor), Bhrigu a născut un alt fiu excelent. Acesta era Chyavana, care era ca soarele aprins, cu suflet virtuos şi de mare faimă. Şi el a ieşit din pântecele mamei sale în furie şi a devenit cauza eliberării mamei sale, O, rege (din mâinile Rakshasas). Şi Arushi, fiica lui Manu, a devenit soţia înţeleptului Chyavana. Şi din ea s-a născut Aurva, de mare reputaţie. Şi el a ieşit, sfâşiind coapsa lui Arushi. Şi Aurva a zămislit Richika. Şi Richika, chiar şi în copilărie, a devenit posedat de o mare putere şi energie şi de toate virtuţile. Şi Richika l-a zămislit pe Jamadagni. Şi Jamadagni, cu sufletul înalt, a avut patru fii. Cel mai tânăr dintre ei era Rama (Parasurama). Rama era superior tuturor fraţilor săi în ceea ce priveşte calităţile sale. Era priceput în mânuirea tuturor armelor şi a devenit ucigaşul Kshatriyilor. Îşi controla complet pasiunile. Aurva a avut o sută de fii, Jamadagni fiind cel mai mare. Aceşti o sută de fii au avut mii de descendenţi răspândiţi pe tot pământul.

Şi Brahman mai avea doi fii, Dhatri şi Vidhath, care au rămas cu Manu. Sora lor este Lakshmi, care are reşedinţa în mijlocul lotuşilor. Iar fiii spirituali ai Lakshmi sunt caii care zboară pe cer. Fiica lui Sukra, numită Divi, a devenit soţia cea mai în vârstă a lui Varuna. Ea a născut un fiu numit Vala şi o fiică numită Sura (vin), spre bucuria zeilor. Adharma (Păcatul) s-a născut când creaturile (din lipsă de hrană) au început să se devoreze unele pe altele. Adharma distruge întotdeauna toate creaturile. Adharma o are pe Niriti ca soţie, de unde provin Rakshasas, numiţi Nairitas (descendenţii lui Niriti). Ea mai are şi alţi trei fii cruzi, mereu angajaţi în fapte păcătoase. Aceştia sunt Bhaya (frica), Mahabhaya (teroarea) şi Mrityu (Moartea), care este mereu angajat în uciderea tuturor creaturilor. Şi, deoarece el distruge totul, nu are soţie şi nici fii. Şi Tamra a născut cinci fiice cunoscute în întreaga lume. Ele sunt Kaki (cioara), Syeni (şoimul), Phasi (găina), Dhritarashtri (gâsca) şi Suki (papagalul). Kaki a născut corbii; Syeni, şoimii, cocoşii şi vulturii; Dhritarashtri, toate raţele şi lebădele; şi ea a născut şi toate Chakravakas; iar frumoasa Suki, cu calităţi amabile şi posedând toate semnele de bun augur, a născut toţi papagalii. Iar Krodha a dat naştere la nouă fiice, toate cu temperament furios. Şi numele lor erau Mrigi, Mrigamanda, Hari, Bhadramana, Matangi, Sarduli, Sweta, Surabhi şi plăcuta Surasa, binecuvântată cu toate virtuţile. Şi, O, cel mai de seamă dintre oameni, descendenţii lui Mrigi sunt toţi animale din specia cerbilor. Iar descendenţii lui Mrigamanda sunt toate animalele din specia urşilor şi cele numite Srimara (cu picioare dulci). Iar Bhadramana a zămislit elefanţii celeşti, Airavata. Şi descendenţii lui Hari sunt

toate animalele din specia maimuțelor, înzestrate cu o mare activitate, la fel și toți caii. Și acele animale, numite *Go-langula* (cu coadă de vacă), se spune că sunt descendenții lui Hari. Și Sarduli a zămislit numeroși lei și tigri, precum și leoparzi și toate celelalte animale puternice. Și, O, rege, descendenții lui Matangi sunt toți elefanții. Și Sweta a zămislit marele elefant cunoscut sub numele de Sweta, dotat cu o mare viteză. Și, O, rege, Surabhi a dat naștere la două fiice, amabila Rohini și renumita Gandharvi. Și, O Bharata, ea mai avea încă două fiice, numite Vimala și Anala. Din Rohini au provenit toate vacile, iar din Gandharvi toate animalele din specia cailor. Iar Anala a dat naștere celor șapte tipuri de copaci care produc fructe pulpoase. (Aceștia sunt curmalul, palmierul, *hintala*, *tali*, curmalul mic, nucul și nuca de cocos.) Și mai avea o fiică numită Suki (mama speciei papagalilor). Iar Surasa a născut un fiu numit *Kanka* (o specie de păsări cu pene lungi). Iar Syeni, soția lui Aruna, a dat naștere la doi fii cu mare energie și forță, numiți *Sampati* și puternicul *Jatayu*. Surasa a născut și *Nagas*, iar Kadru, *Punnagas* (șerpi). Și Vinata a avut doi fii, Garuda și Aruna, cunoscuți peste tot. Și, O, rege al oamenilor, O, cel mai de seamă dintre oamenii inteligenți, astfel am descris pe deplin genealogia tuturor creaturilor principale. Ascultând aceasta, un om este curățat pe deplin de toate păcatele sale, dobândește o mare cunoaștere și, în cele din urmă, ajunge la prima dintre stările din viața de apoi!

## SECȚIUNEA LXVII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: „O, venerabile, doresc să aud de la tine în detaliu despre naşterea, printre oameni, a zeilor, a Danavilor, a Gandharvilor, a Rakshasilor, a leilor, a tigrilor și a celorlalte animale, a șerpilor, a păsărilor și, de fapt, a tuturor creaturilor. Doresc, de asemenea, să aud despre faptele și realizările acestora, în ordinea cuvenită, după ce s-au încarnat în forme umane.”

**Vaisampayana a spus**: O, rege al oamenilor, îți voi povesti mai întâi despre acei celestiali și Danavi care s-au născut printre oameni. Primul dintre Danavi, cunoscut sub numele de Viprachitti, a devenit acel taur printre oameni, cunoscut sub numele de Jarasandha. Și, O, rege, acel fiu al lui Diti, cunoscut sub numele de Hiranyakasipu, era cunoscut în această lume printre oameni ca puternicul Sisupala. Cel care era cunoscut sub numele de Samhlada, fratele mai mic al lui Prahlada, a devenit printre oameni faimosul Salya, acel taur printre Valhikas. Energicul Anuhlada, care era cel mai tânăr, a devenit cunoscut în lume sub numele de Dhrishtaketu. Și, O, rege, acel fiu al lui Diti care era cunoscut sub numele de Sivi a devenit pe pământ faimosul monarh Druma. Iar cel care era cunoscut ca marele Asura Vashkala a devenit pe pământ marele Bhagadatta. Cei cinci mari Asura înzestrați cu o mare energie, Ayahsira, Aswasira, plin de energie Aysanku, Gaganamurdhan și Vegavat, s-au născut toți în linia regală a Kekaya și au devenit toți mari monarhi. Celălalt Asura cu energie puternică, cunoscut sub numele de Ketumat, a devenit pe pământ monarhul Amitaujas, cunoscut pentru faptele sale teribile. Marele Asura cunoscut sub numele de Swarbhanu a devenit pe pământ monarhul Ugrasena, cunoscut pentru faptele sale feroce. Marele Asura, cunoscut sub numele de Aswa, a devenit pe pământ monarhul Asoka, cu o energie extraordinară și invincibil în luptă. Și, O, rege, fratele mai mic al lui Aswa, cunoscut sub numele de Aswapati, fiul lui Diti, a devenit pe pământ puternicul monarh Hardikya. Marele și norocosul Asura, cunoscut sub numele de Vrishaparvan, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Dirghaprajna. Și, O, rege, fratele mai mic al lui Vrishaparvan, cunoscut sub numele de Ajaka, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Salwa. Puternicul și mărețul Asura, cunoscut sub numele de Aswagriva, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Rochamana. Și, O, rege, Asura cunoscut sub numele de Sukshma, înzestrat cu o mare inteligență și ale cărui realizări erau, de asemenea, mari, a devenit pe pământ faimosul rege Vrihadratha. Iar primul dintre Asura, cunoscut sub numele de Tuhunda, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Senavindu. Acel Asura de mare putere, cunoscut sub numele de Ishupa, a devenit monarhul Nagnajita, renumit pentru vitejia sa. Marele Asura, cunoscut sub numele de Ekachakra, a devenit cunoscut pe pământ sub numele de Pritivindhya. Marele Asura Virupaksha,

capabil să manifeste diverse moduri de luptă, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Chitravarman. Primul dintre Danavas, eroicul Hara, care a umilit mândria tuturor dușmanilor, a devenit pe pământ faimosul și norocosul Suvahu. Asura Suhtra, de mare energie și distrugător al dușmanilor, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul norocos, Munjakesa. Asura de mare inteligență numit Nikumbha, care nu a fost niciodată învins în luptă, s-a născut pe pământ ca rege Devadhipa, primul dintre monarhi. Marele Asura cunoscut printre fiii lui Diti sub numele de Sarabha a devenit pe pământ înțeleptul regal numit Paurava. Și, O, rege, marele Asura de energie extraordinară, norocosul Kupatha, s-a născut pe pământ ca faimosul monarh Suparswa. Marele Asura, O, rege, numit Kratha, s-a născut pe pământ ca înțeleptul regal Parvateya, cu o înfățișare strălucitoare ca un munte de aur. El, printre Asura, cunoscut sub numele de Salabha al doilea, a devenit pe pământ monarhul Prahlada în țara Valhikas. Cel mai important dintre fiii lui Diti, cunoscut sub numele de Chandra și frumos ca însuși stăpânul stelelor, a devenit pe pământ cunoscut sub numele de Chandravarman, regele Kamvojas. Taurul dintre Danavas, cunoscut sub numele de Arka, a devenit pe pământ, O, rege, înțeleptul regal Rishika. Cel mai bun dintre Asura, cunoscut sub numele de Mritapa, a devenit pe pământ, O, cel mai bun dintre regi, monarhul Pascimanupaka. Marele Asura cu energie nemaiîntâlnită, cunoscut sub numele de Garishtha, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Drumasena. Marele Asura, cunoscut sub numele de Mayura, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Viswa. Cel care era fratele mai mic al lui Mayura și se numea Suparna a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Kalakirti. Puternicul Asura, cunoscut sub numele de Chandrahantri, a devenit pe pământ înțeleptul regal Sunaka. Marele Asura, numit Chandravinasana, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Janaki. Taurul dintre Danavi, O, prinț al neamului Kuru, numit Dhirghajihva, a devenit cunoscut pe pământ ca Kasiraja. Graha, care a fost adus pe lume de Sinhika și care a persecutat Soarele și Luna, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Kratha. Cel mai mare dintre cei patru fii ai lui Danayu, cunoscut sub numele de Vikshara, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul plin de energie, Vasumitra. Al doilea frate al lui Vikshara, marele Asura, s-a născut pe pământ ca rege al țării, numit Pandya. Cel mai bun dintre Asura, cunoscut sub numele de Valina, a devenit pe pământ monarhul Paundramatsyaka. Și, O, rege, acel mare Asura cunoscut sub numele de Vritra a devenit pe pământ înțeleptul regal cunoscut sub numele de Manimat. Asura, care era fratele mai mic al lui Vritra și cunoscut sub numele de Krodhahantri, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Danda. Celălalt Asura, cunoscut sub numele de Krodhavardhana, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Dandadhara. Cei opt fii ai lui Kaleyas care s-au născut pe pământ au devenit toți mari regi, înzestrați cu vitejia tigrilor. Cel mai mare dintre ei a devenit regele Jayatsena în Magadha. Al doilea dintre ei, în vitejie, asemenea lui Indra, a devenit cunoscut pe pământ ca Aparajita. Al treilea dintre ei, înzestrat cu o mare energie și putere de a produce înșelăciune, s-a născut pe pământ ca rege al Nishadas, dotat cu o mare vitejie. Celălalt dintre ei, cunoscut ca al patrulea, era cunoscut pe pământ sub numele de Srenimat, cel mai bun dintre înțelepții regali. Marele Asura dintre ei, care era al cincilea, a devenit cunoscut pe pământ ca regele Mahanjas, asupritorul dușmanilor. Cel de-al șaselea dintre ei, un mare Asura dotat cu o mare inteligență, a devenit cunoscut pe pământ sub numele de Abhiru, cel mai bun dintre înțelepții regali. Cel de-al șaptelea dintre ei a devenit cunoscut pe tot pământul, de la centru până la mare, ca regele Samudrasena, bine familiarizat cu adevărurile scripturilor. Al optulea dintre Kaleyas, cunoscut sub numele de Vrihat, a devenit pe pământ un rege virtuos, mereu angajat în binele tuturor creaturilor. Puternicul Danava, cunoscut sub numele de Kukshi, a devenit pe pământ Parvatiya, datorită strălucirii sale ca a unui munte de aur. Puternicul Asura Krathana, înzestrat cu o mare energie, a devenit cunoscut pe pământ ca monarhul Suryaksha. Marele Asura, cu trăsături frumoase, cunoscut sub numele de Surya, a devenit pe pământ monarhul Valhikas, numit Darada, cel mai important dintre toți regii. Și, O, rege, din tribul Asuras numit Krodhavasa, despre care ți-am vorbit deja, s-au născut pe pământ mulți regi eroici. Madraka, Karnaveshta, Siddhartha, Kitaka; Suvira, Suvahu, Mahavira, Valhika, Kratha, Vichitra, Suratha și frumosul rege Nila; Chiravasa, Bhumipala, Dantavakra și cel numit Durjaya; tigrul dintre regi, numit Rukmi; regele Janamejaya, Ashada, Vayuvega și Bhuritejas; Ekalavya, Sumitra, Vatadhana și Gomukha; tribul regilor numit Karushakas și Khemadhurti; Srutayu, Udvaha și Vrihatsena; Kshema, Ugratirtha, regele Kalingas; și Matimat,

cunoscut sub numele de regele Iswara; aceşti primi regi s-au născut toţi din clasa Asura numită Krodhavasa.

Pe pământ s-a născut şi un puternic Asura, cunoscut printre Danavi sub numele de Kalanemi, înzestrat cu o mare forţă, cu realizări măreţe şi binecuvântat cu o mare parte din prosperitate. El a devenit fiul puternic al lui Ugrasena şi era cunoscut pe pământ sub numele de Kansa. Iar cel care era cunoscut printre Asura sub numele de Devaka şi care era, în plus, în splendoare asemenea lui Indra însuşi, s-a născut pe pământ ca cel mai important rege al Gandharva. Şi, O, monarhule, să ştii că Drona, fiul lui Bharadwaja, care nu s-a născut din nicio femeie, a provenit dintr-o parte a celestului Rishi Vrihaspati, cu mari realizări. Şi el era prinţul tuturor arcaşilor, familiarizat cu toate armele, cu realizări măreţe şi cu o mare energie. Ar trebui să ştii că era, de asemenea, foarte familiarizat cu *Vedele* şi cu ştiinţa armelor. Era un om cu fapte minunate şi mândria neamului său. Şi, O, rege, fiul său, eroicul Aswatthaman, cu ochi ca petalele de lotus, înzestrat cu o energie nemaiîntâlnită, teroarea tuturor duşmanilor, marele opresor al tuturor inamicilor, s-a născut pe pământ, din uniunea lui Mahadeva, Yama, Kama şi Krodha. Şi din blestemul lui Vasishtha şi din porunca lui Indra, cei opt Vasu s-au născut din Ganga şi din soţul ei, Santanu. Cel mai tânăr dintre ei era Bhishma, cel care alunga temerile Kuruşilor, înzestrat cu o mare inteligenţă, cunoscător al *Vedelor*, primul vorbitor şi cel care micşora rândurile inamicilor. Şi, posedând o energie puternică şi fiind primul dintre toţi cei familiarizaţi cu armele, el l-a întâlnit pe ilustrul Rama însuşi, fiul lui Jamadagni din neamul Bhrigu. Şi, O, rege, acel înţelept brahman care, pe pământ, era cunoscut sub numele de Kripa şi era întruchiparea tuturor calităţilor bărbăteşti, s-a născut din tribul Rudras. Şi puternicul luptător cu carul şi rege care pe pământ era cunoscut sub numele de Sakuni, acel zdrobitor de duşmani, ar trebui să ştii, O, rege, că era chiar Dwapara (al treilea *yuga*). Şi cel care era Satyaki, cu ţinta sigură, acel susţinător al mândriei neamului Vrishni, acel opresor al duşmanilor, născut din partea zeilor numiţi Maruts. Şi acel înţelept regal Drupada, care pe pământ era un monarh, primul dintre toţi cei care purtau arme, s-a născut şi el din acelaşi trib al celor cereşti. Şi, O, rege, ar trebui să ştii şi că Kritavarman, acel prinţ printre oameni, cu fapte de neegalat de nimeni şi cel mai important dintre toţi taurii dintre Kshatriya, s-a născut din aceeaşi parte a celor cereşti. Şi acel înţelept regal, numit Virata, cel care a distrus regatele altora şi marele opresor al tuturor duşmanilor, s-a născut din aceeaşi parte a zeilor. Fiul lui Arishta, cunoscut sub numele de Hansa, s-a născut în neamul Kuru şi a devenit monarhul Gandharvas. Cel cunoscut sub numele de Dhritarashtra, născut din sămânţa lui Krishna-Dwaipayana, înzestrat cu braţe lungi şi mare energie, de asemenea monarh, cu ochi profetic, a orbit ca urmare a greşelii mamei sale şi a mâniei lui Rishi. Fratele său mai mic, care era dotat cu o mare forţă şi era într-adevăr o fiinţă măreaţă cunoscută sub numele de Pandu, devotat adevărului şi virtuţii, era însăşi Puritatea. Şi, O, rege, ar trebui să ştii că cel care era cunoscut pe pământ sub numele de Vidura, care era primul dintre toţi oamenii virtuoşi, care era însuşi zeul Justiţiei, era fiul excelent şi foarte norocos al lui Rishi Atri. Răul şi ticălosul rege Duryodhana, distrugătorul faimei Kurus, s-a născut dintr-o parte a lui Kali pe pământ. El a fost cel care a provocat uciderea tuturor creaturilor şi distrugerea pământului; şi el a fost cel care a alimentat flacăra ostilităţii care în cele din urmă a consumat totul. Cei care fuseseră fiii lui Pulastya (Rakshasas) s-au născut pe pământ printre oamenii fraţilor lui Duryodhana, acel secol de indivizi răi începând cu Duhasasana ca primul dintre ei. Şi, O, taur printre prinţii Bharata, Durmukha, Duhsaha şi alţii ale căror nume nu le menţionez, care l-au susţinut întotdeauna pe Duryodhana (în toate planurile sale), erau, într-adevăr, fiii lui Pulastya. Şi, pe lângă aceşti o sută, Dhritarashtra mai avea un fiu numit Yuyutsu, născut dintr-o soţie Vaisya.

**Janamejaya a spus**: „O, ilustrule, spune-mi numele fiilor lui Dhritarashtra în ordinea naşterii lor, începând cu cel mai mare.”

**Vaisampayana a spus**: O, rege, ei sunt după cum urmează: Duryodhana, Yuyutsu şi, de asemenea, Duhsasana; Duhsaha şi Duhshala, apoi Durmukha; Vivinsati şi Vikarna, Jalasandha, Sulochna, Vinda şi Anuvinda, Durdharsha, Suvahu, Dushpradharshana; Durmarshana, Dushkarna şi

Kama; Chitra şi Vipachitra, Chitraksha, Charuchitra şi Angada, Durmada şi Dushpradharsha, Vivitsu, Vikata, Sama; Urananabha şi Padmanabha, Nanda şi Upanandaka; Sanapati, Sushena, Kundodara; Mahodara; Chitravahu şi Chitravarman, Suvarman, Durvirochana; Ayovahu, Mahavahu, Chitrachapa şi Sukundala, Bhimavega, Bhimavala, Valaki, Bhimavikrama, Ugrayudha, Bhimaeara, Kanakayu, Dridhayudha, Dridhavarman, Dridhakshatra Somakirti, Anadara; Jarasandha, Dridhasandha, Satyasandha, Sahasravaeh; Ugrasravas, Ugrasena şi Kshemamurti; Aprajita, Panditaka, Visalaksha, Duradhara, Dridhahasta şi Suhasta, Vatavega şi Suvarchasa; Adityaketu, Vahvasin, Nagadatta şi Anuyaina; Nishangi, Kuvachi, Dandi, Dandadhara, Dhanugraha; Ugra, Bhimaratha, Vira, Viravahu, Alolupa; Abhaya şi Raudrakarman, precum şi cel care era Dridharatha; Anadhrishya, Kundaveda, Viravi, Dhirghalochana; Dirghavahu; Mahavahu; Vyudhoru, Kanakangana; Kundaja şi Chitraka. Mai era şi o fiică pe nume Duhsala, care era peste sută. Şi Yuyutsu, fiul lui Dhritarashtra cu o soţie Vaisya, era şi el peste sută. Astfel, O, rege, am recitat numele celor o sută de fii şi al fiicei (lui Dhritarashtra). Acum le cunoşti numele în ordinea naşterii lor. Toţi erau eroi şi mari războinici, pricepuţi în arta războiului. În plus, toţi erau versaţi în *Vede* şi, O, rege, toţi studiaseră scripturile. Toţi erau puternici în atac şi apărare şi toţi erau înzestraţi cu învăţătură. Şi, O, monarhule, toţi aveau soţii potrivite lor în graţie şi realizări. Şi, O, rege, când a venit timpul, monarhul Kaurava i-a dăruit fiica sa Duhsala lui Jayadratha, regele Sindhus, în conformitate cu sfaturile lui Sakuni.

Şi, O, monarhule, află că regele Yudhishthira era o parte din Dharma; că Bhimasena era zeul vântului; că Arjuna era Indra, şeful celor celeşti; şi că Nakula şi Sahadeva, cele mai frumoase fiinţe dintre toate creaturile şi fără egal în frumuseţe pe pământ, erau, de asemenea, părţi din gemenii Aswini. Iar cel care era cunoscut ca puternicul Varchas, fiul lui Soma, a devenit Abhimanyu, cel cu fapte minunate, fiul lui Arjuna. Şi înainte de încarnarea sa, O, rege, zeul Soma le-a spus aceste cuvinte celor cereşti: „Nu pot să-mi dau (să mă despart de) fiul meu. El îmi este mai drag decât însăşi viaţa. Să fie aceasta înţelegerea şi să nu fie încălcată. Distrugerea Asurilor de pe pământ este opera celor cereşti şi, prin urmare, este şi opera noastră. Să meargă, aşadar, acest Varchas acolo, dar să nu rămână mult timp. Nara, al cărui tovarăş este Narayana, se va naşte ca fiu al lui Indra şi va fi cunoscut sub numele de Arjuna, puternicul fiu al lui Pandu. Acest băiat al meu va fi fiul său şi va deveni un puternic războinic în tinereţe. Şi lăsaţi-l, voi, cei mai buni dintre nemuritori, să rămână pe pământ timp de şaisprezece ani. Şi când va împlini şaisprezece ani, va avea loc bătălia în care toţi cei născuţi din voi vor distruge războinici puternici. Dar o anumită întâlnire va avea loc fără ca Nara şi Narayana să ia parte la ea. Şi, într-adevăr, voi, cei celestiali, veţi lupta, după ce veţi fi dispus forţele în forma cunoscută sub numele de Chakra-vyuha. Şi fiul meu îi va obliga pe toţi duşmanii să se retragă în faţa lui. Băiatul cu braţe puternice, după ce va pătrunde în formaţia impenetrabilă, va avansa fără teamă în interiorul ei şi va trimite o pătrime din forţa ostilă, în decurs de o jumătate de zi, în regiunile regelui morţilor. Apoi, când nenumăraţi eroi şi puternici războinici în care vor reveni la atac spre sfârşitul zilei, băiatul meu cu braţe puternice va reapărea în faţa mea. Şi el va zămisli un fiu eroic în neamul său, care va continua rasa Bharata aproape dispărută”. Auzind aceste cuvinte ale lui Soma, locuitorii cerului au răspuns: „Aşa să fie”. Şi apoi toţi împreună l-au aplaudat şi l-au venerat (pe Soma), regele stelelor. Astfel, O, rege, ţi-am recitat (detaliile) naşterii tatălui tatălui tău.

Să ştii, de asemenea, O, monarhule, că puternicul războinic Dhrishtadyumna era o parte din Agni. Şi să ştii, de asemenea, că Sikhandin, care la început era femeie, era (încarnarea) unui Rakshasa. Şi, O, taur din neamul Bharata, cei care au devenit cei cinci fii ai Draupadi, acei tauri dintre prinţii Bharata, erau zeii cunoscuţi sub numele de Viswas. Numele lor erau Pritivindhya, Sutasoma, Srutakirti, Satanika, Nakula şi Srutasena, înzestraţi cu o energie puternică.

Sura, cel mai important dintre Yadu, era tatăl lui Vasudeva. Avea o fiică pe nume Pritha, care era de o frumuseţe fără egal pe pământ. Şi Sura, după ce promisese în faţa focului că îi va da primul său născut lui Kuntibhoja, fiul mătuşii sale paterne, care nu avea copii, i-a dat fiica sa monarhului, în speranţa că va primi favoruri în schimb. Kuntibhoja a făcut-o atunci fiica sa. Şi ea a devenit, de

atunci, în casa tatălui său (adoptiv), angajată în a servi brahmanii și oaspeții. Într-o zi, a trebuit să-l servească pe ascetul furios cu jurăminte rigide, numit Durvasa, familiarizat cu adevărul și pe deplin versat în misterele religiei. Și Pritha, cu toată grija posibilă, l-a mulțumit pe Rishi, care era furios, cu sufletul sub control complet. Sfântul, mulțumit de atenția acordată de fecioară, i-a spus: „Sunt mulțumit, O, norocoasa, de tine! Prin această *mantră* (pe care urmează să ți-o dau), vei putea chema (la tine) orice ființe celeste dorești. Și, prin harul lor, vei obține și copii”. Astfel abordată, fata (puțin timp după aceea), cuprinsă de curiozitate, l-a chemat, în perioada fecioriei sale, pe zeul Surya. Și domnul luminii a făcut-o să conceapă și i-a dăruit un fiu care a devenit primul dintre toți cei care mânuiau arme. Din teamă față de rude, ea a născut în secret acel copil care venise pe lume cu cercei și cu o cămașă de zale. El era înzestrat cu frumusețea unui copil celest și, în splendoarea sa, era asemenea creatorului zilei însuși. Fiecare parte a corpului său era simetrică și bine împodobită. Kunti aruncă copilul frumos în apă. Dar copilul aruncat astfel în apă a fost luat de excelentul soț al Radhei și dat de acesta soției sale pentru a fi adoptat de ea ca fiu al lor. Și cuplul i-a dat numele de Vasusena, nume sub care copilul a devenit curând cunoscut în toată țara. Și, pe măsură ce creștea, a devenit foarte puternic și excela în toate armele. Primul dintre toți oamenii de succes, el a stăpânit curând științele. Și când cel inteligent, având adevărul ca forță, a recitat *Vedele*, nu era nimic pe care să nu-l fi dat brahmanilor. În acel moment, Indra, creatorul tuturor lucrurilor, mișcat de dorința de a-i face bine propriului său fiu Arjuna, a luat înfățișarea unui brahman, a venit la el și i-a cerut eroului cerceii și armura sa naturală. Iar eroul și-a scos cerceii și armura și i-a dat brahmanului. Iar Sakra (acceptând darul) i-a oferit celui care i-l dăruise o săgeată, surprins (de generozitatea lui), și i s-a adresat cu aceste cuvinte: „O, invincibile, printre celeștii, Asura, oameni, Gandharva, Naga și Rakshasa, cel spre care arunci (această armă) va fi cu siguranță ucis.” Și fiul lui Surya a fost cunoscut la început în lume sub numele de Vasusena. Dar, pentru faptele sale, a ajuns să fie numit Kama. Și pentru că acel erou de mare renume își scosese armura naturală, de aceea el, primul fiu al lui Pritha, a fost numit Kama. Și, O, cel mai bun dintre regi, eroul a început să crească în casta *Suta*. Și, O, rege, să știi că Kama — primul dintre toți oamenii înălțați — cel mai de seamă dintre toți mânuitorii de arme — ucigașul dușmanilor — și cea mai bună parte a creatorului zilei — era prietenul și sfetnicul lui Duryodhana. Și el, numit Vasudeva, înzestrat cu mare vitejie, era printre oameni o parte din el numită Narayana — zeul zeilor — etern. Iar Valadeva, de o forță extraordinară, era o parte din Naga, Sesha. Și, O, monarhule, să știi că Pradyumna, de o mare energie, era Sanatkumara. Și astfel, o parte din diverși alți locuitori ai cerului au devenit oameni înălțați în neamul lui Vasudeva, sporind gloria acestuia. Și, O, rege, părțile tribului Apsaras pe care le-am menționat deja s-au încarnat și ele pe pământ, conform poruncilor lui Indra — și șaisprezece mii de părți ale acelor zeițe au devenit, O, rege, în această lume a oamenilor, soțiile lui Vasudeva. Și o parte din însăși Sri s-a încarnat pe pământ, pentru satisfacția lui Narayana, în linia lui Bhishmaka. Și ea se numea Rukmini cea castă. Iar Draupadi cea fără cusur, cu talia subțire ca a unei viespi, s-a născut dintr-o parte din Sachi (regina celor celești), în linia lui Drupada. Și ea nu era nici scundă, nici înaltă. Și avea parfumul lotusului albastru, ochi mari ca petalele de lotus, coapse frumoase și rotunde, păr negru și creț. Dotată cu toate trăsăturile de bun augur și cu tenul ca smaraldul, ea a cucerit inimile celor cinci bărbați de seamă. Cele două zeițe Siddhi și Dhriti au devenit mamele celor cinci și au fost numite Kunti și Madri. Iar cea care era Mati a devenit fiica (Gandhari) lui Suvala.

Astfel, o, rege, ți-am povestit totul despre încarnarea, în funcție de rolurile lor respective, a zeilor, a Asurilor, a Gandharvelor, a Apsarelor și a Rakshaselor. Cei care s-au născut pe pământ ca monarhi invincibili în luptă, cei cu suflet înalt care s-au născut în vasta descendență a Yaduşilor, cei care s-au născut ca monarhi puternici în alte descendențe, cei care s-au născut ca Brahmani, Kshatriya și Vaisya, toți au fost recitați de mine în mod corespunzător. Și această relatare a încarnării (ființelor superioare, în funcție de porțiunile lor respective), capabile să ofere bogăție, faimă, descendenți, viață lungă și succes, ar trebui ascultată întotdeauna cu o stare de spirit adecvată. Și după ce a ascultat această relatare despre încarnarea, în funcție de porțiunile lor, a zeilor, Gandharvas și Rakshasas, ascultătorul, familiarizându-se cu creația, conservarea și

distrugerea universului și dobândind înțelepciune, nu este niciodată descurajat, chiar și în cele mai apăsătoare dureri.

## SECȚIUNEA LXVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: „O, Brahmana, am auzit într-adevăr de la tine această poveste despre încarnarea, în funcție de porțiunile lor, a zeilor, a Danavilor, a Rakshasilor, precum și a Gandharvilor și a Apsarelor. Cu toate acestea, doresc să aud din nou despre dinastia Kuru de la începuturi. De aceea, O, Brahmana, vorbește despre aceasta în prezența tuturor acestor *Rishi* regenerați”.

**Vaisampayana a spus**: O, nobile descendent al lui Bharata, fondatorul dinastiei Paurava a fost Dushmanta, dotat cu o mare energie. El era protectorul pământului mărginit de cele patru mări. Regele avea stăpânire deplină asupra celor patru colțuri ale lumii. El era, de asemenea, stăpânul mai multor regiuni din mijlocul mării. Și acel mare opresor al tuturor dușmanilor avea stăpânire chiar și asupra țărilor *Mlechchhas*.

Și în timpul domniei sale nu existau oameni de caste mixte, nici cultivatori ai pământului (deoarece pământul, în sine, producea roade), nici muncitori în mine (deoarece suprafața pământului producea din belșug) și nici oameni păcătoși. Toți erau virtuoși și făceau totul din motive virtuoase, O, tigru printre oameni. Nu exista teamă de hoți, O, dragă, nici teamă de foamete, nici teamă de boli. Și toate cele patru ordine se bucurau să-și îndeplinească îndatoririle respective și nu îndeplineau niciodată acte religioase pentru a-și îndeplini dorințele. Iar supușii săi, care depindeau de el, nu aveau niciodată teamă. Și Parjanya (Indra) a revărsat ploi la timpul potrivit, iar roadele câmpurilor erau mereu suculente și zemoase. Și pământul era plin de tot felul de bogății și tot felul de animale. Iar brahmanii erau mereu ocupați cu îndatoririle lor și erau mereu sinceri. Iar tânărul monarh era înzestrat cu o vitejie minunată și cu un fizic puternic ca fulgerul, astfel încât putea să ridice muntele Mandara cu pădurile și tufișurile sale și să-l susțină pe brațe. Era priceput în patru tipuri de lupte cu buzduganul (aruncându-l la distanță asupra dușmanilor, lovind pe cei apropiați, învârtindu-l în mijlocul mulțimii și alungând dușmanul). Era priceput și în folosirea tuturor tipurilor de arme și în călăritul elefanților și cailor. În ceea ce privește forța, era asemenea lui Vishnu, în splendoare era asemenea creatorului zilei, în gravitate era asemenea oceanului, iar în răbdare era asemenea pământului. Monarhul era iubit de toți supușii săi și își conducea poporul mulțumit cu virtuozitate.

## SECȚIUNEA LXIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: „Doresc să aud de la tine despre nașterea și viața lui Bharata, cel cu suflet înalt, și despre originea lui Sakuntala. Și, O, sfântule, doresc să aud și totul despre Dushmanta, acel leu printre oameni, și despre cum eroul a obținut-o pe Sakuntala. Se cuvine ca tu, O, cunoscător al adevărului și primul dintre toți oamenii inteligenți, să-mi spui totul.”

**Vaisampayana a spus**: Odată, (regele Dushmanta), cu brațele sale puternice, însoțit de o mare armată, a plecat în pădure. A luat cu el sute de cai și elefanți. Armata care îl însoțea pe monarh era formată din patru tipuri de soldați (infanterie, cavalerie, războinici cu care și elefanți) – eroi înarmați cu săbii și sulițe, care purtau în mâini buzdugane și bâte solide. Înconjurat de sute de războinici cu sulițe și lance în mâini, monarhul și-a început călătoria. Și cu urletele leonine ale

războinicilor și sunetele scoicilor și ale tobelor, cu zgomotul roților carelor și țipetele elefanților uriași, toate amestecându-se cu nechezatul cailor și zgomotul armelor însoțitorilor înarmați în diverse moduri și îmbrăcați în haine diverse, s-a ridicat un tumult asurzitor în timp ce regele era în marș. Și doamnele înzestrate cu o mare frumusețe îl priveau de pe terasele conacelor frumoase pe acel monarh eroic, cel care își câștigase propria faimă. Și doamnele au văzut că era asemenea lui Sakra, ucigașul dușmanilor săi, capabil să respingă elefanții inamicilor — și au crezut că era chiar cel care mânuia fulgerul. **Și au spus**: „Acesta este tigrul printre oameni, care în luptă este egal cu Vasus în vitejie și, datorită puterii brațelor sale, nu mai rămân dușmani". Și spunând aceasta, doamnele, din afecțiune, l-au mulțumit pe monarh, presărându-i flori pe cap. Urmat de cei mai importanți brahmani, care îi binecuvântau pe tot parcursul drumului, regele, cu inima plină de bucurie, s-a îndreptat spre pădure, dornic să vâneze cerbul. Mulți *brahmani*, *kșatrii*, *vaișii* și *sudra* l-au urmat pe monarh, care era ca un rege al cerului, așezat pe spatele unui elefant mândru. Cetățenii și alte clase sociale l-au urmat pe monarh o bucată de drum. În cele din urmă, la porunca regelui, s-au abținut să meargă mai departe. Atunci, regele s-a urcat în carul său cu aripi rapide și a umplut întregul pământ și chiar cerurile cu zgomotul roților carului său. Pe măsură ce înainta, a văzut în jurul său o pădure asemănătoare cu Nandana (grădina celestă). Era plină de copaci *Vilwa*, *Arka*, *Khadira* (catechu), *Kapittha* (măr de lemn) și *Dhava*. A văzut că solul era denivelat și presărat cu blocuri de piatră desprinse din stâncile din vecinătate. A văzut că era lipsit de apă și de ființe umane și se întindea pe o suprafață de multe *Yojanas*. Era plin de cerbi, lei și alte fiare de pradă înfricoșătoare.

Iar regele Dushmanta, acel tigru printre oameni, ajutat de adepții săi și de războinicii din anturajul său, a agitat pădurea, ucigând numeroase animale. Și Dushmanta, străpungându-le cu săgețile sale, a doborât numeroși tigri care se aflau în raza de tragere. Iar regele a rănit mulți care erau prea îndepărtați și a ucis mulți care erau prea aproape cu sabia sa grea. Iar cel mai priceput dintre toți aruncătorii de săgeți a ucis mulți aruncând săgețile asupra lor. Și bine familiarizat cu arta de a învârti buzduganul, regele de o vitejie nemăsurată a rătăcit fără teamă prin pădure. Și regele a rătăcit, ucigând locuitorii sălbatici uneori cu sabia sa, alteori cu lovituri rapide ale buzduganului și ale ciocanului său greu.

Și când pădurea a fost atât de tulburată de regele posedat de o energie minunată și de războinicii din anturajul său, încântați de sporturile războinice, leii au început să o părăsească în număr mare. Iar turmele de animale, private de conducătorii lor, din frică și anxietate, au început să scoată strigăte puternice în timp ce fugeau în toate direcțiile. Obosite de alergare, au început să cadă pe toate părțile, incapabile să-și potolească setea, ajungând la albii de râuri complet uscate. Multe dintre cele căzute au fost mâncate de războinicii înfometați. Altele au fost mâncate după ce au fost tăiate în bucăți și prăjite în focuri aprinse de ei. Mulți elefanți puternici, înnebuniți de rănile primite și alarmați peste măsură, au fugit cu trompele ridicate în aer. Și acei elefanți sălbatici, trădând simptomele obișnuite de alarmă prin urinare și ejectarea conținutului stomacului și vărsarea de sânge în cantități mari, au călcat în picioare, în timp ce fugeau, mulți războinici până la moarte. Și acea pădure, care fusese plină de animale, a fost curând golită de lei, tigri și alți monarhi ai sălbăticiei de către rege, cu bandele sale de adepți și cu arme ascuțite.

## SECȚIUNEA LXX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Apoi, regele și însoțitorii săi, după ce au ucis mii de animale, au pătruns într-o altă pădure cu scopul de a vâna. Însoțit de un singur însoțitor și obosit de foame și sete, a ajuns într-un deșert întins la marginea pădurii. După ce a traversat această câmpie lipsită de vegetație, regele a ajuns într-o altă pădure plină de ascetici, frumoasă la vedere, încântătoare pentru inimă și răcoroasă, cu brize plăcute. Era plină de copaci acoperiți de flori, solul era acoperit de cea

mai moale și mai verde iarbă, care se întindea pe multe mile în jur, și răsuna de notele dulci ale păsărilor cântătoare. Și răsuna de notele masculului *Kokila* și ale *cicala* stridentă. Era plină de copaci magnifici, cu ramuri întinse, care formau un baldachin umbros deasupra capului. Și albinele zburau peste plantele cățărătoare înflorite din jur. Și erau foișoare frumoase peste tot. Și nu era niciun copac fără fructe, niciunul care să aibă spini, niciunul în jurul căruia să nu roiască albine. Și întreaga pădure răsuna de melodia coriștilor înaripați. Și era împodobită cu florile fiecărui anotimp. Și erau umbre răcoroase ale copacilor înfloriți.

Atât de delicioasă și excelentă era pădurea în care a pătruns marele arcaș. Copacii cu ramuri împodobite cu ciorchini au început să se legene ușor în adierea blândă a vântului și să-și presare florile peste capul monarhului. Copacii, îmbrăcați în veșminte înflorite de toate culorile, cu păsări cântătoare cu glas dulce așezate pe ei, stăteau acolo în rânduri, cu vârfurile atingând cerul. Și în jurul ramurilor lor atârnate sub greutatea florilor, albinele, ispitite de miere, zumzăiau într-un cor dulce. Iar regele, înzestrat cu o mare energie, privind nenumăratele locuri acoperite cu bolți de plante cățărătoare împodobite cu ciorchini de flori, din cauza bucuriei excesive, a devenit foarte fermecat. Și pădurea era extrem de frumoasă datorită acelor copaci aliniați în jur, cu ramuri înflorite împletite între ele și arătând ca atâtea curcubee prin strălucirea și varietatea culorilor. Și era locul de refugiu al grupurilor de *Siddha*, al *Charanilor*, al triburilor de *Gandharva* și *Apsara*, al maimuțelor și al *Kinnara* îmbătați de încântare. Brize răcoroase și parfumate, care transportau parfumul florilor proaspete, suflau în toate direcțiile, ca și cum ar fi venit acolo să se joace cu copacii. Și regele a văzut acea pădure fermecătoare, înzestrată cu atâtea frumuseți. Ea era situată într-un deltă a râului, iar grupul de copaci înalți care stăteau împreună conferă locului aspectul unui stâlp strălucitor ridicat în onoarea lui Indra.

Și în acea pădure, care era refugiul păsărilor mereu vesele, monarhul a văzut un refugiu încântător și fermecător al asceților. Și erau mulți copaci în jurul său. Și focul sacru ardea în interiorul său. Și regele a venerat acel refugiu fără egal. Și a văzut așezați în el numeroși *Yotis*, *Valakhilyas* și alți *Munis*. Și era împodobit cu multe camere care conțineau foc sacrificial. Și florile care cădeau din copaci formau un covor gros întins pe pământ. Și locul arăta extrem de frumos cu acei copaci înalți cu trunchiuri mari. Și lângă el curgea, O, rege, sacrul și transparentul Malini, cu toate speciile de păsări acvatice jucându-se pe malul său. Și acel pârâu infuza bucurie în inimile asceților care se refugiau acolo pentru abluțiuni. Și regele a văzut pe malurile sale multe animale nevinovate din specia cerbilor și a fost extrem de încântat de tot ceea ce a văzut.

Iar monarhul, a cărui cale niciun dușman nu o putea obstrucționa, a intrat apoi în acel azil care era asemenea regiunii celeste, fiind extrem de frumos peste tot. Și regele a văzut că se afla pe marginea râului sacru, care era asemenea mamei tuturor creaturilor vii care locuiau în vecinătatea sa. Și pe malul său se zbenguiau Chakravaka și valuri de spumă albă ca laptele. Și acolo se aflau și locuințele Kinnaras. Și maimuțele și urșii se zbenguiau în număr mare. Și acolo trăiau și asceți sfinți angajați în studii și meditație. Și se puteau vedea și elefanți, tigri și șerpi. Și pe malurile acelui râu se afla excelentul azil al ilustrului Kasyapa, oferind un cămin numeroșilor *Rishis* de mare merit ascetic. Și privind acel râu, precum și azilul scăldat de acel râu, presărat cu multe insule și cu maluri de o frumusețe deosebită — un azil asemănător celui al lui Nara și Narayana, scăldat de apele Gangelui —, regele hotărî să intre în acea locuință sacră. Și acel taur printre oameni, dorind să-l vadă pe marele Rishi al bogăției ascetice, ilustrul Kanwa din neamul Kasyapa, cel care poseda toate virtuțile și care, datorită splendorii sale, putea fi privit cu dificultate, s-a apropiat de acea pădure răsunând de sunetele păunilor înnebuniți și asemănătoare grădinilor marelui Gandharva, Chitraratha însuși. Și oprindu-și armata formată din steaguri, cavalerie, infanterie și elefanți la intrarea în pădure, monarhul a vorbit astfel: „Mă voi duce să-l văd pe puternicul ascet din neamul lui Kasyapa, cel care nu cunoaște întunericul. Rămâneți aici până la întoarcerea mea!”

Și regele, după ce a intrat în acea pădure care semăna cu grădina lui Indra, a uitat repede de

foame și de sete. Și a fost nemăsurat de mulțumit. Și monarhul, lăsând deoparte toate semnele regalității, a intrat în acel azil excelent doar cu ministrul și preotul său, dorind să-l vadă pe acel *Rishi* care era o masă indestructibilă de merite ascetice. Și regele a văzut că azilul era ca regiunea lui Brahman. Aici erau albine care zumzăiau dulce și erau păsări cântătoare cu aripi de diferite specii care își revărsau melodiile. În anumite locuri, acel tigru printre oameni auzea cântarea imnurilor *Rik* de către brahmani de primă mână, conform regulilor juste de intonație. Alte locuri erau din nou înnobilate de brahmani familiarizați cu ordonanțele sacrificiului, cu *Angas* și cu imnurile *Yajurveda*. Alte locuri erau din nou umplute de acordurile armonioase ale imnurilor *Saman* cântate de Rishi care respectau jurămintele. În alte locuri, azilul era împodobit cu brahmani învățați în *Atharvan Veda*. În alte locuri, brahmanii învățați în *Atharvan Veda* și cei capabili să cânte imnurile sacrificiale ale *Saman* recitau *Samhitas* conform regulilor juste ale vocii. Și în alte locuri, alți brahmani bine familiarizați cu știința ortoepiei recitau *mantre* de alte feluri. De fapt, acel refugiu sacru, răsunând de aceste note sfinte, era ca o a doua regiune a lui Brahman însuși. Și erau mulți brahmani pricepuți în arta construirii platformelor sacrificiale și în regulile *Krama* în sacrificii, familiarizați cu logica și științele mentale și posedând o cunoaștere completă a *Vedelor.* Erau și cei care cunoșteau pe deplin semnificațiile tuturor tipurilor de expresii; cei care erau familiarizați cu toate riturile speciale, cei care erau adepți ai *Moksha-Dharma*; cei care erau pricepuți în stabilirea propozițiilor, respingând cauzele superflue și trăgând concluzii corecte. Erau cei care cunoșteau știința cuvintelor (gramatica), prozodia, *Nirukta*; cei care erau familiarizați cu astrologia și învățați în proprietățile materiei și roadele riturilor sacrificiale, posedând cunoștințe despre cauze și efecte, capabili să înțeleagă strigătele păsărilor și maimuțelor, bine citiți în tratate mari și pricepuți în diverse științe. Și regele, pe măsură ce înainta, le auzea vocile. Și refugiul răsuna și de vocile unor oameni capabili să farmecă inimile omenești. Și ucigașul eroilor ostili a văzut în jurul său și brahmani învățați, cu jurăminte rigide, angajați în *Japa* (murmurarea repetată a numelor zeilor) și *Homa* (ofrandă arsă). Și regele s-a mirat mult când a văzut frumoasele covoare pe care brahmanii i le ofereau cu respect. Și cel mai bun dintre monarhi, la vederea riturilor cu care acei brahmani venerau zeii și marii *rishi*, s-a gândit în sinea sa că se afla în regiunea Brahman. Și cu cât regele vedea mai mult acel azil auspicios și sacru al lui Kasyapa, protejat de virtuțile ascetice ale acelui *Rishi* și care poseda toate cerințele unei retrageri sfinte, cu atât mai mult dorea să-l vadă. De fapt, nu era mulțumit de scurta sa inspecție. Și ucigașul eroilor, însoțit în cele din urmă de ministrul și preotul său, a intrat în acel refugiu fermecător și sacru al lui Kasyapa, locuit în jur de *Rishi* cu bogăție ascetică și jurăminte înălțate.

## SECȚIUNEA LXXI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Monarhul, pe măsură ce înainta, și-a lăsat chiar și suita redusă la intrarea în schit. Intrând singur, nu l-a văzut pe *Rishi* (Kanwa) cu jurămintele sale rigide. Nevăzându-l pe *Rishi* și constatând că locuința era goală, a strigat cu voce tare: „Hei, cine e aici?” Și sunetul vocii sale a fost repetat. Auzind sunetul vocii sale, din locuința Rishi a ieșit o fecioară frumoasă ca însăși Sri, dar îmbrăcată ca fiica unui ascet. Și frumoasa cu ochi negri, când l-a văzut pe regele Dushmanta, i-a urat bun venit și l-a primit cuvenit. Și, arătându-i respectul cuvenit, oferindu-i un scaun, apă pentru a-și spăla picioarele și *Arghya*, ea l-a întrebat despre sănătatea și pacea monarhului. Și după ce l-a venerat pe rege și l-a întrebat despre sănătatea și pacea lui, fecioara a întrebat cu reverență: „Ce trebuie făcut, O, rege! Aștept poruncile tale.” Regele, venerat cum se cuvine de ea, i-a spus fetei cu trăsături impecabile și vorbă dulce: „Am venit să-l venerez pe binecuvântatul Rishi Kanwa. Spune-mi, O, tu, cea amabilă și frumoasă, unde s-a dus ilustrul Rishi?”

**Sakuntala a răspuns**: „Ilustrul meu tată a plecat de la azil să aducă fructe. Așteaptă un moment și îl vei vedea când va sosi.”

**Vaisampayana a continuat**: Regele, nevăzându-l pe Rishi şi fiind abordat astfel de ea, a observat că fecioara era extrem de frumoasă şi dotată cu o simetrie perfectă a siluetei. Şi a văzut că avea un zâmbet dulce. Ea stătea împodobită cu frumuseţea trăsăturilor sale impecabile, cu penitenţele sale ascetice şi cu umilinţa sa. Şi el a văzut că era în floarea tinereţii. Prin urmare, el a întrebat-o: „Cine eşti tu? Şi a cui fiică eşti, O, frumoaso? De ce ai venit şi tu în pădure? O, frumoaso, înzestrată cu atâta frumuseţe şi atâtea virtuţi, de unde ai venit? O, fermecătoare, de la prima privire mi-ai furat inima! Doresc să aflu totul despre tine; spune-mi totul." Şi astfel abordată de monarh, fecioara i-a răspuns zâmbind cu aceste cuvinte dulci: „O, Dushmanta, sunt fiica virtuosului, înţeleptului, nobilului şi ilustrului ascet Kanwa."

Dushmanta, auzind aceasta, a răspuns: „Rishi, venerat de toţi şi binecuvântat, este cel a cărui sământă a fost extrasă. Chiar şi Dharma însuşi ar putea să se abată de la calea sa, dar un ascet cu jurăminte rigide nu se poate abate niciodată. De aceea, O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, cum ai ajuns să te naşti ca fiica lui? Este de datoria ta să-mi risipeşti această mare îndoială."

**Sakuntala a răspuns atunci**: „Ascultă, O, rege, ce am aflat despre tot ce mi s-a întâmplat în trecut şi cum am devenit fiica lui Muni. Odată, un Rishi a venit aici şi m-a întrebat despre naşterea mea. Tot ce i-a spus ilustrul (Kanwa), ascultă acum de la mine, O, rege!

Tatăl meu Kanwa, răspunzând la întrebările acelui Rishi, a spus: „Viswamitra, în vechime, angajat în cele mai aspre penitenţe, l-a alarmat pe Indra, şeful celor cereşti, care credea că puternicul ascet cu energie aprinsă îl va arunca, prin penitenţele sale, de pe scaunul său înalt din ceruri". Indra, alarmat astfel, a chemat-o pe Menaka şi i-a spus: „Tu, O, Menaka, eşti prima dintre Apsaras celeste. De aceea, O, amabilă, fă-mi acest serviciu. Ascultă ce-ţi spun. Acest mare ascet Viswamitra, asemănător Soarelui în splendoarea sa, se angajează în cele mai severe penitenţe. Inima mea tremură de frică. Într-adevăr, O, Menaka cu talia subţire, aceasta este treaba ta. Trebuie să-l vezi pe Viswamitra, cu sufletul absorbit în contemplare şi angajat în cele mai austere penitenţe, care m-ar putea arunca de pe tronul meu. Du-te şi ispiteşte-l şi, frustrându-i austerităţile continue, îndeplineşte binele meu. Câştigă-l departe de penitenţele sale, O, frumoasă, ispitindu-l cu frumuseţea, tinereţea, amabilitatea, artele, zâmbetele şi vorbele tale". Auzind toate acestea, **Menaka a răspuns**: „Ilustrul Viswamitra este înzestrat cu o mare energie şi este un ascet puternic. El este foarte irascibil, după cum bine ştii. Energia, penitenţele şi mânia celui cu suflet înalt te-au făcut chiar şi pe tine să fii neliniştit. De ce n-aş fi şi eu neliniştită? El a fost cel care l-a făcut chiar şi pe ilustrul Vasishtha să îndure durerea de a fi martor la moartea prematură a copiilor săi. El a fost cel care, deşi s-a născut iniţial ca Kshatriya, a devenit ulterior Brahmana datorită penitenţelor sale ascetice. El a fost cel care, în scopul abluţiunilor sale, a creat un râu adânc care poate fi traversat cu dificultate şi care este cunoscut sub numele de Kausiki. Viswamitra era cel a cărui soţie, într-o perioadă de suferinţă, a fost întreţinută de înţeleptul regal Matanga (Trisanku), care trăia atunci sub blestemul tatălui său ca vânător. Viswamitra era cel care, la întoarcerea sa după ce foametea s-a sfârşit, a schimbat numele râului care îi oferea azil din Kausik în Para. Viswamitra a fost cel care, în schimbul serviciilor lui Matanga, a devenit el însuşi preotul acestuia în scopul unui sacrificiu. Domnul celeştilor însuşi a trecut prin teamă pentru a bea sucul Soma. Viswamitra a fost cel care, în furie, a creat o a doua lume şi numeroase stele, începând cu Sravana. El a fost cel care i-a acordat protecţie lui Trisanku, care suferea sub blestemul unui superior. Mi-e teamă să mă apropii de el după astfel de fapte. Spune-mi, O, Indra, mijloacele care ar trebui adoptate pentru ca eu să nu fiu ars de mânia lui. El poate arde cele trei lumi cu splendoarea sa, poate, cu o singură lovitură (de picior), să facă pământul să se cutremure. El poate desprinde marele Meru de pământ şi îl poate arunca la orice distanţă. El poate înconjura cele zece puncte ale pământului într-o clipă. Cum ar putea o femeie ca mine să atingă pe cineva atât de plin de virtuţi ascetice, asemănător unui foc aprins, care îşi controlează complet pasiunile? Gura lui este ca un foc aprins; pupilele ochilor lui sunt ca Soarele şi Luna; limba lui este ca Yama însuşi. Cum ar putea, O, şef al celor cereşti, o femeie ca mine să-l atingă? La gândul vitejiei sale, Yama, Soma, marii Rishi, Saddhyas, Viswas, Valakhilyas sunt îngroziţi! Cum ar putea

o femeie ca mine să-l privească fără teamă? Cu toate acestea, la porunca ta, O, rege al celor cerești, mă voi apropia cumva de acel Rishi. Dar, O, șef al zeilor, concepe un plan prin care, protejată de tine, să mă pot apropia în siguranță de acel Rishi. Cred că, atunci când voi începe să cânt în fața Rishi, Marut (zeul vântului) ar fi bine să meargă acolo și să-mi fure rochia, iar Manmatha (zeul iubirii) ar fi bine să mă ajute, la porunca ta. De asemenea, Marut să aducă acolo parfum din pădure pentru a-l ispiti pe Rishi". Spunând aceasta și văzând că tot ce spusese fusese îndeplinit, Menaka s-a dus la refugiul marelui Kausika.

## SECȚIUNEA LXXII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Kanwa a continuat**: Și Sakra, astfel abordat de ea, i-a poruncit celui care putea ajunge în orice loc (adică zeului vântului) să fie prezent alături de Menaka în momentul în care ea se va afla în fața lui Rishi. Și timida și frumoasa Menaka a intrat apoi în refugiu și l-a văzut acolo pe Viswamitra, care își arsese toate păcatele prin penitențe și era încă angajat în penitențe ascetice. Și salutându-l pe Rishi, ea a început să se joace în fața lui. Și chiar în acel moment, Marut i-a furat hainele care erau albe ca Luna. Și ea a alergat, ca și cum ar fi fost foarte timidă, să-și prindă hainele, și ca și cum ar fi fost extrem de supărată pe Marut. Și a făcut toate acestea sub ochii lui Viswamitra, care era înzestrat cu o energie asemănătoare cu cea a focului. Și Viswamitra a văzut-o în acea ipostază. Și văzând-o dezbrăcată de veșmintele sale, a văzut că avea trăsături impecabile. Și cel mai bun dintre Munis a văzut că era extrem de frumoasă, fără niciun semn al vârstei pe chipul ei. Văzând frumusețea și realizările ei, acel taur dintre Rishi a fost cuprins de dorință și i-a făcut semn că dorea compania ei. El a invitat-o în consecință, iar ea, cu trăsături impecabile, și-a exprimat acceptul invitației. Și au petrecut mult timp împreună. Și jucându-se unul cu celălalt, după cum le plăcea, mult timp, ca și cum ar fi fost doar o singură zi, Rishi a conceput cu Menaka o fiică pe nume Sakuntala. Menaka (pe măsură ce sarcina avansa) s-a dus pe malurile râului Malini, care curgea de-a lungul unei văi din fermecătoarele munți Himavat. Acolo a născut-o pe fiica sa. A lăsat nou-născuta pe malul râului și a plecat. Văzând nou-născuta zăcând în pădurea lipsită de oameni, dar plină de lei și tigri, mai multe vulturi s-au așezat în jurul ei pentru a o proteja de rău. Niciun Rakshasa sau animal carnivor nu i-a luat viața. Acei vulturi au protejat-o pe fiica lui Menaka. M-am dus acolo să-mi fac abluțiunea și am văzut copilul zăcând în singurătatea sălbăticiei, înconjurat de vulturi. Am adus-o aici și am făcut-o fiica mea. Într-adevăr, creatorul trupului, protectorul vieții, dătătorul de hrană, sunt toți trei, tați în ordinea lor, conform scripturilor. Și pentru că era înconjurată de singurătatea sălbăticiei, de Sakuntas (păsări), de aceea am numit-o Sakuntala (protejată de păsări). O, Brahman, află că astfel Sakuntala a devenit fiica mea. Și Sakuntala, cea fără de prihană, mă consideră și ea tatăl ei.

„Acesta este răspunsul pe care tatăl meu i l-a dat lui Rishi, după ce a fost întrebat de acesta. O, rege al oamenilor, astfel trebuie să știi că eu sunt fiica lui Kanwa. Și neștiind cine este tatăl meu adevărat, îl consider pe Kanwa tatăl meu. Astfel ți-am spus, O, rege, tot ce am auzit eu în legătură cu nașterea mea!"

## SECȚIUNEA LXXIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Regele Dushmanta, auzind toate acestea, a spus: „Bine ai vorbit, O, prințesă, ceea ce ai spus! Fii soția mea, O, frumoasă! Ce pot face pentru tine? Ghirlande de aur, rochii, cercei de aur, perle albe și frumoase, din diferite țări, monede de aur, cele mai fine covoare, îți voi oferi toate acestea chiar astăzi. Las întregul meu regat să fie al tău astăzi, O,

frumoasă! Vino la mine, O, timidă, căsătorește-te cu mine, O, frumoasă, conform tradiției Gandharva. O, tu, cu coapsele zvelte, dintre toate formele de căsătorie, cea Gandharva este considerată prima."

**Sakuntala, auzind aceasta, a spus**: „O, rege, tatăl meu a plecat din acest azil pentru a aduce fructe. Așteaptă doar un moment; el mă va dărui ție."

**Dushmanta a răspuns**: O, frumoasă și fără cusur, doresc ca tu să fii tovarășa mea de viață. Știi că eu exist pentru tine și că inima mea este în tine. Fiecare este cu siguranță prietenul său și poate conta cu siguranță pe sine însuși. Prin urmare, conform legii, tu poți cu siguranță să te dăruiești. Există, în total, opt tipuri de căsătorii. Acestea sunt *Brahma*, *Daiva*, *Arsha*, *Prajapatya*, *Asura*, *Gandharva*, *Rakshasa* și *Paisacha*, a opta. Manu, fiul celui care s-a creat singur, a vorbit despre caracterul adecvat al tuturor acestor forme în conformitate cu ordinea lor. Știi, O, fără de cusur, că primele patru dintre acestea sunt potrivite pentru Brahmani, iar primele șase pentru Kshatriya. În ceea ce privește regii, chiar și forma *Rakshasa* este permisă. Forma *Asura* este permisă pentru Vaisyas și Sudras. Dintre primele cinci, trei sunt potrivite, celelalte două fiind nepotrivite. Formele *Paisacha* și *Asura* nu ar trebui practicate niciodată. Acestea sunt instituțiile religiei și ar trebui să acționăm în conformitate cu ele. Formele *Gandharva* și *Rakshasa* sunt în concordanță cu practicile Kshatriyas. Nu trebuie să ai nici cea mai mică teamă. Nu există nici cea mai mică îndoială că, fie conform uneia dintre aceste ultime forme menționate, fie conform unei uniuni a ambelor, nunta noastră poate avea loc. O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, sunt plin de dorință, și tu, într-o dispoziție similară, poți deveni soția mea conform formei Gandharva.

**Sakuntala, după ce a ascultat toate acestea, a răspuns**: „Dacă aceasta este calea aprobată de religie, dacă într-adevăr eu sunt stăpână pe propria mea soartă, ascultă, O, tu, cel mai de seamă dintre descendenții lui Puru, care sunt condițiile mele. Promite-mi cu sinceritate că îmi vei da ceea ce îți cer. Fiul care se va naște din mine va deveni moștenitorul tău. Aceasta, O, rege, este hotărârea mea fermă. O, Dushmanta, dacă îmi vei îndeplini cererea, atunci să se încheie uniunea noastră."

**Vaisampayana a continuat**: Monarhul, fără să se gândească prea mult, i-a răspuns imediat: „Așa să fie. Te voi lua cu mine, O, tu, cea cu zâmbetul plăcut, în capitala mea. Îți spun sincer. O, frumoasă, meriți toate acestea." Și astfel, primul dintre regi s-a căsătorit cu frumoasa Sakuntala, cu mersul grațios, și a cunoscut-o ca soț. Și, asigurând-o cum se cuvine, a plecat, spunându-i în repetate rânduri: „Îți voi trimite, ca escortă, trupele mele din cele patru clase. Într-adevăr, așa te voi duce în capitala mea, O, tu, cu zâmbetul dulce!"

**Vaisampayana a continuat**: O, Janamejaya, după ce i-a promis asta, regele a plecat. Și, în timp ce se întorcea acasă, a început să se gândească la Kasyapa. Și s-a întrebat: „Ce va spune ilustrul ascet, după ce va afla totul?" Gândindu-se la asta, a intrat în capitala sa.

În clipa în care regele a plecat, Kanwa a sosit la reședința sa. Dar Sakuntala, din rușine, nu a ieșit să-și întâmpine tatăl. Marele ascet, însă, posedând cunoaștere spirituală, știa totul. Într-adevăr, văzând totul cu ochiul său spiritual, ilustrul ascet s-a bucurat și, adresându-se ei, a spus: „Iubito, ceea ce ai făcut astăzi în secret, fără să mă aștepți, și anume să te culci cu un bărbat, nu ți-a distrus virtutea. Într-adevăr, se spune că uniunea conform formei *Gandharva*, a unei femei doritoare cu un bărbat cu dorințe senzuale, fără *mantre* de niciun fel, este cea mai bună pentru Kshatriyas. Cel mai bun dintre bărbați, Dushmanta, este, de asemenea, înalt de suflet și virtuos. Tu, O, Sakuntala, l-ai acceptat ca soț. Fiul care se va naște din tine va fi puternic și ilustru în această lume. Și el va domina marea. Iar forțele acelui ilustru rege al regilor, în timp ce el va ieși împotriva dușmanilor săi, vor fi de neînvins".

Sakuntala s-a apropiat apoi de tatăl ei obosit și i-a spălat picioarele. Apoi a luat povara pe

care o avea cu el şi a aşezat fructele în ordine, spunându-i: „Se cuvine să-i acorzi harul tău lui Dushmanta, pe care l-am acceptat ca soţ, precum şi miniştrilor săi!”

**Kanwa a răspuns**: „O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, pentru tine sunt dispus să-l binecuvântez. Dar primeşte de la mine, O, binecuvântată, binecuvântarea pe care o doreşti.”

**Vaisampayana a continuat**: „Sakuntala, mişcată de dorinţa de a-l ajuta pe Dushmanta, a cerut ca monarhii Paurava să fie mereu virtuoşi şi să nu fie niciodată lipsiţi de tronurile lor.”

## SECŢIUNEA LXXIV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: După ce Dushmanta a părăsit azilul, făcându-i acele promisiuni Sakuntalei, aceasta, cu coapsele sale subţiri, a născut un băiat cu o energie nemăsurată. Şi când copilul a împlinit trei ani, a devenit strălucitor ca focul aprins. Şi, O, Janamejaya, era înzestrat cu frumuseţe şi mărinimie şi toate realizările. Iar primul dintre oamenii virtuoşi, Kanwa, a dispus ca toate riturile religioase să fie îndeplinite în cinstea acelui copil inteligent care creştea pe zi ce trecea. Iar băiatul, înzestrat cu dinţi de perlă şi buclele strălucitoare, capabil să ucidă lei chiar şi atunci, cu toate semnele de bun augur pe palmă şi fruntea largă şi expansivă, a crescut în frumuseţe şi forţă. Şi, asemenea unui copil celest în splendoare, a început să crească rapid. Şi când avea doar şase ani, înzestrat cu o mare forţă, obişnuia să prindă şi să lege de copacii care se aflau în jurul acelui azil, lei şi tigri şi urşi şi bivoli şi elefanţi. Şi călărea unele animale şi le urmărea pe altele în spirit jucăuş. Locuitorii azilului lui Kanwa i-au dat atunci un nume. **Şi au spus**: „Pentru că el prinde şi imobilizează animale oricât de puternice ar fi, să-l numim Sarvadamana (cel care supune totul)”. Şi astfel băiatul a ajuns să se numească Sarvadamana, fiind înzestrat cu vitejie, energie şi forţă. Şi Rishi, văzând băiatul şi observând faptele sale extraordinare, i-a spus Sakuntalei că a sosit momentul să-l numească moştenitorul tronului. Şi văzând puterea băiatului, Kanwa le-a poruncit discipolilor săi: „Duceţi-o fără întârziere pe Sakuntala şi pe fiul ei din această locuinţă în cea a soţului ei, binecuvântată cu toate semnele de bun augur. Femeile nu ar trebui să locuiască mult timp în casele rudelor paterne sau materne. O astfel de reşedinţă le distruge reputaţia, buna purtare şi virtutea. De aceea, nu întârziaţi să o duceţi de aici. **Discipolii lui Rishi au răspuns**: „Aşa să fie”, şi s-au îndreptat spre oraşul numit după un elefant (Hastinapura), cu Sakuntala şi fiul ei în faţa lor. Apoi, ea, cea cu sprâncene frumoase, luând cu ea băiatul de o frumuseţe cerească, cu ochi ca petalele de lotus, a părăsit pădurea unde fusese cunoscută pentru prima dată de Dushmanta. Şi, apropiindu-se de rege, ea şi băiatul ei, care semăna în splendoarea sa cu soarele răsărit, i-au fost prezentaţi. Iar discipolii lui Rishi, după ce au prezentat-o, s-au întors la azil. Şi Sakuntala, după ce l-a venerat pe rege în mod cuvenit, i-a spus: „Acesta este fiul tău, O, rege! Fie ca el să fie numit moştenitorul tău. O, rege, acest copil, asemănător unui zeu, a fost zămislit de tine cu mine. De aceea, O, cel mai bun dintre oameni, îndeplineşte acum promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Aminteşte-ţi, O, tu, cel cu mare noroc, înţelegerea pe care ai făcut-o cu ocazia uniunii tale cu mine în azilul lui Kanwa.”

Regele, auzind aceste cuvinte ale ei şi amintindu-şi tot ce se spusese, a răspuns: „Nu-mi amintesc nimic.

Cine eşti tu, femeie răutăcioasă în veşmânt ascetic? Nu-mi amintesc să fi avut vreo legătură cu tine în ceea ce priveşte *Dharma*, *Kama* şi *Arthas*. Pleacă sau rămâi sau fă cum doreşti. Astfel abordată de el, cea frumoasă şi inocentă s-a ruşinat. Durerea i-a răpit conştiinţa şi a rămas o vreme nemişcată ca un stâlp de lemn. Curând, însă, ochii i s-au înroşit ca cuprul şi buzele i-au început să tremure. Iar privirile pe care le arunca din când în când către rege păreau să-l ardă pe acesta. Cu toate acestea, ea şi-a stins în sine furia crescândă şi focul ascetismului printr-un efort extraordinar.

Adunându-şi gândurile într-o clipă, cu inima cuprinsă de durere şi furie, ea i s-a adresat astfel stăpânului ei, privindu-l cu mânie: „Ştiind totul, O, monarhule, cum poţi să spui, ca o persoană inferioară, că nu ştii? Inima ta este martora adevărului sau falsităţii acestei chestiuni. De aceea, vorbeşte sincer, fără să te înjoseşti. Cel care este un lucru, dar se prezintă altfel în faţa celorlalţi, este ca un hoţ şi un tâlhar al propriului sine. De ce păcat nu este capabil? Tu crezi că numai tu ai cunoştinţă despre faptele tale. Dar nu ştii că Cel Vechi, Cel Atotştiutor (Narayana) trăieşte în inima ta? El cunoaşte toate păcatele tale, iar tu păcătuieşti în prezenţa Lui. Cel care păcătuieşte crede că nimeni nu-l observă. Dar el este observat de zei şi de Cel care se află în fiecare inimă. Soarele, Luna, Aerul, Focul, Pământul, Cerul, Apa, inima, Yama, ziua, noaptea, ambele amurguri şi Dharma, toate sunt martore ale faptelor omului. Yama, fiul lui Surya, nu ţine seama de păcatele celui cu care Narayana, martorul tuturor faptelor, este mulţumit. Dar cel cu care Narayana nu este mulţumit este torturat pentru păcatele sale de către Yama. Cel care se degradează reprezentându-se în mod fals, nu este niciodată binecuvântat de zei. Nici măcar propriul lui suflet nu-l binecuvântează. Sunt o soţie devotată soţului meu. Am venit din proprie iniţiativă, este adevărat. Dar nu mă trataţi cu lipsă de respect din această cauză. Sunt soţia ta şi, prin urmare, merit să fiu tratată cu respect. Nu mă vei trata astfel, pentru că am venit aici din proprie iniţiativă? În faţa atâtor oameni, de ce mă tratezi ca pe o femeie obişnuită? Cu siguranţă nu plâng în pustiu. Nu mă auzi? Dar dacă refuzi să faci ceea ce îţi cer, O, Dushmanta, capul tău se va sparge în sute de bucăţi în această clipă! Soţul care intră în pântecele soţiei iese el însuşi sub forma unui fiu. De aceea, soţia este numită de cei cunoscători ai *Vedelor* Jaya (cea din care se naşte unul). Iar fiul care se naşte astfel persoanelor cunoscătoare ale *Mantrelor* Vedice salvează spiritele strămoşilor decedaţi. Şi pentru că fiul salvează strămoşii din iadul numit *Put*, el a fost numit de către Cel care s-a creat pe sine însuşi *Puttrà* (cel care salvează din *Put*). Prin intermediul unui fiu, se cuceresc cele trei lumi. Prin intermediul fiului unui fiu, se bucură de eternitate. Şi prin intermediul fiului unui nepot, străbunii se bucură de fericire veşnică. Ea este o soţie adevărată, pricepută în treburile gospodăreşti. Ea este o soţie adevărată care a născut un fiu. Ea este o soţie adevărată a cărei inimă este devotată stăpânului ei. Ea este o soţie adevărată care nu cunoaşte pe nimeni altcineva în afară de stăpânul ei. Soţia este jumătatea bărbatului. Soţia este prima dintre prieteni. Soţia este rădăcina religiei, a profitului şi a dorinţei. Soţia este rădăcina mântuirii. Cei care au soţii pot îndeplini acte religioase. Cei care au soţii pot duce o viaţă domestică. Cei care au soţii au mijloacele de a fi veseli. Cei care au soţii pot obţine norocul. Soţiile cu vorbă dulce sunt prietene în momentele de bucurie. Ele sunt ca nişte taţi în momentele de acte religioase. Ele sunt mame în momentele de boală şi necaz. Chiar şi în pădurile adânci, pentru un călător, soţia este răcorirea şi mângâierea lui. Cel care are o soţie este de încredere pentru toţi. Prin urmare, soţia este cea mai valoroasă posesiune a cuiva. Chiar şi când soţul părăseşte această lume şi se duce în tărâmul lui Yama, soţia devotată îl însoţeşte acolo. Soţia care pleacă înainte îl aşteaptă pe soţ. Dar dacă soţul pleacă înainte, soţia castă îl urmează îndeaproape. Din aceste motive, O, rege, există căsătoria. Soţul se bucură de compania soţiei atât în această lume, cât şi în celelalte lumi. Înţelepţii au spus că omul se naşte ca propriul său fiu. Prin urmare, un bărbat a cărui soţie a născut un fiu ar trebui să o privească ca pe propria sa mamă. Privind chipul fiului pe care l-a zămislit cu soţia sa, ca pe propriul chip într-o oglindă, omul se simte la fel de fericit ca un om virtuos care ajunge în rai. Bărbaţii chinuiţi de durere sufletească sau care suferă de dureri fizice se simt la fel de revigoraţi în compania soţiilor lor ca o persoană transpirată într-o baie răcoroasă. Niciun bărbat, chiar şi în furie, nu ar trebui să facă vreodată ceva care să-i displacă soţiei sale, având în vedere că fericirea, bucuria şi virtutea – totul depinde de soţie. Soţia este câmpul sacru în care se naşte soţul. Nici măcar Rishis nu pot crea creaturi fără femei. Ce fericire este mai mare decât cea pe care o simte tatăl când fiul său aleargă spre el, chiar dacă trupul său este acoperit de praf, şi îl îmbrăţişează? De ce atunci tratezi cu indiferenţă un astfel de fiu, care s-a apropiat de tine şi care îţi aruncă priviri melancolice pentru a se urca pe genunchii tăi? Chiar şi furnicile îşi susţin propriile ouă fără a le distruge; atunci de ce tu, un om virtuos, nu ţi-ai susţine propriul copil? Atingerea pastă moale de santal, a femeilor, a apei (răcoroase) nu este atât de plăcută precum atingerea propriului fiu mic, strâns în braţe. Aşa cum brahmanul este cel mai important dintre toate bipedele, vaca este cea mai importantă dintre toate patrupedele, protectorul este cel mai important dintre toţi superiorii, tot aşa şi fiul este cel mai

important dintre toate obiectele, plăcut la atingere. Lasă, așadar, acest copil frumos să te atingă în îmbrățișare. Nu există nimic în lume mai plăcut la atingere decât îmbrățișarea fiului tău. O, pedepsitor al dușmanilor, am adus pe lume acest copil, O, monarhule, capabil să-ți alunge toate durerile, după ce l-am purtat în pântece timp de trei ani întregi. O, monarh al neamului lui Puru, ”El va aduce o sută de sacrificii de cai” – acestea au fost cuvintele rostite din cer când eram în camera de naștere. Într-adevăr, bărbații care se duc în locuri îndepărtate de casele lor iau în brațe copiii altora și, mirosindu-le capetele, simt o mare fericire. Tu știi că brahmanii repetă aceste *mantre* vedice cu ocazia riturilor de consacrare a copilăriei. — Tu te-ai născut, O, fiu, din trupul meu! Tu ai izvorât din inima mea. Tu ești eu însuși sub forma unui fiu. Trăiește o sută de ani! Viața mea depinde de tine, și continuarea neamului meu, de asemenea, depinde de tine. De aceea, O, fiu, trăiește în mare fericire până la o sută de ani. El a izvorât din trupul tău, această a doua ființă din tine! Privește-te în fiul tău, așa cum te privești în imaginea ta din lacul limpede. Așa cum focul sacrificial este aprins din cel domestic, așa și acesta a izvorât din tine. Deși ești unul, te-ai împărțit. În timpul vânătorii, în timp ce urmăream cerbul, am fost abordată de tine, O, rege, eu, care eram atunci o fecioară în azilul tatălui meu. Urvasi, Purvachitti, Sahajanya, Menaka, Viswachi și Ghritachi, acestea sunt cele șase Apsaras cele mai importante. Dintre ele, Menaka, născută din Brahman, este prima. Coborând din cer pe Pământ, după ce a avut relații sexuale cu Viswamitra, ea m-a născut. Acea celebră Apsara, Menaka, m-a adus pe lume într-o vale din Himavat. Lipsită de orice afecțiune, ea a plecat, aruncându-mă acolo ca și cum aș fi fost copilul altcuiva. Ce păcat am comis, în trecut, într-o altă viață, de am fost abandonată în copilărie de părinții mei și acum sunt abandonată de tine! Alungat de tine, sunt gata să mă întorc la refugiul tatălui meu. Dar nu se cuvine să alungi acest copil care este al tău.

**Auzind toate acestea, Dushmanta a spus**: O, Sakuntala, nu știu dacă eu ți-am zămislit acest fiu. Femeile spun de obicei neadevăruri. Cine va crede în cuvintele tale? Lipsită de orice afecțiune, desfrânata Menaka este mama ta, iar ea te-a aruncat pe suprafața Himavatului, așa cum se aruncă, după terminarea ritualului de închinare, ofrandele înflorite aduse zeilor. Și tatăl tău, din neamul Kshatriya, pofticiosul Viswamitra, care a fost ispitit să devină Brahmana, este lipsit de orice afecțiune. Cu toate acestea, Menaka este prima dintre Apsaras, iar tatăl tău este primul dintre Rishis. Fiind fiica lor, de ce vorbești ca o femeie desfrânată? Cuvintele tale nu merită niciun credit. Nu ți-e rușine să le rostești, mai ales în fața mea? Pleacă de aici, femeie răutăcioasă în veșmânt de ascet. Unde este cel mai mare dintre marii Rishi, unde este și Apsara Menaka? Și de ce ești tu, umilă cum ești, în veșmânt de ascet? Și copilul tău a crescut. Tu spui că este un băiat, dar el este foarte puternic. Cum a crescut atât de repede, ca un lăstar de Sola? Nașterea ta este umilă. Vorbești ca o femeie desfrânată. Ai fost zămislită cu poftă de Menaka. O, femeie cu înfățișare de ascet, tot ce spui îmi este complet necunoscut. Nu te cunosc. Du-te unde vrei tu.

**Sakuntala a răspuns**: Tu vezi, O, rege, greșelile altora, chiar dacă sunt mici ca un grăunte de mușt ar. Dar, văzând, nu observi propriile tale greșeli, chiar dacă sunt mari ca fructul Vilwa. Menaka este una dintre ființele celeste. Într-adevăr, Menaka este considerată prima dintre ființele celeste. Prin urmare, nașterea mea, O, Dushmanta, este cu mult superioară celei tale. Tu umbli pe Pământ, O, rege, dar eu cutreier cerurile! Iată, diferența dintre noi este ca cea dintre (muntele) Meru și un grăunte de mușt ar! Iată puterea mea, O, rege! Eu pot ajunge la lăcașurile lui Indra, Kuvera, Yama și Varuna! Zicala pe care o voi menționa în fața ta, O, tu, cel fără păcat, este adevărată! O menționez doar ca exemplu și nu din motive rele. Prin urmare, se cuvine să mă ierți după ce o vei auzi. O persoană urâtă se consideră mai frumoasă decât ceilalți până când își vede propria față în oglindă. Dar când își vede propria față urâtă în oglindă, abia atunci percepe diferența dintre el și ceilalți. Cel care este cu adevărat frumos nu batjocorește pe nimeni. Iar cel care vorbește mereu de rău devine un calomniator. Și așa cum porcii caută mereu murdărie și mizerie chiar și în mijlocul unei grădini cu flori, tot așa cei răi aleg mereu răul din ceea ce spun alții, fie că este rău sau bun. Cei înțelepți, însă, când aud discursurile altora, care sunt amestecate cu bine și rău, acceptă doar ce este bun, ca gâștele care extrag întotdeauna doar laptele, chiar dacă acesta este amestecat cu apă. Așa

cum cei cinstiți sunt întotdeauna îndureraţi când vorbesc de rău despre alţii, la fel şi cei răi se bucură întotdeauna când fac acelaşi lucru. Aşa cum cei cinstiţi simt întotdeauna plăcere în a arăta respect faţă de cei bătrâni, la fel şi cei răi se bucură întotdeauna să defăimeze binele. Cei cinstiţi sunt fericiţi pentru că nu caută defecte. Cei răi sunt fericiţi pentru că le caută. Cei răi vorbesc mereu de rău despre cei cinstiţi. Dar cei din urmă nu îi rănesc niciodată pe cei dintâi, chiar dacă sunt răniţi de ei. Ce poate fi mai ridicol în lume decât faptul că cei care sunt ei înşişi răi îi prezintă pe cei cu adevărat cinstiţi ca fiind răi? Când chiar şi ateii sunt iritaţi de cei care s-au îndepărtat de adevăr şi virtute şi care sunt cu adevărat ca nişte şerpi furioşi cu venin virulent, ce pot spune eu, care am fost crescut în credinţă? Cel care, având un fiu care este chipul său, nu-l respectă, nu va ajunge niciodată în lumile pe care le râvneşte, iar zeii îi vor distruge norocul şi averile. Pitrişii au spus că fiul continuă rasa şi linia şi este, prin urmare, cel mai bun dintre toate actele religioase. Prin urmare, nimeni nu ar trebui să-şi abandoneze fiul. Manu a spus că există cinci tipuri de fii: cei zămisliţi de propria persoană cu propria soţie, cei obţinuţi (ca dar) de la alţii, cei cumpăraţi contra cost, cei crescuţi cu afecţiune şi cei zămisliţi cu alte femei decât soţiile căsătorite. Fiii susţin religia şi realizările bărbaţilor, le sporesc bucuriile şi îi salvează pe strămoşii decedaţi din iad. Nu se cuvine, aşadar, O, tigru printre regi, să abandonezi un fiu care este astfel. De aceea, O, stăpân al Pământului, preţuieşte-te pe tine însuţi, adevărul şi virtutea, preţuindu-ţi fiul. O, leu printre monarhi, nu se cuvine să susţii această înşelăciune. Ridicarea unui rezervor este mai meritorie decât cea a o sută de fântâni. Un sacrificiu este din nou mai meritoriu decât ridicarea unui rezervor. Un fiu este mai meritoriu decât un sacrificiu. Adevărul este mai meritoriu decât o sută de fii. O sută de sacrificii de cai au fost odată cântărite împotriva Adevărului, şi Adevărul s-a dovedit a fi mai greu decât o sută de sacrificii de cai. O, rege, Adevărul, cred eu, poate fi egal cu studiul întregii *Vede* şi cu abluţiunile în toate locurile sfinte. Nu există virtute egală cu Adevărul: nu există nimic superior Adevărului. O, rege, Adevărul este Dumnezeu însuşi; Adevărul este jurământul suprem. De aceea, nu-ţi încălca jurământul, O, monarhule! Lasă Adevărul şi pe tine să fiţi uniţi. Dacă nu dai crezare cuvintelor mele, voi pleca de bunăvoie. Într-adevăr, compania ta ar trebui evitată. Dar tu, O, Dushmanta, când vei pleca, fiul meu va domni peste întregul Pământ, înconjurat de cele patru mări şi împodobit cu regele munţilor.

**Vaisampayana a continuat**: Sakuntala, după ce i-a vorbit astfel monarhului, a părăsit prezenţa lui. Dar, imediat ce a plecat, o voce din ceruri, provenind dintr-o formă invizibilă, i-a vorbit astfel lui Dushmanta, care stătea înconjurat de preoţii săi ocazionali şi ai casei, de preceptorii şi miniştrii săi. Şi vocea a spus: Mama nu este decât învelişul de carne; fiul născut din tatăl său este tatăl însuşi. De aceea, O, Dushmanta, preţuieşte-ţi fiul şi nu o insulta pe Sakuntala. O, cel mai bun dintre oameni, fiul, care nu este altceva decât o formă a propriei tale seminţe, îi salvează (pe strămoşi) din tărâmul lui Yama. Tu eşti progenitorul acestui băiat. Sakuntala a spus adevărul. Soţul, împărţindu-şi trupul în două, se naşte din soţia sa sub forma unui fiu. De aceea, O, Dushmanta, preţuieşte, O, monarhule, pe fiul tău născut din Sakuntala. A trăi renunţând la fiul tău viu este o mare nenorocire. De aceea, O, tu, din neamul lui Puru, preţuieşte pe fiul tău înalt de suflet născut din Sakuntala — şi pentru că acest copil trebuie preţuit de tine chiar şi la cuvântul nostru, de aceea fiul tău va fi cunoscut sub numele de Bharata (cel preţuit). Auzind aceste cuvinte rostite de locuitorii cerului, monarhul din neamul lui Puru s-a bucurat nespus şi le-a spus preoţilor şi miniştrilor săi: „Aţi auzit aceste cuvinte rostite de mesagerul celest? Eu însumi ştiu că acesta este fiul meu. Dacă l-aş fi luat ca fiu doar pe baza cuvintelor Sakuntalei, poporul meu ar fi devenit suspicios şi fiul meu nu ar fi fost considerat pur.”

**Vaisampayana a continuat**: Monarhul, atunci, O, tu, din neamul lui Bharata, văzând puritatea fiului său confirmată de mesagerul celest, s-a bucurat nespus. Şi l-a luat pe fiul său cu bucurie. Şi regele, cu inima plină de bucurie, a îndeplinit toate ritualurile pe care un tată trebuie să le îndeplinească pentru fiul său. Şi regele a mirosit capul copilului său şi l-a îmbrăţişat cu afecţiune. Brahmanii au început să-l binecuvânteze, iar barzii au început să-l aplaude. Monarhul a simţit atunci marea bucurie pe care o simte cineva la atingerea fiului său. Dushmanta şi-a primit şi el soţia cu

afecţiune. I-a spus aceste cuvinte, liniştind-o cu afecţiune: „O, zeiţă, uniunea mea cu puritatea. Poporul meu ar putea crede că noi eram uniţi doar din poftă şi nu ca soţ şi soţie, şi, prin urmare, acest fiu pe care l-aş fi instalat ca moştenitor al meu ar fi fost considerat doar ca unul de naştere necurată. Şi, draga mea, toate cuvintele dure pe care le-ai rostit în furia ta, eu, cea cu ochii mari, ţi le-am iertat. Tu eşti cea mai dragă mie! Şi înţeleptul regal Dushmanta, după ce i-a vorbit astfel dragii sale soţii, O Bharata, a primit-o cu ofrande de parfum, mâncare şi băutură. Şi regele Dushmanta i-a dat apoi copilului său numele de Bharata şi l-a numit oficial moştenitor. Şi roţile faimoase şi strălucitoare ale carului lui Bharata, invincibile şi asemănătoare cu roţile carelor deţinute de zei, au străbătut fiecare regiune, umplând întregul Pământ cu zgomotul lor. Iar fiul lui Dushmanta i-a supus pe toţi regii Pământului. El a domnit cu virtute şi a câştigat o mare faimă. Acest monarh de mare vitejie era cunoscut sub titlurile de *Chakravarti* şi *Sarvabhauma*. El a adus multe jertfe, asemenea lui Sakra, stăpânul Maruţilor. Şi Kanwa era preotul şef la acele sacrificii, în care ofrandele aduse Brahmanilor erau mari. Şi monarhul binecuvântat a adus atât sacrificii de vaci, cât şi de cai. Şi Bharata i-a dat lui Kanwa o mie de monede de aur ca onorariu sacerdotal. Bharata este cel de la care au pornit atât de multe realizări măreţe. De la el provine marea rasă numită după el în rasa sa. Şi în neamul Bharata s-au născut mulţi monarhi asemănători zeilor, înzestraţi cu o mare energie şi asemănători cu Brahman însuşi. Numărul lor nu poate fi numărat. Dar, O, tu, din neamul Bharata, îi voi numi pe cei principali care au fost binecuvântaţi cu mare noroc, asemănători zeilor, şi devotaţi adevărului şi onestităţii.

## SECȚIUNEA LXXV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Ascultă acum, în timp ce recit genealogia înregistrată, care este sacră şi supusă religiei, profitului şi plăcerii, a acestor înţelepţi regali — Daksha, stăpânul creaţiei, Manu, fiul lui Surya, Bharata, Ruru, Puru şi Ajamidha. Îţi voi recita, de asemenea, O, tu cel fără păcat, genealogiile Yadavilor şi ale Kurusilor şi ale regelui din linia Bharata. Aceste genealogii sunt sacre, iar recitarea lor este un mare act de împăcare. Această recitare conferă bogăţie, faimă şi viaţă lungă. Şi, O, tu cel fără păcat, toţi cei pe care i-am numit au strălucit în splendoarea lor şi au fost egali cu marii Rishi în energie.

Prachetas a avut zece fii, care erau cu toţii devotaţi ascetismului şi posedau toate virtuţile. Cu mult timp în urmă, ei au ars, cu focul care ieşea din gurile lor, mai multe plante otrăvitoare şi nenumăraţi copaci mari care acopereau Pământul şi deveniseră o sursă de mare disconfort pentru oameni. După aceşti zece, s-a născut un altul, numit Daksha. Din Daksha au luat naştere toate creaturile. De aceea, O, tigru printre oameni, el este numit Bunicul. Născut din Prachetas, *Muni* Daksha, unindu-se cu Virini, a zămislit o mie de fii cu jurăminte rigide, toţi asemenea lui. Şi Narada i-a învăţat pe aceşti o mie de fii ai lui Daksha excelenta filozofie *Sankhya* ca mijloc de mântuire. Şi, O, Janamejaya, stăpânul creaţiei, Daksha, din dorinţa de a crea fiinţe, a zămislit cincizeci de fiice. Şi le-a numit pe toate fiicele sale (astfel încât fiii lor să fie şi fiii lui pentru îndeplinirea tuturor actelor religioase). Şi i-a dăruit zece dintre fiicele sale lui Dharma şi treisprezece lui Kasyapa. Şi i-a dat douăzeci şi şapte lui Chandra, care sunt toţi angajaţi în indicarea timpului. Şi Kasyapa, fiul lui Marichi, a zămislit pe cea mai mare dintre cele treisprezece soţii ale sale, Adityas, celeştii înzestraţi cu mare energie şi având ca şef pe Indra şi, de asemenea, pe Vivaswat (Soarele). Şi din Vivaswat s-a născut lordul Yama. Şi Martanda (Vivaswat) a mai avut un fiu după Yama, înzestrat cu o mare inteligenţă şi numit Manu. Şi Manu era înzestrat cu o mare înţelepciune şi devotat virtuţii. Şi el a devenit progenitorul unei linii. Şi din neamul lui Manu s-au născut toate fiinţele umane, care, prin urmare, au fost numite *Manavas*. Şi din Manu se trag toţi oamenii, inclusiv Brahmanas, Kshatriyas şi alţii, şi, prin urmare, toţi sunt numiţi *Manavas*. Ulterior, O, monarhule, Brahmanas s-au unit cu Kshatriyas. Şi acei fii ai lui Manu care erau Brahmanas s-au dedicat studiului *Vedelor.* Şi Manu a mai avut zece copii numiţi Vena, Dhrishnu, Narishyan, Nabhaga, Ikshvaku, Karusha, Saryati, al

optulea, o fiică numită Ila, Prishadhru, al nouălea, şi Nabhagarishta, al zecelea. Toţi s-au dedicat practicilor Kshatriyas. În afară de aceştia, Manu a mai avut cincizeci de fii pe Pământ. Dar am auzit că toţi au pierit, certându-se între ei. Învăţatul Pururavas s-a născut din Ila. Am auzit că Ila era atât mama, cât şi tatăl său. Marele Pururavas stăpânea treisprezece insule ale mării. Deşi era un om, era mereu înconjurat de tovarăşi supraomeni. Pururavas, îmbătat de putere, s-a certat cu brahmanii şi, fără să-i pese de mânia lor, le-a jefuit averea. Văzând toate acestea, Sanatkumara a venit din regiunea Brahman şi i-a dat un sfat bun, care a fost însă respins de Pururavas. Atunci mânia marilor Rishi s-a aprins, iar monarhul avar, care, îmbătat de putere, îşi pierduse raţiunea, a fost imediat distrus de blestemul lor.

Pururavas a fost primul care a adus din regiunea Gandharvas cele trei tipuri de foc (pentru sacrificii). Şi de acolo a adus-o şi pe Apsara Urvasi. Fiul lui Ila a avut cu Urvasi şase fii, numiţi Ayus, Dhimat, Amavasu, Dhridhayus, Vanayus şi Satayus. Se spune că Ayus a avut patru fii numiţi Nahusha, Vriddhasarman, Rajingaya şi Anenas, cu fiica lui Swarbhanu. Şi, O, monarhule, Nahusha, dintre toţi fiii lui Ayus, fiind înzestrat cu o mare inteligenţă şi vitejie, a condus cu virtuozitate vastul său regat. Şi regele Nahusha i-a sprijinit în mod egal pe Pitri, pe cei cereşti, pe Rishi, pe Brahmani, pe Gandharva, pe Naga, pe Rakshasa, pe Kshatriya şi pe Vaisya. Şi a suprimat toate bandele de tâlhari cu o mână puternică. Dar i-a obligat pe Rishi să-i plătească tribut şi să-l care pe spate ca pe animale de povară. Şi, cucerind chiar şi zeii prin frumuseţea persoanei sale, ascetismul, vitejia şi energia sa, el a domnit ca şi cum ar fi fost Indra însuşi. Şi Nahusha a avut şase fii, toţi cu vorbă dulce, numiţi Yati, Yayati, Sanyati, Ayati şi Dhruva. Yati s-a dedicat ascetismului şi a devenit un *Muni* asemenea lui Brahman însuşi. Yayati a devenit un monarh de mare vitejie şi virtute. El a stăpânit întregul Pământ, a adus numeroase sacrificii, i-a venerat pe Pitri cu mare reverenţă şi i-a respectat întotdeauna pe zei. El a adus întreaga lume sub stăpânirea sa şi nu a fost niciodată învins de vreun duşman. Fiii lui Yayati erau toţi mari arcaşi şi străluceau prin toate virtuţile. Şi, O, rege, ei au fost născuţi din (cele două soţii ale sale) Devayani şi Sarmishtha. Din Devayani s-au născut Yadu şi Turvasu, iar din Sarmishtha s-au născut Drahyu, Anu şi Puru. Şi, O, rege, după ce şi-a condus cu virtute supuşii pentru o lungă perioadă de timp, Yayati a fost atacat de o decrepitudine îngrozitoare care i-a distrus frumuseţea personală. Şi atacat de decrepitudine, monarhul le-a spus atunci, O Bharata, fiilor săi Yadu, Puru, Turvasu, Drahyu şi Anu aceste cuvinte: „Dragi fii, doresc să fiu un tânăr şi să-mi satisfac poftele în compania femeilor tinere. Ajutaţi-mă în acest sens.” Fiul său cel mai mare, născut din Devayani, i-a răspuns: „Ce doreşti, O, rege? Vrei să ai tinereţea ta?” Yayati i-a spus: „Acceptă decrepitudinea mea, O, fiule! Cu tinereţea ta, m-aş bucura de viaţă. În timpul unui mare sacrificiu, am fost blestemat de *Muni* Usanas (Sukra). O, fiule, m-aş bucura de viaţă cu tinereţea ta. Luaţi oricare dintre voi această decrepitudine a mea şi, cu trupul meu, stăpâniţi regatul meu. Aş vrea să mă bucur de un trup reînnoit. De aceea, fiii mei, luaţi decrepitudinea mea.” Dar niciunul dintre fiii săi nu a acceptat decrepitudinea lui. Atunci, fiul său cel mai mic, Puru, i-a spus: „O, rege, bucură-te din nou de un trup reînnoit şi de tinereţe redobândită! Eu voi lua decadenţa ta şi, la porunca ta, voi conduce regatul tău.” Astfel abordat, înţeleptul regal, în virtutea puterii sale ascetice, şi-a transferat propria decadenţă fiului său cu suflet înalt şi, cu tinereţea lui Puru, a devenit tânăr; în timp ce, cu vârsta monarhului, Puru a condus regatul său.

Apoi, după ce au trecut o mie de ani, Yayati, acel tigru printre regi, a rămas la fel de puternic şi de viguros ca un tigru. Şi s-a bucurat mult timp de compania celor două soţii ale sale. Şi în grădinile lui Chitraratha (regele Gandharvas), regele s-a bucurat şi de compania Apsarei Viswachi. Dar chiar şi după toate acestea, marele rege şi-a găsit poftele nesăţioase. Regele şi-a amintit atunci următoarele adevăruri conţinute în *Purane*: „Într-adevăr, poftele cuiva nu sunt niciodată satisfăcute de plăceri. Pe de altă parte, asemenea untului sacrificial turnat în foc, ei ard cu indulgenţă. Chiar dacă cineva s-ar bucura de întregul Pământ cu bogăţiile sale, diamante şi aur, animale şi femei, tot nu ar putea fi satisfăcut. Numai atunci când omul nu comite niciun păcat faţă de vreo fiinţă vie, în gând, faptă sau cuvânt, abia atunci el atinge puritatea lui Brahman. Când cineva nu se teme de nimic, când nu este temut de nimic, când nu doreşte nimic, când nu răneşte nimic, abia atunci atinge

puritatea lui Brahman". Înțeleptul monarh, văzând acest lucru și convins că poftele omului nu sunt niciodată satisfăcute, și-a liniștit mintea prin meditație și a luat înapoi de la fiul său propria sa decrepitudine. Și, dându-i înapoi tinerețea, deși propriile sale pofte erau nesățioase, și instalându-l pe tron, i-a vorbit lui Puru astfel: „Tu ești adevăratul meu moștenitor, tu ești adevăratul meu fiu prin care neamul meu va continua. În lume, neamul meu va fi cunoscut după numele tău".

**Vaisampayana a continuat**: „Apoi, acel tigru printre regi, după ce și-a instalat fiul Puru pe tron, a plecat la muntele Bhrigu pentru a se dedica ascetismului. Și, după ce a dobândit mari merite ascetice, după mulți ani, a cedat influenței inevitabile a Timpului. Și-a părăsit trupul uman respectând jurământul postului și s-a înălțat la ceruri împreună cu soțiile sale".

## SECȚIUNEA LXXVI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: „O, tu, cel bogat în asceză, spune-mi cum strămoșul nostru Yayati, care este al zecelea descendent al lui Prajapati, a obținut-o ca soție pe fiica de neînvins a lui Sukra. Doresc să aud povestea în detaliu. Spune-mi, de asemenea, unul câte unul, despre acei monarhi care au fost fondatorii dinastiilor."

**Vaisampayana a spus**: Monarhul Yayati era în splendoare ca însuși Indra. Îți voi spune, ca răspuns la întrebarea ta, O, Janamejaya, cum atât Sukra, cât și Vrishaparvan i-au dăruit, cu riturile cuvenite, fiicele lor și cum a avut loc uniunea lui cu Devayani în mod special.

Între celestiali și Asuri, în vremuri străvechi, au avut loc frecvente confruntări pentru suveranitatea celor trei lumi și a tot ceea ce se afla în ele. Zeii, din dorința de a câștiga, l-au numit pe fiul lui Angiras (Vrihaspati) preotul lor, pentru a conduce sacrificiile, în timp ce adversarii lor l-au numit pe învățatul Usanas preotul lor, în același scop. Între acești doi brahmani există întotdeauna o rivalitate plină de laudă. Danavii adunați pentru luptă, care au fost uciși de zei, au fost înviați de către clarvăzătorul Sukra, prin puterea cunoașterii sale. Și apoi, revenind la viață, aceștia au luptat cu zeii. Asurașii au ucis, de asemenea, pe câmpul de luptă mulți dintre cei cerești. Dar Vrihaspati, cu mintea deschisă, nu i-a putut readuce la viață, deoarece nu cunoștea știința numită *Sanjivani* (reînviere), pe care Kavya, înzestrat cu o mare energie, o cunoștea atât de bine. Și zeii erau, prin urmare, într-o mare tristețe. Și zeii, cu inima plină de anxietate și temându-se de învățatul Usanas, s-au dus la Kacha, fiul cel mare al lui Vrihaspati, și i-au vorbit, spunând: „Îți cerem ajutorul, fii bun cu noi și fă-ne un serviciu pe care îl considerăm foarte mare. Cunoștințele pe care le deține Sukra, acel brahman de o vitejie nemăsurată, însușește-le cât mai curând posibil. Îl vei găsi pe brahman în curtea lui Vrishaparvan. El îi protejează întotdeauna pe danavi, dar niciodată pe noi, adversarii lor. Ești mai tânăr decât el și, prin urmare, capabil să-l venerezi cu respect. Poți, de asemenea, să o adori pe Devayani, fiica preferată a acelui Brahmana cu suflet înalt. Într-adevăr, numai tu ești capabil să-i împăcați pe amândoi prin venerare. Nu mai este nimeni altcineva care să poată face acest lucru. Satisfăcând-o pe Devayani cu conduita, generozitatea, blândețea și comportamentul tău general, poți obține cu siguranță acea cunoaștere". **Fiul lui Vrihaspati, astfel solicitat de zei, a spus**: „Așa să fie", și s-a dus la Vrishaparvan. Kacha, trimis astfel de zei, s-a dus curând în capitala șefului Asurilor și l-a văzut acolo pe Sukra. Și văzându-l, i-a spus astfel: „Acceptă-mă ca discipol al tău. Sunt nepotul lui Rishi Angiras și fiul lui Vrihaspati. Numele meu este Kacha. Dacă vei deveni învățătorul meu, voi practica modul de viață *Brahmacharya* timp de o mie de ani. Poruncește-mi, atunci, o, Brahmana!"

**Sukra (auzind aceasta) a spus**: „Bine ai venit, O, Kacha! Îți accept cuvântul. Te voi trata cu respect, pentru că astfel, Vrihaspati va fi respectat."

**Vaisampayana a continuat**: Kacha, la porunca lui Kavya sau Usanas însuși, numit și Sukra, a spus atunci: „Așa să fie” și a depus jurământul despre care vorbise. Și, O, Bharata, acceptând jurământul pe care îl făcuse, la momentul potrivit, Kacha a început să-i împace cu respect atât pe învățătorul său, cât și pe (fiica acestuia) Devayani. Într-adevăr, a început să-i împace pe amândoi. Și, fiind tânăr, cântând, dansând și cântând la diferite instrumente, el a mulțumit-o curând pe Devayani, care era și ea în tinerețe. Și, O, Bharata, cu toată inima sa dedicată acestui lucru, el a mulțumit-o curând pe fecioara Devayani, care era atunci o tânără domnișoară, cu cadouri de flori și fructe și servicii prestate cu promptitudine. Și Devayani, cu cântecele și manierele ei dulci, obișnuia, când erau singuri, să-l însoțească pe tânărul care își îndeplinea jurământul. Și când au trecut astfel cinci sute de ani din jurământul lui Kacha, Danava au venit să afle intenția lui. Și neavând nici o remușcare în a ucide un Brahmana, s-au înfuriat foarte tare pe el. Într-o zi, l-au văzut pe Kacha într-o parte izolată a pădurii, ocupându-se de vacile (preceptorului său). Atunci l-au ucis pe Kacha din ura lor față de Vrihaspati și din dorința de a proteja cunoștințele despre învierea morților, pentru a nu fi transmise de el. După ce l-au ucis, i-au tăiat corpul în bucăți și le-au dat să fie devorate de șacali și lupi. Și (când s-a lăsat amurgul) vacile s-au întors la staul fără cel care le îngrijea. Și Devayani, văzând vacile întorcându-se din pădure fără Kacha, i-a spus tatălui ei astfel:

*Focul tău de seară a fost aprins. Soarele a apus, O, tată! Vacile s-au întors fără cel care le păzește. Kacha nu se vede nicăieri. Este clar că Kacha s-a pierdut sau a murit. Îți spun sincer, O, tată, că fără el nu voi trăi*.

**Sukra, auzind aceasta, a spus**: Îl voi readuce la viață spunând: «Lasă-l să vină». Apoi, recurgând la știința reînvierii morților, Sukra l-a chemat pe Kacha. Și chemat de preceptorul său, Kacha a apărut înaintea lui cu inima plină de bucurie, sfâșiind, datorită științei preceptorul său, trupurile lupilor (care îl devoraseră). Și întrebat despre cauza întârzierii sale, el i-a vorbit astfel fiicei lui Bhargava. Într-adevăr, întrebat de fiica acelui Brahman, el i-a spus: „Eram mort. O, tu, cu maniere pure, împovărat cu combustibil pentru sacrificii, iarbă Kusa și bușteni, veneam spre locuința noastră. M-am așezat sub un copac banian. Și vacile, adunate la un loc, stăteau la umbra aceluiași copac banian. Asurii, văzându-mă, m-au întrebat: „*Cine ești tu?*” M-au auzit răspunzând: „*Sunt fiul lui Vrihaspati*”. Imediat ce am spus asta, Danavii m-au ucis și mi-au tăiat trupul în bucăți, dând rămășițele mele șacalilor și lupilor. Apoi s-au dus acasă cu inima plină de bucurie. O, tu, cea amabilă, chemat de Bhargava, cel cu suflet înalt, am venit în fața ta complet reînviat.

Cu altă ocazie, la cererea lui Devayani, brahmanul Kacha s-a dus în pădure. Și în timp ce rătăcea prin pădure culegând flori, Danava l-au zărit. L-au ucis din nou și, zdrobindu-l până l-au transformat într-o pastă, au amestecat-o cu apa oceanului. Văzând că întârzie să se întoarcă, fecioara i-a povestit din nou tatălui ei ce se întâmplase. Chemat din nou de brahman, cu ajutorul științei sale, Kacha a apărut în fața învățătorului său și a fiicei sale și le-a povestit tot ce se întâmplase. Apoi, ucigându-l pentru a treia oară, arzându-l și reducându-l la cenușă, asurașii i-au dat cenușa învățătorului, amestecând-o cu vinul său. Și Devayani i-a vorbit din nou tatălui ei, spunând: „O, tată, Kacha a fost trimis să culeagă flori. Dar nu se vede nicăieri. Este evident că s-a pierdut sau a murit. Îți spun sincer, nu aș putea trăi fără el.”

**Sukra, auzind aceasta, a spus**: „O, fiica mea, fiul lui Vrihaspati a plecat în tărâmul morților. Deși reînviat prin știința mea, el este ucis frecvent. Ce pot să fac? O, Devayani, nu te întrista, nu plânge. Una ca tine nu ar trebui să se întristeze pentru unul care este muritor. Tu ești într-adevăr, O, fiica mea, ca urmare a priceperii mele, venerată de trei ori pe zi, în timpul orelor stabilite pentru rugăciune, de către brahmani, zei cu Indra, Vasus, Aswins, Asuras, de fapt, de către întregul univers. Este imposibil să-l țin în viață, pentru că, reînviat de mine, este adesea ucis”. La toate acestea, **Devayani a răspuns**: „De ce să nu mă întristez, O, tată, pentru cel al cărui bunic este însuși bătrânul Angiras, al cărui tată este Vrihaspati, care este un ocean de merite ascetice, care este nepotul unui Rishi și fiul unui Rishi? El însuși a fost un Brdhmacharin și un ascet; mereu treaz și

priceput în toate. Voi muri de foame şi voi urma calea pe care a mers Kacha. Frumosul Kacha îmi este drag, O, tată."

**Vaisampayana a continuat**: Marele Rishi Kavya, afectat de cuvintele lui Devayani, a strigat furios: „Cu siguranţă, Asura vor să-mi facă rău, pentru că mi-au ucis discipolul care stătea cu mine. Aceşti adepţi ai lui Rudra vor să mă priveze de statutul meu de Brahmana, făcându-mă să particip la crima lor. Cu adevărat, această crimă va avea un sfârşit teribil. Crima de a ucide un Brahmana l-ar arde chiar şi pe Indra însuşi. După ce a spus aceasta, Brahmana Sukra, îndemnat de Devayani, a început să-l cheme pe Kacha, care intrase în ghearele Morţii. Dar Kacha, chemat cu ajutorul ştiinţei şi temându-se de consecinţele pentru învăţătorul său, a răspuns slab din stomacul învăţătorului său, spunând: „Fii milostiv cu mine, O, stăpâne! Eu sunt Kacha, cel care te venerează. Poartă-te cu mine ca şi cu propriul tău fiu iubit."

**Vaisampayana a continuat**: Sukra a spus atunci: „Pe ce cale, O, Brahmana, ai intrat în stomacul meu, unde te afli acum? Părăsind Asura chiar în acest moment, mă voi duce la zei." Kacha a răspuns: „Prin harul tău, memoria nu m-a părăsit. Într-adevăr, îmi amintesc totul aşa cum s-a întâmplat. Virtutile mele ascetice nu au fost distruse. De aceea sunt capabil să suport această durere aproape insuportabilă. O, Kavya, ucis de Asuri, ars şi redus la pulbere, ţi-am fost dat ţie împreună cu vinul tău. Când eşti prezent, O, Brahmana, arta Asurilor nu va putea niciodată să învingă ştiinţa Brahmanei."

**Auzind aceasta, Sukra a spus**: „O, fiica mea, ce bine pot să-ţi fac? Numai prin moartea mea Kacha îşi poate recăpăta viaţa. O, Devayani, Kacha se află chiar în mine. Nu există altă cale de ieşire pentru el decât prin sfâşierea stomacului meu." **Devayani a răspuns**: „Ambele rele mă vor arde ca focul! Moartea lui Kacha şi propria ta moarte sunt pentru mine una şi aceeaşi! Moartea lui Kacha m-ar priva de viaţă. Dacă şi tu mori, nu voi mai putea suporta viaţa mea." **Atunci Sukra a spus**: „O, fiu al lui Vrihaspati, eşti, într-adevăr, unul deja încununat de succes, pentru că Devayani te apreciază atât de mult. Acceptă ştiinţa pe care ţi-o voi împărtăşi astăzi, dacă, într-adevăr, nu eşti Indra sub forma lui Kacha. Nimeni nu poate ieşi din stomacul meu cu viaţă. Un brahman, însă, nu trebuie ucis, de aceea acceptă ştiinţa pe care ţi-o împărtăşesc. Începe-ţi viaţa ca fiu al meu. Şi, având cunoştinţele primite de la mine şi reînviat de mine, ai grijă ca, ieşind din corpul meu, să acţionezi cu graţie."

**Vaisampayana a continuat**: Primind învăţăturile transmise de preceptorul său, chipeşul Kacha i-a deschis stomacul şi a ieşit ca luna în seara celei de-a cincisprezecea zile a lunii luminoase. Şi văzând rămăşiţele preceptorul său zăcând ca o grămadă de penitenţe, Kacha l-a readus la viaţă, ajutat de învăţăturile pe care le primise. Venindu-i cu respect, Kacha i-a spus mentorului său: „Pe cel care toarnă nectarul cunoaşterii în urechile cuiva, aşa cum ai făcut tu cu mine, care eram lipsit de cunoaştere, îl consider atât tatăl, cât şi mama mea. Şi amintindu-mi de imensul serviciu pe care mi l-a făcut, cine ar fi atât de nerecunoscător încât să-i facă rău? Cei care, după ce au dobândit cunoaşterea, îi fac rău învăţătorului lor, care este întotdeauna un obiect de veneraţie, care este dătătorul de cunoaştere, care este cel mai preţios dintre toate obiectele preţioase de pe Pământ, ajung să fie urâţi pe Pământ şi, în cele din urmă, se duc în regiunile păcătoşilor".

**Vaisampayana a continuat**: Învăţatul Sukra, fiind înşelat sub influenţa vinului şi amintindu-şi pierderea totală a conştiinţei, care este una dintre consecinţele teribile ale băuturii, şi văzând în faţa lui pe chipeşul Kacha, pe care îl îmbătase cu vinul său în timp ce era inconştient, s-a gândit să reformeze obiceiurile brahmanilor. Usanas, cu sufletul înalt, s-a ridicat de pe pământ înfuriat şi a vorbit astfel: „Brahmanul mizerabil care, de astăzi înainte, incapabil să reziste ispitei, va bea vin, va fi considerat că şi-a pierdut virtutea, va fi considerat că a comis păcatul uciderii unui brahman şi va fi urât atât în această lume, cât şi în celelalte lumi. Eu stabilesc această limită pentru conduita şi demnitatea brahmanilor de pretutindeni. Să asculte cei cinstiţi, brahmanii, cei care îşi

respectă superiorii, zeii, cele trei lumi!” După ce a rostit aceste cuvinte, acel ascet cu suflet înalt, acel ascet al asceților, i-a chemat pe Danava, care fuseseră privați de bunul simț de către soartă, și le-a spus aceste cuvinte: „O, Danava nebuni, să știți că Kacha și-a îndeplinit dorințele. De acum înainte, el va locui cu mine. Obținând cunoașterea prețioasă de a învia morții, acel brahman a devenit, într-adevăr, la fel de priceput ca însuși Brahman!”

**Vaisampayana a continuat**: „Bhargava, după ce a spus atât de multe, și-a întrerupt discursul. Danavii au fost surprinși și s-au dus la casele lor. Kacha, de asemenea, după ce a rămas cu învățătorul său timp de o mie de ani, s-a pregătit să se întoarcă la lăcașul celor cerești, după ce a obținut permisiunea învățătorului său.”

## SECȚIUNEA LXXVII

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: După expirarea perioadei jurământului său, Kacha, obținând permisiunea preceptorului său, era pe punctul de a se întoarce la lăcașul celor cerești, când Devayani, adresându-i-se, a spus: „O, nepot al lui Rishi Angiras, în comportament și naștere, în învățătură, ascetism și umilință, tu strălucești cel mai puternic. Așa cum celebrul Rishi Angiras este onorat și respectat de tatăl meu, tot așa tatăl tău este respectat și venerat de mine. O, tu, cel cu bogăție ascetică, știind aceasta, ascultă ce-ți spun. Amintește-ți comportamentul meu față de tine în timpul perioadei jurământului tău (*Brahmachaiya*). Jurământul tău s-a încheiat acum. Se cuvine să-ți îndrepți afecțiunea spre mine. O, acceptă mâna mea cu *mantrele* prescrise.”

**Kacha a răspuns**: ”Tu ești pentru mine un obiect de respect și venerație, la fel ca tatăl tău! O, tu, cu trăsături fără cusur, ești, într-adevăr, un obiect de și mai mare venerație! Ești mai dragă decât viața pentru înaltul Bhargava, O, tu, cea amabilă! Ca fiică a învățătorului meu, ești mereu demnă de venerația mea! Așa cum preceptorului meu Sukra, tatăl tău, îi este mereu cuvenit respectul meu, la fel și ție, O, Devayani! De aceea, nu se cuvine să spui așa ceva.” Auzind aceasta, **Devayani a răspuns**: „Și tu ești fiul fiului preceptorului tatălui meu. De aceea, O, cel mai bun dintre brahmani, meriți respectul și venerația mea. O, Kacha, când ai fost ucis de atâtea ori de Asuri, amintește-ți astăzi de afecțiunea pe care ți-am arătat-o. Amintindu-ți de prietenia și afecțiunea mea pentru tine și, într-adevăr, de respectul meu devotat, O, virtuosule, nu se cuvine să mă abandonezi fără nici o vină. Eu îți sunt cu adevărat devotată.”

**Auzind toate acestea, Kacha a spus**: O, tu, cea cu jurăminte virtuoase, nu mă îndemna să fac un astfel de păcat. O, tu, cea cu sprâncene frumoase, fii miloasă cu mine. Frumoaso, tu ești pentru mine un obiect de mai mare respect decât învățătorul meu. Plină de hotărâri virtuoase, O, tu, cea cu ochi mari, cu chipul frumos ca luna, locul în care ai locuit, adică trupul lui Kavya, a fost și locuința mea. Tu ești cu adevărat sora mea. Tu, cea amabilă, am petrecut fericiți zilele în care am fost împreună. Între noi există o înțelegere perfectă. Îți cer permisiunea să mă întorc la locuința mea. De aceea, binecuvântează-mă, ca să am o călătorie sigură. Trebuie să-ți amintești de mine, când te gândești la mine în legătură cu subiectele de conversație, ca la una care nu a încălcat virtutea. Asistă-l întotdeauna pe învățătorul meu cu disponibilitate și sinceritate. La toate acestea, **Devaniya a răspuns**: „Solicitată de mine, dacă într-adevăr refuzi să mă iei de soție, atunci, O, Kacha, cunoștințele tale nu vor da roade”.

**Auzind aceasta, Kacha a spus**: „Ți-am refuzat cererea doar pentru că ești fiica învățătorului meu, și nu pentru că ai vreo vină. Nici învățătorul meu nu mi-a dat vreo poruncă în acest sens. Blestemă-mă dacă asta te mulțumește. Ți-am spus care ar trebui să fie comportamentul unui Rishi. Nu merit blestemul tău, O, Devayani. Dar totuși m-ai blestemat! Ai acționat sub influența pasiunii și nu din simțul datoriei. Prin urmare, dorința ta nu se va împlini. Niciun fiu de

Rishi nu-ți va accepta mâna în căsătorie. Ai spus că cunoștințele mele nu vor da roade. Așa să fie. Dar vor da roade pentru cel căruia i le voi împărtăși.”

**Vaisampayana a continuat**: Primul dintre Brahmani, Kacha, după ce i-a spus astfel lui Devayani, s-a îndreptat repede spre lăcașul șefului celor cerești. Văzându-l sosit, cei cerești, cu Indra în frunte, după ce l-au venerat mai întâi, i-au vorbit astfel: „Ai făcut într-adevăr un act de mare beneficiu pentru noi. Minunată a fost realizarea ta! Faima ta nu va muri niciodată! Vei fi părtaș cu noi la ofrandele sacrificiale.”

## SECȚIUNEA LXXVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Locuitorii cerului s-au bucurat nespus de mult să-l întâmpine pe Kacha, care stăpânea știința minunată. Și, O, taur al neamului Bharata, cei cerești au învățat apoi acea știință de la Kacha și au considerat că obiectivul lor era deja atins. Adunându-se împreună, i-au vorbit despre o sută de sacrificii, spunând: A sosit timpul să-ți arăți vitejia. Ucide-ți dușmanii, O, Purandara!” Și astfel abordat, Maghavat, însoțit de cei cerești, a pornit, spunând: „Așa să fie.” Dar pe drum a văzut o serie de domnișoare. Aceste fecioare se distrau într-un lac din grădinile lui Gandharva Chitraratha. Transformându-se în vânt, el a amestecat repede hainele acelor fecioare pe care le lăsaseră pe mal. Puțin mai târziu, fecioarele, ridicându-se din apă, s-au apropiat de hainele lor, care, într-adevăr, se amestecaseră între ele. Și s-a întâmplat ca, din grămada amestecată, hainele lui Devayani să fie luate de Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan, din ignoranță, neștiind că nu erau ale ei. Și, O, rege, atunci, între ele, Devayani și Sarmishtha, a izbucnit o ceartă. Devayani a spus: „O, fiica lui Asura (șeful), de ce îmi iei hainele, fiind, așa cum ești, discipolul meu? Deoarece ești lipsită de bun simț, nimic bun nu ți se poate întâmpla!” Sarmishtha, însă, a răspuns repede: „Tatăl tău, ocupând un loc inferior, îl adoră mereu cu privirea în jos, ca un cântăreț de laude angajat, pe tatăl meu, fie că stă confortabil, fie că se întinde pe toată lungimea! Tu ești fiica unuia care cântă laudele altora, a unuia care acceptă milă. Eu sunt fiica unuia care este adorat, a unuia care dă milă în loc să o accepte vreodată! Cerșetoare cum ești, ești liberă să-ți bați pieptul, să folosești cuvinte urâte, să-mi juri dușmănie, să dai frâu liber mâniei tale. Tu, care primești milă, plângi în zadar lacrimi de mânie! Dacă aș vrea, ți-aș putea face rău, dar tu nu poți. Tu dorești să te certi. Dar să știi că nu te consider egală cu mine!”

După ce Sarmishtha a plecat, Yayati, fiul lui Nahusha, a ajuns curând în acel loc. Regele fusese la vânătoare. Cei doi cai înjugați la carul său și celălalt cal care îl însoțea erau cu toții obosiți. Iar regele însuși era însetat. Fiul lui Nahusha a văzut un puț în apropiere. Și a văzut că era uscat. Dar, uitându-se înăuntru, a văzut o fecioară care strălucea ca un foc aprins. Și văzând-o acolo, binecuvântatul rege s-a adresat fetei cu tenul celest, liniștind-o cu cuvinte dulci. Și a spus: „Cine ești tu, O, frumoaso, cu unghiile strălucitoare ca cuprul lustruit și cu cerceii împodobiți cu pietre prețioase celeste? Pari foarte tulburată. De ce plângi în suferință? Cum ai căzut în această fântână acoperită cu plante cățărătoare și iarbă înaltă? Și, O, fată cu talie subțire, răspunde-mi sincer a cui fiică ești”.

**Devayani a răspuns**: „Eu sunt fiica lui Sukra, care readuce la viață *asurașii* uciși de zei. El nu știe ce mi s-a întâmplat. Aceasta este mâna mea dreaptă, O, rege, cu unghii strălucitoare ca cuprul lustruit. Tu ești de viță nobilă; te rog să mă iei și să mă ridici! Știu că ești un om cu un comportament bun, cu mari calități și cu o faimă largă! Prin urmare, se cuvine să mă ridici din această fântână.”

**Vaisampayana a continuat**: Regele Yayati, aflând că ea era fiica unui brahman, a ridicat-o

din fântână, apucând-o de mâna dreaptă. Și monarhul, ridicând-o repede din groapă și privind cu ochii mijiți coapsele ei subțiri, s-a întors cu blândețe și curtoazie în capitala sa.

Când fiul lui Nahusha a plecat, Devayani, cu trăsături impecabile, copleșită de durere, i-a vorbit servitoarei sale, pe nume Ghurnika, care o întâlni atunci. Ea îi spuse: „O, Ghurnika, du-te repede și spune-i tatălui meu, fără să pierzi timpul, tot ce s-a întâmplat. Nu voi mai intra în orașul Vrishaparvan."

**Vaisampayana a continuat**: Ghurnika, primind astfel porunca, s-a dus repede la reședința șefului Asura, unde l-a văzut pe Kavya și i-a vorbit, cu mintea înceţoşată de furie. **Ea a spus**: „Îți spun, O, mare Brahmana, că Devayani a fost maltratată, O, norocosule, în pădure de Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan". Și Kavya, auzind că fiica sa a fost maltratată de Sarmishtha, a ieșit repede cu inima grea, căutând-o în pădure. Și când a găsit-o în pădure, a îmbrățișat-o cu afecțiune și i-a vorbit cu vocea sufocată de durere: „O, fiica mea, fericirea sau nefericirea care se abate asupra oamenilor se datorează întotdeauna propriilor lor greșeli. Prin urmare, cred că ai comis o greșeală, care a fost astfel ispășită". Auzind aceasta, **Devayani a răspuns**: Fie că este o pedeapsă sau nu, ascultă-mă cu atenție. O, ascultă ce mi-a spus Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan. Chiar a spus ea că tu ești doar un cântăreț angajat să cânte laudele regelui Asura! Chiar așa mi-a spus ea, Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan, cu ochii înroșiți, aceste cuvinte dure și crude „Tu eşti fiica unuia care cântă mereu laudele altora pentru bani, a unuia care cere milă, a unuia care acceptă milă; în timp ce eu sunt fiica unuia care primește adorare, a unuia care dă, a unuia care nu acceptă niciodată nimic ca dar!" Acestea au fost cuvintele rostite în repetate rânduri către mine de mândra Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan, cu ochii roșii de furie. "Dacă, O, tată, sunt într-adevăr fiica unui cântăreț de laude angajat, a unuia care acceptă daruri, trebuie să-mi ofer adorarea în speranța de a obține harul ei! Oh, i-am spus deja acest lucru!"

**Sukra a răspuns**: Tu, O, Devayani, nu eşti fiica unui adorator angajat, a unuia care cere milă și acceptă daruri. Tu eşti fiica unuia care nu adoră pe nimeni, ci a unuia care este adorat de toți!

Vrishaparvan însuși știe asta, la fel și Indra și regele Yayati. Acel Brahma de neînțeles, acea Divinitate de neînvins, este puterea mea! Cel care s-a creat singur, mulțumit de mine, a spus că eu sunt pentru totdeauna stăpânul a tot ceea ce există pe Pământ și în Ceruri! Îți spun cu sinceritate că eu sunt cel care revărs ploaia pentru binele creaturilor și care hrănesc plantele anuale care susțin toate ființele vii!

**Vaisampayana a continuat**: „Prin aceste cuvinte dulci și pline de înțeles, tatăl a încercat să-și liniștească fiica, afectată de durere și copleșită de furie."

## SECȚIUNEA LXXIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Sukra a continuat**: Să știi, atunci, O, Devayani, că cel care nu dă atenție vorbelor rele ale altora, cucerește totul! Înțelepții spun că adevăratul vizitiu este cel care ține strâns frâiele cailor fără să slăbească. Prin urmare, adevăratul om este cel care se stăpânește, fără să se lase pradă furiei sale crescânde. Știi, O, Devayani, că totul este cucerit de cel care își stăpânește calm furia crescândă. El este considerat un om care, recurgând la iertare, se descotorosește de mânia care îi crește, precum un șarpe care își aruncă pielea. Cel care își stăpânește mânia, cel care nu dă atenție vorbelor rele ale altora, cel care nu se mânie, chiar dacă ar avea motive, dobândește cu siguranță cele patru obiective pentru care trăim (și anume, *virtutea, profitul, dorința* și *mântuirea*). Între cel care aduce sacrificii fără oboseală în fiecare lună timp de o sută de ani și cel care nu se supără niciodată pentru nimic, cel care nu simte mânie este cu siguranță superior. Băieții și fetele, incapabili să distingă între bine

și rău, se ceartă între ei. Înțelepții nu îi imită niciodată. Devayani, auzind aceste cuvinte ale tatălui său, a spus: „O, tată, știu și eu care este diferența dintre mânie și iertare în ceea ce privește puterea fiecăreia. Dar când un discipol se comportă lipsit de respect, el nu ar trebui niciodată iertat de către învățător, dacă acesta din urmă dorește cu adevărat să-i facă bine celui dintâi. De aceea, nu doresc să mai trăiesc într-o țară în care comportamentul rău este la ordinea zilei. Omul înțelept, dornic de bine, nu ar trebui să locuiască printre acei oameni înclinați spre păcat, care vorbesc mereu de rău despre comportamentul bun și nașterea nobilă. Ci ar trebui să trăiască acolo, unde se spune că este cel mai bun loc de locuit, unde comportamentul bun și puritatea nașterii sunt cunoscute și respectate. Cuvintele crude rostite de fiica lui Vrishaparvan îmi ard inima, la fel cum oamenii, dornici să aprindă un foc, ard combustibilul uscat. Nu cred că există ceva mai mizerabil pentru un om din cele trei lumi decât să-și adore dușmanii binecuvântați cu noroc, el însuși neavând niciunul. Învățații au spus într-adevăr că pentru un astfel de om chiar și moartea ar fi mai bună”.

## SECȚIUNEA LXXX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Kavya, cel mai important descendent al lui Bhrigu, s-a înfuriat și el. Apropiindu-se de Vrishaparvan, care era așezat, a început să-i vorbească fără să-și cântărească cuvintele: „O, rege”, a spus el, ”faptele păcătoase nu dau roade imediat, ca și Pământul! Ci, treptat și în secret, ele îi distrug pe cei care le săvârșesc. Aceste roade se răsfrâng fie asupra celui care le săvârșește, fie asupra fiului său, fie asupra nepotului său. Păcatele trebuie să-și aducă roadele. Ca și mâncarea bogată, ele nu pot fi niciodată digerate. Și pentru că l-ai ucis pe Brahmana Kacha, nepotul lui Angiras, care era virtuos, familiarizat cu preceptele religiei și atent la îndatoririle sale, în timp ce locuia în lăcașul meu, chiar și pentru acest act de ucidere — și pentru maltratarea fiicei mele, să știi, O, Vrishaparvan, că te voi părăsi pe tine și pe rudele tale! Într-adevăr, O, rege, pentru aceasta, nu mai pot rămâne cu tine! Crezi tu, O, șef al Asura, că sunt un mincinos nebun? Tu iei în derâdere ofensa ta fără să încerci să o corectezi!”.

**Vrishaparvan a spus atunci**: „O, fiu al lui Bhrigu, niciodată nu ți-am atribuit lipsa de virtute sau falsitatea. Într-adevăr, virtutea și adevărul locuiesc mereu în tine. Fii bun cu mine! O, Bhargava, dacă ne părăsești și pleci cu adevărat de aici, atunci vom merge în adâncurile oceanului. Într-adevăr, nu mai avem nimic altceva de făcut.”

**Sukra a răspuns atunci**: „Voi, Asura, fie că vă veți scufunda în adâncurile oceanului, fie că veți zbura în toate direcțiile, mie nu-mi pasă. Nu pot suporta durerea fiicei mele. Fiica mea îmi este dragă dintotdeauna. Viața mea depinde de ea. Căutați să o mulțumiți. Așa cum Vrihaspati caută întotdeauna binele lui Indra, tot așa și eu caut întotdeauna binele vostru prin meritele mele ascetice.”

**Vrishaparvan a spus atunci**: „O, Bhargava, tu ești stăpânul absolut al tuturor bunurilor pe care le dețin șefii Asura în această lume – elefanții, vacile și caii lor, și chiar și umila mea persoană!”

**Sukra a răspuns atunci**: „Dacă este adevărat, O, mare Asura, că eu sunt stăpânul tuturor bogățiilor Asurilor, atunci du-te și mulțumește-o pe Devayani.”

**Vaisampayana a continuat**: Când marele Kavya a fost abordat astfel de Vrishaparvan, s-a dus la Devayani și i-a povestit totul. Devayani, însă, i-a răspuns repede: „O, Bhargava, dacă ești cu adevărat stăpânul regelui Asura și al tuturor bogățiilor sale, atunci lasă-l pe rege să vină la mine și să-mi spună asta în fața mea.” **Vrishaparvan** s-a apropiat atunci de Devayani și **i-a spus**: „O, Devayani cu zâmbetul dulce, orice dorești, sunt dispus să-ți dau, oricât de greu ar fi să-ți îndeplinesc

dorința.” **Devayani a răspuns**: „Îmi doresc ca Sarmishtha să mă servească împreună cu o mie de servitoare! Ea trebuie să mă urmeze și acolo unde tatăl meu mă va da în căsătorie”.

Vrishaparvan a poruncit atunci unei servitoare care îl servea: „Du-te și adu-o repede pe Sarmishtha aici. Las-o să îndeplinească și ea dorința lui Devayani”.

**Vaisampayana a continuat**: Servitoarea s-a dus apoi la Sarmishtha și i-a spus: „O, amabilă Sarmishtha, ridică-te și urmează-mă. Fă binele rudelor tale. Împins de Devayani, brahmanul (Sukra) este pe punctul de a-și părăsi discipolii (Asurașii). O, tu, cea fără păcat, trebuie să faci ceea ce dorește Devayani.” Sarmishtha a răspuns: „Voi face cu bucurie ceea ce dorește Devayani. Împins de Devayani, Sukra mă cheamă. Nici Sukra, nici Devayani nu trebuie să părăsească Asura din vina mea.”

**Vaisampayana a continuat**: La porunca tatălui ei, Sarmishtha, însoțită de o mie de fecioare, a ieșit curând, într-un palanchin, din excelenta reședință a tatălui ei. Apropiindu-se de Devayani, ea a spus: „Cu cele o mie de fecioare ale mele, sunt servitoarea ta! Și te voi urma acolo unde tatăl tău te va da în căsătorie”. Devayani a răspuns: „Eu sunt fiica celui care cântă laudele tatălui tău și care cerșește și acceptă milă; tu, pe de altă parte, ești fiica celui care este adorat. Cum poți fi servitoarea mea?”

**Sarmishtha a răspuns**: „Trebuie să contribuim cu orice preț la fericirea rudelor noastre aflate în suferință. De aceea te voi urma oriunde te va da tatăl tău.”

**Vaisampayana a continuat**: Când Sarmishtha a promis astfel să fie servitoarea lui Devayani, aceasta, O, rege, i-a spus tatălui ei: „O, cel mai bun dintre toți brahmanii excelenți, sunt mulțumită. Acum voi intra în capitala Asura! Acum știu că știința și puterea ta de cunoaștere nu sunt zadarnice!”

**Vaisampayana a continuat**: „Cel mai bun dintre brahmani, de mare reputație, astfel abordat de fiica sa, a intrat apoi în capitala Asura cu bucurie în inimă. Iar Danava l-au venerat cu mare respect.”

## SECȚIUNEA LXXXI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: După ceva timp, O, cel mai bun dintre monarhi, Devayani, cea cu tenul cel mai frumos, s-a dus în aceeași pădure pentru a se distra. Însoțită de Sarmishtha și de cele o mie de servitoare ale sale, a ajuns în același loc și a început să se plimbe liberă. Fiind servită de toate acele însoțitoare, se simțea extrem de fericită. Și jucându-se cu inimile ușoare, au început să bea mierea din flori, să mănânce diverse fructe și să muște din unele. Și chiar în acel moment, regele Yayati, fiul lui Nahusha, a venit din nou acolo obosit și însetat, în timpul rătăcirilor sale, în căutarea cerbilor. Și regele le-a văzut pe Devayani și Sarmishtha, precum și pe celelalte fecioare, toate împodobite cu ornamente cerești și pline de voluptuoasă lene ca urmare a mierii de flori pe care o băuseră. Și Devayani, cu zâmbetul ei dulce, de o frumusețe fără egal și cu cel mai frumos ten dintre toate, stătea întinsă, relaxată. Și era servită de Sarmishtha, care îi mângâia ușor picioarele.

Și Yayati, văzând toate acestea, a spus: „O, voi, cei amabili, aș dori să vă întreb numele și originea voastră. Se pare că aceste două mii de servitoare vă stau la dispoziție.” Auzind cuvintele monarhului, Devayani a răspuns: „Ascultă-mă, O, cel mai bun dintre oameni. Știi că eu sunt fiica lui Sukra, ghidul spiritual al Asurilor. Aceasta, tovarășa mea, este servitoarea mea. Ea mă însoțește oriunde merg. Ea este Sarmishtha, fiica regelui Asura Vrishaparvan.”

**Yayati a întrebat atunci**: „Sunt curios să știu de ce această tovarășă a ta cu sprâncene frumoase, această fecioară cu tenul cel mai frumos, fiica șefului Asura, este servitoarea ta!” **Devayani a răspuns**: „O, cel mai bun dintre regi, totul este rezultatul Destinului. Știind că și acest lucru este rezultatul Destinului, nu te mira. Trăsăturile și îmbrăcămintea ta sunt ca ale unui rege. Vorbirea ta este, de asemenea, frumoasă și corectă, ca cea din *Vede*. Spune-mi numele tău, de unde ești și al cui fiu ești.”

**Monarhul a răspuns**: În timpul jurământului meu de *Brahmacharya*, toate *Vedele* mi-au pătruns în urechi. Sunt cunoscut sub numele de Yayati, fiu de rege și eu însumi rege. Devayani a întrebat atunci: ”O, rege, pentru ce ai venit aici? Pentru a culege lotuși, pentru a pescui sau pentru a vâna?” **Yayati a răspuns**: 'O, tu, cea amabilă, însetat de urmărirea cerbilor, am venit aici în căutarea apei. Sunt foarte obosit. Aștept doar ordinele tale pentru a părăsi acest loc.'

**Devayani a răspuns**: „Împreună cu cele două mii de fecioare ale mele și cu servitoarea mea Sarmishtha, aștept doar poruncile tale. Prosperitate ție. Fii prietenul și stăpânul meu.”

**Yayati a răspuns**: „Frumoaso, nu te merit. Ești fiica lui Sukra, mult superioară mie. Nici tatăl tău nu te-ar putea da măcar unui mare rege.” La aceasta, **Devayani a răspuns**: „Brahmanii s-au unit înainte cu Kshatriyii, iar Kshatriyii cu Brahmanii. Tu ești fiul unui Rishi și tu însuți ești un Rishi. De aceea, O, fiu al lui Nahusha, căsătorește-te cu mine”. **Yayati, însă, a răspuns**: „O, tu, cea cu trăsături atât de frumoase, cele patru ordine au izvorât, într-adevăr, dintr-un singur trup. Dar îndatoririle și puritatea lor nu sunt aceleași, brahmanii fiind cu adevărat superiori tuturor.” **Devayani a răspuns**: „Mâna mea nu a fost atinsă niciodată de niciun bărbat în afară de tine. De aceea, te accept ca stăpân al meu. Cum ar putea alt bărbat să-mi atingă mâna, care a fost atinsă înainte de tine, care ești un rishi?” **Yayati a spus atunci**: „Înțelepții știu că un brahman trebuie evitat mai mult decât un șarpe furios cu venin virulent sau un foc aprins cu flăcări care se răspândesc”. **Devayani i-a spus atunci monarhului**: „O, taur printre oameni, de ce spui că brahmanul trebuie evitat mai mult decât un șarpe furios cu venin virulent sau un foc aprins cu flăcări care se răspândesc?” **Monarhul a răspuns**: „Șarpele ucide doar o singură persoană. Cea mai ascuțită armă ucide doar o singură persoană. Brahmanul, când este furios, distruge orașe și regate întregi! De aceea, O, timido, consider că brahmanul este mai de evitat decât oricare dintre ei. Nu te pot lua de soție, O, tu, cea amabilă, decât dacă tatăl tău mi te dăruiește. Devayani a spus atunci: „Tu ești, într-adevăr, alesul meu. Și, O, rege, se înțelege că mă vei accepta dacă tatăl meu mi te dăruiește. Nu trebuie să te temi să mă accepți pe mine, cea săracă, dăruită ție. Tu, într-adevăr, nu mă ceri.”

**Vaisampayana a continuat**: După aceasta, Devayani a trimis repede o servitoare la tatăl ei. Servitoarea i-a povestit lui Sukra tot ce se întâmplase. Iar de îndată ce a auzit totul, Bhargava a venit și l-a văzut pe Yayati. Văzând venirea lui Bhargava, Yayati l-a venerat și l-a adorat pe acel brahman și a stat cu palmele împreunate, așteptând poruncile lui.

**Devayani a spus atunci**: „Acesta, tată, este fiul lui Nahusha. El m-a luat de mână când eram în suferință. Mă închin ție. Dă-mi-l mie. Nu mă voi căsători cu nimeni altcineva pe lume.” Sukra a exclamat: „O, tu, cel cu curaj splendid, ai fost acceptat ca stăpân al ei de către draga mea fiică. Ți-o dau ție. De aceea, O, fiu al lui Nahusha, accept-o ca soție.”

**Yayati a spus atunci**: „Îți cer, O, Brahmana, ca, făcând astfel, păcatul de a zămisli un copil metis să nu mă atingă”. Sukra l-a asigurat însă, spunând: „Te voi absolvi de păcat. Cere-ți binecuvântarea pe care o dorești. Nu te teme să te căsătorești cu ea. Îți acord iertarea. Păstrează-ți cu virtute soția, pe Devayani, cea cu talia subțire. Fii fericit în compania ei. Pe cealaltă fecioară, fiica lui Vrishaparvan, Sarmishtha, trebuie să o respecți mereu. Dar nu o vei chema în patul tău.”

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat de Sukra, Yayati a înconjurat Brahmana. Apoi, regele a trecut prin ceremonia binecuvântată a căsătoriei, conform riturilor scripturilor. După ce a primit de la Sukra această bogată comoară reprezentată de excelenta Devayani, împreună cu Sarmishtha și cele două mii de fecioare, și după ce a fost onorat în mod cuvenit de Sukra însuși și de Asura, cel mai bun dintre monarhi, la porunca înaltului Bhargava, s-a întors în capitala sa cu inima plină de bucurie.

## SECȚIUNEA LXXXII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Yayati, întorcându-se în capitala sa, care era asemănătoare cu orașul lui Indra, a intrat în apartamentele sale interioare și a instalat-o acolo pe mireasa sa, Devayani. Și monarhul, la îndrumarea Devayani, a instalat-o pe Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan, într-un conac special construit lângă pădurile artificiale din Asokas, în grădinile sale. Iar regele a înconjurat-o pe Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan, cu o mie de servitoare și a onorat-o, ocupându-se de toate aranjamentele necesare pentru hrana și îmbrăcămintea ei. Dar cu Devayani, fiul regal al lui Nahusha s-a distrat ca un zeu timp de mulți ani, în bucurie și fericire. Și când i-a venit vremea, frumoasa Devayani a rămas însărcinată. Și a născut un băiat frumos, primul ei copil. Și când au trecut o mie de ani, fiica lui Vrishaparvan, Sarmishtha, ajunsă la pubertate, a văzut că i-a venit vremea. A devenit neliniștită și și-a spus: „Mi-a venit vremea. Dar încă nu mi-am ales un soț. O, ce s-a întâmplat, ce să fac? Cum să-mi împlinesc dorințele? Devayani a devenit mamă. Tinerețea mea este sortită să treacă în zadar. Să-l aleg și eu ca soț pe cel pe care l-a ales Devayani? Aceasta este, într-adevăr, hotărârea mea: acel monarh ar trebui să-mi dăruiască un fiu. Oare cel virtuos nu-mi va acorda o întrevedere privată?”

**Vaisampayana a continuat**: În timp ce Sarmishtha era ocupată cu gândurile sale, regele, rătăcind fără țintă, a ajuns în pădurea Asokas și, văzând-o pe Sarmishtha în fața sa, a rămas acolo în tăcere. Atunci Sarmishtha, cu zâmbetul ei dulce, văzând monarhul în fața ei, fără nimeni care să fie martor la ceea ce s-ar putea întâmpla, s-a apropiat de el și i-a spus cu palmele împreunate: „O, fiu al lui Nahusha, nimeni nu poate vedea doamnele care locuiesc în apartamentele interioare ale lui Soma, Indra, Vishnu, Yama, Varuna și ale tale! Tu știi, O, rege, că sunt atât frumoasă, cât și de viță nobilă. Te implor, O, rege! A sosit vremea mea. Ai grijă să nu treacă în zadar.”

**Yayati a răspuns**: „Știu bine că ai onoarea nașterii tale, fiind născută din mândra rasă a Danavilor. Ești, de asemenea, înzestrată cu frumusețe. Într-adevăr, nu văd nici măcar o urmă de defect în trăsăturile tale. Dar Usanas mi-a poruncit, în timp ce eram unit cu Devayani, să nu o chem niciodată pe fiica lui Vrishaparvan în patul meu.”

**Sarmishtha a spus atunci**: „S-a spus, O, rege, că nu este păcat să minți în glumă, în ceea ce privește femeile pe care dorești să le bucuri, în ocazii de căsătorie, în pericol de moarte imediată și de pierderea întregii averi. Minciuna este scuzabilă în aceste cinci situații. O, rege, nu este adevărat că cel care nu spune adevărul când este întrebat este decăzut. Atât Devayani, cât și eu am fost chemate aici ca însoțitoare pentru a servi același scop. Prin urmare, când ai spus că te vei limita la una singură dintre noi, ai spus o minciună.” **Yayati a răspuns**: „Un rege ar trebui să fie întotdeauna un model în ochii poporului său. Monarhul care spune o minciună va avea cu siguranță parte de distrugere. În ceea ce mă privește, nu îndrăznesc să spun o minciună, chiar dacă mă amenință cea mai mare pierdere!” **Sarmishtha a răspuns**: O, monarhule, cineva poate considera soțul prietenei sale ca fiind al său. Căsătoria prietenei tale este la fel ca a ta. Tu ai fost ales de prietena mea ca soț al ei. Prin urmare, ești și soțul meu. **Yayati a spus atunci**: „Într-adevăr, jurământul meu este să îndeplinesc întotdeauna ceea ce mi se cere. Cum mi-ai cerut, spune-mi ce trebuie să fac.” **Sarmishtha a spus atunci**: „Iartă-mă, O, rege, de păcat. Apără-mi virtutea. Devenind mama ta,

lasă-mă să practic cea mai înaltă virtute din această lume. Se spune, O, rege, că o soție, un sclav și un fiu nu pot niciodată să câștige avere pentru ei înșiși. Ceea ce câștigă aparține întotdeauna celui care îi deține. Eu sunt, într-adevăr, sclava lui Devayani. Tu ești stăpânul și domnul lui Devayani. Prin urmare, O, rege, ești stăpânul și domnul meu la fel de mult ca al lui Devayani! Te implor! O, îndeplinește-mi dorințele!”

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat de Sarmishtha, monarhul a fost convins de adevărul tuturor cuvintelor ei. Prin urmare, el a onorat-o pe Sarmishtha protejându-i virtutea. Și au petrecut ceva timp împreună. Și, după ce și-au luat rămas bun cu afecțiune, s-au despărțit, fiecare întorcându-se de unde venise.

Și s-a întâmplat că Sarmishtha, cu zâmbetul dulce și sprâncenele frumoase, a rămas însărcinată ca urmare a relației ei cu cel mai bun dintre monarhi. Și, O, rege, acea doamnă cu ochi de lotus a născut, la timpul potrivit, un fiu cu splendoarea unui copil celest și cu ochi ca petalele de lotus.

## SECȚIUNEA LXXXIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Când Devayani, cea cu zâmbetul dulce, a auzit de nașterea acestui copil, a devenit geloasă, și, O, Bharata, Sarmishtha a devenit obiectul reflecțiilor ei neplăcute. Iar Devayani, îndreptându-se spre ea, i-a spus astfel: „O, tu, cu sprâncene frumoase, ce păcat ai comis cedând influenței poftei?” **Sarmishtha a răspuns**: „Un anumit Rishi cu suflet virtuos și pe deplin familiarizat cu *Vedele* a venit la mine. Capabil să acorde binecuvântări, el a fost solicitat de mine să-mi îndeplinească dorințele care se bazau pe considerente de virtute. O, tu, cu zâmbetul dulce, nu aș căuta împlinirea păcătoasă a dorințelor mele. Îți spun sincer că acest copil al meu este al acelui Rishi. **Devayani a răspuns**: „Este în regulă dacă acesta este cazul, O, timidă! Dar dacă descendența, numele și familia acelui Brahmana îți sunt cunoscute, aș dori să le aud.” **Sarmishtha a răspuns**: „O, tu, cu zâmbetul dulce, în ascetism și energie, acel Rishi este strălucitor ca soarele însuși. Privindu-l, nu am avut nevoie să fac aceste întrebări...” **Devayani a spus atunci**: „Dacă acest lucru este adevărat, dacă într-adevăr ți-ai obținut copilul de la un Brahmana atât de superior, atunci, O, Sarmishtha, nu am niciun motiv să fiu supărată.”

**Vaisampayana a continuat**: După ce au vorbit și au râs împreună, s-au despărțit, Devayani întorcându-se la palat cu cunoștințele împărtășite de Sarmishtha. Și, O, rege, Yayati a avut cu Devayani doi fii numiți Yadu și Turvasu, care erau ca Indra și Vishnu. Iar Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan, a devenit, prin intermediul înțeleptului regal, mama a trei fii, numiți Drahyu, Anu și Puru.

Și, O, rege, s-a întâmplat ca într-o zi Devayani, cu zâmbetul ei dulce, însoțită de Yayati, să se ducă într-o parte izolată a pădurii (din parcul extins al regelui). Și acolo a văzut trei copii de o frumusețe cerească jucându-se cu o încredere deplină. Și Devayani a întrebat surprinsă: „Ai cui sunt acești copii, O, rege, care sunt atât de frumoși și atât de asemănători cu copiii celor cerești? În splendoare și frumusețe, ei sunt ca tine, aș zice.”

**Vaisampayana a continuat**: Și Devayani, fără să aștepte răspunsul regelui, i-a întrebat pe copii: „Copii, care este neamul vostru? Cine este tatăl vostru? Răspundeți-mi sincer. Doresc să știu totul.” Copiii au arătat atunci spre rege (cu degetul arătător) și au spus că Sarmishtha este mama lor.

Și după ce au spus acestea, copiii s-au apropiat de rege pentru a-i îmbrățișa genunchii. Dar regele nu a îndrăznit să-i mângâie în prezența lui Devayani. Băieții au părăsit atunci locul și s-au

îndreptat spre mama lor, plângând de durere. Iar regele, văzând comportamentul băieților, a devenit foarte jenat. Dar Devayani, observând afecțiunea copiilor pentru rege, a aflat secretul și, adresându-se lui Sarmishtha, a spus: „Cum ai îndrăznit să-mi faci rău, fiind, așa cum ești, dependentă de mine? Nu te temi să recurgi încă o dată la obiceiul tău de Asura?”

**Sarmishtha a spus**: O, tu, cu zâmbetul dulce, tot ce ți-am spus despre un Rishi este perfect adevărat. Am acționat corect și în conformitate cu preceptele virtuții și, prin urmare, nu mă tem de tine. Când l-ai ales pe rege ca soț, și eu l-am ales ca pe al meu. O, frumoasă, soțul unei prietene este, conform obiceiului, și soțul tău. Ești fiica unui Brahmana și, prin urmare, meriți venerația și respectul meu. Dar nu știi că acest înțelept regal este ținut de mine într-o stimă și mai mare?

**Vaisampayana a spus**: Devayani, auzind aceste cuvinte, a exclamat: „O, rege, mi-ai făcut nedreptate! Nu voi mai trăi aici.” Și spunând aceasta, s-a ridicat repede, cu ochii plini de lacrimi, pentru a se duce la tatăl ei. Regele a fost întristat să o vadă astfel și, foarte alarmat, a urmat-o, încercând să-i potolească mânia. Dar Devayani, cu ochii roșii de furie, nu voia să renunțe. Fără să-i spună niciun cuvânt regelui, cu ochii plini de lacrimi, ea a ajuns repede lângă tatăl ei, Usanas, fiul lui Kavi. Și văzându-și tatăl, ea a stat în fața lui, după ce l-a salutat cum se cuvine. Iar Yayati, imediat după aceea, l-a salutat și l-a venerat pe Bhargava.

**Și Devayani a spus**: „O, tată, virtutea a fost învinsă de viciu. Cei de jos s-au ridicat, iar cei de sus au căzut. Am fost jignită din nou de Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan. Această regină a născut trei fii cu regele Yayati. Dar, O, tată, fiind ghinionistă, eu am doar doi fii! O, fiu al lui Bhrigu, acest rege este renumit pentru cunoștințele sale despre preceptele religiei. Dar, O, Kavya, îți spun că el s-a abătut de la calea dreptății.”

**Sukra, auzind toate acestea, a spus**: „O, monarhule, întrucât ai făcut din viciu pasiunea ta preferată, deși cunoști pe deplin preceptele religiei, o decrepitudine invincibilă te va paraliza!” **Yayati a răspuns**: „Adorabile, am fost solicitat de fiica regelui Danava să-i fructific sezonul. Am făcut-o din simțul virtuții și nu din alte motive. Acel bărbat care, fiind solicitat de o femeie în perioada ei fertilă, nu-i îndeplinește dorințele, este numit, O, Brahmana, de cei familiarizați cu *Vedele*, ucigașul embrionului. Cel care, solicitat în secret de o femeie plină de dorință și în perioada fertilă, nu se apropie de ea, își pierde virtutea și este numit de cei învățați ucigaș al embrionului, O, fiu al lui Bhrigu, din aceste motive și dorind să evit păcatul, m-am apropiat de Sarmishtha”. **Sukra a răspuns atunci**: „Tu depinzi de mine. Ar fi trebuit să aștepți porunca mea. Acționând în mod fals în ceea ce privește datoria ta, O, fiu al lui Nahusha, te-ai făcut vinovat de păcatul furtului”.

**Vaisampayana a continuat**: Yayati, fiul lui Nahusha, blestemat astfel de furiosul Usanas, a fost apoi lipsit de tinerețe și imediat copleșit de decrepitudine. Și **Yayati a spus**: „O, fiu al lui Bhrigu, încă nu m-am săturat de tinerețe sau de Devayani. De aceea, O, Brahmana, fii milostiv cu mine, ca să nu mă atingă decrepitudinea”. **Sukra a răspuns atunci**: „Eu nu spun niciodată neadevăruri. Chiar și acum, O, rege, ești atacat de decrepitudine. Dar, dacă dorești, poți să transferi această decrepitudine a ta altcuiva.” **Yayati a spus**: „O, Brahmana, poruncește ca fiul meu care îmi va da tinerețea lui să se bucure de regatul meu și să obțină atât virtute, cât și faimă.” **Sukra a răspuns**: „O, fiu al lui Nahusha, gândindu-te la mine, poți transfera această decrepitudine a ta cui dorești. Fiul care îți va da tinerețea lui va deveni succesorul tău la tron. El va avea, de asemenea, o viață lungă, faimă mare și numeroși urmași!”

## SECȚIUNEA LXXXIV

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Yayati, copleşit de decrepitudine, s-a întors în capitala sa şi, chemându-l pe fiul său cel mai mare, Yadu, care era şi cel mai realizat, i s-a adresat astfel: „Dragul meu copil, din cauza blestemului lui Kavya, numit şi Usanas, decrepitudinea, ridurile şi părul alb m-au cuprins. Dar încă nu m-am bucurat de plăcerile tinereţii. Tu, O, Yadu, ia slăbiciunea mea împreună cu bătrâneţea mea. Eu mă voi bucura de tinereţea ta. Şi când vor trece o mie de ani, înapoindu-ţi tinereţea, îmi voi lua înapoi slăbiciunea împreună cu bătrâneţea!”

**Yadu a răspuns**: Există nenumărate inconveniente în decrepitudine, în ceea ce priveşte mâncarea şi băutura. Prin urmare, O, rege, nu voi accepta decrepitudinea ta. Aceasta este, într-adevăr, hotărârea mea. Părul alb pe cap, tristeţea şi relaxarea nervilor, ridurile pe tot corpul, deformările, slăbiciunea membrelor, emacierea, incapacitatea de a munci, înfrângerea din partea prietenilor şi tovarăşilor – acestea sunt consecinţele decrepitudinii. De aceea, O, rege, nu doresc să o accept. O, rege, ai mulţi fii, dintre care unii îţi sunt mai dragi. Tu cunoşti preceptele virtuţii. Cere-i altui fiu al tău să-ţi accepte decrepitudinea.

**Yayati a răspuns**: „Tu ai izvorât din inima mea, O, fiu, dar nu-mi dai tinereţea ta. De aceea, copiii tăi nu vor fi niciodată regi.” Şi a continuat, adresându-se unui alt fiu al său: „O, Turvasu, ia slăbiciunea mea împreună cu decrepitudinea mea. Cu tinereţea ta, O, fiu, îmi place să mă bucur de plăcerile vieţii. După trecerea a o mie de ani, îţi voi da înapoi tinereţea şi voi lua înapoi slăbiciunea şi decrepitudinea mea.”

**Turvasu a răspuns**: „Nu-mi place decrepitudinea, O, tată, ea îmi răpeşte toate poftele şi plăcerile, puterea şi frumuseţea fizică, intelectul şi chiar viaţa.” **Yayati i-a spus**: „Tu ai izvorât din inima mea, O, fiule! Dar nu-mi dai tinereţea ta! De aceea, O, Turvasu, neamul tău va fi stins. Nenorocitule, vei fi regele celor ale căror practici şi precepte sunt impure, printre care bărbaţi de sânge inferior procreează copii cu femei de sânge albastru, care trăiesc din carne, care sunt răi, care nu ezită să se apropie de soţiile superiorilor lor, ale căror practici sunt cele ale păsărilor şi animalelor, care sunt păcătoşi şi ne-arieni.”

**Vaisampayana a spus**: Yayati, după ce şi-a blestemat astfel fiul Turvasu, s-a adresat fiului lui Sarmishtha, Drahyu, în felul următor: „O, Drahyu, ia tu pentru o mie de ani decrepitudinea mea care îmi distruge tenul şi frumuseţea fizică şi dă-mi tinereţea ta. Când vor trece o mie de ani, îţi voi înapoia tinereţea şi îmi voi lua înapoi slăbiciunea şi decrepitudinea.” La aceasta, **Drahyu a răspuns**: „O, rege, cel decrepit nu se poate bucura niciodată de elefanţi, care, cai şi femei. Chiar şi vocea lui devine răguşită. De aceea, nu doresc (să iau) decrepitudinea ta.” **Yayati i-a spus**: „Tu eşti născut din inima mea, O, fiu! Dar refuzi să-mi dai tinereţea ta. De aceea, dorinţele tale cele mai dragi nu se vor împlini niciodată”. Vei fi rege doar cu numele, într-o regiune în care nu există drumuri pentru cai, căruţe, elefanţi, vehicule bune, măgari, capre, boi şi palanchine; unde se poate înota doar cu plute şi plutitoare. **Yayati s-a adresat apoi lui Anu şi a spus**: „O, Anu, ia slăbiciunea şi decrepitudinea mea. Eu mă voi bucura de plăcerile vieţii timp de o mie de ani, cu tinereţea ta.” La aceasta, **Anu a răspuns**: „Cei decrepiţi mănâncă mereu ca copiii şi sunt mereu impuri. Ei nu pot turna libaţii pe foc la momentul potrivit. De aceea, nu-mi place să-ţi iau decrepitudinea.” **Yayati i-a spus**: „Tu ai izvorât din inima mea, tu nu-ţi dai tinereţea. Tu găseşti atâtea defecte în decrepitudine. De aceea, decrepitudinea te va învinge! Şi, O, Anu, şi descendenţii tăi, de îndată ce vor ajunge la tinereţe, vor muri. Şi nici tu nu vei mai putea să aduci jertfe în faţa focului.”

Yayati s-a întors în cele din urmă către cel mai mic dintre copiii săi, Puru, şi i-a spus: „Tu eşti, O, Puru, cel mai mic dintre fiii mei! Dar tu vei fi primul dintre toţi! Decadenţa, ridurile şi părul alb m-au cuprins ca urmare a blestemului lui Kavya, numit şi Usanas. Totuşi, încă nu m-am săturat de tinereţea mea. O, Puru, ia slăbiciunea şi decadenţa mea! Cu tinereţea ta, mă voi bucura câţiva ani de plăcerile vieţii. Şi când vor trece o mie de ani, îţi voi da înapoi tinereţea ta şi îmi voi lua înapoi decadenţa mea.”

**Vaisampayana a spus**: Astfel abordat de rege, Puru a răspuns cu umilință: „Voi face, O, monarhule, așa cum îmi poruncești. Voi lua, O, rege, slăbiciunea și decrepitudinea ta. Ia tu tinerețea mea și bucură-te, după cum dorești, de plăcerile vieții. Acoperit de decrepitudinea ta și îmbătrânind, voi continua să trăiesc, după cum poruncești, dându-ți tinerețea mea.” **Yayati a spus atunci**: „O, Puru, sunt mulțumit de tine. Și fiind mulțumit, îți spun că poporul din regatul tău va avea toate dorințele împlinite”.

Și după ce a spus aceasta, marele ascet Yayati, gândindu-se la Kavya, și-a transferat decrepitudinea în corpul lui Puru, cel cu suflet înalt.

## SECȚIUNEA LXXXV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Excelentul monarh Yayati, fiul lui Nahusha, după ce a primit tinerețea lui Puru, a devenit extrem de mulțumit. Și odată cu aceasta, a început din nou să se dedice plăcerilor sale preferate, în măsura dorințelor sale și a puterilor sale, în funcție de anotimpuri, pentru a obține cea mai mare plăcere din acestea. Și, O, rege, în nimic din ceea ce a făcut, el nu a acționat împotriva preceptelor religiei sale, așa cum se cuvenea. El i-a mulțumit pe zei prin sacrificiile sale; pe *pitri*, prin *Sraddhas*; pe săraci, prin milostenia sa; pe toți brahmanii excelenți, prin împlinirea dorințelor lor; pe toate persoanele îndreptățite la riturile ospitalității, cu mâncare și băutură; pe *vaisya*, prin protecție; și pe *sudra*, prin bunătate. Și regele i-a reprimat pe toți criminalii cu pedepse adecvate. Și Yayati, mulțumind toate categoriile de supuși, i-a protejat cu virtute, ca un alt Indra. Și monarhul, dotat cu vitejia unui leu, cu tinerețea și toate obiectele plăcerii sub control, s-a bucurat de fericire nelimitată fără a încălca preceptele religiei. Și regele a devenit foarte fericit că putea să se bucure de toate obiectele excelente ale dorințelor sale. Și îi părea rău doar când se gândea că acei o mie de ani vor ajunge la sfârșit. Și, după ce a obținut tinerețea pentru o mie de ani, regele, familiarizat cu misterele timpului și urmărind Kalas și Kashthas, s-a distrat cu (fecioara celestă) Viswachi, uneori în frumoasa grădină a lui Indra, alteori în Alaka (orașul Kuvera) și alteori pe vârful muntelui Meru din nord. Și când virtuosul monarh a văzut că cei o mie de ani se împliniseră, și-a chemat fiul, Puru, și i s-a adresat astfel: „O, opresor al dușmanilor, cu tinerețea ta, O, fiule, m-am bucurat de plăcerile vieții, fiecare în funcție de anotimpul său, în măsura dorințelor mele, până la limita puterilor mele. Dorințele noastre, însă, nu sunt niciodată satisfăcute prin indulgență. Dimpotrivă, cu indulgență, ele doar ard ca focul cu libații de unt sacrificial. Dacă o singură persoană ar fi proprietara a tot ce există pe Pământ — toate recoltele de orez și orz, argintul, aurul și pietrele prețioase, animalele și femeile, tot nu ar fi mulțumită. Setea de plăcere, prin urmare, ar trebui abandonată. Într-adevăr, fericirea adevărată aparține celor care au renunțat la setea lor pentru obiectele lumești - o sete care este dificil de abandonat de către cei răi și păcătoși, care nu dispare odată cu viața care se sfârșește și care este cu adevărat boala fatală a omului. Inima mea a fost fixată timp de o mie de ani asupra obiectelor dorințelor. Setea mea pentru acestea, însă, crește zi de zi fără să se diminueze. Prin urmare, voi renunța și, concentrându-mi mintea asupra lui Brahma, îmi voi petrece restul zilelor alături de cerbul nevinovat din pădure, în pace și fără să-mi doresc vreun obiect lumește. Și, O, Puru, am fost extrem de mulțumit de tine! Prosperitate să-ți fie! Primește înapoi tinerețea ta! Primește, într-adevăr, pe fiul meu care mi-a făcut cele mai mari servicii.

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Yayati, fiul lui Nahusha, și-a recăpătat decrepitudinea. Iar fiul său, Puru, și-a recăpătat tinerețea. Yayati dorea să-l instaleze pe Puru, fiul său cel mai mic, pe tron. Dar cele patru ordine, cu brahmanii în frunte, s-au adresat monarhului astfel: „O, rege, cum vei putea să-i dai regatul lui Puru, trecând peste fiul tău cel mai mare, Yadu, născut din Devayani și, prin urmare, nepotul marelui Sukra? Într-adevăr, Yadu este fiul tău cel mai mare; după el s-a născut Turvasu; iar dintre fiii lui Sarmishtha, primul este Drahyu, apoi Anu și apoi Puru. Cum poate cel

mai tânăr să merite tronul, trecând peste toți frații săi mai mari? Îți prezentăm acest lucru! O, conformează-te practicii virtuoase."

**Yayati a spus atunci**: «Voi, cele patru ordine, cu brahmanii în frunte, ascultați cuvintele mele despre motivul pentru care regatul meu nu ar trebui să fie dat fiului meu cel mare. Fiul meu cel mare, Yadu, nu mi-a ascultat poruncile. Înțelepții spun că cel care nu-și ascultă tatăl nu este un fiu. Însă fiul care ascultă poruncile părinților săi, care le caută binele, care le este pe plac, este într-adevăr cel mai bun dintre fii. Am fost ignorat de Yadu și de Turvasu. Am fost ignorat mult și de Drahyu și de Anu. Numai Puru mi-a ascultat cuvântul. El m-a respectat mult. De aceea, cel mai tânăr va fi moștenitorul meu. El mi-a luat bătrânețea. Într-adevăr, Puru este prietenul meu. El a făcut ceea ce mi-a fost atât de plăcut. Sukra însuși, fiul lui Kavi, a poruncit că fiul meu care mă va asculta va deveni rege după mine și va aduce întregul Pământ sub stăpânirea sa. De aceea, te implor, lasă-l pe Puru să fie înscăunat pe tron".

**Poporul a spus atunci**: „Este adevărat, O, rege, că acel fiu care este realizat și care caută binele părinților săi merită prosperitate, chiar dacă este cel mai tânăr. Prin urmare, Puru, care a făcut binele, merită coroana. Și întrucât Sukra însuși a poruncit acest lucru, nu avem nimic de spus în această privință."

**Vaisampayana a continuat**: Fiul lui Nahusha, astfel abordat de poporul mulțumit, l-a instalat pe tron pe fiul său, Puru. Și după ce i-a încredințat regatul lui Puru, monarhul a îndeplinit ceremoniile inițiatice pentru a se retrage în pădure. Și curând după ce a părăsit capitala, a fost urmat de brahmani și asceti.

Fiii lui Yadu sunt cunoscuți sub numele de Yadavas, în timp ce cei ai lui Turvasu au ajuns să fie numiți Yavanas. Iar fiii lui Drahyu sunt Bhojas, în timp ce cei ai lui Anu sunt Mlechchhas. Descendenții lui Puru, însă, sunt Pauravas, dintre care, O, monarhule, te-ai născut tu, pentru a domni o mie de ani cu pasiunile tale sub control complet.

## SECȚIUNEA LXXXVI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Regele Yayati, fiul lui Nahusha, după ce și-a instalat astfel pe tron pe fiul său drag, a devenit extrem de fericit și a intrat în pădure pentru a duce o viață de pustnic. Și după ce a trăit o vreme în pădure în compania brahmanilor, respectând multe jurăminte stricte, mâncând fructe și rădăcini, îndurând cu răbdare tot felul de privațiuni, monarhul a urcat în cele din urmă la cer. Și după ce s-a înălțat la cer, a trăit acolo în fericire. Dar, în curând, a fost aruncat jos de Indra. Și am auzit, O, rege, că, deși aruncat din cer, Yayati, fără a ajunge la suprafața Pământului, a rămas în firmament. Am auzit că, după ceva timp, a intrat din nou în regiunea celeștilor în compania lui Vasuman, Ashtaka, Pratarddana și Sivi.

**Janamejaya a spus**: „Doresc să aud de la tine în detaliu de ce Yayati, după ce a obținut mai întâi admiterea în ceruri, a fost aruncat de acolo și de ce a obținut din nou admiterea. Lasă toate acestea, O, Brahmana, să fie povestite de tine în prezența acestor înțelepți regenerați. Yayati, stăpânul Pământului, era, într-adevăr, ca șeful celor cerești. Strămoșul vastei neamuri a Kurus, el avea splendoarea Soarelui. Doresc să aud în întregime povestea vieții sale atât în ceruri, cât și pe Pământ, întrucât era ilustru, celebru în întreaga lume și avea realizări minunate."

**Vaisampayana a spus**: Într-adevăr, îți voi recita povestea excelentă a aventurilor lui Yayati pe Pământ și în ceruri. Această poveste este sacră și distruge păcatele celor care o ascultă.

Regele Yayati, fiul lui Nahusha, după ce l-a instalat pe tron pe fiul său cel mai mic, Puru, și i-a trimis pe fiii săi cu Yadu la cel mai mare dintre *Mlechchhas*, a intrat în pădure pentru a duce o viață de pustnic. Și regele, hrănindu-se cu fructe și rădăcini, a trăit o vreme în pădure. Având mintea și pasiunile sub control deplin, regele i-a mulțumit pe *Pitri* și pe zei cu sacrificii. Și a turnat libații de unt clarificat pe foc, conform riturilor prescrise pentru cei care duceau un mod de viață *Vanaprastha*. Iar ilustrul rege a întreținut oaspeții și străinii cu fructele pădurii și unt clarificat, în timp ce el însuși își câștiga traiul culegând semințe de porumb împrăștiate. Și regele a dus acest fel de viață timp de o mie de ani. Respectând jurământul tăcerii și cu mintea sub control deplin, el a petrecut un an întreg, trăind numai cu aer și fără somn. Și a petrecut încă un an practicând cele mai severe austerități în mijlocul a patru focuri în jurul său și al Soarelui deasupra capului. Și, trăind numai cu aer, a stat în picioare pe un singur picior timp de șase luni. Și regele faptelor sacre s-a înălțat la cer, acoperind cerul și Pământul (cu faima realizărilor sale).

## SECȚIUNEA LXXXVII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: În timp ce acel rege al regilor locuia în ceruri – căminul celor cerești, el era venerat de zei, de *Sadhyas*, de *Maruts* și de *Vasus*. Cu fapte sacre și mintea sub control deplin, monarhul obișnuia să se întoarcă din când în când din lăcașul celor cerești în regiunea Brahman. Și am auzit că el a locuit mult timp în ceruri.

Într-o zi, cel mai bun dintre regi, Yayati, s-a dus la Indra și, în cursul conversației, Indra l-a întrebat pe stăpânul Pământului următoarele:

„Ce ai spus, O, rege, când fiul tău Puru ți-a luat decadența pe Pământ și când i-ai dat regatul tău?”

**Yayati a răspuns**: I-am spus că întreaga țară dintre râurile Ganga și Yamuna îi aparține. Aceasta este, într-adevăr, regiunea centrală a Pământului, în timp ce regiunile periferice vor fi stăpânite de frații tăi. I-am spus, de asemenea, că cei fără mânie sunt întotdeauna superiori celor aflați sub stăpânirea ei, iar cei dispuși să ierte sunt întotdeauna superiori celor care nu iartă. Omul este superior animalelor inferioare. Dintre oameni, cei învățați sunt superiori celor neînvățați. Dacă ți se face rău, nu trebuie să răsplătești cu răutate. Mânia, dacă este ignorată, te arde pe tine însuți; dar cel care nu o ia în seamă îi ia toate virtuțile celui care o manifestă. Nu trebuie să-i rănești niciodată pe ceilalți cu vorbe crude. Nu-ți supune niciodată dușmanii prin mijloace josnice; și nu rosti niciodată cuvinte arzătoare și păcătoase care ar putea tortura pe alții. Cel care înțeapă oamenii ca și cu spini prin cuvinte dure și crude, trebuie să știi, poartă mereu în gură *Rakshasas*. Prosperitatea și norocul zboară la vederea lui. Trebuie să-i ții mereu pe cei virtuoși în fața ta ca modele; trebuie să-ți compari mereu faptele cu ale celor virtuoși; trebuie să ignori mereu cuvintele dure ale celor răi. Trebuie să faci mereu din conduita celor înțelepți modelul după care să acționezi tu însuți. Omul rănit de săgețile cuvintelor crude aruncate din gura cuiva plânge zi și noapte. Într-adevăr, acestea lovesc în miezul trupului. De aceea, cei înțelepți nu aruncă niciodată aceste săgeți asupra altora. Nu există nimic în cele trei lumi prin care să poți venera și adora zeitățile mai bine decât prin bunătate, prietenie, caritate și cuvinte dulci pentru toți. De aceea, ar trebui să rostești întotdeauna cuvinte care alină, și nu cele care ard. Și ar trebui să-i consideri pe cei care merită respectul tău și ar trebui să dai întotdeauna, dar niciodată să cerșești!

## SECȚIUNEA LXXXVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: După aceea, Indra l-a întrebat din nou pe Yayati: „Te-ai retras în pădure, O, rege, după ce ți-ai îndeplinit toate îndatoririle. O, Yayati, fiu al lui Nahusha, te întreb pe cine egalezi în austerități ascetice." **Yayati a răspuns**: „O, Vasava, în ceea ce privește austerităţile ascetice, nu văd pe nimeni egal cu mine printre oameni, printre cești, printre *Gandharvas* și printre marii *Rishis*". **Indra a spus atunci**: „O, monarhule, pentru că îi disprețuiești pe cei care sunt superiori ție, pe cei egali ție și chiar pe cei inferiori ție, fără să le cunoști, de fapt, meritele reale, virtuțile tale au suferit o diminuare și trebuie să cazi din cer". **Yayati a spus atunci**: „O, Sakra, dacă într-adevăr virtuțile mele au suferit o diminuare și trebuie să cad din cer din această cauză, doresc, O, șef al celor cești, să cad măcar printre cei virtuoși și cinstiți". **Indra a răspuns**: „O, rege, vei cădea printre cei virtuoși și înțelepți și vei dobândi, de asemenea, mult renume. Și după această experiență a ta, O, Yayati, nu-i mai ignora niciodată pe cei care sunt superiori ție sau chiar egali cu tine".

**Vaisampayana a continuat**: După aceasta, Yayati a căzut din tărâmul celest. Și în timp ce cădea, a fost văzut de cel mai înalt dintre înțelepții regali, Ashtaka, protectorul propriei sale religii. Ashtaka, văzându-l, l-a întrebat: „Cine ești tu, O, tinere cu o frumusețe egală cu cea a lui Indra, strălucind ca focul, căzând astfel din înalt? Ești tu cel mai important dintre corpurile care străbat cerul — soarele care răsare din masele întunecate de nori? Văzându-te căzând din cursul solar, posedând o energie nemăsurată și strălucirea focului sau a soarelui, toată lumea este curioasă să afle ce anume cade astfel și, în plus, este lipsit de conștiință! Văzându-te pe calea celor cești, posedând o energie asemenea celei a lui Sakra, Surya sau Vishnu, ne-am apropiat de tine pentru a afla adevărul. Dacă ne-ai fi întrebat mai întâi cine suntem, nu am fi comis niciodată greșeala de a te întreba noi mai întâi. Acum te întrebăm cine ești și de ce te apropii de noi. Lasă-ți temerile să se risipească; lasă-ți necazurile și suferințele să înceteze. Acum te afli în prezența celor virtuoși și înțelepți. Nici chiar Sakra însuși — ucigașul lui Vala — nu-ți poate face rău aici. O, tu, cu vitejia șefului celor cești, cei înțelepți și virtuoși sunt sprijinul fraților lor în suferință. Aici nu sunt decât înțelepți și virtuoși ca tine, adunați împreună. De aceea, rămâi aici în pace. Numai focul are puterea de a da căldură. Numai Pământul are puterea de a insufla viață seminței. Numai soarele are puterea de a ilumina totul. La fel, numai oaspetele are puterea de a comanda celor virtuoși și înțelepți".

## SECȚIUNEA LXXXIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Yayati a spus**: „Eu sunt Yayati, fiul lui Nahusha și tatăl lui Puru. Alungat din tărâmul celor cești, al *Siddhașilor* și al *Rishișilor* pentru că am disprețuit toate creaturile, cad în jos, dreptatea mea fiind diminuată. Sunt mai în vârstă decât tine; de aceea, nu te-am salutat primul. Într-adevăr, brahmanii îl venerează întotdeauna pe cel care este mai în vârstă sau superior în învățătură sau în merite ascetice."

**Ashtaka a răspuns atunci**: „Tu spui, O, monarhule, că cel care este mai în vârstă este demn de respect. Dar se spune că cel care este cu adevărat demn de venerație este cel care este superior în învățătură și în merite ascetice."

**Yayati a răspuns la aceasta**: Se spune că păcatul distruge meritele a patru fapte virtuoase. Vanitatea conține elementul care duce la iad. Cei virtuoși nu calcă niciodată pe urmele celor vicioși. Ei acționează în așa fel încât meritele lor religioase cresc mereu. Eu însumi am avut mari merite religioase, dar toate acestea s-au pierdut. Cu greu voi putea să le recâștig, chiar și cu cele mai mari eforturi. Privind soarta mea, cel care este hotărât să-și atingă binele propriu va suprima cu siguranță vanitatea. Cel care, după ce a dobândit o mare avere, face sacrificii meritorii, cel care, după ce a dobândit toate felurile de învățături, rămâne umil, și cel care, după ce a studiat întreaga *Vedă*, se dedică ascetismului cu inima retrasă de la toate plăcerile lumești, ajunge în rai. Nimeni nu ar trebui

să se bucure că a dobândit o mare avere. Nimeni nu ar trebui să fie vanitos că a studiat întreaga *Vedă*. În lume, oamenii au temperamente diferite. Destinul este suprem. Atât puterea, cât și efortul sunt inutile. Știind că Destinul este atotputernic, cei înțelepți, indiferent de soarta lor, nu ar trebui să se bucure sau să se întristeze. Când creaturile știu că fericirea și nefericirea lor depind de Destin și nu de efortul sau puterea lor, ele nu ar trebui să se întristeze sau să se bucure, amintindu-și că Destinul este atotputernic. Înțelepții ar trebui să trăiască mereu mulțumiți, fără să se întristeze la necazuri și fără să se bucure la fericire. Când destinul este suprem, atât întristarea, cât și bucuria sunt nepotrivite. O, Ashtaka, nu mă las niciodată copleșit de frică și nu mă întristez niciodată, știind cu certitudine că voi fi în lume ceea ce a hotărât marele dispecer al tuturor. Insectele și viermii, toate creaturile ovipare, existențele vegetale, toate animalele târâtoare, paraziții, peștii din apă, pietrele, iarba, lemnul – de fapt, toate lucrurile create, când sunt eliberate de efectele acțiunilor lor, se unesc cu Sufletul Suprem. Fericirea și nefericirea sunt amândouă trecătoare. De aceea, O Ashtaka, de ce ar trebui să mă întristez? Nu putem ști niciodată cum trebuie să acționăm pentru a evita nefericirea. Prin urmare, nimeni nu ar trebui să se întristeze pentru suferință.

Posedat de toate virtuțile, regele Yayati, care era bunicul matern al lui Ashtaka, în timp ce se afla în ceruri, la sfârșitul discursului său, a fost din nou întrebat de Ashtaka. Acesta din urmă a spus: „O, rege al regilor, povestește-mi în detaliu despre toate regiunile pe care le-ai vizitat și de care te-ai bucurat, precum și despre perioada în care te-ai bucurat de fiecare dintre ele. Tu vorbești despre preceptele religiei la fel ca maeștrii înțelepți, familiarizați cu faptele și cuvintele marilor ființe!” **Yayati a răspuns**: Am fost un mare rege pe Pământ, stăpânind întreaga lume. Părăsind-o, am dobândit, prin merite religioase, multe regiuni înalte. Acolo am locuit o mie de ani, apoi am ajuns într-o regiune foarte înaltă, lăcașul lui Indra, de o frumusețe extraordinară, cu o mie de porți și care se întindea pe o sută de *yojana* în jur. Și acolo am locuit o mie de ani, apoi am ajuns într-o regiune și mai înaltă. Aceasta este regiunea fericirii perfecte, unde nu există niciodată decădere, regiunea Creatorului și a Domnului Pământului, atât de greu de atins. Acolo am locuit, de asemenea, o mie de ani, apoi am ajuns într-o altă regiune foarte înaltă, și anume cea a zeului zeilor (Vishnu), unde, de asemenea, am trăit în fericire. Într-adevăr, am locuit în diverse regiuni, adorat de toți cei cerești și posedând vitejie și splendoare egale cu ale celor cerești înșiși. Capabil să iau orice formă doream, am trăit un milion de ani în grădinile din *Nandana*, jucându-mă cu *Apsaras* și admirând nenumărați copaci frumoși îmbrăcați în veșminte înflorite și răspândind un parfum delicios în jur. Și după ce au trecut mulți, mulți ani, în timp ce încă locuiam acolo, bucurându-mă de fericire perfectă, mesagerul celest cu chipul sumbru, într-o zi, cu voce tare și profundă, mi-a strigat de trei ori: „*Ești ruinat! Ruinat! Ruinat*!” — O, leu printre regi, atât îmi amintesc. Atunci am căzut din Nandana, meritele mele religioase s-au dus! Am auzit în ceruri, O, rege, vocile celor celești exclamând cu durere: „Vai! Ce nenorocire! Yayati, cu meritele sale religioase distruse, deși virtuos și cu fapte sacre, cade!” — Și în timp ce cădeam, i-am întrebat cu voce tare: „Unde, voi, cei cerești, sunt acei înțelepți printre care voi cădea?” Ei mi-au arătat această regiune sacră de sacrificiu care vă aparține. Văzând fumul care înnegrea atmosfera și simțind parfumul untului clarificat turnat neîncetat pe foc, și ghidat de acestea, mă apropii de regiunea voastră, bucuros în suflet că vin printre voi.”

## SECȚIUNEA XC

(Continuarea Sambhava Parva)

**Ashtaka a spus**: ”Capabil să iei orice formă dorești, ai trăit un milion de ani în grădinile din *Nandana*. Din ce cauză, O, cel mai de seamă dintre cei care au înflorit în epoca *Krita*, ai fost obligat să părăsești acea regiune și să vii aici?” **Yayati a răspuns**: „Așa cum rudele, prietenii și apropiații îi părăsesc, în această lume, pe cei a căror avere dispare, la fel și în lumea cealaltă, zeii, cu Indra în frunte, îl părăsesc pe cel care și-a pierdut dreptatea.” **Ashtaka a spus**: „Sunt extrem de nerăbdător să aflu cum, în lumea cealaltă, oamenii pot pierde virtutea. Spune-mi, de asemenea, O, rege, ce

regiuni pot fi atinse prin ce fel de acțiuni. Știu că ești familiarizat cu faptele și cuvintele marilor ființe."

**Yayati a răspuns**: „O, tu, cel pios, cei care vorbesc despre propriile merite sunt condamnați să sufere în iadul numit *Bhauma*. Deși sunt cu adevărat slăbiți și subțiri, ei par să crească pe Pământ (sub forma fiilor și nepoților lor) doar pentru a deveni hrană pentru vulturi, câini și șacali. De aceea, O, rege, acest viciu extrem de condamnabil și rău ar trebui reprimat. Acum, O, rege, ți-am spus totul. Spune-mi ce mai trebuie să spun."

**Ashtaka a spus**: „Când viața este distrusă de bătrânețe, vulturii, păunii, insectele și viermii mănâncă trupul uman. Unde locuiește atunci omul? Cum revine el la viață? Nu am auzit niciodată de vreun iad numit *Bhauma* pe Pământ!"

**Yayati a răspuns**: „După descompunerea trupului, omul, în funcție de faptele sale, reintră în pântecele mamei sale și rămâne acolo într-o formă indistinctă, iar curând după ce capătă o formă distinctă și vizibilă, reapare în lume și umblă pe suprafața ei. Aceasta este Iadul Pământului (*Bhauma*) în care cade, pentru că nu vede sfârșitul existenței sale și nu acționează în direcția eliberării sale. Unii locuiesc șaizeci de mii de ani, alții optzeci de mii de ani în ceruri, iar apoi cad. Și pe măsură ce cad, sunt atacați de anumiți *Rakshasas* sub forma fiilor, nepoților și a altor rude, care le distrag inimile de la a acționa pentru propria lor eliberare."

**Ashtaka a întrebat**: „Pentru ce păcat sunt ființele, când cad din cer, atacate de acești *Rakshasas* feroce și cu dinți ascuțiți? De ce nu sunt reduși la anihilare? Cum intră din nou în pântece, dotați cu simțuri?"

**Yayati a răspuns**: „După ce cade din cer, ființa devine o substanță subtilă care trăiește în apă. Această apă devine sperma din care provine sămânța vitalității. De acolo, intrând în pântecele mamei în perioada fertilă a femeii, se dezvoltă în embrion și apoi în viață vizibilă, ca fructul din floare. Intrând în copaci, plante și alte substanțe vegetale, apă, aer, pământ și spațiu, aceeași sămânță apoasă a vieții ia forma unui animal cu patru picioare sau cu două picioare. Acesta este cazul tuturor creaturilor pe care le vedeți."

**Ashtaka a spus**: „O, spune-mi, te întreb pentru că am îndoieli. O ființă care a primit o formă umană intră în pântece în forma sa proprie sau într-o altă formă? Cum dobândește ea forma sa distinctă și vizibilă, ochii, urechile și conștiința? Întrebat de mine, O, explică-mi totul! Tu, O, tată, ești unul care cunoaște faptele și cuvintele ființelor măreț." **Yayati a răspuns**: „În funcție de meritele faptelor sale, ființa care, într-o formă subtilă, coexistă în sămânța care este depusă în pântece, este atrasă de forța atmosferică în scopul renașterii. Apoi se dezvoltă acolo în timp; mai întâi devine embrion, iar apoi este dotată cu organismul fizic vizibil. Ieșind din pântece la momentul potrivit, devine conștient de existența sa ca om și, cu urechile sale, devine sensibil la sunete; cu ochii, la culori și forme; cu nasul, la mirosuri; cu limba, la gusturi; cu întregul corp, la atingere; și cu mintea, la idei. Astfel, O, Ashtaka, corpul grosier și vizibil se dezvoltă din esența subtilă."

**Ashtaka a întrebat**: „După moarte, corpul este ars sau distrus în alt fel. Redus la nimic după o astfel de descompunere, prin ce principiu este cineva reînviat?" **Yayati a spus**: „O, leu printre regi, persoana care moare ia o formă subtilă; și păstrând conștiința tuturor faptelor sale ca într-un vis, ea intră într-o altă formă cu o viteză mai mare decât cea a aerului însuși. Cei virtuoși ajung la o formă superioară de existență, iar cei vicioși la una inferioară. Cei vicioși devin viermi și insecte. Nu mai am nimic de spus, O, tu, cel cu sufletul mare și pur! Ți-am spus cum se nasc ființele, după dezvoltarea formelor embrionare, ca creaturi cu patru picioare, cu șase picioare și altele cu mai multe picioare. Ce mai vrei să mă întrebi?"

**Ashtaka a spus**: „Cum, O, tată, ajung oamenii în acele regiuni superioare de unde nu există întoarcere la viața pământească? Prin ascetism sau prin cunoaștere? Cum se poate ajunge treptat în regiunile fericite? Întrebat de mine, O, răspunde-mi pe deplin.”

**Yayati a răspuns**: Înțelepții spun că pentru oameni există șapte porți prin care se poate obține accesul în Rai. Acestea sunt ascetismul, bunătatea, liniștea sufletească, stăpânirea de sine, modestia, simplitatea și bunătatea față de toate creaturile. Înțelepții spun, de asemenea, că o persoană pierde toate acestea din cauza vanității. Omul care, după ce a dobândit cunoaștere, se consideră învățat și, cu învățătura sa, distruge reputația altora, nu va ajunge niciodată în tărâmurile fericirii veșnice. Cunoașterea nu-l face pe cel care o deține competent să ajungă la *Brahma*. Studiul, tăcerea, închinarea în fața focului și sacrificiile, aceste patru lucruri îndepărtează orice teamă. Cu toate acestea, atunci când acestea sunt amestecate cu vanitatea, în loc să o înlăture, ele provoacă teamă. Înțelepții nu ar trebui să se bucure niciodată de onoruri și nici să se întristeze din cauza insultelor. Pentru că numai înțelepții îi onorează pe înțelepți; cei răi nu se comportă niciodată ca cei virtuoși. Am dat atât de mult — am făcut atât de multe sacrificii — am studiat atât de mult — am respectat aceste jurăminte — o astfel de vanitate este rădăcina fricii. Prin urmare, nu trebuie să te lași pradă unor astfel de sentimente. Acei oameni învățați care acceptă ca sprijin doar pe *Brahma*, nemuritorul și de neînțeles, care revarsă mereu binecuvântări asupra persoanelor virtuoase ca tine, se bucură de pace perfectă aici și în viața de apoi.

## SECȚIUNEA XCI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Ashtaka a spus**: Cei care cunosc *Vedele* au opinii diferite cu privire la modul în care adepții celor patru moduri de viață, și anume *Grihasthas*, *Bhikshus*, *Brahmacharins* și *Vanaprashthas*, ar trebui să se comporte pentru a dobândi merite religioase.

**Yayati a răspuns**: Iată ce trebuie să facă un brahmacharin. Cât timp locuiește în casa învățătorului său, el trebuie să primească lecții numai atunci când învățătorul său îl cheamă să facă acest lucru; el trebuie să se ocupe de serviciile învățătorului său fără să aștepte porunca acestuia; el trebuie să se ridice din pat înainte ca învățătorul său să se ridice și să se culce după ce învățătorul său s-a culcat. El trebuie să fie umil, să-și controleze complet pasiunile, să fie răbdător, vigilent și dedicat studiilor. Numai astfel poate obține succesul. În cea mai veche *Upanishad* se spune că *grihastha*, care dobândește bogăție prin mijloace cinstite, trebuie să aducă jertfe; el trebuie să dea întotdeauna ceva în scop caritabil, să îndeplinească ritualurile ospitalității față de toți cei care sosesc la reședința sa și să nu folosească niciodată nimic fără a da o parte din acesta altora. Un *Muni*, fără a căuta lemne, bazându-se pe propria sa vigoare, ar trebui să se abțină de la toate faptele rele, ar trebui să dea ceva în scop caritabil, nu ar trebui să provoace durere niciunei creaturi. Numai atunci poate obține succesul. El este, într-adevăr, un adevărat *Bhikshu* care nu se întreține prin niciun fel de artă manuală, care posedă numeroase realizări, care își controlează complet pasiunile, care nu are legături cu preocupările lumești, care nu doarme sub acoperișul unui cap de familie, care nu are soție și care, parcurgând zilnic o mică distanță, călătorește pe o mare parte a țării. Un om învățat ar trebui să adopte modul de viață *Vanaprastha* după îndeplinirea ritualurilor necesare, când a reușit să-și controleze poftele de plăcere și dorința de a dobândi posesiuni valoroase. Când cineva moare în pădure în timp ce duce un mod de viață *Vanaprastha*, el îi face pe strămoșii și succesorii săi, în număr de zece generații, inclusiv pe el însuși, să se amestece cu esența Divină.

**Ashtaka a întrebat**: „Câte feluri de *Munis* există (cei care respectă jurământul tăcerii)?”.

**Yayati a răspuns**: „El este, într-adevăr, un *Muni* care, deși locuiește în pădure, are un loc de locuit în apropiere, sau care, deși locuiește într-un loc de locuit, are pădurea în apropiere”.

**Ashtaka a întrebat** ce înseamnă Muni! **Yayati a răspuns**: Un Muni se retrage din toate lucrurile lumeşti şi trăieşte în pădure. Şi deşi nu caută niciodată să se înconjoare de lucrurile care se pot procura într-un loc locuit, el le poate obţine pe toate datorită puterii sale ascetice. Se poate spune cu adevărat că locuieşte în pădure, având un loc locuit în apropiere. Din nou, un om înţelept retras din toate obiectele pământeşti ar putea trăi într-un sat, ducând viaţa unui pustnic. El nu ar putea manifesta niciodată mândria familiei, a naşterii sau a învăţăturii. Îmbrăcat în cele mai sărăcăcioase veşminte, el s-ar putea considera totuşi îmbrăcat în cele mai bogate veşminte. El s-ar putea mulţumi cu hrană suficientă doar pentru a-şi susţine viaţa. O astfel de persoană, deşi locuieşte într-un loc locuit, trăieşte totuşi în pădure.

Persoana care, având pasiunile sub control deplin, adoptă jurământul tăcerii, abţinându-se de la acţiune şi neavând nici o dorinţă, atinge succesul. De ce nu ai respecta omul care trăieşte cu hrană curată, care se abţine să rănească pe alţii, a cărui inimă este mereu pură, care străluceşte prin atributele ascetice, care este liber de povara dorinţelor, care se abţine de la a răni chiar şi atunci când este sancţionat de religie? Slăbit de austerităţi şi redus la carne, măduvă şi sânge, un astfel de om cucereşte nu numai această lume, ci şi pe cea mai înaltă. Şi când *Muni* stă în meditaţie *yoga*, devenind indiferent la fericire şi suferinţă, onoare şi insultă, el părăseşte lumea şi se bucură de comuniunea cu *Brahma*. Când *Muni* ia hrană ca vinul şi alte animale, adică fără să o pregătească în prealabil şi fără niciun gust (ca un copil adormit care se hrăneşte în poala mamei), atunci, ca spiritul atotpătrunzător, el se identifică cu întregul univers şi atinge mântuirea.

## SECŢIUNEA XCII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Ashtaka întrebă**: „O, rege, dintre aceştia, cine, prin eforturi constante, ajunge la comuniunea cu *Brahma*, ascetul sau omul înţelept?”

**Yayati a răspuns**: Înţelepţii, cu ajutorul *Vedelor* şi al Cunoaşterii, după ce au constatat că universul vizibil este iluzoriu, realizează instantaneu că Spiritul Suprem este singura esenţă independentă existentă. În timp ce cei care se dedică meditaţiei *yoga* au nevoie de timp pentru a dobândi aceeaşi cunoaştere, deoarece numai prin practică aceştia din urmă se dezbat de conştiinţa calităţii. De aceea, înţelepţii ating mai întâi mântuirea. Pe de altă parte, dacă persoana dedicată *yoga* nu găseşte suficient timp într-o singură viaţă pentru a atinge succesul, fiind îndepărtată de atracţiile lumii, în viaţa următoare ea beneficiază de progresul deja realizat, deoarece se dedică cu regret urmăririi succesului. Dar omul cu cunoaştere contemplă mereu unitatea indestructibilă şi, prin urmare, deşi este cufundat în plăcerile lumeşti, nu este niciodată afectat de ele în sufletul său. Prin urmare, nimic nu îi împiedică mântuirea. Cel care nu reuşeşte să atingă cunoaşterea ar trebui totuşi să se dedice pietăţii ca fiind dependentă de acţiune (sacrificii etc.). Dar cel care se dedică unei astfel de pietăţi, mişcat de dorinţa de mântuire, nu poate atinge niciodată succesul. Sacrificiile sale nu dau roade şi au caracterul cruzimii. Pietatea care depinde de acţiuni care nu provin din dorinţa de a obţine roade este, în cazul unor astfel de oameni, *Yoga* însăşi.

**Ashtaka a spus**: „O, rege, arăţi ca un tânăr; eşti chipeş şi împodobit cu o ghirlandă cerească. Splendoarea ta este mare! De unde vii şi unde te duci? Al cui mesager eşti? Te duci în Pământ?”

**Yayati a spus**: „Căzut din ceruri după ce mi-am pierdut toate meritele religioase, sunt condamnat să intru în iadul Pământului. Într-adevăr, voi merge acolo după ce voi termina discuţia cu voi. Chiar şi acum, regenţii punctelor universului îmi poruncesc să mă grăbesc acolo. Şi, O, rege, am obţinut ca binecuvântare de la Indra că, deşi trebuie să cad pe pământ, totuşi voi cădea în mijlocul celor înţelepţi şi virtuoşi. Voi toţi cei adunaţi aici sunteţi înţelepţi şi virtuoşi.”

**Ashtaka a spus**: „Tu știi totul. Te întreb, O, rege, există vreo regiune în ceruri sau în firmament de care să mă pot bucura? Dacă există, atunci nu vei cădea, chiar dacă vei cădea.”

**Yayati răspunse**: „O, rege, în ceruri există la fel de multe regiuni de care te poți bucura, precum numărul de vaci și cai de pe Pământ, împreună cu animalele din sălbăticie și de pe dealuri.”

**Ashtaka spuse**: „Dacă există lumi de care să mă bucur, ca rod al meritelor mele religioase, în ceruri, O, rege, ți le dăruiesc pe toate ție. Prin urmare, chiar dacă vei cădea, nu vei cădea. O, ia-le repede pe toate, oriunde ar fi, în ceruri sau în firmament. Lasă-ți durerea să înceteze”.

**Yayati a răspuns**: „O, cel mai bun dintre regi, numai un brahman care îl cunoaşte pe *Brahma* poate primi daruri, dar nu cineva ca noi. Și, O, monarhule, eu însumi am dat brahmanilor aşa cum se cuvine. Niciun om care nu este brahman și nici soția unui brahman învățat să nu trăiască vreodată în infamie acceptând daruri. Cât timp am fost pe pământ, mi-am dorit mereu să fac fapte virtuoase. Nefăcând niciodată acest lucru, cum aș putea accepta acum un dar?”

**Pratardana, care se afla printre ei, întrebă**: „O, tu, cel cu înfățișarea cea mai frumoasă, numele meu este Pratardana. Te întreb dacă există lumi în ceruri sau în firmament în care să mă bucur de roadele meritelor mele religioase? Răspunde-mi, tu care cunoști totul.”

**Yayati a spus**: „O, rege, te aşteaptă nenumărate lumi, pline de fericire, strălucitoare ca discul solar, și în care durerea nu poate să locuiască niciodată. Dacă ai locui în fiecare dintre ele doar șapte zile, ele nu s-ar epuiza încă”.

**Pratardana a spus**: „Atunci ți le dau ție. De aceea, chiar dacă cazi, nu trebuie să cazi. Lasă lumile care sunt ale mele să fie ale tale, fie că se află în firmament sau în ceruri. O, ia-le repede. Lasă necazurile tale să înceteze.”

**Yayati a răspuns**: „O, monarhule, niciun rege cu energie egală nu ar trebui să dorească vreodată să primească ca dar meritele religioase ale altui rege dobândite prin austerități *yoga*. Și niciun rege care este afectat de calamități prin voința sorții nu ar trebui, dacă este înțelept, să acționeze într-un mod condamnabil. Un rege care își ține ochii fixați pentru totdeauna asupra virtuții ar trebui să meargă pe calea virtuții, ca mine, și, cunoscând care sunt îndatoririle sale, nu ar trebui să acționeze în mod josnic, aşa cum îmi poruncești tu. Când alții, dornici să dobândească merite religioase, nu acceptă daruri, cum pot eu să fac ceea ce ei înșiși nu fac?” La încheierea acestui discurs, cel mai bun dintre regi, Yayati, a fost apoi abordat de Vasumat cu următoarele cuvinte.

## SECȚIUNEA XCIII

(Sambhava Parva continuă)

**Vasumat a spus**: «Eu sunt Vasumat, fiul lui Oshadaswa. Te-aș întreba, O, rege, dacă există vreo lume în ceruri sau în firmament în care să mă bucur de roadele meritelor mele religioase. Tu, O, înaltule, cunoști toate regiunile sfinte».

**Yayati a răspuns**: „Există în ceruri atâtea regiuni de care te poți bucura, câte locuri sunt în firmament, pe Pământ și în cele zece puncte ale universului iluminate de Soare.”

**Vasumat a spus atunci**: „Ți le dau ție. Fie ca acele regiuni care sunt pentru mine să fie ale tale. De aceea, deși cazi, nu vei cădea. Dacă a le accepta ca dar este nepotrivit pentru tine, atunci, O, monarhule, cumpără-le pentru un fir de paie”.

**Yayati a răspuns**: „Nu-mi amintesc să fi cumpărat și vândut vreodată ceva în mod nedrept. Acest lucru nu a fost făcut niciodată de alți regi. Cum aș putea să-l fac eu?”

**Vasumat a spus**: „Dacă a le cumpăra, O, rege, este considerat de tine nepotrivit, atunci ia-le ca pe un dar de la mine. Pentru mine, răspund că nu voi merge niciodată în acele regiuni care sunt pentru mine. Lasă-le, așadar, să fie ale tale”.

**Sivi s-a adresat apoi regelui astfel**: Eu sunt, O, rege, Sivi, fiul lui Usinara. O, tată, există în firmament sau în ceruri vreo lume de care să mă bucur? Tu cunoști fiecare regiune de care se poate bucura cineva ca rod al meritelor sale religioase.

**Yayati a spus**: „Tu nu ai disprețuit niciodată, nici prin cuvinte, nici în gând, pe cei cinstiți și virtuoși care s-au adresat ție. Există lumi infinite de care te poți bucura în ceruri, toate strălucind ca fulgerul”. **Sivi a răspuns**: „Dacă consideri că achiziția lor este necorespunzătoare, ți le dau ție. Ia-le pe toate, O, rege! Eu nu le voi lua niciodată, adică acele regiuni în care cei înțelepți nu simt nici cea mai mică neliniște”.

**Yayati a răspuns**: „O, Sivi, tu ai obținut într-adevăr pentru tine, posedând vitejia lui Indra, lumi infinite. Dar eu nu doresc să mă bucur de regiuni care mi-au fost date de alții. Prin urmare, nu accept darul tău”.

**Ashtaka a spus atunci**: „O, rege, fiecare dintre noi și-a exprimat dorința de a-ți oferi lumile pe care fiecare dintre noi le-a dobândit prin meritele sale religioase. Tu nu le accepți. Dar, lăsându-le pentru tine, vom coborî în iadul pământesc”.

**Yayati a răspuns**: „Voi toți sunteți iubitori de adevăr și înțelepți. Dați-mi ceea ce merit. Nu voi putea face ceea ce nu am făcut niciodată înainte”.

**Ashtaka a spus atunci**: „Ale cui sunt cele cinci care de aur pe care le vedem? Oamenii care se refugiază în aceste regiuni de fericire veșnică călătoresc în ele?”

**Yayati a răspuns**: „Cele cinci care de aur, strălucitoare și aprinse ca focul, vă vor duce într-adevăr în regiunile fericirii.”

**Ashtaka a spus**: „O, rege, urcă tu însuți în acele care și pleacă în ceruri. Noi putem aștepta. Te vom urma în timp.”

**Yayati a spus**: „Acum putem merge cu toții împreună. Într-adevăr, cu toții am cucerit cerul. Iată, calea glorioasă către cer devine vizibilă.”

**Vaisampayana a continuat**: „Apoi, toți acei monarhi excelenți care călătoreau în acele care s-au îndreptat spre cer pentru a obține accesul în el, iluminând întregul firmament cu gloria virtuților lor.”

**Atunci Ashtaka, rupând tăcerea, a întrebat**: „Întotdeauna am crezut că Indra era prietenul meu special și că eu, dintre toți ceilalți, ar trebui să fiu primul care va obține accesul în ceruri. Dar cum se face că fiul lui Usinara, Sivi, ne-a lăsat deja în urmă?”

**Yayati a răspuns**: „Fiul lui Usinara a dat tot ce avea pentru a ajunge în tărâmul lui Brahman. De aceea, el este primul dintre noi. În plus, generozitatea, ascetismul, sinceritatea, virtutea, modestia, iertarea, amabilitatea și dorința de a face fapte bune ale lui Sivi au fost atât de mari încât nimeni nu le poate măsura!”

**Vaisampayana a continuat**: După aceasta, Ashtaka, împins de curiozitate, l-a întrebat din nou pe bunicul său matern, care semăna cu Indra însuși, spunând: „O, rege, te rog, spune-mi adevărul, de unde ești, cine ești și al cui fiu ești? Există vreun alt Brahmana sau Kshatriya care să fi făcut ceea ce ai făcut tu pe pământ?" **Yayati a răspuns**: „Îți spun sincer, eu sunt Yayati, fiul lui Nahusha și tatăl lui Puru. Eu eram stăpânul întregii lumi. Voi sunteți rudele mele; vă spun sincer, eu sunt bunicul matern al vostru. După ce am cucerit întreaga lume, le-am dat brahmanilor haine și o sută de cai frumoși, potriviți pentru sacrificii. Pentru astfel de fapte virtuoase, zeii au devenit favorabili celor care le-au săvârșit. De asemenea, le-am dat brahmanilor întregul pământ cu caii, elefanții, vacile și aurul său, toate felurile de bogății, împreună cu o sută de *Arbudas* de vaci excelente pentru lapte. Atât pământul, cât și firmamentul există datorită adevărului și virtuții mele; focul încă arde în lumea oamenilor datorită adevărului și virtuții mele. Niciun cuvânt rostit de mine nu a fost vreodată neadevărat. De aceea înțelepții adoră Adevărul. O Ashtaka, tot ce ți-am spus ție, Pratardana și Vasumat, este Adevărul însuși. Știu cu certitudine că zeii și *Rishii* și toate lăcașurile celor binecuvântați sunt adorabili numai datorită Adevărului care îi caracterizează pe toți. Cel care, fără răutate, va citi cuvenit brahmanilor buni relatarea noastră despre înălțarea noastră la cer, va ajunge el însuși în aceleași lumi cu noi.

**Vaisampayana a continuat**: „Astfel, ilustrul rege Yayati, cu realizări măreție, salvat de descendenții săi colaterali, s-a înălțat la cer, părăsind pământul și acoperind cele trei lumi cu faima faptelor sale."

## SECȚIUNEA XCIV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: O, adorabile, doresc să aud istoriile acelor regi care erau descendenți ai lui Puru. O, povestește-mi despre fiecare dintre ei, despre vitejia și realizările lor. Am auzit, într-adevăr, că în neamul lui Puru nu a existat niciunul care să nu fi avut un comportament bun și vitejie, sau care să nu fi avut fii. O, tu, cel cu bogăție ascetică, doresc să aud în detaliu istoriile acelor monarhi faimoși, înzestrați cu învățătură și toate realizările.

**Vaisampayana a spus**: La cererea ta, îți voi povesti totul despre regii eroici din neamul lui Puru, toți egali cu Indra în vitejie, posedați de mare bogăție și respectați de toți pentru realizările lor.

Puru a avut cu soția sa Paushti trei fii, Pravira, Iswara și Raudraswa, toți fiind războinici puternici. Dintre ei, Pravira a fost cel care a perpetuat dinastia. Pravira a avut cu soția sa Suraseni un fiu numit Manasyu. Acesta din urmă, cu ochi ca petalele de lotus, stăpânea peste întregul Pământ mărginit de cele patru mări. Manasyu a avut-o ca soție pe Sauviri. El a avut cu ea trei fii numiți Sakta, Sahana și Vagmi. Aceștia erau eroi în luptă și războinici puternici. Inteligentul și virtuosul Kaudraswa a avut cu Apsara Misrakesi zece fii, toți fiind mari arcași. Toți au crescut și au devenit eroi, aducând numeroase sacrificii în cinstea zeilor. Și toți au avut fii, erau învățați în toate ramurile cunoașterii și devotați mereu virtuții. Ei sunt Richeyu, Kaksreyu și Vrikeyu, de mare vitejie; Sthandileyu, Vaneyu și Jaleyu, de mare renume; Tejeyu, de mare forță și inteligență; și Satyeyu, de vitejia lui Indra; Dharmeyu și Sannateyu, al zecelea dintre vitejii celeștilor. Dintre ei, Richeyu a devenit singurul monarh al întregii lumi și era cunoscut sub numele de Anadhrishti. Iar în vitejie era asemenea lui Vasava printre cei cerești. Anadhristi a avut un fiu pe nume Matinara, care a devenit un rege faimos și virtuos și a săvârșit ritualul *Rajasuya* și sacrificiul calului. Matinara a avut patru fii de o vitejie nemăsurată, și anume Tansu, Mahan, Atiratha și Druhyu, de o glorie nemăsurată. (Dintre ei, Tansu, de mare vitejie, a devenit continuatorul liniei lui Puru). El a subjugat întreaga lume și a dobândit mare faimă și splendoare. Tansu a avut un fiu de mare vitejie, pe nume Ilina. Acesta a devenit cel mai important dintre toți cuceritorii și a supus întreaga lume. Și Ilina a avut cu soția sa Rathantara cinci fii, cu Dushmanta în frunte, toți egali în putere cu cele cinci elemente. Ei

erau Dushmanta, Sura, Bhima, Pravasu şi Vasu. Şi, O, Janamejaya, cel mai mare dintre ei, Dushmanta, a devenit rege. Şi Dushmanta a avut cu soţia sa Sakuntala un fiu inteligent numit Bharata, care a devenit rege. Şi Bharata a dat numele său neamului pe care l-a fondat. Şi de la el s-a răspândit faima acestei dinastii. Şi Bharata a avut cu cele trei soţii ale sale nouă fii în total. Dar niciunul dintre ei nu era ca tatăl lor, aşa că Bharata nu era deloc mulţumit de ei. Prin urmare, mamele lor s-au înfuriat şi i-au ucis pe toţi. Astfel, procrearea copiilor de către Bharata a devenit zadarnică. Monarhul a adus apoi un mare sacrificiu şi, prin harul lui Bharadwaja, a obţinut un fiu pe nume Bhumanyu. Apoi Bharata, marele descendent al lui Puru, considerându-se că are cu adevărat un fiu, l-a numit pe acel fiu moştenitorul său, O, cel mai de seamă dintre descendenţii lui Bharata. Şi Bhumanyu a avut cu soţia sa, Pushkarini, şase fii numiţi Suhotra, Suhotri, Suhavih, Sujeya, Diviratha şi Kichika. Cel mai mare dintre ei, Suhotra, a obţinut tronul şi a săvârşit multe *Rajasuyas* şi sacrificii de cai. Şi Suhotra a adus sub stăpânirea sa întregul pământ înconjurat de centura de mări şi plin de elefanţi, vaci şi cai, şi toată bogăţia sa de pietre preţioase şi aur. Şi pământul, apăsat de greutatea nenumăratelor fiinţe umane, elefanţi, cai şi pisici, era pe punctul de a se scufunda. Şi în timpul domniei virtuoase a lui Suhotra, suprafaţa întregului pământ era presărată cu sute şi mii de stâlpi de sacrificiu. Şi stăpânul pământului, Suhotra, a avut cu soţia sa Aikshaki trei fii, şi anume Ajamidha, Sumidha şi Purumidha. Cel mai mare dintre ei, Ajamidha, era continuatorul liniei regale. El a avut şase fii: Riksha s-a născut din pântecele lui Dhumini, Dushmanta şi Parameshthin din pântecele lui Nili, iar Jahnu, Jala şi Rupina s-au născut din pântecele lui Kesini. Toate triburile din Panchalas sunt descendente din Dushmanta şi Parameshthin. Iar Kushikas sunt fiii lui Jahnu, de o vitejie nemăsurată. Şi Riksha, care era mai în vârstă decât Jala şi Rupina, a devenit rege. Şi Riksha l-a născut pe Samvarana, perpetuatorul liniei regale. Şi, O, rege, am auzit că, în timp ce Samvarana, fiul lui Riksha, stăpânea pământul, a avut loc o mare pierdere de vieţi omeneşti din cauza foametei, a ciumei, a secetei şi a bolilor. Şi prinţii Bharata au fost învinşi de trupele inamice. Şi Panchalas, pornind să invadeze întregul pământ cu cele patru tipuri de trupe ale lor, au adus în curând întregul pământ sub stăpânirea lor. Şi cu cele zece *Akshauhinis* ale lor, regele Panchalas l-a învins pe prinţul Bharata. Samvarana, împreună cu soţia şi miniştrii săi, fiii şi rudele sale, a fugit de frică şi s-a refugiat în pădurea de pe malurile Sindhu, care se întindea până la poalele munţilor. Acolo, Bharata a trăit o mie de ani, în fortăreaţa sa. Şi după ce au trăit acolo o mie de ani, într-o zi, ilustrul Rishi Vasishtha s-a apropiat de Bharata exilaţi, care, ieşind, l-au salutat pe Rishi şi l-au venerat oferindu-i *Arghya*. Şi, tratându-l cu respect, i-au prezentat totul acelui ilustru Rishi. După ce acesta s-a aşezat pe scaunul său, regele însuşi s-a apropiat de Rishi şi i s-a adresat, spunând: „Fii preotul nostru, O, ilustrule! Vom depune toate eforturile pentru a ne recâştiga regatul”. **Şi Vasishtha le-a răspuns Bharatilor spunând**: „Om” (semnul consimţământului). Am auzit că Vasishtha l-a instalat apoi pe prinţul Bharata în suveranitatea tuturor Kshatriyilor de pe pământ, făcând, prin virtutea *mantrelor* sale, din acest descendent al lui Puru adevăratele coarne ale taurului sălbatic sau colţii elefanţilor sălbatici. Şi regele a recucerit capitala care îi fusese luată şi i-a făcut din nou pe toţi monarhii să-i plătească tribut. Puternicul Samvarana, instalat astfel din nou în suveranitatea efectivă a întregii lumi, a săvârşit multe sacrificii la care darurile pentru brahmani au fost mari.

Samvarana a avut cu soţia sa, Tapati, fiica lui Surya, un fiu pe nume Kuru. Acest Kuru era extrem de virtuos şi, prin urmare, a fost înscăunat pe tron de poporul său. După numele său, câmpul numit *Kuru-jangala* a devenit atât de faimos în lume. Devotat ascetismului, el a făcut acel câmp (*Kurukshetra*) sacru practicând ascetismul acolo. Şi am auzit că soţia foarte inteligentă a lui Kuru, Vahini, a născut cinci fii, şi anume Avikshit, Bhavishyanta, Chaitraratha, Muni şi celebrul Janamejaya. Avikshit a născut pe Parikshit cel puternic, Savalaswa, Adhiraja, Viraja, Salmali, care avea o mare forţă fizică, Uchaihsravas, Bhangakara şi Jitari, al optulea. Din neamul acestora s-au născut, ca rod al faptelor lor pioase, şapte războinici puternici, cu Janamejaya în frunte. Şi lui Parikshit i s-au născut fii care erau cu toţii familiarizaţi cu (secretele) religiei şi ale profitului. Ei se numeau Kakshasena şi Ugrasena, Chitrasena, înzestrat cu o mare energie, Indrasena, Sushena şi Bhimasena. Fiii lui Janamejaya erau cu toţii înzestraţi cu o mare forţă şi au devenit celebri în întreaga lume. Ei erau Dhritarashtra, care era cel mai mare, Pandu şi Valhika, Nishadha, dotat cu o

mare energie, apoi puternicul Jamvunada, Kundodara şi Padati, iar al optulea era Vasati. Toţi erau pricepuţi în moralitate şi profit şi erau buni cu toate creaturile. Dintre ei, Dhritarashtra a devenit rege. Dhritarashtra a avut opt fii, şi anume Kundika, Hasti, Vitarka, Kratha, al cincilea, Havihsravas, Indrabha şi Bhumanyu, cel invincibil, iar Dhritarashtra a avut mulţi nepoţi, dintre care doar trei erau faimoşi. Aceştia erau, O, rege, Pratipa, Dharmanetra şi Sunetra. Dintre aceştia trei, Pratipa a devenit de neegalat pe pământ. Şi, O, taur al neamului Bharata, Pratipa a avut trei fii, şi anume Devapi, Santanu şi puternicul războinic Valhika. Cel mai mare, Devapi, a adoptat un stil de viaţă ascetic, împins de dorinţa de a-şi ajuta fraţii. Iar regatul a fost obţinut de Santanu şi de puternicul războinic Valhika.

O, monarhule, pe lângă aceştia, în neamul Bharata s-au născut nenumăraţi alţi monarhi excelenţi, înzestraţi cu o mare energie şi asemănători cu *Rishii* celeşti în virtute şi putere ascetică. Şi tot aşa, în neamul Manu s-au născut mulţi războinici puternici, asemănători cu cei celeşti, care, prin numărul lor, au făcut ca dinastia Aila să crească până la proporţii gigantice.

## SECŢIUNEA XCV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: O, Brahmana, am ascultat acum de la tine această mare istorie a strămoşilor mei. Am auzit, de asemenea, de la tine despre marii monarhi care s-au născut în această linie. Dar nu am fost satisfăcut, această poveste fermecătoare fiind atât de scurtă. De aceea, te rog, O, Brahmana, să reciti povestea încântătoare în detaliu, începând cu Manu, stăpânul creaţiei. Cine nu ar fi fermecat de o astfel de poveste, întrucât este sacră? Faima acestor monarhi a crescut datorită înţelepciunii, virtuţii, realizărilor şi caracterului lor înalt, ajungând să acopere cele trei lumi. După ce am ascultat istoria, dulce ca nectarul, a generozităţii, vitejiei, forţei fizice, vigorii mentale, energiei şi perseverenţei lor, nu m-am săturat!

**Vaisampayana a spus**: Ascultă atunci, O, monarhule, în timp ce recit în întregime povestea a neamului tău, aşa cum am auzit-o mai înainte de la Dwaipayana.

Daksha a născut-o pe Aditi, iar Aditi l-a născut pe Vivaswat, iar Vivaswat l-a născut pe Manu, iar Manu l-a născut pe Ha, iar Ha l-a născut pe Pururavas. Iar Pururavas l-a născut pe Ayus, iar Ayus l-a născut pe Nahusha, iar Nahusha l-a născut pe Yayati. Iar Yayati a avut două soţii, şi anume Devayani, fiica lui Usanas, şi Sarmishtha, fiica lui Vrishaparvan. Aici apare *asloka* referitor la descendenţii (lui Yayati): Devayani a născut pe Yadu şi Turvasu, iar fiica lui Vrishaparvan, Sarmishtha, a născut pe Druhyu, Anu şi Puru. Descendenţii lui Yadu sunt Yadavas, iar cei ai lui Puru sunt Pauravas. Puru avea o soţie pe nume Kausalya, cu care a avut un fiu pe nume Janamejaya, care a săvârşit trei sacrificii cu cai şi un sacrificiu numit *Viswajit*. Apoi s-a retras în pădure. Janamejaya s-a căsătorit cu Ananta, fiica lui Madhava, şi a avut cu ea un fiu pe nume Prachinwat. Prinţul a fost numit astfel pentru că a cucerit toate ţările din est până la graniţele regiunii în care răsare soarele. Prachinwat s-a căsătorit cu Asmaki, fiica lui Yadavas, şi a avut cu ea un fiu numit Sanyati. Sanyati s-a căsătorit cu Varangi, fiica lui Drishadwata, şi a avut cu ea un fiu numit Ahayanti. Iar Ahayanti s-a căsătorit cu Bhanumati, fiica lui Kritavirya, şi a avut cu ea un fiu pe nume Sarvabhauma. Sarvabhauma s-a căsătorit cu Sunanda, fiica prinţului Kekaya, pe care a luat-o cu forţa. Şi a avut cu ea un fiu pe nume Jayatsena, care s-a căsătorit cu Susrava, fiica regelui Vidarbha, şi a avut cu ea un fiu pe nume Avachina. Avachina s-a căsătorit şi el cu o altă prinţesă din Vidarbha, pe nume Maryada. Şi a avut cu ea un fiu pe nume Arihan. Arihan s-a căsătorit cu Angi şi a avut cu ea un fiu pe nume Mahabhauma. Mahabhauma s-a căsătorit cu Suyajna, fiica lui Prasenajit. Ea i-a născut un fiu pe nume Ayutanayi. El a fost numit astfel pentru că a adus un sacrificiu pentru care era nevoie de grăsimea a zece mii de bărbaţi. Ayutanayi s-a căsătorit cu Kama, fiica lui Prithusravas. Ea i-a născut un fiu pe nume Akrodhana, care s-a căsătorit cu Karambha, fiica regelui din Kalinga. Şi din ea s-a

născut Devatithi, iar Devatithi a luat de soție pe Maryada, prințesa din Videha. Și din ea s-a născut un fiu numit Arihan. Arihan a luat de soție pe Sudeva, prințesa din Anga, și cu ea a avut un fiu numit Riksha. Și Riksha s-a căsătorit cu Jwala, fiica lui Takshaka, și a avut cu ea un fiu pe nume Matinara, care a îndeplinit pe malul Saraswati sacrificiul de doisprezece ani, despre care se spune că este atât de eficient. La încheierea sacrificiului, Saraswati a apărut în persoană în fața regelui și l-a ales ca soț. Și el a avut cu ea un fiu pe nume Tansu. Aici apare un *sloka* care descrie descendenții lui Tansu.

Tansu s-a născut din Saraswati și Matinara. Și Tansu însuși a avut un fiu pe nume Ilina cu soția sa, prințesa Kalingi.

Ilina a avut cu soția sa Rathantari cinci fii, dintre care Dushmanta era cel mai mare. Și Dushmanta a luat de soție pe Sakuntala, fiica lui Viswamitra. Și el a avut cu ea un fiu pe nume Bharata. Aici apar două *sloka* despre descendenții (lui Dushmanta).

Mama nu este decât învelișul de carne în care tatăl zămislește fiul. De fapt, tatăl însuși este fiul. De aceea, O, Dushmanta, susține-ți fiul și nu o insulta pe Sakuntala. O, zeu printre oameni, tatăl însuși, devenind fiul, se salvează din iad. Sakuntala a spus cu adevărat că tu ești autorul existenței acestui copil.

Din această cauză (adică pentru că regele și-a susținut copilul după ce a auzit discursul mesagerului celest), fiul Sakuntalei a ajuns să fie numit Bharata (cel susținut). Bharata s-a căsătorit cu Sunanda, fiica lui Sarvasena, regele Kasi, și a avut cu ea un fiu pe nume Bhumanyu. Bhumanyu s-a căsătorit cu Vijaya, fiica lui Dasarha. El a avut cu ea un fiu pe nume Suhotra, care s-a căsătorit cu Suvarna, fiica lui Ikshvaku. Ea a născut un fiu numit Hasti, care a fondat acest oraș, care, prin urmare, a fost numit Hastinapura. Hasti s-a căsătorit cu Yasodhara, prințesa din Trigarta. Ea a născut un fiu numit Vikunthana, care s-a căsătorit cu Sudeva, prințesa din Dasarha. Ea a născut un fiu numit Ajamidha. Ajamidha avea patru soții pe nume Raikeyi, Gandhari, Visala și Riksha. El a avut cu ele două mii patru sute de fii. Dar dintre toți, Samvarana a devenit continuatorul dinastiei. Samvarana a luat de soție pe Tapati, fiica lui Vivaswat. Din ea s-a născut Kuru, care s-a căsătorit cu Subhangi, prințesa din Dasarha. Și el a avut cu ea un fiu pe nume Viduratha, care s-a căsătorit cu Supriya, fiica lui Madhavas. Și el a avut cu ea un fiu pe nume Anaswan. Și Anaswan s-a căsătorit cu Amrita, fiica lui Madhavas. Și din ea s-a născut un fiu pe nume Parikshit, care a luat de soție pe Suvasa, fiica lui Vahudas, și a avut cu ea un fiu pe nume Bhimasena. Și Bhimasena s-a căsătorit cu Kumari, prințesa din Kekaya, și a avut cu ea un fiu pe nume Pratisravas, al cărui fiu era Pratipa. Și Pratipa s-a căsătorit cu Sunanda, fiica lui Sivi, și a avut cu ea trei fii, și anume Devapi, Santanu și Valhika. Și Devapi, încă din copilărie, s-a retras în pădure ca pustnic. Iar Santanu a devenit rege. Aici apare *asloka* cu privire la Santanu.

Bătrânii care au fost atinși de acest monarh nu numai că au simțit o senzație de plăcere de nedescris, dar și-au recăpătat tinerețea. De aceea, acest monarh a fost numit Santanu.

Și Santanu s-a căsătorit cu Ganga, care i-a născut un fiu, Devavrata, care ulterior a fost numit Bhishma. Și Bhishma, mișcat de dorința de a-i face bine tatălui său, l-a căsătorit cu Satyavati, care era numită și Gandhakali. În timpul fecioriei sale, ea avusese un fiu cu Parasara, numit Dwaipayana. Și cu ea, Santanu a mai avut doi fii, numiți Chitrangada și Vichitravirya. Înainte ca aceștia să atingă majoratul, Chitrangada a fost ucis de Gandharvas. Dar Vichitravirya a devenit rege și s-a căsătorit cu cele două fiice ale regelui Kasi, numite Amvika și Amvalika. Dar Vichitravirya a murit fără să aibă copii. Atunci Satyavati a început să se gândească la cum ar putea fi perpetuată dinastia lui Dushmanta. Apoi și-a amintit de Rishi Dwaipayana. Acesta din urmă a venit în fața ei și a întrebat: „Care sunt poruncile tale?” **Ea a răspuns**: „Fratele tău, Vichitravirya, a plecat în ceruri fără să aibă copii. Zămislește copii virtuoși pentru el.” Dwaipayana a fost de acord și a zămislit trei

copii, şi anume Dhritarashtra, Pandu şi Vidura. Regele Dhritarashtra a avut o sută de fii cu soţia sa, Gandhari, ca urmare a binecuvântării acordate de Dwaipayana. Şi dintre cei o sută de fii ai lui Dhritarashtra, patru au devenit celebri. Aceştia sunt Duryodhana, Duhsasana, Vikarna şi Chitrasena. Pandu avea două soţii preţioase, şi anume Kunti, numită şi Pritha, şi Madri. Într-o zi, Pandu, în timp ce era la vânătoare, a văzut un cerb care îşi acoperea partenera. Acesta era de fapt un Rishi sub forma unui cerb. Văzând căprioara în acea ipostază, el a ucis-o cu săgeţile sale, înainte ca dorinţa ei să fie satisfăcută. Străpunsă de săgeata regelui, căprioara şi-a schimbat rapid forma şi a devenit un Rishi, şi i-a spus lui Pandu: „O, Pandu, tu eşti virtuos şi cunoşti, de asemenea, plăcerea derivată din satisfacerea dorinţei cuiva. Dorinţa mea nesatisfăcută, tu m-ai ucis! De aceea, şi tu, când vei fi angajat în astfel de activităţi şi înainte de a-ţi satisface dorinţa, vei muri!" Pandu, auzind acest blestem, a pălit şi, de atunci, nu s-a mai apropiat de soţiile sale. Şi le-a spus aceste cuvinte: „Din vina mea, am fost blestemat! Dar am auzit că pentru cei fără copii nu există regiuni în viaţa de apoi". Prin urmare, el i-a cerut lui Kunti să-i crească copii. **Iar Kunti a spus**: „Aşa să fie". Aşa că ea a crescut copii. Prin Dharma a avut pe Yudhishthira; prin Maruta, pe Bhima; şi prin Sakra, pe Arjuna. Iar Pandu, mulţumit de ea, a spus: „Şi soţia ta este fără copii. De aceea, fă-o şi pe ea să nască copii". Kunti a spus: „Aşa să fie" şi i-a transmis lui Madri *mantra* invocării. Şi Madri a crescut gemenii Aswins, gemenii Nakula şi Sahadeva. Şi (într-o zi) Pandu, văzând-o pe Madri împodobită cu ornamente, şi-a aprins dorinţa. Şi, de îndată ce a atins-o, a murit. Madri s-a urcat pe rugul funerar împreună cu stăpânul ei. Şi i-a spus lui Kunti: „Creşte-mi aceşti gemeni cu dragoste". După ceva timp, cei cinci Pandavi au fost duşi de călugării din pădure la Hastinapura şi acolo au fost prezentaţi lui Bhishma şi Vidura. După ce i-au prezentat, asceţii au dispărut sub privirile tuturor. După încheierea discursului acelor asceţi, flori au fost aruncate peste locul respectiv, iar tobe cereşti au fost bătute în ceruri. Pandavii au fost apoi luaţi (de Bhishma). Şi Bhima, care a luat de soţie pe Valandhara, fiica regelui din Kasi, i-a oferit propria sa vitejie ca zestre şi a avut cu ea un fiu pe nume Sarvaga. Şi Arjuna, de asemenea, s-a dus la Dwaravati, a luat-o cu forţa pe Subhadra, sora lui Vasudeva, care avea o vorbă dulce, şi s-a întors fericit la Hastinapura. Şi a avut cu ea un fiu pe nume Abhimanyu, dotat cu toate calităţile şi drag lui Vasudeva însuşi. Şi Nakula, luându-şi de soţie pe Karenumati, prinţesa din Chedi, a avut cu ea un fiu pe nume Niramitra. Şi Sahadeva s-a căsătorit cu Vijaya, fiica lui Dyutimat, regele Madrei, obţinând-o într-o ceremonie de alegere proprie şi a avut cu ea un fiu pe nume Suhotra. Iar Bhimasena avusese cu ceva timp înainte un fiu cu Hidimva, pe nume Ghatotkacha. Aceştia sunt cei unsprezece fii ai Pandavilor. Dintre ei, Abhimanyu era cel care ducea mai departe familia. El s-a căsătorit cu Uttara, fiica lui Virata, care a născut un copil mort pe care Kunti l-a luat în braţe la porunca lui Vasudeva, care a spus: „Voi readuce la viaţă acest copil de şase luni". Şi deşi s-a născut înainte de vreme, fiind ars de focul armei lui Aswatthaman şi, prin urmare, lipsit de forţă şi energie, el a fost readus la viaţă de Vasudeva şi înzestrat cu forţă, energie şi vitejie. Şi după ce l-a readus la viaţă, **Vasudeva a spus**: „Deoarece acest copil s-a născut într-o rasă dispărută, el se va numi Parikshit". Şi Parikshit s-a căsătorit cu Madravati, mama ta, O, rege, şi tu te-ai născut din ea, O, Janamejaya! Ai mai avut doi fii cu soţia ta Vapushtama, numiţi Satanika şi Sankukarna. Şi Satanika a mai avut un fiu numit Aswamedhadatta cu prinţesa din Videha.

Astfel, O, rege, am recitat istoria descendenţilor lui Puru şi a Pandavilor. Această istorie excelentă, care sporeşte virtutea şi este sacră, ar trebui ascultată mereu de brahmanii care respectă jurămintele, de *kşatrii* devotaţi practicilor ordinului lor şi gata să-şi protejeze supuşii, de *vaişii* cu atenţie şi de *sudra* cu reverenţă, a căror ocupaţie principală este să servească celelalte trei ordine. Brahmanii cunoscători ai *Vedelor* şi alte persoane, care cu atenţie şi reverenţă recită această istorie sacră sau o ascultă când este recitată, cuceresc cerurile şi ajung în lăcaşul celor binecuvântaţi. Ei sunt, de asemenea, respectaţi şi adoraţi întotdeauna de zei, brahmani şi alţi oameni. Această istorie sfântă a Bharatei a fost compusă de sacrul şi ilustrul Vyasa. Brahmanii înţelepţi şi alte persoane care o ascultă recitată cu reverenţă şi fără răutate câştigă mari merite religioase şi cuceresc cerurile. Deşi păcătoşi, ei nu sunt disprețuiți de nimeni. Aici apare un *sloka*: Aceasta (Bharata) este egală cu

*Vedele*: este sfântă şi excelentă. Ea conferă bogăţie, faimă şi viaţă. Prin urmare, ar trebui ascultat de oameni cu atenţie sporită.

## SECŢIUNEA XCVI

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Era odată un rege cunoscut sub numele de Mahabhisha, născut din neamul Ikshvaku. El era stăpânul întregii lumi, era sincer (în vorbire) şi avea o adevărată vitejie. Prin o mie de sacrificii de cai şi o sută de *Rajasuyas*, el i-a mulţumit pe şefii celeştilor şi, în cele din urmă, a ajuns în rai.

Într-o zi, celeştii s-au adunat şi îl venerau pe Brahman. Mulţi înţelepţi regali şi regele Mahabhisha erau de asemenea prezenţi la faţa locului. Şi Ganga, regina râurilor, a venit şi ea acolo pentru a-şi aduce adorarea Marelui Strămoş. Şi veşmintele ei albe ca razele lunii au fost dezvelite de acţiunea vântului. Şi când trupul ei a fost expus, celeştii şi-au plecat capetele. Dar înţeleptul regal Mahabhisha a privit-o cu grosolănie pe regina râurilor. Şi Mahabhisha a fost blestemat pentru aceasta de Brahman, care a spus: „Nenorocitule, pentru că te-ai uitat la Ganga, te vei reîncarna pe pământ. Dar vei ajunge din nou şi din nou în aceste regiuni. Şi ea, de asemenea, se va naşte în lumea oamenilor şi îţi va face rău. Dar când mânia ta va fi provocată, vei fi eliberat de blestemul meu”.

**Vaisampayana a continuat**: Regele Mahabhisha, amintindu-şi apoi de toţi monarhii şi asceţii de pe pământ, şi-a dorit să se nască ca fiu al lui Pratipa, cel de mare vitejie. Şi regina râurilor, văzând că regele Mahabhisha îşi pierde fermitatea, a plecat, gândindu-se la el cu dor. Şi pe drum, i-a văzut pe locuitorii cerului, Vasus, urmând aceeaşi cale. Şi regina râurilor, văzându-i în această situaţie dificilă, i-a întrebat: „De ce arătaţi atât de abătuţi? Voi, locuitori ai cerului, este totul în regulă cu voi?” Cei celestiali, Vasus, i-au răspuns, spunând: «O, regină a râurilor, am fost blestemaţi, pentru o greşeală venială, de ilustrul Vasishtha în furie. Cel mai important dintre excelenţii Rishi, Vasishtha, era angajat în adorările sale crepusculare şi, aşezat cum era, nu putea fi văzut de noi. Am trecut pe lângă el din ignoranţă. De aceea, în mânia sa, ne-a blestemat, spunând: „Să vă naşteţi printre oameni!” Este dincolo de puterea noastră să contrazicem ceea ce a fost spus prin acea rostire a lui *Brahma*. De aceea, O, râu, transformă-te tu însuţi într-o femeie umană şi fă-ne pe noi, Vasus, copiii tăi. O, tu, cel amabil, nu dorim să intrăm în pântecele niciunei femei umane”. Astfel abordată, regina râurilor le-a spus: „Aşa să fie” şi i-a întrebat: „Pe pământ, cine este cel mai important dintre oameni pe care îl veţi face tatăl vostru?”»

**Vasus au răspuns**: „Pe pământ, Pratipa va naşte un fiu, Santanu, care va fi un rege de mare renume”. **Ganga a spus atunci**: „Voi, cei cereşti, aceasta este exact dorinţa mea pe care voi, cei fără păcat, aţi exprimat-o. Îi voi face, într-adevăr, bine acelui Santanu. Aceasta este şi dorinţa voastră, aşa cum tocmai aţi exprimat-o”. **Vasus au spus atunci**: „Se cuvine să-ţi arunci copiii după naştere în apă, astfel încât, O, tu, cea cu trei căi (celestă, terestră şi subterană), să putem fi salvaţi curând, fără a fi nevoiţi să trăim pe pământ pentru o perioadă îndelungată”. **Ganga a răspuns atunci**: 'Voi face ceea ce doriţi. Dar, pentru ca relaţia lui cu mine să nu fie complet fără rod, asiguraţi-vă că cel puţin un fiu va trăi.' **Vasus au răspuns atunci**: „Fiecare dintre noi va contribui cu o optime din energia sa. Cu suma rezultată, vei avea un fiu, conform dorinţei tale şi a lui. Dar acest fiu nu va avea copii pe pământ. Prin urmare, acel fiu al tău, înzestrat cu o mare energie, va rămâne fără copii”.

„Vasus, după ce au făcut această înţelegere cu Ganga, au plecat fără să aştepte, către locul care le plăcea”.

# SECȚIUNEA XCVII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Era odată un rege pe nume Pratipa, care era bun cu toate creaturile. El a petrecut mulți ani în penitență ascetică la izvorul râului Ganga. Într-o zi, Ganga, desăvârșită și încântătoare, a luat forma unei femei frumoase și, ridicându-se din ape, s-a apropiat de monarh. Fecioara celestă, înzestrată cu o frumusețe răpitoare, s-a apropiat de înțeleptul regal angajat în austerități ascetice și s-a așezat pe coapsa lui dreaptă, care era, datorită forței masculine, un adevărat copac Sala. Când fecioara cu chip frumos s-a așezat în poala lui, monarhul i-a spus: „O, tu, cea amabilă, ce dorești? Ce să fac?" **Fecioara a răspuns**: „Te doresc pe tine, O, rege, ca soț al meu! O, tu, cel mai de seamă dintre Kuru, fii al meu! A refuza o femeie care vine de bunăvoie nu este niciodată apreciat de cei înțelepți." **Pratipa a răspuns**: „O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, mișcată de poftă, eu nu mă apropii niciodată de soțiile altora sau de femei care nu sunt de rangul meu. Acesta este, într-adevăr, jurământul meu virtuos." **Fecioara a replicat**: „Nu sunt nefastă sau urâtă. Sunt demnă în toate privințele de a fi iubită. Sunt o fecioară cerească de o frumusețe rară; te doresc ca soț. Nu mă refuza, O, rege." **La aceasta, Pratipa a răspuns**: „O, fecioară, mă abțin de la ceea ce tu m-ai incita să fac. Dacă îmi încalc jurământul, păcatul mă va copleși și mă va ucide. O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, m-ai îmbrățișat, așezându-te pe coapsa mea dreaptă. Dar, O, timidă, să știi că acesta este locul pentru fiice și nurori. Poala stângă este pentru soție, dar tu nu ai acceptat asta. De aceea, O, cea mai bună dintre femei, nu te pot bucura ca obiect al dorinței. Fii nora mea. Te accept pentru fiul meu!"

**Domnișoara a spus atunci**: „O, virtuosule, fie cum spui tu. Lasă-mă să mă unesc cu fiul tău. Din respectul meu pentru tine, voi fi soția celebrei rase Bharata. Voi (cei din rasa Bharata) sunteți refugiul tuturor monarhilor de pe pământ! Nu sunt în stare să număr virtuțile acestei rase nici măcar într-o sută de ani. Măreția și bunătatea multor monarhi celebri ai acestei rase sunt nelimitate. O, stăpân al tuturor, să se înțeleagă acum că, atunci când voi deveni nora ta, fiul tău nu va putea judeca corectitudinea acțiunilor mele. Trăind astfel cu fiul tău, îi voi face bine și îi voi spori fericirea. Și el va ajunge în cele din urmă în rai, datorită fiilor pe care îi voi naște și datorită virtuților și bunei sale conduite."

**Vaisampayana a continuat**: „O, rege, după ce a spus acestea, fecioara cerească a dispărut pe loc. Și regele a așteptat nașterea fiului său pentru a-și îndeplini promisiunea."

În acea perioadă, Pratipa, lumina neamului Kuru, taurul dintre Kshatriya, împreună cu soția sa, se supuneau austerităților din dorința de a avea urmași. Și când au îmbătrânit, li s-a născut un fiu. Acesta nu era altul decât Mahabhisha. Copilul a fost numit Santanu, deoarece s-a născut când tatăl său își controlase pasiunile prin penitențe ascetice. Și cel mai bun dintre Kuru, Santanu, știind că acea regiune a fericirii indestructibile poate fi dobândită numai prin faptele proprii, s-a dedicat virtuții. Când Santanu a crescut și a devenit tânăr, **Pratipa i s-a adresat și i-a spus**: „Cu ceva timp în urmă, o fecioară cerească a venit la mine pentru binele tău. Dacă o vei întâlni în secret pe acea fată cu tenul frumos și dacă ea îți va cere să ai copii, accept-o ca soție. Și, O, tu, cel fără păcat, nu judeca dacă acțiunea ei este potrivită sau nepotrivită și nu întreba cine este ea, sau a cui este, sau de unde vine, ci accept-o ca soție la porunca mea!"

**Vaisampayana a continuat**: Pratipa, după ce i-a poruncit astfel fiului său Santanu și l-a instalat pe tron, s-a retras în pădure. Iar regele Santanu, înzestrat cu o mare inteligență și egal cu Indra însuși în splendoare, a devenit dependent de vânătoare și și-a petrecut mare parte din timp în pădure. Iar cei mai buni dintre monarhi vânau întotdeauna cerbi și bivoli. Și într-o zi, în timp ce rătăcea pe malul Gangelui, a ajuns într-o regiune frecventată de *Siddhas* și *Charanas*. Și acolo a văzut o fecioară încântătoare, de o frumusețe strălucitoare, asemănătoare cu însăși Sri; cu dinți impecabili și perlați, împodobită cu ornamente celeste și îmbrăcată în haine de textură fină, care

semănau în splendoarea lor cu filamentele lotusului. Şi monarhul, văzând acea domnişoară, a fost surprins, iar extazul său i-a provocat o senzaţie de înfiorare. Cu privirea fixă, părea să-i bea farmecele, dar nici măcar înghiţiturile repetate nu i-au potolit setea. Şi domnişoara, văzând monarhul de o splendoare strălucitoare mişcându-se cu mare agitaţie, a fost mişcată şi a simţit o afecţiune pentru el. Ea l-a privit şi l-a privit şi a dorit să-l privească pentru totdeauna. **Monarhul i s-a adresat atunci cu cuvinte blânde şi i-a spus**: „O, tu, cea cu talia subţire, fie că eşti o zeiţă sau fiica unui Danava, fie că eşti din neamul Gandharvas sau Apsaras, fie că eşti din neamul Yakshas sau Nagas, fie că eşti de origine umană, O, tu, cea de frumuseţe cerească, te rog să fii soţia mea!”

## SECŢIUNEA XCVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Fecioara, auzind cuvintele blânde şi dulci ale monarhului zâmbitor şi amintindu-şi promisiunea făcută Vasus, i-a răspuns regelui. Cu trăsături impecabile, fecioara, care provoca o senzaţie de plăcere în inimă cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, a spus: „O, rege, voi deveni soţia ta şi îţi voi asculta poruncile. Dar, O, monarhule, nu trebuie să te amesteci în nimic din ceea ce fac, fie că îţi place sau nu. Şi niciodată nu trebuie să-mi vorbeşti nepoliticos. Atâta timp cât te vei comporta cu bunătate, promit să trăiesc cu tine. Dar te voi părăsi cu siguranţă în momentul în care te vei amesteca în treburile mele sau îmi vei adresa un cuvânt neprietenos”. **Regele a răspuns**: „Aşa să fie”. Şi astfel, domnişoara, obţinând ca soţ pe acel monarh excelent, cel mai de seamă dintre neamul Bharata, a devenit foarte mulţumită. Şi regele Santanu, care o luase de soţie, se bucura din plin de compania ei. Respectându-şi promisiunea, el se abţinea să-i ceară ceva. Şi stăpânul pământului, Santanu, era extrem de mulţumit de comportamentul, frumuseţea, mărinimia şi atenţia ei faţă de confortul lui. Şi zeiţa Ganga, cu cele trei cursuri ale sale (celest, terestru şi subteran), luând o formă umană cu ten superior şi înzestrată cu frumuseţe celestă, a trăit fericită ca soţie a lui Santanu, având ca rod al faptelor sale virtuoase, obţinut pentru soţul ei, acel tigru printre regi, egal cu Indra însuşi în splendoare. Ea l-a mulţumit pe rege prin atractivitatea şi afecţiunea ei, prin şiretlicurile şi dragostea ei, prin muzica şi dansul ei, şi a devenit ea însăşi mulţumită. Monarhul era atât de încântat de frumoasa sa soţie, încât lunile, anotimpurile şi anii treceau fără ca el să-şi dea seama. În timp ce se bucura astfel de soţia sa, regelui i s-au născut opt copii, care erau la fel de frumoşi ca şi zeii înşişi. Dar, O Bharata, acei copii, unul după altul, imediat ce se năşteau, erau aruncaţi în râu de Ganga, care spunea: „Este pentru binele vostru”. Şi copiii s-au scufundat, fără să mai iasă la suprafaţă. Regele, însă, nu putea fi mulţumit de un astfel de comportament. Dar nu a spus niciun cuvânt despre asta, de teamă că soţia lui îl va părăsi. Dar când s-a născut al optulea copil şi când soţia lui, ca şi înainte, era pe punctul de a-l arunca zâmbind în râu, regele, cu o expresie tristă pe chip şi dorind să-l salveze de la distrugere, i s-a adresat şi i-a spus: „Nu-l omorî! Cine eşti tu şi a cui eşti? De ce îţi omori propriii copii? Ucigaşă a fiilor tăi, povara păcatelor tale este mare!” **Soţia sa, astfel abordată, a răspuns**: „O, tu, cel dornic de urmaşi, ai devenit deja primul dintre cei care au copii. Nu voi distruge acest copil al tău. Dar, conform înţelegerii noastre, perioada şederii mele alături de tine a luat sfârşit. Eu sunt Ganga, fiica lui Jahnu. Sunt venerată de marii înţelepţi; am trăit cu tine atât de mult timp pentru a îndeplini scopurile celor cereşti. Cei opt ilustri Vasus, înzestraţi cu o mare energie, au fost nevoiţi, din cauza blestemului lui Vasishtha, să ia formă umană. Pe pământ, în afară de tine, nu era nimeni altcineva care să merite onoarea de a fi tatăl lor. Nu există nici o altă femeie pe pământ, în afară de mine, o fiinţă cerească cu formă umană, care să le devină mamă. Am luat formă umană pentru a-i aduce pe lume. Şi tu, devenind tatăl celor opt Vasus, ai dobândit multe regiuni de fericire veşnică. De asemenea, am convenit cu Vasus că îi voi elibera de formele lor umane imediat ce se vor naşte. Astfel, i-am eliberat de blestemul lui Rishi Apava. Fii binecuvântat; te părăsesc, O, rege! Dar creşte acest copil cu jurăminte stricte. Promisiunea pe care i-am făcut-o lui Vasus era că voi trăi cu tine atât timp. Şi acest copil să se numească Gangadatta.”

# SECȚIUNEA XCIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Santanu întrebă**: „Care a fost vina lui Vasus şi cine era Apava, prin blestemul căruia Vasus au fost nevoiți să se nască printre oameni? Ce a făcut copilul tău, Gangadatta, pentru a fi nevoit să trăiască printre oameni? De ce au fost condamnați Vasus, stăpânii celor trei lumi, să se nască printre oameni? O, fiică a lui Jahnu, spune-mi totul”.

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordată, fiica celestă a lui Jahnu, Ganga, i-a răspuns atunci monarhului, soțului ei, acel taur printre oameni, spunând: O, cel mai bun dintre neamul lui Bharata, cel care a fost obținut ca fiu de Varuna se numea Vasishtha, *Muni*, care ulterior a devenit cunoscut sub numele de Apava. El avea refugiul său pe pieptul regelui munților numit Meru. Locul era sacru şi abundă în păsări şi animale. Și acolo înfloreau în toate anotimpurile flori de fiecare sezon. Și, O, cel mai bun din neamul lui Bharata, acel om virtuos, fiul lui Varuna, îşi practica penitențele ascetice în acele păduri abundente în rădăcini dulci şi apă.

Daksha avea o fiică pe nume Surabhi, care, O, taur al neamului Bharata, pentru a aduce beneficii lumii, a născut, din relația ei cu Kasyapa, o fiică (Nandini) sub forma unei vaci. Această vacă, cea mai importantă dintre toate, Nandini, era vaca belşugului (capabilă să îndeplinească orice dorință). Fiul virtuos al lui Varuna a obținut-o pe Nandini pentru ritualurile sale *Homa*. Iar Nandini, locuind în acea mănăstire adorată de *Munis*, rătăcea fără teamă prin acele păduri sacre şi încântătoare.

Într-o zi, O, taur al neamului Bharata, în pădurile adorate de zei şi de *Rishi* celeşti au venit *Vasuşii*, cu Prithu în frunte. Și rătăcind pe acolo cu soțiile lor, s-au bucurat de acele păduri şi munți încântători. Și în timp ce rătăceau pe acolo, soția cu talia subțire a unuia dintre Vasu, O, tu, cel cu vitejia lui Indra, a văzut în acele păduri pe Nandini, vaca belşugului. Și văzând acea vacă care poseda bogăția tuturor realizărilor, ochi mari, uger plin, coadă fină, copite frumoase şi toate celelalte semne de bun augur, şi care dădea mult lapte, ea i-a arătat animalul soțului ei, Dyu. O, tu, cel cu vitejia primului dintre elefanți, când lui Dyu i s-a arătat vaca aceea, el a început să-i admire calitățile şi, adresându-se soției sale, a spus: „O, fată cu ochi negri şi coapse frumoase, această vacă excelentă aparține acelui Rishi căruia îi aparține acest refugiu încântător. O, tu, cea cu talia subțire, muritorul care bea laptele dulce al acestei vaci rămâne în tinerețe neschimbată timp de zece mii de ani”. O, cel mai bun dintre monarhi, auzind aceasta, zeița cu talie subțire şi trăsături impecabile s-a adresat domnului ei de o splendoare strălucitoare şi a spus: „Pe pământ există o prietenă de-a mea, pe nume Jitavati, care se bucură de o mare frumusețe și tinerețe. Ea este fiica acelui zeu printre oameni, înțeleptul regal Usinara, înzestrată cu inteligență şi devotată adevărului. Doresc să am această vacă, O, ilustrule, împreună cu vițelul ei, pentru prietena mea. De aceea, O, cel mai bun dintre celeşti, adu acea vacă, ca prietena mea să bea din laptele ei şi să devină singura de pe pământ liberă de boli şi decrepitudine. O, ilustrule şi fără de vină, se cuvine să-mi îndeplineşti această dorință. Nu există nimic care să-mi fie mai plăcut.” Auzind aceste cuvinte ale soției sale, Dyu, mişcat de dorința de a-i face pe plac, a furat vaca, ajutat de frații săi Prithu şi ceilalți. Într-adevăr, Dyu, la porunca soției sale cu ochi de lotus, i-a îndeplinit dorința, uitând în acel moment meritele ascetice înalte ale *Rishi*-ului care o deținea. El nu s-a gândit în acel moment că va cădea prin comiterea păcatului de a fura vaca.

Când fiul lui Varuna s-a întors seara la azilul său cu fructele pe care le adunase, nu a mai văzut vaca cu vițelul ei acolo. A început să le caute în pădure, dar când marele ascet cu inteligență superioară nu şi-a găsit vaca, a văzut prin viziunea sa ascetică că aceasta fusese furată de Vasus. Mânia lui s-a aprins instantaneu şi i-a blestemat pe Vasus, spunând: „Pentru că Vasus mi-au furat vaca cu lapte dulce și coadă frumoasă, de aceea, cu siguranță se vor naşte pe pământ!”

O, tu, taur al neamului Bharata, ilustrul *Rishi* Apava i-a blestemat astfel pe Vasus în mânia sa. Și după ce i-a blestemat, ilustrul *Rishi* și-a îndreptat din nou inima spre meditația ascetică. Și după ce Brahmarshi, cu puterea sa mare și bogăția sa ascetică, i-a blestemat astfel pe Vasus în mânia sa, aceștia din urmă, O, rege, aflând despre aceasta, au venit repede în azilul său. Și adresându-se lui *Rishi*, O, taur printre regi, au încercat să-l liniștească. Dar nu au reușit, O, tigru printre oameni, să obțină harul lui Apava — acel Rishi versat în toate regulile virtuții. Cu toate acestea, **virtuosul Apava** a spus: „Voi, Vasus, împreună cu Dhava și ceilalți, ați fost blestemați de mine. Dar veți fi eliberați de blestemul meu în termen de un an de la nașterea voastră printre oameni. Dar cel pentru a cărui faptă ați fost blestemați de mine, și anume Dyu, va trebui să locuiască pe pământ pentru o lungă perioadă de timp pentru fapta sa păcătoasă. Nu voi face zadarnice cuvintele pe care le-am rostit în mânia mea. Dyu, deși va locui pe Pământ, nu va avea copii. El va fi însă virtuos și versat în scripturi. Va fi un fiu ascultător față de tatăl său, dar va trebui să se abțină de la plăcerile companiei feminine."

Astfel, adresându-se Vasusilor, marele *Rishi* a plecat. Vasusii au venit apoi împreună la mine. Și, O, rege, m-au rugat să le acord binecuvântarea ca, imediat ce se vor naște, să-i arunc în apă. Și, O, cel mai bun dintre regi, am făcut cum au dorit, pentru a-i elibera de viața lor pământească. Și, O, cel mai bun dintre regi, din blestemul lui *Rishi*, numai acesta, și anume Dyu, va trăi pe pământ pentru o vreme."

**Vaisampayana a continuat**: După ce a spus aceasta, zeița a dispărut pe loc. Și luând copilul cu ea, a plecat în regiunea pe care a ales-o. Și acel copil al lui Santanu a fost numit atât Gangeya, cât și Devavrata și l-a întrecut pe tatăl său în toate realizările.

Santanu, după dispariția soției sale, s-a întors în capitală cu inima îndurerată. Îți voi povesti acum numeroasele virtuți și marea noroc a ilustrului rege Santanu din neamul Bharata. Într-adevăr, această splendidă istorie se numește *Mahabharata*!

## SECȚIUNEA C

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Monarhul Santanu, cel mai adorat dintre zei și înțelepții regali, era cunoscut în toate lumile pentru înțelepciunea, virtuțile și sinceritatea (vorbelor) sale. Calitățile de autocontrol, generozitate, iertare, inteligență, modestie, răbdare și energie superioară au locuit întotdeauna în acel taur printre oameni, și anume Santanu, acea ființă măreață înzestrată cu aceste realizări și familiarizată atât cu religia, cât și cu profitul, monarhul fiind în același timp protectorul rasei Bharata și al tuturor ființelor umane. Gâtul său era marcat cu (trei) linii, ca o cochilie; umerii lui erau lați, iar prin vitejia sa semăna cu un elefant înfuriat. Se pare că toate semnele de bun augur ale regalității se regăseau în persoana sa, considerând că acesta era locul cel mai potrivit pentru ele. Oamenii, văzând comportamentul acelui monarh cu mari realizări, au ajuns să înțeleagă că virtutea era întotdeauna superioară plăcerii și profitului. Acestea erau atributele care se regăseau în acea ființă măreață — acel taur printre oameni — Santanu. Și, într-adevăr, nu a existat niciodată un rege ca Santanu. Toți regii pământului, văzându-l devotat virtuții, i-au acordat celui mai virtuos dintre oameni titlul de Rege al regilor. Și toți regii pământului, în timpul domniei acelui lord-protector al neamului Bharata, erau fără necazuri, frică și anxietate de orice fel. Și toți dormeau în pace, trezindu-se în fiecare dimineață după vise fericite. Și datorită acelui monarh cu realizări splendide, asemănător cu Indra însuși în energie, toți regii pământului au devenit virtuoși și devotați generozității, actelor religioase și sacrificiilor. Și când pământul era condus de Santanu și alți monarhi ca el, meritele religioase ale fiecărei clase au crescut foarte mult. *Kshatriyii* îi serveau pe *Brahmani*; *Vaisyii* îi serveau pe Kshatriyi, iar *Sudrii*, adorându-i pe Brahmani și Kshatriyi, îi serveau pe Vaisyi. Și Santanu, care locuia în Hastinapura, încântătoarea capitală a Kurus, stăpânea

întregul pământ mărginit de mări. Era sincer și fără vicleșug și, asemenea regelui celeștilor, era familiarizat cu poruncile virtuții. Și din combinația dintre generozitate, religie și ascetism, el a dobândit un mare noroc. Era lipsit de mânie și răutate și era chipeș ca însuși Soma. În splendoare era ca Soarele și în impetuozitatea curajului ca Vayu. În mânie era ca Yama, iar în răbdare ca Pământul. Și, O, rege, în timp ce Santanu stăpânea pământul, niciun cerb, mistreț, pasăre sau alt animal nu era ucis fără motiv. În domeniile sale domnea marea virtute a bunătății față de toate creaturile, iar regele însuși, cu sufletul plin de milă și lipsit de dorințe și mânie, oferea protecție egală tuturor creaturilor. Apoi au început sacrificiile în cinstea zeilor, a *Rishi*-lor și a *Pitri*-lor, și nicio creatură nu era privată de viață în mod păcătos. Și Santanu era regele și tatăl tuturor — al celor mizerabili și al celor care nu aveau protectori, al păsărilor și al animalelor, de fapt, al tuturor lucrurilor create. Și în timpul domniei celui mai bun dintre Kurus - al acelui rege al regilor — vorbirea s-a unit cu adevărul, iar mințile oamenilor s-au îndreptat spre generozitate și virtute. Și Santanu, după ce s-a bucurat de fericire domestică timp de treizeci și șase de ani, s-a retras în pădure.

Iar fiul lui Santanu, Vasu, născut din Ganga, numit Devavrata, semăna cu Santanu însuși în ceea ce privește frumusețea fizică, obiceiurile și comportamentul, precum și în ceea ce privește învățătura. Și în toate ramurile cunoașterii lumești sau spirituale, priceperea lui era foarte mare. Forța și energia lui erau extraordinare. El a devenit un puternic războinic. De fapt, era un mare rege.

Într-o zi, în timp ce urmărea pe malurile Gangelui un cerb pe care îl lovise cu săgeata, regele Santanu observă că râul devenise puțin adânc. Observând acest lucru, acel taur printre oameni, adică Santanu, începu să reflecteze asupra acestui fenomen ciudat. Se întrebă în sinea sa de ce primul dintre râuri se scurgea atât de repede ca înainte. Și în timp ce căuta o cauză, ilustrul monarh a văzut că un tânăr de o mare frumusețe, bine făcut și amabil, asemenea lui Indra însuși, oprise cu arma sa cerească ascuțită cursul râului. Și regele, văzând această faptă extraordinară a râului Ganga, al cărui curs fusese oprit în apropierea locului unde stătea tânărul, a fost foarte surprins. Acest tânăr nu era altul decât fiul lui Santanu. Dar, deoarece Santanu își văzuse fiul doar o singură dată, la câteva momente după naștere, nu avea suficiente amintiri pentru a-l identifica pe acel copil cu tânărul din fața ochilor săi. Tânărul, însă, văzându-și tatăl, l-a recunoscut imediat, dar, în loc să se dezvăluie, i-a întunecat percepția regelui cu puterile sale celeste de iluzie și a dispărut din fața ochilor acestuia.

Regele Santanu, mirându-se foarte mult de ceea ce vedea și imaginându-și că tânărul era propriul său fiu, s-a adresat lui Ganga și i-a spus: „Arată-mi acel copil”. Ganga, astfel abordată, a luat o formă frumoasă și, ținând băiatul împodobit cu ornamente în brațul drept, i l-a arătat lui Santanu. Și Santanu nu a recunoscut acea femeie frumoasă împodobită cu ornamente și îmbrăcată în haine fine de culoare albă, deși o cunoștea dinainte. **Și Ganga a spus**: „O, tigru printre oameni, acesta este al optulea fiu pe care mi l-ai dăruit cu ceva timp în urmă. Știi că acest copil excelent este familiarizat cu toate armele, O, monarhule, ia-l acum. L-am crescut cu grijă. Du-te acasă, O, tigru printre oameni, luându-l cu tine. Înzestrat cu o inteligență superioară, el a studiat cu Vasishtha întreaga *Vedă* și ramurile ei. Priceput în toate armele și un arcaș puternic, el este ca Indra în luptă. Și, O, Bharata, atât zeii, cât și Asurii îl privesc cu bunăvoință. Orice ramuri ale cunoașterii sunt cunoscute de Usanas, acesta le cunoaște pe deplin. Și astfel el este stăpânul tuturor acelor *Sastras* pe care fiul lui Angiras (Vrihaspati), adorat de zei și de Asuri, le cunoaște. Și toate armele cunoscute de puternicul și invincibilul Rama, fiul lui Jamadagni, sunt cunoscute de acest ilustru fiu al tău cu brațe puternice. O, rege cu curaj superior, ia acest copil eroic al tău, care ți-a fost dat de mine. El este un arcaș puternic și este familiarizat cu interpretarea tuturor tratatelor privind îndatoririle unui rege”. Astfel poruncit de Ganga, Santanu și-a luat copilul, care semăna cu Soarele însuși în gloria sa, și s-a întors în capitala sa. Și ajungând în orașul său, care era ca o capitală celestă, acel monarh din neamul lui Puru s-a considerat foarte norocos. Și după ce i-a chemat pe toți Paurava, pentru protecția regatului său, l-a instalat pe fiul său ca moștenitor. Și, O, taur al neamului Bharata, prințul

i-a mulțumit curând prin comportamentul său pe tatăl său și pe ceilalți membri ai neamului Paurava: de fapt, pe toți supușii regatului. Și regele de neînvins a trăit fericit cu fiul său.

Au trecut astfel patru ani, când într-o zi regele s-a dus în pădurea de pe malul Yamuna. Și în timp ce regele se plimba pe acolo, a simțit un miros dulce venind dintr-o direcție necunoscută. Și monarhul, împins de dorința de a afla cauza, a rătăcit încoace și încolo. Și în timpul plimbării sale, a zărit o fecioară cu ochi negri și frumusețe cerească, fiica unui pescar. **Regele i s-a adresat, spunând**: „Cine ești și a cui fiică ești? Ce faci aici, o, timidă?" **Ea a răspuns**: „Fii binecuvântat! Sunt fiica șefului pescarilor. La porunca lui, mă ocup, pentru merite religioase, de transportul pasagerilor peste acest râu în barca mea." Și Santanu, văzând acea fecioară de frumusețe cerească, dotată cu frumusețe, amabilitate și un astfel de parfum, a dorit-o ca soție. Și, mergând la tatăl ei, regele i-a cerut consimțământul pentru căsătoria propusă. **Dar șeful pescarilor i-a răspuns monarhului, zicând**: „O, rege, de îndată ce s-a născut fiica mea cu tenul superior, era de la sine înțeles că ea trebuia să fie dată unui soț. Dar ascultă dorința pe care am păstrat-o în inima mea. O, tu, cel fără păcat, ești sincer: dacă dorești să o obții pe această fecioară ca dar de la mine, dă-mi atunci această garanție. Dacă îmi dai acest angajament, îți voi da, desigur, fiica mea, pentru că nu voi putea găsi niciodată un soț pentru ea care să fie egal cu tine."

**Santanu, auzind aceasta, a răspuns**: „Când voi auzi dorința pe care mi-o ceri, îți voi spune dacă o pot îndeplini. Dacă este posibil să o îndeplinesc, o voi face cu siguranță. Altfel, cum aș putea să o îndeplinesc?" **Pescarul a spus**: „O, rege, ceea ce îți cer este următoarea: fiul născut din această fecioară va fi instalat de tine pe tronul tău și nimeni altcineva nu va fi succesorul tău."

**Vaisampayana a continuat**: O, Bharata, când Santanu a auzit aceasta, nu a simțit nicio dorință de a acorda o astfel de binecuvântare, deși focul dorinței îl ardea puternic în interior. Regele, cu inima chinuită de dorință, s-a întors la Hastinapura, gândindu-se tot drumul la fiica pescarului. Și, după ce s-a întors acasă, monarhul și-a petrecut timpul în meditație plină de tristețe. Într-o zi, Devavrata s-a apropiat de tatăl său îndurerat și i-a spus: „Totul este prosperitate pentru tine; toți șefii te ascultă; atunci de ce te întristezi astfel? Absorbit în propriile gânduri, nu-mi răspunzi cu niciun cuvânt. Nu mai ieși călare; arăți palid și slăbit, pierzând toată vitalitatea. Aș vrea să știu de ce boală suferi, ca să pot încerca să-ți aplic un leac." **Astfel interpelat de fiul său, Santanu a răspuns**: „Ai dreptate, fiule, am devenit melancolic. Îți voi spune și de ce sunt așa. O, tu, din neamul lui Bharata, ești singurul descendent al acestei mari familii a noastre. Ești mereu ocupat cu sporturi de arme și cu realizări de vitejie. Dar, O, fiule, eu mă gândesc mereu la instabilitatea vieții omenești. Dacă vreun pericol te va ajunge, O, copil al Gangei, rezultatul va fi că vom rămâne fără fiu. Cu adevărat, tu singur ești pentru mine ca o sută de fii. De aceea, nu doresc să mă recăsătoresc. Îmi doresc și mă rog doar ca prosperitatea să te însoțească mereu, astfel încât dinastia noastră să dăinuie. Înțelepții spun că cel care are un singur fiu nu are niciun fiu. Sacrificiile în fața focului și cunoașterea celor trei *Vede* aduc, este adevărat, merite religioase veșnice, dar toate acestea, din punct de vedere al meritelor religioase, nu se ridică la o șaisprezecime din meritele religioase care pot fi obținute la nașterea unui fiu. Într-adevăr, în această privință, nu există aproape nicio diferență între oameni și animalele inferioare. O, înțeleptule, nu am nici cea mai mică îndoială că cineva ajunge în rai ca urmare a faptului că a zămislit un fiu. *Vedele*, care constituie rădăcina *Puranei* și sunt considerate autoritare chiar și de zei, conțin numeroase dovezi în acest sens. O, tu, din neamul Bharata, ești un erou cu temperament impulsiv, care se ocupă mereu cu exercițiile militare. Este foarte probabil să fii ucis pe câmpul de luptă. Dacă se va întâmpla acest lucru, care va fi atunci starea dinastiei Bharata? Acest gând m-a făcut atât de melancolic. Ți-am spus acum pe deplin cauzele tristeții mele".

**Vaisampayana a continuat**: Devavrata, care era dotat cu o mare inteligență, după ce a aflat toate acestea de la rege, a reflectat în sinea sa pentru o vreme. Apoi s-a dus la bătrânul ministru devotat bunăstării tatălui său și l-a întrebat despre cauza durerii regelui. O, taur al neamului Bharata,

când prinţul l-a întrebat pe ministru, acesta i-a povestit despre binecuvântarea cerută de şeful pescarilor în legătură cu fiica sa, Gandhavati. Atunci Devavrata, însoţit de mulţi şefi Kshatriya de vârstă venerabilă, s-a dus personal la şeful pescarilor şi i-a cerut fiica în numele regelui. Şeful pescarilor l-a primit cu respectul cuvenit şi, O, tu, din neamul Bharata, când prinţul a luat loc în curtea şefului, acesta i s-a adresat şi i-a spus: „O, taur al neamului Bharata, tu eşti primul dintre toţi cei care mânuiesc arme şi singurul fiu al lui Santanu. Puterea ta este mare. Dar am ceva să-ţi spun. Chiar dacă tatăl miresei ar fi fost Indra însuşi, tot ar fi trebuit să se căiască pentru că a respins o cerere în căsătorie atât de onorabilă şi de dorită. Marele om din a cărui sământă s-a născut această celebră fecioară numită Satyavati este, într-adevăr, egal cu tine în virtute. El mi-a vorbit în multe rânduri despre virtuţile tatălui tău şi mi-a spus că numai regele este demn să se căsătorească cu Satyavati. Lasă-mă să-ţi spun că am respins chiar şi solicitările celui mai bun dintre Brahmarshi — înţeleptul celest Asita — care, de asemenea, a cerut-o adesea pe Satyavati în căsătorie. Am un singur cuvânt de spus în numele acestei fecioare. În ceea ce priveşte căsătoria propusă, există o mare obiecţie bazată pe faptul că există un rival în persoana fiului unei co-soţii. O, opresor al tuturor duşmanilor, nimeni nu are siguranţă, chiar dacă este un *Asura* sau un *Gandharva*, care are un rival în tine. Aceasta este singura obiecţie la căsătoria propusă şi nimic altceva. Fii binecuvântat! Dar asta este tot ce am de spus în legătură cu acordarea sau nu a mâinii Satyavati”.

**Vaisampayana a continuat**: O, tu, din neamul lui Bharata, Devavrata, după ce a auzit aceste cuvinte şi mişcat de dorinţa de a-i face bine tatălui său, a răspuns în faţa şefilor adunaţi: „O, voi, cei mai sinceri dintre oameni, ascultaţi jurământul pe care îl fac! Nu s-a născut şi nu se va naşte omul care va avea curajul să facă un astfel de jurământ! Voi îndeplini tot ceea ce ceri! Fiul care se va naşte din această fecioară va fi regele nostru.” Astfel abordat, şeful pescarilor, împins de dorinţa de suveranitate (pentru fiul fiicei sale), de a realiza aproape imposibilul, a spus atunci: „O, tu, cel cu suflet virtuos, ai venit aici ca agent plenar în numele tatălui tău Santanu, de glorie nemăsurată; fii şi tu singurul administrator în numele meu în chestiunea dăruirii fiicei mele. Dar, O, tu, cel amabil, mai este ceva de spus, ceva la care trebuie să te gândeşti. O, tu, cel care învingi duşmanii, cei care au fiice, din însăşi natura obligaţiilor lor, trebuie să spună ceea ce spun eu. O, tu, cel devotat adevărului, promisiunea pe care ai făcut-o în prezenţa acestor şefi în beneficiul lui Satyavati a fost, într-adevăr, demnă de tine. O, tu, cel cu braţe puternice, nu am nici cea mai mică îndoială că ea va fi vreodată încălcată de tine. Dar am îndoieli în ceea ce priveşte copiii pe care îi vei avea”.

**Vaisampayana a continuat**: O, rege, fiul lui Ganga, devotat adevărului, după ce a constatat scrupulele şefului pescarilor, a spus, mişcat de dorinţa de a-i face bine tatălui său: „Şef al pescarilor, tu, cel mai bun dintre oameni, ascultă ce am de spus în prezenţa acestor regi adunaţi aici. O, regi, am renunţat deja la dreptul meu la tron, acum voi rezolva problema copiilor mei. O, pescar, de astăzi adopt jurământul *Brahmacharya* (studiu şi meditaţie în celibat). Dacă voi ajunge totuşi în tărâmurile fericirii veşnice din ceruri!”

**Vaisampayana a continuat**: La auzul acestor cuvinte ale fiului lui Ganga, părul de pe corpul pescarului s-a ridicat de bucurie, iar el a răspuns: „Îţi dau mâna fiicei mele!” Imediat după aceea, Apsaras şi zeii, împreună cu diverse triburi de *Rishi*, au început să arunce flori din firmament pe capul lui Devavrata şi au exclamat: „Acesta este Bhishma (cel teribil)”. Bhishma, pentru a-şi servi tatăl, s-a adresat ilustrei domnişoare şi a spus: „O, mamă, urcă în acest car şi să mergem la casa noastră”.

**Vaisampayana a continuat**: După ce a spus aceasta, Bhishma a ajutat-o pe frumoasa fecioară să urce în carul său. Ajuns cu ea la Hastinapura, i-a povestit lui Santanu tot ce se întâmplase. Şi regii adunaţi, împreună şi individual, au aplaudat fapta sa extraordinară şi au spus: „El este cu adevărat Bhishma (cel teribil)!” Şi Santanu, auzind de realizările extraordinare ale fiului său, a fost foarte mulţumit şi i-a acordat prinţului cu suflet înalt binecuvântarea morţii la voinţă,

spunând: „Moartea nu va veni niciodată asupra ta atâta timp cât vei dori să trăiești. Cu adevărat, moartea se va apropia de tine, O, tu, cel fără păcat, după ce va primi mai întâi porunca ta.”

## SECȚIUNEA CI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: O, monarhule, după ce nunta s-a încheiat, regele Santanu și-a adus frumoasa mireasă în casa sa. Curând după aceea, Satyavati a născut un fiu inteligent și eroic al lui Santanu, numit Chitrangada. El era înzestrat cu o mare energie și a devenit un om eminent. Domnul Santanu, de mare vitejie, a mai avut cu Satyavati un alt fiu, numit Vichitravirya, care a devenit un arcaș puternic și care a urmat tatălui său pe tron. Și înainte ca acest taur printre oameni, adică Vichitravirya, să atingă majoratul, înțeleptul rege Santanu a realizat influența inevitabilă a Timpului. Și după ce Santanu s-a înălțat la ceruri, Bhishma, punându-se sub comanda lui Satyavati, l-a instalat pe tron pe acel învingător al dușmanilor, și anume Chitrangada, care, după ce i-a învins curând pe toți monarhii prin vitejia sa, nu considera pe nimeni egalul său. Și văzând că putea învinge oamenii, Asura și chiar zeii, omonimul său, puternicul rege al Gandharva, s-a apropiat de el pentru o confruntare. Între acel Gandharva și cel mai important dintre Kuru, care erau amândoi foarte puternici, a avut loc pe câmpul de luptă din Kurukshetra o luptă aprigă care a durat trei ani întregi pe malurile Saraswati. În acea confruntare teribilă, caracterizată de ploaie densă de arme și în care combatanții s-au luptat cu înverșunare, Gandharva, care avea mai multă îndemânare sau abilitate strategică, l-a ucis pe prințul Kuru. După ce l-a ucis pe Chitrangada, cel mai bun dintre oameni și opresorul dușmanilor, Gandharva s-a înălțat la cer. Când acel tigru printre oameni, înzestrat cu mare pricepere, a fost ucis, Bhishma, fiul lui Santanu, a îndeplinit, O, rege, toate ritualurile funerare. Apoi l-a instalat pe tronul Kurus pe băiatul Vichitravirya, cu brațe puternice, încă minor, pe tronul Kurus. Și Vichitravirya, punându-se sub comanda lui Bhishma, a condus regatul ancestral. Și îl adora pe Bhishma, fiul lui Santanu, care era familiarizat cu toate regulile religiei și ale legii; astfel, Bhishma îl proteja pe cel care era atât de ascultător față de poruncile datoriei.

## SECȚIUNEA CII

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: O, tu, din neamul lui Kuru, după ce Chitrangada a fost ucis, succesorul său, Vichitravirya, fiind minor, Bhishma a condus regatul, punându-se sub comanda lui Satyavati. Când a văzut că fratele său, care era cel mai inteligent dintre oameni, a ajuns la majorat, Bhishma s-a hotărât să se căsătorească cu Vichitravirya. În acel moment, a auzit că cele trei fiice ale regelui Kasi, toate la fel de frumoase ca și Apsaras, se vor căsători în aceeași zi, alegându-și soții într-o ceremonie de alegere liberă. Atunci, cel mai de seamă dintre războinicii cu carul, cuceritorul tuturor dușmanilor, la porunca mamei sale, s-a dus în orașul Varanasi într-un singur car. Acolo, Bhishma, fiul lui Santanu, a văzut că nenumărați monarhi veniseră din toate direcțiile; și acolo a văzut și cele trei fecioare care urmau să-și aleagă singure soții. Și când regii (adunați) au fost menționați pe rând, Bhishma a ales acele fecioare (în numele fratelui său). Și luându-le în carul său, Bhishma, primul dintre luptători în bătălie, s-a adresat regilor, O, monarhule, și a spus cu o voce profundă ca vuietul norilor: Înțelepții au poruncit că, atunci când o persoană realizată este invitată, i se poate oferi o fecioară, împodobită cu ornamente și însoțită de multe cadouri valoroase. Alții își dau fiicele în căsătorie acceptând în schimb câteva vaci. Alții își dau fiicele în căsătorie acceptând o sumă fixă, iar alții le răpesc cu forța. Unii se căsătoresc cu consimțământul fecioarelor, alții le drogheză pentru a le obține consimțământul, iar alții merg la părinții fecioarelor și obțin aprobarea lor. Alții obțin soții ca daruri pentru că au ajutat la sacrificii. Dintre acestea, învățații aplaudă întotdeauna cea de-a opta formă de căsătorie. Regii, însă, vorbesc cu laude despre Swyamvara (a

cincea formă, menționată mai sus) și se căsătoresc ei înșiși conform acesteia. Dar înțelepții au spus că soția care este luată cu forța, după uciderea adversarilor, din mijlocul adunării prinților și regilor invitați la o ceremonie de alegere liberă, este cea mai prețuită. De aceea, voi, monarhilor, le iau pe aceste fecioare cu forța. Străduiți-vă din răsputeri să mă învingeți sau să fiți învinși. Monarhilor, stau aici hotărât să lupt! Prințul Kuru, înzestrat cu o mare energie, adresându-se astfel monarhilor adunați și regelui Kasi, a luat pe carul său acele fecioare. Și după ce le-a luat, și-a grăbit carul, provocând regii invitați la luptă.

Monarhii provocați s-au ridicat atunci cu toții în picioare, lovindu-și brațele și mușcându-și buza inferioară de furie. Și zgomotul produs era puternic, întrucât, în mare grabă, au început să-și scoată podoabele și să-și pună armurile. Iar mișcarea podoabelor și armurilor lor, O, Janamejaya, strălucitoare cum erau acestea, semăna cu fulgerele meteorice de pe cer. Și cu sprâncenele încruntate și ochii roșii de furie, monarhii se mișcau nerăbdători, armurile și podoabele lor strălucind sau fluturând în ritmul pașilor lor agitați. Carele au adus repede trăsuri frumoase, cu cai buni înjugați la ele. Acei războinici splendizi, echipați cu tot felul de arme, s-au urcat în trăsuri și, cu armele ridicate, l-au urmărit pe șeful Kurus care se retrăgea. Atunci, O, Bharata, a avut loc teribila întâlnire între acei nenumărați monarhi, pe de o parte, și războinicul Kuru singur, pe de altă parte. Și monarhii adunați au aruncat asupra dușmanului lor zece mii de săgeți în același timp. Bhishma, însă, a oprit rapid acele săgeți nenumărate înainte ca ele să-l atingă, aruncând o ploaie de săgeți la fel de numeroase ca puful de pe corp. Apoi, acei regi l-au înconjurat din toate părțile și au aruncat asupra lui o ploaie de săgeți, ca norii care se revarsă asupra vârfurilor munților. Dar Bhishma, oprind cu săgețile sale cursul acelei ploi de săgeți, a străpuns fiecare dintre monarhi cu trei săgeți. Aceștia, la rândul lor, l-au străpuns pe Bhishma, fiecare cu cinci săgeți. Dar, O, rege, Bhishma i-a oprit pe aceștia cu vitejia sa și a străpuns fiecare dintre regii rivali cu două săgeți. Lupta a devenit atât de aprigă, cu acea ploaie densă de săgeți și alte proiectile, încât semăna foarte mult cu întâlnirea dintre cei *Asurii* din vechime, iar oamenii curajoși care nu au luat parte la ea au fost cuprinși de frică chiar și numai privind scena. Bhishma a tăiat, cu săgețile sale, pe câmpul de luptă, arcuri, stâlpi de steaguri, coifuri și capete umane cu sutele și miile. Și atât de teribilă era priceperea lui și atât de extraordinară ușurința mâinii sale, și atât de mare era îndemânarea cu care se proteja, încât războinicii care se luptau, deși erau dușmanii lui, au început să-l aplaude cu zgomot. Apoi, cel mai de seamă dintre toți mânuitorii de arme, după ce i-a învins în luptă pe toți acei monarhi, și-a continuat drumul spre capitala Bharatas, luând cu el acele fecioare.

Atunci, O, rege, puternicul războinic, regele Salya, de o vitejie nemăsurată, l-a chemat din spate pe Bhishma, fiul lui Santanu, la o înfruntare. Dorind să obțină fecioarele, el s-a năpustit asupra lui Bhishma ca un puternic conducător al unei turme de elefanți care se năpustește asupra unui altul din specia sa și îi sfâșie șoldurile cu colții, la vederea unei elefante în călduri. Și Salya, cu brațele sale puternice, mișcat de mânie, s-a adresat lui Bhishma și a spus: „Stai, stai”. Atunci Bhishma, acel tigru printre oameni, acel zdrobitor al armatelor ostile, provocat de aceste cuvinte, a izbucnit în mânie ca un foc aprins. Cu arcul în mână și fruntea brăzdată de riduri, el a rămas pe carul său, în conformitate cu obiceiul Kshatriya, după ce și-a verificat cursul în așteptarea inamicului. Toți monarhii, văzându-l oprindu-se, au rămas acolo pentru a deveni spectatori ai confruntării care urma să aibă loc între el și Salya. Cei doi au început atunci să-și etaleze vitejia (unul față de celălalt) ca niște tauri mugind de o mare forță la vederea unei vaci în călduri. Apoi, cel mai de seamă dintre oameni, regele Salya, l-a acoperit pe Bhishma, fiul lui Santanu, cu sute și mii de săgeți cu aripi rapide. Iar acei monarhi, văzând cum Salya îl acoperea pe Bhishma cu nenumărate săgeți, s-au mirat foarte tare și au izbucnit în urale de aplauze. Văzând agilitatea lui în luptă, mulțimea de spectatori regali s-a bucurat foarte tare și l-a aplaudat pe Salya cu entuziasm. Atunci, Bhishma, cuceritorul orașelor inamice, auzind urale ale Kshatriyilor, s-a înfuriat foarte tare și a spus: „Stați, stați!”. Înfuriat, el i-a poruncit vizitiului său: „Condu-mi carul spre locul unde se află Salya, ca să-l pot ucide instantaneu, așa cum Garuda ucide un șarpe”. Apoi, șeful Kuru a fixat arma *Varuna* pe coarda arcului său și, cu ea, a lovit cei patru cai ai regelui Salya. Și, O, tigrule printre regi, șeful Kuru,

respingând cu armele sale pe cele ale dușmanului său, l-a ucis pe vizitiul lui Salya. Apoi, primul dintre oameni, Bhishma, fiul lui Santanu, luptând pentru binele acelor domnișoare, a ucis cu arma *Aindra* nobilii cai ai adversarului său. Apoi l-a învins pe cel mai bun dintre monarhi, dar i-a lăsat viața. O, taur al neamului Bharata, Salya, după înfrângerea sa, s-a întors în regatul său și a continuat să-l conducă cu virtute. Și, O, cuceritor al orașelor ostile, și ceilalți regi, care veniseră să asiste la ceremonia de alegere a soției, s-au întors în regatele lor.

Cel mai mare dintre războinici, Bhishma, după ce i-a învins pe acei monarhi, a pornit cu acele domnișoare spre Hastinapura, unde virtuosul prinț Kuru, Vichitravirya, stăpânea pământul ca cel mai bun dintre monarhi, adică tatăl său, Santanu. Și, O, rege, trecând prin multe păduri, râuri, dealuri și păduri pline de copaci, a ajuns (în capitală) în scurt timp. De o vitejie nemăsurată în luptă, fiul lui Ganga, care traversa oceanul, după ce a ucis nenumărați dușmani în luptă fără să sufere nici o zgârietură, a adus fiicele regelui Kasi la Kurus cu aceeași tandrețe cu care le-ar fi tratat pe propriile sale nurori, surori mai mici sau fiice. Iar Bhishma, cu brațele sale puternice, împins de dorința de a-i face un bine fratelui său, după ce le-a adus astfel prin vitejia sa, le-a oferit pe aceste fecioare, care aveau toate calitățile, lui Vichitravirya. Cunoscător al poruncilor virtuții, fiul lui Santanu, după ce a realizat o faptă atât de extraordinară conform obiceiului (regal), a început să facă pregătiri pentru nunta fratelui său. Și când totul legat de nuntă a fost aranjat de Bhishma, în consultare cu Satyavati, fiica cea mare a regelui din Kasi, cu un zâmbet blând, i-a spus aceste cuvinte: „În inima mea, l-am ales pe regele din Saubha ca soț. El, în inima sa, m-a acceptat ca soție. Acest lucru a fost aprobat și de tatăl meu. La ceremonia de alegere personală, l-aș fi ales și eu ca soț. Tu ești familiarizat cu toate poruncile virtuții, știind toate acestea, fă cum dorești.” Astfel abordat de acea fecioară în prezența brahmanilor, eroicul Bhishma a început să reflecteze asupra a ceea ce ar trebui făcut. Fiind familiarizat cu regulile virtuții, s-a consultat cu brahmanii care stăpâneau *Vedele* și i-a permis Ambei, fiica cea mare a conducătorului din Kasi, să facă cum dorea. Dar le-a dat pe celelalte două fiice, Ambika și Ambalika, fratelui său mai mic, Vichitravirya, cu toate ritualurile cuvenite. Și deși Vichitravirya era virtuos și abstinent, mândru de tinerețe și frumusețe, a devenit curând pofticios după căsătorie. Atât Ambika, cât și Ambalika erau înalte și aveau tenul de aur topit. Capetele lor erau acoperite cu păr negru și cârlionțat, unghiile lor erau lungi și roșii, șoldurile lor erau grase și rotunde, iar sânii lor erau plini și adânci. Dotate cu toate semnele de bun augur, tinerele domnișoare amabile se considerau căsătorite cu un soț care era în toate privințele demn de ele și îl iubeau și îl respectau extrem de mult pe Vichitravirya. Și Vichitravirya, dotat cu vitejia celor cerești și cu frumusețea gemenilor Aswini, putea cuceri inima oricărei femei frumoase. Prințul a petrecut șapte ani neîntrerupt în compania soțiilor sale. În floarea tinereții, el a fost atacat de tuberculoză. Prietenii și rudele, consultându-se între ei, au încercat să găsească un leac. Dar, în ciuda tuturor eforturilor, prințul Kuru a murit, apunând ca soarele de seară. Virtuosul Bhishma a fost cuprins de anxietate și durere și, consultându-se cu Satyavati, a dispus ca ritualurile funerare ale defunctului să fie îndeplinite de preoți învățați și de mai mulți membri ai neamului Kuru.

## SECȚIUNEA CIII

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Nefericita Satyavati a fost cuprinsă de durere din cauza fiului ei. După ce a îndeplinit împreună cu nurorile sale ritualurile funerare ale defunctului, ea a consolat, cât a putut de bine, nurorile sale plângând și pe Bhishma, cel mai mare dintre toți mânuitorii de arme. Îndreptându-și privirea spre religie și spre neamurile paterne și materne (ale Kurus), **ea s-a adresat lui Bhishma și a spus**: Tortul funerar, realizările și perpetuarea neamului virtuosului și celebrului Santanu din rasa Kuru depind acum toate de tine. Așa cum atingerea raiului este inseparabilă de faptele bune, așa cum viața lungă este inseparabilă de adevăr și credință, tot așa și virtutea este inseparabilă de tine. O, virtuosule, tu cunoști foarte bine, în detaliu și în abstract, poruncile virtuții,

diversele *Srutis* și toate ramurile *Vedelor*; să știi foarte bine că ești egal cu Sukra și Angiras în ceea ce privește fermitatea în virtute, cunoașterea obiceiurilor particulare ale familiilor și disponibilitatea de a inventa soluții în situații dificile. De aceea, O, cel mai virtuos dintre oameni, bazându-mă foarte mult pe tine, te voi delega într-o anumită chestiune. Auzindu-mă, se cuvine să-mi îndeplinești porunca. O, taur printre oameni, fiul meu și fratele tău, înzestrat cu energie și drag ție, a plecat fără copii în ceruri, fiind încă un băiat. Soțiile fratelui tău, fiicele amabile ale conducătorului Kasi, posedă frumusețe și tinerețe și au devenit dornice de copii. De aceea, O, tu, cel cu brațe puternice, la porunca mea, crește-le copii pentru perpetuarea neamului nostru. Se cuvine să păzești virtutea împotriva pierderii. Instalează-te pe tron și stăpânește regatul Bharatas. Căsătorește-te cu o soție. Nu-ți arunca strămoșii în iad.

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat de mama, prietenii și rudele sale, acel opresor al dușmanilor, virtuosul Bhishma, a dat acest răspuns conform cu dictatele virtuții: „O, mamă, ceea ce spui este cu siguranță sancționat de virtute. Dar tu știi care este jurământul meu în ceea ce privește procrearea copiilor. Știi, de asemenea, tot ce s-a întâmplat în legătură cu zestrea ta. O, Satyavati, repet jurământul pe care l-am făcut odată, și anume că aș renunța la cele trei lumi, la imperiul cerului, la orice ar fi mai mare decât acestea, dar niciodată nu aș renunța la adevăr. Pământul poate renunța la mirosul său, apa poate renunța la umezeala sa, lumina poate renunța la atributul său de a arăta forme, aerul poate renunța la atributul său de atingere, soarele poate renunța la gloria sa, focul la căldura sa, luna la razele sale răcoroase, spațiul la capacitatea sa de a genera sunete, ucigașul lui Vritra la vitejia sa, zeul dreptății la imparțialitatea sa; dar eu nu pot renunța la adevăr.” Astfel abordată de fiul ei, înzestrat cu o bogăție de energie, **Satyavati i-a spus lui Bhishma**: „O, tu, a cărui vitejie este adevărul, știu de fermitatea ta în adevăr. Poți, dacă dorești, să creezi, cu ajutorul energiei tale, trei lumi în afară de cele care există. Știu care a fost jurământul tău în ceea ce mă privește. Dar, având în vedere această situație de urgență, poartă povara datoriei pe care o ai față de strămoșii tăi. O, pedepsitor al dușmanilor, acționează în așa fel încât legătura directă să nu fie ruptă și prietenii și rudele noastre să nu sufere”. Împins astfel de mizerabila și plângăcioasa Satyavati, care rostea cuvinte incompatibile cu virtutea din cauza durerii provocate de pierderea fiului ei, **Bhishma i se adresă din nou și îi spuse**: „O, regină, nu-ți îndrepta privirea departe de virtute. O, nu ne distruge. Încălcarea adevărului de către un Kshatriya nu este niciodată aplaudată în tratatele noastre despre religie. Îți voi spune în curând, O, regină, care este obiceiul stabilit al Kshatriya la care se poate recurge pentru a împiedica dispariția liniei lui Santanu de pe pământ. Ascultându-mă, reflectează la ceea ce ar trebui făcut în consultare cu preoții învățați și cu cei care sunt familiarizați cu practicile permise în momente de urgență și de suferință, fără a uita în același timp care este cursul obișnuit al conduitei sociale.”

## SECȚIUNEA CIV

(Sambhava Parva continuă)

**Bhishma continuă**: În vremurile de demult, Rama, fiul lui Jamadagni, mâniat de moartea tatălui său, l-a ucis cu toporul de luptă pe regele Haihayas. Și Rama, tăind cele o mie de brațe ale lui Arjuna (regele Haihaya), a realizat cea mai dificilă ispravă din lume. Nemulțumit de aceasta, el a pornit cu carul său pentru cucerirea lumii și, luându-și arcul, a aruncat în jur armele sale puternice pentru a extermina Kshatriya. Și ilustrul descendent al neamului lui Bhrigu, cu ajutorul săgeților sale rapide, a anihilat tribul Kshatriya de douăzeci și una de ori.

Și când pământul a fost astfel lipsit de Kshatriya de către marele *Rishi*, femeile Kshatriya din toată țara au avut copii crescuți de Brahmanas pricepuți în *Vede*. În *Vede* se spune că fiii crescuți astfel aparțin celui care s-a căsătorit cu mama. Și femeile Kshatriya s-au dus la Brahamanas nu din poftă, ci din motive de virtute. Într-adevăr, astfel a fost reînviată rasa Kshatriya.

În legătură cu acest lucru, vă voi povesti o altă poveste veche. În vremurile de demult, trăia un înțelept *Rishi* pe nume Utathya. El avea o soție pe nume Mamata, pe care o iubea foarte mult. Într-o zi, fratele mai mic al lui Utathya, Vrihaspati, preotul celor cerești, dotat cu o mare energie, s-a apropiat de Mamata. Aceasta, însă, i-a spus fratelui mai mic al soțului ei — cel mai elocvent dintre oameni — că a rămas însărcinată în urma relației cu fratele său mai mare și că, prin urmare, el nu ar trebui să-și mai urmărească dorința. **Ea a continuat**: „O, ilustre Vrihaspati, copilul pe care l-am conceput a studiat în pântecele mamei sale *Vedele* cu cele șase *Angas*, *Semen tuum frustra perdi non potest*.[2] Cum ar putea atunci pântecul meu să facă loc pentru doi copii în același timp? Prin urmare, nu se cuvine să cauți împlinirea dorinței tale într-un astfel de moment". Astfel abordat de ea, Vrihaspati, deși posedat de o mare înțelepciune, nu a reușit să-și reprime dorința. *Quum auten jam cum ilia coiturus esset*,[3] **copilul din pântece i s-a adresat și i-a spus**: „O, tată, încetează încercarea ta. Nu este loc aici pentru doi. O, ilustrule, camera este mică. Eu am ocupat-o primul. *Semen tuum perdi non potest*.[4] Nu se cuvine să mă chinui." Dar Vrihaspati, fără să asculte ce spunea copilul din pântece, a căutat îmbrățișarea Mamatei, care avea cei mai frumoși ochi. *Ille tamen Muni qui in venture erat punctum temporis quo humor vitalis jam emissum iret providens, viam per quam semen intrare posset pedibus obstruxit*. *Semen ita exhisum, excidit et in terram projectumest*.[5] Iar ilustrul Vrihaspati, văzând aceasta, s-a indignat, l-a mustrat pe copilul lui Utathya și **l-a blestemat, spunând**: „Pentru că mi-ai vorbit în felul în care ai făcut-o într-un moment de plăcere căutat de toate creaturile, întunericul veșnic te va cuprinde". Și din această blestem a ilustrului Vrishaspati, copilul lui Utathya, care era egal cu Vrihaspati în energie, s-a născut orb și a ajuns să fie numit Dirghatamas (învăluit în întuneric perpetuu). Și înțeleptul Dirghatamas, care poseda cunoștințe despre *Veda*, deși se născuse orb, reuși, datorită învățăturilor sale, să se căsătorească cu o tânără și frumoasă fecioară Brahmana pe nume Pradweshi. După ce s-a căsătorit cu ea, ilustrul Dirghatamas, pentru a continua neamul lui Utathya, a avut cu ea mai mulți copii, dintre care Gautama era cel mai mare. Totuși, acești copii erau cu toții lacomi și nebuni. Virtuosul și ilustrul Dirghatamas, care stăpânea perfect *Vedele*, a învățat curând de la fiul lui Surabhi practicile ordinului lor și s-a dedicat fără teamă acestor practici, privindu-le cu reverență. (Căci rușinea este rodul păcatului și nu poate exista acolo unde intențiile sunt pure). Atunci, cei mai buni dintre *Munis* care locuiau în același azil, văzându-l că depășește limitele decenței, s-au indignat, văzând păcatul acolo unde nu era păcat. Și au spus: „O, acest om depășește limita decenței. Nu mai merită un loc printre noi. De aceea, să-l alungăm pe acest păcătos mizerabil". Și au spus multe alte lucruri despre *Muni* Dirghatamas. Și soția lui, care avusese copii, s-a indignat împotriva lui.

Soțul s-a adresat atunci soției sale Pradweshi și i-a spus: „De ce și tu ești nemulțumită de mine?" **Soția lui a răspuns**: „Soțul este numit Bhartri pentru că o întreține pe soție. El este numit Pali pentru că o protejează. Dar tu nu ești niciuna dintre acestea pentru mine! O, tu, cel cu mari merite ascetice, pe de altă parte, tu ai fost orb din naștere, eu sunt cea care te-am întreținut pe tine și pe copiii tăi. Nu voi mai face asta în viitor."

Auzind aceste cuvinte ale soției sale, Rishi s-a indignat și i-a spus ei și copiilor ei: „Duceți-mă la Kshatriyas și atunci veți fi bogați". **Soția lui a răspuns (spunând)**: „Nu doresc bogăția pe care o poți obține, pentru că aceasta nu-mi poate aduce fericirea. O, cel mai bun dintre Brahmani, fă cum dorești. Nu voi mai putea să te întrețin ca înainte." Auzind aceste cuvinte ale soției sale, **Dirghatamas a spus**: „De astăzi, stabilesc ca regulă că fiecare femeie trebuie să rămână fidelă unui singur soț toată viața. Indiferent dacă soțul este viu sau mort, nu este legal ca o femeie să aibă relații cu altul. Iar cea care are astfel de relații va fi considerată cu siguranță decăzută. O femeie fără soț va fi întotdeauna considerată păcătoasă. Și chiar dacă este bogată, nu va putea să se bucure cu adevărat

2 Sămânța ta nu poate fi irosită în zadar.

3 Dar acum era pe punctul de a face sex cu ea.

4 Sămânța ta nu se poate pierde.

5 Totuși, Muni, care se afla în plin proces de aventură, prevăzând momentul în care fluidul vital avea să fie eliberat, a blocat calea prin care sperma putea intra cu picioarele. Sperma, astfel expulzată, a căzut și a fost aruncată la pământ.

de acea bogăție. Calomnia și zvonurile răutăcioase o vor urmări mereu". Auzind aceste cuvinte ale soțului ei, Pradweshi s-a înfuriat foarte tare și le-a poruncit fiilor ei: „Aruncați-l în apele Gangei!" Și, la porunca mamei lor, răul Gautama și frații lui, sclavii lăcomiei și ai nebuniei, exclamând: „Într-adevăr, de ce ar trebui să-l întreținem pe acest bătrân? - au legat-o pe Muni de o plută și, lăsând-o la mila curentului, s-au întors acasă fără remușcări. Bătrânul orb, plutind pe curent pe acea plută, a trecut prin teritoriile multor regi. Într-o zi, un rege numit Vali, familiarizat cu toate îndatoririle sale, s-a dus la Gange pentru a-și face abluțiunile. Și în timp ce monarhul era ocupat cu aceasta, pluta la care era legat *Rishi* s-a apropiat de el. Și când a ajuns, regele l-a luat pe bătrân. Virtuosul Vali, mereu devotat adevărului, aflând apoi cine era omul pe care îl salvase, l-a ales pentru a-i crește urmași. **Și Vali a spus**: „O, ilustrule, se cuvine să-i crești soției mele câțiva fii care să fie virtuoși și înțelepți". Astfel adresat, *Rishi*, înzestrat cu o mare energie, și-a exprimat disponibilitatea. Atunci, regele Vali i-a trimis soția sa, Sudeshna, la el. Dar regina, știind că acesta era orb și bătrân, nu s-a dus la el, ci i-a trimis pe bonă. Și cu acea femeie Sudra, virtuosul *Rishi*, care își stăpânea perfect pasiunile, a zămislit unsprezece copii, dintre care Kakshivat era cel mai mare. Văzând acei unsprezece fii, cu Kakshivat ca cel mai mare, care studiaseră toate *Vedele* și care, asemenea *Rishi*-lor, erau purtătorii cuvântului lui Brahma și posedau o mare putere, regele Vali l-a întrebat într-o zi pe *Rishi*: „Acești copii sunt ai mei?" **Rishi a răspuns**: „Nu, sunt ai mei. Kakshivat și ceilalți au fost zămisliți de mine cu o femeie Sudra. Nefericita ta regină Sudeshna, văzându-mă orb și bătrân, m-a insultat, nevenind ea însăși, ci trimițându-mi în schimb pe doica ei." Regele l-a împăcat atunci pe cel mai bun dintre *Rishi* și i-a trimis regina Sudeshna. *Rishi*, doar atingând-o, i-a spus: „Vei avea cinci copii numiți Anga, Vanga, Kalinga, Pundra și Suhma, care vor fi ca Surya (Soarele) însuși în glorie. Și după numele lor vor fi cunoscute pe pământ tot atâtea țări. După numele lor, domniile lor au ajuns să fie numite Anga, Vanga, Kalinga, Pundra și Suhma".

„Astfel s-a perpetuat linia lui Vali, în vremurile străvechi, de către un mare *Rishi*. Și astfel au apărut mulți arcași puternici și mari războinici pe care, dedicați virtuții, din neamul Kshatriya, din sământa Brahmanas. Auzind aceasta, O, mamă, fă cum dorești în privința acestei chestiuni."

## SECȚIUNEA CV

(Sambhava Parva continuă)

**Bhishma continuă**: „Ascultă-mă, mamă, pentru că îți voi arăta mijloacele prin care linia Bharata poate fi perpetuată. Invită un brahman realizat, oferindu-i bogății, și lasă-l să conceapă urmași cu soțiile lui Vichitravirya."

**Vaisampayana a continuat**: Satyavati, zâmbind ușor și cu vocea întreruptă de timiditate, s-a adresat lui Bhishma spunând: „O, Bharata cu brațe puternice, ceea ce spui este adevărat. Din încrederea pe care o am în tine, îți voi indica acum mijloacele de perpetuare a neamului nostru. Nu vei putea să le respingi, fiind familiarizat, așa cum ești, cu practicile permise în vremuri de necaz. În neamul nostru, tu ești Virtutea, tu ești Adevărul și tu ești, de asemenea, singurul nostru refugiu. De aceea, ascultând cu atenție ceea ce îți spun, fă ceea ce este cuvenit.

Tatăl meu era un om virtuos. Din motive de virtute, el avea o barcă (de feribot). Într-o zi, în floarea tinereții, m-am dus să vâslesc cu barca aceea. S-a întâmplat ca marele și înțeleptul *Rishi* Parasara, cel mai virtuos dintre toți oamenii, să vină și să se urce în barca mea pentru a traversa Yamuna. În timp ce vâsleam cu el peste râu, *Rishi* a devenit excitat de dorință și a început să-mi vorbească cu cuvinte dulci. Teama de tatăl meu era cea mai puternică în mintea mea. Dar teroarea blestemului lui *Rishi* a prevalat în cele din urmă. Și, după ce am obținut de la el o binecuvântare prețioasă, nu am putut refuza solicitările sale. *Rishi*, prin energia sa, m-a adus sub controlul său complet și și-a satisfăcut dorința pe loc, după ce a învăluit mai întâi regiunea într-o ceață densă. Înainte de asta, corpul meu emana un miros respingător de pește, dar *Rishi* l-a îndepărtat și mi-a dat

parfumul pe care îl am acum. *Rishi* mi-a spus, de asemenea, că, dând naştere copilului său pe o insulă din râu, voi rămâne în continuare virgină. Şi copilul lui Parasara, născut din mine în timpul fecioriei mele, a devenit un mare *Rishi*, înzestrat cu mari puteri ascetice şi cunoscut sub numele de Dwaipayana (cel născut pe insulă). Acest ilustru *Rishi,* care prin puterea sa ascetică a împărţit *Vedele* în patru părţi, a ajuns să fie numit pe pământ Vyasa (cel care împarte sau aranjează) şi, datorită culorii sale închise, Krishna (cel întunecat). Sincer în vorbire, lipsit de pasiune, un ascet puternic care şi-a ars toate păcatele, el a plecat cu tatăl său imediat după naştere. Numit de mine şi de tine, acel *Rishi* de o splendoare incomparabilă va zămisli cu siguranţă copii buni din soţiile fratelui tău. El mi-a spus când a plecat: „Mamă, gândeşte-te la mine când te afli în dificultate". Îl voi chema acum, dacă tu, O, Bhishma cu braţe puternice, doreşti acest lucru. Dacă eşti de acord, O, Bhishma, sunt sigură că acel mare ascet va zămisli copii cu soţiile lui Vichitravirya.

**Vaisampayana a continuat**: Menţionând marele Rishi, Bhishma, cu palmele împreunate, a spus: "Omul cu adevărat inteligent este cel care îşi fixează privirea cu discernământ asupra virtuţii, profitului şi plăcerii şi care, după ce reflectează cu răbdare, acţionează în aşa fel încât virtutea să ducă la virtute viitoare, profitul la profit viitor şi plăcerea la plăcere viitoare. Prin urmare, ceea ce ai spus tu şi care, pe lângă faptul că ne este benefic, este în concordanţă cu virtutea, este cu siguranţă cel mai bun sfat şi are aprobarea mea deplină". Şi când Bhishma a spus aceasta, O, tu, din neamul lui Kuru, Kali (Satyavati) s-a gândit la Muni Dwaipayana, iar Dwaipayana, care era atunci ocupat cu interpretarea *Vedelor,* aflând că era chemat de mama sa, a venit imediat la ea, fără ca nimeni să ştie. Satayavati şi-a salutat fiul şi l-a îmbrăţişat, scăldându-l în lacrimi, pentru că fiica pescarului plângea amar la vederea fiului ei după atâta timp. Iar primul ei fiu, marele Vyasa, văzând-o plângând, a spălat-o cu apă rece şi, înclinându-se în faţa ei, i-a spus: „Am venit, o, mamă, să-ţi îndeplinesc dorinţele. De aceea, O, virtuoasă, porunceşte-mi fără întârziere. Îţi voi îndeplini dorinţa." Preotul familiei Bharatas l-a venerat apoi pe marele *Rishi,* iar acesta a acceptat ofrandele de venerare, rostind *mantrele* obişnuite. Şi mulţumit de venerarea pe care a primit-o, şi-a luat locul. Satyavati, văzându-l aşezat în tihnă, după întrebările obişnuite, **i s-a adresat şi i-a spus**: „O, învăţatule, fiii se nasc atât din tată, cât şi din mamă. Prin urmare, ei sunt proprietatea comună a ambilor părinţi. Nu poate exista nici cea mai mică îndoială că mama are la fel de multă putere asupra lor ca şi tatăl. Aşa cum tu eşti, într-adevăr, fiul meu cel mai mare conform legii, O, *Brahmarshi*, la fel şi Vichitravirya este fiul meu cel mai mic. Şi aşa cum Bhishma este fratele lui Vichitravirya din partea tatălui, la fel şi tu eşti fratele lui din partea aceleiaşi mame. Nu ştiu ce crezi tu, dar asta este ceea ce cred eu, fiule. Acest Bhishma, fiul lui Santanu, devotat adevărului, nu nutreşte, de dragul adevărului, dorinţa de a avea copii sau de a conduce regatul. De aceea, din afecţiune pentru fratele tău Vichitravirya, pentru perpetuarea dinastiei noastre, pentru cererea lui Bhishma şi porunca mea, pentru bunătatea faţă de toate creaturile, pentru protecţia poporului şi din generozitatea inimii tale, O, tu, cel fără păcat, se cuvine să faci ceea ce îţi spun. Fratele tău mai mic a lăsat două văduve asemănătoare fiicelor celor cereşti, înzestrate cu tinereţe şi mare frumuseţe. De dragul virtuţii şi al religiei, ele au devenit dornice de urmaşi. Tu eşti persoana cea mai potrivită pentru a fi numită. De aceea, dă-le naştere copiilor demni de neamul nostru şi pentru continuarea liniei noastre".

**Vyasa, auzind aceasta, a spus**: „O, Satyavati, tu ştii ce este virtutea atât în această viaţă, cât şi în cealaltă. O, tu, cea de mare înţelepciune, şi afecţiunile tale sunt îndreptate spre virtute. Prin urmare, la porunca ta, având virtutea ca motiv, voi face ceea ce doreşti. Într-adevăr, această practică care este conformă cu religia adevărată şi eternă îmi este cunoscută, voi da fratelui meu copii care vor fi asemenea lui Mitra şi Varuna. Femeile să respecte cu strictеţe timp de un an întreg jurământul pe care îl indic. Ele vor fi apoi purificate. Nicio femeie nu se va apropia vreodată de mine fără să fi respectat un jurământ strict."

**Satyavati a spus atunci**: O, tu, cel fără păcat, trebuie să fie aşa cum spui. Ia măsurile necesare pentru ca doamnele să conceapă imediat. Într-un regat în care nu există rege, oamenii pier

din lipsă de protecție; sacrificiile și alte acte sfinte sunt suspendate; norii nu mai aduc ploaie; iar zeii dispar. Cum poate fi protejat un regat care nu are rege? De aceea, vezi tu ca doamnele să conceapă. Bhishma va veghea asupra copiilor atâta timp cât se află în pântecele mamelor lor.

**Vyasa a răspuns**: „Dacă trebuie să-i dau fratelui meu copii atât de nepotriviți, atunci să suporte doamnele urâțenia mea. Aceasta în sine va fi, în cazul lor, cea mai austeră dintre penitențe. Dacă prințesa din Kosala poate suporta mirosul meu puternic, chipul meu urât și sumbru, îmbrăcămintea și corpul meu, atunci ea va concepe un copil excelent."

**Vaisampayana a continuat**: După ce i-a vorbit astfel lui Satyavati, Vyasa, plin de energie, i s-a adresat și i-a spus: „Fie ca prințesa din Kosala, îmbrăcată în haine curate și împodobită cu ornamente, să mă aștepte în dormitorul ei." Spunând acestea, *Rishi* a dispărut, iar Satyavati s-a dus la nora sa și, văzând-o în particular, i-a spus aceste cuvinte benefice și virtuoase: „O, prințesă din Kosala, ascultă ce-ți spun. Este în concordanță cu virtutea. Dinastia Bharatas s-a stins din cauza nenorocirii mele. Văzând suferința mea și dispariția liniei sale paterne, înțeleptul Bhishma, împins și de dorința de a perpetua rasa noastră, mi-a făcut o sugestie, care, însă, pentru a fi îndeplinită, depinde de tine. Îndeplinește-o, fiica mea, și restabilește linia pierdută a Bharatas. O, tu, cea cu șolduri frumoase, naște un copil egal în splendoare cu șeful celor cerești. El va purta povara grea a acestui regat ereditar al nostru".

Satyavati, după ce a reușit cu mare dificultate să obțină consimțământul virtuoasei sale nurori pentru propunerea ei, care nu era incompatibilă cu virtutea, a hrănit apoi brahmanii, *rishi* și nenumărații oaspeți care au sosit cu această ocazie.

## SECȚIUNEA CVI

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Imediat după ce perioada lunară a prințesei din Kosala s-a încheiat, Satyavati, purificând-o pe nora sa cu o baie, a condus-o în dormitor. Așezând-o pe un pat luxos, **i s-a adresat, spunând**: „O, prințesă din Kosala, soțul tău are un frate mai mare care astăzi va intra în pântecele tău ca fiu al tău. Așteaptă-l în această noapte fără să adormi". Auzind aceste cuvinte ale soacrei sale, amabilă prințesă, întinsă pe patul ei, a început să se gândească la Bhishma și la ceilalți bătrâni ai neamului Kuru. Atunci *Rishi*, cel cu vorbă sinceră, care își dăduse promisiunea în ceea ce o privea pe Amvika (cea mai mare dintre prințese) în primul rând, a intrat în camera ei în timp ce lampa ardea. Prințesa, văzându-i chipul întunecat, buclele încâlcite de culoarea cuprului, ochii aprinși și barba severă, închise ochii de frică. *Rishi*, din dorința de a îndeplini dorințele mamei sale, o cunoștea însă. Dar aceasta, cuprinsă de frică, nu deschise ochii nici măcar o dată pentru a-l privi. Când Vyasa ieși, mama lui îl întâmpină și îl întrebă: „Prințesa va avea un fiu desăvârșit?" Auzind-o, el răspunse: „Fiul pe care îl va naște prințesa va avea o putere egală cu cea a zece mii de elefanți. El va fi un ilustru înțelept regal, dotat cu mare învățătură, inteligență și energie. Cel cu sufletul înalt va avea în timpul său o sută de fii. Dar din vina mamei sale, el va fi orb. La aceste cuvinte ale fiului său, **Satyavati a spus**: „O, tu, cel cu bogăție ascetică, cum poate cineva orb să devină un monarh demn de Kuru? Cum poate cineva orb să devină protectorul rudelor și familiei sale și gloria neamului tatălui său? Se cuvine să dai un alt rege neamului Kuru". Spunând „Așa să fie", Vyasa plecă. Și prima prințesă din Kosala a născut la timpul potrivit un fiu orb.

Curând după ce Satyavati, O, pedepsitor al dușmanilor, l-a chemat pe Vyasa, după ce a obținut acordul norei sale. Vyasa a venit conform promisiunii sale și s-a apropiat, ca și înainte, de a doua soție a fratelui său. Iar Ambalika, văzându-l pe *Rishi*, a pălit de frică. Și, O, Bharata, văzând-o atât de afectată și palidă de frică, **Vyasa i s-a adresat și i-a spus**: „Pentru că ai pălit de frică la vederea chipului meu sever, copilul tău va avea tenul palid. O, tu, cu chipul frumos, numele pe care

îl va purta copilul tău va fi Pandu (cel palid).” Spunând acestea, ilustrul şi cel mai bun dintre *Rishi* a ieşit din camera ei. Şi când a ieşit, a fost întâmpinat de mama sa, care l-a întrebat despre viitorul copil. *Rishi* i-a spus că copilul va avea tenul palid şi va fi cunoscut sub numele de Pandu. Satyavati l-a rugat din nou pe Rishi să-i mai dea un copil, iar Rishi i-a răspuns: „Aşa să fie”. Ambalika, atunci, când a venit timpul, a născut un fiu cu tenul palid. Strălucitor de frumuseţe, copilul era înzestrat cu toate semnele de bun augur. Într-adevăr, acest copil a devenit mai târziu tatăl acelor arcaşi puternici, Pandava.

Ceva mai târziu, când cea mai în vârstă dintre văduvele lui Vichitravirya a avut din nou ciclul menstrual, Satyavati i-a cerut să se apropie din nou de Vyasa. Posedând o frumuseţe demnă de o fiică a cerului, prinţesa a refuzat să îndeplinească dorinţa soacrei sale, amintindu-şi de înfăţişarea sumbră şi mirosul puternic al lui *Rishi*. Cu toate acestea, ea i-a trimis o servitoare a sa, înzestrată cu frumuseţea unei Apsara şi împodobită cu propriile sale ornamente. Când Vyasa a sosit, servitoarea s-a ridicat şi l-a salutat. Ea l-a servit cu respect şi s-a aşezat lângă el când i s-a cerut. Şi, O, rege, marele *Rishi* al jurămintelor stricte a fost foarte mulţumit de ea, iar când s-a ridicat să plece, **i s-a adresat şi i-a spus**: „O, amabilă, nu vei mai fi sclavă. Copilul tău va fi, de asemenea, foarte norocos şi virtuos, şi cel mai de seamă dintre toţi oamenii inteligenţi de pe pământ!” Şi, O, rege, fiul pe care i l-a dăruit Krishna-Dwaipayana a fost cunoscut mai târziu sub numele de Vidura. El era astfel fratele lui Dhritarashtra şi al ilustrului Pandu. Vidura era lipsit de dorinţe şi pasiuni, era familiarizat cu regulile guvernării şi era zeul dreptăţii născut pe pământ sub blestemul ilustrului *Rishi* Mandavya. Iar Krishna-Dwaipayana, când s-a întâlnit cu mama sa, ca şi înainte, i-a povestit cum a fost înşelat de cea mai în vârstă dintre prinţese şi cum a conceput un fiu cu o femeie *sudra*. Şi după ce i-a spus acestea mamei sale, *Rishi* a dispărut din faţa ei.

Astfel s-au născut, pe câmpul lui Vichitravirya, chiar al lui Dwaipayana, acei fii ai splendorii copiilor celeşti, acei propagatori ai rasei Kuru.

## SECŢIUNEA CVII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: „Ce a făcut zeul dreptăţii pentru a fi blestemat? Şi cine era ascetul brahman din cauza blestemului căruia zeul a trebuit să se nască în casta *sudra*?”

**Vaisampayana a spus**: Era odată un brahman cunoscut sub numele de Mandavya. El era familiarizat cu toate îndatoririle şi era devotat religiei, adevărului şi ascetismului. Marele ascet obişnuia să stea la intrarea în schitul său, la poalele unui copac, cu braţele ridicate, respectând jurământul tăcerii. Şi, în timp ce stătea acolo de ani de zile, într-o zi au venit în azilul său mai mulţi tâlhari încărcaţi cu pradă. Şi, O, taur din neamul lui Bharata, acei tâlhari erau urmăriţi de un corp superior, gardieni ai păcii. Hoţii, intrând în azil, şi-au ascuns prada acolo şi, de frică, s-au ascuns în apropiere înainte să vină gărzile. Dar abia se ascunseseră când poliţiştii care îi urmăreau au ajuns la faţa locului. Aceştia, observându-l pe *Rishi* aşezat sub copac, l-au întrebat, O, rege, spunând: „O, cel mai bun dintre Brahmani, în ce direcţie au plecat hoţii? Arată-ne, ca să-i putem urmări fără să pierdem timp.” Întrebat astfel de păzitorii păcii, ascetul, O, rege, nu a răspuns niciun cuvânt, bun sau rău. Ofiţerii regelui, însă, căutând în acel azil, au descoperit curând hoţii ascunşi acolo împreună cu prada. Atunci, suspiciunea lor a căzut asupra lui *Muni*, şi, în consecinţă, l-au prins împreună cu hoţii şi l-au adus în faţa regelui. Regele l-a condamnat la moarte împreună cu presupuşii lui complici. Şi ofiţerii, acţionând din ignoranţă, au executat sentinţa, împungând cu ţeapa celebrul *Rishi*. După ce l-au împuns cu ţeapa, s-au dus la rege cu prada pe care o recuperaseră. Dar virtuosul *Rishi*, deşi împuns cu ţeapa şi ţinut fără mâncare, a rămas în acea stare mult timp fără să moară. Şi *Rishi*, prin puterea sa ascetică, nu numai că şi-a păstrat viaţa, ci a chemat şi alţi *Rishi* la faţa locului. Şi aceştia au venit acolo în timpul nopţii sub forma unor păsări şi, văzându-l angajat în meditaţie

ascetică, deși fixat pe acel țăruș, au fost cuprinși de durere. Și spunându-i celui mai bun dintre Brahmani cine erau, l-au întrebat: „O, Brahmana, dorim să știm care a fost păcatul tău pentru care ai fost supus torturii trasului în țeapă!”

## SECȚIUNEA CVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Astfel întrebat, tigrul dintre *Munis* le-a răspuns atunci acelor *Rishi* cu bogăție ascetică: „Pe cine să învinovățesc pentru asta? De fapt, nimeni altcineva (în afară de mine însumi) nu m-a jignit!” După aceasta, O, monarhule, ofițerii justiției, văzându-l în viață, l-au informat pe rege despre asta. Acesta din urmă, auzind ce au spus ei, s-a consultat cu sfetnicii săi, a venit la locul respectiv și a început să-l liniștească pe Rishi, care era fixat pe stâlp. **Și regele a spus**: „O, tu, cel mai bun dintre *Rishi*, te-am jignit din ignoranță. Te implor să mă ierți pentru asta. Nu se cuvine să fii supărat pe mine.” Astfel abordat de rege, *Muni* s-a liniștit. Văzând că nu mai era cuprins de mânie, regele îl ridică cu tot cu țăruș și încercă să-l scoată din trupul său. Dar, neizbutind, îl tăie chiar la marginea trupului. *Muni*, cu o parte din țăruș în trup, umbla și, în această stare, practica cele mai aspre penitențe și cucerise nenumărate regiuni de neatins pentru alții. Și din cauza faptului că o parte din țăruș se afla în corpul său, el a devenit cunoscut în cele trei lumi sub numele de Ani-Mandavya (Mandavya cu țărușul în interior). Într-o zi, Brahamana, care cunoștea adevărul suprem al religiei, s-a dus la lăcașul zeului dreptății. Văzându-l pe zeu așezat pe tronul său, *Rishi* l-a mustrat și i-a spus: „Care este păcatul pe care l-am comis inconștient și pentru care suport această pedeapsă? Spune-mi repede și vei vedea puterea ascetismului meu”.

**Zeul dreptății, astfel întrebat, a răspuns**: ”O, tu, cel cu bogăție ascetică, odată ai străpuns o mică insectă pe un fir de iarbă. Acum suporți consecințele acestei fapte. O, *Rishi*, așa cum un dar, oricât de mic, se înmulțește în ceea ce privește meritele sale religioase, tot așa o faptă păcătoasă se înmulțește în ceea ce privește nenorocirea pe care o aduce în urma sa”. Auzind aceasta, **Ani-Mandavya a întrebat**: „O, spune-mi sincer când am comis această faptă”. Zeul dreptății i-a răspuns că a comis-o când era copil, iar *Rishi* a spus: „Nu va fi păcat ceea ce poate fi făcut de un copil până la vârsta de doisprezece ani de la naștere. Scripturile nu o vor recunoaște ca păcat. Pedeapsa pe care mi-ai aplicat-o pentru o astfel de ofensă venială a fost disproporționată în severitate. Uciderea unui Brahmana implică un păcat mai grav decât uciderea oricărei alte ființe vii. Prin urmare, O, zeu al dreptății, va trebui să te naști printre oameni, chiar și în ordinul *Sudra*. Și de astăzi stabilesc această limită în ceea ce privește consecințele faptelor, că o faptă nu va fi păcătoasă atunci când este comisă de o persoană cu vârsta sub paisprezece ani. Dar când este comisă de o persoană cu vârsta peste această limită, va fi considerată păcat.”

**Vaisampayana a continuat**: „Blestemat pentru această greșeală de către ilustrul *Rishi*, zeul dreptății s-a născut ca Vidura în ordinul *Sudra*. Vidura era bine versat în doctrinele moralității, precum și în politică și în profitul lumesc. Era complet lipsit de lăcomie și mânie. Dotat cu o mare clarviziune și o liniște sufletească neperturbată, Vidura a fost întotdeauna devotat bunăstării Kurusilor.”

## SECȚIUNEA CIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Odată cu nașterea celor trei copii, Kurujangala, Kurukshetra și Kurus au prosperat. Pământul a început să dea recolte abundente, iar culturile aveau un gust bun. Norii au început să aducă ploaie la timpul potrivit, iar copacii s-au umplut de fructe și flori. Și vitele

de tracțiune erau toate fericite, iar păsările și alte animale se bucurau nespus. Florile au devenit parfumate, iar fructele au devenit dulci; orașele și satele s-au umplut de negustori, meșteșugari, comercianți și artiști de toate felurile. Iar oamenii au devenit curajoși, învățați, cinstiți și fericiți. Nu mai existau hoți, nici oameni păcătoși. Părea că epoca de aur sosise în toate colțurile regatului. Iar oamenii dedicați faptelor virtuoase, sacrificiilor și adevărului, care se priveau unii pe alții cu dragoste și afecțiune, au crescut în prosperitate. Și, liberi de mândrie, mânie și lăcomie, se bucurau de sporturi perfect inocente. Iar capitala Kurus, plină ca oceanul, era un al doilea Amaravati, plină de sute de palate și conace, și având porți și arcade întunecate ca norii. Și oamenii, plini de veselie, se distrau constant pe râuri, lacuri și rezervoare, în păduri frumoase și păduri fermecătoare. Iar Kurușii din sud, în rivalitatea lor virtuoasă cu rudele lor din nord, se plimbau în compania lui Siddhas, Charanas și Rishis. Și în toată acea țară încântătoare, a cărei prosperitate era astfel sporită de către Kuru, nu existau avari și nici văduve. Fântânile și lacurile erau mereu pline, pădurile abundau în copaci, casele și locuințele brahmanilor erau pline de bogății, iar întregul regat era plin de festivități. Și, O, rege, condus cu virtute de Bhishma, regatul era împodobit cu sute de stâlpi de sacrificiu. Și roata virtuții fiind pusă în mișcare de Bhishma, țara a devenit atât de mulțumită încât supușii altor regate, părăsind casele lor, au venit să locuiască acolo și să crească populația. Iar cetățenii și poporul erau plini de speranță, văzând faptele tinerești ale iluștrilor lor prinți. Și, O, rege, în casa șefilor Kuru, precum și a principalilor cetățeni, ”**dă**”, ”**mănâncă**” erau singurele cuvinte auzite constant. Și Dhritarashtra, Pandu și Vidura, de o mare inteligență, au fost crescuți de la naștere de Bhishma, ca și cum ar fi fost propriii lui fii. Și copiii, după ce au trecut prin riturile obișnuite ale ordinului lor, s-au dedicat jurămintelor și studiului. Și au crescut și au devenit tineri frumoși, pricepuți în *Vede* și în toate sporturile atletice. Și au devenit pricepuți în arta arcului, în călărie, în lupta cu buzduganul, sabia și scutul, în conducerea elefanților în luptă și în știința moralității. Cunoscători ai istoriei, ai *Puranelor* și ai diverselor ramuri ale învățăturii, familiarizați cu adevărurile *Vedelor* și ale ramurilor lor, au dobândit cunoștințe versatile și profunde. Pandu, dotat cu o mare îndemânare, îi depășea pe toți oamenii la tir cu arcul, în timp ce Dhritarashtra îi depășea pe toți la forța fizică, iar în cele trei lumi nu era nimeni egal cu Vidura în devotamentul față de virtute și în cunoașterea dictatelor moralității. Și văzând restaurarea liniei dispărute a lui Santanu, a devenit curent în toate țările zicala că, printre mamele eroilor, fiicele regelui Kasi erau primele; că, printre țări, Kurujangala era prima; că, printre oamenii virtuoși, Vidura era primul; că, printre orașe, Hastinapura era primul. Pandu a devenit rege, deoarece Dhritarashtra, din cauza orbirii sale, și Vidura, din cauza nașterii sale dintr-o femeie *Sudra*, nu au obținut regatul. Într-o zi, Bhishma, cel mai important dintre cei familiarizați cu îndatoririle unui om de stat și cu dictatele moralității, adresându-se în mod corespunzător lui Vidura, care era familiarizat cu adevărul religiei și al virtuții, a spus următoarele:

## SECȚIUNEA CX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Bhishma a spus**: Această rasă celebră a noastră, strălucitoare prin toate virtuțile și realizările sale, a avut întotdeauna suveranitate asupra tuturor celorlalți monarhi de pe pământ. Gloria sa a fost menținută și perpetuată de mulți monarhi virtuoși și iluștri din vechime, iar ilustrul Krishna (Dwaipayana), Satyavati și eu însumi v-am crescut (pe voi trei), pentru ca ea să nu se stingă. Este de datoria mea și a ta să luăm măsuri pentru ca această dinastie a noastră să se extindă din nou ca marea. Am auzit că există trei fecioare demne de a fi aliate cu neamul nostru. Una este fiica lui (Surasena din) neamul Yadava; cealaltă este fiica lui Suvala; iar a treia este prințesa din Madra. O, fiule, toate aceste fecioare sunt, desigur, de sânge albastru. Dotate cu frumusețe și sânge pur, ele sunt extrem de potrivite pentru o alianță cu familia noastră. O, tu, cel mai de seamă dintre oamenii inteligenți, cred că ar trebui să le alegem pentru creșterea neamului nostru. Spune-mi ce părere ai. Astfel abordat, **Vidura a răspuns**: Tu ești tatăl nostru și ești și mama noastră. Tu ești

respectatul nostru îndrumător spiritual. Prin urmare, fă ceea ce consideri că este cel mai bine pentru noi.

**Vaisampayana a continuat**: La scurt timp după ce Bhishma a aflat de la brahmani că Gandhari, fiica amabilă a lui Suvala, după ce l-a venerat pe Hara (Shiva), a obținut de la zeitate binecuvântarea de a avea o sută de fii. Bhishma, bunicul Kurus, după ce a auzit acest lucru, a trimis mesageri la regele din Gandhara. Regele Suvala a ezitat la început din cauza orbirii mirelui, dar luând în considerare sângele Kurus, faima și comportamentul lor, i-a dat fiica sa virtuoasă lui Dhritarashtra, iar casta Gandhari, auzind că Dhritarashtra era orb și că părinții ei consimțiseră să o mărite cu el, din dragoste și respect pentru viitorul ei soț, și-a legat ochii. Sakuni, fiul lui Suvala, aducându-i lui Kurus pe sora sa înzestrată cu tinerețe și frumusețe, a dat-o în mod oficial lui Dhritarashtra. Gandhari a fost primită cu mare respect, iar nunta a fost sărbătorită cu mare fast sub îndrumarea lui Bhishma. Eroicul Sakuni, după ce și-a dăruit sora împreună cu multe veșminte valoroase și a primit adorarea lui Bhishma, s-a întors în orașul său. Și, O, tu, din neamul lui Bharata, frumoasa Gandhari i-a mulțumit pe toți cei din neamul Kuru prin comportamentul și atenția ei respectuoasă. Și Gandhari, mereu devotată soțului ei, i-a mulțumit pe superiorii ei prin buna ei purtare; și, fiind castă, nu s-a referit niciodată, nici măcar prin cuvinte, la alți bărbați în afară de soțul ei sau de superiorii ei.

## SECȚIUNEA CXI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Printre Yadava era un șef numit Sura. El era tatăl lui Vasudeva. Și avea o fiică numită Pritha, care era de o frumusețe fără egal pe pământ. Și, O, tu, din neamul lui Bharata, Sura, mereu sincer în vorbire, i-a dat din prietenie pe fiica sa prim-născută vărului său fără copii și prietenului său, ilustrul Kuntibhoja — fiul mătușii sale paterne —, în conformitate cu o promisiune anterioară. Pritha, în casa tatălui ei adoptiv, se ocupa de îndatoririle ospitalității față de brahmani și alți oaspeți. Odată, ea l-a mulțumit cu atenția ei pe teribilul brahman cu jurăminte rigide, cunoscut sub numele de Durvasa și bine familiarizat cu adevărurile ascunse ale moralității. Mulțumit de atenția ei respectuoasă, înțeleptul, anticipând prin puterea sa spirituală viitorul (sezonul) de suferință (ca urmare a blestemului care urma să fie pronunțat asupra lui Pandu pentru fapta sa nedreaptă de a ucide un cerb în timp ce îi servea perechea), i-a transmis o formulă de invocare pentru a chema oricare dintre zeii pe care îi dorea să-i dea copiilor ei. Și *Rishi* a spus: „Cele cerești pe care le vei chema prin această *Mantra* se vor apropia cu siguranță de tine și îți vor dărui copii”. Astfel abordată de Brahmana, amabila Kunti (Pritha) a devenit curioasă și, în fecioria ei, l-a chemat pe zeul Arka (Soarele). Și de îndată ce a rostit *Mantra*, ea a văzut acea zeitate strălucitoare — care vede totul în lume — apropiindu-se de ea. Și văzând acea priveliște extraordinară, fecioara cu trăsături impecabile a fost copleșită de surprindere. Dar zeul Vivaswat (Soarele) s-a apropiat de ea și a spus: „Iată-mă, O, fată cu ochi negri! Spune-mi ce să fac pentru tine.”

**Auzind aceasta, Kunti a spus**: „O, ucigaș al dușmanilor, un anumit Brahamana mi-a dat această formulă de invocare ca pe un dar și, O, stăpâne, te-am chemat doar pentru a-i testa eficacitatea. Pentru această ofensă, mă închin în fața ta. O femeie, oricare ar fi ofensa ei, merită întotdeauna iertare.” **Surya (Soarele) a răspuns**: „Știu că Durvasa ți-a acordat acest dar. Dar alungă-ți temerile, fecioară timidă, și acordă-mi îmbrățișarea ta. Amabilă, apropierea mea nu poate fi zadarnică; ea trebuie să dea roade. Tu m-ai chemat, și dacă este în zadar, aceasta va fi cu siguranță considerată o încălcare din partea ta.”

**Vaisampayana a continuat**: Vivaswat i-a spus astfel multe lucruri cu scopul de a-i alina temerile, dar, O, Bharata, fecioara amabilă, din modestie și teamă față de rudele sale, nu a consimțit

să-i îndeplinească cererea. Și, O, taur al neamului Bharata, **Arka i s-a adresat din nou și i-a spus**: „O, prințesă, pentru mine, nu va fi un păcat să-mi îndeplinești dorința.” Vorbind astfel fiicei lui Kuntibhoja, ilustrul Tapana — iluminatorul universului — și-a îndeplinit dorința. Și din această legătură s-a născut imediat un fiu cunoscut în întreaga lume sub numele de Kama, înzestrat cu o armură naturală și cu fața luminată de cercei. Iar eroicul Kama a fost primul dintre toți mânuitorii de arme, binecuvântat cu noroc și înzestrat cu frumusețea unui copil celest. Și după nașterea acestui copil, ilustrul Tapana i-a acordat Pritei virginitatea și s-a înălțat la cer. Iar prințesa din neamul Vrishni, privind cu tristețe pe fiul ei nou-născut, se gândi intens la ce era mai bine să facă în acea clipă. Și, de teamă față de rudele ei, se hotărî să ascundă dovada nebuniei sale. Și și-a aruncat în apă copilul, dotat cu o mare forță fizică. Apoi, binecunoscutul soț al Radhei, din casta Suta, a luat copilul aruncat în apă, iar el și soția sa l-au crescut ca pe propriul lor fiu. Radha și soțul ei i-au dat numele de Vasusena (născut cu bogăție), deoarece se născuse cu o armură naturală și cercei. Și, fiind înzestrat de la naștere cu o mare forță, pe măsură ce creștea, a devenit priceput în toate armele. Posedând o mare energie, obișnuia să adore soarele până când spatele îi era încălzit de razele sale (adică, de la răsărit până la amiază), iar în timpul orelor de închinare, nu era nimic pe pământ pe care eroicul și inteligentul Vasusena să nu-l dăruiască brahmanilor. Indra, dorind să-i facă un bine fiului său Phalguni (Arjuna), a luat forma unui brahman și s-a apropiat de Vasusena, rugându-l să-i dea armura sa naturală. Kama, rugat astfel, și-a scos armura naturală și, cu mâinile împreunate în semn de respect, i-a dat-o lui Indra, care luase forma unui brahman. Șeful celor cerești a acceptat darul și a fost extrem de mulțumit de generozitatea lui Kama. Prin urmare, i-a dat o săgeată fină, spunând: „Cel (și numai cel) dintre cei cerești, *Asura*, oameni, *Gandharva*, *Naga* și *Rakshasa*, pe care dorești să-l învingi, va fi cu siguranță ucis cu această săgeată”.

„Fiul lui Surya era cunoscut înainte sub numele de Vasusena. Dar, din moment ce și-a tăiat armura naturală, a ajuns să fie numit Kama (cel care își taie sau își curăță propria acoperire).”

## SECȚIUNEA CXII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**. Fiica lui Kuntibhoja, cu ochi mari, pe nume Pritha, era înzestrată cu frumusețe și toate calitățile. Cu jurăminte stricte, era devotată virtuții și poseda toate calitățile bune. Dar, deși era înzestrată cu frumusețe, tinerețe și toate atributele feminine, se întâmplă că niciun rege nu i-a cerut mâna. Tatăl ei, Kuntibhoja, văzând acest lucru, i-a invitat, O, cel mai bun dintre monarhi, pe prinții și regii din alte țări și i-a cerut fiicei sale să-și aleagă soțul dintre oaspeți. Inteligenta Kunti, intrând în amfiteatru, l-a zărit pe Pandu — cel mai important dintre Bharatas — acel tigru printre regi — în acea adunare de capete încoronate. Mândru ca un leu, cu pieptul lat, cu ochi de taur, înzestrat cu o mare forță și strălucind mai mult decât toți ceilalți monarhi în splendoarea sa, el arăta ca un alt Indra în acea adunare regală. Fiica amabilă a lui Kuntibhoja, cu trăsături impecabile, văzându-l pe Pandu — cel mai bun dintre bărbați — în acea adunare, a devenit foarte agitată. Și avansând cu modestie, tremurând tot timpul de emoție, ea a pus ghirlanda nupțială în jurul gâtului lui Pandu. Ceilalți monarhi, văzând că Kunti l-a ales pe Pandu ca soț, s-au întors în regatele lor respective pe elefanți, cai și care, așa cum veniseră. Apoi, O, rege, tatăl miresei a dispus ca ritualurile nunții să fie îndeplinite în mod corespunzător. Prințul Kuru, binecuvântat cu mare noroc, și fiica lui Kuntibhoja au format un cuplu ca Maghavat și Paulomi (regele și regina cerului). Și, O, cel mai bun dintre monarhii Kuru, regele Kuntibhoja, după ce nunta s-a terminat, i-a dăruit ginerelui său multe bogății și l-a trimis înapoi în capitala sa. Apoi, prințul Pandu din Kuru, însoțit de o mare forță care purta diverse tipuri de steaguri și fanioane și lăudat de brahmani și mari *rishi* care rosteau binecuvântări, a ajuns în capitala sa. Și după ce a ajuns la propriul palat, și-a stabilit regina acolo.

# SECȚIUNEA CXIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Ceva mai târziu, Bhishma, fiul inteligent al lui Santanu, s-a hotărât să-l căsătorească pe Pandu cu o a doua soție. Însoțit de o armată compusă din patru tipuri de forțe, precum și de consilieri în vârstă, brahmani și mari *rishi*, s-a dus în capitala regelui Madra. Și acel taur al Valhikas ~ regele din Madra ~ auzind că Bhishma sosise, ieși să-l întâmpine. Și după ce îl primi cu respect, îl invită să intre în palatul său. Ajuns acolo, regele din Madra îi oferi lui Bhishma un covor alb pe care să se așeze, apă pentru a-și spăla picioarele și ofrandele obișnuite din diverse ingrediente, semn al respectului. Și când s-a așezat confortabil, regele l-a întrebat despre motivul vizitei sale. Atunci Bhishma, susținătorul demnității Kurus, s-a adresat regelui din Madra și a spus: „O, opresor al tuturor dușmanilor, să știi că am venit pentru mâna unei fecioare. Am auzit că ai o soră pe nume Madri, renumită pentru frumusețea ei și înzestrată cu toate virtuțile; aș vrea să o aleg pentru Pandu. Tu, O, rege, ești în toate privințele demn de o alianță cu noi, iar noi suntem demni de tine. Gândește-te la toate acestea, O, rege al Madrei, și acceptă-ne cum se cuvine." Conducătorul Madrei, astfel abordat de Bhishma, a răspuns: „În opinia mea, nu există nimeni altcineva decât cineva din familia ta cu care să pot încheia o alianță. Dar există un obicei în familia noastră, respectat de strămoșii noștri, pe care, fie el bun sau rău, nu sunt în stare să-l încalc. Este binecunoscut și, prin urmare, nu mă îndoiesc că și tu îl cunoști. Prin urmare, nu este potrivit să-mi spui: „Cedează-mi-o pe sora ta". Obiceiul la care fac aluzie este obiceiul familiei noastre. Pentru noi, acesta este o virtute și merită respectat. Din acest motiv, ucigașule de dușmani, nu-ți pot da nicio asigurare în privința cererii tale. Auzind aceasta, Bhishma i-a răspuns regelui Madra, zicând: „O, rege, aceasta este, fără îndoială, o virtute. Cel care s-a creat pe sine însuși a spus-o. Strămoșii tăi respectau obiceiul. Nu este nimic de reproșat în aceasta. Este, de asemenea, binecunoscut, O, Salya, că acest obicei în ceea ce privește demnitatea familiei are aprobarea celor înțelepți și buni. Spunând aceasta, Bhishma, cel plin de energie, i-a dat lui Salya mult aur, atât monede, cât și lingouri, și pietre prețioase de diferite culori, cu miile, și elefanți și cai și care, și multe pânze și multe ornamente, și pietre prețioase și perle și corali. Și Salya, acceptând cu inima veselă aceste daruri prețioase, i-a dat sora sa împodobită cu ornamente acelui taur al neamului Kuru. Apoi, înțeleptul Bhishma, fiul lui Ganga, cel care străbătea oceanele, s-a bucurat de rezultatul misiunii sale, a luat-o pe Madri cu el și s-a întors în capitala Kuru, numită după elefant.

Apoi, alegând ziua și momentul propice pentru ceremonie, așa cum indicaseră înțelepții, regele Pandu s-a căsătorit cu Madri. După nuntă, regele Kuru și-a instalat frumoasa mireasă într-un apartament somptuos. Și, O, rege al regilor, cel mai bun dintre monarhi s-a dedat apoi plăcerilor în compania celor două soții, după cum i-a plăcut și până la limita dorințelor sale. Și după treizeci de zile, regele Kuru, O, monarh, a plecat din capitala sa pentru a cuceri lumea. Și după ce i-a salutat cu reverență și s-a închinat lui Bhishma și celorlalți bătrâni ai neamului Kuru, și după ce și-a luat rămas bun de la Dhritarashtra și de la ceilalți membri ai familiei, și după ce a obținut permisiunea lor, a pornit în marea sa campanie, însoțit de o mare forță de elefanți, cai și care, și mulțumit de binecuvântările rostite de toți cei din jur și de ritualurile de bun augur efectuate de cetățeni pentru succesul său. Și Pandu, însoțit de o forță atât de puternică, a mărșăluit împotriva diverselor forțe inamice. Și acel tigru printre oameni — cel care răspândea faima Kuru — a subjugat mai întâi triburile de tâlhari din Asarna. Apoi și-a îndreptat armata compusă din nenumărați elefanți, cavalerie, infanterie și cariști, cu steaguri de diferite culori, împotriva lui Dhirga, conducătorul regatului Maghadha, care era mândru de puterea sa și ofensase numeroși monarhi. Atacându-l în capitala sa, Pandu l-a ucis acolo și a luat tot ce se afla în trezoreria sa, precum și vehicule și animale de tracțiune fără număr. Apoi a mărșăluit în Mithila și i-a subjugat pe Videhas. Și apoi, O, taur printre oameni, Pandu și-a condus armata împotriva lui Kasi, Sumbha și Pundra și, prin forța și vitejia armelor sale, a răspândit faima Kuru. Și Pandu, acel opresor al dușmanilor, asemenea unui foc puternic ale cărui flăcări de mare întindere erau reprezentate de săgețile sale și splendoarea de armele sale, a început să-i consume pe toți regii care intrau în contact cu el. Aceștia, împreună cu

forțele lor, învinși de Pandu în fruntea armatei sale, au devenit vasalii Kurus. Și toți regii lumii, învinși astfel de el, îl considerau singurul erou de pe pământ, așa cum celeștii îl consideră pe Indra în ceruri. Iar regii pământului, cu palmele împreunate, i s-au închinat și l-au așteptat cu daruri de tot felul: pietre prețioase și bogății, pietre prețioase și perle și corali, și mult aur și argint, și vite de primă calitate și cai frumoși și căruțe frumoase și elefanți, și măgari și cămile și bivoli, și capre și oi, și pături și piei frumoase, și țesături din blănuri. Iar regele din Hastinapura, acceptând aceste ofrande, s-a întors spre capitala sa, spre marea bucurie a supușilor săi. Iar cetățenii și ceilalți, plini de bucurie, precum și regii și miniștrii, au început să spună: „O, faima realizărilor lui Santanu, acel tigru printre regi, și a înțeleptului Bharata, care erau pe punctul de a muri, a fost reînviată de Pandu. Cei care au jefuit înainte de Kurus atât teritoriul, cât și bogăția, au fost subjugați de Pandu — tigrul din Hastinapura — și obligați să plătească tribut." Și toți cetățenii, cu Bhishma în frunte, au ieșit să-l întâmpine pe regele victorios. Nu ajunseseră prea departe când au văzut însoțitorii regelui încărcați cu multe bogății, iar alaiul de diverse mijloace de transport încărcate cu tot felul de bogății, elefanți, cai, căruțe, vite, cămile și alte animale era atât de lung încât nu-i vedeau capătul. Atunci Pandu, văzându-l pe Bhishma, care era ca un tată pentru el, i-a adorat picioarele și i-a salutat pe cetățeni și pe ceilalți, după cum merita fiecare. Și Bhishma, îmbrățișându-l pe Pandu ca pe fiul său care se întorsese victorios după ce zdrobise multe regate ostile, a plâns de bucurie. Iar Pandu, umplând inimile poporului său de bucurie cu sunetul trompetelor, al cochiliilor și al tobelor, a intrat în capitala sa.

## SECȚIUNEA CXIV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Pandu, la porunca lui Dhritarashtra, a oferit bogăția pe care o dobândise prin vitejia brațelor sale lui Bhishma, bunicii lor Satyavati și mamelor lor. Și i-a trimis o parte din bogăția sa și lui Vidura. Iar virtuosul Pandu și-a mulțumit și celelalte rude cu cadouri similare. Atunci Satyavati, Bhishma și prinții Kosala au fost cu toții mulțumiți de darurile pe care Pandu le-a făcut din dobândirile sale obținute prin vitejia sa. Și Ambalika, în special, îmbrățișându-și fiul de o vitejie incomparabilă, a devenit la fel de fericită ca regina cerului îmbrățișându-l pe Jayanta. Și cu averea dobândită de acel erou, Dhritarashtra a săvârșit cinci mari sacrificii, care erau egale cu o sută de mari sacrificii de cai, la toate acestea ofrandele către brahmani fiind de sute și mii.

Puțin timp după aceea, O, taur al neamului Bharata, Pandu, care învinsese lenea și letargia, însoțit de cele două soții ale sale, Kunti și Madri, s-a retras în pădure. Părăsind palatul său excelent, cu paturile sale luxoase, a devenit un locuitor permanent al pădurii, dedicându-și tot timpul vânătorii de cerbi. Și stabilindu-și reședința într-o regiune încântătoare și deluroasă, acoperită de copaci uriași, pe versantul sudic al munților Himavat, el rătăcea în deplină libertate. Frumosul Pandu, împreună cu cele două soții ale sale, rătăcea prin acea pădure ca Airavata însoțit de două elefante. Iar locuitorii acelei păduri, văzându-l pe eroicul prinț Bharata însoțit de soțiile sale, înarmat cu sabie, săgeți și arc, îmbrăcat în frumoasa sa armură și priceput în toate armele excelente, îl considerau chiar zeul care rătăcea printre ei.

La porunca lui Dhritarashtra, oamenii erau ocupați să-i furnizeze lui Pandu, aflat în retragere, toate obiectele de plăcere și bucurie.

Între timp, fiul lui Ganga, care călătorea pe ocean, a auzit că regele Devaka avea o fiică înzestrată cu tinerețe și frumusețe, născută dintr-o soție *sudra*. Aducând-o din casa tatălui ei, Bhishma a căsătorit-o cu Vidura, un om de mare înțelepciune. Și Vidura a avut cu ea mulți copii, asemănători lui în realizări.

# SECȚIUNEA CXV

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: „Între timp, O, Janamejaya, Dhritarashtra a avut cu Gandhari o sută de fii, iar cu o soție Vaisya încă unul, pe lângă cei o sută. Iar Pandu a avut, cu cele două soții ale sale, Kunti și Madri, cinci fii care erau mari călăreți și care au fost toți zămisliți de zeii pentru perpetuarea neamului Kuru."

**Janamejaya a spus**: „O, cel mai bun dintre brahmani, cum a născut Gandhari acei o sută de fii și în câți ani? Care au fost perioadele de viață alocate fiecăruia? Cum a mai născut Dhritarashtra un alt fiu cu o soție din casta Vaisya? Cum s-a comportat Dhritarashtra față de iubita sa soție Gandhari, ascultătoare și virtuoasă? Cum au fost zămisliți cei cinci fii ai lui Pandu, acei puternici vizitii, chiar dacă Pandu însuși a suferit sub blestemul marelui *Rishi* (pe care l-a ucis)? Spune-mi toate acestea în detaliu, căci setea mea de a auzi totul despre strămoșul meu nu a fost potolită."

**Vaisampayana a spus**: Într-o zi, Gandhari l-a primit cu respect și atenție pe marele Dwaipayana, care a venit la reședința ei, epuizat de foame și oboseală. Mulțumit de ospitalitatea lui Gandhari, Rishi i-a acordat binecuvântarea pe care ea o ceruse, și anume să aibă o sută de fii, fiecare egal cu stăpânul ei în ceea ce privește puterea și realizările. Ceva timp după aceea, Gandhari a rămas însărcinată și a purtat sarcina în pântece timp de doi ani lungi, fără să nască. Ea era foarte afectată de acest lucru. Atunci a auzit că Kunti a născut un fiu a cărui splendoare era ca soarele dimineții. Nerăbdătoare din cauza perioadei de gestație care se prelungise atât de mult și lipsită de rațiune din cauza durerii, ea și-a lovit pântecele cu mare violență, fără știrea soțului ei. Și atunci, după doi ani de creștere, din pântecele ei a ieșit o masă dură de carne, asemănătoare unei bile de fier. Când era pe punctul de a o arunca, Dwaipayana, aflând totul prin puterile sale spirituale, a venit imediat acolo, iar primul dintre asceți, văzând acea bilă de carne, s-a adresat fiicei lui Suvala astfel: „Ce ai făcut?" Gandhari, fără a încerca să-și ascundă sentimentele, s-a adresat lui Rishi și a spus: „Auzind că Kunti a născut un fiu asemănător lui Surya în splendoare, am lovit cu durere în pântec. Tu, O, Rishi, mi-ai acordat binecuvântarea de a avea o sută de fii, dar aici este doar o bilă de carne pentru acei o sută de fii!" **Vyasa a spus atunci**: „Fiica lui Suvala, așa este. Dar cuvintele mele nu pot fi niciodată zadarnice. Nu am spus niciodată o minciună, nici măcar în glumă. Nu este nevoie să vorbesc despre alte ocazii. Aduceți imediat o sută de vase pline cu unt clarificat și puneți-le într-un loc ascuns. Între timp, stropiți această bucată de carne cu apă rece."

**Vaisampayana a continuat**: Apoi, acea bilă de carne, stropită cu apă, s-a împărțit, în timp, în o sută și una de părți, fiecare de mărimea unui deget mare. Acestea au fost apoi puse în vasele pline cu unt clarificat, care fuseseră ascunse într-un loc secret și păzite cu grijă. Ilustrul Vyasa i-a spus apoi fiicei lui Suvala că ar trebui să deschidă capacele vaselor după doi ani întregi. Și după ce a spus acest lucru și a făcut aceste aranjamente, înțeleptul Dwaipayana s-a dus în munții Himavat pentru a se dedica ascetismului.

Apoi, în timp, regele Duryodhana s-a născut din bucățile de carne care fuseseră depuse în acele vase. Conform ordinii nașterii, regele Yudhishthira era cel mai mare. Vestea nașterii lui Duryodhana a fost dusă lui Bhishma și înțeleptului Vidura. Ziua în care s-a născut arogantul Duryodhana a fost și ziua nașterii lui Bhima, cel cu brațe puternice și mare vitejie.

Imediat ce Duryodhana s-a născut, a început să plângă și să ragă ca un măgar. Auzind acel sunet, măgarii, vulturii, șacalii și corbii au scos strigăte corespunzătoare. Au început să sufle vânturi violente și au izbucnit incendii în diferite direcții. Atunci, regele Dhritarashtra, cuprins de o mare teamă, i-a chemat pe Bhishma și Vidura și pe alți binevoitori și pe toți Kurușii, precum și pe nenumărați brahmani, și le-a spus: „Cel mai în vârstă dintre acești prinți, Yudhishthira, este continuatorul neamului nostru. În virtutea nașterii sale, el a dobândit regatul. Nu avem nimic de

spus în această privință. Dar oare fiul meu, născut după el, va deveni rege? Spuneți-mi sincer ce este legal și corect în aceste circumstanțe.” De îndată ce aceste cuvinte au fost rostite, O, Bharata, șacalii și alte animale carnivore au început să urle amenințător. Observând aceste semne înfricoșătoare din jur, brahmanii adunați și **înțeleptul Vidura au răspuns**: „O, rege, O, taur printre oameni, când aceste semne înfricoșătoare sunt vizibile la nașterea fiului tău cel mai mare, este evident că el va fi exterminatorul neamului tău. Prosperitatea tuturor depinde de abandonarea lui. Păstrarea lui va aduce nenorocire. O, rege, dacă îl abandonezi, îți vor rămâne încă nouăzeci și nouă de fii. Dacă dorești binele neamului tău, abandonează-l, O, Bharata! O, rege, fă bine lumii și neamului tău, renunțând la acest copil al tău. S-a spus că un individ trebuie abandonat pentru binele familiei; că o familie trebuie abandonată pentru binele satului; că un sat poate fi abandonat pentru binele întregii țări; și că pământul însuși poate fi abandonat pentru binele sufletului”. Când Vidura și acei brahmani au spus aceasta, regele Dhritarashtra, din dragoste pentru fiul său, nu a avut inima să urmeze acest sfat. Apoi, O, rege, în decurs de o lună, s-au născut o sută de fii ai lui Dhritarashtra și o fiică în plus față de această sută. Și în perioada în care Gandhari era în stadiu avansat de sarcină, exista o servitoare din clasa *Vaisya* care îl îngrijea pe Dhritarashtra. În acel an, O, rege, ilustrul Dhritarashtra a zămislit cu ea un fiu înzestrat cu o mare inteligență, care a fost numit ulterior Yuvutsu. Și pentru că a fost zămislit de un *Kshatriya* cu o femeie *Vaisya*, a ajuns să fie numit Karna.

„Astfel, înțeleptului Dhritarashtra i s-au născut o sută de fii, care erau toți eroi și puternici luptători în car, și o fiică peste cei o sută, și un alt fiu, Yuyutsu, de mare energie și vitejie, conceput cu o femeie din clasa *Vaisya*.”

## SECȚIUNEA CXVI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: O, tu, cel fără păcat, mi-ai povestit de la început totul despre nașterea celor o sută de fii ai lui Dhritarashtra, datorită binecuvântării acordate de Rishi. Dar nu mi-ai spus încă niciun detaliu despre nașterea fiicei. Ai spus doar că, pe lângă cei o sută de fii, mai era un alt fiu numit Yuyutsu, conceput cu o femeie *Vaisya*, și o fiică. Marele Rishi Vyasa, cu energia sa nemăsurată, i-a spus fiicei regelui Gandhara că ea va deveni mama a o sută de fii. Ilustrule, cum se face că spui că Gandhari a avut o fiică în afară de cei o sută de fii? Dacă marele Rishi a împărțit mingea de carne doar în o sută de părți și dacă Gandhari nu a conceput în niciun alt moment, cum s-a născut atunci Duhsala? Spune-mi, O, Rishi! Curiozitatea mea este mare.

**Vaisampayana a spus**: O, descendent al Pandavilor, întrebarea ta este justă, și îți voi spune cum s-a întâmplat. Ilustrul și marele Rishi însuși, stropind cu apă acea bilă de carne, a început să o împartă în bucăți. Și pe măsură ce era împărțită în părți, doica a început să le ia și să le pună una câte una în vasele umplute cu unt clarificat. În timp ce acest proces se desfășura, frumoasa și castă Gandhari, cu jurăminte rigide, realizând afecțiunea pe care o simte cineva pentru o fiică, a început să se gândească în sinea ei: „Nu există nicio îndoială că voi avea o sută de fii, așa cum a spus Muni. Nu poate fi altfel. Dar aș fi foarte fericită dacă mi s-ar naște o fiică în plus față de aceștia o sută de fii și mai mică decât toți. Atunci soțul meu ar putea ajunge în acele lumi pe care le conferă posesia nepoților unei fiice. Apoi, din nou, afecțiunea pe care femeile o simt pentru ginerii lor este mare. Dacă, prin urmare, voi avea o fiică în plus față de cei o sută de fii ai mei, atunci, înconjurată de fii și nepoți, m-aș putea simți extrem de binecuvântată. Dacă am practicat vreodată austerități ascetice, dacă am dat vreodată ceva în scop caritabil, dacă am îndeplinit vreodată ritualul *homa* (prin intermediul brahmanilor), dacă mi-am mulțumit vreodată superiorii prin atenții respectuoase, atunci (ca rod al acelor fapte) să mi se nască o fiică. În tot acest timp, ilustrul și cel mai bun dintre Rishi, Krishna-Dwaipayana însuși, împărțea mingea de carne; și numărând o sută de părți, i-a spus fiicei lui Suvala: „Iată cei o sută de fii ai tăi. Nu ți-am spus nimic fals. Totuși, aici este o parte în plus față de cele o sută, destinată să-ți dăruiască un fiu al fiicei tale. Această parte se va transforma într-o

fiică amabilă și norocoasă, așa cum ți-ai dorit”. Apoi, acel mare ascet a adus un alt vas plin cu unt clarificat și a pus în el partea destinată unei fiice.

„Astfel, O, Bharata, ți-am povestit totul despre nașterea lui Duhsala. Spune-mi, O, tu, cel fără păcat, ce mai trebuie să-ți povestesc acum”.

## SECȚIUNEA CXVII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya spuse**: Te rog, recită numele fiilor lui Dhritarashtra în ordinea nașterii lor.

**Vaisampayana a spus**: Numele lor, O, rege, în ordinea nașterii, sunt Duryodhana, Yuyutsu, Duhsasana, Duhsaha, Duhsala, Jalasandha, Sama, Saha, Vinda și Anuvinda, Durdharsha, Suvahu, Dushpradharshana, Durmarshana și Durmukha, Dushkarna și Kama; Vivinsati și Vikarna, Sala, Satwa, Sulochana, Chitra și Upachitra, Chitraksha, Charuchitra, Sarasana, Durmada și Durvigaha, Vivitsu, Vikatanana; Urnanabha și Sunabha, apoi Nandaka și Upanandaka; Chitravana, Chitravarman, Suvarman, Durvimochana; Ayovahu, Mahavahu, Chitranga, Chitrakundala, Bhimavega, Bhimavala, Balaki, Balavardhana, Ugrayudha; Bhima, Kama, Kanakaya, Dridhayudha, Dridhavarman, Dridhakshatra, Somakitri, Anudara; Dridhasandha, Jarasandha, Satyasandha, Sada, Suvak, Ugrasravas, Ugrasena, Senani, Dushparajaya, Aparajita, Kundasayin, Visalaksha, Duradhara; Dridhahasta, Suhasta, Vatavega și Suvarchas; Adityaketu, Vahvashin, Nagadatta, Agrayayin; Kavachin, Krathana, Kunda, Kundadhara, Dhanurdhara; eroii, Ugra și Bhimaratha, Viravahu, Alolupa; Abhaya și Raudrakarman, și Dridharatha; Anadhrishya, Kundabhedin, Viravi, Dhirghalochana Pramatha și Pramathi și puternicul Dhirgharoma; Dirghavahu, Mahavahu, Vyudhoru, Kanakadhvaja; Kundasi și Virajas. Pe lângă aceștia o sută de fii, mai era și o fiică pe nume Duhsala. Toți erau eroi și *Atirathas* și erau pricepuți în arta războiului. Toți erau învățați în *Vede* și în toate tipurile de arme. Și, O, rege, Dhritarashtra le-a ales în timp soții demne, după o examinare corespunzătoare. Și regele Dhritarashtra, O, monarhule, i-a dat-o și pe Duhsala, la timpul potrivit și cu riturile corespunzătoare, lui Jayadratha (regele Sindhu).

## SECȚIUNEA CXVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: O, purtător al cuvântului lui Brahma, ai recitat (totul despre) nașterea extraordinară printre oameni a fiilor lui Dhritarashtra, ca urmare a harului lui Rishi. Ai spus, de asemenea, care sunt numele lor, în ordinea nașterii lor. O, Brahmana, am auzit toate acestea de la tine. Dar spune-mi acum totul despre Pandavi. În timp ce recitai încarnările pe pământ ale celor cerești, ale *Asurilor* și ale ființelor din alte clase, ai spus că Pandavii erau toți iluștri și înzestrați cu vitejia zeilor și că erau încarnarea unei părți din cei cerești înșiși. Doresc, așadar, să aud totul despre aceste ființe cu realizări extraordinare, începând din momentul nașterii lor. O, Vaisampayana, recită-mi realizările lor.

**Vaisampayana a spus**: O, rege, într-o zi, Pandu, în timp ce rătăcea prin pădure (pe versantul sudic al Himavatului), care era plină de cerbi și animale sălbatice cu temperament feroce, a văzut un cerb mare, care părea să fie liderul turmei, servindu-și perechea. Văzând animalele, monarhul le-a străpuns pe amândouă cu cinci dintre săgețile sale ascuțite și rapide, cu pene aurii. O, monarhule, Pandu nu a lovit un cerb, ci fiul unui Rishi cu mari merite ascetice, care se bucura de partenera sa sub forma unui cerb. Străpuns de Pandu, în timp ce era angajat în actul sexual, el a căzut la pământ, scoțând strigăte de om și începând să plângă amar.

**Cerbul s-a adresat apoi lui Pandu şi a spus**: „O, rege, chiar şi oamenii care sunt sclavi ai poftei şi mâniei, lipsiţi de raţiune şi mereu păcătoşi, nu comit niciodată un act atât de crud ca acesta. Judecata individuală nu prevalează împotriva ordonanţei, ordonanţa prevalează împotriva judecăţii individuale. Înţelepţii nu sancţionează niciodată nimic ce este dezaprobat de ordonanţă. Tu te-ai născut, O, Bharata, într-o rasă care a fost mereu virtuoasă. Cum se face, aşadar, că chiar şi tu, lăsându-te copleşit de pasiune şi mânie, îţi pierzi raţiunea?” **Auzind aceasta, Pandu a răspuns**: „O, cerbule, regii se comportă în chestiunea uciderii animalelor din specia ta exact aşa cum se comportă în chestiunea uciderii duşmanilor. Nu se cuvine, aşadar, să mă mustri astfel din ignoranţă. Animalele din specia ta sunt ucise prin mijloace deschise sau ascunse. Aceasta este, într-adevăr, practica regilor. Atunci de ce mă mustri? În trecut, Rishi Agastya, în timp ce se angaja în efectuarea unui mare sacrificiu, a vânat cerbii şi a dedicat fiecare cerb din pădure zeilor în general. Ai fost ucis, în conformitate cu obiceiul sancţionat de un astfel de precedent. De ce ne mustri atunci? Pentru sacrificiile sale speciale, Agastya a efectuat *homa* cu grăsime de cerb.”

**Cerbul a spus atunci**: „O, rege, oamenii nu trag cu săgeţile în duşmanii lor când aceştia sunt nepregătiţi. Dar există un moment potrivit pentru a face acest lucru (şi anume, după declararea ostilităţilor). Măcelul într-un astfel de moment nu este condamnabil.”

**Pandu a răspuns**: „Este bine cunoscut faptul că oamenii ucid căprioarele prin diverse mijloace eficiente, fără a ţine cont dacă animalele sunt prudente sau neglijente. De aceea, O, cerbule, de ce mă mustri?”

**Cerbul a spus atunci**: O, rege, nu te-am învinuit pentru că ai ucis un cerb sau pentru răul pe care mi l-ai făcut. Dar, în loc să acţionezi atât de crud, ar fi trebuit să aştepţi până la finalizarea actului meu sexual. Ce om înţelept şi virtuos ar putea ucide un cerb în timp ce acesta se angajează într-un astfel de act? Momentul actului sexual este plăcut pentru toate creaturile şi aduce beneficii tuturor. O, rege, împreună cu partenera mea eram angajat în satisfacerea dorinţei mele sexuale. Dar efortul meu a fost zădărnicit de tine. O, rege al Kurus, întrucât te-ai născut în neamul Pauravas, renumit pentru faptele sale albe (virtuoase), un astfel de act nu este demn de tine. O Bharata, acest act trebuie considerat extrem de crud, demn de execrare universală, infam şi păcătos, şi care duce cu siguranţă în iad. Tu eşti familiarizat cu plăcerile actului sexual. Eşti familiarizat şi cu învăţăturile moralităţii şi cu poruncile datoriei. Fiind un celest, nu se cuvine să faci un astfel de act care duce în iad. O, cel mai bun dintre regi, datoria ta este să pedepseşti pe toţi cei care acţionează cu cruzime, care se angajează în practici păcătoase şi care au aruncat în vânt religia, profitul şi plăcerea, aşa cum se explică în scripturi. Ce ai făcut, O, cel mai bun dintre oameni, ucigându-mă pe mine, care nu ţi-am făcut niciun rău? Eu sunt, O, rege, un Muni care trăieşte cu fructe şi rădăcini, deşi deghizat în cerb. Trăiam în pădure în pace cu toţi. Totuşi, tu m-ai ucis, O, rege, pentru care te voi blestema cu siguranţă. Deoarece ai fost crud cu un cuplu de sexe opuse, moartea te va ajunge cu siguranţă de îndată ce vei simţi influenţa dorinţei sexuale. Eu sunt un Muni pe nume Kindama, posedând merite ascetice. Am întreţinut relaţii sexuale cu această căprioară, deoarece sentimentele mele de modestie nu mi-au permis să mă dedau unui astfel de act în societatea umană. Sub forma unui cerb, rătăcesc prin pădurile adânci în compania altor căprioare. M-ai ucis fără să ştii că sunt un Brahmana, păcatul de a fi ucis un Brahmana nu va fi, prin urmare, al tău. Dar, om fără minte, întrucât m-ai ucis, deghizat în cerb, într-un astfel de moment, soarta ta va fi cu siguranţă la fel ca a mea. Când te vei apropia cu poftă de soţia ta şi te vei uni cu ea aşa cum am făcut eu cu a mea, în aceeaşi stare va trebui să te duci în lumea spiritelor. Şi soţia ta, cu care te vei uni în momentul morţii tale, te va urma cu afecţiune şi respect în tărâmul regelui morţilor. Mi-ai adus durere când eram fericit. Aşa că durerea va veni asupra ta când vei fi fericit.

**Vaisampayana a continuat**: „Spunând acestea, cerbul, copleşit de durere, şi-a dat duhul; iar Pandu a fost cuprins de tristeţe la această privelişte.”

# SECȚIUNEA CXIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: După moartea acelui cerb, regele Pandu și soțiile sale au fost profund îndureraţi şi au plâns amar. Şi el a exclamat: „Cei răi, chiar dacă se nasc în familii virtuoase, amăgiți de propriile pasiuni, sunt copleşiți de suferinţă ca urmare a propriilor fapte. Am auzit că tatăl meu, deşi zămislit de Santanu, un suflet virtuos, a fost ucis încă din tinereţe, doar pentru că devenise sclavul poftelor sale. Din pământul acelui rege pofticios, ilustrul Rishi Krishna-Dwaipayana însuşi, cu vorbă sinceră, m-a zămislit. Deşi sunt fiul unei astfel de fiinţe, cu inima mea rea căsătorită cu viciul, duc totuşi o viaţă rătăcitoare în păduri, vânând căprioare. O, chiar zeii m-au părăsit! Voi căuta acum mântuirea. Marile obstacole în calea mântuirii sunt dorinţa de a avea copii şi alte preocupări ale lumii. Voi adopta acum modul de viaţă *Brahmacharya* şi voi urma calea nepieritoare a tatălui meu. Voi controla cu siguranţă complet pasiunile mele prin penitenţe ascetice severe. Renunţând la soţiile şi rudele mele şi bărbierindu-mi capul, voi rătăci singur pe pământ, cerşind pentru subzistenţa mea de la fiecare dintre aceşti copaci care stau aici. Renunţând la orice obiect al afecţiunii şi aversiunii şi acoperindu-mi corpul cu praf, voi face din adăpostul copacilor sau al caselor părăsite casa mea. Nu voi ceda niciodată influenţei tristeţii sau bucuriei şi voi considera calomnia şi elogiul în aceeaşi lumină. Nu voi căuta binecuvântări sau plecăciuni. Voi fi în pace cu toţi şi nu voi accepta cadouri. Nu voi batjocori pe nimeni şi nu voi încrunta sprâncenele la nimeni, ci voi fi mereu vesel şi devotat binelui tuturor creaturilor. Nu voi face rău niciuneia dintre cele patru ordine de vieţuitoare înzestrate cu puterea de locomoţie sau de alt fel, şi anume creaturile ovipare şi vivipare, viermii şi plantele. Dimpotrivă, voi păstra o atitudine egală faţă de toate, ca şi cum ar fi propriii mei copii. O dată pe zi voi cerşi de la cel mult cinci sau zece familii, iar dacă nu voi reuşi să obţin milă, voi rămâne fără mâncare. Mai degrabă mă voi priva decât să cerşesc de mai multe ori de la aceeaşi persoană. Dacă nu obţin nimic după ce îmi termin runda de şapte sau zece case, mişcat de lăcomie, nu îmi voi mări runda. Indiferent dacă obţin sau nu milă. Voi fi la fel de impasibil ca un mare ascet. Cel care îmi taie un braţ cu un topor şi cel care îmi unge celălalt braţ cu pastă de santal vor fi consideraţi de mine în mod egal. Nu voi dori prosperitate unuia şi mizerie celuilalt. Nu voi fi mulţumit de viaţă şi nici nemulţumit de moarte. Nu voi dori nici să trăiesc, nici să mor. Spălându-mi inima de toate păcatele, voi transcende cu siguranţă acele rituri sacre care produc fericire, pe care oamenii le îndeplinesc în momente, zile şi perioade auspicioase. De asemenea, mă voi abţine de la toate actele religioase şi profitabile, precum şi de la cele care duc la satisfacerea simţurilor. Eliberat de toate păcatele şi capcanele lumii, voi fi ca vântul, supus nimănui. Urmând calea neînfricării şi comportându-mă în acest fel, îmi voi da în cele din urmă viaţa. Lipsit de puterea de a zămisli copii, aderând ferm la datoria mea, nu mă voi abate cu siguranţă de la aceasta pentru a păşi pe calea murdară a lumii, care este atât de plină de mizerie. Fie că este respectat sau nerespectat în lume, omul care, din lăcomie, aruncă asupra altora o privire cerşetoare, se comportă cu siguranţă ca un câine. (Lipsit cum sunt de puterea de a procrea, nu ar trebui, cu siguranţă, din dorinţa de a avea descendenţi, să îi solicit pe alţii să-mi dea copii)”.

**Vaisampayana a continuat**: Regele, după ce a plâns de tristeţe, a privit cu un suspin la cele două soţii ale sale, Kunti şi Madri, şi s-a adresat lor spunând: „Să fie informate prinţesa din Kosala (mama mea), Vidura, regele împreună cu prietenii noştri, venerabilul Satyavati, Bhishma, preoţii familiei noastre, iluştrii brahmani care beau *Soma* şi au jurăminte stricte şi toţi cetăţenii în vârstă care depind de noi, după ce vor fi pregătiţi pentru asta, că Pandu s-a retras în pădure pentru a duce o viaţă de asceză. Auzind aceste cuvinte ale stăpânului lor, care îşi pusese inima pe o viaţă de asceză în pădure, atât Kunti, cât şi Madri i s-au adresat cu aceste cuvinte potrivite: „O, taur al neamului Bharata, există multe alte moduri de viaţă pe care le poţi adopta şi în care poţi suferi cele mai severe penitenţe alături de noi, soţiile tale, în care, pentru mântuirea trupului tău (eliberarea de renaştere), poţi obţine raiul. Şi noi, în compania stăpânului nostru şi pentru binele lui, controlându-ne pasiunile şi renunţând la toate luxurile, ne vom supune celor mai severe austerităţi. O, rege, O, tu, cel de mare înţelepciune, dacă ne vei părăsi, atunci chiar astăzi vom părăsi cu adevărat această lume.”

**Pandu a răspuns**: Dacă, într-adevăr, hotărârea voastră izvorăşte din virtute, atunci împreună cu voi voi urma calea nepieritoare a strămoşilor mei. Abandonând luxul oraşelor şi al satelor, îmbrăcat în scoarţă de copac şi hrănindu-mă cu fructe şi rădăcini, voi rătăci prin păduri adânci, practicând cele mai severe penitenţe. Făcând baie dimineaţa şi seara, voi îndeplini ritualul *homa*. Îmi voi slăbi corpul mâncând foarte puţin şi voi purta zdrenţe şi piei şi părul împletit în noduri pe cap. Expunându-mă la căldură şi frig şi ignorând foamea şi setea, îmi voi slăbi corpul prin penitenţe ascetice severe, voi trăi în singurătate şi mă voi dedica contemplării; voi mânca fructe, coapte sau verzi, pe care le voi găsi. Voi oferi jertfe Pitrilor (manei) şi zeilor cu vorbă, apă şi fructele sălbatice. Nu voi vedea, şi cu atât mai puţin nu voi face rău, niciunui locuitor al pădurilor, niciunui rudă a mea, niciunui locuitor al oraşelor şi satelor. Până când voi părăsi acest trup, voi practica astfel poruncile severe ale scripturilor *Vanaprastha*, căutând mereu altele şi mai severe pe care le-ar putea conţine.

**Vaisampayana a continuat**: Regele Kuru, după ce le-a spus acest lucru soţiilor sale, a dăruit brahmanilor marea bijuterie din diadema sa, colierul său din aur preţios, brăţările sale, cerceii săi mari, hainele sale valoroase şi toate podoabele soţiilor sale. Apoi, chemându-şi servitorii, i-a lăudat, spunând: „ Întoarceţi-vă la Hastinapura şi proclamaţi tuturor că Pandu şi soţiile sale s-au dus în pădure, renunţând la bogăţie, dorinţe, fericire şi chiar la apetitul sexual”. Apoi, acei adepţi şi servitori, auzind aceste cuvinte şi alte cuvinte blânde ale regelui, au început să plângă cu voce tare, spunând: „Oh, suntem pierduţi!”. Apoi, cu lacrimi fierbinţi curgându-le pe obraji, au părăsit monarhul şi s-au întors repede la Hastinapura, ducând cu ei bogăţia (care urma să fie distribuită în scopuri caritabile). Apoi Dhritarashtra, primul dintre oameni, auzind de la ei tot ce se întâmplase în pădure, a plâns pentru fratele său. El medita continuu la suferinţa sa, bucurându-se puţin de confortul paturilor, scaunelor şi vaselor.

Între timp, prinţul Kuru Pandu (după ce şi-a trimis însoţitorii), însoţit de cele două soţii ale sale şi hrănindu-se cu fructe şi rădăcini, s-a îndreptat spre munţii Nagasata. Apoi s-a dus la Chaitraratha, a traversat *Kalakuta* şi, în cele din urmă, traversând Himavat, a ajuns la Gandhamadana. Protejat de *Mahabhutas*, *Siddhas* şi marii *Rishis*, Pandu a trăit, O, rege, uneori pe teren plat, alteori pe versanţii munţilor. Apoi a călătorit până la lacul Indradyumna, de unde, traversând munţii Hansakuta, s-a dus la muntele cu o sută de vârfuri (Sata-sringa) şi acolo a continuat să practice austerităţi ascetice.

## SECŢIUNEA CXX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Pandu, posedând o mare energie, s-a dedicat apoi ascetismului. În scurt timp, a devenit favoritul întregului corp al *Siddhaşilor* şi *Charanilor* care locuiau acolo. Şi, O, Bharata, dedicat serviciului maeştrilor săi spirituali, lipsit de vanitate, cu mintea sub control complet şi pasiunile complet stăpânite, prinţul, devenind competent să intre în rai prin propria sa energie, a atins o mare măiestrie (ascetică). Unii dintre Rishi îl numeau frate, alţii prieten, în timp ce alţii îl preţuiau ca pe fiul lor. Şi, O, taur al neamului Bharata, după ce a dobândit, după mult timp, mari merite ascetice, împreună cu o unicitate completă, Pandu a devenit chiar ca un *Brahmarshi* (deşi era Kshatriya prin naştere).

„Într-o anumită zi de lună nouă, marii Rishi cu jurăminte stricte s-au adunat împreună şi, dorind să-l contemple pe Brahman, erau pe punctul de a porni în expediţia lor. Văzându-i pe punctul de a pleca, Pandu i-a întrebat pe acei asceţi, spunând: „Voi, cei mai elocvenţi dintre oameni, unde vom merge?” Rishi au răspuns: „Astăzi va avea loc o mare adunare, în lăcaşul lui Brahman, a celor cereşti, a Rishi şi a *Pitri*. Dorind să-l contemplăm pe Cel care s-a creat pe sine, vom merge acolo astăzi.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceasta, Pandu s-a ridicat brusc, dorind să viziteze cerul împreună cu marii Rishi. Însoţit de cele două soţii ale sale, când era pe punctul de a-i urma pe Rishi în direcţia nordică de la muntele cu o sută de vârfuri, **acei asceţi i s-au adresat spunând**: „În marşul nostru spre nord, în timp ce urcam treptat pe regele munţilor, am văzut pe pieptul său încântător multe regiuni inaccesibile muritorilor obişnuiţi; refugii ale zeilor, *Gandharvas* şi *Apsaras*, cu sute de palate aglomerate în jurul lor şi răsunând cu notele dulci ale muzicii celeste, grădinile lui Kuvera amenajate pe terenuri plane şi denivelate, malurile râurilor puternice şi caverne adânci. Există, de asemenea, multe regiuni pe acele înălţimi care sunt acoperite de zăpadă veşnică şi sunt complet lipsite de existenţă vegetală şi animală. În unele locuri, ploile torenţiale sunt atât de abundente încât acestea sunt complet inaccesibile şi imposibil de utilizat pentru locuire. Ca să nu mai vorbim de alte animale, nici măcar creaturile înaripate nu le pot traversa. Singurul lucru care poate ajunge acolo este aerul, iar singurele fiinţe sunt *Siddhas* şi marii Rishis. Cum vor putea aceste prinţese să urce pe înălţimile regelui munţilor? Neobişnuite cu durerea, nu vor cădea pradă suferinţei? De aceea, nu veni cu noi, O, taur al neamului Bharata!”

**Pandu a răspuns**: «Voi, cei norocoşi, se spune că cei fără fii nu au acces în rai. Eu nu am fii! Vă vorbesc în suferinţă! Sunt îndurerat pentru că nu am putut să-mi achit datoria pe care o am faţă de strămoşii mei. Este cert că odată cu descompunerea trupului meu, strămoşii mei vor pieri! Oamenii se nasc pe acest pământ cu patru datorii, şi anume cele faţă de strămoşii (decedaţi), zei, Rishi şi alţi oameni. Este nedrept ca acestea să nu fie achitate. Înţelepţii au declarat că nu există regiuni de fericire pentru cei care neglijează să-şi plătească aceste datorii la timp. Zeilor li se plăteşte (li se mulţumeşte) prin sacrificii, Rishilor, prin studiu, meditaţie şi ascetism, strămoşilor (decedaţi), prin naşterea de copii şi oferirea prăjiturii funerare şi, în cele din urmă, altor oameni, prin ducerea unei vieţi umane şi inofensive. Mi-am îndeplinit în mod corect obligaţiile faţă de Rishi, zei şi alţi oameni. Dar cei care nu fac parte din aceste trei categorii vor pieri cu siguranţă odată cu descompunerea corpului meu! Voi, asceţilor, nu sunt încă eliberat de datoria pe care o am faţă de strămoşii mei (decedaţi). Cei mai buni dintre oameni se nasc în această lume pentru a zămisli copii pentru a-şi îndeplini această datorie. V-aş întreba, ar trebui să zămislească copii în pământul meu (cu soţiile mele), aşa cum eu însumi am fost zămislit în pământul tatălui meu de către eminentul Rishi?”

**Rishii au spus**: „O, rege cu suflet virtuos, te aşteaptă o descendenţă fără păcat, binecuvântată cu noroc şi asemănătoare zeilor. Noi vedem toate acestea cu ochii noştri profetici. De aceea, O, tigru printre oameni, îndeplineşte prin propriile tale fapte ceea ce destinul îţi indică. Oamenii inteligenţi, care acţionează cu chibzuinţă, obţin întotdeauna roade bune; de aceea, O, rege, se cuvine să te străduieşti. Fructele pe care le vei obţine sunt clar vizibile. Vei obţine într-adevăr o descendenţă realizată şi plăcută.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale asceţilor, Pandu, amintindu-şi de pierderea puterilor sale procreative din cauza blestemului cerbului, a început să reflecteze profund. Şi chemând-o pe soţia sa, excelenta Kunti, i-a spus în particular: „Străduieşte-te să creşti urmaşi în acest moment de suferinţă. Înţelepţii expozanţi ai religiei eterne declară că un fiu, O, Kunti, este cauza faimei virtuoase în cele trei lumi. Se spune că sacrificiile, darurile caritabile, penitenţele ascetice şi jurămintele respectate cu cea mai mare atenţie nu conferă merite religioase unui bărbat fără fii. O, tu, cu zâmbetul dulce, ştiind toate acestea, sunt sigur că, fiind fără fii, nu voi obţine regiuni de adevărată fericire. O, timid-o, am fost un nenorocit şi dependent de fapte crude, ca urmare a vieţii poluate pe care am dus-o, puterea mea de procreare a fost distrusă de blestemul cerbului. Instituţiile religioase menţionează şase tipuri de fii care sunt moştenitori şi rude, şi alte şase tipuri care nu sunt moştenitori, ci rude. Voi vorbi despre ei în curând. O Pritha, ascultă-mă. Acestea sunt: 1. fiul conceput de propria persoană cu soţia sa; 2. fiul conceput cu soţia sa de către o persoană realizată din motive de bunătate; 3. fiul conceput cu soţia sa de către o persoană din motive pecuniare; 4. fiul conceput cu soţia sa după moartea soţului; 5. fiul născut dintr-o fecioară;

6. fiul născut dintr-o soție necastă; 7. fiul dat; 8. fiul cumpărat pentru un anumit motiv; 9. fiul dat de sine stătător; 10. fiul primit cu o mireasă însărcinată; 11. fiul fratelui; și 12. fiul conceput cu o soție de castă inferioară. În cazul în care nu există descendenți dintr-o clasă anterioară, mama ar trebui să dorească să aibă descendenți din clasa următoare. În vremuri de necaz, bărbații solicită descendenți de la frații mai mici realizați. Manu, cel născut din sine, a spus că bărbații care nu au descendenți legitimi pot avea descendenți zămisliți de alții cu soțiile lor, deoarece fiii conferă cel mai înalt merit religios. De aceea, O, Kunti, fiind eu însumi lipsit de puterea procreării, îți poruncesc să creşti descendenți buni prin intermediul unei persoane care este egală sau superioară mie. O Kunti, ascultă povestea fiicei lui Saradandayana, care a fost desemnată de stăpânul ei să crească copii. Această războinică, când i-a venit ciclul lunar, s-a scăldat cum se cuvine și, noaptea, a ieșit și a așteptat într-un loc unde se întâlneau patru drumuri. Nu a așteptat mult când a venit acolo un brahman încununat de succes ascetic. Fiica lui Saradandayana i-a cerut să-i dea urmași. După ce a turnat libații de unt clarificat pe foc (în cadrul sacrificiului cunoscut sub numele de *Punsavana*), ea a născut trei fii care erau războinici puternici și dintre care Durjaya era cel mai mare, conceput de acel brahman. O, tu, cel norocos, urmează exemplul acelei doamne războinice, la porunca mea, și crește repede urmași din sămânța vreunui brahman cu merite ascetice înalte.

## SECȚIUNEA CXXI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Astfel abordată, Kunti i-a răspuns eroicului ei stăpân, regele Pandu, acel taur dintre Kuru, spunând: „O, tu, cel virtuos, nu se cuvine să-mi spui astfel. Eu sunt, O, tu, cel cu ochi de lotus, soția ta, devotată ție. O, Bharata cu brațe puternice, tu însuți, în dreptate, îmi vei da naștere la copii înzestrați cu mare energie. Atunci voi urca la ceruri împreună cu tine; O, prinț al neamului Kuru, primește-mă în îmbrățișarea ta pentru a zămisli copii. Cu siguranță, nici măcar în imaginație, nu voi accepta pe alt bărbat în îmbrățișarea mea, în afară de tine. Ce alt bărbat există în această lume care să fie superior ție? O, virtuosule, ascultă această poveste din *Pauranic* pe care am auzit-o, O, tu, cel cu ochi mari, și pe care o voi povesti în continuare.

În vremurile străvechi, exista un rege din neamul Puru, cunoscut sub numele de Vyushitaswa. El era devotat adevărului și virtuții. Având un suflet virtuos și brațe puternice, într-o ocazie, în timp ce oferea un sacrificiu zeilor, Indra și marii Rishi au venit la el, iar Indra era atât de îmbătat de sucul Soma pe care îl băuse și Brahmanii de darurile mari pe care le primiseră, încât atât zeii, cât și marii Rishi au început să îndeplinească ei înșiși tot ceea ce ținea de sacrificiul ilustrului înțelept regal. Și atunci Vyushitaswa a început să strălucească deasupra tuturor oamenilor ca Soarele care apare în splendoare dublă după ce sezonul înghețului s-a terminat. Și puternicul Vyushitaswa, care era înzestrat cu puterea a zece elefanți, a îndeplinit foarte curând sacrificiul calului, răsturnând, O, cel mai bun dintre monarhi, toți regii din Est, Nord, Vest și Sud, și a cerut tribut de la toți. Există o anecdotă, O, cel mai bun dintre Kuru, care este cântată de toți recitatorii *Puranelor*, în legătură cu primul dintre oameni, ilustrul Vyushitaswa. - După ce a cucerit întregul Pământ până la țărmul mării, Vyushitaswa a protejat toate clasele de supuși ai săi, așa cum un tată își protejează propriii fii. - Realizând multe sacrificii măreţe, el a dăruit multe bogăţii brahmanilor. După ce a adunat bijuterii și pietre prețioase nelimitate, a făcut pregătiri pentru a face sacrificii și mai mari. Și a făcut și *Agnishtoma* și alte sacrificii vedice speciale, extrăgând cantități mari de suc de Soma. Și, O, rege, Vyushitaswa o avea ca soție pe Bhadra, fiica lui Kakshivat, de o frumusețe fără egal pe pământ. Și am auzit că cei doi se iubeau profund. Regele Vyushitaswa era rareori separat de soția sa. Excesul sexual, însă, i-a provocat un atac de tuberculoză și regele a murit în câteva zile, scufundându-se ca soarele în gloria sa. Atunci Bhadra, frumoasa sa regină, a fost cuprinsă de durere și, neavând fii, O, tigrule printre oameni, a plâns cu mare suferință. Ascultă-mă, O, rege, în timp ce îți povestesc tot ce a spus Bhadra cu lacrimi amare curgându-i pe obraji. „O, virtuosule”, a spus ea, ”femeile nu mai au niciun scop când soții lor mor. Cea care trăiește după moartea soțului său duce o existență

mizerabilă, care cu greu poate fi numită viață. O, taur al ordinului Kshatriya, moartea este o binecuvântare pentru femeile fără soți. Doresc să urmez calea pe care ai mers tu. Fii bun și ia-mă cu tine. În absența ta, nu pot suporta viața nici măcar pentru o clipă. Fii bun cu mine, O, rege, și ia-mă de aici cât mai curând. O, tigru printre oameni, te voi urma pe terenul neted și accidentat. Ai plecat, O, stăpâne, pentru a nu te mai întoarce niciodată. Te voi urma, O, rege, ca propria ta umbră. O, tigru printre oameni, te voi asculta (ca sclavul tău) și voi face întotdeauna ceea ce îți este pe plac și ceea ce este spre binele tău. O, tu, cu ochi ca petalele de lotus, fără tine, de astăzi înainte, agonii mentale mă vor copleși și îmi vor mânca inima. Eu, nenorocita, am despărțit fără îndoială un cuplu îndrăgostit într-o viață anterioară, pentru care, în această viață, sunt obligată să sufăr durerile despărțirii de tine. O, rege, acea femeie nenorocită care trăiește chiar și pentru o clipă despărțită de stăpânul ei, trăiește în suferință și îndură durerile iadului chiar și aici. Fără îndoială, un cuplu îndrăgostit a fost despărțit de mine într-o viață anterioară, iar pentru acest act păcătos sufăr această tortură care provine din despărțirea de tine. O, rege, de astăzi mă voi culca pe un pat de iarbă *Kusa* și mă voi abține de la orice lux, în speranța de a te vedea încă o dată. O, tigru printre oameni, arată-te mie. O, rege, O, stăpâne, poruncește încă o dată soției tale nefericite și plângând amar, cufundată în suferință.

**Kunti a continuat**: Așa s-a întâmplat, O, Pandu, că frumoasa Bhadra a plâns moartea stăpânului ei. Și Bhadra, plângând, a strâns în brațe cadavrul, cu inima îndurerată. Atunci, o voce incorporală i s-a adresat cu aceste cuvinte: „Ridică-te, O, Bhadra, și părăsește acest loc. O, tu, cu zâmbetul dulce, îți acord această binecuvântare. Îți voi da urmași. Culcă-te cu mine în patul tău, după baia menstruală, în noaptea celei de-a opta sau a paisprezecea zi a lunii.” Astfel abordată de vocea incorporală, casta Bhadra a făcut cum i s-a poruncit, pentru a obține urmași. Și, O, taur al Bharatas, cadavrul soțului ei i-a dăruit șapte copii, și anume trei Salwas și patru Madras. O, taur al Bharatas, dă-mi și mie un urmaș, ca ilustrul Vyushitaswa, prin exercitarea puterii ascetice pe care o deții.

## SECȚIUNEA CXXII

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Astfel abordat de iubita sa soție, regele Pandu, bine familiarizat cu toate regulile moralității, a răspuns cu aceste cuvinte pline de virtute: O, Kunti, ceea ce ai spus este foarte adevărat. Vyushitaswa din vechime a făcut chiar așa cum ai spus. Într-adevăr, el era egal cu însuși cei cerești. Dar acum îți voi povesti despre practicile din vechime indicate de iluștrii Rishi, care cunoșteau pe deplin toate regulile moralității. O, tu, cu chipul frumos și zâmbetul dulce, în vechime femeile nu erau închise în case și dependente de soți și alte rude. Ele obișnuiau să umble liber, bucurându-se de viață după cum doreau. O, tu, cu calități excelente, ele nu erau atunci fidele soților lor și, totuși, O, tu, cu chip frumos, nu erau considerate păcătoase, pentru că acesta era obiceiul acceptat al vremurilor. Același obicei este urmat și astăzi de păsări și animale, fără niciun fel de gelozie. Această practică, sancționată de precedent, este aplaudată de marii Rishi. O, tu, cu coapsele subțiri, practica este încă privită cu respect printre Kurușii din nord. Într-adevăr, acest obicei, atât de indulgent cu femeile, are sancțiunea antichității. Practica actuală, însă (cea a femeilor de a fi limitate la un singur soț pe viață) a fost stabilită abia recent. Îți voi spune în detaliu cine a stabilit-o și de ce.

Am auzit că a existat un mare Rishi pe nume Uddalaka, care avea un fiu numit Swetaketu, care era și el un ascet merituos. O, tu, cu ochi ca petalele de lotus, practica virtuoasă actuală a fost stabilită de acel Swetaketu din furie. Ascultă motivul. Într-o zi, în prezența tatălui lui Swetaketu, a venit un Brahmana și, apucând-o pe mama lui Swetaketu de mână, i-a spus: „Să mergem”. Văzând-o pe mama sa apucată de mână și dusă aparent cu forța, fiul a fost cuprins de o mare mânie. Văzând indignarea fiului său, Uddalaka i s-a adresat și i-a spus: „Nu te mânia, fiule! Aceasta este practica

sancţionată de vechime. Femeile de toate rangurile din această lume sunt libere, O, fiu; bărbaţii, în această privinţă, în ceea ce priveşte rangurile lor respective, acţionează ca nişte vite. Fiul lui Rishi, Swetaketu, însă, a dezaprobat acest obicei şi a stabilit în lume practica actuală în ceea ce priveşte bărbaţii şi femeile. Am auzit, O, tu, cel de mare virtute, că practica existentă datează din acea perioadă în rândul fiinţelor umane, dar nu şi în rândul fiinţelor din alte clase. În consecinţă, de la stabilirea obiceiului actual, este păcat ca femeile să nu se supună soţilor lor. Femeile care depăşesc limitele stabilite de Rishi devin vinovate de uciderea embrionului. Şi bărbaţii, de asemenea, care violează o soţie castă şi iubitoare, care de la feciorie a respectat jurământul purităţii, devin vinovaţi de acelaşi păcat. Femeia care, fiind poruncită de soţul ei să crească copii, refuză să-i îndeplinească porunca, devine la fel de păcătoasă.

Astfel, O, timidule, a fost stabilită vechea tradiţie de către Swetaketu, fiul lui Uddalaka, sfidând vechile obiceiuri. O, tu, cu coapsele subţiri, am auzit şi noi că Madayanti, soţia lui Saudasa, la porunca soţului ei de a naşte un copil, s-a dus la Rishi Vasishtha. Şi, mergând la el, frumoasa Madayanti a obţinut un fiu numit Asmaka. Ea a făcut acest lucru, mişcată de dorinţa de a-i face bine soţului ei. O, tu, cu ochi de lotus, tu ştii, O, fată timidă, cum noi înşine, pentru perpetuarea neamului Kuru, am fost zămisliţi de Krishna-Dwaipayana. O, tu, cea fără de prihană, văzând toate aceste precedente, se cuvine să-mi îndeplineşti porunca, care nu este incompatibilă cu virtutea, O, prinţesă, care eşti devotată soţului tău. Cei familiarizaţi cu regulile moralităţii au spus, de asemenea, că o soţie, când îi vine ciclul lunar, trebuie să-şi caute mereu soţul, deşi în alte momente merită libertate. Înţelepţii au declarat că aceasta este practica străveche. Dar, fie că este păcat sau nu, cei familiarizaţi cu *Vedele* au declarat că este datoria soţiilor să facă ceea ce le poruncesc soţii lor. Mai ales eu, cel fără cusur, care sunt lipsit de puterea procreării, dar care totuşi doresc să am urmaşi, merit cu atât mai mult să fiu ascultat de tine. O, tu, cea amabilă, unind palmele mele cu degete rozalii şi făcând din ele o cupă ca din frunze de lotus, le aşez pe capul meu pentru a te împăca. O, tu, cea cu privirea blândă, se cuvine să creşti copii, la porunca mea, prin intermediul unui brahman cu merite ascetice înalte. Pentru că atunci, datorită ţie, O, tu, cea cu şolduri frumoase, voi putea merge pe calea rezervată celor binecuvântaţi cu copii.

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordată de Pandu, cuceritorul oraşelor ostile, frumoasa Kunti, mereu atentă la ceea ce era plăcut şi benefic pentru stăpânul ei, i-a răspuns: „În copilărie, O, stăpâne, eram în casa tatălui meu, ocupându-mă de servirea tuturor oaspeţilor. Obişnuiam să-i servesc cu respect pe brahmanii cu jurăminte stricte şi mari merite ascetice. Într-o zi, l-am mulţumit cu atenţia mea pe brahmanul pe care oamenii îl numesc Durvasa, cu mintea sub control deplin şi care poseda cunoaşterea tuturor misterelor religiei. Mulţumit de serviciile mele, brahmanul mi-a acordat o binecuvântare sub forma unei *mantre* (formulă de invocare) pentru a chema în prezenţa mea pe oricare dintre celeştii pe care îl doream. **Şi Rishi, adresându-mi-se, mi-a spus**: „Oricare dintre celeştii pe care îi vei chema cu aceasta, O, fată, se va apropia de tine şi va fi ascultător voinţei tale, fie că îi place sau nu. Şi, O, prinţesă, vei avea şi descendenţi prin harul său”. O, Bharata, acel brahman mi-a spus asta când locuiam în casa tatălui meu. Cuvintele rostite de brahman nu pot fi niciodată false. A sosit şi momentul în care ele pot da roade. La porunca ta, O, înţelept regal, pot chema prin acea *mantră* pe oricare dintre celeşti, astfel încât să avem copii buni. O, cel mai de seamă dintre toţi oamenii sinceri, spune-mi pe care dintre celeşti să-l chem. Ştii că, în ceea ce priveşte această chestiune, aştept poruncile tale.

**Auzind aceasta, Pandu a răspuns**: „O, frumoasă, străduieşte-te astăzi să ne îndeplineşti dorinţele. Norocoasă, cheamă-l pe zeul dreptăţii. El este cel mai virtuos dintre cei celeşti. Zeul dreptăţii şi virtuţii nu ne va putea niciodată păngări cu păcatul. Şi lumea, O, frumoasă prinţesă, va considera atunci că ceea ce facem nu poate fi niciodată necuviincios. Fiul pe care îl vom obţine de la el va fi cu siguranţă cel mai virtuos dintre Kuru. Zămislit de zeul dreptăţii şi moralităţii, el nu îşi va îndrepta niciodată inima spre ceva păcătos sau necuviincios. De aceea, O, tu, cu zâmbetul dulce,

păstrând cu statornicie virtutea înaintea ochilor tăi şi respectând cu sfinţenie jurămintele, cheamă zeul dreptăţii şi virtuţii cu ajutorul rugăciunilor şi incantaţiilor tale."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Kunti, cea mai bună dintre femei, abordată astfel de stăpânul ei, a spus: „Aşa să fie." Şi, înclinându-se în faţa lui şi înconjurându-l cu reverenţă, ea s-a hotărât să-i îndeplinească dorinţa.

## SECŢIUNEA CXXIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: O, Janamejaya, când Gandhari a împlinit un an, Kunti l-a chemat pe zeul etern al dreptăţii pentru a obţine un urmaş de la el. Ea i-a adus fără întârziere sacrificii zeului şi a început să repete cu sfinţenie formula pe care Durvasa i-a transmis cu ceva timp în urmă. Atunci zeul, copleşit de incantaţiile ei, a sosit la locul unde Kunti era aşezată în carul său strălucitor ca soarele. Zâmbind, el a întrebat: „O, Kunti, ce să-ţi dau?" Şi Kunti, zâmbind la rândul ei, a răspuns: „Trebuie să-mi dai un urmaş." Atunci frumoasa Kunti s-a unit (în relaţii sexuale) cu zeul dreptăţii în forma sa spirituală şi a obţinut de la el un fiu devotat binelui tuturor creaturilor. Şi ea a adus pe lume copilul său excelent, care a trăit pentru a dobândi o mare faimă, la a opta *Muhurta* numită *Abhijit*, la ora prânzului acelei zile foarte auspicioase din luna a şaptea (Kartika), şi anume, a cincea zi din cele două săptămâni luminate, când steaua *Jyeshtha*, în conjuncţie cu luna, era ascendentă. Şi imediat ce copilul s-a născut, **o voce incorporală (din ceruri) a spus**: „Acest copil va fi cel mai bun dintre oameni, cel mai de seamă dintre cei virtuoşi. Înzestrat cu mare vitejie şi sincer în vorbire, el va fi cu siguranţă stăpânul pământului. Şi acest prim copil al lui Pandu va fi cunoscut sub numele de Yudhishthira. Înzestrat cu vitejie şi onestitate, el va fi un rege faimos, cunoscut în toate cele trei lumi."

**Pandu**, după ce a obţinut acel fiu virtuos, s-a adresat din nou soţiei sale şi **i-a spus**: „Înţelepţii au declarat că un Kshatriya trebuie să fie înzestrat cu forţă fizică, altfel nu este un Kshatriya. De aceea, cere-i un urmaş cu o forţă superioară". Astfel poruncită de stăpânul ei, Kunti l-a invocat pe Vayu. Şi puternicul zeu al vântului, astfel invocat, a venit la ea, călare pe un cerb, şi i-a spus: „Ce să-ţi dau, o, Kunti? Spune-mi ce este în inima ta". Zâmbind cu modestie, ea i-a spus: „Dă-mi, O, cel mai bun dintre celestiali, un copil înzestrat cu o mare forţă şi cu membre mari, capabil să umilească mândria tuturor". Zeul vântului i-a dăruit atunci copilul cunoscut ulterior ca Bhima, cu braţe puternice şi vitejie feroce. Şi la naşterea acelui copil înzestrat cu o forţă extraordinară, o voce incorporală, O, Bharata, ca şi înainte, a spus: „Acest copil va fi cel mai puternic dintre toţi cei înzestraţi cu forţă". Trebuie să-ţi povestesc, O, Bharata, despre un alt eveniment minunat care a avut loc după naşterea lui Vrikodara (Bhima). În timp ce cădea din poala mamei sale pe pieptul muntelui, violenţa căderii a spart în bucăţi piatra pe care a căzut, fără ca trupul său de copil să fie rănit în vreun fel. Şi a căzut din poala mamei sale pentru că Kunti, speriată de un tigru, s-a ridicat brusc, fără să-şi dea seama că copilul dormea în poala ei. Şi când ea s-a ridicat, copilul, cu corpul tare ca fulgerul, căzând pe pieptul muntelui, a spart în sute de fragmente masa stâncoasă pe care a căzut. Văzând acest lucru, Pandu s-a mirat foarte tare. Şi s-a întâmplat ca în aceeaşi zi în care s-a născut Vrikodara, să fie şi ziua de naştere a lui Duryodhana, care a devenit mai târziu stăpânul întregii lumi, O, cel mai bun dintre Bharati.

După naşterea lui Vrikodara, Pandu a început din nou să se gândească: „Cum pot obţine un fiu foarte superior, care să dobândească faimă mondială? Totul în lume depinde de destin şi de efort. Dar destinul nu poate fi niciodată încununat de succes fără efortul depus la momentul potrivit. Am auzit că Indra este şeful zeilor. Într-adevăr, el este înzestrat cu o putere, o energie, o vitejie şi o glorie nemăsurate. Împăcând-l cu ascetismul meu, voi obţine de la el un fiu cu o mare putere. Într-adevăr, fiul pe care mi-l va da trebuie să fie superior tuturor şi capabil să învingă în luptă toţi

oamenii şi toate creaturile, în afară de oameni. Prin urmare, voi practica cele mai severe austerităţi, cu inima, faptele şi vorbele.

După aceasta, regele Kuru Pandu, după ce s-a sfătuit cu marii Rishi, i-a poruncit lui Kunti să respecte un jurământ favorabil timp de un an întreg, în timp ce el însuşi a început, O Bharata, să stea pe un picior de dimineaţa până seara şi să practice alte austerităţi severe, cu mintea absorbită în meditaţie, pentru a-l mulţumi pe stăpânul celeştilor.

După mult timp, Indra (mulţumit de o asemenea devotare) s-a apropiat de Pandu şi, adresându-i-se, i-a spus: „Îţi voi da, O, rege, un fiu care va fi celebrat în toate cele trei lumi şi care va promova bunăstarea brahmanilor, a vacilor şi a tuturor oamenilor cinstiţi. Fiul pe care ţi-l voi da va fi cel care îi va pedepsi pe cei răi şi va fi bucuria prietenilor şi rudelor. Cel mai important dintre toţi oamenii, el va fi un ucigaş irezistibil al tuturor duşmanilor". Astfel abordat de Vasava (regele celeştilor), virtuosul rege al neamului Kuru, amintindu-şi bine acele cuvinte, i-a spus lui Kunti: „O, norocoasă, jurământul tău a avut succes. Domnul celor cereşti a fost mulţumit şi este dispus să-ţi dea un fiu aşa cum îţi doreşti, cu realizări supraomeneşti şi mare faimă. El va fi opresorul tuturor duşmanilor şi va poseda o mare înţelepciune. Dotat cu un suflet mare, cu o splendoare egală cu a Soarelui, invincibil în bătălii şi cu mari realizări, el va fi, de asemenea, extrem de chipeş. O, tu, cu şolduri frumoase şi zâmbete dulci, stăpânul celor cereşti ţi-a devenit milostiv. Invocându-l, naşte un copil care va fi însăşi căminul tuturor virtuţilor Kshatriya."

**Vaisampayana a continuat**: Celebra Kunti, astfel abordată de stăpânul ei, l-a invocat pe Sakra (regele zeilor), care a venit la ea şi l-a zămislit pe cel care a fost numit ulterior Arjuna. Iar imediat ce acest copil s-a născut, o voce incorporală, puternică şi profundă ca cea a norilor şi umplând întregul cer, a spus distinct, adresându-se lui Kunti în auzul tuturor creaturilor care locuiau în acel azil: „Acest copil al tău, O, Kunti, va fi egal cu Kartavirya în energie şi cu Shiva în vitejie. Invincibil ca însuşi Sakra, el îţi va răspândi faima peste tot. Aşa cum Vishnu (cel mai tânăr dintre fiii lui Aditi) a sporit bucuria lui Aditi, tot aşa acest copil îţi va spori bucuria. Subjugând Madras, Kurus împreună cu Somakas şi poporul din Chedi, Kasi şi Karusha, el va menţine prosperitatea Kurus. (Sătul de libaţii la sacrificiul regelui Swetaketu), Agni va obţine o mare satisfacţie din grăsimea tuturor creaturilor care locuiesc în pădurile Khandava (care vor fi arse) de puterea braţelor acestuia. Acest erou puternic, învingând toţi monarhii efeminaţi ai pământului, va realiza, împreună cu fraţii săi, trei mari sacrificii. În vitejie, O, Kunti, el va fi la fel ca Jamadagnya sau Vishnu. Cel mai de seamă dintre toţi oamenii înzestraţi cu vitejie, el va dobândi o mare faimă. El îl va mulţumi în luptă (prin eroismul său) pe Sankara, zeul zeilor (Mahadeva), şi va primi de la el marea armă numită *Pasupata*. Acest fiu al tău cu braţe puternice îi va ucide, la porunca lui Indra, şi pe acei *Daityas* numiţi *Nivatakavachas*, care sunt duşmanii zeilor. El va dobândi, de asemenea, tot felul de arme celeste, iar acest taur printre oameni va recâştiga şi norocul neamului său".

Kunti auzi aceste cuvinte extraordinare, în timp ce zăcea în cameră. Şi auzind aceste cuvinte rostite atât de tare, asceţii care locuiau pe muntele cu o sută de vârfuri şi celeştii cu Indra aşezaţi în carele lor, se bucurară nespus. Sunetele tobei (invizibile) au umplut întregul cer. S-au auzit strigăte de bucurie, iar întreaga regiune a fost acoperită cu flori aruncate de agenţi invizibili. Diversele triburi de celeşti s-au adunat şi au început să-i ofere adorarea lor respectuoasă fiului lui Pritha. Fiii lui Kadru (Nagas), fiul lui Vinata, *Gandharvas*, stăpânii creaţiei şi cei şapte mari Rishis, şi anume Bharadwaja, Kasyapa, Gautama, Viswamitra, Jamadagni, Vasishtha şi ilustrul Atri, care a luminat lumea de odinioară când Soarele s-a pierdut, au venit cu toţii acolo. Şi Marichi, Angiras, Pulastya, Pulaha, Kratu, Daksha, stăpânul creaţiei, *Gandharvas* şi *Apsaras*, au venit şi ei acolo. Diversele triburi de *Apsaras*, împodobite cu ghirlande celeste şi tot felul de ornamente, şi îmbrăcate în haine fine, au venit acolo şi au dansat cu bucurie, cântând laudele lui Vibhatsu (Arjuna). În jur, marii Rishi au început să rostească formule de izbăvire. Iar Tumvuru, însoţit de Gandharvas, a început să cânte cu note încântătoare. La fel şi Bhimasena şi Ugrasena, Urnayus şi Anagha. Gopati şi

Dhritarashtra și Suryavarchas al optulea, Yugapa și Trinapa, Karshni, Nandi și Chitraratha, Salisirah al treisprezecelea, Parjanya al paisprezecelea, Kali al cincisprezecelea și Narada al șaisprezecelea din această listă, Vrihatta, Vrihaka, Karala cu sufletul mare, Brahmacharin, Vahuguna, Suvarna de mare renume, Viswavasu, Bhumanyu, Suchandra, Sam și celebrele triburi Haha și Huhu, înzestrate cu o melodie minunată a vocii, — aceşti *Gandharvas* celeşti, O, rege, au mers cu toţii acolo. Multe Apsaras ilustre, cu ochi mari, împodobite cu tot felul de ornamente, au venit acolo să danseze și să cânte. Și Anuchana și Anavadya, Gunamukhya și Gunavara, Adrika și Soma, Misrakesi și Alambusha, Marichi și Suchika, Vidyutparna și Tilottama și Ambika, Lakshmana, Kshema Devi, Rambha, Manorama, Asita, Suvahu, Supriya, Suvapuh, Pundarika, Sugandha, Surasa, Pramathini, Kamya și Saradwati, toate au dansat împreună acolo. Și Menaka, Sahajanya, Karnika, Punjikasthala, Ritusthala, Ghritachi, Viswachi, Purvachiti, celebra Umlocha, Pramlocha a zecea și Urvasi a unsprezecea, aceste dansatoare cereşti cu ochi mari, au venit acolo și au cântat în cor. Și Dharti și Aryaman și Mitra și Varuna, Bhaga și Indra, Vivaswat, Pushan, Tvastri și Parjanya sau Vishnu, aceşti doisprezece Adityas au venit acolo pentru a-l glorifica pe fiul lui Pandu. Și, O, rege, Mrigavyadha, Sarpa, celebrul Niriti, Ajaikapada, Ahivradhna, Pinakin, Dahana, Iswara, Kapalin, Sthanu și ilustrul Bhaga — aceşti unsprezece Rudras — au venit și ei acolo. Și gemenii Aswins, cei opt Vasus, puternicii Maruts, Viswedevas și Sadhyas au venit și ei acolo. Și Karkotaka, Vasuki, Kachchhapa, Kunda și marele Naga Takshaka — aceşti şerpi puternici și furioși, posedați de mari merite ascetice, au venit și ei acolo. Și Tarkshya, Arishtanemi, Garuda, Asitadvaja — aceştia și mulți alți Nagas au venit acolo, la fel și Aruna și Aruni din neamul Vinatei. Și numai marii Rishis încununați cu succesul ascetic și nimeni altcineva nu i-au văzut pe acei celestiali și alte fiinţe aşezate în carele lor sau aşteptând pe vârfurile munților. Acei cei mai buni dintre Munis, văzând acea privelişte minunată, au rămas uimiți, iar dragostea și afecțiunea lor pentru copiii lui Pandu s-au intensificat în consecință.

Celebrul Pandu, ispitit de dorința de a avea mai mulți copii, a dorit să vorbească din nou cu soția sa (pentru a invoca un alt zeu). Dar Kunti i s-a adresat, spunând: „Cei înțelepți nu aprobă o a patra naștere, chiar și într-o perioadă de suferință. Femeia care are relații sexuale cu patru bărbați diferiți este numită *Swairini* (heanton), în timp ce cea care are relații sexuale cu cinci devine o prostituată. De aceea, O, învățatule, întrucât eşti bine familiarizat cu scripturile pe această temă, de ce, amăgit de dorința de a avea descendenți, îmi spui asta, parcă uitând de poruncă?”

## SECȚIUNEA CXXIV

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: După naşterea fiilor lui Kunti și a celor o sută de fii ai lui Dhritarashtra, fiica regelui Madras i s-a adresat în particular lui Pandu, spunând: „O, ucigaș al dușmanilor, nu am nicio plângere, chiar dacă eşti neprietenos cu mine. Nu am, O, tu, cel fără păcat, nici o plângere că, deşi prin naştere sunt superioară lui Kunti, totuși sunt inferioară ei în ceea ce priveşte rangul. Nu mă întristez, O, tu, din neamul lui Kuru, că Gandhari a obținut o sută de fii. Totuși, marea mea întristare este că, în timp ce Kunti și cu mine suntem egale, eu ar trebui să fiu fără copii, în timp ce tu ar trebui să ai descendenți numai cu Kunti. Dacă fiica lui Kuntibhoja ar face în aşa fel încât eu să am descendenţi, ea mi-ar face atunci o mare favoare și ți-ar aduce și ție beneficii. Ea fiind rivala mea, simt o anumită jenă în a-i solicita vreo favoare. Dacă eşti, O, rege, binevoitor față de mine, atunci roag-o să-mi îndeplinească dorința”.

**Auzind-o, Pandu a răspuns**: „O, Madri, m-am gândit deseori la această chestiune, dar până acum am ezitat să-ți spun ceva, neştiind cum ai primi vestea. Acum că știu care sunt dorințele tale, voi depune toate eforturile pentru a le îndeplini. Cred că, dacă o voi ruga, Kunti nu va refuza.”

**Vaisampayana a continuat**: După aceasta, Pandu i s-a adresat lui Kunti în particular,

spunând: „O, Kunti, dă-mi încă nişte urmaşi pentru extinderea neamului meu şi pentru binele lumii. O, binecuvântată, fă în aşa fel încât eu, strămoşii mei şi ai tăi să avem întotdeauna tortul funerar oferit nouă. O, fă ceea ce este benefic pentru mine şi dă-mi mie şi lumii ceea ce este, într-adevăr, cel mai bun dintre beneficii. O, fă ceea ce, într-adevăr, poate fi dificil pentru tine, mişcată de dorinţa de a obţine faimă veşnică. Iată, Indra, chiar dacă a obţinut suveranitatea celor cereşti, totuşi, doar pentru faimă, aduce sacrificii. O, frumoasă, brahmanii, bine familiarizaţi cu *Vedele* şi care au obţinut merite ascetice înalte, totuşi, doar pentru faimă, se apropie cu reverenţă de maeştrii lor spirituali. La fel, toţi înţelepţii regali şi brahmanii posedaţi de bogăţie ascetică au realizat, doar pentru faimă, cele mai dificile fapte ascetice. De aceea, O, tu, cea fără de vină, salvează-o pe Madri ca pe o plută (acordându-i mijloacele de a obţine descendenţi) şi dobândeşte faimă nepieritoare făcând-o mamă de copii.”

Astfel abordată de stăpânul ei, Kunti cedă imediat şi îi spuse lui Madri: „Gândeşte-te, fără să pierzi timpul, la cineva celest, şi cu siguranţă vei obţine de la el un copil asemănător lui”. După ce reflectă câteva clipe, Madri s-a gândit la gemenii Aswini, care au venit repede la ea şi i-au dăruit doi fii gemeni, numiţi Nakula şi Sahadeva, fără egal pe pământ în ceea ce priveşte frumuseţea fizică. Imediat după naşterea lor, o voce incorporală a spus: „În ceea ce priveşte energia şi frumuseţea, aceşti gemeni îi vor depăşi chiar şi pe gemenii Aswini”. Într-adevăr, înzestraţi cu o mare energie şi frumuseţe, ei au luminat întreaga regiune.

O, rege, după ce s-au născut toţi copiii, Rishii care locuiau pe muntele cu o sută de vârfuri le-au dat binecuvântări şi le-au oficiat cu dragoste primele rituri de naştere, apoi le-au dat nume. Cel mai mare dintre copiii lui Kunti a fost numit Yudhishthira, al doilea Bhimasena, iar al treilea Arjuna. Dintre fiii lui Madri, primul născut dintre gemeni a fost numit Nakula, iar al doilea Sahadeva. Aceşti fii de seamă, născuţi la un interval de un an unul de altul, păreau să întruchipeze o perioadă de cinci ani. Regele Pandu, văzându-şi copiii de o frumuseţe cerească şi cu o energie, o forţă şi o vitejie extraordinare, precum şi cu un suflet mare, s-a bucurat nespus. Copiii au devenit mari favoriţi ai Rishilor, precum şi ai soţiilor acestora, care locuiau pe muntele cu o sută de vârfuri.

Ceva mai târziu, Pandu i-a cerut din nou lui Kunti în numele lui Madri. Abordată, O, rege, de către soţul ei în particular, Kunti a răspuns: „După ce i-am dat formula invocaţiei o singură dată, ea a reuşit, O, rege, să obţină doi fii. Dacă nu aş fi fost înşelată astfel de ea, mă tem, O, rege, că în curând mă va depăşi în numărul copiilor ei. Aceasta este, într-adevăr, calea tuturor femeilor rele. Proastă cum eram, nu ştiam că invocând zeii gemeni puteam obţine gemeni la o singură naştere. Te implor, O, rege, nu-mi mai da alte porunci. Lasă ca aceasta să fie binecuvântarea pe care mi-ai acordat-o.”

Astfel, O, rege, Pandu a avut cinci fii, zămisliţi de zeii cereşti şi înzestraţi cu o mare putere, care au trăit cu toţii pentru a dobândi o mare faimă şi a extinde neamul Kuru. Fiecare purtând pe chipul său toate semnele de bun augur, frumos ca Soma, mândru ca un leu, priceput în folosirea arcului şi cu mers, piept, inimă, ochi, gât şi vitejie de leu, aceşti oameni de seamă, asemănători cu zeii în puterea lor, au început să crească. Şi văzând cum virtuţile lor creşteau odată cu anii, marii Rishi care locuiau pe acel munte sacru acoperit de zăpadă erau plini de uimire. Şi cei cinci Pandavi şi cei o sută de fii ai lui Dhritarashtra — propagatorul neamului Kuru — au crescut rapid ca un buchet de lotuşi într-un lac.

## SECŢIUNEA CXXV

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Văzându-şi cei cinci fii frumoşi crescând în faţa lui în acea mare pădure de pe versantul fermecător al muntelui, Pandu a simţit că ultima putere a braţelor sale

renaşte încă o dată. Într-o zi de primăvară, care înnebunește toate creaturile, regele, însoțit de soția sa (Madri), a început să rătăcească prin pădure, unde fiecare copac înflorise. El a văzut în jur *Palasas* şi *Tilakas* şi *Mangoes* şi *Champakas* şi *Parihadrakas* şi *Karnikaras*, *Asokas* şi *Kesaras* şi *Atimuktas* şi *Kuruvakas*, cu roiuri de albine înnebunite zumzăind dulce în jur. Şi erau flori de *Parijatas* înflorite, cu *Kokilas* care îşi revărsau melodiile de sub fiecare crenguță, răsunând cu zumzetul dulce al albinelor negre. Şi a văzut, de asemenea, diverse alte tipuri de copaci aplecați sub greutatea florilor şi fructelor lor. Şi erau, de asemenea, multe bazine frumoase cu apă, acoperite cu sute de lotuşi parfumați. Văzând toate acestea, Pandu a simțit influența blândă a dorinței. Rătăcind ca un celest cu inima uşoară în mijlocul unui astfel de peisaj, Pandu era singur cu soția sa Madri, îmbrăcată în haine semitransparente. Şi văzând-o pe tânăra Madri îmbrăcată astfel, dorința regelui a izbucnit ca un incendiu de pădure. Şi incapabil să-şi stăpânească dorința aprinsă la vederea soției sale cu ochi ca petalele de lotus, el a fost complet copleşit. Regele a apucat-o atunci împotriva voinței ei, dar Madri, tremurând de frică, i s-a opus cu toată puterea ei. Consumată de dorință, ea a uitat totul despre nenorocirea sa. Şi, O, tu, din neamul Kuru, neîmpiedicat de frica blestemului (Rishi) şi împins de soartă, monarhul, copleşit de pasiune, a căutat cu forța îmbrățişarea Madri, ca şi cum ar fi dorit să pună capăt propriei vieți. Raționea lui, astfel amăgită de marele Distrugător însuşi, prin intoxicarea simțurilor sale, s-a pierdut odată cu viața lui. Şi regele Pandu al Kuru, cu sufletul virtuos, a cedat astfel influenței inevitabile a Timpului, în timp ce era unit în relații sexuale cu soția sa.

Atunci Madri, strângând în brațe trupul fără viață al soțului ei, a început să plângă cu voce tare. Iar Kunti, împreună cu fiii ei şi gemenii lui Madri, auzind strigătele de durere, au venit la locul unde zăcea regele în acea stare. Atunci, O, rege, Madri s-a adresat lui Kunti cu o voce plină de milă şi i-a spus: „Vino aici singură, O, Kunti, şi lasă copiii acolo". Auzind aceste cuvinte, Kunti, rugându-i pe copii să rămână, a alergat cu viteză, exclamând: „Vai de mine!" Şi văzându-i pe Pandu şi Madri întinşi pe pământ, ea a intrat în durere şi suferință, spunând: „Cu pasiunile sub control complet, acest erou, O, Madri, a fost tot timpul supravegheat de mine cu grijă. Cum a uitat el blestemul lui Rishi şi s-a apropiat de tine cu dorință aprinsă? O, Madri, acest om de seamă ar fi trebuit să fie protejat de tine. De ce l-ai ispitit să se retragă în singurătate? Mereu melancolic la gândul blestemului lui Rishi, cum a ajuns să fie vesel alături de tine în singurătate? O, prințesă din Valhika, mai norocoasă decât mine, eşti cu adevărat de invidiat, căci ai văzut chipul stăpânului nostru luminat de bucurie şi fericire."

**Kunti a spus atunci**: "Eu sunt cea mai în vârstă dintre soțiile sale; meritul religios principal trebuie să fie al meu. De aceea, O, Madri, nu mă împiedica să realizez ceea ce trebuie realizat. Trebuie să-l urmez pe stăpânul nostru în tărâmul morților. Ridică-te, O, Madri, şi dă-mi trupul lui. Creşte tu acești copii." **Madri a răspuns, zicând**: „Îl țin încă strâns pe stăpânul nostru şi nu i-am permis să plece; de aceea, îl voi urma. Pofta mea nu a fost potolită. Tu eşti sora mea mai mare, O, lasă-mă să am aprobarea ta. Acest prinț al Bharata, cel mai important dintre ei, s-a apropiat de mine, dorind să aibă relații sexuale. Apetitul său neîmplinit, nu ar trebui să-l urmez în tărâmul lui Yama pentru a-l satisface? O, venerată, dacă voi supraviețui ție, este sigur că nu voi putea să-ți cresc copiii ca şi cum ar fi ai mei. Nu voi păcătui din această cauză? Dar tu, O, Kunti, vei putea să-mi creşti fiii ca şi cum ar fi ai tăi. Regele, căutându-mă cu dorință, a plecat în tărâmul spiritelor; de aceea, trupul meu ar trebui să fie ars împreună cu al lui. O, venerată soră, nu-mi refuza aprobarea pentru ceea ce mi se pare potrivit. Tu vei creşte cu siguranță copiii cu grijă. Asta mi-ar fi foarte pe plac. Nu am altă îndrumare de dat!"

**Vaisampayana a continuat**: „După ce a spus aceasta, fiica regelui din Madras, soția lui Pandu, s-a urcat pe rugul funerar al stăpânului ei, acel taur printre oameni."

# SECȚIUNEA CXXVI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Zeii Rishi, înțelepți în sfaturi, văzând moartea lui Pandu, s-au consultat între ei și au spus: ”Virtuosul și renumitul rege Pandu, abandonând atât suveranitatea, cât și regatul, a venit aici pentru a practica austerități ascetice și s-a resemnat să trăiască alături de asceții care locuiau pe acest munte. El s-a înălțat astfel la ceruri, lăsându-și soția și fiii mici în grija noastră. Datoria noastră este acum să ne întoarcem în regatul său cu acești urmași ai săi și cu soția sa.”

**Vaisampayana a continuat**: Atunci acei Rishi cu inimi mărețe, asemănători zeilor și încununați cu succesul ascetic, chemându-se unii pe alții, au hotărât să meargă la Hastinapura cu copiii lui Pandu în frunte, dorind să-i încredințeze lui Bhishma și Dhritarashtra. Asceții au pornit în acel moment, luând cu ei copiii, pe Kunti și cele două cadavre. Și deși neobișnuită cu munca grea toată viața ei, afectuoasa Kunti considera acum ca fiind foarte scurtă călătoria lungă pe care trebuia să o întreprindă. Ajunsă la Kurujangala în scurt timp, ilustra Kunti s-a prezentat la poarta principală. Asceții au însărcinat apoi pe hamali să-l informeze pe rege despre sosirea lor. Oamenii au dus mesajul în grabă la curte. Iar cetățenii din Hastinapura, auzind de sosirea a mii de *Charanas* și *Munis*, au fost cuprinși de uimire. Și la scurt timp după răsăritul soarelui, au început să iasă în număr mare, împreună cu soțiile și copiii lor, pentru a-i vedea pe acei asceți. Așezați în tot felul de vehicule și mijloace de transport, mii de Kshatriya împreună cu soțiile lor și Brahmana împreună cu soțiile lor au ieșit. Și mulțimea de Vaisya și Sudra era la fel de mare cu această ocazie. Adunarea numeroasă era foarte pașnică, pentru că toate inimile erau înclinate spre pietate. Au ieșit și Bhishma, fiul lui Santanu, și Somadatta sau Valhika și înțeleptul regal (Dhritarashtra) înzestrat cu viziunea cunoașterii și Vidura însuși și venerabila Satyavati și ilustra prințesă din Kosala și Gandhari însoțită de celelalte doamne ale casei regale. Și cei o sută de fii ai lui Dhritarashtra, împodobiți cu diverse ornamente, au ieșit și ei.

Kauravas, însoțiți de preotul lor, i-au salutat pe Rishis plecând capul și au luat loc în fața lor. Cetățenii i-au salutat și ei pe asceți și s-au închinat în fața lor atingând pământul, apoi au luat loc acolo. Apoi Bhishma, aducând liniștea în acea mulțime numeroasă, i-a venerat pe acești asceți, oferindu-le apă pentru a-și spăla picioarele și *Arghya*, conform obiceiului. După ce a făcut acest lucru, le-a vorbit despre suveranitate și regat. Apoi, cel mai bătrân dintre asceți, cu părul încâlcit și șoldurile acoperite cu piele de animal, s-a ridicat și, cu acordul celorlalți Rishi, a vorbit astfel: „Cu toții știți că cel care deținea suveranitatea Kurus, numit rege Pandu, după ce a abandonat plăcerile lumii, s-a retras să locuiască pe muntele cu o sută de vârfuri. El a adoptat modul de viață *Brahmacharya*, dar, dintr-un scop necunoscut pe care zeii îl au în vedere, fiul său cel mai mare, Yudhishthira, s-a născut acolo, conceput de însuși Dharma. Apoi, acel ilustru rege a obținut de la Vayu acest alt fiu — cel mai important dintre toți oamenii puternici — numit Bhima. Celălalt fiu, conceput de Indra cu Kunti, este Dhananjaya, ale cărui realizări vor umili toți arcașii din lume. Priviți din nou acești tigri printre oameni, puternici în folosirea arcului, copiii gemeni concepuți de Madri cu gemenii Aswini. Ducând o viață dreaptă de *Vanaprastha* în pădure, ilustrul Pandu a reînviat astfel linia aproape dispărută a bunicului său. Nașterea, creșterea și studiile vedice ale acestor copii ai lui Pandu vă vor oferi, fără îndoială, o mare bucurie. Aderând cu fermitate la calea celor virtuoși și înțelepți și lăsând în urmă acești copii, Pandu a plecat de aici în urmă cu șaptesprezece zile. Soția sa, Madri, văzându-l așezat pe rugul funerar și pe punctul de a fi consumat de flăcări, s-a urcat și ea pe același rug și, sacrificându-și astfel viața, a plecat împreună cu stăpânul ei în regiunea rezervată soțiilor caste. Îndepliniți acum toate ritualurile care trebuie efectuate în beneficiul lor. Acestea sunt (porțiunile nearse) ale trupurilor lor. Aici sunt și copiii lor — acești opresori ai dușmanilor — împreună cu mama lor. Să fie primiți acum cu onorurile cuvenite. După încheierea primelor ritualuri în cinstea morților, să se îndeplinească primul *Sraddha*

(*sapindakarana*) anual pentru virtuosul Pandu, care a fost întotdeauna susținătorul demnității Kurus, cu scopul de a-l instala oficial printre Pitris."

**Vaisampayana a continuat**: „Asceții împreună cu *Guhyakas*, după ce au spus aceasta celor din Kurus, au dispărut instantaneu din fața ochilor oamenilor. Și văzând că Rishii și *Siddhii* au dispărut astfel din fața lor, ca niște forme vaporoase care apar și dispar pe cer, cetățenii, plini de uimire, s-au întors la casele lor."

## SECȚIUNEA CXXVII

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a continuat**: Dhritarashtra a spus atunci: „O, Vidura, sărbătorește ceremoniile funerare ale acelui leu printre regi, adică Pandu, și ale Madri, în stil regal. Pentru binele sufletelor lor, distribuie vite, haine, pietre prețioase și diverse feluri de bogății, fiecare primind cât cere. Fă aranjamentele necesare pentru ca Kunti să îndeplinească ultimele rituri funerare pentru Madri într-un stil care să-i fie pe plac. Și să fie înfășurat cu grijă trupul lui Madri, astfel încât nici Soarele, nici Vayu (zeul vântului) să nu-l poată vedea. Nu plânge pentru Pandu, care era fără păcat. El a fost un rege vrednic și a lăsat în urmă cinci fii eroici, egali cu zeii înșiși."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Vidura, O Bharata, spunând „Așa să fie", după consultarea cu Bhishma, a stabilit un loc sacru pentru ritualurile funerare ale lui Pandu. Preoții familiei au părăsit orașul fără întârziere, luând cu ei focul sacru aprins, alimentat cu unt clarificat și parfumat cu acesta. Apoi prietenii, rudele și adepții, învelind-o în pânză, au împodobit trupul monarhului cu flori de sezon și au stropit-o cu diverse parfumuri excelente. De asemenea, au împodobit sicriul cu ghirlande și draperii bogate. Apoi, așezând trupul acoperit al regelui alături de cel al reginei pe acel sicriu excelent împodobit atât de strălucitor, l-au pus să fie purtat pe umeri. Cu umbrela albă (de stat) ținută deasupra sicriului, cu cozi de iac fluturând și sunete de diverse instrumente muzicale, întreaga scenă arăta strălucitoare și grandioasă. Sute de oameni au început să împartă pietre prețioase mulțimii cu ocazia ritualurilor funerare ale regelui. În cele din urmă, pentru marea ceremonie au fost aduse niște veșminte frumoase, umbrele albe și cozi de iac mai mari. Preoții îmbrăcați în alb mergeau în fruntea procesiunii, turnând libații de unt clarificat pe focul sacru care ardea într-un vas ornamental. Și brahmanii, și kshatriyii, și vaisyii, și sudrii, cu miile, au urmat pe regele decedat, plângând cu voce tare în aceste accente: „O, prințe, unde te duci, lăsându-ne în urmă și făcându-ne să ne simțim abandonați și nefericiți pentru totdeauna?" Și Bhishma, și Vidura, și Pandavii, de asemenea, plângeau cu voce tare. În cele din urmă, au ajuns într-o pădure romantică de pe malurile Gangei. Acolo au așezat sicriul pe care zăceau prințul sincer și curajos și soția sa. Apoi au adus apă în multe vase de aur, au spălat trupul prințului, uns înainte cu mai multe feluri de pastă parfumată, și l-au uns din nou cu pastă de santal. Apoi l-au îmbrăcat într-o rochie albă făcută din țesături indigene. Și cu noul costum îmbrăcat, regele părea că era viu și doar dormea pe un pat scump.

Când și celelalte ceremonii funerare s-au încheiat în conformitate cu instrucțiunile preoților, Kauravas au dat foc cadavrelor regelui și reginei, aducând lotuși, pastă de santal și alte substanțe parfumate pe rug.

Apoi, văzând cadavrele în flăcări, Kausalya a izbucnit: „O, fiul meu, fiul meu!" și a căzut leșinată la pământ. Văzând-o căzută, cetățenii și locuitorii provinciilor au început să plângă de durere și afecțiune pentru regele lor. Păsările cerului și fiarele câmpului au fost mișcate de lamentațiile lui Kunti. Bhishma, fiul lui Santanu, înțeleptul Vidura și ceilalți care se aflau acolo au devenit de neconsolat.

Plângând astfel, Bhishma, Vidura, Dhritarashtra, Pandava şi doamnele Kuru au îndeplinit ceremonia funerară a regelui. Şi când toate acestea s-au terminat, oamenii, plini de durere, au început să-i consoleze pe fiii îndureraţi ai lui Pandu. Iar Pandava şi prietenii lor au început să doarmă pe pământ. Văzând acest lucru, brahmanii şi ceilalţi cetăţeni au renunţat şi ei la paturile lor. Tineri şi bătrâni, toţi cetăţenii au jelit pentru fiii regelui Pandu şi au petrecut douăsprezece zile în doliu alături de Pandava plângând.

## SECŢIUNEA CXXVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Bhishma şi Kunti, împreună cu prietenii lor, au sărbătorit *Sraddha*-ul monarhului decedat şi au oferit *Pinda*. Şi au ospătat Kauravas şi mii de Brahmanas, cărora le-au dăruit şi pietre preţioase şi pământuri. Apoi cetăţenii s-au întors la Hastinapura cu fiii lui Pandu, acum că fuseseră curăţaţi de impuritatea legată de moartea tatălui lor. Toţi au început să plângă pentru regele plecat. Părea că şi-ar fi pierdut unul dintre ai lor.

Când *Sraddha* a fost sărbătorit în modul menţionat mai sus, venerabilul Vyasa, văzând toţi supuşii cufundaţi în durere, i-a spus într-o zi mamei sale, Satyavati: „Mamă, zilele noastre de fericire au trecut şi au venit zile de nenorocire. Păcatul începe să crească zi de zi. Lumea a îmbătrânit. Imperiul Kauravas nu va mai dăinui din cauza nedreptăţii şi opresiunii. Du-te în pădure şi dedică-te contemplării prin yoga. De acum înainte, societatea va fi plină de înşelăciune şi nedreptate. Faptele bune vor înceta. Nu asista la anihilarea neamului tău, în bătrâneţea ta.”

Acceptând cuvintele lui Vyasa, Satyavati intră în apartamentele interioare şi se adresă norei sale, spunând: „O, Ambika, am auzit că, din cauza faptelor nepoţilor tăi, dinastia Bharata şi supuşii ei vor pieri. Dacă îmi permiţi, aş vrea să merg în pădure cu Kausalya, atât de îndurerată de pierderea fiului ei.” O, rege, spunând acestea, regina, după ce a cerut permisiunea lui Bhishma, s-a dus în pădure. Ajunsă acolo cu cele două nurori ale sale, s-a angajat într-o profundă contemplare şi, la momentul potrivit, şi-a părăsit trupul şi s-a înălţat la cer.

**Vaisampayana a continuat**: Apoi, fiii regelui Pandu, după ce au trecut prin toate ritualurile de purificare prescrise în *Vede*, au început să crească în stil princiar în casa tatălui lor. Ori de câte ori se jucau cu fiii lui Dhritarashtra, superioritatea lor în ceea ce priveşte forţa devenea evidentă. În viteză, în lovirea obiectelor vizate, în consumul de alimente şi în împrăştierea prafului, Bhimasena îi învingea pe toţi fiii lui Dhritarashtra. Fiul zeului Vântului îi trăgea de păr şi îi punea să se bată între ei, râzând tot timpul. Şi Vrikodara îi învingea cu uşurinţă pe acei o sută unu copii plini de energie, ca şi cum ar fi fost unul singur în loc de o sută unu. Al doilea Pandava obişnuia să-i apuce de păr, să-i arunce la pământ şi să-i târască pe pământ. Din această cauză, unii aveau genunchii rupţi, alţii capul, iar alţii umerii. Tânărul, ţinând uneori zece dintre ei, îi îneca în apă, până când erau aproape morţi. Când fiii lui Dhritarashtra se urcau în crengile unui copac pentru a culege fructe, Bhima obişnuia să scuture copacul, lovindu-l cu piciorul, astfel încât fructele şi culegătorii de fructe cădeau în acelaşi timp. De fapt, acei prinţi nu se puteau compara cu Bhima în lupte, în viteză sau în îndemânare. Bhima obişnuia să-şi etaleze forţa chinuindu-i astfel din copilărie, dar nu din răutate.

Văzând aceste minunate demonstraţii ale puterii lui Bhima, puternicul Duryodhana, fiul cel mare al lui Dhritarashtra, a început să nutrească ostilitate faţă de el. Şi răul şi nedreptul Duryodhana, din ignoranţă şi ambiţie, s-a pregătit pentru un act păcătos. El s-a gândit: „Nu există niciun alt individ care să se poată compara cu Bhima, al doilea fiu al lui Pandu, în ceea ce priveşte vitejia. Va trebui să-l distrug prin şiretlicuri. Singur, Bhima ne provoacă pe toţi la luptă. Prin urmare, când va adormi în grădină, îl voi arunca în curentul Gangei. După aceea, închizându-i pe fratele său mai mare, Yudhishthira, şi pe fratele său mai mic, Arjuna, voi domni ca rege unic, fără să

fiu deranjat”. Hotărât astfel, răul Duryodhana era mereu în căutarea unei ocazii de a-i face rău lui Bhima. Și, O, Bharata, în cele din urmă, într-un loc frumos numit Pramanakoti, pe malurile Gangei, el a construit un palat decorat cu draperii din pânză groasă și alte materiale scumpe. El a construit acest palat pentru a se distra în apă și l-a umplut cu tot felul de lucruri distractive și bucate alese. Steaguri vesele fluturau în vârful acestei reședințe. Numele casei era „casa sporturilor acvatice”. Bucătari pricepuți pregăteau diverse feluri de mâncare. Când totul a fost gata, ofițerii i-au dat de știre lui Duryodhana. Atunci, prințul răuvoitor le-a spus Pandavilor: „Să mergem cu toții pe malurile Gangei, împodobite cu copaci și încoronate cu flori, și să ne distrăm acolo în apă”. Și după ce Yudhishthira a fost de acord cu acest lucru, fiii lui Dhritarashtra, luându-i pe Pandavi cu ei, au urcat pe elefanți de talie mare, născuți la țară, și în care de luptă asemănătoare cu orașe, și au părăsit metropola.

Ajuns la locul respectiv, prinții și-au concediat însoțitorii și, admirând frumusețea grădinilor și a păduricilor, au intrat în palat, ca niște lei care intră în peșterile lor din munți. Odată intrați, au văzut că arhitecții tencuiseră frumos pereții și tavanele, iar pictorii le pictaseră minunat. Ferestrele arătau foarte grațios, iar fântânile artificiale erau splendide. Aici și acolo erau bazine cu apă limpede în care înfloreau păduri de lotuși. Malurile erau împodobite cu diverse flori a căror parfum umplea atmosfera. Kauravas și Pandavas s-au așezat și au început să se bucure de lucrurile care le erau oferite. S-au angajat în jocuri și au început să schimbe bucăți de mâncare între ei. Între timp, răul Duryodhana amestecase o otravă puternică într-o cantitate de mâncare, cu scopul de a-l omorî pe Bhima. Tânărul rău, care avea nectar în limbă și un brici în inimă, se ridică în cele din urmă și, într-un mod prietenos, îl hrăni pe Bhima cu acea mâncare otrăvită și, considerându-se norocos că își atinsese scopul, era extrem de bucuros în sufletul său. Apoi, fiii lui Dhritarashtra și Pandu s-au angajat împreună cu veselie în jocuri în apă. După ce și-au terminat jocurile, s-au îmbrăcat în haine albe și s-au împodobit cu diverse ornamente. Obosiți de joacă, seara au simțit nevoia să se odihnească în casa de plăceri din grădină. După ce i-a pus pe ceilalți tineri să facă exerciții în apă, puternicul al doilea Pandava era extrem de obosit. Așa că, ridicându-se din apă, s-a întins pe pământ. Era obosit și sub influența otrăvii. Iar aerul răcoros a contribuit la răspândirea otrăvii în tot corpul său, astfel încât și-a pierdut imediat cunoștința. Văzând acest lucru, Duryodhana l-a legat cu funii din tufișuri și l-a aruncat în apă. Fiul insensibil al lui Pandu s-a scufundat până a ajuns în regatul Naga. *Nagas*, înzestrați cu colți care conțineau venin virulent, l-au mușcat cu miile. Otravă vegetală, amestecată în sângele fiului zeului Vântului, a fost neutralizată de veninul șarpelui. Șerpii l-au mușcat peste tot, cu excepția pieptului, a cărui piele era atât de dură încât colții lor nu au putut să o penetreze.

Când și-a recăpătat cunoștința, fiul lui Kunti și-a rupt legăturile și a început să apese șerpii sub pământ. Cei rămași au fugit să-și salveze viața și **s-au dus la regele lor, Vasuki, spunându-i**: „O, rege al șerpilor, un om s-a înecat sub apă, legat cu funii din tufișuri; probabil că a băut otravă. Căci când a căzut printre noi, era inconștient. Dar când am început să-l mușcăm, și-a revenit în fire, și rupându-și legăturile, a început să se arunce asupra noastră. Maiestate, vă rugăm să aflați cine este.”

Atunci Vasuki, în conformitate cu rugăciunea *Nagas* inferiorilor, s-a dus la locul respectiv și l-a văzut pe Bhimasena. Printre șerpi se afla unul numit Aryaka. El era bunicul tatălui lui Kunti. Stăpânul șerpilor și-a văzut ruda și l-a îmbrățișat. Apoi, Vasuki, aflând totul, a fost mulțumit de Bhima și i-a spus lui Aryaka cu satisfacție: „Cum să-l mulțumim? Să-i dăm bani și pietre prețioase din belșug.”

Auzind cuvintele lui Vasuki, **Aryaka a spus**: „O, rege al șerpilor, când Majestatea Ta este mulțumită de el, nu mai are nevoie de bogăție! Permite-i să bea din *rasakunda* (vasele cu nectar) și astfel să dobândească o forță nemăsurată. În fiecare dintre aceste vase se află forța a o mie de elefanți. Lasă-l pe acest prinț să bea cât poate.”

Regele șerpilor și-a dat consimțământul. Și șerpii au început ritualurile de bun augur. Apoi, purificându-se cu grijă, Bhimasena, cu fața spre est, a început să bea nectar. Dintr-o singură răsuflare, a golit conținutul unui întreg vas și, în acest fel, a golit opt vase succesive, până când s-a săturat. În cele din urmă, șerpii i-au pregătit un pat excelent, pe care s-a întins confortabil.

## SECȚIUNEA CXXIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Între timp, Kauravas și Pandavas, după ce s-au distrat acolo, au plecat, fără Bhima, spre Hastinapura, unii călare pe cai, alții călare pe elefanți, iar alții preferând carele și alte mijloace de transport. Și pe drum își spuneau unii altora: „Poate că Bhima a plecat înaintea noastră”. Iar răul Duryodhana se bucura în sinea lui că Bhima lipsea și a intrat în oraș împreună cu frații săi, plin de bucurie.

Virtuosul Yudhishthira, el însuși necunoscător al viciului și răutății, îi considera pe ceilalți la fel de cinstiți ca și el. Fiul cel mare al lui Pritha, plin de dragoste frățească, s-a dus la mama sa și, după ce i s-a închinat, i-a spus: „O, mamă, a venit Bhima? O, bună mamă, nu-l găsesc aici. Unde o fi plecat? L-am căutat mult timp peste tot în grădini și în pădurile frumoase, dar nu l-am găsit nicăieri. În cele din urmă, am crezut că eroicul Bhima ne-a precedat pe toți. O, ilustră doamnă, am venit aici cu mare îngrijorare. Ajuns aici, unde s-a dus? L-ai trimis undeva? O, spune-mi, sunt plin de îndoieli cu privire la puternicul Bhima. El dormea și nu a venit. Concluzionez că nu mai este.”

Auzind aceste cuvinte ale foarte inteligentului Yudhishthira, Kunti a țipat, alarmată, și a spus: „Dragă fiu, nu l-am văzut pe Bhima. Nu a venit la mine. O, întoarce-te repede și caută-l împreună cu frații tăi.”

După ce i-a spus asta fiului ei cel mare, în suferință, ea l-a chemat pe Vidura și i-a spus: „O, ilustru *Kshattri*, Bhimasena a dispărut! Unde s-a dus? Ceilalți frați s-au întors cu toții din grădini, numai Bhima, cel cu brațele puternice, nu s-a întors acasă! Duryodhana nu-l place. Kaurava este viclean, răutăcios, meschin și imprudent. El râvnește în mod deschis tronul. Mă tem că, într-un acces de furie, l-ar fi putut ucide pe dragul meu. Acest lucru mă întristează profund, într-adevăr, îmi arde inima.”

**Vidura a răspuns**: „Binecuvântată doamnă, nu spune asta! Protejează-ți cu grijă ceilalți fii. Dacă răul Duryodhana va fi acuzat, ar putea să-ți ucidă ceilalți fii. Marele înțelept a spus că toți fiii tăi vor avea o viață lungă. Prin urmare, Bhima se va întoarce cu siguranță și îți va bucura inima.”

**Vaisampayana a continuat**: Înțeleptul Vidura, după ce i-a spus aceasta lui Kunti, s-a întors la locuința sa, în timp ce Kunti, cuprinsă de o mare neliniște, a rămas acasă cu copiii ei.

Între timp, Bhimasena s-a trezit din somn în a opta zi și s-a simțit nemăsurat de puternic, ca urmare a faptului că nectarul pe care îl băuse fusese digerat în totalitate. Văzându-l treaz, *Nagas* au început să-l consoleze și să-l încurajeze, spunând: „O, tu, cel cu brațe puternice, lichiorul care dă putere pe care l-ai băut îți va da puterea a zece mii de elefanți! Nimeni nu va mai putea să te învingă în luptă. O, taur al neamului Kuru, scaldă-te în această apă sfântă și de bun augur și întoarce-te acasă. Frații tăi sunt neliniștiți din cauza ta.”

Atunci Bhima s-a purificat cu o baie în acele ape și, îmbrăcat în haine albe și ghirlande de flori de aceeași culoare, a mâncat din *paramanna* (budincă de orez și zahăr) oferită lui de *Nagas*. Apoi, acel opresor al tuturor dușmanilor, îmbrăcat în ornamente celeste, a primit adorarea și binecuvântările șerpilor și, salutându-i în schimb, s-a ridicat din regiunea inferioară. Ridicându-l pe

Pandava cu ochi de lotus de sub ape, *Nagas* l-au așezat în aceleași grădini în care se jucase și au dispărut din fața lui.

Puternicul Bhimasena, ajuns pe suprafața pământului, a alergat cu viteză spre mama sa. Și, închinându-se în fața ei și a fratelui său mai mare, și mirosind capetele fraților săi mai mici, acel opresor al tuturor dușmanilor a fost îmbrățișat de mama sa și de fiecare dintre acei tauri printre oameni. Având afecțiune unul față de celălalt, toți au exclamat în repetate rânduri: „Ce bucurie avem astăzi, o, ce bucurie!"

Apoi Bhima, înzestrat cu mare putere și vitejie, le-a povestit fraților săi totul despre răutatea lui Duryodhana și despre întâmplările norocoase și nefericite care i s-au întâmplat în lumea Șerpilor. Atunci **Yudhishthira a spus**: „Păstrați tăcerea în privința aceasta. Nu vorbi nimănui despre asta. De astăzi, protejați-vă cu grijă unul pe altul". Avertizați astfel de către dreptul Yudhishthira, toți, împreună cu Yudhishthira însuși, au devenit foarte vigilenți din acea zi. Și pentru ca fiii lui Kunti să nu cadă în neglijență, Vidura le oferea continuu sfaturi înțelepte.

Ceva mai târziu, Duryodhana a amestecat din nou în mâncarea lui Bhima o otravă proaspătă, virulentă și foarte mortală. Dar Yuyutsu (fiul lui Dhritarashtra cu o soție Vaisya), mișcat de prietenia sa pentru Pandavi, i-a informat despre acest lucru. Vrikodara, însă, a înghițit-o fără ezitare și a digerat-o complet. Și, deși virulentă, otrava nu a avut niciun efect asupra lui Bhima.

Când acea otravă teribilă destinată distrugerii lui Bhima nu și-a atins scopul, Duryodhana, Kama și Sakuni, fără a renunța la planul lor malefic, au recurs la numeroase alte stratageme pentru a-i ucide pe Pandavi. Și deși fiecare dintre aceste stratageme era pe deplin cunoscută de Pandavi, totuși, în conformitate cu sfatul lui Vidura, ei și-au stăpânit indignarea.

Între timp, regele (Dhritarashtra), văzând că prinții Kuru își petreceau timpul în trândăvie și deveneau obraznici, l-a numit pe Gautama ca preceptorul lor și i-a trimis la el pentru instruire. Născut din crengile unui tufiș, Gautama era bine pregătit în *Vede* și sub îndrumarea lui (numit și Kripa) prinții Kuru au început să învețe folosirea armelor."

## SECȚIUNEA CXXX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Janamejaya a spus**: „O, Brahmana, se cuvine să-mi povestești totul despre nașterea lui Kripa. Cum a apărut el din crengile unui tufiș? De unde și-a procurat armele?"

**Vaisampayana a spus**: O, rege, marele înțelept Gautama avea un fiu pe nume Saradwat. Acest Saradwat s-a născut cu săgeți (în mână). O, opresor al dușmanilor, fiul lui Gautama a dat dovadă de o mare aptitudine pentru studiul științei armelor, dar nu și pentru alte științe. Saradwat și-a dobândit toate armele prin acele austerități prin care brahmanii în viața de student dobândesc cunoștințele *Vedelor.* Gautama (fiul lui Gotama), prin aptitudinea sa pentru știința armelor și prin austeritatea sa, l-a făcut chiar pe Indra să se teamă foarte mult de el. Atunci, O, tu, din neamul lui Kuru, șeful zeilor a chemat o fecioară cerească numită Janapadi și a trimis-o la Gautama, spunându-i: „Fă tot ce poți pentru a-l distrage pe Gautama de la asceza sa". Ajunsă în fermecătorul refugiu al lui Saradwat, fecioara a început să-l ispitească pe ascetul înarmat cu arc și săgeți. Văzând-o pe Apsara, cu o frumusețe fără egal pe pământ, singură în pădure și îmbrăcată într-o singură bucată de pânză, ochii lui Saradwat s-au mărit de încântare. La vederea fecioarei, arcul și săgețile i-au alunecat din mână și tot corpul i s-a cutremurat de emoție; dar, posedând tărie ascetică și putere sufletească, înțeleptul a adunat suficientă răbdare pentru a rezista ispitei. Totuși, agitația mentală bruscă i-a provocat o emisie inconștientă de fluid vital. Lăsând în urmă arcul, săgețile și pielea de

cerb, a plecat, fugind de *Apsara*. Cu toate acestea, fluidul său vital, căzând pe un tufiș, s-a împărțit în două părți, din care au izvorât doi copii gemeni.

Și s-a întâmplat că un soldat care îl însoțea pe regele Santanu în timp ce monarhul era la vânătoare în pădure, a dat peste gemeni. Văzând arcul, săgețile și pielea de cerb pe pământ, s-a gândit că ar putea fi copiii unui brahman priceput în știința armelor. Hotărând astfel, el a luat copiii împreună cu arcul și săgețile și i-a arătat regelui ceea ce găsise. Văzându-i, regele a fost mișcat de milă și, spunând: „Să devină aceștia copiii mei", i-a dus la palatul său. Apoi, primul dintre oameni, Santanu, fiul lui Pratipa, după ce i-a adus pe gemenii lui Gautama în casa sa, a îndeplinit pentru ei ritualurile religioase obișnuite. A început să-i crească și i-a numit *Kripa* și *Kripi*, făcând aluzie la faptul că i-a crescut din milă (Kripa). Fiul lui Gotama, după ce și-a părăsit fostul azil, și-a continuat studiul științei armelor cu multă seriozitate. Prin intuiția sa spirituală, a aflat că fiul și fiica sa se aflau în palatul lui Santanu. Atunci s-a dus la monarh și i-a povestit totul despre descendența sa. Apoi l-a învățat pe Kripa cele patru ramuri ale științei armelor și diverse alte ramuri ale cunoașterii, inclusiv toate misterele și detaliile ascunse ale acestora. În scurt timp, Kripa a devenit un profesor eminent al științei (armelor). Și cei o sută de fii ai lui Dhritarashtra, Pandavii împreună cu Yadavii, Vrishnii și mulți alți prinți din diferite țări au început să primească lecții de la el în această știință.

## SECȚIUNEA CXXXI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Dorind să le ofere nepoților săi o educație superioară, Bhishma era în căutarea unui profesor plin de energie și priceput în știința armelor. Hotărând, O, șef al Bharatas, că nimeni care nu era înzestrat cu o mare inteligență, nimeni care nu era ilustru sau un maestru perfect în știința armelor, nimeni care nu avea o putere divină, nu ar trebui să fie instructorul prinților Kuru, fiul lui Ganga, O, tigru printre oameni, i-a pus pe Pandavi și pe Kauravas sub îndrumarea fiului lui Bharadwaja, inteligentul Drona, priceput în toate *Vedele*. Mulțumit de primirea pe care i-a făcut-o marele Bhishma, cel mai priceput dintre toți oamenii în arta războiului, și anume ilustrul Drona, renumit în întreaga lume, i-a acceptat pe prinți ca elevi ai săi. Și Drona i-a învățat știința războiului în toate ramurile sale. Și, O, monarhule, atât Kauravas, cât și Pandavas, înzestrați cu o forță nemăsurată, au devenit în scurt timp pricepuți în folosirea tuturor tipurilor de arme.

**Janamejaya a întrebat**: „O, Brahmana, cum s-a născut Drona? Cum și de unde a dobândit armele sale? Cum și de ce a venit la Kuru? Al cui fiu era el, dotat cu atâta energie? Și, cum s-a născut fiul său Aswatthaman, cel mai priceput dintre toți în arta războiului? Doresc să aud toate acestea! Te rog, povestește-mi în detaliu."

**Vaisampayana a spus**: La izvorul Gangei locuia un mare înțelept numit Bharadwaja, care respecta neîncetat cele mai stricte jurăminte. Într-o zi, cu mult timp în urmă, intenționând să celebreze sacrificiul *Agnihotra*, el s-a dus împreună cu mulți mari Rishi la Ganga pentru a-și face abluțiunile. Ajuns la malul râului, a văzut-o pe Ghritachi însăși, acea *Apsara* înzestrată cu tinerețe și frumusețe, care ajunsese acolo puțin mai devreme. Cu o expresie de mândrie pe chip, amestecată cu o atitudine voluptuoasă și leneșă, domnișoara s-a ridicat din apă după ce și-a terminat abluțiunile. Și, în timp ce pășea ușor pe mal, hainele ei, care erau largi, s-au dezordonat. Văzând-o dezordonată, înțeleptul a fost cuprins de o dorință arzătoare. În clipa următoare, fluidul său vital a ieșit, ca urmare a violenței emoției sale. Rishi l-a păstrat imediat într-un vas numit *drona*. Apoi, O, rege, Drona a ieșit din fluidul păstrat astfel în vasul înțeleptului Bharadwaja. Și copilul astfel născut a studiat toate *Vedele* și ramurile lor. Înainte de aceasta, Bharadwaja, de mare vitejie și cel mai de seamă dintre cei care posedau cunoștințe despre arme, îi comunicase ilustrului Agnivesa cunoștințele despre arma numită *Agneya*. O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, Rishi (Agnivesa) născut din foc îi comunica acum cunoștințele despre acea mare armă lui Drona, fiul învățătorului său.

Era odată un rege numit Prishata, care era un mare prieten al lui Bharadwaja. În acea perioadă, Prishata a avut un fiu, pe nume Drupada. Şi acel taur dintre Kshatriya, adică Drupada, fiul lui Prishata, obişnuia să vină în fiecare zi la schitul lui Bharadwaja pentru a se juca cu Drona şi a studia în compania lui. O, monarhule, când Prishata a murit, acest Drupada cu braţe puternice a devenit rege al Panchalasului de nord. În acea perioadă, ilustrul Bharadwaja s-a înălţat şi el la ceruri. Drona a continuat să locuiască în schitul tatălui său şi s-a dedicat austerităţilor ascetice. După ce a devenit versat în *Vede* şi ramurile sale şi după ce şi-a ars toate păcatele prin asceză, celebrul Drona, ascultător de poruncile tatălui său şi mişcat de dorinţa de a avea urmaşi, s-a căsătorit cu Kripi, fiica lui Saradwat. Şi această femeie, mereu angajată în fapte virtuoase şi în *Agnihotra*, şi în cele mai aspre penitenţe, a obţinut un fiu numit Aswatthaman. Imediat ce Aswatthaman s-a născut, a nechezat ca armăsarul (celest) Ucchaihsravas. Auzind acel strigăt, o fiinţă invizibilă din ceruri a spus: „Vocea acestui copil, ca nechezatul unui cal, a fost auzită peste tot”. Prin urmare, copilul va fi cunoscut sub numele de Aswatthaman (cel cu voce de cal). Fiul lui Bharadwaja (Drona) era extrem de bucuros că a obţinut acel copil. Continuând să locuiască în acea mănăstire, s-a dedicat studiului ştiinţei armelor.

O, rege, cam în acea perioadă Drona a auzit că ilustrul brahman Jamadagnya, ucigaşul duşmanilor, cel mai de seamă dintre toţi mânuitorii de arme, versat în toate tipurile de cunoaştere, şi-a exprimat dorinţa de a-şi dărui toată averea brahmanilor. Auzind despre cunoştinţele lui Rama în domeniul armelor şi despre armele sale celeste, Drona şi-a îndreptat atenţia asupra lor, precum şi asupra cunoştinţelor de moralitate pe care le poseda Rama. Apoi, Drona, cel cu braţe puternice, înzestrat cu înalte virtuţi ascetice, însoţit de discipoli care erau cu toţii devotaţi jurămintelor ascetice, a pornit spre munţii Mahendra. Ajuns la Mahendra, fiul lui Bharadwaja, înzestrat cu merite ascetice înalte, l-a văzut pe fiul lui Bhrigu, exterminatorul tuturor duşmanilor, înzestrat cu o mare răbdare şi cu mintea sub control complet. Apoi, apropiindu-se cu discipolii săi de acel descendent al neamului Bhrigu, Drona, dându-i numele său, i-a povestit despre naşterea sa în neamul Angiras. Şi atingând pământul cu capul, el s-a închinat la picioarele lui Rama. Şi văzând pe ilustrul fiu al lui Jamadagni hotărât să se retragă în pădure după ce şi-a dăruit toată averea, **Drona a spus**: „Să ştii că eu provin din Bharadwaja, dar nu din pântecele vreunei femei! Eu sunt un brahman de viţă nobilă, numit Drona, venit la tine cu dorinţa de a obţine averea ta”.

Auzindu-l, ilustrul măcelar din neamul Kshatriya a răspuns: „Fii binevenit, o, cel mai bun dintre cei regeneraţi! Spune-mi ce doreşti. Astfel abordat de Rama, fiul lui Bharadwaja i-a răspuns celui mai de seamă dintre toţi luptătorii, dornic să-şi dăruiască întreaga avere: „O, tu, cel cu jurăminte multiple, sunt candidat la averea ta eternă”. „O, tu, cel cu avere ascetică”, a răspuns Rama, „aurul meu şi orice altă avere pe care o aveam au fost dăruite brahmanilor! Şi acest pământ, până la marginea mării, împodobit cu oraşe şi sate, ca cu o ghirlandă de flori, l-am dăruit lui Kasyapa. Acum mi-au mai rămas doar trupul meu şi diversele mele arme valoroase. Sunt pregătit să-ţi dăruiesc fie trupul meu, fie armele mele. Spune-mi, ce doreşti! Ţi le voi dărui! Spune repede!”

**Drona a răspuns**: ”O, fiu al lui Bhrigu, se cuvine să-mi dai toate armele tale, împreună cu tainele aruncării şi recuperării lor.”

Spunând: „Aşa să fie”, fiul lui Bhrigu i-a dat lui Drona toate armele sale, într-adevăr, întreaga ştiinţă a armelor, cu regulile şi misterele sale. Acceptându-le pe toate şi considerându-se pe deplin răsplătit, cel mai bun dintre brahmani, bucuros în sufletul său, a pornit spre (oraşul) prietenului său Drupada.

## SECŢIUNEA CXXXII

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, o, rege, puternicul fiu al lui Bharadyaja s-a prezentat în fața lui Drupada și, adresându-se monarhului, a spus: „Recunoaște-mă ca prietenul tău.” Astfel abordat de prietenul său, fiul lui Bharadwaja, cu inima plină de bucurie, stăpânul Panchalas nu a putut suporta acele cuvinte. Regele, îmbătat de mândria bogăției, și-a încruntat sprâncenele de furie și, cu ochii înroșiți, i-a spus lui Drona: „O, Brahmana, inteligența ta nu este tocmai de un nivel înalt, din moment ce îmi spui, dintr-o dată, că ești prietenul meu! O, tu, cu înțelegerea ta înceată, marii regi nu pot fi niciodată prieteni cu niște creaturi nefericite și sărace ca tine! Este adevărat că înainte exista prietenie între noi doi, pentru că atunci eram amândoi în aceeași situație. Dar timpul, care distruge totul în calea sa, distruge și prietenia. În această lume, prietenia nu durează veșnic în niciun suflet. Timpul o uzează, iar mânia o distruge. Nu te agăța, așadar, de acea prietenie uzată. Nu te mai gândi la ea. Prietenia pe care o aveam cu tine, O, primul dintre brahmani, avea un scop anume. Prietenia nu poate dăinui niciodată între un om sărac și un om bogat, între un om de litere și un om fără studii, între un erou și un laș. De ce dorești continuarea prieteniei noastre de odinioară? Poate exista prietenie sau dușmănie între persoane aflate în situații egale în ceea ce privește bogăția sau puterea. Cei săraci și cei bogați nu pot fi nici prieteni, nici dușmani. Cel de origine impură nu poate fi niciodată prietenul celui de origine pură; cel care nu este războinic nu poate fi niciodată prietenul celui care este; și cel care nu este rege nu poate avea niciodată un rege ca prieten. De aceea, de ce dorești continuarea vechii noastre prietenii? ”

**Vaisampayana a continuat**: „Astfel abordat de Drupada, puternicul fiu al lui Bharadwaja s-a umplut de mânie și, reflectând pentru o clipă, s-a hotărât asupra cursului acțiunii sale. Văzând insolența regelui Panchala, a dorit să o oprească în mod eficient. Părăsind în grabă capitala Panchala, Drona și-a îndreptat pașii spre capitala Kurus, numită după elefant.”

## SECȚIUNEA CXXXIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Ajuns la Hastinapura, cel mai bun dintre brahmani, fiul lui Bharadwaja, a continuat să trăiască în particular în casa lui Gautama (Kripa). Fiul său puternic (Aswatthaman) obișnuia să le dea lecții fiilor lui Kunti despre folosirea armelor, între orele de învățătură ale lui Kripa. Dar până atunci nimeni nu știa de priceperea lui Aswatthaman.

Drona trăia astfel de ceva vreme în casa lui Kripa, când într-o zi eroicii prinți, toți împreună, au ieșit din Hastinapura. Ieșind din oraș, au început să se joace cu o minge și să hoinărească cu inima plină de bucurie. Și s-a întâmplat ca mingea cu care se jucau să cadă într-o fântână. Atunci, prinții au făcut tot posibilul să o recupereze din fântână. Dar toate eforturile prinților de a o recupera s-au dovedit zadarnice. Au început atunci să se privească timid unii pe alții și, neștiind cum să o recupereze, anxietatea lor a devenit mare. Chiar în acel moment, au zărit un brahman destul de aproape de ei, de ten închis, decrepit și slab, sfințit prin îndeplinirea ritualului *Agnihotra* și care își terminase ritualurile zilnice de închinare. Și văzând acel ilustru Brahmana, prinții care își pierduseră speranța în succes l-au înconjurat imediat. Drona (căci acel Brahmana nu era altul), văzând că prinții nu reușiseră și conștient de propria sa pricepere, a zâmbit ușor și, adresându-se lor, a spus: „Rușine puterii voastre Kshatriya și rușine și priceperii voastre în arme! V-ați născut în neamul Bharata! Cum se face că nu puteți recupera mingea (de pe fundul acestei fântâni)? Dacă îmi promiteți o cină astăzi, voi scoate, cu aceste fire de iarbă, nu numai mingea pe care ați pierdut-o, ci și acest inel pe care îl arunc acum!” Spunând astfel, Drona, acel opresor al dușmanilor, și-a scos inelul și l-a aruncat în fântâna uscată. Atunci Yudhishthira, fiul lui Kunti, adresându-se lui Drona, a spus: „O, Brahmana (ceri o nimica toată)! Cu permisiunea lui Kripa, obține de la noi ceea ce ți-ar ajunge pentru toată viața!” Astfel abordat, Drona a răspuns cu zâmbetul pe buze prinților Bharata, spunând: „Această mână de iarbă lungă o voi investi, prin *mantrele* mele, cu virtutea armelor. Iată că aceste lame posedă virtuți pe care alte arme nu le au! Voi străpunge mingea cu una dintre aceste

lame, apoi voi străpunge acea lamă cu alta, iar pe aceea cu a treia, și astfel, printr-un lanț, voi ridica mingea."

Atunci, ilustrul Drona, luând un arc cu o săgeată, a străpuns inelul cu acea săgeată și l-a scos imediat. Și luând inelul astfel scos din fântână, încă străpuns de săgeata sa, l-a dat cu calm prinților uimiți. Atunci, aceștia din urmă, văzând inelul astfel recuperat, au spus: „Ne închinăm ție, O, Brahmana! Nimeni altcineva nu posedă o astfel de îndemânare. Dorim să știm cine ești și al cui fiu ești. Ce putem face pentru tine?"

Astfel abordat, Drona le-a răspuns prinților, spunând: „Mergeți la Bhishma și descrieți-i înfățișarea și priceperea mea. Cel puternic mă va recunoaște". Prinții au răspuns: „Așa să fie", s-au dus la Bhishma și i-au povestit sensul discursului brahmanului, relatându-i totul despre isprava lui (extraordinară). Auzind totul de la prinți, Bhishma a înțeles imediat că brahmanul nu era altul decât Drona și, gândindu-se că acesta ar fi cel mai bun învățător pentru prinți, s-a dus personal la el, l-a întâmpinat cu respect și l-a adus la el. Apoi Bhishma, cel mai mare dintre toți mânuitorii de arme, l-a întrebat cu abilitate motivul sosirii sale la Hastinapura. Întrebat de el, Drona a povestit totul așa cum se întâmplase, spunând: „O, domnule, în trecut m-am dus la marele Rishi Agnivesa pentru a obține de la el armele sale, dorind, de asemenea, să învăț știința armelor. Devotat serviciului preceptorului meu, am trăit cu el mulți ani sub umila înfățișare a unui *Brahmacharin*, cu părul încâlcit pe cap. În acea vreme, animat de aceleași motive, prințul din Panchala, puternicul Yajnasena, locuia și el în același azil. El mi-a devenit prieten, căutând mereu binele meu. Îmi plăcea foarte mult. Într-adevăr, am trăit împreună mulți, mulți ani. O, tu, din neamul lui Kuru, încă din copilărie am studiat împreună și, într-adevăr, el mi-a fost prieten din copilărie, vorbind și făcând mereu ceea ce îmi era pe plac. Pentru a-mi face pe plac, O, Bhishma, obișnuia să-mi spună: „O, Drona, eu sunt copilul preferat al ilustrului meu tată. Când regele mă va instala ca monarh al Panchalas, regatul va fi al tău. O, prietenule, aceasta este, într-adevăr, promisiunea mea solemnă. Domnia mea, bogăția și fericirea mea vor depinde toate de tine". În cele din urmă, a sosit momentul plecării sale. După ce și-a terminat studiile, și-a îndreptat pașii spre țara sa. I-am oferit respectul meu la acea vreme și, într-adevăr, mi-am amintit cuvintele lui pentru totdeauna.

Ceva mai târziu, ascultând poruncile tatălui meu și ispitit și de dorința de a avea urmași, m-am căsătorit cu Kripi, cea cu părul scurt, care era înzestrată cu o mare inteligență, respectase multe jurăminte stricte și era mereu angajată în *Agnihotra* și alte sacrificii și austerități rigide. Gautami a născut, în timp, un fiu pe nume Aswatthaman, de mare vitejie și egal în splendoare cu însuși Soarele. Într-adevăr, am fost la fel de mulțumit că l-am avut pe Aswatthaman pe cât a fost tatăl meu când m-a avut pe mine.

Și s-a întâmplat că într-o zi copilul Aswatthaman, văzând cum fiii unor oameni bogați beau lapte, a început să plângă. La auzul acestui lucru, am fost atât de tulburat încât am pierdut orice noțiune de orientare. În loc să-l întreb pe cel care avea doar câteva vaci (astfel încât, dacă mi-ar fi dat una, nu ar mai fi putut să-și îndeplinească sacrificiile și ar fi suferit o pierdere de virtute), am dorit să obțin o vacă de la cineva care avea multe, și pentru asta am rătăcit din țară în țară. Dar rătăcirile mele s-au dovedit fără succes, pentru că nu am reușit să obțin o vacă de lapte. După ce m-am întors fără succes, unii dintre prietenii de joacă ai fiului meu i-au dat apă amestecată cu orez pudră. Bând aceasta, bietul băiat a fost înșelat să creadă că a băut lapte și a început să danseze de bucurie, spunând: „*O, am băut lapte. Am băut lapte*?" Văzându-l dansând de bucurie în mijlocul prietenilor săi care zâmbeau la naivitatea lui, am fost extrem de emoționat. Auzind și vorbele batjocoritoare ale celor care se amestecau în treburile altora și spuneau: „Rușine săracului Drona, care nu se străduiește să câștige avere, al cărui fiu, bând apă amestecată cu orez pudră, o confundă cu lapte și dansează de bucurie, spunând: - „*Am băut lapte, am băut lapte*!" - eram complet ieșit din minți. Reproșându-mi mult, am hotărât în cele din urmă că, chiar dacă ar fi trebuit să trăiesc respins și condamnat de brahmani, nu aș fi devenit servitorul nimănui din dorința de bogăție, ceea ce este

întotdeauna urât. Hotărât astfel, O, Bhishma, m-am dus, din prietenie, la regele Somakas, luând cu mine pe dragul meu copil şi pe soţia mea. Auzind că fusese instalat în suveranitate (al Somakas), m-am considerat binecuvântat dincolo de orice comparaţie. Cu bucurie m-am dus la acel prieten drag al meu aşezat pe tron, amintindu-mi de prietenia mea de odinioară cu el şi, de asemenea, de propriile lui cuvinte către mine. Şi, O, ilustrule, apropiindu-mă de Drupada, i-am spus: „O, tigru printre oameni, recunoaşte-mă ca prietenul tău!" Spunând aceasta, m-am apropiat de el cu încredere, aşa cum ar trebui să facă un prieten. Dar Drupada, râzând batjocoritor, m-a respins ca pe un om vulgar. Adresându-mi-se, mi-a spus: „Inteligenţa ta nu pare a fi de un nivel înalt, întrucât, apropiindu-te brusc de mine, spui că eşti prietenul meu! Timpul, care strică totul, strică şi prietenia. Prietenia mea de odinioară cu tine avea un scop anume. Cineva de naştere impură nu poate fi niciodată prietenul cuiva de naştere pură. Cel care nu este un războinic al carului nu poate fi niciodată prietenul celui care este. Prietenia poate exista doar între persoane de rang egal, dar nu între cele care se află în situaţii inegale. Prietenia nu dăinuieşte veşnic în inima mea. Timpul afectează prietenia, la fel cum şi mânia o distruge. Nu te agăţa, aşadar, de acea prietenie uzată dintre noi. Nu te mai gândi la ea. Prietenia pe care am avut-o cu tine, O, cel mai bun dintre brahmani, a avut un scop special. Nu poate exista prietenie între un om sărac şi un om bogat, între un ţăran neştiutor şi un om de litere, între un laş şi un erou. De ce doreşti, aşadar, reînnoirea prieteniei noastre de odinioară? O, tu, cu înţelegere simplă, marii regi nu pot avea niciodată prietenie cu un om atât de sărac şi ghinionist ca tine. Cel care nu este rege nu poate avea niciodată un rege ca prieten. Nu-mi amintesc să-ţi fi promis vreodată regatul meu. Dar, O, Brahmana, îţi pot oferi acum hrană şi adăpost pentru o noapte". — Astfel abordat de el, am părăsit repede prezenţa lui împreună cu soţia mea, jurând să fac ceea ce voi face cu siguranţă în curând. Insultat astfel de Drupada, O, Bhishma, am fost cuprins de mânie şi am venit la Kuru, dorind să obţin elevi inteligenţi şi docili. Am venit la Hastinapura pentru a-ţi îndeplini dorinţele. O, spune-mi ce trebuie să fac.

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat de fiul lui Bharadwaja, Bhishma i-a spus: „Încordează-ţi arcul, O, Brahmana, şi fă ca prinţii Kuru să devină pricepuţi în arme. Venerat de Kuru, bucură-te cu inima veselă de toate conforturile din locuinţa lor. Tu eşti stăpânul absolut, O, Brahmana, al tuturor bogăţiilor pe care le au Kuru, al suveranităţii şi al regatului lor! Kuru sunt ai tăi (începând de astăzi). Consideră că ceea ce ai în inimă este deja împlinit. Tu, O, Brahmana, eşti obţinut de noi ca rod al marelui nostru noroc. Într-adevăr, favoarea pe care mi-ai acordat-o prin sosirea ta este mare."

## SECŢIUNEA CXXXIV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Astfel venerat de Bhishma, Drona, primul dintre oameni, înzestrat cu o mare energie, s-a stabilit în reşedinţa Kurus şi a continuat să trăiască acolo, primind adorarea lor. După ce s-a odihnit o vreme, Bhishma, luându-şi cu el nepoţii, prinţii Kaurava, i-a dat lui ca elevi, oferindu-i în acelaşi timp multe cadouri valoroase. Şi cel puternic (Bhishma) i-a dăruit cu bucurie fiului lui Bharadwaja o casă îngrijită şi curată, plină cu orez şi tot felul de bogăţii. Şi primul dintre arcaşi, Drona, i-a acceptat cu bucurie pe Kauravas, adică pe fiii lui Pandu şi Dhritarashtra, ca elevi ai săi. Şi după ce i-a acceptat pe toţi ca elevi, într-o zi Drona i-a chemat separat şi, făcându-i să-i atingă picioarele, le-a spus cu inima plină de emoţie: „Am în inimă un scop special. Promiteţi-mi sincer, voi, cei fără păcat, că atunci când veţi deveni pricepuţi în arme, îl veţi îndeplini".

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte, prinţii Kuru au rămas tăcuţi. Dar Arjuna, O, rege, a jurat să îndeplinească orice ar fi fost. Drona l-a îmbrăţişat apoi cu bucurie pe Arjuna şi i-a mirosit capul în repetate rânduri, vărsând lacrimi de bucurie tot timpul. Apoi Drona, înzestrat cu mare vitejie, i-a învăţat pe fiii lui Pandu (folosirea) multor arme, atât cereşti, cât şi umane. Şi, O, taur al neamului Bharata, mulţi alţi prinţi s-au adunat la cel mai bun dintre brahmani

pentru a învăța arta războiului. Vrishnii și Andhaka, prinții din diferite țări și fiul (adoptiv) al lui Radha din casta Suta, (Kama), au devenit toți elevii lui Drona. Dar dintre toți, copilul Suta Kama, din gelozie, îl sfida frecvent pe Arjuna și, susținut de Duryodhana, obișnuia să-i ignore pe Pandavi. Arjuna, însă, din devotament față de știința armelor, rămânea mereu alături de preceptorul său și, în ceea ce privește îndemânarea, forța brațelor și perseverența, îi depășea pe toți (colegii săi de clasă). Într-adevăr, deși învățăturile date de maestru erau aceleași pentru toți, Arjuna a devenit cel mai bun dintre toți colegii săi în ceea ce privește agilitatea și priceperea. Iar Drona era convins că niciunul dintre elevii săi nu va putea (niciodată) să se ridice la nivelul acelui fiu al lui Indra.

Astfel, Drona a continuat să le predea prinților știința armelor. Și în timp ce le dădea fiecăruia dintre elevii săi un vas cu gura îngustă (pentru a aduce apă), astfel încât să petreacă mult timp umplându-le, i-a dat propriului său fiu, Aswatthaman, un vas cu gura largă, pentru ca, umplându-l repede, să se poată întoarce destul de repede. Și în intervalele astfel câștigate, Drona obișnuia să-și instruiască propriul fiu în mai multe metode superioare (de utilizare a armelor). Jishnu (Arjuna) a aflat despre acest lucru și, umplând vasul cu gura îngustă cu apă cu ajutorul armei *Varuna*, obișnuia să vină la preceptorul său în același timp cu fiul acestuia. Astfel, inteligentul fiu al lui Pritha, cel mai priceput dintre toți oamenii în ceea ce privește cunoașterea armelor, nu era cu nimic inferior fiului învățătorului său în ceea ce privește excelența. Devotamentul lui Arjuna față de serviciul învățătorului său, precum și față de arme era foarte mare și în curând a devenit favoritul învățătorului său. Și Drona, văzând devotamentul elevului său față de arme, l-a chemat pe bucătar și i-a spus în secret: „Nu-i da niciodată lui Arjuna mâncare în întuneric și nu-i spune că ți-am spus asta”. Cu toate acestea, câteva zile mai târziu, când Arjuna lua masa, s-a ridicat un vânt și lampa care ardea s-a stins. Dar Arjuna, plin de energie, a continuat să mănânce în întuneric, mâna lui, din obișnuință, ducându-se la gură. Atenția lui fiind astfel atrasă de forța obișnuinței, fiul puternic al lui Pandu s-a hotărât să exerseze cu arcul în timpul nopții. Și, O, Bharata, Drona, auzind sunetul coardei arcului său în timpul nopții, a venit la el, l-a îmbrățișat și i-a spus: „Îți spun cu adevărat că voi face pentru tine ceea ce va face ca în această lume să nu mai existe un arcaș egal cu tine”.

**Vaisampayana a continuat**: După aceea, Drona a început să-l învețe pe Arjuna arta luptei călare, pe spatele elefanților, pe car și pe pământ. Puternicul Drona l-a învățat pe Arjuna și să lupte cu buzduganul, sabia, lancea, sulița și săgeata. De asemenea, l-a învățat să folosească multe arme și să lupte cu mai mulți oameni în același timp. Auzind despre priceperea lui, mii de regi și prinți, dornici să învețe știința armelor, s-au adunat la Drona. Printre cei care au venit acolo, O, monarhule, se afla un prinț numit Ekalavya, care era fiul lui Hiranyadhanus, regele Nishadas (cel mai jos dintre ordinele mixte). Drona, însă, cunoscător al tuturor regulilor moralității, nu l-a acceptat pe prinț ca elev al său în arta tirului cu arcul, văzând că era un Nishada care ar fi putut (în timp) să-i depășească pe toți elevii săi de viță nobilă. Dar, O, opresor al tuturor dușmanilor, prințul Nishada, atingând picioarele lui Drona cu capul plecat, s-a îndreptat spre pădure, unde a făcut o statuie de lut a lui Drona și a început să o venereze cu respect, ca și cum ar fi fost adevăratul său învățător, și a exersat cu armele în fața ei cu cea mai strictă regularitate. Ca urmare a respectului său excepțional pentru maestrul său și a devotamentului său față de scopul său, toate cele trei procese de fixare a săgeților pe coarda arcului, țintire și lansare au devenit foarte ușoare pentru el.

Și într-o zi, O, zdrobitor de dușmani, prinții Kuru și Pandava, cu permisiunea lui Drona, au pornit în vânătoare cu carele lor. Un servitor, O, rege, a urmat grupul în voie, cu uneltele obișnuite și un câine. Ajunși în pădure, au rătăcit, concentrați asupra scopului pe care îl aveau în vedere. Între timp, câinele, rătăcind singur prin pădure, a dat peste prințul Nishada (Ekalavya). Și văzând pe Nishada, cu tenul închis la culoare, cu corpul murdar, îmbrăcat în negru și cu părul încâlcit, câinele a început să latre tare.

Atunci, prințul Nishada, dorind să-și demonstreze îndemânarea, a tras șapte săgeți în gura animalului (înainte ca acesta să apuce să o închidă). Câinele, străpuns astfel de șapte săgeți, s-a

întors la Pandavi. Eroii, care au văzut această scenă, au fost cuprinși de uimire și, rușinați de propria lor îndemânare, au început să laude dexteritatea și precizia țintei (demonstrate de arcașul necunoscut). Apoi au început să caute în pădurea aceea locuitorul necunoscut care arătase o asemenea îndemânare. Și, O, rege, Pandava au găsit curând obiectul căutării lor, care trăgea fără încetare cu arcul. Și văzând acel om cu înfățișare sumbră, care le era total străin, l-au întrebat: „Cine ești și al cui fiu ești?" Întrebat astfel, omul a răspuns: „O, eroi, sunt fiul lui Hiranyadhanus, regele Nishadas. Cunoașteți-mă și ca elev al lui Drona, care muncește pentru a stăpâni arta armelor."

**Vaisampayana a continuat**: Pandavii, după ce au aflat totul despre el, s-au întors (în oraș) și, mergând la Drona, i-au povestit despre minunata ispravă de tir cu arcul pe care o văzuseră în pădure. Arjuna, în special, gândindu-se tot timpul, O, rege, Ekalavya, s-a întâlnit în particular cu Drona și, bazându-se pe afecțiunea pe care i-o purta învățătorul său, i-a spus: „Tu mi-ai spus cu dragoste, strângându-mă la pieptul tău, că niciun elev al tău nu ar trebui să fie egal cu mine. Atunci de ce există un elev al tău, puternicul fiu al regelui Nishada, care este superior mie?"

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte, Drona a reflectat pentru o clipă și, hotărându-se asupra cursului de acțiune pe care trebuia să-l urmeze, l-a luat pe Arjuna cu el și s-a dus la prințul Nishada. Și l-a văzut pe Ekalavya cu corpul pătat de murdărie, cu părul încâlcit (pe cap), îmbrăcat în zdrențe, ținând un arc în mână și trăgând fără încetare cu săgeți din el. Când Ekalavya l-a văzut pe Drona apropiindu-se de el, a făcut câțiva pași înainte, i-a atins picioarele și s-a prosternat la pământ. Fiul regelui Nishada l-a venerat pe Drona, s-a prezentat ca elevul său și, cu mâinile împreunate în semn de respect, a rămas în fața lui (așteptând ordinele sale). Atunci Drona, O, rege, s-a adresat lui Ekalavya, spunând: „Dacă, O, eroule, ești cu adevărat elevul meu, dă-mi atunci onorariul meu." Auzind aceste cuvinte, Ekalavya a fost foarte mulțumit și a răspuns: „O, ilustru învățător, ce să-ți dau? Poruncește-mi, căci nu există nimic, O, cel mai de seamă dintre toți cei familiarizați cu *Vedele*, pe care să nu-l pot da învățătorului meu". **Drona a răspuns**: „O, Ekalavya, dacă ești cu adevărat hotărât să-mi faci un dar, aș dori să primesc degetul mare al mâinii tale drepte".

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte crude ale lui Drona, care îi ceruse degetul mare drept taxă de școlarizare, Ekalavya, mereu devotat adevărului și dorind să-și țină promisiunea, cu o față veselă și o inimă nepăsătoare, și-a tăiat fără ezitare degetul mare și i l-a dat lui Drona. După aceasta, când prințul Nishada a început din nou să tragă cu ajutorul degetelor rămase, a descoperit, O, rege, că își pierduse agilitatea mâinii de odinioară. Și la aceasta Arjuna s-a bucurat, febra (geloziei) părăsindu-l.

Doi dintre elevii lui Drona au devenit foarte pricepuți în folosirea buzduganului. Aceștia erau Druvodhana și Bhima, care, însă, erau mereu geloși unul pe celălalt. Aswatthaman îi depășea pe toți (în tainele științei armelor). Gemenii (Nakula și Sahadeva) îi depășeau pe toți în mânuirea sabiei. Yudhishthira îi depășea pe toți ca războinic în car; dar Arjuna îi depășea pe toți în toate privințele - în inteligență, ingeniozitate, forță și perseverență. Desăvârșit în toate armele, Arjuna a devenit cel mai de seamă dintre cei mai de seamă războinici în car; iar faima lui s-a răspândit peste tot pământul, până la marginea mării. Și deși instrucțiunile erau aceleași, puternicul Arjuna îi depășea pe toți (prinții în agilitatea mâinii). Într-adevăr, în ceea ce privește armele și devotamentul față de învățătorul său, el a devenit cel mai bun dintre toți. Și dintre toți prinții, numai Arjuna a devenit un *Atiratha* (un războinic capabil să lupte simultan cu șaizeci de mii de dușmani). Iar fiii răi ai lui Dhritarashtra, văzând că Bhimasena era înzestrat cu o mare forță și că Arjuna era priceput în toate armele, au devenit foarte geloși pe el.

O, taur printre oameni, într-o zi, Drona, dorind să testeze excelența comparativă a tuturor elevilor săi în folosirea armelor, i-a adunat pe toți după ce educația lor fusese finalizată. Și înainte de a-i aduna, el a pus o pasăre artificială, care urma să fie ținta, să fie așezată în vârful unui copac

din apropiere. Și când au fost toți împreună, Drona le-a spus: „Luați repede arcurile și stați aici, țintind pasărea din copac, cu săgețile fixate pe corzile arcurilor; trageți și tăiați capul păsării, imediat ce vă dau ordinul. Vă voi da rândul fiecăruia dintre voi, unul câte unul, copiii mei.”

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Drona, cel mai important dintre toți fiii lui Angira, s-a adresat mai întâi lui Yudhishthira, spunând: „O, tu, cel de neînfrânat, țintește cu săgeata ta și trage imediat ce îți dau ordinul. Yudhishthira a luat arcul mai întâi, așa cum i-a cerut învățătorul său, O, rege, și a stat țintind pasărea. Dar, O, taur al neamului Bharata, Drona, într-o clipă, adresându-se prințului Kuru care stătea cu arcul în mână, a spus: „Privește, O, prințe, pasărea de pe vârful copacului.” Yudhishthira i-a răspuns învățătorului său, spunând: „Da.” Dar, în clipa următoare, Drona l-a întrebat din nou: „Ce vezi acum, O, prințe? Vezi copacul, pe mine sau pe frații tăi?” Yudhishthira a răspuns: „Văd copacul, pe mine, pe frații mei și pasărea”. Drona a repetat întrebarea, dar a primit același răspuns de fiecare dată. Atunci Drona, supărat pe Yudhishthira, i-a spus cu reproș: „Stai deoparte. Nu ți se cuvine să lovești ținta”. Apoi Drona a repetat experimentul cu Duryodhana și ceilalți fii ai lui Dhritarashtra, unul după altul, precum și cu ceilalți elevi ai săi, Bhima și restul, inclusiv prinții care veniseră la el din alte țări. Dar răspunsul a fost în toate cazurile același cu al lui Yudhishthira, și anume: „Vedem copacul, pe tine, pe colegii noștri și pasărea”. Și, mustrați de învățătorul lor, li s-a poruncit tuturor, unul după altul, să se retragă.”

## SECȚIUNEA CXXXV

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: Când toți au eșuat, Drona l-a chemat zâmbind pe Arjuna și i-a spus: „Ținta trebuie să fie lovită de tine; de aceea, îndreaptă-ți privirea spre ea. Trebuie să lansezi săgeata imediat ce îți dau ordinul. De aceea, O, fiu, stai aici cu arcul și săgeata pentru o clipă.” Astfel abordat, Arjuna stătea țintind pasărea, așa cum îi ceruse învățătorul său, cu arcul încordat. O clipă mai târziu, Drona îl întrebă, la fel ca în cazul celorlalți: „Vezi, O, Arjuna, pasărea de acolo, copacul și pe mine?” **Arjuna a răspuns**: „Văd doar pasărea, dar nu și copacul, nici pe tine”. Atunci, nestăpânitul Drona, mulțumit de Arjuna, o clipă mai târziu, i-a spus din nou acelui puternic războinic dintre Pandavi: „Dacă vezi vulturul, descrie-mi-l”. Arjuna a spus: „Văd doar capul vulturului, nu și corpul”. La aceste cuvinte ale lui Arjuna, părul (de pe corpul lui Drona) i s-a ridicat de încântare. Apoi i-a spus lui Partha: „Trage”. Iar acesta a tras imediat (săgeata) și, cu vârful ascuțit, a lovit repede capul vulturului de pe copac și l-a doborât la pământ. Imediat ce fapta a fost săvârșită, Drona l-a strâns pe Phalguna la piept și a crezut că Drupada și prietenii săi fuseseră deja învinși în luptă.

Ceva mai târziu, O, taur al neamului Bharata, Drona, însoțit de toți elevii săi, s-a dus pe malul Gangei pentru a se scălda în acel râu sacru. Și când Drona s-a scufundat în râu, un aligator puternic, trimis parcă de însuși Moartea, l-a apucat de coapsă. Și deși era destul de capabil, Drona, aparent grăbit, i-a cerut elevului său să-l salveze. Și a spus: „O, ucide acest monstru și salvează-mă.” În același timp cu aceste cuvinte, Vibhatsu (Arjuna) a lovit monstrul din apă cu cinci săgeți ascuțite, de neoprit în cursul lor, în timp ce ceilalți elevi stăteau confuzi, fiecare la locul său. Văzând promptitudinea lui Arjuna, Drona l-a considerat pe acesta cel mai bun dintre toți elevii săi și a fost foarte mulțumit. Monstrul, între timp tăiat în bucăți de săgețile lui Arjuna, a eliberat coapsa ilustrului Drona și și-a dat duhul. Fiul lui Bharadwaja s-a adresat apoi ilustrului și puternicului războinic Arjuna și i-a spus: „Acceptă, O, tu, cel cu brațe puternice, această armă superioară și irezistibilă numită *Brahmasira*, împreună cu metodele de aruncare și rechemare a ei. Nu trebuie însă să o folosești niciodată împotriva vreunui dușman uman, căci dacă o arunci asupra vreunui dușman dotat cu energie inferioară, ar putea arde întregul univers. Se spune, O, copilule, că această armă nu are egal în cele trei lumi. Păstreaz-o, așadar, cu mare grijă și ascultă ce-ți spun. Dacă vreodată, O, eroule, vreun dușman, care nu este om, se va lupta împotriva ta, atunci o vei putea folosi împotriva

lui pentru a-i provoca moartea în luptă." Angajându-se să facă ceea ce i se ceruse, Vibhatsu a primit apoi, cu mâinile împreunate, acea mare armă.

Învățătorul i s-a adresat din nou, spunându-i: „Nimeni altcineva în această lume nu va deveni vreodată un arcaș mai bun decât tine. Nu vei fi învins niciodată de niciun dușman, iar realizările tale vor fi măreţe."

## SECȚIUNEA CXXXVI

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: O, tu, din neamul Bharata, văzând pe fiii lui Dhritarashtra și Pandu pricepuți în arta războiului, Drona, O, monarhule, s-a adresat regelui Dhritarashtra, în prezența lui Kripa, Somadatta, Valhika, înțeleptul fiu al lui Ganga (Bhishma), Vyasa și Vidura, și a spus: „O, cel mai bun dintre regii Kuru, copiii tăi și-au terminat educația. Cu permisiunea ta, O, rege, lasă-i acum să-și arate priceperea." Auzindu-l, regele a spus cu inima bucuroasă: "O, cel mai bun dintre brahmani, ai realizat într-adevăr o mare faptă. Porunceşte-mi tu însuți locul și timpul în care și modul în care va avea loc încercarea. Durerea provocată de propria mea orbire mă face să-i invidiez pe cei care, binecuvântați cu vederea, vor putea admira priceperea copiilor mei în arta războiului. O, *Kshatri* (Vidura), fă tot ce spune Drona. O, tu, devotat virtuții, cred că nimic nu mi-ar putea face mai mare plăcere." Apoi Vidura, dându-i regelui asigurările necesare, ieși să facă ceea ce i se ceruse. Și Drona, înzestrat cu o mare înțelepciune, a măsurat apoi o bucată de pământ lipsită de copaci și tufișuri și dotată cu fântâni și izvoare. Și pe bucata de pământ astfel măsurată, Drona, primul dintre oamenii elocvenți, alegând o zi lunară în care steaua ascendentă era de bun augur, a adus jertfe zeilor în prezența cetățenilor adunați prin proclamație pentru a asista la aceasta. Și apoi, O, taur printre oameni, meșterii regelui au construit acolo o scenă mare și elegantă, conform regulilor stabilite în scripturi, și au dotat-o cu tot felul de arme. Au construit și o altă sală elegantă pentru spectatoarele femei. Iar cetățenii au construit multe platforme, iar cei mai bogați dintre ei au ridicat multe corturi spațioase și înalte în jurul scenei.

Când a sosit ziua stabilită pentru turnir, regele, însoțit de miniștrii săi, cu Bhishma și Kripa, cei mai importanți dintre preceptori, mergând în față, a ajuns la acel teatru de o frumusețe aproape cerească, construit din aur pur și împodobit cu șiruri de perle și pietre de *lapis lazuli*. Și, O, primul dintre oamenii victorioși, Gandhari, binecuvântată cu mare noroc, și Kunti, precum și celelalte doamne ale casei regale, îmbrăcate în haine somptuoase și însoțite de servitoarele lor, au urcat cu bucurie pe platforme, ca niște doamne celeste urcând muntele Sumeru. Iar cele patru ordine, inclusiv *brahmanii* și *kșatriii*, dornici să vadă priceperea prinților în mânuirea armelor, au părăsit orașul și au venit alergând la locul respectiv. Și toți erau atât de nerăbdători să vadă spectacolul, încât mulțimea vastă s-a adunat acolo aproape într-o clipă. Și, cu sunetele trompetelor și tobelor și zgomotul multor voci, acea mulțime vastă părea un ocean agitat.

În cele din urmă, Drona, însoțit de fiul său, îmbrăcat în alb (îmbrăcăminte), cu un fir sacru alb, bucle albe, barbă albă, ghirlande albe și pastă albă de santal frecată pe corp, a intrat în arenă. Părea ca și cum Luna însăși, însoțită de planeta Marte, ar fi apărut pe un cer senin. La intrare, Bharadwaja a îndeplinit ritualul de închinare la timpul potrivit și i-a determinat pe brahmanii versați în *mantre* să celebreze ritualurile de bun augur. Și după ce instrumentele muzicale de bun augur și cu sunete dulci au fost lovite ca o ceremonie de împăcare, au intrat câteva persoane, echipate cu diverse arme. Apoi, după ce și-au încins coapsele, acei războinici puternici, cei mai de seamă din neamul lui Bharata (prinții), au intrat, echipați cu protecții pentru degete (mănuși), arcuri și tolbe. Cu Yudhishthira în frunte, prinții viteji au intrat în ordine de vârstă și au început să-și arate măiestria cu armele. Unii dintre spectatori și-au plecat capetele, temându-se de căderea săgeților, în timp ce alții priveau fără teamă, cu uimire. Călărind rapid pe cai și mânuindu-i cu îndemânare, prinții au

început să lovească țintele cu săgeți gravate cu numele lor. Văzând priceperea prinților înarmați cu arcuri și săgeți, spectatorii au crezut că privesc orașul *Gandharvas* și au fost cuprinși de uimire. Și, O Bharata, dintr-o dată, câteva sute și mii, cu ochii larg deschiși de uimire, au exclamat: „Bravo! Bravo!” Și după ce și-au demonstrat în repetate rânduri priceperea și dexteritatea în folosirea arcurilor și săgeților și în conducerea carelor, puternicii războinici și-au luat săbiile și scuturile și au început să se alinieze pe teren, mânuind armele. Spectatorii au văzut (cu uimire) agilitatea lor, simetria corpurilor lor, grația lor, calmul lor, fermitatea prinderii lor și îndemânarea lor în folosirea sabiei și a scutului. Apoi Vrikodara și Suyodhana, încântați în interior (de perspectiva luptei), au intrat în arenă, cu buzduganul în mână, ca doi munți cu un singur vârf. Și acei războinici cu brațe puternice și-au întărit coapsele și, adunându-și toată energia, au răcnit ca doi elefanți înfuriați care se luptă pentru o elefantă; și ca doi elefanți înfuriați, acei eroi puternici au alergat fără greș (în conformitate cu dictatele științei armei) la dreapta și la stânga, înconjurând arena. Și Vidura le-a descris lui Dhritarashtra și mamei Pandavilor (Kunti) și Gandhari, toate isprăvile prinților.

## SECȚIUNEA CXXXVII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: După ce regele Kuru și Bhima, cel mai puternic dintre toți, au intrat în arenă, spectatorii s-au împărțit în două tabere, în funcție de preferințele lor. Unii strigau: „Priviți-l pe eroicul rege al Kurușilor!” — alții — „Priviți-l pe Bhima!” — Și din cauza acestor strigăte, s-a iscat brusc un zgomot puternic. Văzând că locul devenise ca un ocean tulburat, inteligentul Bharadwaja i-a spus fiului său drag, Aswatthaman: „Țineți-i pe acești doi războinici puternici, atât de pricepuți în arme. Nu provocați mânia adunării cu această luptă dintre Bhima și Duryodhana”.

**Vaisampayana a continuat**: Atunci, fiul învățătorului prinților i-a oprit pe acei combatanți cu măciucile ridicate, care semănau cu două oceane umflate, agitate de vânturile care suflau la sfârșitul lumii. Iar Drona însuși, intrând în curtea arenei, a poruncit muzicienilor să se oprească și, cu o voce profundă ca cea a norilor, a rostit aceste cuvinte: „Priviți-l acum pe Partha, care îmi este mai drag decât propriul meu fiu, stăpânul tuturor armelor, fiul lui Indra însuși și asemănător cu fratele mai mic al lui Indra (Vishnu)! Și după ce a îndeplinit ritualurile de împăcare, tânărul Phalguna, echipat cu protectorul pentru degete (mănușă) și tolba plină de săgeți și arcul în mână, îmbrăcat în zale de aur, a apărut în arenă ca un nor de seară care reflectă razele soarelui apus și este iluminat de nuanțele curcubeului și de fulgere.

Văzându-l pe Arjuna, întreaga adunare s-a bucurat și au început să se sufle în scoici și alte instrumente muzicale. Și s-a ridicat un mare zgomot ca urmare a exclamațiilor spectatorilor: „Acesta este grațiosul fiu al lui Kunti!” – „Acesta este mijlociul (al treilea) Pandava!” – „Acesta este fiul puternicului Indra!” – „Acesta este protectorul Kurus” - „Acesta este cel mai priceput în arme!” - „Acesta este cel mai mare iubitor al virtuții!” - „Acesta este cel mai bun dintre oamenii cu un comportament corect, marele depozitar al cunoștințelor despre maniere!” La aceste exclamații, lacrimile lui Kunti, amestecându-se cu laptele din sânul ei, i-au udat pieptul. Și urechile lui fiind umplute de acel zgomot, primul dintre oameni, Dhritarashtra, îl întrebă pe Vidura cu încântare: „O, Kshatri, pentru ce este acest mare zgomot, asemenea celui al oceanului tulburat, care se ridică dintr-o dată și sfâșie chiar cerurile?” **Vidura răspunse**: „O, puternic monarh, fiul lui Pandu și Pritha, Phalguna, îmbrăcat în zale, a intrat în luptă. De aceea este acest zgomot!” **Dhritarashtra a spus**: „O, tu, cu sufletul atât de mare, prin cele trei focuri izvorâte din Pritha, care este ca și combustibilul sacru, am fost într-adevăr binecuvântat, favorizat și protejat!”

**Vaisampayana a continuat**: Când spectatorii, încântați de bucurie, și-au recăpătat oarecum calmul, Vibhatsu a început să-și etaleze îndemânarea în mânuirea armelor. Cu arma **Agneya**, el a

creat focul, cu arma *Varuna* a creat apa, cu arma *Vayavya* a creat aerul, iar cu arma *Parjanya* a creat norii. Cu arma *Bhauma*, el a creat pământul, iar cu arma *Parvatya*, el a creat munții. Cu arma *Antardhana*, toate acestea au fost făcute să dispară. Acum, iubitul învățătorului său (Arjuna) apărea înalt, apoi scund; acum era văzut pe jugul carului său, apoi pe carul însuși; iar în clipa următoare era pe pământ. Și eroul, favorizat de îndemânarea sa, lovea cu diverse săgeți — unele delicate, altele fine și altele groase. Și ca o singură săgeată, el a tras dintr-o dată în gura unui mistreț de fier în mișcare cinci săgeți împreună din coarda arcului său. Și acel erou de energie puternică a tras douăzeci și una de săgeți în cavitatea unui corn de vacă atârnat de o frânghie care se balanța înainte și înapoi. În acest fel, O, tu cel fără păcat, Arjuna și-a arătat profunda sa pricepere în folosirea sabiei, arcului și buzduganului, mergând în cercuri pe arena de luptă.

Și, O, Bharata, când expoziția era pe cale să se încheie, entuziasmul spectatorilor se potolise, iar sunetele instrumentelor se stinseseră, se auzi din poartă un zgomot de arme, care simboliza puterea și forța, și care semăna cu un tunet. Și, O, rege, de îndată ce s-a auzit acest sunet, mulțimea adunată s-a gândit instantaneu: „Oare se despică munții sau se sfâșie pământul însuși, sau cerul răsună de urletul norilor care se adună? Și atunci toți spectatorii și-au îndreptat privirile spre poartă. Și Drona stătea în picioare, înconjurat de cei cinci frați, fiii lui Pritha, și arăta ca luna în conjuncție cu constelația Hasta cu cinci stele. Și Duryodhana, ucigașul dușmanilor, s-a ridicat în grabă și a fost înconjurat de cei o sută de frați aroganți ai săi, printre care se afla și Aswatthaman. Și acel prinț, cu buzduganul în mână, înconjurat astfel de cei o sută de frați ai săi cu armele ridicate, arăta ca Purandara în vremurile de demult, înconjurat de oastea cerească cu ocazia bătăliei cu *Danavas*.

## SECȚIUNEA CXXXVIII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Când spectatorii, cu ochii mari de uimire, au făcut loc pentru cuceritorul orașelor inamice, Karna, eroul cu armura sa naturală și fața luminată de cercei, și-a luat arcul și și-a centurat sabia, apoi a intrat în arena spațioasă, ca o stâncă umblătoare. Acel distrugător de renume al oștilor inamice, Karna cu ochii mari, s-a născut din Pritha în timpul fecioriei sale. Era o parte din Soarele cu raze fierbinți, iar energia și vitejia lui erau asemenea celor ale leului, ale taurului sau ale conducătorului unei turme de elefanți. În splendoare, semăna cu Soarele, în frumusețe cu Luna, iar în energie cu focul. Zămislit de însuși Soarele, era înalt ca un palmier auriu și, înzestrat cu vigoarea tinereții, era capabil să ucidă un leu. Frumos la înfățișare, era înzestrat cu nenumărate talente. Războinicul cu brațe puternice, privind în jurul arenei, s-a înclinat indiferent în fața lui Drona și Kripa. Și întreaga adunare, nemișcată și cu privirea fixă, s-a întrebat: „Cine este el?”. Și au devenit agitați de curiozitatea de a-l cunoaște pe războinic. Și cel mai elocvent dintre oameni, descendentul Soarelui, cu o voce profundă ca cea a norilor, s-a adresat fratelui său necunoscut, fiul celui care i-a învins pe Asura, Paka (Indra), spunând: „O, Partha, voi realiza fapte măreție în fața acestei mulțimi care privește, depășind toate cele pe care le-ai realizat tu! Privindu-le, vei fi uimit.” Și, O, tu, cel mai bun dintre cei binecuvântați cu vorbire, abia terminase când spectatorii s-au ridicat toți deodată, ridicați parcă de un instrument. Și, O, tigru printre oameni, Duryodhana era plin de bucurie, în timp ce Vibhatsu era instantaneu plin de rușine și mânie. Apoi, cu permisiunea lui Drona, puternicul Karna, bucurându-se de luptă, a făcut tot ce făcuse Partha înainte. Și, O, Bharata, Duryodhana și frații săi l-au îmbrățișat pe Karna cu bucurie și i s-au adresat spunând: „Bine ai venit, O, războinic cu brațe puternice! Te-am obținut prin noroc, O, tu, cel politicos! Trăiește cum dorești și poruncește-mi mie și regatului Kurus.” **Kama a răspuns**: „Când ai spus asta, o consider deja împlinită. Eu tânjesc doar după prietenia ta. Și, O, stăpâne, dorința mea este chiar și pentru o singură luptă cu Arjuna.” **Duryodhana a spus**: „Bucură-te împreună cu mine de lucrurile bune ale vieții! Fii binefăcătorul prietenului tău și, O, învingător al dușmanilor, pune-ți picioarele pe capetele tuturor dușmanilor.”

**Vaisampayana a continuat**: Arjuna, după aceasta, considerându-se dezonorat, i-a spus lui Karna, care stătea în mijlocul fraților ca o stâncă: „Calea pe care o urmează intrusul nedorit și vorbitorul neinvitat va fi a ta, O, Karna, căci tu vei fi ucis de mine”. **Karna a răspuns**: „Această arenă este destinată tuturor, nu numai ție, O, Phalguna! Ei sunt regi care sunt superiori în energie; și, într-adevăr, Kshatriya respectă puterea și numai puterea. Ce nevoie este de altercație, care este exercițiul celor slabi? O Bharata, vorbește atunci cu săgeți până când, cu săgeți, îți voi tăia capul astăzi, în fața însuși preceptorului!"

**Vaisampayana a continuat**: Îmbrățișat în grabă de frații săi, Partha, cuceritorul orașelor ostile, cu permisiunea lui Drona, a avansat spre luptă. De cealaltă parte, Karna, îmbrățișat de Duryodhana și frații săi, și-a luat arcul și săgețile și s-a pregătit pentru luptă. Atunci firmamentul a fost învăluit de nori care emiteau fulgere, iar arcul colorat al lui Indra a apărut, răspândind razele sale strălucitoare. Norii păreau să râdă din cauza rândurilor de cocori albi care zburau atunci. Văzând că Indra privea arena cu afecțiune (pentru fiul său), soarele a risipit și el norii de deasupra propriei sale odrasle. Și Phalguna a rămas ascuns sub acoperirea norilor, în timp ce Karna a rămas vizibil, fiind înconjurat de razele soarelui. Și fiul lui Dhritarashtra a rămas lângă Karna, iar Bharadwaja, Kripa și Bhishma au rămas cu Partha. Și adunarea s-a împărțit, la fel și spectatoarele. Cunoscând starea lucrurilor, Kunti, fiica lui Bhoja, a leșinat. Cu ajutorul servitoarelor, Vidura, versat în cunoașterea tuturor îndatoririlor, a readus-o la viață pe Kunti, stropind-o cu pastă de santal și apă. Când și-a revenit, Kunti, văzându-și cei doi fii îmbrăcați în armură, a fost cuprinsă de frică, dar nu putea face nimic (pentru a-i proteja). Și văzând pe cei doi războinici cu arcurile încordate în mâini, fiul lui Saradwat, Kripa, cunoscător al tuturor îndatoririlor și al regulilor care guvernează duelurile, s-a adresat lui Karna, spunând: „Acest Pandava, care este cel mai tânăr fiu al lui Kunti, aparține neamului Kaurava: el se va angaja în luptă cu tine. Dar, O, tu, cel cu brațele puternice, și tu trebuie să ne spui descendența ta și numele tatălui și mamei tale, precum și linia regală de care faci parte. Aflând toate acestea, Partha va lupta cu tine sau nu (după cum va considera potrivit). Fiii regilor nu luptă niciodată cu oameni de descendență necinstită.

**Vaisampayana a continuat**: Când Kripa i s-a adresat astfel, chipul lui Kama a devenit palid ca un lotus sfâșiat de ploile torențiale din sezonul ploios. **Duryodhana a spus**: „O, învățătorule, într-adevăr, scripturile spun că trei categorii de persoane pot revendica regalitatea, și anume persoanele de sânge regal, eroii și, în cele din urmă, cei care conduc armatele. Dacă Phalguna nu dorește să lupte cu cineva care nu este rege, îl voi instala pe Karna ca rege al Anga.”

**Vaisampayana a spus**: În acel moment, așezat pe un scaun de aur, înconjurat de orez uscat, flori, vase cu apă și mult aur, puternicul războinic Karna a fost instalat rege de către brahmanii versați în *mantre*. Și umbrela regală era ținută deasupra capului său, în timp ce cozile de yak fluturau în jurul acelui erou redutabil, cu înfățișare grațioasă. Și după ce ovațiile au încetat, regele (Karna) i-a spus lui Kaurava Duryodhana: „O, tigru printre monarhi, ce să-ți dau eu care să se compare cu darul tău, un regat? O, rege, voi face tot ce îmi poruncești!” Iar Suyodhana i-a spus: „Îmi doresc cu ardoare prietenia ta.” Auzind aceste cuvinte, Karna a răspuns: „Așa să fie.” Și s-au îmbrățișat cu bucurie, simțind o mare fericire.”

## SECȚIUNEA CXXXIX

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a spus**: După aceasta, cu pânza atârnând liber, Adhiratha a intrat în arenă, transpirând și tremurând, sprijinindu-se într-un baston.

Văzându-l, Karna lăsă arcul și, împins de respectul filial, își plecă capul încă ud de apa inaugurării. Apoi, vizitiul, acoperindu-și repede picioarele cu capătul cearșafului, s-a adresat lui

Karna, încununat de succes, ca fiului său. Vizitiul l-a îmbrățișat pe Karna și, din exces de afecțiune, i-a udat capul cu lacrimi, capul încă ud de apa stropită peste el cu ocazia încoronării ca rege al Anga. Văzând vizitiul, Pandava Bhimasena l-a luat pe Karna drept fiul unui vizitiu și i-a spus în mod ridicol: „O, fiu al unui vizitiu, nu meriți să mori în luptă în mâinile lui Partha. Așa cum se cuvine rasei tale, ia imediat biciul. Și, O, cel mai rău dintre muritori, cu siguranță nu ești demn să conduci regatul Anga, așa cum un câine nu merită untul pus înaintea focului sacrificial". Karna, astfel abordat, cu buzele ușor tremurânde, a oftat adânc și s-a uitat la Zeul zilei din ceruri. Și, la fel cum un elefant nebun se ridică dintr-o adunare de lotuși, puternicul Duryodhana se ridică furios dintre frații săi și se adresă celui care săvârșise fapte îngrozitoare, Bhimasena, prezent acolo: „O, Vrikodara, nu se cuvine să rostești astfel de cuvinte. Puterea este virtutea cardinală a unui *Kshatriya*, și chiar și un Kshatriya de origine inferioară merită să lupte. Descendența eroilor, ca și izvoarele unui râu măreț, este mereu necunoscută. Focul care acoperă întreaga lume se ridică din ape. Tunetul care i-a ucis pe Danavas a fost făcut dintr-un os al (unui muritor numit) Dadhichi. Ilustrul zeu Guha, care combină în compoziția sa părți din toate celelalte zeități, are o descendență necunoscută. Unii îl numesc descendentul lui Agni, alții al lui Krittika, alții al lui Rudra, iar alții al lui Ganga. Am auzit că persoanele născute în ordinul Kashatriya au devenit Brahmani. Viswamitra și alții (născuți Kshatriya) au obținut Brahma etern. Cel mai important dintre toți mânuitorii de arme, preceptorul Drona s-a născut într-un vas cu apă, iar Kripa, din neamul Gotama, a ieșit dintr-un tufiș. Nașterile voastre, prinți Pandava, îmi sunt cunoscute. Poate o căprioară să nască un tigru (ca Karna), de splendoarea Soarelui, înzestrat cu toate semnele de bun augur și născut, de asemenea, cu o zale naturală și cercei? Acest prinț printre oameni merită suveranitatea lumii, nu doar a Anga, datorită puterii brațului său și jurământului meu de a-l asculta în toate. Dacă este cineva aici pentru care tot ce i-am făcut lui Karna a devenit intolerabil, să urce în carul său și să-și întindă arcul cu ajutorul picioarelor."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci s-a auzit un murmur confuz printre spectatori, care aprobau discursul lui Duryodhana. Soarele a apus, însă prințul Duryodhana l-a luat pe Karna de mână și l-a condus afară din arena luminată de nenumărate lămpi. Și, O, rege, și Pandavii, însoțiți de Drona, Kripa și Bhishma, s-au întors la locuințele lor. Și oamenii au plecat și ei, unii numindu-l pe Arjuna, alții pe Karna, iar alții pe Duryodhana (ca fiind învingătorul zilei). Iar Kunti, recunoscându-și fiul în Karna după diversele semne de bun augur de pe corpul său și văzându-l instalat în suveranitatea Anga, a fost foarte mulțumită din afecțiune maternă. Și Duryodhana, O, monarhule, după ce l-a obținut pe Karna (în acest fel), și-a alungat temerile provocate de priceperea lui Arjuna în mânuirea armelor. Iar eroicul Karna, priceput în mânuirea armelor, a început să-l mulțumească pe Duryodhana cu vorbe dulci, în timp ce Yudhishthira era impresionat de convingerea că nu exista pe pământ niciun războinic ca Karna.

## SECȚIUNEA CXL

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Văzând că Pandava și fiul lui Dhritarashtra erau pricepuți în arta războiului, Drona a considerat că sosise momentul să le ceară onorariul pentru învățătura primită. Și, O, rege, într-o zi, adunându-și elevii, învățătorul Drona le-a cerut onorariul, spunând: „Prindeți-l pe Drupada, regele Panchala, în luptă și aduceți-l la mine. Acesta va fi onorariul cel mai acceptabil". Războinicii au răspuns: „Așa să fie", s-au urcat repede în carele lor și, pentru a-i acorda învățătorului lor onorariul pe care îl ceruse, au pornit la drum, însoțiți de el. Acești tauri printre oameni, lovind pe Panchala în drumul lor, au asediat capitala marelui Drupada. Și Duryodhana și Karna și puternicul Yuyutsu, și Duhsasana și Vikarna și Jalasandha și Sulochana — aceștia și mulți alți prinți Kshatriya de mare vitejie, s-au întrecut între ei pentru a deveni cei mai de seamă în atac. Și prinții, călărind în care de primă clasă și urmând cavaleria, au intrat în capitala inamică și au înaintat pe străzi.

Între timp, regele Panchala, văzând acea forță puternică și auzind zgomotul ei puternic, ieși din palatul său, însoțit de frații săi. Deși regele Yajnasena era bine înarmat, armata Kuru îl atacă cu o ploaie de săgeți, strigând strigătul de război. Yajnasena, însă, greu de învins în luptă, se apropie de Kuru pe carul său alb și începu să lanseze săgeți în jur.

Înainte de începerea bătăliei, Arjuna, văzând mândria vitejiei afișate de prinți, s-a adresat învățătorului său, cel mai bun dintre brahmani, Drona, și a spus: „Ne vom strădui după ce aceștia își vor fi arătat vitejia. Regele Panchala nu poate fi învins pe câmpul de luptă de niciunul dintre aceștia. După ce a spus aceasta, fiul fără păcat al lui Kunti, înconjurat de frații săi, a așteptat în afara orașului, la o distanță de o milă de acesta. Între timp, Drupada, văzând oastea Kuru, s-a năpustit înainte și, aruncând o ploaie de săgeți în jur, a lovit teribil rândurile Kuru. Și mișcările sale pe câmpul de luptă erau atât de rapide încât, deși lupta fără sprijin, pe un singur car, Kurușii, cuprinși de panică, au crezut că se aflau în fața lor mai mulți Drupada. Și săgețile aprige ale acelui monarh cădeau repede din toate părțile, până când scoici, trompete și tobe au început să sune cu miile de către panchalași din casele lor (dând alarma). Atunci s-a ridicat din puternica oaste panchala un urlet teribil ca al unui leu, în timp ce sunetul corzilor arcurilor lor părea să sfâșie cerurile. Atunci Duryodhana și Vikarna, Suvahu și Dirghalochana și Duhsasana, furioși, au început să lanseze săgeți asupra inamicului. Dar puternicul arcaș, fiul lui Prishata, invincibil în luptă, deși străpuns de săgețile inamicului, a început imediat, O, Bharata, să lovească rândurile inamice cu și mai multă vigoare. Și alergând pe câmpul de luptă ca o roată de foc, regele Drupada i-a lovit cu săgețile sale pe Duryodhana și Vikarna și chiar pe puternicul Karna și pe mulți alți prinți eroici și nenumărați războinici, potolindu-le setea de luptă. Atunci toți cetățenii au aruncat asupra Kurusului diverse proiectile, precum norii care aruncă picături de ploaie asupra pământului. Tineri și bătrâni, toți s-au repezit la luptă, atacând Kurușii cu vigoare. Kauravas, atunci, O Bharata, văzând că bătălia devine înfricoșătoare, s-au despărțit și au fugit plângând spre Pandavas.

Pandavii, auzind strigătele teribile ale oștirii înfrânte, l-au salutat cu respect pe Drona și s-au urcat în carele lor. Apoi Arjuna, rugându-l în grabă pe Yudhishthira să nu se angajeze în luptă, s-a repezit înainte, numindu-i pe fiii lui Madri (Nakula și Sahadeva) protectori ai roților carului său, în timp ce Bhimasena, luptând mereu în frunte, cu buzduganul în mână, a alergat înainte. Arjuna, fără păcat, însoțit astfel de frații săi, auzind strigătele inamicului, a avansat spre ei, umplând întreaga regiune cu zgomotul roților carului său. Și ca un *Makara* care intră în mare, Bhima, cu brațele puternice, asemănător unui al doilea Yama, cu buzduganul în mână, a pătruns în rândurile Panchala, răcnind furios ca oceanul în furtună. Și Bhima, cu buzduganul în mână, s-a repezit mai întâi spre rândurile de elefanți din forța ostilă, în timp ce Arjuna, priceput în luptă, a atacat acea forță cu vitejia brațelor sale. Și Bhima, ca marele Distrugător însuși, a început să ucidă acei elefanți cu buzduganul său. Acele animale uriașe, asemenea munților, lovite cu buzduganul lui Bhima, au avut capetele sparte în bucăți. Acoperite de un șuvoi de sânge, au început să cadă la pământ ca stâncile desprinse de tunete. Iar Pandava au doborât la pământ mii de elefanți, cai și care și au ucis mulți soldați și mulți războinici din care. Într-adevăr, așa cum un păstor din pădure conduce cu ușurință în fața lui, cu toiagul său, nenumărate vite, tot așa Vrikodara a condus în fața lui carele și elefanții forței inamice.

Între timp, Phalguna, împins de dorința de a-i face bine fiului lui Bharadwaja, l-a atacat pe fiul lui Prishata cu o ploaie de săgeți și l-a doborât de pe elefantul pe care era așezat. Și, O, monarhule, Arjuna, asemenea focului teribil care consumă toate lucrurile la sfârșitul Yuga, a început să doboare la pământ mii de cai, care și elefanți. Pe de altă parte, Panchalas și Srinjayas, atacați astfel de Pandava, l-au întâmpinat cu o ploaie perfectă de arme de diferite feluri. Și au strigat tare și au luptat cu disperare împotriva lui Arjuna. Bătălia a devenit furioasă și teribilă de privit. Auzind strigătele inamicului, fiul lui Indra s-a umplut de mânie și, atacând oastea ostilă cu o ploaie densă de săgeți, s-a repezit spre ea cu furie, lovind-o cu o vigoare reînnoită. Cei care îl observau pe ilustrul Arjuna în acel moment nu puteau remarca niciun interval între momentul în care fixa săgețile pe

coarda arcului şi cel în care le trăgea. Strigătele care se auzeau acolo erau puternice, amestecate cu urale de aprobare. Apoi, regele Panchalas, însoţit de (generalul suprem al forţelor sale) Satyajit, s-a repezit cu viteză spre Arjuna, precum *Asura* Samvara s-a repezit spre şeful celeştilor (în vremurile de demult). Atunci Arjuna a acoperit regele Panchala cu o ploaie de săgeţi. Atunci s-a ridicat un zgomot înspăimântător printre oştile Panchala, asemenea răgetului unui leu puternic care se năpusteşte asupra conducătorului unei turme de elefanţi. Şi văzând că Arjuna se năpusteşte asupra regelui Panchala pentru a-l prinde, Satyajit, de mare vitejie, s-a năpustit asupra lui. Şi cei doi războinici, asemenea lui Indra şi fiului lui *Asura* Virochana (Vali), apropiindu-se unul de celălalt pentru luptă, au început să se zdrobească reciproc. Apoi Arjuna, cu mare forţă, l-a străpuns pe Satyajit cu zece săgeţi ascuţite, fapt care i-a uimit pe toţi spectatorii. Dar Satyajit, fără să piardă timp, l-a atacat pe Arjuna cu o sută de săgeţi. Atunci, acel puternic războinic, Arjuna, înzestrat cu o remarcabilă uşurinţă în mişcare, acoperit de acea ploaie de săgeţi, şi-a frecat coarda arcului pentru a creşte forţa şi viteza săgeţilor sale. Apoi, tăind în două arcul adversarului său, Arjuna s-a năpustit asupra regelui Panchalas, dar Satyajit, luând repede un arc mai puternic, l-a străpuns cu săgeţile sale pe Partha, carul său, vizitiul şi caii. Arjuna, atacat astfel în luptă de războinicul Panchala, nu i-a iertat duşmanului său. Dornic să-l ucidă imediat, a străpuns cu o serie de săgeţi caii, steagurile, arcul, pumnul strâns (stâng), vizitiul şi însoţitorul din spatele adversarului său. Apoi Satyajit, văzând că arcurile sale erau tăiate în două în mod repetat şi caii săi uciși, a renunţat la luptă.

Regele Panchalas, văzând că generalul său a fost învins în luptă, a început să lanseze săgeţi asupra prinţului Pandava. Atunci Arjuna, cel mai de seamă dintre războinici, încununat de succes, a început să lupte cu înverşunare şi, tăind rapid arcul inamicului în două, precum şi stâlpul steagului, pe care l-a doborât, a străpuns caii adversarului său şi pe vizitiul acestuia cu cinci săgeţi. Apoi, aruncând arcul, Arjuna a luat tolba, a scos o sabie şi, strigând tare, a sărit din carul său pe cel al duşmanului său. Şi stând acolo fără teamă, l-a prins pe Drupada aşa cum Garuda prinde un şarpe uriaş după ce agită apele oceanului. Văzând acest lucru, trupele Panchala au fugit în toate direcţiile.

Apoi Dhananjaya, după ce şi-a demonstrat puterea braţului în faţa ambelor oştiri, a strigat tare şi a ieşit din rândurile Panchala. Văzându-l întorcându-se (cu prizonierul său), prinţii au început să distrugă capitala lui Drupada. Arjuna s-a adresat lor spunând: „Acest monarh, Drupada, este o rudă a eroilor Kuru. De aceea, O, Bhima, nu-i ucide soldaţii. Să-i dăm doar învăţătorului nostru onorariul cuvenit.”

**Vaisampayana a continuat**: O, rege, împiedicat astfel de Arjuna, puternicul Bhimasena, deşi nesăţios de luptă, s-a abţinut de la actul măcelului. Şi, O, taur al neamului Bharata, prinţii, după ce l-au capturat pe Drupada pe câmpul de luptă împreună cu prietenii şi consilierii săi, l-au dus la Drona. Iar Drona, văzându-l pe Drupada astfel adus sub control complet — umilit şi lipsit de bogăţie — şi-a amintit de ostilitatea anterioară a monarhului şi, adresându-i-se, i-a spus: „Regatul şi capitala ta au fost distruse de mine. Dar nu-ţi teme pentru viaţa ta, deşi aceasta depinde acum de voinţa duşmanului tău. Doreşti acum să reînnoieşti prietenia ta (cu mine)?”. După ce a spus aceasta, a zâmbit puţin şi a spus din nou: „Nu-ţi teme pentru viaţa ta, curajos rege! Noi, brahmanii, iertăm întotdeauna. Şi, O, taur printre *kşatrii*, afecţiunea şi dragostea mea pentru tine au crescut odată cu mine, ca urmare a faptului că ne-am jucat împreună în copilărie în schit. De aceea, O, rege, îţi cer din nou prietenia ta. Şi ca un dar (nesolicitat), îţi dau jumătate din regatul (care era al tău). Mi-ai spus înainte că nimeni care nu era rege nu putea fi prietenul unui rege. De aceea, O, Yajnasena, păstrez jumătate din regatul tău. Tu eşti regele întregului teritoriu situat în partea sudică a Bhagirathi, iar eu devin rege al întregului teritoriu situat în partea nordică a acelui râu. Şi, O, Panchala, dacă îţi place, consideră-mă de acum înainte prietenul tău.

Auzind aceste cuvinte, **Drupada a răspuns**: „Tu ai un suflet nobil şi o mare vitejie. De aceea, O, Brahmana, nu sunt surprins de ceea ce faci. Sunt foarte mulţumit de tine şi îmi doresc prietenia ta eternă.”

**Vaisampayana a continuat**: După aceasta, O, Bharata, Drona l-a eliberat pe regele Panchala și, îndeplinind cu bucurie îndatoririle obișnuite de respect, i-a acordat jumătate din regat. De atunci, Drupada a început să locuiască cu tristețe în (orașul) Kampilya, în (provincia) Makandi, pe malurile Gangei, plină de multe orașe și așezări. Și după înfrângerea sa de către Drona, Drupada a stăpânit și sudul Panchalas până la malul râului Charmanwati. Și Drupada, din acea zi, a fost convins că nu putea, doar cu puterea *Kshatriya*, să-l învingă pe Drona, fiind mult inferior acestuia în puterea (spirituală) Brahma. Prin urmare, a început să rătăcească pe tot pământul pentru a găsi mijloacele de a obține un fiu (care să-l subjuge pe dușmanul său Brahmana).

Între timp, Drona a continuat să locuiască în Ahicchatra. Astfel, O, rege, teritoriul Ahicchatra, plin de orașe și așezări, a fost cucerit de Arjuna și dăruit lui Drona.

## SECȚIUNEA CXLI

(Sambhava Parva continuă)

**Vaisampayana a continuat**: După expirarea unui an de la acest moment, Dhritarashtra, mișcat de bunătate față de popor, l-a numit pe Yudhishthira, fiul lui Pandu, moștenitor al tronului, datorită fermității, curajului, răbdării, bunătății, sincerității și onestității (inimii) sale. Și în scurt timp, Yudhishthira, fiul lui Kunti, prin comportamentul său bun, manierele și aplicarea sa în afaceri, a eclipsat faptele tatălui său. Iar al doilea Pandava, Vrikodara, a început să primească lecții continue de la Sankarshana (Valarama) în lupta cu sabia și buzduganul și pe carul de luptă. Și după ce educația lui Bhima s-a încheiat, el a devenit la fel de puternic ca Dyumatsena însuși și, continuând să trăiască în armonie cu frații săi, a început să-și exercite priceperea. Arjuna a devenit renumit pentru fermitatea cu care mânuia armele, pentru agilitatea mișcărilor, precizia țintei și priceperea în folosirea armelor *Kshura*, *Naracha*, *Vala* și *Vipatha*, de fapt, a tuturor armelor, fie ele drepte, curbate sau grele. Drona a confirmat că nu exista nimeni în lume care să se compare cu Arjuna în ceea ce privește agilitatea mâinilor și priceperea generală.

Într-o zi, **Drona**, adresându-se lui Arjuna în fața prinților Kaurava adunați, **a spus**: «A existat un discipol al lui Agastya în știința armelor numit Agnivesa. El a fost preceptorul meu, iar eu, discipolul său. Prin meritele ascetice, am obținut de la el o armă numită *Brahmasira*, care nu putea fi niciodată inutilă și care era ca un tunet, capabilă să consume întregul pământ. Această armă, O, Bharata, din ceea ce am făcut, poate trece acum de la discipol la discipol. În timp ce mi-o dăruia, mentorul meu mi-a spus: „O, fiu al lui Bharadwaja, să nu arunci niciodată această armă asupra vreunui om, mai ales asupra unuia care are energie slabă”. Tu, O, eroule, ai obținut această armă cerească. Nimeni altcineva nu o merită. Dar ascultă porunca lui Rishi (Agnivesa). Și, uite, Arjuna, dă-mi acum onorariul de învățătură în prezența acestor veri și rude ai tăi». Când Arjuna, auzind aceasta, a promis că va da ceea ce preceptorul i-a cerut, acesta din urmă a spus: „O, tu, cel fără păcat, trebuie să lupți cu mine când eu lupt cu tine.” Și acel taur dintre prinții Kuru i-a promis lui Drona și, atingându-i picioarele, a plecat spre nord. Atunci s-a auzit un strigăt puternic care a acoperit întregul pământ, mărginit de centura de mări, spunând că nu există arcaș în întreaga lume ca Arjuna. Și, într-adevăr, Dhananjaya, în confruntările cu buzduganul și sabia, pe carul de luptă, precum și cu arcul, a dobândit o măiestrie extraordinară. Sahadeva a dobândit întreaga știință a moralității și a îndatoririlor de la (Vrihaspati), conducătorul spiritual al celor cerești, și a continuat să trăiască sub controlul fraților săi. Iar Nakula, favoritul fraților săi, învățat de Drona, a devenit cunoscut ca un războinic priceput și un mare războinic pe car (*Ati-ratha*). Într-adevăr, Arjuna și ceilalți prinți Pandava au devenit atât de puternici încât l-au ucis în luptă pe marele Sauvira, care efectuase un sacrificiu care se întinsese pe o perioadă de trei ani, neintimidat de raidurile *Gandharvas*. Și chiar regele Yavanilor, pe care nici măcar puternicul Pandu nu reușise să-l supună, a fost adus sub controlul lui Arjuna. Apoi, Vipula, regele Sauvirilor, dotat cu o mare vitejie, care arătase întotdeauna dispreț față de Kuruși, a fost făcut de inteligentul Arjuna să simtă puterea sa. Și

Arjuna l-a înfrânt cu săgeţile sale pe mândrul rege Sumitra al Sauvira, cunoscut şi sub numele de Dattamitra, care căutase cu hotărâre să se întâlnească cu el. Al treilea dintre prinţii Pandava, ajutat de Bhima, a subjugat cu un singur car toţi regii din Est, susţinuţi de zece mii de care. În acelaşi fel, după ce a cucerit cu un singur car întregul sud, Dhananjaya a trimis regatului Kurus o pradă bogată.

Astfel, acei oameni de seamă, iluştrii Pandavi, cucerind teritoriile altor regi, au extins graniţele propriului lor regat. Dar, văzând măiestria şi puterea acelor arcaşi puternici, sentimentele regelui Dhritarashtra faţă de Pandavi s-au otrăvit brusc, iar din acea zi monarhul a devenit atât de neliniştit încât abia mai putea dormi.

## SECȚIUNEA CXLII

(Continuarea Sambhava Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Auzind că eroicii fii ai lui Pandu, înzestraţi cu o energie debordantă, deveniseră atât de puternici, regele Dhritarashtra a fost cuprins de o mare neliniște. Apoi, chemându-l lângă el pe Kanika, cel mai important dintre miniştri, versat în ştiinţa politicii şi expert în sfaturi, regele a spus: „O, cel mai bun dintre brahmani, Pandavii umbresc zilnic pământul. Sunt extrem de gelos pe ei. Ar trebui să fac pace sau război cu ei? O, Kanika, sfătuieşte-mă sincer, căci voi face cum îmi vei porunci”.

**Vaisampayana a continuat**: „Cel mai bun dintre brahmani, astfel abordat de rege, i-a răspuns liber cu aceste cuvinte directe, în deplină concordanţă cu importanţa ştiinţei politice.”

„Ascultă-mă, rege fără păcat, în timp ce îţi răspund. Şi, O, cel mai bun dintre regii Kuru, nu trebuie să te mânii pe mine după ce vei auzi tot ce am de spus. Regii trebuie să fie mereu gata cu măciucile ridicate (pentru a lovi când e necesar) şi să-şi crească mereu priceperea. Evitând cu grijă toate greşelile lor, trebuie să vegheze neîncetat asupra greşelilor duşmanilor şi să profite de ele. Dacă regele este întotdeauna pregătit să lovească, toţi se tem de el. Prin urmare, regele ar trebui să apeleze mereu la corecţie în tot ce face. Să se poarte aşa încât duşmanul să nu poată detecta nicio slăbiciune în el. Dar, prin slăbiciunea pe care o detectează la duşman, să-l urmărească (spre distrugere). Să-şi ascundă mereu mijloacele şi scopurile, precum broasca ţestoasă îşi ascunde corpul, şi să-şi ţină slăbiciunea departe de vederea altora. Şi, odată început un anumit act, să îl ducă la bun sfârşit. Priveşte, un cui, dacă nu este scos complet, produce o rană putrezită. Masacrul unui duşman care îţi face rău este întotdeauna lăudabil. Dacă duşmanul este de mare pricepere, trebuie să se urmărească mereu ora nenorocirii sale şi apoi să-l omoare fără nicio scrupulozitate. Dacă se dovedeşte a fi un mare războinic, ora nenorocirii lui trebuie de asemenea să fie observată şi el trebuie apoi să fie indus să fugă. O, tată, un inamic nu trebuie niciodată dispreţuit, oricât de scârbă le-ar fi. O scânteie de foc poate să consume o pădure vastă dacă poate să se răspândească de la un obiect la altul în apropiere. Regii ar trebui să se prefacă uneori că sunt orbi şi surzi, căci, fiind incapabili de pedeapse, să pretindă că nu observă greşelile ce cer pedeapsă. În astfel de ocazii să-şi considere arcurile ca fiind făcute din paie. Dar să fie mereu în alertă ca un cerb adormit în pădure. Când duşmanul este în puterea ta, distruge-l prin toate mijloacele deschise sau secrete. Nu-i arăta milă, chiar dacă el caută protecţia ta. Un duşman, sau cineva ce te-a rănit odată, trebuie distrus prin risipirea de bani, dacă este necesar, căci, ucigându-l, vei fi liniştit. Morţii nu pot să inspire teamă. Trebuie să distrugi cele trei, cinci şi şapte (resurse) ale duşmanilor tăi. Trebuie să distrugi rădăcina şi ramurile duşmanilor tăi. Apoi să-i distrugi pe aliaţii şi susţinatorii lor. Aliaţii şi susţinatorii nu pot exista dacă principalul este distrus. Dacă rădăcina copacului este smulsă, ramurile şi crenguţele nu mai pot exista ca înainte. Ascunzându-ţi cu grijă propriile mijloace şi scopuri, trebuie să-ţi urmăreşti mereu duşmanii, căutându-le în permanenţă defectele. Tu, O, rege, trebuie să guvernezi ţara ta, veghind anxios la duşmani. Menţinând focul perpetuu prin sacrificii, prin ţesături fine, prin şuviţe încâlcite şi prin piele de animale pentru a-ţi aşeza aşternutul, trebuie să câştigi mai întâi încrederea

duşmanilor, şi odată ce ai câştigat-o, să sari asupra lor ca un lup. Pentru că s-a zis că, în dobândirea bogăţiei, chiar şi haina de sfinţenie poate fi folosită ca un toiag cu cârlig pentru a coborâ o ramură şi a culege fructele coapte. Metoda folosită la culesul fructelor trebuie să fie metoda de distrugere a duşmanilor, căci trebuie să procedezi pe principiul selecţiei. Încărcă-ţi duşmanul pe umeri până când vine timpul să-l arunci jos, spărgându-l în bucăţi ca pe un vas de lut aruncat cu violenţă pe o suprafaţă de piatră. Duşmanul nu trebuie niciodată iertat, chiar dacă se adresează ţie cu cea mai pitică cerere. Nu-i arăta milă, ci ucide-l imediat. Prin artele concilierii sau prin cheltuirea de bani, duşmanul trebuie să fie ucis. Prin crearea de disensiune între aliaţii lui, sau prin utilizarea forţei, de fapt prin orice mijloc aflat în puterea ta, trebuie să-ţi distrugi duşmanul."

**Dhritarashtra spuse**: Spune-mi cu sinceritate cum poate fi distrus un duşman prin artele concilierii sau prin cheltuirea de bani, prin producerea de disensiune sau prin utilizarea forței?"

**Kanika a răspuns**: Ascultă, O, monarhule, povestea unui șacal care trăia în vremuri de demult în pădure și era foarte priceput în știința politicii. Era odată un șacal înțelept, atent la propriile interese, care trăia în compania a patru prieteni, și anume un tigru, un șoarece, un lup și o mangustă. Într-o zi, ei au văzut în pădure un cerb puternic, liderul unei turme, pe care însă nu l-au putut prinde din cauza vitezei și forței sale. Atunci au convocat un consiliu pentru a se consulta. **Şacalul a deschis şedinţa şi a spus**: „O, tigrule, ai făcut multe eforturi pentru a prinde acest cerb, dar toate au fost în zadar, pur și simplu pentru că acest cerb este tânăr, iute și foarte inteligent. Lasă acum șoarecele să se ducă și să-i roadă picioarele când acesta va adormi. Și când acest lucru va fi făcut, lasă tigrul să se apropie și să-l prindă. Atunci vom mânca cu toții, cu mare plăcere". Auzind aceste cuvinte ale șacalului, toți s-au apucat de treabă cu mare prudență, așa cum le-a poruncit el. Șoarecele a mâncat picioarele căprioarei, iar tigrul a ucis-o, așa cum se aștepta. Văzând trupul căprioarei zăcând nemișcat pe pământ, șacalul le-a spus tovarășilor săi: „Binecuvântați să fiți! Duceți-vă și faceți-vă abluțiunile. Între timp, eu voi avea grijă de cerb." Auzind ce a spus șacalul, toți s-au dus la un pârâu. Iar șacalul a așteptat acolo, meditând profund la ce ar trebui să facă. Tigrul, înzestrat cu o mare forță, s-a întors primul la locul respectiv după ce și-a făcut abluțiunile. Și l-a văzut pe șacal acolo, cufundat în meditație. **Tigrul a spus**: „De ce ești atât de trist, o, înțeleptule! Tu ești cel mai de seamă dintre toate ființele inteligente. Hai să ne bucurăm astăzi de această pradă." **Şacalul a spus**: Ascultă, O, tu, cel cu brațele puternice, ce a spus șoarecele. El a spus chiar: „O, rușine să-i fie puterii regelui animalelor! Acest cerb a fost ucis de mine. Prin puterea brațului meu, el își va satisface astăzi foamea. După ce s-a lăudat în felul acesta, eu, din partea mea, nu doresc să ating această mâncare." **Tigrul a răspuns**: „Dacă într-adevăr șoarecele a spus așa, simțurile mele s-au trezit. De astăzi, voi ucide cu puterea brațelor mele creaturile care cutreieră pădurea și apoi mă voi ospăta cu carnea lor." După ce a spus aceasta, tigrul a plecat. Și după ce tigrul a părăsit locul, a venit șoarecele. Văzând șoarecele venind, șacalul i s-a adresat și i-a spus: „Fii binecuvântat, șoarece, dar ascultă ce a spus mangusta. El a spus chiar că cadavrul acestui cerb este otrăvit (tigrul l-a atins cu ghearele). Nu voi mânca din ea. Pe de altă parte, dacă tu, șacale, îmi permiți, voi ucide șoarecele și mă voi ospăta cu el". Auzind aceasta, șoarecele s-a alarmat și a intrat repede în vizuina sa. Și după ce șoarecele a plecat, lupul, O, rege, a venit acolo după ce și-a făcut abluțiunile. Și văzând lupul venind, șacalul i-a spus: „Regele animalelor s-a mâniat pe tine. Răul te va ajunge cu siguranță. El este așteptat aici împreună cu soția sa. Fă cum dorești." Astfel, lupul, care era și el iubitor de carne de animal, a fost alungat de șacal. Și lupul a fugit, micșorându-și corpul la dimensiuni minuscule. Atunci a venit mangusta. Și, O, rege, șacalul, văzând-o venind, a spus: „Cu puterea brațului meu i-am învins pe ceilalți, care au fugit deja. Luptă mai întâi cu mine și apoi mănâncă din această carne după cum dorești." **Mangusta a răspuns**: „Când, într-adevăr, tigrul, lupul și șoarecele inteligent au fost învinși de tine, eroii fiind, tu pari a fi un erou și mai mare. Nu doresc să lupt cu tine." Spunând aceasta, și mangusta a plecat.

**Kanika a continuat**: „Când toți au părăsit locul, șacalul, mulțumit de succesul strategiei sale, a mâncat singur carnea. Dacă regii acționează întotdeauna în acest fel, pot fi fericiți. Astfel, cei

timizi, prin stârnirea fricii lor, cei curajoşi, prin arta concilierii, cei lacomi, prin darul bogăţiei, iar cei egali şi inferiori, prin etalarea vitejiei, vor fi aduşi sub stăpânirea ta. Pe lângă toate acestea, O, rege, pe care le-am spus, ascultă acum şi altceva ce am de spus."

**Kanika a continuat**: Dacă fiul tău, prietenul tău, fratele tău, tatăl tău sau chiar îndrumătorul tău spiritual, oricine ar fi, devine duşmanul tău, ar trebui, dacă doreşti prosperitate, să-l ucizi fără scrupule. Prin blesteme şi incantaţii, prin daruri de bogăţie, prin otravă sau prin înşelăciune, duşmanul ar trebui ucis. El nu ar trebui niciodată neglijat din dispreţ. Dacă ambele părţi sunt egale şi succesul este incert, atunci cel care acţionează cu diligenţă va prospera. Dacă însuşi îndrumătorul spiritual este vanitos, ignorant în privinţa a ceea ce ar trebui făcut şi a ceea ce ar trebui lăsat nefăcut, şi vicios în comportamentul său, chiar şi el ar trebui pedepsit. Dacă eşti furios, arată-te ca şi cum nu ai fi, vorbind chiar şi atunci cu un zâmbet pe buze. Nu mustra niciodată pe nimeni cu semne de furie (în vorbirea ta). Şi, O, Bharata, rosteşte cuvinte blânde înainte de a lovi şi chiar în timp ce loveşti! După ce ai lovit, ai milă de victimă, plânge pentru ea şi chiar varsă lacrimi. Mângâindu-ţi duşmanul prin conciliere, prin daruri de bogăţie şi comportament blând, trebuie să-l loveşti când nu umblă pe calea cea dreaptă. Ar trebui să zâmbeşti în mod egal şi celui care trăieşte prin practicarea virtuţii, pentru că haina virtuţii acoperă pur şi simplu fărădelegile sale, precum norii negri acoperă munţii. Ar trebui să arzi casa persoanei pe care o pedepseşti cu moartea. Şi nu trebuie să permiţi niciodată cerşetorilor, ateilor şi hoţilor să locuiască în regatul tău. Printr-o ieşire bruscă sau o bătălie înverşunată, prin otravă sau coruperea aliaţilor săi, prin daruri de bogăţie, prin orice mijloace aflate în puterea ta, trebuie să-ţi distrugi duşmanul. Poţi acţiona cu cea mai mare cruzime. Trebuie să-ţi ascuţi dinţii pentru a da o muşcătură fatală. Şi ar trebui să loveşti întotdeauna atât de eficient încât duşmanul tău să nu mai poată ridica capul. Ar trebui să te temi întotdeauna chiar şi de cel de care nu ai de ce să te temi, ca să nu mai vorbim de cel de care ai de ce să te temi. Căci dacă primul este puternic, te poate distruge până la rădăcină (din cauza nepregătirii tale). Nu trebuie să ai încredere în cei necredincioşi şi nici să ai prea multă încredere în cei credincioşi, pentru că dacă cei în care ai încredere se dovedesc a fi duşmanii tăi, vei fi cu siguranţă distrus. După ce le testezi credincioşia, trebuie să angajezi spioni în propriul tău regat şi în regatele altora. Spionii tăi din regatele străine trebuie să fie înşelători pricepuţi şi persoane îmbrăcate în haine de asceţi. Spionii tăi ar trebui să fie plasaţi în grădini, locuri de distracţie, temple şi alte locuri sfinte, săli de băut, străzi şi alături de (cele optsprezece) *tirthas* (adică ministrul, preotul şef, moştenitorul prezumtiv, comandantul suprem, paznicii porţilor curţii, persoanele din apartamentele interioare, temnicerul, inspectorul şef, şeful trezoreriei, executantul general al ordinelor, şeful poliţiei oraşului, arhitectul şef, preşedintele curţii supreme, preşedintele consiliului, şeful departamentului de pedeapsă, comandantul fortăreţei, şeful arsenalului, şeful gărzilor de frontieră şi păzitorul pădurilor), precum şi în locurile de sacrificiu, lângă fântâni, pe munţi şi în râuri, în păduri şi în toate locurile unde se adună oamenii. În vorbire, trebuie să fii mereu umil, dar inima ta să fie mereu ascuţită ca un brici. Şi când eşti angajat în a face chiar şi un act foarte crud şi teribil, ar trebui să vorbeşti cu zâmbetul pe buze. Dacă doreşti prosperitate, ar trebui să adopţi toate artele - umilinţa, jurământul, concilierea. Să venerezi picioarele altora, plecând capul, inspirând speranţă şi altele asemenea. Iar o persoană familiarizată cu regulile politicii este ca un copac împodobit cu flori, dar care nu dă roade; sau, dacă dă roade, acestea trebuie să fie la o înălţime mare, greu accesibilă de la sol; şi dacă vreuna dintre aceste roade pare a fi coaptă, trebuie să se aibă grijă să pară necoaptă. Comportându-se în acest fel, el nu va dispărea niciodată. Virtutea, bogăţia şi plăcerea au efecte atât bune, cât şi rele, strâns legate între ele. În timp ce se extrag efectele bune, cele rele trebuie evitate. Cei care practică virtutea (în mod neîncetat) sunt nefericiţi din cauza lipsei bogăţiei şi a neglijării plăcerii. Cei care urmăresc bogăţia sunt nefericiţi din cauza neglijării celorlalte două. Şi astfel, cei care urmăresc plăcerea suferă din cauza neatenţiei lor faţă de virtute şi bogăţie. Prin urmare, ar trebui să urmăreşti virtutea, bogăţia şi plăcerea, astfel încât să nu trebuiască să suferi din cauza lor. Cu umilinţă şi atenţie, fără gelozie şi preocupat de îndeplinirea scopului tău, ar trebui să te consulţi cu sinceritate cu brahmanii. Când ai căzut, trebuie să te ridici prin orice mijloace, blânde sau violente; şi după ce te-ai ridicat astfel, trebuie să practici virtutea. Cel care nu a fost niciodată lovit de nenorocire nu poate avea niciodată

prosperitate. Acest lucru poate fi observat în viața celui care supraviețuiește calamităților sale. Cel care este lovit de durere ar trebui să fie consolat prin recitarea istoriei persoanelor din vremurile trecute (cum ar fi cele ale lui Nala și Rama). Cel a cărui inimă a fost zdrobită de durere ar trebui să fie consolat cu speranța prosperității viitoare. Cel care este învățat și înțelept ar trebui să fie consolat prin serviciile plăcute care i se oferă în prezent. Cel care, după ce a încheiat un tratat cu un dușman, se odihnește liniștit ca și cum nu ar mai avea nimic de făcut, seamănă foarte mult cu o persoană care se trezește după ce a căzut din vârful unui copac pe care adormise. Un rege ar trebui să-și păstreze întotdeauna sfaturile pentru sine, fără teamă de calomnie, și, în timp ce privește totul cu ochii spionilor săi, ar trebui să aibă grijă să-și ascundă propriile emoții în fața spionilor dușmanilor săi. La fel ca un pescar care devine prosper prin prinderea și uciderea peștilor, un rege nu poate deveni prosper fără a sfâșia organele vitale ale dușmanului său și fără a comite acte violente. Puterea dușmanului tău, reprezentată de forța sa armată, ar trebui să fie întotdeauna distrusă complet, prin arat (ca buruienile) și cosit și prin alte mijloace, precum boli, foamete și lipsă de apă. O persoană nevoiașă nu se apropie niciodată (din dragoste) de una bogată; iar când scopul cuiva a fost atins, nu mai are nevoie să se apropie de cel pe care până atunci îl considera responsabil pentru îndeplinirea acestuia. De aceea, când faci ceva, nu o face niciodată complet, ci lasă întotdeauna ceva de dorit pentru ceilalți (ale căror servicii ai putea avea nevoie). Cel care dorește prosperitatea ar trebui să caute cu sârguință aliați și mijloace și să-și conducă cu atenție războaiele. Eforturile sale în acest sens ar trebui să fie întotdeauna ghidate de prudență. Un rege prudent ar trebui să acționeze întotdeauna în așa fel încât prietenii și dușmanii să nu-i cunoască niciodată motivele înainte de începerea acțiunilor sale. Lasă-i să afle totul după ce acțiunea a început sau s-a încheiat și, atâta timp cât pericolul nu apare, doar atunci vei acționa ca și cum ți-ar fi frică. Dar când te va ajunge din urmă, trebuie să te lupți cu el cu curaj. Cel care se încrede într-un dușman care a fost supus prin forță își provoacă propria moarte, la fel cum un crab își provoacă propria moarte prin actul concepției. Trebuie să consideri întotdeauna acțiunea viitoare ca fiind deja realizată (și să iei măsuri pentru a o întâmpina), altfel, din cauza lipsei de calm provocate de grabă, poți trece cu vederea un aspect important în momentul în care te confrunți cu ea. O persoană care dorește prosperitatea ar trebui să acționeze întotdeauna cu prudență, adaptându-și măsurile la timp și loc. De asemenea, ar trebui să acționeze având în vedere destinul, care poate fi influențat de *mantre* și ritualuri sacrificiale, precum și virtutea, bogăția și plăcerea. Este binecunoscut faptul că timpul și locul (dacă sunt luate în considerare) produc întotdeauna binele suprem. Dacă dușmanul este nesemnificativ, el nu trebuie încă disprețuit, pentru că poate crește repede ca un palmier care își întinde rădăcinile sau ca o scânteie de foc în pădurile adânci, care poate izbucni curând într-un incendiu extins. Așa cum un foc mic alimentat treptat cu lemne devine în curând capabil să consume chiar și cei mai mari bușteni, tot așa persoana care își sporește puterea prin alianțe și prietenii devine în curând capabilă să subjuge chiar și cel mai redutabil dușman. Speranța pe care i-o dai dușmanului tău ar trebui amânată mult timp înainte de a se împlini; iar când vine momentul împlinirii ei, inventează un pretext pentru a o amâna în continuare. Pretextul să pară întemeiat pe un anumit motiv, iar motivul în sine să pară întemeiat pe un alt motiv. Regii ar trebui, în ceea ce privește distrugerea dușmanilor lor, să semene întotdeauna cu briciurile în toate privințele; nemiloși precum aceștia sunt ascuțiți, ascunzându-și intențiile precum aceștia sunt ascunși în tocuri de piele, lovind când se ivește ocazia precum aceștia sunt folosiți la ocazii potrivite, măturând dușmanii lor cu toți aliații și dependenții lor precum aceștia bărbieresc capul sau bărbia fără a lăsa niciun fir de păr. O, susținător al demnității Kurus, comportându-te față de Pandavas și ceilalți așa cum dictează politica, acționează în așa fel încât să nu trebuiască să jelești în viitor. Știu bine că ești înzestrat cu toate binecuvântările și că ai toate semnele norocului. De aceea, O, rege, protejează-te de fiii lui Pandu! O, rege, fiii lui Pandu sunt mai puternici decât verii lor (fiii tăi); de aceea, O, pedepsitor al dușmanilor, îți spun clar ce trebuie să faci. Ascultă, O, rege, împreună cu copiii tăi, și după ce ai ascultat, străduiți-vă (să faceți ceea ce este necesar). O, rege, acționează în așa fel încât să nu ai niciun motiv de teamă față de Pandavi. Într-adevăr, adoptă astfel de măsuri în concordanță cu știința politicii, încât să nu ai de ce să te întristezi în viitor."

**Vaisampayana a continuat**: „După ce a rostit aceste cuvinte, Kanika s-a întors la locuința sa, în timp ce regele Kuru, Dhritarashtra, a devenit meditativ și melancolic.”

## SECȚIUNEA CXLIII

(**Jatugriha Parva**)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, fiul lui Suvala (Sakuni), regele Duryodhana, Duhsasana și Kama, după ce s-au consultat între ei, au pus la cale un complot malefic. Cu aprobarea lui Dhritarashtra, regele Kurus, au hotărât să-i ardă pe Kunti și pe cei (cinci) fii ai ei. Dar înțeleptul Vidura, capabil să citească inimile după semnele exterioare, a aflat intenția acestor persoane răuvoitoare doar observându-le expresiile fețelor. Atunci Vidura, fără păcat, cu sufletul luminat de adevărata cunoaștere și devotat binelui Pandavilor, a ajuns la concluzia că Kunti și copiii ei ar trebui să fugă de dușmanii ei. Și, pregătind în acest scop o barcă suficient de puternică pentru a rezista atât vântului, cât și valurilor, el s-a adresat lui Kunti și i-a spus: „Acest Dhritarashtra s-a născut pentru a distruge faima și descendența neamului (Kuru). Având un suflet rău, el este pe cale să renunțe la virtutea eternă. O, binecuvântată, am pregătit pe râu o barcă capabilă să reziste atât vântului, cât și valurilor. Fugi cu copiii tăi din plasa pe care moartea a întins-o în jurul vostru.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte, ilustra Kunti a fost profund îndurerată și, împreună cu copiii ei, O, taur al neamului Bharata, a urcat în barcă și a traversat Gangele. Apoi, părăsind barca conform sfatului lui Vidura, Pandavii au luat cu ei averea care le fusese dată (în timp ce se aflau la Varanavata) de către dușmanii lor și au pătruns în siguranță în pădurile adânci. În casa de lac, însă, care fusese pregătită pentru distrugerea Pandavilor, o femeie nevinovată din tribul Nishada, care venise acolo cu un anumit scop, a ars de vie împreună cu copiii ei. Și cel mai rău dintre *Mlechchhas*, nenorocitul Purochana (care era arhitectul angajat pentru construirea casei de lac) a ars și el în incendiu. Astfel, fiii lui Dhirtarashtra și consilierii lor au fost înșelați în așteptările lor. Și astfel, la sfatul lui Vidura, iluștrii Pandavi au fost salvați împreună cu mama lor. Dar oamenii (din Varanavata) nu știau că aceștia erau în siguranță. Și cetățenii din Varanavata, văzând casa de lac consumată de flăcări (și crezând că Pandavii au ars de vii), au fost cuprinși de o mare tristețe. Și au trimis mesageri la regele Dhritarashtra pentru a-i povesti tot ce se întâmplase. Și i-au spus monarhului: „Ți s-a împlinit marele scop! În sfârșit, i-ai ars pe Pandavi! Dorința ta s-a împlinit, bucură-te împreună cu copiii tăi. O, rege al Kurus, al acestui regat.” Auzind aceasta, Dhritarashtra, împreună cu copiii săi, și-au arătat durerea și, împreună cu rudele sale, inclusiv Kshattri (Vidura) și Bhishma, cei mai de seamă dintre Kurus, au adus ultimele onoruri Pandavilor.

**Janamejaya a spus**: „O, cel mai bun dintre brahmani, doresc să aud în întregime povestea incendiului casei de lac și a evadării Pandavilor de acolo. A fost un act crud din partea lor (a Kurușilor), care au acționat la sfatul celui rău (Kanika). Recită-mi povestea a tot ceea ce s-a întâmplat. Sunt cuprins de curiozitate să o aud.”

**Vaisampayana a spus**: O, pedepsitor al tuturor dușmanilor, ascultă-mă, O, monarh, în timp ce îți recit (povestea) incendiului casei de lac și a evadării Pandavilor. Răul Duryodhana, văzând că Bhimasena îi depășea (pe toți) în forță și că Arjuna era foarte priceput în arme, a devenit melancolic și trist. Apoi Kama, descendentul Soarelui, și Sakuni, fiul lui Suvala, au încercat prin diverse mijloace să provoace moartea Pandavilor. Pandavii au contracarat toate aceste uneltiri, una după alta, și, ascultând sfaturile lui Vidura, nu au mai vorbit despre ele niciodată. Atunci cetățenii, văzând că fiul lui Pandu era înzestrat cu multe calități, au început, O, Bharata, să vorbească despre ele în toate locurile publice. Și adunați în curți și în alte locuri de adunare, vorbeau despre fiul cel mare al lui Pandu (Yudhishthira) ca fiind înzestrat cu calitățile necesare pentru a conduce regatul. Și au spus: „Dhritarashtra, deși posedat de ochiul cunoașterii, fiind (născut) orb, nu a obținut regatul înainte. Cum poate (deci) să devină rege acum? Atunci Bhishma, fiul lui Santanu, cu jurăminte

rigide și devotat adevărului, renunțând anterior la suveranitate, nu ar accepta-o niciodată acum. Prin urmare, îl vom instala (pe tron) cu ceremonii adecvate pe cel mai mare dintre Pandavi, dotat cu tinerețe, priceput în luptă, versat în *Vede*, sincer și bun. Veneraţi pe Bhishma, fiul lui Santanu și Dhritarashtra, familiarizaţi cu regulile moralității, el îi va menține cu siguranță pe cei din urmă și pe copiii lor în toate felurile de bucurie”.

Nenorocitul Duryodhana, auzind aceste cuvinte ale partizanilor lui Yudhishthira care se despărțeau, a devenit foarte îndurerat. Profund afectat, prințul rău nu a putut suporta acele discursuri. Aprins de gelozie, s-a dus la Dhritarashtra și, găsindu-l singur, l-a salutat cu reverență și, îndurerat de (vederea) parțialității cetățenilor față de Yudhishthira, s-a adresat monarhului și i-a spus: „O, tată, am auzit cetățenii care plecau rostind cuvinte de rău augur. Trecând pe lângă tine și pe lângă Bhishma, ei doresc ca fiul lui Pandu să fie regele lor. Bhishma va aproba acest lucru, pentru că el nu va conduce regatul. Se pare, așadar, că cetățenii se străduiesc să ne provoace o mare răutate. Pandu a obținut în trecut regatul ancestral în virtutea propriilor sale realizări, dar tu, din orbire, nu ai obținut regatul, deși erai pe deplin calificat să-l ai. Dacă fiul lui Pandu obține acum regatul ca moștenire de la Pandu, fiul său îl va obține după el și fiul acelui fiu, și așa mai departe, va descinde în linia lui Pandu. În acest caz, O, rege al lumii, noi și copiii noștri, excluși din linia regală, vom fi cu siguranță ignoraţi de toți oamenii. De aceea, O, monarhule, adoptă astfel de sfaturi încât să nu suferim o suferință perpetuă, devenind dependenți de alții pentru hrana noastră. O, rege, dacă ai fi obținut suveranitatea înainte, noi am fi moștenit-o cu siguranță, oricât de nefavorabili ne-ar fi fost oamenii.”

## SECȚIUNEA CXLIV

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana continuă**: Regele Dhritarashtra, a cărui singură sursă de cunoaștere erau ochii, auzind aceste cuvinte ale fiului său și amintindu-și tot ce avea Kanika, îi spuse, cuprins de tristețe, iar mintea lui începu să se clatine. Atunci Duryodhana și Karna, și Sakuni, fiul lui Suvala, și Duhsasana, al patrulea dintre ei, s-au consultat împreună. **Prințul Duryodhana i-a spus lui Dhritarashtra**: „Trimite, O, tată, printr-un stratagemă inteligentă, pe Pandavi în orașul Varanavata. Atunci nu vom mai avea de ce să ne temem de ei”. Dhritarashtra, auzind aceste cuvinte rostite de fiul său, a reflectat pentru o clipă și i-a răspuns lui Duryodhana, spunând: „Pandu, mereu devotat virtuții, s-a comportat întotdeauna cu respect față de toate rudele sale, dar în special față de mine. El nu dădea prea mare importanță plăcerilor lumii, ci mi-a dăruit cu devotament totul, chiar și regatul. Fiul său este la fel de devotat virtuții ca și el și posedă toate calitățile. De renume mondial, el este din nou favoritul poporului. Are aliați; cum putem să-l exilăm cu forța din regatul său ancestral? Consilierii și soldații (statului), precum și fiii și nepoții lor au fost cu toții îngrijiți și întreținuți de Pandu. Beneficiind astfel de vechiul Pandu, oare cetățenii nu ne vor ucide acum, O, copilule, împreună cu toți prietenii și rudele noastre, din cauza lui Yudhishthira?”

**Duryodhana răspunse**: „Ceea ce spui, O, tată, este perfect adevărat. Dar, având în vedere răul care se profilează asupra viitorului tău, dacă vom concilia poporul cu bogății și onoruri, acesta se va alia cu siguranță de partea noastră, ca dovadă a puterii noastre. Trezoreria și miniștrii de stat, O, rege, se află în acest moment sub controlul nostru. Prin urmare, se cuvine acum să-i alungi, prin mijloace blânde, pe Pandavi în orașul Varanavata; O, rege, când suveranitatea îmi va fi conferită, atunci, O, Bharata, Kunti și copiii ei se vor putea întoarce din acel loc.”

**Dhritarashtra a răspuns**: „Aceasta, O, Duryodhana, este exact gândul care îmi trece prin minte. Dar, din cauza păcatului său, nu i-am dat niciodată glas. Nici Bhishma, nici Drona, nici Kshattri, nici Gautama (Kripa) nu vor aproba vreodată exilul Pandavilor. În ochii lor, O, dragă fiu, noi, cei din familia Kuru, și Pandavii suntem egali. Aceste persoane înțelepte și virtuoase nu vor

face nicio diferență între noi. Dacă, așadar, ne comportăm astfel față de Pandavi, nu vom merita oare, O, fiule, moartea din mâinile Kurușilor, ale acestor personaje ilustre și ale întregii lumi?”

**Duryodhana a răspuns**: Bhishma nu are o afecțiune excesivă pentru niciuna dintre părți și, prin urmare, va fi neutru (în caz de dispută). Fiul lui Drona (Aswatthaman) este de partea mea. Nu există nicio îndoială că acolo unde este fiul, acolo va fi și tatăl. Kripa, fiul lui Saradwat, trebuie să fie de partea lui Drona și Aswatthaman. El nu-l va abandona niciodată pe Drona și pe fiul surorii sale (Aswatthaman). Kshattri (Vidura) depinde de noi pentru mijloacele sale de trai, deși în secret este de partea dușmanului. Dacă se alătură Pandavilor, el singur nu ne poate face niciun rău. Prin urmare, exilează-i pe Pandavi la Varanavata fără nici o teamă. Și ia măsurile necesare pentru ca ei să plece acolo chiar astăzi. Prin această faptă, O, tată, stinge durerea care mă mistuie ca un foc aprins, care îmi răpește somnul și care îmi străpunge inima ca o săgeată teribilă.

## SECȚIUNEA CXLV

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, prințul Duryodhana, împreună cu frații săi, au început să câștige treptat poporul de partea lor, oferindu-le bogății și onoruri. Între timp, unii consilieri isteți, la îndrumarea lui Dhritarashtra, au început într-o zi să descrie (la curte) orașul Varanavata ca fiind un loc fermecător. **Şi au spus**: ”Festivalul lui Pasupati (Siva) a început în orașul Varanavata. Mulțimea de oameni este mare, iar procesiunea este cea mai încântătoare dintre toate cele văzute vreodată pe pământ. Împodobită cu toate ornamentele, ea a fermecat inimile tuturor spectatorilor”. Astfel au vorbit acei consilieri, la îndrumarea lui Dhritarashtra, despre Varanavata, și în timp ce vorbeau astfel, Pandavii, O, rege, au simțit dorința de a merge în acel oraș încântător. Și când regele (Dhritarashtra) s-a asigurat că curiozitatea Pandavilor a fost trezită, **fiul lui Ambika s-a adresat lor, spunând**: „Oamenii mei vorbesc adesea despre Varanavata ca fiind cel mai încântător oraș din lume. Dacă, așadar, voi, copii, doriți să asistați la acel festival, mergeți la Varanavata cu urmașii și prietenii voștri și bucurați-vă acolo ca zeii. Și dăruiți perle și pietre prețioase brahmanilor și muzicienilor (care s-ar putea aduna acolo). Și după ce vă veți distra acolo cât timp doriți, ca zeii strălucitori, și vă veți bucura de câtă plăcere doriți, întoarceți-vă din nou la Hastinapura.”

**Vaisampayana a continuat**: Yudhishthira, înțelegând pe deplin motivele lui Dhritarashtra și considerând că el însuși era slab și fără prieteni, i-a răspuns regelui, spunând: „Așa să fie”. Apoi, adresându-se lui Bhishma, fiul lui Santanu, înțeleptului Vidura, lui Drona, lui Valhika, lui Kaurava, lui Somadatta, Kripa, Aswatthaman, Bhurisravas și ceilalți consilieri, brahmanii și asceții, preoții și cetățenii, precum și ilustrul Gandhari, el a spus încet și cu umilință: „Împreună cu prietenii și adepții noștri, mergem în orașul încântător și populat Varanavata, la porunca lui Dhritarashtra. Binecuvântați-ne cu bucurie, pentru ca, dobândind prosperitate, să nu fim atinși de păcat.” Astfel abordați de cel mai mare dintre fiii lui Pandu, toți șefii Kaurava le-au pronunțat cu bucurie binecuvântări, spunând: „Voi, fiii lui Pandu, fie ca toate elementele să vă binecuvânteze pe drumul vostru și să nu vă lovească nici cel mai mic rău.”

„Pandavii, după ce au îndeplinit ritualurile de împăcare pentru a obține (partea lor din) regat și după ce și-au terminat pregătirile, au pornit spre Varanavata.”

## SECȚIUNEA CXLVI

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Răul Duryodhana s-a bucurat foarte mult când regele, O, Bharata, a

spus asta Pandavilor. Și, O, taur al neamului Bharata, Duryodhana, chemându-l apoi în particular pe consilierul său, Purochana, l-a apucat de mâna dreaptă și i-a spus: „O, Purochana, această lume, atât de plină de bogății, este a mea. Dar este a ta în egală măsură cu mine. Prin urmare, se cuvine să o protejezi. Nu am un consilier mai de încredere decât tine cu care să mă consult. De aceea, O, sire, păstrează sfatul meu și extermină-mi dușmanii printr-un plan inteligent. O, fă cum îți spun. Pandavii au fost trimiși de Dhritarashtra la Varanavata, unde, la porunca lui Dhritarashtra, se vor distra în timpul festivităților. Fă ceea ce trebuie pentru a ajunge astăzi la Varanavata într-o trăsură trasă de măgari rapizi. Ajuns acolo, fă să se ridice un palat patrulater în vecinătatea arsenalului, bogat în materiale și mobilier, și păzește bine conacul (de ochii curioși). Și folosește (la construirea acelei case) cânepă și rășină și toate celelalte materiale inflamabile care pot fi procurate. Și amestecând puțin pământ cu unt clarificat, ulei și grăsime și o cantitate mare de lac, fă tencuială pentru a acoperi pereții și împrăștie în jurul casei cânepă, ulei, unt clarificat, lac și lemn, astfel încât Pandavii sau oricine altcineva să nu poată, chiar și cu o examinare atentă, să le vadă acolo sau să concluzioneze că această casă este inflamabilă. Și după ce ai ridicat o astfel de reședință, fă ca Pandavii, după ce i-ai venerat cu mare respect, să locuiască în ea împreună cu Kunti și toți prietenii lor. Și așează acolo scaune, mijloace de transport și paturi, toate de cea mai bună calitate, pentru Pandavi, astfel încât Dhritarashtra să nu aibă niciun motiv de plângere. Trebuie, de asemenea, să te descurci astfel încât nimeni din Varanavata să nu afle nimic până când scopul pe care îl avem în vedere nu este atins. Și asigurându-te că Pandavii dorm înăuntru în siguranță și fără teamă, trebuie să dai foc conacului, începând cu ușa exterioară. Pandavii vor fi arși de vii, dar oamenii vor spune că au murit într-un incendiu (accidental) al casei lor.”

Spunând „Așa să fie” prințului Kuru, Purochana s-a îndreptat spre Varanavata într-o trăsură trasă de măgari ageri. Și mergând acolo, O, rege, fără să piardă timp, ascultând instrucțiunile lui Duryodhana, a făcut tot ce i-a poruncit prințul.

## SECȚIUNEA CXLVII

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Între timp, Pandavii s-au urcat în carele lor, înjugând niște cai frumoși, înzestrați cu viteza vântului. În timp ce erau pe punctul de a intra în carele lor, au atins, cu mare tristețe, picioarele lui Bhishma, ale regelui Dhritarashtra, ale ilustrului Drona, ale lui Kripa, ale lui Vidura și ale celorlalți bătrâni ai neamului Kuru. Apoi, salutându-i cu reverență pe toți bătrânii, îmbrățișându-i pe cei de vârsta lor, primind rămas bun chiar și de la copii, luându-și rămas bun de la toate doamnele venerabile din gospodăria lor, înconjurându-i cu respect și luându-și rămas bun de la toți cetățenii, Pandavii, mereu conștienți de jurămintele lor, au pornit spre Varanavata. Și Vidura, de mare înțelepciune, și ceilalți tauri dintre Kuru și cetățeni, de asemenea, din mare suferință, i-au urmat pe acești tigri printre oameni până la o anumită distanță. Și unii dintre cetățeni și țărani, care i-au urmat pe Pandava, afectați dincolo de măsură văzând pe fiii lui Pandu în atâta suferință, au început să spună cu voce tare: „Regele Dhritarashtra, cu sufletul rău, nu vede lucrurile cu aceeași privire. Monarhul Kuru nu se uită la virtute. Nici Yudhishthira, cel fără păcat, nici Bhima, cel mai puternic dintre bărbați, nici Dhananjaya, fiul (cel mai tânăr) al lui Kunti, nu vor fi vreodată vinovați (de păcatul de a purta un război rebel). Când aceștia vor rămâne liniștiți, cum ar putea ilustrul fiu al lui Madri să facă ceva? Moștenind regatul de la tatăl lor, Dhritarashtra nu i-a putut suporta. Cum se face că Bhishma, care suferă exilul Pandavilor în acel loc mizerabil, sancționează acest act de mare nedreptate? Vichitravirya, fiul lui Santanu, și înțeleptul regal Pandu din neamul Kuru ne-au iubit de multă vreme cu grijă părintească. Dar acum că Pandu, acel tigru printre oameni, s-a înălțat la ceruri, Dhritarashtra nu-i poate suporta pe acești prinți, copiii săi. Noi, cei care nu aprobăm acest exil, vom pleca cu toții, părăsind acest oraș excelent și casele noastre, iar Yudhishthira va pleca.”

Către acei cetățeni îndureraţi care vorbeau astfel, virtuosul Yudhishthira, el însuşi copleşit de durere, reflectând câteva clipe, a spus: ”Regele este tatăl nostru, demn de respect, ghidul nostru spiritual şi superiorul nostru. A îndeplini cu inima curată tot ceea ce ne porunceşte este, într-adevăr, datoria noastră. Voi sunteţi prietenii noştri. Înconjuraţi-ne şi faceţi-ne fericiţi cu binecuvântările voastre, apoi întoarceţi-vă la locuinţele voastre. Când va veni timpul să faceţi ceva pentru noi, atunci, într-adevăr, îndepliniţi tot ceea ce este plăcut şi benefic pentru noi.” Astfel abordaţi, cetăţenii au înconjurat Pandavii şi i-au binecuvântat, apoi s-au întors la locuinţele lor.

Şi după ce cetăţenii au încetat să-i mai urmeze pe Pandavi, Vidura, familiarizat cu toate poruncile moralităţii, dorind să-l trezească pe cel mai mare dintre Pandavi (la conştiinţa pericolelor la care era expus), i s-a adresat cu următoarele cuvinte. Învăţatul Vidura, familiarizat cu jargonul (*Mlechchhas*), s-a adresat învăţatului Yudhishthira, care era şi el familiarizat cu acelaşi jargon, în cuvintele limbii *Mlechchha*, astfel încât să fie de neînţeles pentru toţi, cu excepţia lui Yudhishthira. **El a spus**: „Cel care cunoaşte planurile pe care duşmanii săi le pun la cale în conformitate cu dictatele ştiinţei politice, ar trebui, cunoscându-le, să acţioneze în aşa fel încât să evite orice pericol. Cel care ştie că există arme ascuţite capabile să taie corpul, deşi nu sunt făcute din oţel, şi înţelege, de asemenea, mijloacele de a le respinge, nu poate fi niciodată rănit de duşmani. Cel care se protejează prin cunoaşterea faptului că nici consumatorul de paie şi lemne, nici cel care usucă roua nu ard locuitorii unei gropi din pădurile adânci, trăieşte. Orbului nu-i este văzută calea: orbului nu-i este cunoscută direcţia. Cel care nu are fermitate nu dobândeşte niciodată prosperitate. Ţine minte asta şi fii pe fază. Omul care ia o armă care nu e din oţel (adică o locuinţă inflamabilă) dată de duşmanii lui, poate scăpa de foc făcându-şi locuinţa ca a unui şacal (cu multe ieşiri). Rătăcind, un om poate dobândi cunoaşterea căilor, iar după stele poate determina direcţia, iar cel care îşi ţine cele cinci (simţuri) sub control nu poate fi niciodată oprimat de duşmanii săi.”

Astfel abordat, fiul lui Pandu, Yudhishthira cel drept, i-a răspuns lui Vidura, cel mai de seamă dintre toţi oamenii învăţaţi, spunând: „Te-am înţeles”. Apoi Vidura, după ce i-a instruit pe Pandavi şi i-a urmat (până aici), a înconjurat grupul, şi-a luat rămas bun de la ei şi s-a întors la propria locuinţă. Când cetăţenii, Bhishma şi Vidura au încetat să-i mai urmeze, **Kunti s-a apropiat de Yudhishthira şi i-a spus**: Cuvintele pe care Kshattri ţi le-a spus în mijlocul multor oameni, atât de neclar, de parcă nu ar fi spus nimic, şi răspunsul tău către el, cu cuvinte şi voce similare, nu le-am înţeles. Dacă nu este nepotrivit pentru noi să le aflăm, aş dori să aud tot ce s-a întâmplat între el şi tine.”

**Yudhishthira a răspuns**: Virtuosul Vidura mi-a spus că ar trebui să ştim că conacul (pentru cazarea noastră la Varanavata) a fost construit din materiale inflamabile. El mi-a spus: „Nici calea de scăpare nu trebuie să-ţi fie necunoscută” şi, mai departe, ”Cei care îşi pot controla simţurile pot dobândi suveranitatea întregii lumi”. Răspunsul pe care i l-am dat lui Vidura a fost: „Te-am înţeles”.

**Vaisampayana a continuat**: „Pandavii au pornit în a opta zi a lunii Phalguna, când steaua Rohini era în ascendent, şi ajungând la Varanavata, au văzut oraşul şi oamenii”.

## SECŢIUNEA CXLVIII

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, toţi cetăţenii (din Varanavata), auzind că fiul lui Pandu venise, s-au umplut de bucurie la auzul veştii, au ieşit repede din Varanavata, în mii de vehicule de diferite feluri, luând cu ei toate obiectele de bun augur, aşa cum indicau *Sastrele*, pentru a-i primi pe aceşti oameni de seamă. Iar oamenii din Varanavata, apropiindu-se de fiii lui Kunti, i-au binecuvântat rostind *Jaya* şi au stat în jurul lor. Acel tigru printre oameni, adică virtuosul Yudhishthira, înconjurat astfel de ei, arăta strălucitor ca şi cum ar fi avut fulgerul în mâini (adică

Indra) în mijlocul celor cerești. Și acei oameni fără păcat, întâmpinați de cetățeni și întâmpinând la rândul lor cetățenii, au intrat apoi în orașul populat Varanavata, împodobit cu toate ornamentele. Intrând în oraș, acei eroi s-au dus mai întâi, O, monarhule, la locuințele brahmanilor angajați în îndatoririle lor. Acei oameni de seamă s-au dus apoi la reședințele oficialilor orașului, apoi la cele ale *Sutașilor* și Vaisyașilor și apoi chiar la cele ale Sudrașilor, O, taur al neamului Bharata, astfel adorați de cetățeni, Pandavașii s-au dus în cele din urmă, cu Purochana în frunte, la palatul care fusese construit pentru ei. Purochana a început apoi să le pună înainte mâncare și băutură, paturi și covoare, toate de cea mai bună calitate și plăcute. Pandavii, îmbrăcați în haine scumpe, au continuat să locuiască acolo, adorați de Purochana și de oamenii care aveau casele lor în Varanavata.

După ce Pandavii au trăit astfel timp de zece nopți, Purochana le-a vorbit despre conacul (pe care îl construise) numit „Casa Binecuvântată”, dar care în realitate era o casă blestemată. Atunci acei tigri printre oameni, îmbrăcați în haine scumpe, au intrat în conac la îndemnul lui Purochana, precum *Guhyakas* intrând în palatul (lui Shiva) de pe muntele Kailasa. Cel mai virtuos dintre toți oamenii, Yudhishthira, inspectând casa, i-a spus lui Bhima că era construită din materiale inflamabile. Simțind mirosul de grăsime amestecată cu unt clarificat și preparate din lac, i-a spus lui Bhima: „O, pedepsitor al dușmanilor, această casă este cu adevărat construită din materiale inflamabile! Într-adevăr, este evident că așa stau lucrurile! Este evident că dușmanul, cu ajutorul unor artiști de încredere, pricepuți în construcția de case, a construit cu măiestrie această reședință, după ce a procurat cânepă, rășină, iarbă, paie și bambus, toate îmbibate în unt clarificat. Acest ticălos rău, Purochana, acționând sub instrucțiunile lui Duryodhana, stă aici cu scopul de a mă arde de viu când mă va vedea neîncrezător. Dar, O, fiu al lui Pritha, Vidura, de o mare inteligență, a știut de acest pericol și, prin urmare, m-a avertizat în prealabil. Știind totul, unchiul nostru cel mai tânăr, care ne dorește mereu binele din afecțiune, ne-a spus că această casă, atât de plină de pericole, a fost construită în secret de ticăloșii din subordinea lui Duryodhana.”

Auzind aceasta, Bhima a răspuns: „Dacă, domnule, știi că această casă este atât de inflamabilă, atunci ar fi bine să ne întoarcem acolo unde ne-am stabilit inițial.” **Yudhishthira a răspuns**: „Mi se pare că ar trebui să continuăm să trăim aici, aparent fără suspiciuni, dar tot timpul cu prudență și cu simțurile în alertă, căutând o cale sigură de scăpare. Dacă Purochana își dă seama din expresia fețelor noastre că avem planuri ascunse, acționând în grabă, s-ar putea să ne ardă pe loc. Într-adevăr, Purochana nu dă doi bani pe ocară sau păcat. Nenorocitul stă aici acționând sub instrucțiunile lui Duryodhana. Dacă vom fi arși de vii, bunicul nostru Bhishma se va mânia? De ce ar face el, arătându-și mânia, ca Kaurava să se supere pe el? Sau, poate, bunicul nostru Bhishma și celălalt taur al neamului Kuru, considerând indignarea față de un astfel de act păcătos ca fiind virtuoasă, ar putea deveni furioși. Dacă însă, de teamă să nu fim arși, fugim de aici, Duryodhana, ambițios de suveranitate, ne va provoca cu siguranță moartea prin intermediul spionilor. În timp ce noi nu avem rang și putere, Duryodhana le are pe amândouă; în timp ce noi nu avem prieteni și aliați, Duryodhana le are pe amândouă; în timp ce noi nu avem bogății, Duryodhana are la dispoziție un tezaur plin. Nu ne va distruge el, așadar, cu siguranță, adoptând mijloace adecvate? Să ne petrecem, așadar, zilele înșelându-l pe acest nenorocit (Purochana) și pe celălalt nenorocit, Duryodhana, deghizându-ne uneori. Să ducem, de asemenea, o viață de vânători, rătăcind pe pământ. Astfel, dacă va trebui să fugim de dușmanii noștri, vom cunoaște toate cărările. De asemenea, chiar astăzi, vom face să fie săpată în mare secret o trecere subterană în camera noastră. Dacă vom acționa în acest fel, ascunzând ceea ce facem de toți, focul nu ne va putea consuma niciodată. Vom trăi aici, făcând activ totul pentru siguranța noastră, dar cu o astfel de discreție încât nici Purochana, nici vreunul dintre cetățenii din Varanavata să nu știe ce urmărim.”

## SECȚIUNEA CXLIX

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a continuat**: Un prieten al lui Vidura, priceput în minerit, venind la Pandavi, le-a vorbit în secret, spunând: «Am fost trimis de Vidura şi sunt un miner priceput. Sunt aici pentru a-i servi pe Pandavi. Spuneți-mi ce pot face pentru voi. Din încrederea pe care o are în mine, Vidura mi-a spus: „Du-te la Pandava şi fă-le bine. Ce să fac pentru voi? Purochana va da foc uşii casei voastre în a paisprezecea noapte a acestei jumătăți de lună întunecate. Să-i ardă de vii pe acei tigri printre oameni, Pandava, împreună cu mama lor, este planul acelui ticălos rău, fiul lui Dhritarashtra. O, fiu al lui Pandu, Vidura ți-a spus şi ceva în limba *mlechchha*, la care tu ai răspuns în aceeaşi limbă. Îți spun aceste detalii ca dovadă a credibilității mele”» Auzind aceste cuvinte, Yudhishthira, fiul sincer al lui Kunti, a răspuns: „O, tu, cel amabil, acum te cunosc ca pe un prieten drag şi de încredere al lui Vidura, sincer şi mereu devotat lui. Nu există nimic pe care învățatul Vidura să nu-l ştie. Tu eşti al lui, aşa cum eşti şi al nostru. Nu face diferență între el şi noi. Noi suntem ai tăi la fel de mult ca şi el. O, protejează-ne aşa cum învățatul Vidura ne protejează mereu. Știu că această casă, atât de inflamabilă, a fost construită pentru mine de Purochana, la porunca fiului lui Dhritarashtra. Acel ticălos rău, care dispune de bogăție şi aliați, ne urmăreşte fără încetare. O, salvează-ne cu puțin efort de la incendiul iminent. Dacă vom arde aici, dorința cea mai dragă a lui Duryodhana va fi satisfăcută. Iată arsenalul bine dotat al acelui ticălos. Această mare reşedință a fost construită lipită de zidurile înalte ale arsenalului, fără nici o ieşire. Dar această uneltire necurată a lui Duryodhana era cunoscută de Vidura încă de la început, şi el a fost cel care ne-a luminat dinainte. Pericolul pe care Kshattri îl prevăzuse este acum la uşa noastră. Salvează-ne de el fără ca Purochana să afle.” Auzind aceste cuvinte, minerul a spus: „Aşa să fie” şi, începând cu grijă lucrarea de excavare, a făcut un mare pasaj subteran. Iar gura acelui pasaj se afla în centrul casei, era la nivelul podelei şi era închisă cu scânduri. Intrarea era acoperită din teamă de Purochana, acel ticălos rău care păzea constant uşa casei. Pandavii obişnuiau să doarmă în camerele lor cu armele pregătite pentru uz, în timp ce, în timpul zilei, mergeau la vânătoare din pădure în pădure. Astfel, O, rege, trăiau (în acea reşedință) foarte precauți, înşelându-l pe Purochana cu o aparență de încredere şi mulțumire, în timp ce, în realitate, erau neîncrezători şi nemulțumiți. Nici cetățenii din Varanavata nu ştiau nimic despre planurile Pandavilor. De fapt, nimeni altcineva nu ştia despre ele, cu excepția prietenului lui Vidura, acel miner bun.

## SECȚIUNEA CL

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Văzând că Pandavii trăiau acolo fericiți şi fără suspiciuni timp de un an întreg, Purochana a devenit extrem de bucuros. Şi văzând că Purochana era atât de bucuros, Yudhishthira, fiul virtuos al lui Kunti, adresându-se lui Bhima, Arjuna şi gemenilor (Nakula şi Sahadeva), a spus: „ Nenorocitul cu inima crudă a fost bine înşelat. Cred că a sosit momentul să fugim. Să dăm foc arsenalului şi să-l ardem pe Purochana, lăsându-i cadavrul aici, iar noi, cei şase, să fugim fără să fim observați de nimeni!”

**Vaisampayana a continuat**: Apoi, cu ocazia unei pomeni, O, rege, Kunti a hrănit într-o anumită noapte un număr mare de brahmani. Au venit şi câteva doamne care, în timp ce mâncau şi beau, s-au bucurat acolo după placul lor şi, cu permisiunea lui Kunti, s-au întors la casele lor. Dorind să obțină hrană, a venit, ca şi cum ar fi fost împinsă de soartă, la acea sărbătoare, în timpul rătăcirilor sale, o femeie Nishada, mama a cinci copii, însoțită de toți fiii ei. O, rege, ea şi copiii ei, îmbătați de vinul pe care l-au băut, au devenit incapabili. Lipsită de conştiință şi mai mult moartă decât vie, ea şi toți fiii ei s-au culcat în acea reşedință pentru a dormi. Apoi, când toți locuitorii casei s-au culcat, a început să bată un vânt violent în timpul nopții. Bhima a dat foc casei chiar în locul unde dormea Purochana. Apoi, fiul lui Pandu a dat foc uşii casei din lac. Apoi a dat foc conacului în mai multe locuri. Apoi, când fiii lui Pandu s-au asigurat că acea casă a luat foc în mai multe părți, acești pedepsitori ai duşmanilor, împreună cu mama lor, au intrat în pasajul subteran fără să piardă timp. Apoi, căldura şi zgomotul focului au devenit intense şi au trezit locuitorii oraşului. Văzând

casa în flăcări, cetățenii, cu fețe îndurerate, au început să spună: „Nenorocitul (Purochana) cu suflet rău, la instrucțiunile lui Duryodhana, și-a construit casa pentru a distruge rudele angajatorului său. El chiar i-a dat foc. O, rușine inimii lui Dhritarashtra, care este atât de părtinitoare. El i-a ars de vii, ca și cum ar fi fost dușmanul lor, pe moștenitorii nevinovați ai lui Pandu! O, păcătosul și răul (Purochana), care i-a ars pe acești oameni de seamă, pe prinții nevinovați și fără suspiciuni, a fost și el ars de viu, așa cum a vrut soarta."

**Vaisampayana a continuat**: Cetățenii din Varanavata au plâns astfel (soarta Pandavilor) și au așteptat acolo toată noaptea în jurul casei. Pandavii, însă, însoțiți de mama lor, au ieșit din pasajul subteran și au fugit în grabă, fără să fie observați. Dar acei pedepsitori ai dușmanilor, din cauza somnului și a fricii, nu au putut să se grăbească împreună cu mama lor. Dar, O, monarhule, Bhimasena, înzestrat cu o vitejie teribilă și o mișcare rapidă, i-a luat pe toți frații și pe mama sa pe umeri și a început să se strecoare prin întuneric. Punându-și mama pe umăr, gemenii pe părțile laterale și pe Yudhishthira și Arjuna pe ambele brațe, Vrikodara, cu o energie și o forță extraordinare și dotat cu viteza vântului, și-a început marșul, rupând copacii cu pieptul și apăsând adânc pământul cu picioarele.

## SECȚIUNEA CLI

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: În acea perioadă, învățatul Vidura trimisese în pădure un om cu un caracter pur și în care avea mare încredere. Această persoană s-a dus în locul indicat și i-a văzut pe Pandavi împreună cu mama lor în pădure, ocupându-se într-un anumit loc cu măsurarea adâncimii unui râu. Planul pe care îl pusese la cale răul Duryodhana fusese aflat de Vidura, om de mare inteligență, prin intermediul spionilor săi, și, de aceea, el trimisese acea persoană prudentă la Pandavi. Trimis de Vidura la ei, el le-a arătat Pandavilor, pe malurile sacre ale Gangei, o barcă cu vâsle și steaguri, construită de meșteri de încredere și capabilă să reziste vântului și valurilor și înzestrată cu viteza furtunii sau a gândului. Apoi s-a adresat Pandavilor cu aceste cuvinte pentru a le arăta că fusese într-adevăr trimis de Vidura: „O, Yudhishthira, a spus el, ascultă aceste cuvinte pe care învățatul Vidura le-a spus (ție) ca dovadă a faptului că vin de la el. Nici consumatorul de paie și lemn, nici cel care usucă roua nu ard vreodată locuitorii unei gropi din pădure. Cel care se protejează știind acest lucru scapă de moarte, etc." Prin aceste acreditări, recunoaște-mă ca fiind persoana care a fost trimisă cu adevărat de Vidura și, de asemenea, agentul său de încredere. Vidura, care știe totul, a spus din nou: „O, fiu al lui Kunti, cu siguranță îi vei învinge în luptă pe Kama, pe Duryodhana și pe frații săi, precum și pe Sakuni. Această barcă este gata pe ape și va aluneca plăcut pe ele și vă va duce cu siguranță pe toți din aceste ținuturi!"

Apoi, văzându-i pe acei oameni de seamă împreună cu mama lor melancolică și tristă, i-a pus să urce în barca care se afla pe Ganga și i-a însoțit el însuși. **Adresându-se din nou lor, le-a spus**: „Vidura, după ce v-a mirosit capetele și v-a îmbrățișat (mental), a spus din nou că, începând călătoria voastră auspicioasă și mergând singuri, nu trebuie să fiți niciodată neglijenți".

Spunând aceste cuvinte eroicilor prinți, persoana trimisă de Vidura i-a dus pe acești tauri printre oameni pe cealaltă parte a Gangei în barca sa. Și după ce i-a dus peste apă și i-a văzut pe toți în siguranță pe malul opus, a rostit cuvântul "*Jaya*" (victorie) pentru succesul lor, apoi i-a părăsit și s-a întors la locul de unde venise.

Iluștrii Pandavi, trimițând și ei prin intermediul acelei persoane un mesaj către Vidura, au început, după ce au traversat Ganga, să înainteze în grabă și în mare secret.

# SECȚIUNEA CLII

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Apoi, când noaptea a trecut, o mulțime mare de orășeni s-a adunat în grabă pentru a-i vedea pe fiii lui Pandu. După ce au stins focul, au văzut că acea casă care tocmai ardea fusese construită din materiale lăcuite și că sfetnicul lui Duryodhana, Purochana, murise ars. Și oamenii au început să plângă cu voce tare, spunând: «Într-adevăr, acest lucru a fost pus la cale de păcătosul Duryodhana pentru distrugerea Pandavilor. Nu există nicio îndoială că Duryodhana, cu știrea lui Dhritarashtra, i-a ars de vii pe moștenitorii lui Pandu, altfel prințul ar fi fost împiedicat de tatăl său. Nu există nicio îndoială că nici Bhishma, fiul lui Santanu, și nici Drona, Vidura, Kripa și ceilalți Kauravas nu și-au îndeplinit datoria. Să trimitem acum un mesaj lui Dhritarashtra, spunându-i: „Marea ta dorință s-a împlinit! I-ai ars de vii pe Pandavi!”»

Apoi au început să stingă focul pentru a găsi vreo urmă a Pandavilor și au văzut-o pe nevinovata femeie Nishada și pe cei cinci fii ai ei arși de vii. Apoi minerul trimis de Vidura, în timp ce îndepărta cenușa, a acoperit groapa pe care o săpase cu acea cenușă, astfel încât să rămână neobservată de toți cei care fuseseră acolo.

Cetățenii l-au trimis apoi pe Dhritarashtra să-l informeze că Pandavii, împreună cu consilierul lui Duryodhana, Purochana, au murit arși de vii. Regele Dhritarashtra, auzind vestea tristă a morții Pandavilor, a plâns cu mare durere. Și a spus: „Regele Pandu, fratele meu de mare renume, a murit astăzi, când eroicii lui fii, împreună cu mama lor, au fost arși de vii. Oameni buni, mergeți repede la Varanavata și organizați ritualurile funerare pentru acești eroi și pentru fiica lui Kuntiraj! Să fie sfințite oasele celor decedați cu ritualurile obișnuite și să fie îndeplinite toate faptele benefice și mărețe (obișnuite în astfel de ocazii). Să se ducă acolo prietenii și rudele celor care au murit arși. Să fie îndeplinite cu bogăție și toate celelalte fapte benefice care, în aceste circumstanțe, trebuie să fie îndeplinite de noi pentru Pandavi și Kunti.”

Spunând acestea, Dhritarashtra, fiul lui Ambika, înconjurat de rudele sale, a oferit ofrande de apă fiilor lui Pandu. Și toți, copleșiți de o durere excesivă, au plâns cu voce tare, exclamând: „O, Yudhishthira! O, prinț al neamului Kuru!” În timp ce alții strigau cu voce tare: ”O, Bhima! — O, Phalguna!” — iar alții: «O, gemenii! — O, Kunti!» — Astfel se întristau pentru Pandavi și le ofereau ofrande de apă. Și cetățenii plângeau pentru Pandavi, dar Vidura nu plângea prea mult, pentru că știa adevărul.

Între timp, Pandavii, înzestrați cu o mare forță, împreună cu mama lor, formând un grup de șase persoane, au părăsit orașul Varanavata și au ajuns pe malurile Gangei. Apoi au ajuns rapid pe malul opus, ajutați de forța brațelor vâslașilor, de rapiditatea curentului râului și de un vânt favorabil. Părăsind barca, au pornit în direcția sudică, găsindu-și drumul în întuneric cu ajutorul luminii stelelor. După multe suferințe, au ajuns în sfârșit, O, rege, într-o pădure densă. Erau obosiți și însetați; somnul le închidea ochii în fiecare clipă. Atunci Yudhishthira, adresându-se lui Bhima, dotat cu o mare energie, a spus: „Ce poate fi mai dureros decât asta? Acum suntem în pădurea adâncă. Nu știm în ce direcție să o luăm și nici nu putem înainta prea mult. Nu știm dacă nenorocitul de Purochana a ars de viu sau nu. Cum vom scăpa de aceste pericole nevăzute de alții? O, Bharata, ia-ne pe toți în brațe și înaintează ca înainte. Tu ești singurul dintre noi care e puternic și rapid ca vântul.”

Astfel abordat de Yudhishthira cel drept, puternicul Bhimasena, luându-i pe Kunti și pe frații săi pe umeri, a început să înainteze cu mare viteză.

# SECȚIUNEA CLIII

(Jatugriha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Pe măsură ce puternicul Bhima înainta, întreaga pădure, cu copacii şi ramurile ei, părea să tremure, ca urmare a ciocnirii cu pieptul său. Mişcarea coapselor sale a ridicat un vânt asemănător celui care suflă în lunile Jyaishtha şi Ashadha (mai şi iunie). Şi puternicul Bhima a înaintat, făcându-şi drum, dar călcând în picioare copacii şi lianele din faţa lui. De fapt, el a rupt (prin presiunea corpului său) copacii şi plantele mari, cu florile şi fructele lor, care stăteau în calea lui. La fel trece prin pădure, rupând copaci puternici, conducătorul unei turme de elefanţi, în vârstă de şaizeci de ani, furios şi înzestrat cu energie excesivă, în timpul sezonului de împerechere, când sucul lichid se scurge pe cele trei părţi ale corpului său. Într-adevăr, atât de mare era forţa cu care Bhima, înzestrat cu viteza lui Garuda sau a lui Marut (zeul vântului), înainta, încât Pandava păreau să leşine în consecinţă. Înotând frecvent peste râuri greu de traversat, Pandavii s-au deghizat pe drum din teamă faţă de fiii lui Dhritarashtra. Şi Bhima a purtat pe umeri pe mama sa ilustră, de o sensibilitate delicată, de-a lungul malurilor denivelate ale râurilor. Spre seară, O, taur al neamului Bharata, Bhima (purtându-şi fraţii şi mama pe spate) a ajuns într-o pădure înfricoşătoare, unde fructele, rădăcinile şi apa erau rare şi care răsuna de strigătele îngrozitoare ale păsărilor şi animalelor. În amurg, adâncirea strigătelor păsărilor şi animalelor deveneau mai feroce, întunericul acoperea totul din vedere şi vânturi neaşteptate începură să sufle, rupând şi doborând mulţi copaci mari şi mici şi multe plante căţărătoare cu frunze uscate şi fructe. Prinţii Kaurava, afectaţi de oboseală şi sete şi grei de somn, nu mai puteau merge mai departe. Atunci s-au aşezat cu toţii în acea pădure fără mâncare şi băutură. Atunci Kunti, cuprinsă de sete, le-a spus fiilor ei: „Eu sunt mama celor cinci Pandavi şi acum sunt în mijlocul lor. Cu toate acestea, ard de sete!” Kunti le-a repetat asta fiilor ei. Auzind aceste cuvinte, inima lui Bhima, din afecţiune pentru mama sa, s-a încălzit de compasiune şi el a hotărât să meargă (mai departe, ca înainte). Apoi Bhima, străbătând acea pădure teribilă şi întinsă, fără niciun suflet viu, a văzut un copac banian frumos, cu ramuri întinse. Aşezându-şi acolo fraţii şi mama, O, taur al neamului Bharata, le-a spus: „Odihniţi-vă aici, în timp ce eu mă duc să caut apă. Aud strigătele dulci ale păsărilor acvatice. Cred că trebuie să fie un lac mare aici”. La porunca fratelui său mai mare, care i-a spus: „Du-te”, Bhima a pornit în direcţia din care veneau strigătele păsărilor acvatice. Şi, O, taur al neamului Bharata, în curând a ajuns la un lac, s-a scăldat şi şi-a potolit setea. Şi, afectuos faţă de fraţii săi, le-a adus apă, O, Bharata, udându-şi hainele de sus. Grăbindu-se să se întoarcă pe drumul parcurs de patru mile, a ajuns la locul unde se afla mama sa şi, văzând-o, a fost cuprins de tristeţe şi a început să suspine ca un şarpe. Îndurerat de durere la vederea mamei şi a fraţilor săi adormiţi pe pământul gol, Vrikodara a început să plângă: „O, nenorocit ce sunt, care-mi văd fraţii adormiţi pe pământul gol, ce poate fi mai dureros decât asta? Vai, cei care odinioară la Varanavata nu puteau dormi pe cele mai moi şi mai scumpe paturi, acum dorm pe pământul gol! O, ce priveliște mai dureroasă pot vedea decât pe Kunti — sora lui Vasudeva, cel care zdrobeşte oştile inamice — fiica lui Kuntiraja — ea însăşi împodobită cu toate semnele de bun augur, nora lui Vichitravirya — soţia ilustrului Pandu — mama noastră (a cinci fraţi), strălucitoare ca filamentele lotusului, delicată şi tandră, potrivită să doarmă pe cel mai scump pat — acum adormită, aşa cum nu ar trebui să fie niciodată, pe pământul gol! O, ea, care a dat naştere acestor fii prin Dharma, Indra şi Maruta — ea, care a dormit întotdeauna în palate — acum doarme, obosită, pe pământul gol! Ce priveliște mai dureroasă mi-ar putea fi dată să văd decât cea a acestor tigri printre oameni (fraţii mei) adormiţi pe pământ! O, virtuosul Yudhishthira, care merită suveranitatea celor trei lumi, doarme, obosit, ca un om obişnuit, pe pământul gol! Acest Arjuna, de culoarea întunecată a norilor albaştri, şi de neegalat printre oameni, doarme pe pământ ca o persoană obişnuită! O, ce poate fi mai dureros decât asta? Oh, gemenii, care în frumuseţe sunt ca gemenii Aswins dintre celestiali, dorm ca muritorii obişnuiţi pe pământul gol! Cel care nu are rude geloase şi răuvoitoare, trăieşte fericit în această lume ca un copac singuratic într-un sat. Copacul care stă singur într-un sat cu frunzele şi fructele sale, din cauza absenţei altora de aceeaşi specie, devine sacru şi este venerat şi adorat de toţi. Cei care au multe rude, dar care sunt toate eroice şi virtuoase, trăiesc fericiţi în lume fără niciun fel de suferinţă. Ei înşişi puternici şi prosperând,

bucurându-şi mereu prietenii şi rudele, trăiesc, depinzând unul de celălalt, ca nişte copaci înalţi care cresc în aceeaşi pădure. Noi, însă, am fost forţaţi să plecăm în exil de către răul Dhritarashtra şi fiii săi, după ce am scăpat cu greu, din pur noroc, de o moarte în flăcări. După ce am scăpat din acel foc, acum ne odihnim la umbra acestui copac. După ce am suferit atât de mult, unde să mai mergem acum? Voi, fiii lui Dhritarashtra, cu puţină previziune, voi, oameni răi, bucuraţi-vă de succesul vostru temporar. Zeii vă sunt cu siguranţă favorabili. Dar voi, ticăloşilor, sunteţi încă în viaţă doar pentru că Yudhishthira nu mi-a poruncit să vă iau viețile. Altfel, chiar astăzi, cuprins de mânie, te-aş trimite, (O Duryodhana), în tărâmurile lui Yama (Pluto) împreună cu copiii, prietenii şi fraţii tăi, cu Kama şi cu (Sakuni), fiul lui Suvala! Dar ce pot să fac, voi, nenorociților păcătoşi, când virtuosul rege Yudhishthira, cel mai mare dintre Pandavi, nu este încă supărat pe voi?”

Spunând acestea, Bhima, cel cu braţele puternice, cuprins de mânie, începu să-şi strângă palmele, suspinând adânc în suferinţă. Entuziasmat din nou de mânie, ca un foc stins care izbucneşte brusc, Vrikodara îşi privi încă o dată fraţii dormind pe pământ ca nişte oameni obişnuiţi, dormind încrezători. Şi Bhima îşi spuse: „Cred că există un oraş nu departe de această pădure. Toţi dorm, aşa că voi sta treaz. Şi asta le va potoli setea după ce se vor trezi odihniţi din somn.” Spunând acestea, Bhima stătu treaz, veghind asupra mamei şi fraţilor săi adormiţi.

## SECȚIUNEA CLIV

**(Hidimva-vadha Parva)**

**Vaisampayana a spus**: Nu departe de locul unde dormeau Pandava, un *Rakshasa* pe nume Hidimva locuia în copacul Sala. Dotat cu o mare energie şi îndemânare, era un canibal crud, cu o înfăţişare sinistră datorită dinţilor săi ascuţiţi şi lungi. Acum era flămând şi tânjea după carne umană. Avea picioare lungi şi burtă mare, iar părul şi barba îi erau roşii. Umerii îi erau laţi ca trunchiul unui copac, urechile îi erau ca săgeţile, iar trăsăturile îi erau înfricoşătoare. Cu ochii roşii şi chipul sinistru, monstrul îi zări, aruncând priviri în jur, pe fiii lui Pandu care dormeau în pădure. Era flămând şi tânjea după carne de om. Scuturându-şi părul uscat şi încâlcit şi scărpinându-l cu degetele îndreptate în sus, canibalul cu gura mare se uita repetat la fiii adormiţi ai lui Pandu, căscând melancolic din când în când. Cu un corp uriaş şi o forţă extraordinară, cu tenul de culoarea norilor, cu dinţi lungi şi ascuţiţi şi cu faţa care emana un fel de strălucire, el era mereu încântat de carnea umană. Simţind mirosul omului, se adresă surorii sale, spunând: „O, soră, după mult timp, o mâncare atât de plăcută mi s-a apropiat! Gura mi se umple de apă la gândul gustului anticipat al unei astfel de mâncări. Cei opt dinţi ai mei, atât de ascuţiţi şi de care nicio substanţă nu poate rezista, îi voi înfige astăzi, după mult timp, în cea mai delicioasă carne. Atacând gâtul omului şi chiar deschizându-i venele, voi bea (astăzi) o cantitate abundentă de sânge uman, cald, proaspăt şi spumos. Du-te şi află cine sunt aceştia, care dorm în pădure. Mirosul puternic al omului îmi încântă nările. Măcelăreşte-i pe toţi aceşti oameni şi adu-mi-i. Ei dorm pe teritoriul meu. Nu trebuie să te temi de ei. Fă repede ce-ţi spun, pentru că apoi vom mânca împreună carnea lor, sfâşiindu-le trupurile după pofta inimii. Şi după ce ne vom sătura de carne umană, vom dansa împreună pe ritmuri diverse!”

Astfel abordată de Hidimva în acea pădure, Hidimva, femeia canibală, la porunca fratelui ei, s-a dus, O, taur al neamului Bharata, la locul unde se aflau Pandavii. Şi ajungând acolo, i-a văzut pe Pandavi dormind alături de mama lor şi pe invincibilul Bhimasena stând treaz. Şi văzându-l pe Bhimasena, fără egal pe pământ în ceea ce priveşte frumuseţea şi asemănător unui copac Sala viguros, femeia *Rakshasa* s-a îndrăgostit imediat de el şi şi-a spus: „Această persoană cu tenul ca aurul încins şi braţele puternice, cu umerii laţi ca ai unui leu şi atât de strălucitor, cu gâtul marcat cu trei linii ca o cochilie şi ochii ca petalele de lotus, este demn să fie soţul meu. Nu voi asculta porunca crudă a fratelui meu. Dragostea unei femei pentru soţul ei este mai puternică decât afecţiunea pentru fratele ei. Dacă îl ucid, satisfacţia fratelui meu, precum şi a mea, va fi doar de

moment. Dar dacă nu îl ucid, mă pot bucura împreună cu el pentru totdeauna". Spunând acestea, femeia *Rakshasa*, capabilă să-şi schimbe forma după bunul plac, a luat o formă umană excelentă şi a început să avanseze cu paşi lenţi spre Bhima, cel cu braţe puternice. Împodobită cu ornamente celeste, ea a avansat cu zâmbetul pe buze şi cu un mers modest şi, adresându-se lui Bhima, a spus: „O, taur printre oameni, de unde ai venit aici şi cine eşti? Cine sunt, de altfel, aceste persoane de o frumuseţe celestă care dorm aici? Cine este, O, tu, cel fără păcat, această doamnă de o frumuseţe transcendentă care doarme atât de încrezătoare în aceste păduri, ca şi cum ar fi întinsă în propria ei cameră? Nu ştii că această pădure este lăcaşul unui *Rakshasa*? Îţi spun sincer, aici trăieşte răul Rakshasa numit Hidimva. Voi, fiinţe de o frumuseţe cerească, am fost trimisă aici chiar de acel *Rakshasa*, fratele meu, cu intenţia crudă de a vă ucide pentru a vă mânca. Dar îţi spun sincer că, văzându-te strălucitor ca un ceresc, nu aş vrea pe nimeni altcineva ca soţ în afară de tine! Tu, care cunoşti toate îndatoririle, ştiind aceasta, fă-mi ceea ce este cuvenit. Inima mea, precum şi trupul meu, au fost străpunse de (săgeţile) lui *Kama* (Cupidon). O, cum sunt dornică să te obţin, fă-mă a ta. O, tu, cu braţele puternice, te voi salva de *Rakshasa* care mănâncă carne umană. O, tu, cel fără păcat, fii soţul meu. Vom trăi atunci pe vârfurile munţilor inaccesibile muritorilor obişnuiţi. Eu pot zbura prin aer şi o fac după bunul meu plac. Tu te vei bucura de o mare fericire alături de mine în acele ţinuturi."

Auzind aceste cuvinte ale ei, **Bhima a răspuns**: „O, femeie *Rakshasa*, cine poate, ca un Muni care îşi controlează toate pasiunile, să-şi abandoneze mama adormită şi fraţii mai mari şi mai mici? Ce bărbat ca mine ar merge să-şi satisfacă poftele, lăsându-şi mama şi fraţii adormiţi ca hrană pentru un Rakshasa?"

**Femeia Rakshasa a răspuns**: „O, trezeşte-i pe toţi, voi face pentru voi tot ce vă este pe plac! Vă voi salva cu siguranţă pe toţi de fratele meu canibal."

**Bhima a spus atunci**: „O, femeie Rakshasa, nu voi trezi, de teamă de fratele tău rău, pe fraţii şi mama mea care dorm liniştiţi în pădure. O, timid-o, *Rakshasas* nu sunt niciodată în stare să suporte puterea braţelor mele. Şi, O, tu, cu ochii frumoşi, nici oamenii, nici *Gandharvas*, nici *Yakshas* nu sunt în stare să suporte puterea mea. O, tu, amabilă, poţi rămâne sau pleca după cum doreşti, sau poţi chiar să-l trimiţi pe fratele tău canibal, O, tu, cu silueta delicată. Nu-mi pasă."

## SECŢIUNEA CLV

(Hidimva-vadha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Hidimva, şeful *Rakshasas*, văzând că sora lui nu se întorcea destul de repede, a coborât din copac şi s-a îndreptat repede spre locul unde se aflau Pandavas. Cu ochii roşii şi braţele puternice, cu părul ridicat în cap, cu gura larg deschisă şi corpul ca o masă de nori întunecaţi, cu dinţii lungi şi ascuţiţi, era înfricoşător la vedere. Şi Hidimva, văzându-şi fratele cu înfăţişarea înspăimântătoare coborând din copac, s-a alarmat foarte tare şi, adresându-se lui Bhima, a spus: „Canibalul rău vine încoace înfuriat. Te implor, fă cu fraţii tăi cum îţi spun. O, tu, cel cu mare curaj, fiind înzestrată cu puterile unui *Rakshasa*, sunt capabilă să merg oriunde doresc. Urcaţi-vă pe şoldurile mele, vă voi purta pe toţi prin ceruri. Şi, O, pedepsitor al duşmanilor, trezeşte-i pe aceştia şi pe mama ta care doarme liniştită. Luându-i pe toţi pe corpul meu, vă voi transporta prin ceruri."

**Bhima a spus atunci**: „O, tu, cu şolduri frumoase, nu te teme de nimic. Sunt sigur că, atâta timp cât sunt aici, nu există niciun *Rakshasa* capabil să rănească pe vreunul dintre aceştia, O, tu, cu talie subţire. Îl voi ucide pe acest (canibal) sub ochii tăi. Cel mai rău dintre *Rakshasas*, O, timid-o, nu este un adversar demn de mine, şi nici toţi *Rakshasas* împreună nu pot suporta puterea braţelor mele. Priveşte aceste braţe puternice ale mele, fiecare asemănător cu trunchiul unui elefant. Priveşte

și aceste coapse ale mele, asemănătoare cu măciucile de fier, și acest piept larg și adamantin. O, frumoasă, astăzi vei vedea vitejia mea, asemenea celei a lui Indra. O, tu, cu șolduri frumoase, nu mă urî, gândindu-te că sunt un bărbat."

**Hidimva a răspuns spunând**: „O, tigru printre oameni, O, tu, cu frumusețea unui celest, cu siguranță nu te disprețuiesc. Dar am văzut vitejia pe care *Rakshasas* o exercită asupra oamenilor."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci, O, Bharata, *Rakshasa*, mâncătorul de carne umană, a auzit aceste cuvinte ale lui Bhima, care vorbise în felul acesta. Iar Hidimva a văzut-o pe sora sa deghizată în formă umană, cu capul împodobit cu ghirlande de flori și cu fața ca luna plină, cu sprâncene, nas, ochi și bucle de o frumusețe desăvârșită, cu unghiile și tenul de o nuanță delicată, purtând tot felul de podoabe și îmbrăcată în haine fine și transparente. Canibalul, văzând-o în acea formă umană fermecătoare, a bănuit că ea dorea să întrețină relații sexuale și s-a indignat. Și, O, cel mai bun dintre Kuru, mâniindu-se pe sora sa, *Rakshasa* și-a dilatat ochii și, **adresându-se ei, a spus**: „Ce creatură fără minte dorește să-mi pună piedici acum, când sunt atât de flămând? Ai devenit atât de fără minte, o, Hidimva, încât nu te temi de mânia mea? Rușine să-ți fie, femeie necastă! Chiar și acum dorești relații carnale și ești nerăbdătoare să-mi faci rău. Ești gata să sacrifici bunul nume și onoarea tuturor *Rakshasas*, strămoșii tăi! Pe cei cu ajutorul cărora ai vrea să-mi faci acest mare rău, îi voi ucide chiar acum, împreună cu tine." Adresându-se astfel surorii sale, Hidimva, cu ochii roșii de furie și dinții strânși, a alergat spre ea pentru a o ucide pe loc. Dar văzându-l cum se năpustește asupra surorii sale, Bhima, cel mai bun dintre luptători, înzestrat cu o mare energie, l-a mustrat și i-a spus: „Oprește-te! Oprește-te!"

**Vaisampayana a continuat**: Iar Bhima, văzând că *Rakshasa* era furios pe sora sa, a zâmbit (în batjocură) și i-a spus: „O, Hidimva, de ce trebuie să trezești aceste persoane care dorm atât de confortabil? O, canibal rău, apropie-te mai întâi de mine, fără să pierzi timpul. Lovește-mă mai întâi — nu se cuvine să ucizi o femeie, mai ales când ea a fost păcătuită, în loc să păcătuiască. Această fată nu este deloc responsabilă pentru fapta ei de a dori să întrețină relații sexuale cu mine. Ea a fost mișcată de zeul dorinței care pătrunde fiecare formă de viață. Tu, ticălos rău și cel mai infam dintre *Rakshasas*, sora ta a venit aici la porunca ta. Văzându-mă, ea mă dorește. În acest sens, fata timidă nu-ți face niciun rău. Zeul dorinței este cel care a greșit. Nu se cuvine să-i faci rău pentru această greșeală. O, ticălos rău, nu vei ucide o femeie cât timp sunt eu aici. Vino cu mine, O, canibalule, și luptă-te cu mine singur. Singur te voi trimite astăzi în lăcașul lui Yama (Pluto). O, Rakshasa, lasă-ți capul astăzi, apăsat de puterea mea, să fie zdrobit în bucăți, ca și cum ar fi fost călcat de un elefant puternic. Când vei fi ucis de mine pe câmpul de luptă, să-i lăsăm astăzi pe stârci, șoimi și șacali să-ți sfâșie cu bucurie membrele pe pământ. Într-o clipă, voi face astăzi această pădure să fie lipsită de *Rakshasas*, această pădure care a fost atât de mult timp stăpânită de tine, devorator de ființe umane! Sora ta, O, *Rakshasa*, te va vedea astăzi, uriaș cum ești ca un munte, ca un elefant uriaș târât în repetate rânduri de un leu, O, cel mai rău dintre *Rakshasas*, ucis de mine, iar oamenii care cutreieră aceste păduri vor putea de acum înainte să o facă în siguranță și fără teamă."

**Auzind aceste cuvinte, Hidimva a spus**: „Ce nevoie ai, omule, de această laudă și de această lăudăroșenie? Îndeplinește mai întâi toate acestea, și apoi te vei putea lăuda cu adevărat. De aceea, nu întârzia. Știi că ești puternic și înzestrat cu vitejie, așa că îți vei estima corect puterea astăzi în întâlnirea ta cu mine. Până atunci, nu-i voi ucide pe aceștia (frații tăi). Lasă-i să doarmă liniștiți. Dar pe tine, pentru că ești un nebun și rostești cuvinte rele, te voi ucide mai întâi. După ce-ți voi bea sângele, îi voi ucide și pe aceștia, iar la sfârșit, pe aceasta (sora mea) care mi-a făcut rău."

**Vaisampayana a continuat**: Spunând acestea, canibalul, întinzând brațele, a alergat furios spre Bhimasena, pedepsitorul dușmanilor. Atunci Bhima, cu teribila sa vitejie, a apucat repede, ca și cum ar fi fost un joc, cu mare forță, brațele întinse ale *Rakshasa* care se năpusti asupra lui. Apoi, apucându-l cu violență pe *Rakshasa* care se zbătea, Bhima l-a târât de la acel loc treizeci și doi de

coți, ca un leu care târăște un animal mic. Atunci *Rakshasa*, simțind astfel greutatea forței lui Bhima, s-a înfuriat foarte tare și, apucându-l pe Pandava, a scos un urlet teribil. Puternicul Bhima l-a târât apoi cu forță pe *Rakshasa* la o distanță mai mare, ca strigătele lui să nu-i trezească pe frații săi care dormeau liniștiți. Îmbrățișându-se și târându-se reciproc cu mare forță, atât Hidimva, cât și Bhimasena și-au demonstrat vitejia. Luptând ca doi elefanți adulți înnebuniți de furie, au început apoi să doboare copacii și să smulgă lianele care creșteau în jur. La auzul acestor sunete, acei tigri printre oameni (Pandava adormiți) s-au trezit împreună cu mama lor și au văzut-o pe Hidimva stând în fața lor.

## SECȚIUNEA CLVI

(Hidimva-vadha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Treziți din somn, acei tigri printre oameni, împreună cu mama lor, văzând frumusețea extraordinară a lui Hidimva, au fost cuprinși de uimire. Iar Kunti, privind cu uimire la frumusețea ei, i s-a adresat cu blândețe și i-a dat toate asigurările. **Ea a întrebat**: „O, tu, cu splendoarea unei fiice a celor cerești, a cui ești și cine ești? O, tu, cu tenul cel mai frumos, cu ce treabă ai venit aici și de unde ai venit? Dacă ești zeitatea acestor păduri sau o Apsara, spune-mi totul despre tine și de ce stai aici?” **Atunci Hidimva a răspuns**: „Această pădure întinsă pe care o vezi, de culoarea norilor albaștri, este lăcașul unui *Rakshasa* pe nume Hidimva. O, frumoasă doamnă, să știi că sunt sora acelui șef al *Rakshasa*. Venerată doamnă, am fost trimisă de fratele meu să te ucid pe tine și pe toți copiii tăi. Dar când am ajuns aici, la porunca acelui frate crud al meu, l-am văzut pe fiul tău puternic. Atunci, O, binecuvântată doamnă, am fost adusă sub controlul fiului tău de către zeul iubirii care pătrunde natura fiecărei ființe, și atunci l-am ales (mental) pe acel fiu puternic al tău ca soț al meu. Am încercat din răsputeri să te duc de aici, dar nu am putut (din cauza opoziției fiului tău). Atunci canibalul, văzând întârzierea mea, a venit aici să-ți omoare toți copiii. Dar el a fost târât cu forța de puternicul și inteligentul tău fiu, soțul meu. Privește acum acea pereche, omul și Rakshasa, amândoi înzestrați cu mare putere și vitejie, angajați în luptă, zdrobindu-se reciproc și umplând întreaga regiune cu strigătele lor.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale ei, Yudhishthira s-a ridicat brusc, la fel și Arjuna, Nakula și Sahadeva, plini de energie, și i-au văzut pe Bhima și Rakshasa deja angajați în luptă, dornici să se învingă reciproc și trăgându-se unul pe altul cu mare forță, ca doi lei înzestrați cu o mare putere. Praful ridicat de picioarele lor în urma acelei confruntări arăta ca fumul unei incendii de pădure. Acoperite de acel praf, trupurile lor uriașe semănau cu două stânci înalte învăluite în ceață. Atunci Arjuna, văzând că Bhima era destul de apăsat în lupta cu Rakshasa, a spus încet, cu zâmbetul pe buze: „Nu te teme, O, Bhima cu brațele puternice! Noi (dormeam și de aceea) nu știam că te luptai cu un Rakshasa teribil și că erai obosit în luptă. Iată-mă aici să te ajut, lasă-mă să ucid Rakshasa, iar Nakula și Sahadeva să o protejeze pe mama noastră”. **Auzindu-l, Bhima a spus**: „Privește această luptă, O, frate, ca un străin. Nu te teme de rezultat. Ajuns în raza brațelor mele, el nu va scăpa cu viață”. **Atunci Arjuna a spus**: „Ce nevoie este, O, Bhima, să ții Rakshasa în viață atât de mult? O, apăsător al dușmanilor, trebuie să plecăm de aici și nu putem rămâne mai mult. Estul se înroșește, zorii dimineții sunt pe cale să se instaleze. Rakshasa a devenit mai puternic odată cu ivirea zorilor, de aceea, grăbește-te, O, Bhima! Nu te juca (cu victima ta), ci ucide-l repede pe teribilul Rakshasa. În timpul celor două amurguri, Rakshasas își exercită întotdeauna puterile de înșelăciune. Folosește toată forța brațelor tale.”

**Vaisampayana a continuat**: La aceste cuvinte ale lui Arjuna, Bhima, cuprins de furie, a invocat puterea pe care Vayu (tatăl său) o manifestă în momentul distrugerii universului. Copleșit de mânie, el a ridicat repede în aer trupul Rakshasa, albastru ca norii cerului, și l-a învârtit de o sută de ori. Apoi, adresându-se canibalului, **Bhima a spus**: „O, Rakshasa, inteligența ți-a fost dată în zadar, și în zadar ai crescut și te-ai dezvoltat cu carne nesfințită. Prin urmare, meriți o moarte

necuviincioasă și astăzi te voi reduce la nimic. Astăzi voi face această pădure binecuvântată, ca una fără plante spinoase. Și, O, Rakshasa, nu vei mai ucide ființe umane pentru a te hrăni." **Arjuna, în acest moment, a spus**: „O, Bhima, dacă crezi că este o sarcină grea pentru tine să-l învingi pe acest Rakshasa în luptă, lasă-mă să te ajut, altfel, ucide-l tu însuți fără să pierzi timpul. Sau, O, Vrikodara, lasă-mă pe mine să-l ucid pe Rakshasa. Tu ești obosit și aproape ai terminat treaba. Meriți odihna."

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Arjuna, Bhima s-a aprins de furie și, aruncându-l pe Rakshasa la pământ cu toată puterea, l-a ucis ca pe un animal. Rakshasa, în timp ce murea, a scos un țipăt teribil care a umplut întreaga pădure și era profund ca sunetul unui tambur ud. Apoi, puternicul Bhima, ținând corpul cu mâinile, l-a îndoit în două și l-a rupt în mijloc, satisfăcându-și foarte mult frații. Văzându-l pe Hidimva ucis, ei s-au bucurat nespus și nu au pierdut timpul în a-i oferi felicitări lui Bhima, pedepsitorul tuturor dușmanilor. Apoi Arjuna, venerându-l pe ilustrul Bhima, cu teribila lui vitejie, i s-a adresat din nou și i-a spus: „Venerabile senior, cred că există un oraș nu departe de această pădure. Fii binecuvântat, să plecăm de aici repede, ca Duryodhana să nu ne poată urmări".

Atunci, toți acei puternici războinici, acei tigri printre oameni, spunând: „Așa să fie", au pornit împreună cu mama lor, urmați de Hidimva, femeia Rakshasa.

## SECȚIUNEA CLVII

(Hidimva-vadha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Bhima, văzând-o pe Hidimva urmându-i, i s-a adresat, spunând: „Rakshasas se răzbună pe dușmanii lor adoptând înșelăciuni care nu pot fi penetrate. De aceea, O, Hidimva, mergi pe calea pe care a mers fratele tău." **Atunci Yudhishthira, văzând furia lui Bhima, a spus**: „O, Bhima, O, tigru printre oameni, oricât de furios ai fi, nu ucide o femeie. O, Pandava, respectarea virtuții este o datorie mai înaltă decât protejarea vieții. Hidimva, care venise cu scopul de a ne ucide, ai ucis-o deja. Această femeie este sora acelui Rakshasa, ce ne-ar putea face ea, chiar dacă ar fi furioasă?"

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Hidimva, salutând cu respect pe Kunti și pe fiul ei Yudhishthira, a spus, cu palmele împreunate: „O, venerată doamnă, tu cunoști durerile pe care femeile sunt obligate să le simtă din cauza zeului iubirii. Binecuvântată doamnă, aceste dureri, cauzate de Bhimasena, mă torturează. Până acum am îndurat aceste suferințe insuportabile, așteptând momentul (când fiul tău le-ar putea alina). Acum a sosit momentul acela, când speram că voi fi fericită. Renunțând la prietenii și rudele mele și la obiceiurile neamului meu, am ales, O, binecuvântată doamnă, pe acest fiu al tău, acest tigru printre oameni, ca soț al meu. Îți spun sincer, O, ilustră doamnă, că dacă voi fi părăsită de acel erou sau de tine, nu voi mai suporta această viață a mea. De aceea, O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, se cuvine să-mi arăți milă, considerându-mă fie foarte prostuță, fie sclava ta ascultătoare. O, ilustră doamnă, unește-mă cu fiul tău, soțul meu. Înzestrat cu forma unui celest, lasă-mă să-l iau cu mine oriunde doresc. Ai încredere în mine, O, binecuvântată doamnă, îl voi aduce înapoi la voi toți. Când te vei gândi la mine, voi veni imediat la tine și te voi duce oriunde îmi vei porunci. Te voi salva de toate pericolele și te voi purta peste regiuni inaccesibile și accidentate. Te voi purta pe spate ori de câte ori vei dori să înaintezi cu rapiditate. O, fii milostivă cu mine și fă-l pe Bhima să mă accepte. S-a spus că într-o perioadă de suferință, omul trebuie să-și protejeze viața prin orice mijloace. Cel care caută să-și îndeplinească această datorie nu trebuie să aibă scrupule în privința mijloacelor. Cel care, într-o perioadă de suferință, își păstrează virtutea, este cel mai virtuos dintre oameni. Într-adevăr, necazul este cel mai mare pericol pentru virtute și pentru oamenii virtuoși. Virtutea este cea care protejează viața; de aceea virtutea este numită dătătoarea de viață. Prin urmare, mijloacele prin care se asigură virtutea sau respectarea unei datorii nu pot fi niciodată condamnabile.

**Auzind aceste cuvinte ale lui Hidimva, Yudhishthira a spus**: „Așa este, O, Hidimva, așa cum spui tu. Nu există nicio îndoială în privința asta. Dar, O, tu, cu talia subțire, trebuie să acționezi așa cum ai spus. Bhima, după ce se va spăla, își va spune rugăciunile și va îndeplini ritualurile obișnuite de împăcare, îți va acorda atenție până la apusul soarelui. Distrează-te cu el cum dorești în timpul zilei, O, tu, care ești înzestrată cu viteza minții! Dar trebuie să-l aduci pe Bhimasena înapoi aici în fiecare zi, la căderea nopții.”

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Bhima, exprimându-și acordul cu tot ceea ce a spus Yudhishthira, s-a adresat lui Hidimva, spunând: „Ascultă-mă, O, femeie Rakshasa! Îți promit cu adevărat că voi rămâne cu tine, O, tu, cea cu talia subțire, până când vei avea un fiu”. Atunci Hidimva, spunând: „Așa să fie”, l-a luat pe Bhima în brațe și a zburat printre copaci. Pe vârfurile munților cu peisaje pitorești și în regiuni sacre pentru zei, pline de turme pestrițe și răsunând de melodiile triburilor înaripate, ea însăși luând cea mai frumoasă formă, împodobită cu toate ornamentele și cântând uneori melodii dulci. Hidimva se distra cu Pandava și se străduia să-l facă fericit. La fel, în regiuni inaccesibile ale pădurilor și pe piepturile munților acoperite cu copaci înfloriți, pe lacuri strălucitoare cu lotuși și crini, insule de râuri și malurile lor pietroase, pe pâraie silvestre cu maluri frumoase și curenți de munte, în păduri pitorești cu copaci înfloriți și plante cățărătoare în foișoare himalayene, și diverse peșteri, pe bazine cristaline zâmbitoare cu lotuși, pe țărmurile mării strălucitoare cu aur și perle, în orașe frumoase și grădini minunate, în păduri sacre pentru zei și pe versanții dealurilor, în regiunile Guhyakas și ale asceților, pe malurile Manasarovara abundente în fructe și flori în fiecare anotimp, Hidimva, luând cea mai frumoasă formă, se juca cu Bhima și se străduia să-l facă fericit. Dotată cu viteza minții, ea s-a jucat cu Bhima în toate aceste regiuni, până când, în timp, a conceput și a născut un fiu puternic, conceput de Pandava. Cu ochi teribili, gură mare și urechi drepte ca săgețile, copilul era înfricoșător la vedere. Cu buze maronii ca cuprul, dinți ascuțiți și un răget puternic, cu brațe puternice, mare forță și vitejie excesivă, acest copil a devenit un arcaș puternic. Cu nasul lung, pieptul lat, gambe îngrozitor de umflate, mișcări rapide și forță excesivă, nu avea nimic uman în înfățișare, deși era născut din om. Și el îi depășea (în forță și vitejie) pe toți *Pisachas* și triburile înrudite, precum și pe toți Rakshasas. Și, O, monarhule, deși era un copil mic, a crescut și a devenit tânăr chiar în clipa în care s-a născut. Puternicul erou a dobândit repede o mare pricepere în folosirea tuturor armelor. Femeile Rakshasa nasc chiar în ziua în care concep și, capabile să ia orice formă doresc, își schimbă mereu înfățișarea. Iar copilul chel, acel puternic arcaș, la scurt timp după naștere, s-a închinat în fața mamei sale, i-a atins picioarele și i-a atins și picioarele tatălui său. Părinții lui i-au dat atunci un nume. Mama sa observând capul său că era (chel) ca un *Ghata* (vas pentru apă), ambii părinți l-au numit Ghatotkacha (cel cu cap de vas). Și Ghatotkacha, care era extrem de devotat Pandavilor, a devenit un mare favorit al acestora, aproape unul dintre ei.

Atunci Hidimva, știind că perioada șederii sale (alături de soțul ei) ajunsese la sfârșit, i-a salutat pe Pandavi și, stabilind o nouă întâlnire cu ei, a plecat încotro a dorit. Și Ghatotkacha, cel mai important dintre Rakshasas, promițându-i tatălui său că va veni când va fi chemat pentru afaceri, i-a salutat și a plecat spre nord. Într-adevăr, ilustrul Indra a fost cel care l-a creat (împrumutându-i o parte din sine) pe puternicul războinic Ghatotkacha, ca adversar pe măsură al lui Kama, cu energia sa de neegalat, ca urmare a săgeții pe care i-o dăduse lui Kama (și care era sigură că va ucide persoana împotriva căreia ar fi fost aruncată).

## SECȚIUNEA CLVIII

(Hidimva-vadha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Acei puternici războinici, eroicii Pandava, au mers apoi, O, rege, din pădure în pădure, ucigând cerbi și multe alte animale (pentru a se hrăni). Și în timpul călătoriilor lor, au văzut țările Matsya, Trigarta, Panchala și apoi Kichaka, precum și multe păduri și lacuri

frumoase. Toți aveau părul încâlcit și erau îmbrăcați în scoarță de copac și piei de animale. Într-adevăr, însoțiți de Kunti, acești eroi iluștri erau îmbrăcați în veșminte de asceți. Acești puternici războinici pe care, uneori, se grăbeau, purtându-și mama în spate; alteori mergeau deghizați, iar alteori cu mare viteză. Ei obișnuiau să studieze *Rik* și celelalte *Vede*, precum și toate *Vedangele*, precum și științele moralei și politicii. Pandavii, familiarizați cu știința moralei, l-au întâlnit, în timpul călătoriilor lor, pe bunicul lor (Vyasa). Și salutându-l pe ilustrul Krishna-Dwaipayana, acești pedepsitori ai dușmanilor, împreună cu mama lor, au stat în fața lui cu mâinile împreunate.

**Vyasa a spus atunci**: «Voi, tauri din neamul lui Bharata, am știut dinainte despre suferința voastră, constând în exilul vostru înșelător de către fiul lui Dhritarashtra. Știind acest lucru, am venit la voi, dorind să vă fac un mare bine. Nu vă întristați pentru ceea ce vi s-a întâmplat. Știți că toate acestea sunt pentru fericirea voastră. Fără îndoială, fiii lui Dhritarashtra și voi sunteți toți egali în ochii mei. Dar oamenii sunt întotdeauna parțiali față de cei care sunt în nenorocire sau de vârste fragede. De aceea, afecțiunea mea pentru voi este mai mare acum. Și, ca urmare a acestei afecțiuni, doresc să vă fac un bine. Ascultați-mă! Nu departe de voi se află un oraș încântător, unde niciun pericol nu vă poate ajunge. Trăiți acolo deghizați, așteptând întoarcerea mea."

**Vaisampayana a continuat**: Vyasa, fiul lui Satyavati, mângâindu-i astfel pe Pandavi, i-a condus în orașul Ekachakra. Și maestrul a mângâiat-o și pe Kunti, spunându-i: „Trăiește, fiica mea! Fiul tău, Yudhishthira, mereu devotat adevărului, acest taur ilustru printre oameni, care prin dreptatea sa a cucerit întreaga lume, va domni peste toți ceilalți monarhi ai pământului. Nu există nicio îndoială că, cucerind întreaga lume cu centura ei de mări prin vitejia lui Bhima și Arjuna, el se va bucura de suveranitatea acesteia. Fiii tăi, precum și cei ai lui Madri — toți războinici puternici — se vor distra cu veselie după cum le place în domniile lor. Acești tigri printre oameni vor oferi, de asemenea, diverse sacrificii, precum *Rajasuya* și sacrificiul calului, în care darurile oferite brahmanilor sunt foarte mari. Și acești fii ai tăi vor domni peste regatul strămoșesc, menținându-și prietenii și rudele în lux, bogăție și fericire."

**Vaisampayana a continuat**: Cu aceste cuvinte, Vyasa i-a introdus în locuința unui brahman. Și Rishi, născut pe insulă, adresându-se celui mai în vârstă dintre Pandavi, a spus: „Așteptați-mă aici! Mă voi întoarce la voi! Adaptându-vă la țară și la ocazie, veți reuși să deveniți foarte fericiți".

Atunci, O, rege, Pandava, cu mâinile împreunate, i-au spus lui Rishi: „Așa să fie." Iar ilustrul maestru, Rishi Vyasa, s-a îndreptat spre regiunea din care venise.

## SECȚIUNEA CLIX

**(Vaka-vadha Parva)**

**Janamejaya întrebă**: „O, primul dintre brahmani, ce au făcut Pandava, acei puternici războinici, fiii lui Kunti, după ce au ajuns la Ekachakra?"

**Vaisampayana a spus**: Acei puternici războinici, fiii lui Kunti, la sosirea lor la Ekachakra, au locuit pentru o scurtă perioadă de timp în lăcașul unui Brahmana. Ducând o viață de milostenie, ei au văzut (în timpul călătoriilor lor) diverse păduri și regiuni pământești încântătoare, precum și multe râuri și lacuri, și au devenit foarte îndrăgiți de locuitorii acelui oraș datorită realizărilor lor. La căderea nopții, ei puneau înaintea lui Kunti tot ce adunaseră în călătoriile lor de cerșetori, iar Kunti obișnuia să împartă totul între ei, fiecare luând ceea ce i se aloca. Și acei eroici pedepsitori ai dușmanilor, împreună cu mama lor, luau o jumătate din tot, în timp ce puternicul Bhima lua singur cealaltă jumătate. În acest fel, O, taur al neamului Bharata, iluștrii Pandavi au trăit acolo pentru o vreme.

Într-o zi, în timp ce acei tauri din rasa Bharata erau plecaţi în călătoria lor de cerşetorie, s-a întâmplat ca Bhima să fie (acasă) cu (mama sa) Pritha. În acea zi, O, Bharata, Kunti a auzit un plâns puternic şi sfâşietor de durere venind din apartamentele brahmanului. Auzind locuitorii casei brahmanului plângând şi lăsându-se pradă lamentărilor înduioşătoare, Kunti, O, rege, din compasiune şi din bunătatea inimii sale, nu a putut suporta asta cu indiferenţă. Copleşită de durere, amabila Pritha, adresându-se lui Bhima, a rostit aceste cuvinte pline de compasiune. „Necazurile noastre s-au potolit, O, fiule, şi trăim fericiţi în casa acestui Brahmana, respectaţi de el şi necunoscuţi de fiul lui Dhritarashtra. O, fiule, mă gândesc mereu la binele pe care ar trebui să-l fac acestui Brahmana, aşa cum fac cei care trăiesc fericiţi în casele altora! O, copilule, el este un om adevărat, căruia favorurile nu i se pierd niciodată. El le răsplăteşte altora mai mult decât primeşte de la ei. Nu există nicio îndoială că o suferinţă l-a cuprins pe acest brahman. Dacă am putea să-l ajutăm în vreun fel, atunci i-am răsplăti serviciile."

Auzind aceste cuvinte ale mamei sale, **Bhima spuse**: „Află, O, mamă, natura suferinţei brahmanului şi de unde provine aceasta. După ce voi afla totul despre ea, o voi alina, oricât de dificilă ar fi această sarcină."

**Vaisampayana a continuat**: În timp ce mama şi fiul vorbeau astfel între ei, au auzit din nou, O, rege, un alt strigăt de durere venind de la brahman şi soţia sa. Atunci Kunti a intrat repede în apartamentele interioare ale acelui ilustru brahman, ca o vacă care aleargă spre vițelul său legat. Ea l-a văzut pe brahman cu soţia, fiul şi fiica lui, stând cu feţele întristate, şi l-a auzit pe brahman spunând: «O, ruşine acestei vieţi pământeşti, care este goală ca trestia şi atât de lipsită de roade, bazată pe durere şi fără libertate, şi care are ca soartă mizeria! Viaţa este durere şi boală; viaţa este cu adevărat o succesiune de suferinţe! Sufletul este unul singur, dar trebuie să urmărească virtutea, bogăţia şi plăcerea. Şi pentru că acestea sunt urmărite în acelaşi timp, apare frecvent o neînţelegere care este sursa multor suferinţe. Unii spun că mântuirea este cel mai înalt obiectiv al dorinţei noastre. Dar eu cred că ea nu poate fi atinsă niciodată. Dobândirea bogăţiei este un iad; urmărirea bogăţiei este însoţită de mizerie; există şi mai multă mizerie după ce o dobândeşti, pentru că îţi iubeşti posesiunile, iar dacă se întâmplă vreun necaz cu ele, posesorul este cuprins de durere. Nu văd prin ce mijloace aş putea scăpa de acest pericol, nici cum aş putea zbura de aici, împreună cu soţia mea, într-o regiune ferită de pericol. Aminteşte-ţi, O, soţie, că m-am străduit să emigrăm într-un alt loc unde am fi fost fericiţi, dar tu nu m-ai ascultat. Deşi te-am rugat de multe ori, tu, O, femeie simplă, mi-ai spus: „M-am născut aici şi aici am îmbătrânit; aceasta este casa strămoşilor mei". Tatăl tău venerabil, O, soţie, şi mama ta, de asemenea, s-au înălţat la ceruri cu mult timp în urmă. Şi rudele tale au murit toate. O, de ce ai vrut atunci să trăieşti aici? Condusă de afecţiunea pentru rudele tale, nu ai ascultat atunci ce ţi-am spus. Dar a sosit acum momentul în care vei fi martora morţii unei rude. O, cât de trist este pentru mine acest spectacol! Sau poate că a sosit timpul pentru propria mea moarte, căci nu voi putea niciodată să-mi abandonez cu cruzime unul dintre ai mei atâta timp cât eu însumi sunt în viaţă. Tu eşti ajutorul meu în toate faptele bune, abnegată şi mereu afectuoasă cu mine ca o mamă. Zeii mi te-au dat ca prietenă adevărată şi tu eşti întotdeauna sprijinul meu principal. Ai fost făcută de părinţii mei să participi la treburile mele domestice. Tu eşti de neam pur şi ai o fire bună, eşti mamă de copii, îmi eşti devotată şi atât de inocentă; după ce te-am ales şi m-am căsătorit cu tine după rânduielile cuvenite, nu pot să te abandonez, soţia mea, atât de constantă în jurămintele tale, pentru a-mi salva viaţa. Cum aş putea să-mi sacrific fiul, un copil de vârstă fragedă şi încă fără apendicele păroase (ale bărbăţiei)? Cum aş putea să-mi sacrific fiica pe care eu însumi am zămislit-o, care mi-a fost încredinţată, ca pe un gaj, de însuşi Creatorul, pentru a o dărui unui soţ şi prin care sper să mă bucur, alături de strămoşii mei, de tărâmurile accesibile numai celor care au nepoţi din partea fiicelor? Unii oameni cred că afecţiunea tatălui pentru un fiu este mai mare; alţii, că afecţiunea lui pentru o fiică este mai mare, a mea, însă, este egală. Cum pot fi pregătit să renunţ la fiica mea nevinovată, de care depind regiunile fericirii pe care le pot obţine în viaţa de apoi, propria mea descendenţă şi fericirea veşnică? Dacă, din nou, mă sacrific şi plec în lumea cealaltă, nu voi cunoaşte pacea, pentru că, într-adevăr, este evident că, fără mine, aceştia nu

vor putea să-şi susţină viaţa. Sacrificiul oricăruia dintre ei ar fi crud şi condamnabil. Pe de altă parte, dacă mă sacrific pe mine însumi, aceştia, fără mine, vor pieri cu siguranţă. Suferinţa în care am căzut este mare; şi nu ştiu cum să scap. Vai, ce cale să urmez astăzi cu cei dragi? Este bine să mor împreună cu toţi aceştia, pentru că nu mai pot trăi."

## SECŢIUNEA CLX

(Continuarea Vaka-vadha Parva)

**Vaisampayana a spus**: Auzind aceste cuvinte ale brahmanului, soţia lui a spus: „Nu ar trebui, O, brahmanule, să te întristezi ca un om obişnuit. Nici nu este momentul pentru jale. Tu eşti învăţat; ştii că toţi oamenii vor muri cu siguranţă; nimeni nu ar trebui să se întristeze pentru ceea ce este inevitabil. Soţia, fiul şi fiica, toate acestea sunt căutate pentru propria persoană. Deoarece ai o bună înţelegere, ucide-ţi durerile. Eu însămi voi merge acolo. Aceasta este într-adevăr cea mai înaltă şi eternă datorie a unei femei, şi anume, că prin sacrificarea vieţii sale, ea ar trebui să caute binele soţului ei. Un astfel de act făcut de mine te va face fericit şi îmi va aduce faimă în această lume şi fericire eternă în viaţa de apoi. Aceasta este într-adevăr cea mai înaltă virtute pe care ţi-o spun, şi prin aceasta poţi dobândi atât virtute, cât şi fericire. Obiectivul pentru care cineva îşi doreşte o soţie a fost deja atins de tine prin mine. Ţi-am născut o fiică şi un fiu şi astfel m-am eliberat de datoria pe care o aveam faţă de tine. Tu eşti în măsură să întreţii şi să îngrijeşti copiii, dar eu nu pot niciodată să-i întreţin şi să-i îngrijesc ca tine. Tu eşti viaţa, averea şi stăpânul meu; lipsită de tine, cum vor putea exista aceşti copii de vârste fragede şi cum voi putea exista eu însămi? Văduvă şi fără stăpân, cu doi copii care depind de mine, cum să-i ţin în viaţă pe amândoi, ducând o viaţă cinstită, fără tine? Dacă fiica ta este curtată (pentru căsătorie) de persoane necinstite, vanitoase şi nedemne de a încheia o alianţă cu tine, cum să o pot proteja pe fată? Într-adevăr, aşa cum păsările caută cu aviditate carnea aruncată pe pământ, tot aşa şi bărbaţii curtează o femeie care şi-a pierdut soţul. O, cel mai bun dintre brahmani, curtată de bărbaţi răi, s-ar putea să ezit şi să nu mai pot continua pe calea dorită de toţi bărbaţii cinstiţi. Cum voi putea să o pun pe această singură fiică a casei tale — această fată nevinovată — pe calea pe care au mers întotdeauna strămoşii ei? Cum voi putea atunci să-i împărtăşesc acestui copil toate realizările dezirabile pentru a-l face virtuos ca tine, în acea perioadă de lipsuri în care voi rămâne fără stăpân? Copleşindu-mă pe mine, care voi rămâne fără stăpân, persoane nevrednice vor cere (mâna) acestei fiice a tale, precum sudraşii care doresc să audă *Vedele*. Şi dacă nu le voi da această fată care poartă sângele şi calităţile tale, s-ar putea chiar să o ia cu forţa, ca nişte ciori care duc untul sacrificial. Şi văzând că fiul tău a devenit atât de diferit de tine, iar fiica ta a ajuns sub controlul unor persoane nedemne, voi fi disprețuită în lume chiar şi de către persoane necinstite şi voi muri cu siguranţă. Şi aceşti copii, lipsiţi de mine şi de tine, tatăl lor, vor pieri, fără îndoială, ca peştii când apa seacă. Nu există nicio îndoială că, lipsiţi de tine, cei trei vor pieri: de aceea se cuvine să mă sacrifici. O, Brahmana, persoanele versate în morală au spus că pentru femeile care au născut copii, a muri înaintea soţilor lor este un act de cel mai mare merit. Sunt gata să renunţ la acest fiu şi la această fiică, la rudele mele şi la însăşi viaţa, pentru tine. Pentru o femeie, a fi mereu ocupată cu îndeplinirea sarcinilor plăcute stăpânului ei este o datorie mai înaltă decât sacrificiile, ascetismul, jurămintele şi faptele de caritate de orice fel. Prin urmare, actul pe care intenţionez să-l săvârşesc este în concordanţă cu cea mai înaltă virtute şi este pentru binele tău şi al neamului tău. Înţelepţii au declarat că copiii, rudele, soţia şi toate lucrurile dragi sunt preţuite în scopul eliberării de pericol şi suferinţă. Omul trebuie să-şi păzească averea pentru a se elibera de pericol, şi prin averea sa trebuie să-şi preţuiască şi să-şi protejeze soţia. Dar el trebuie să se protejeze pe sine atât prin soţia sa, cât şi prin averea sa. Înţelepţii au enunţat adevărul că soţia, fiul, averea şi casa unui om sunt dobândite cu intenţia de a-l proteja împotriva accidentelor, prevăzute sau neprevăzute. Înţelepţii au spus, de asemenea, că toate relaţiile cuiva, comparate cu propria persoană, nu ar fi egale cu propria persoană. Prin urmare, venerabile domn, protejează-te pe tine însuţi abandonându-mă. O, dă-mi voie să mă sacrific şi preţuieşte-mi copiii. Cei care sunt familiarizaţi cu morala au spus, în tratatele lor, că femeile nu ar trebui niciodată ucise şi că

Rakshasas nu sunt ignoranți în ceea ce privește regulile moralei. Prin urmare, deși este cert că Rakshasa va ucide un bărbat, este îndoielnic dacă va ucide o femeie. Prin urmare, fiind familiarizat cu regulile moralității, se cuvine să mă pui în fața Rakshasa. M-am bucurat de multă fericire, am obținut multe lucruri care îmi sunt plăcute și am dobândit, de asemenea, mari merite religioase. De la tine am obținut și copii care îmi sunt atât de dragi. Prin urmare, nu mă întristează să mor. Ți-am născut copii și am îmbătrânit; doresc mereu să-ți fac bine; amintindu-mi toate acestea, am ajuns la această hotărâre. O, venerabile domn, abandonându-mă, poți obține o altă soție. Prin ea poți dobândi din nou merite religioase. Nu este niciun păcat în asta. Pentru un bărbat, poligamia este un act meritoriu, dar pentru o femeie este un mare păcat să se căsătorească cu un al doilea soț după primul. Luând în considerare toate acestea și amintindu-ți, de asemenea, că sacrificiul de sine este condamnabil, eliberează-te astăzi, fără a pierde timpul, pe tine însuți, neamul tău și acești copii ai tăi (abandonându-mă).”

**Vaisampayana a continuat**: „Astfel abordat de ea, o, Bharata, brahmanul a îmbrățișat-o și amândoi au început să plângă în tăcere, copleșiți de durere”.

## SECȚIUNEA CLXI

(Continuarea Vaka-vadha Parva)

**Vaisampayana a spus**: Auzind aceste cuvinte ale părinților ei îndureraţi, fiica s-a umplut de durere și le-a spus: „De ce sunteți atât de îndureraţi și de ce plângeți atât de mult, de parcă nu ați avea pe nimeni care să aibă grijă de voi? O, ascultați-mă și faceți ceea ce este cuvenit. Nu există nicio îndoială că aveți datoria de a mă abandona la un moment dat. Dacă tot trebuie să mă abandonați odată, O, abandonați-mă acum și salvați totul pe cheltuiala mea. Bărbații doresc să aibă copii, gândindu-se că aceștia îi vor salva (atât în această lume, cât și în lumea de dincolo). O, traversați râul dificultăților voastre cu ajutorul meu, ca și cum aș fi o plută. Un copil își salvează părinții în această lume și în lumea de dincolo; de aceea copilul este numit de către învățații *Putra* (salvator). Strămoșii doresc să aibă nepoți de la mine (ca mijloc special de mântuire). Dar (fără să aștept copiii mei), eu însumi îi voi salva, protejând viața tatălui meu. Fratele meu este încă mic, așa că nu există nicio îndoială că va pieri dacă tu mori acum. Dacă tu, tatăl meu, mori și fratele meu te urmează, tortul funerar al Pitris va fi suspendat și ei vor fi grav afectați. Părăsit de tatăl și fratele meu, și de mama mea (căci ea nu va supraviețui soțului și fiului ei), voi fi cufundată din ce în ce mai adânc în suferință și, în cele din urmă, voi pieri în mare durere. Nu există nicio îndoială că, dacă vei scăpa de acest pericol, la fel ca mama și fratele meu mai mic, atunci neamul tău și tortul (strămoșesc) vor dăinui. Fiul este propria ta persoană; soția este prietena ta; fiica, însă, este sursa necazurilor. Salvează-te, așadar, îndepărtând acea sursă de necazuri și, astfel, pune-mă pe calea virtuții. Fiind fată, O, tată, lipsită de tine, voi fi neajutorată și cufundată în suferință și va trebui să merg peste tot. De aceea sunt hotărâtă să salvez neamul tatălui meu și să împărtășesc meritul acestei fapte, îndeplinind această sarcină dificilă. Dacă tu, O, cel mai bun dintre brahmani, te duci acolo (la *Rakshasa*), lăsându-mă aici, atunci voi suferi foarte mult. De aceea, O, tată, fii bun cu mine. O, tu, cel mai bun dintre oameni, pentru binele nostru, pentru binele virtuții și al neamului tău, salvează-te, abandonându-mă pe mine, de care la un moment dat vei fi nevoit să te desparți. Nu trebuie să întârzii, O, tată, în a face ceea ce este inevitabil. Ce poate fi mai dureros decât faptul că, după ce tu vei fi urcat la cer, noi vom fi nevoiți să cerșim mâncare, ca niște câini, de la străini. Dar dacă tu și rudele tale veți fi salvați de aceste dificultăți, eu voi trăi fericit în tărâmul celor cerești. Am auzit că, dacă după ce îți vei da fiica în acest fel, vei oferi jertfe zeilor și celor cerești, aceștia vor fi cu siguranță binevoitori.”

**Vaisampayana a continuat**: Brahmana și soția sa, auzind aceste diverse lamentații ale fiicei lor, au devenit mai triști decât înainte și cei trei au început să plângă împreună. Fiul lor, pe atunci încă mic, văzându-i pe ei și pe fiica lor plângând împreună, a rostit aceste cuvinte cu un ton dulce,

ochii lui dilatându-se de încântare: „Nu plânge, tată, nici tu, mamă, nici tu, soră!” Și zâmbind, copilul s-a apropiat de fiecare dintre ei și, în cele din urmă, luând un fir de iarbă, a spus cu bucurie: „Cu acesta voi ucide Rakshasa care mănâncă ființe umane!” Deși toți erau cufundați în durere, auzind ce a spus copilul cu voce atât de dulce, bucuria le-a apărut pe fețe. Atunci Kunti, considerând că era momentul potrivit, s-a apropiat de grup și a rostit aceste cuvinte. Într-adevăr, cuvintele ei i-au înviat, așa cum nectarul învie o persoană moartă.

## SECȚIUNEA CLXII

(Continuarea Vaka-vadha Parva)

**Kunti spuse**: „Doresc să aflu de la tine cauza acestei dureri, pentru că, dacă este posibil, o voi îndepărta.”

**Brahmana a răspuns**: „O, tu, bogată în asceză, cuvintele tale sunt într-adevăr demne de tine. Dar această durere nu poate fi îndepărtată de niciun om. Nu departe de acest oraș trăiește un Rakshasa pe nume Vaka, un canibal care este stăpânul acestei țări și al acestui oraș. Hrănindu-se cu carne umană, acel Rakshasa mizerabil, înzestrat cu o mare putere, stăpânește această țară. El fiind șeful Asurilor, acest oraș și țara în care se află sunt protejate de puterea lui. Nu ne temem de uneltirile niciunui dușman, nici de vreun suflet viu. Totuși, taxa stabilită pentru acel canibal este hrana lui, care constă într-o căruță încărcată cu orez, doi bivoli și un om care îi transportă. Unul după altul, capii familiilor trebuie să-i trimită această mâncare. Rândul, însă, vine la o anumită familie la intervale de mulți ani. Dacă sunt unii care încearcă să evite acest lucru, Rakshasa îi ucide împreună cu copiii și soțiile lor și îi devorează pe toți. În această țară există un oraș numit Vetrakiya, unde trăiește regele acestor teritorii. El nu cunoaște știința guvernării și, având puțină inteligență, nu adoptă cu grijă nicio măsură prin care aceste teritorii să fie în siguranță pentru totdeauna. Dar cu siguranță meritățm toate acestea, în măsura în care trăim sub domnia acelui monarh mizerabil și slab, în anxietate perpetuă. Brahmanii nu pot fi obligați să locuiască permanent în domnia cuiva, pentru că nu depind de nimeni, ci trăiesc mai degrabă ca păsările, cutreierând toate țările în deplină libertate. S-a spus că trebuie să-ți asiguri mai întâi un rege (bun), apoi o soție și apoi bogăție. Prin dobândirea acestor trei lucruri, cineva își poate salva rudele și fiii. Dar în ceea ce privește dobândirea acestor trei lucruri, cursul acțiunilor mele a fost invers. Prin urmare, cufundat într-o mare de pericole, sufăr cumplit. Această întorsătură, distrugătoare pentru familie, mi-a revenit acum mie. Va trebui să-i dau Rakshasului, ca plată, mâncarea descrisă mai sus și, în plus, un om. Nu am bogăție cu care să cumpăr un om. Nu pot în niciun caz să consimt să mă despart de vreun membru al familiei mele și nici nu văd vreo cale de scăpare din ghearele acelui Rakshasa. Acum sunt scufundat într-un ocean de durere din care nu există scăpare. Voi merge astăzi la acel Rakshasa, însoțit de toată familia mea, pentru ca acel nenorocit să ne devoreze pe toți odată.”

## SECȚIUNEA CLXIII

(Continuarea Vaka-vadha Parva)

**Kunti a spus**: ”Nu te întrista deloc, O, Brahmana, din cauza acestui pericol. Văd o cale prin care să te salvez de acel Rakshasa. Ai un singur fiu, care, în plus, este foarte mic, și o singură fiică, tânără și neajutorată, așa că nu-mi place ca vreunul dintre ei, sau soția ta, sau chiar tu însuți să mergeți la Rakshasa. Eu am cinci fii, O, Brahmana, lasă unul dintre ei să meargă, ducând în numele tău tributul acelui Rakshasa.”

Auzind aceasta, **brahmanul a răspuns**: Pentru a-mi salva propria viață, nu voi permite niciodată să se întâmple acest lucru. Nu voi sacrifica niciodată, pentru a mă salva pe mine însumi,

viața unui brahman sau a unui oaspete. Într-adevăr, chiar și cei de origine umilă și cu practici păcătoase refuză să facă (ceea ce îmi ceri tu să fac). Se spune că cineva ar trebui să se sacrifice pe sine și pe descendenții săi pentru binele unui brahman. Consider acest sfat excelent și îmi place să-l urmez și eu. Când trebuie să aleg între moartea unui brahman și a mea, o prefer pe cea din urmă. Uciderea unui brahman este cel mai mare păcat și nu există ispășire pentru el. Cred că sacrificiul nevolnic al propriei persoane este mai bun decât sacrificiul nevolnic al unui brahman. O, binecuvântată doamnă, sacrificându-mă pe mine însumi, nu devin vinovat de autodistrugere. Niciun păcat nu mi se poate atribui când altcineva îmi va lua viața. Dar dacă consimt în mod deliberat la moartea unui brahman, ar fi un act crud și păcătos, de la consecințele căruia nu există scăpare. Cei învățați au spus că abandonarea celui care a venit în casa ta sau a căutat protecția ta, precum și uciderea celui care caută moartea din mâinile tale, sunt atât crude, cât și păcătoase. Cei iluștri dintre cei familiarizați cu practicile permise în vremuri de necaz au spus deja că nimeni nu ar trebui să comită vreodată un act crud și condamnabil. Este bine pentru mine să pier astăzi împreună cu soția mea, dar nu aș aproba niciodată moartea unui brahman."

**Kunti a spus**: „Și eu sunt ferm convinsă, O, Brahmana, că brahmanii trebuie protejați întotdeauna. În ceea ce mă privește, niciunul dintre fiii mei nu mi-ar fi mai puțin drag, chiar dacă aș avea o sută în loc de cei cinci pe care îi am. Dar acest Rakshasa nu va putea să-mi ucidă fiul, pentru că fiul meu este înzestrat cu mare vitejie și energie și este priceput în *mantre*. El îi va da cu credință lui Rakshasa mâncarea, dar, știu cu certitudine, se va salva. Am văzut înainte mulți Rakshasa puternici, cu trupuri uriașe, angajați în luptă cu fiul meu eroic și uciși de el. Dar, O, Brahmana, nu dezvălui acest fapt nimănui, căci dacă se va afla, persoanele dornice să obțină această putere îi vor deranja mereu pe fiii mei, din curiozitate. Înțelepții au spus că, dacă fiul meu împărtășește vreo cunoaștere, fără consimțământul învățătorului său, oricărei persoane, fiul meu însuși nu va mai putea profita de acea cunoaștere."

Astfel abordat de Pritha, Brahmana și soția sa s-au bucurat nespus și au fost de acord cu vorbele lui Kunti, care pentru ei erau ca nectarul. Apoi Kunti, însoțită de Brahmana, s-a dus la fiul lui Vayu (Bhima) și i-a cerut să îndeplinească (acea sarcină dificilă). Bhima le-a răspuns, zicând: „Așa să fie."

## SECȚIUNEA CLXIV

(Vaka-vadha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: După ce Bhima s-a angajat să îndeplinească sarcina, spunând: „O voi face", Pandavii, O, Bharata, s-au întors acasă cu milostenia pe care o obținuseră în timpul zilei. Atunci Yudhishthira, fiul lui Pandu, doar din expresia feței lui Bhima, a bănuit natura sarcinii pe care acesta se angajase să o îndeplinească. Așezat lângă mama sa, Yudhishthira o întrebă în particular: „O, mamă, care este sarcina pe care Bhima, cel cu vitejie teribilă, caută să o îndeplinească? O face la porunca ta sau din proprie inițiativă?" **Kunti răspunse**: „Bhima, pedepsitorul dușmanilor, va face, la porunca mea, această mare faptă pentru binele brahmanilor și eliberarea acestui oraș."

**Yudhishthira a spus**: „Ce faptă nechibzuită ai săvârșit, O, mamă! Este dificil de realizat și se apropie de sinucidere! Cei învățați nu aplaudă niciodată abandonarea propriului copil. De ce, O, mamă, dorești să-ți sacrifici propriul copil pentru binele altuia? Prin abandonarea copilului tău, O, mamă, ai acționat nu numai împotriva practicilor umane, ci și împotriva învățăturilor *Vedelor.* Acel Bhima, pe brațele căruia dormim fericiți noaptea și sperăm să recuperăm regatul de care am fost privați de fiul lacom al lui Dhritarashtra, acel erou de o energie nemăsurată, a cărui vitejie îi ține treji toată noaptea pe Duryodhana și Sakuni și datorită căreia am fost salvați din palatul de lac și din alte pericole, acel Bhima care a provocat moartea lui Purochana și pe a cărui putere ne bazăm

pentru a considera că am ucis deja fiii lui Dhritarashtra şi am cucerit întreaga lume cu toate bogăţiile ei, pe baza căror considerente, O, mamă, ai hotărât să-l abandonezi? Ţi-ai pierdut minţile? Ţi-a fost întunecată înţelegerea de calamităţile pe care le-ai suferit?”

**Auzind aceste cuvinte ale fiului ei, Kunti a spus**: „O, Yudhishthira, nu trebuie să fii deloc îngrijorat în privinţa lui Vrikodara. Nu am ajuns la această hotărâre din cauza vreunei slăbiciuni a înţelegerii. Respectaţi de el şi cu durerile noastre alinată, noi, O, fiule, am trăit în casa acestui Brahmana, necunoscuţi de fiii lui Dhritarashtra. Pentru a-i răsplăti, O, fiu, acelui brahman, am hotărât să fac acest lucru. El este, într-adevăr, un om pentru care bunele fapte nu se pierd niciodată. Măsura răsplăţii sale devine mai mare decât măsura serviciilor pe care le primeşte. Văzând vitejia lui Bhima cu ocazia (evadării noastre din) casa de lac şi a distrugerii lui Hidimva, încrederea mea în Vrikodara este mare. Puterea braţelor lui Bhima este egală cu cea a o mie de elefanţi. De aceea a reuşit să vă care pe toţi, fiecare greu ca un elefant, din Varanavata. Nu există nimeni pe pământ care să se compare cu Bhima în ceea ce priveşte puterea; el poate chiar să-l învingă pe cel mai mare dintre războinici, pe însuşi deţinătorul fulgerului. La scurt timp după naştere, el a căzut din poala mea pe pieptul muntelui. Greutatea corpului său a spart în bucăţi masa de piatră pe care a căzut. Din acest lucru, O, fiu al lui Pandu, am ajuns să cunosc puterea lui Bhima. Din acest motiv, am hotărât să-l pun împotriva duşmanului brahmanului. Nu am acţionat astfel din prostie sau ignoranţă sau din motive de câştig. Am hotărât în mod deliberat să fac această faptă virtuoasă. Prin această faptă, O Yudhishthira, două obiective vor fi îndeplinite; unul este răsplătirea serviciilor aduse de Brahmana, iar celălalt este dobândirea unui mare merit religios. Convingerea mea este că Kshatriya care ajută un Brahmana în orice fel va dobândi regiuni de fericire în viaţa de apoi. La fel, un Kshatriya care salvează viaţa unui Kshatriya dobândeşte acea mare faimă în această lume, ca şi în cealaltă. Un Kshatriya care ajută un Vaisya pe acest pământ dobândeşte cu siguranţă popularitate în întreaga lume. Unul din tribul regal ar trebui să protejeze chiar şi pe *sudra* care vine la el pentru protecţie. Dacă face acest lucru, în viaţa viitoare se va naşte într-o familie regală, bucurându-se de prosperitate şi de respectul celorlalţi regi. O, descendent al neamului lui Puru, ilustrul Vyasa, care a dobândit înţelepciunea prin ascetism şi muncă grea, mi-a spus acest lucru în vremuri apuse. De aceea, m-am hotărât să realizez acest lucru.”

## SECŢIUNEA CLXV

(Continuarea Vaka-vadha Parva)

După ce a auzit aceste cuvinte ale mamei sale, Yudhishthira a spus: „Ceea ce ai făcut tu, O, mamă, din compasiune pentru brahmanul afectat, este într-adevăr excelent. Bhima se va întoarce cu siguranţă în viaţă, după ce îl va ucide pe canibal, întrucât tu, O, mamă, eşti întotdeauna miloasă faţă de brahmani. Dar spune-i brahmanului, O, mamă, să nu facă nimic care ar putea să-i facă pe locuitorii acestui oraş să afle totul despre asta şi fă-l să promită că va respecta cererea ta.”

**Vaisampayana a continuat**: Apoi, când noaptea a trecut, Bhimasena, fiul lui Pandu, luând cu el mâncarea Rakshasa, a pornit spre locul unde trăia canibalul. Puternicul fiu al lui Pandu, apropiindu-se de pădurea în care locuia Rakshasa, a început să mănânce el însuşi mâncarea pe care o purta, strigându-l cu voce tare pe Rakshasa pe nume. Rakshasa, aprins de furie la auzul cuvintelor lui Bhima, a ieşit şi s-a apropiat de locul unde se afla Bhima.

Cu un corp uriaş şi o forţă extraordinară, cu ochi roşii, barbă roşie şi păr roşu, era înfricoşător la vedere şi venea, apăsând puternic pământul cu paşii lui. Gura lui se întindea de la o ureche la alta, iar urechile lui erau drepte ca săgeţile. Cu o înfăţişare sumbră, avea fruntea brăzdată de trei riduri. Văzându-l pe Bhima mâncând, Rakshasa se apropie, muşcându-şi buza inferioară şi mărindu-şi ochii de furie. Şi adresându-se lui Bhima, el spuse: „Cine este acest nebun, care, dorind să meargă în lăcaşul lui Yama, mănâncă în faţa mea mâncarea destinată mie?” Auzind aceste

cuvinte, Bhima, O Bharata, zâmbi batjocoritor și, ignorându-l pe Rakshasa, continuă să mănânce cu fața întoarsă. Văzând aceasta, canibalul a scos un țipăt înspăimântător și, cu ambele brațe ridicate, a alergat spre Bhima, dorind să-l omoare pe loc. Chiar și atunci, ignorându-l pe Rakshasa și aruncându-i doar o singură privire, Vrikodara, ucigașul eroilor ostili, a continuat să mănânce mâncarea Rakshasa. Plin de mânie, Rakshasa a lovit din spate cu ambele brațe o lovitură puternică pe spatele lui Vrikodara, fiul lui Kunti. Dar Bhima, deși lovit puternic de puternicul Rakshasa, cu ambele mâini, nici măcar nu s-a uitat la Rakshasa, ci a continuat să mănânce ca înainte. Atunci puternicul Rakshasa, aprins de mânie, a smuls un copac și a alergat spre Bhima pentru a-l lovi din nou. Între timp, puternicul Bhima, acel taur printre oameni, a mâncat în tihnă toată mâncarea și, spălându-se, s-a pregătit vesel pentru luptă. Atunci, O, Bharata, posedat de o mare energie, Bhima, zâmbind batjocoritor, a prins cu mâna stângă copacul aruncat spre el de Rakshasa în furie. Atunci, acel puternic Rakshasa, smulgând mulți alți copaci, i-a aruncat spre Bhima, iar Pandava a aruncat la fel de mulți spre Rakshasa. Atunci, O, rege, lupta cu copacii dintre acel om și Rakshasa a devenit atât de teribilă, încât regiunea din jur a rămas în curând lipsită de copaci. Apoi Rakshasa, spunând că nu era altul decât Vaka, a sărit asupra Pandava și l-a apucat pe puternicul Bhima cu brațele sale. Acel erou puternic, strângându-l și el cu brațele sale puternice pe Rakshasa, care avea brațe puternice, și depunând eforturi active, a început să-l tragă cu violență. Târât de Bhima și târând și el pe Bhima, canibalul a fost copleșit de o mare oboseală. Pământul a început să se cutremure ca urmare a forței pe care o exercitau amândoi, iar copacii mari care se aflau acolo s-au rupt în bucăți. Apoi Bhima, văzând că canibalul era copleșit de oboseală, l-a apăsat cu genunchii pe pământ și a început să-l lovească cu mare forță. Apoi, așezând un genunchi pe mijlocul spatelui Rakshasa, Bhima l-a apucat de gât cu mâna dreaptă și de pânza de la talie cu mâna stângă și l-a îndoit în două cu mare forță. Canibalul a urlat atunci înfricoșător. Și, O, monarhule, a început să vomite sânge în timp ce era astfel zdrobit pe genunchiul lui Bhima.

## SECȚIUNEA CLXVI

(Continuarea Vaka-vadha Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Vaka, uriaș ca un munte, astfel zdrobit (pe genunchiul lui Bhima), a murit, scoțând țipete înspăimântătoare. Îngroziți de aceste sunete, rudele acelui Rakshasa au ieșit, O, rege, împreună cu însoțitorii lor. Bhima, cel mai mare dintre luptători, văzându-i atât de îngroziți și lipsiți de rațiune, i-a mângâiat și i-a făcut să promită (că vor renunța la canibalism), spunând: „Să nu mai ucideți niciodată ființe umane. Dacă veți ucide oameni, veți muri la fel ca Vaka”. Rakshasas, auzind aceste cuvinte ale lui Bhima, au spus: „Așa să fie” și au făcut, O, rege, promisiunea dorită. Din acea zi, O, Bharata, Rakshasas (din regiune) au fost văzuți de locuitorii acelui oraș ca fiind foarte pașnici față de omenire. Apoi Bhima, târând canibalul fără viață, l-a așezat la una dintre porțile orașului și a plecat fără să fie observat de nimeni. Rudele lui Vaka, văzându-l ucis de puterea lui Bhima, s-au speriat și au fugit în diferite direcții.

Între timp, Bhima, după ce l-a ucis pe Rakshasa, s-a întors la locuința brahmanului și i-a povestit lui Yudhishthira în detaliu tot ce s-a întâmplat. A doua zi dimineață, locuitorii orașului, ieșind din case, l-au văzut pe Rakshasa zăcând mort pe pământ, cu trupul acoperit de sânge. Văzând acel canibal teribil, uriaș ca o stâncă de munte, astfel mutilat și zăcând pe pământ, spectatorii au rămas cu părul măciucă. Întorși la Ekachakra, au dat repede vestea. Atunci, O, rege, mii de cetățeni, însoțiți de soțiile lor, tineri și bătrâni, au început să vină la locul respectiv pentru a vedea Vaka și au fost cu toții uimiți văzând acea ispravă supraomenească. Imediat, O, monarhule, au început să se roage zeilor lor. Apoi au început să calculeze cui îi venise rândul cu o zi înainte să ducă mâncare Rakshasului. Și, după ce au aflat acest lucru, au venit cu toții la acel Brahmana și l-au întrebat (pentru a-și satisface curiozitatea). Întrebat în repetate rânduri de către ei, acel taur printre brahmani, dorind să-i ascundă pe Pandavi, a spus aceste cuvinte tuturor cetățenilor: „Un anumit brahman cu suflet înalt, priceput în *mantre*, m-a văzut plângând împreună cu rudele mele după ce

mi s-a ordonat să furnizez mâncare Rakshasului. Întrebându-mă care era cauza și constatând suferința orașului, acel brahman mi-a dat toate asigurările și, zâmbind, mi-a spus: „Astăzi voi duce eu mâncarea acelui Rakshasa nenorocit. Nu vă temeți pentru mine.” Spunând acestea, el a dus mâncarea spre pădurea Vaka. Această faptă, atât de benefică pentru noi toți, a fost cu siguranță săvârșită de el.

Auzind aceasta, brahmanii și kșatriii (din oraș) s-au mirat foarte tare. Și *vaișii* și *sudrii* s-au bucurat nespus, și au organizat cu toții un festival în care venerarea brahmanilor era ceremonia principală (în memoria acestui brahman care îi eliberase de teama lor față de Vaka).

## SECȚIUNEA CLXVII

(**Chaitraratha Parva**)

După aceasta, cetățenii s-au întors la casele lor, iar Pandavii au continuat să locuiască la Ekachakra, ca și înainte.

**Janamejaya a spus**: „O, Brahmana, ce au făcut acei tigri printre oameni, Pandavii, după ce l-au ucis pe Rakshasa Vaka?”

**Vaisampayana a spus**: Pandavii, O, rege, după ce l-au ucis pe Rakshasa Vaka, au continuat să locuiască în reședința acelui Brahmana, ocupându-se cu studiul *Vedelor.* În câteva zile, un brahman cu jurăminte stricte a venit la reședința gazdei lor pentru a se caza acolo. Gazda lor, acel taur printre brahmani, mereu ospitalier cu toți oaspeții, l-a venerat pe brahmanul nou-sosit cu ceremoniile cuvenite și i-a oferit cazare în propria reședință. Apoi acei tauri printre oameni, Pandavii, împreună cu mama lor Kunti, l-au rugat pe noul oaspete să le povestească experiențele sale interesante. Brahmanul le-a vorbit despre diferite țări și sanctuare și râuri (sfinte), despre regi și multe provincii și orașe minunate. Și după ce această povestire s-a terminat, acel brahman, O, Janamejaya, a vorbit și despre minunata alegere a fiicei lui Yajnasena, prințul din Panchala, și despre nașterea lui Dhrishtadyumna și Sikhandi, și despre nașterea, fără intervenția unei femei, a lui Krishna (Draupadi) la marele sacrificiu al lui Drupada.

Atunci acei tauri printre oameni, Pandava, auzind aceste fapte extraordinare referitoare la acel monarh ilustru (Drupada) și dorind să afle detaliile acestora, i-au cerut brahmanului, după ce acesta și-a încheiat povestirea, să le satisfacă curiozitatea. **Pandava au spus**: „O, brahman, cum a avut loc nașterea lui Dhrishtadyumna, fiul lui Drupada, din focul (sacrificial)? Cum a avut loc, de asemenea, nașterea extraordinară a lui Krishna din centrul platformei sacrificiale? Cum a învățat, de asemenea, fiul lui Drupada toate armele de la marele arcaș Drona? Și, O, Brahmana, cum și pentru cine și din ce motiv s-a rupt prietenia dintre Drona și Drupada?”

**Vaisampayana a continuat**: „Astfel întrebat, O, monarhule, de acei tauri printre oameni, Brahmana a povestit toate detaliile despre nașterea lui Draupadi.”

## SECȚIUNEA CLXVIII

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Brahmana a spus**: În regiunea în care Ganga intra în câmpie trăia un mare Rishi, dedicat celor mai aspre penitențe. Cu jurăminte rigide și mare înțelepciune, el purta numele Bharadwaja. Într-o zi, venind la Ganga pentru a-și face abluțiunile, Rishi a văzut-o pe *Apsara* Ghritachi, care venise înaintea lui, stând pe mal după ce își terminase abluțiunile. Și s-a întâmplat ca un vânt să se

ridice și să o dezbrace pe *Apsara* care stătea acolo. Și Rishi, văzând-o astfel dezbrăcată, a simțit influența dorinței. Deși practica jurământul de continență încă din tinerețe, de îndată ce a simțit influența dorinței, fluidul vital al lui Rishi a ieșit. Și pe măsură ce ieșea, el l-a păstrat într-un vas (*drana*), iar din acel fluid păstrat astfel într-un vas s-a născut un fiu care a ajuns să fie numit Drona (cel născut din vas). Și Drona a studiat toate *Vedele* și ramurile lor. Bharadwaja avea un prieten pe nume Prishata, care era regele Panchalas. Cam în perioada în care s-a născut Drona, Prishata a avut și el un fiu pe nume Drupada. Și acel taur dintre Kshatriyas, fiul lui Prishata, mergea în fiecare zi la azilul lui Bharadwaja, se juca și studia împreună cu Drona. După moartea lui Prishata, Drupada i-a succedat pe tron. În acea perioadă, Drona a auzit că (marele erou brahman) Rama (în ajunul retragerii sale în pădure) era hotărât să-și doneze toată averea. Auzind acest lucru, fiul lui Bharadwaja s-a dus la Rama, care era pe punctul de a se retrage în pădure, și i-a spus: „O, cel mai bun dintre brahmani, să știi că eu sunt Drona, care am venit la tine pentru a-ți obține averea.” Rama a răspuns: „Am dăruit totul. Tot ce mai am acum este trupul meu și armele mele. O, brahman, poți să-mi ceri una dintre aceste două lucruri, fie trupul meu, fie armele mele”. Atunci Drona a spus: „Se cuvine, domnule, să-mi dai toate armele tale, împreună cu (secretele) folosirii și retragerii lor”.

**Brahmana a continuat**: Atunci Rama, din neamul lui Bhrigu, a spus: «Așa să fie» și i-a dat toate armele sale lui Drona, care, obținându-le, s-a considerat încununat de succes. Drona, obținând de la Rama cea mai măreață dintre toate armele, numită arma *Brahma*, a devenit extrem de bucuros și a dobândit o superioritate decisă asupra tuturor oamenilor. Apoi, fiul lui Bharadwaja, înzestrat cu o mare vitejie, s-a dus la regele Drupada și, apropiindu-se de acel monarh, acel tigru printre oameni, a spus: „Recunoaște-mă ca prietenul tău”. Auzind aceasta, **Drupada a spus**: „Unul de origine umilă nu poate fi niciodată prietenul unuia cu descendență pură, nici unul care nu este războinic cu carul nu poate avea ca prieten un războinic cu carul. De asemenea, cel care nu este rege nu poate avea un rege ca prieten. De ce, așadar, dorești să reînvii vechea noastră prietenie?”

**Brahmana a continuat**: Drona, dotat cu o mare inteligență, a fost extrem de umilit de acest lucru și, hotărându-se să găsească o modalitate de a-l umili pe regele Panchala, s-a dus în capitala Kurus, numită după numele unui elefant. Apoi Bhishma, luându-și nepoții cu el, i-a prezentat înțeleptului fiu al lui Bharadwaja ca elevi ai săi, împreună cu diverse bogății. Atunci Drona, dorind să-l umilească pe regele Drupada, și-a adunat discipolii și le-a spus: „Voi, cei fără păcat, după ce veți fi dobândit măiestria în arta războiului, se cuvine să-mi dați ca onorariu ceva ce prețuiesc în inima mea.” Atunci Arjuna și ceilalți i-au spus învățătorului lor: „Așa să fie”. După o vreme, când Pandava au devenit pricepuți în mânuirea armelor și în țintirea precisă, cerându-le onorariul, el le-a spus din nou aceste cuvinte: „Drupada, fiul lui Prishata, este regele Chhatravati. Luați-i regatul și dați-mi-l mie.” Atunci Pandava, învingându-l pe Drupada în luptă și luându-l prizonier împreună cu miniștrii săi, l-au oferit lui Drona, care, văzând monarhul învins, a spus: „O, rege, îți solicit din nou prietenia; și pentru că nimeni care nu este rege nu merită să fie prietenul unui rege, de aceea, O, Yajnasena, sunt hotărât să împărțim regatul tău între noi. În timp ce tu vei fi regele țării din sudul Bhagirathi (Ganga), eu voi stăpâni țara din nord.”

**Brahmana a continuat**: Regele Panchalas, astfel abordat de înțeleptul fiu al lui Bharadwaja, i-a spus celui mai bun dintre brahmani și celui mai important dintre toți cei pricepuți în arme, aceste cuvinte: „O, fiu al lui Bharadwaja cu suflet înalt, fii binecuvântat, fie așa, să existe o prietenie eternă între noi, așa cum dorești!” Adresându-se astfel unul altuia și stabilind o legătură permanentă între ei, Drona și regele Panchala, amândoi pedepsitori ai dușmanilor, s-au îndreptat spre locurile de unde veniseră. Dar gândul acelei umilințe nu a părăsit mintea regelui nici măcar pentru o clipă. Trist în suflet, regele a început să se ofilească.

## SECȚIUNEA CLXIX

(Chaitraratha Parva continuă)

**Brahmana a continuat**: Regele Drupada (după aceasta), cu inima îndurerată, a rătăcit printre multe azile ale brahmanilor în căutarea unor brahmani superiori, pricepuți în riturile sacrificiale. Copleșit de durere și dorind cu ardoare să aibă copii, regele spunea mereu: „O, nu am niciun urmaș care să-i depășească pe toți în realizări”. Și monarhul, din cauza marii sale descurajări, spunea mereu: „O, rușine copiilor pe care îi am și rudelor mele!” Și gândindu-se mereu să se răzbune pe Drona, monarhul suspina neîncetat. Și cel mai bun dintre regi, O Bharata, chiar și după multe deliberări, nu vedea nicio cale de a depăși, prin puterea sa de Kshatriya, vitejia, disciplina, pregătirea și realizările lui Drona. Rătăcind de-a lungul malurilor Yamuna și Ganga, monarhul a dat odată peste un azil sacru al brahmanilor. În acel azil nu era niciun brahman care să nu fie *snataka*, niciunul care să nu aibă jurăminte rigide și niciunul care să nu fie virtuos la un nivel înalt. Și regele a văzut acolo doi înțelepți brahmani numiți Yaja și Upayaja, amândoi cu jurăminte rigide și suflete sub control complet, aparținând celui mai superior ordin. Amândoi erau dedicați studiului institutelor antice și proveneau din neamul Kasyapa. Și acești brahmani, cei mai buni dintre brahmani, erau foarte capabili să-l ajute pe rege în atingerea scopului său. Regele, atunci, cu mare asiduitate și unitate de scop, a început să curteze această pereche de brahmani excelenți. Constatând realizările superioare ale celui mai tânăr dintre cei doi, regele l-a curtat în particular pe Upayaja, care avea jurăminte rigide, oferindu-i tot ce era de dorit. Ocupat cu a-i aduce omagiu lui Upayaja, adresându-i mereu cuvinte dulci și oferindu-i tot ce era de dorit, Drupada, după ce l-a venerat pe acel Brahmana, i s-a adresat (într-o zi), spunând: „ O, Upayaja, O, Brahmana, dacă vei îndeplini acele rituri sacrificiale prin (virtutea) cărora voi putea obține un fiu care să-l ucidă pe Drona, îți promit zece mii de vaci sau orice altceva ți-ar fi pe plac, O, primul dintre Brahmani, sunt cu adevărat gata să-ți fac daruri”. Astfel abordat de rege, Rishi a răspuns, spunând: „Nu pot (să îndeplinesc astfel de rituri)”. Dar Drupada, fără a accepta acest răspuns ca fiind definitiv, a început din nou să-l servească și să-i aducă omagiu acelui Brahmana. Apoi, după expirarea unui an, Upayaja, primul dintre brahmani, O, monarhule, adresându-se lui Drupada cu un ton dulce, a spus: „Fratele meu mai mare (Yaja), într-o zi, în timp ce rătăcea prin pădurile adânci, a luat un fruct care căzuse într-un loc despre puritatea căruia nu s-a interesat. Eu îl urmăream (în acel moment) și am observat acest act nedemn al său. Într-adevăr, el nu are niciun scrupul în a accepta lucruri impure. Acceptând acel fruct (în particular), el nu a văzut nicio improprietate de natură păcătoasă: într-adevăr, cel care nu respectă puritatea (într-un caz) nu este foarte probabil să o respecte și în alte cazuri. Când locuia în casa învățătorului său, ocupat cu studiul institutelor, obișnuia să mănânce resturile (necurate) de la festinele altora. El vorbește întotdeauna cu aprobare despre mâncare și nu manifestă aversiune față de nimic. Pe baza acestor argumente, cred că fratele meu râvnește la dobândiri pământești. De aceea, O, rege, du-te la el; el va îndeplini îndatoriri spirituale pentru tine. Auzind aceste cuvinte ale lui Upayaja, regele Drupada, deși avea o părere proastă despre Yaja, s-a dus totuși la locuința lui. Făcându-i închinare lui Yaja, care era (încă) demn de omagiu, Drupada i-a spus: „O, stăpâne, îndeplinește îndatoriri spirituale pentru mine și îți voi da optzeci de mii de vaci! Dușmănia față de Drona îmi arde inima; de aceea, se cuvine să-mi răcorești inima. Cel mai priceput dintre cei familiarizați cu *Vedele*, Drona este, de asemenea, priceput în arma *Brahma* și, pentru aceasta, Drona m-a învins într-o competiție izvorâtă din prietenia (deteriorată). Înzestrat cu o mare inteligență, fiul lui Bharadwaja este (acum) principalul învățător al Kurus. Nu există niciun Kshatriya în această lume care să fie superior lui. Arcul său are o lungime de șase coți și arată formidabil, iar săgețile sale sunt capabile să ucidă orice ființă vie. Acest mare arcaș, fiul înalt de suflet al lui Bharadwaja, îmbrăcat ca un Brahmana, distruge puterea Kshatriya de pe tot pământul. Într-adevăr, el este ca un al doilea Jamadagnya destinat exterminării rasei Kshatriya. Nu există niciun om pe pământ care să poată învinge forța teribilă a armelor sale. Ca un foc aprins alimentat cu unt clarificat, Drona, posedând puterea lui Brahma și unind-o cu puterea Kshatriya, consumă fiecare adversar în luptă. Dar forța Brahma (a ta) este mai mare în sine decât forța Brahma (a lui Drona) unită cu puterea Kshatriya. Prin urmare, întrucât sunt inferior (lui Drona) ca urmare a faptului că dețin doar puterea Kshatriya, solicit ajutorul forței Brahma a ta, având în vedere că ești atât de superior lui Drona în cunoașterea lui Brahma. O Yaja, îndeplinește sacrificiul prin care voi obține un fiu invincibil în luptă și capabil să-l ucidă pe Drona. Sunt gata să-ți dau zece mii de vaci.”

Auzind aceste cuvinte ale lui Drupada, Yaja a spus: „Așa să fie”. Yaja a început apoi să-și amintească diversele ceremonii aferente sacrificiului respectiv. Știind că era o chestiune foarte gravă, el a cerut ajutorul lui Upayaja, care nu dorea nimic. Apoi Yaja a promis să îndeplinească sacrificiul pentru distrugerea lui Drona. Atunci marele ascet Upayaja i-a vorbit regelui Drupada despre tot ceea ce era necesar pentru marele sacrificiu (cu ajutorul focului) din care regele urma să obțină un urmaș. Și el a spus: „O, rege, ți se va naște un copil, înzestrat, așa cum dorești, cu mare vitejie, mare energie și mare putere”.

**Brahmana a continuat**: Atunci, regele Drupada, împins de dorința de a avea un fiu care să-l ucidă pe Drona, a început să facă pregătirile necesare pentru îndeplinirea dorinței sale. (Și când totul a fost gata) Yaja, după ce a turnat libații de unt clarificat pe focul sacrificial, i-a poruncit reginei lui Drupada, spunând: „Vino aici, O, regină, o, nora lui Prishata! Un fiu și o fiică au sosit pentru tine!” **Auzind aceasta, regina a spus**: „O, Brahmana, gura mea este încă plină de șofran și alte parfumuri. Și corpul meu poartă multe parfumuri dulci; nu sunt potrivită pentru a accepta (untul sfințit care îmi va da urmași). Așteaptă-mă puțin, O, Yaja! Așteaptă acea împlinire fericită.” Yaja, însă, a răspuns: „O, doamnă, fie că vii sau aștepți, de ce nu ar trebui să se împlinească scopul acestui sacrificiu, când ofranda a fost deja pregătită de mine și sfințită de invocațiile lui Upayaja?”

**Brahmana a continuat**: După ce a spus aceasta, Yaja a turnat libația sfințită pe foc, după care din flăcări s-a ridicat un copil asemănător unui celest, care, având strălucirea focului, era teribil de privit. Cu o coroană pe cap și corpul îmbrăcat într-o armură excelentă, cu sabia în mână și purtând un arc și săgeți, el scotea frecvent urlete puternice. Imediat după naștere, s-a urcat într-un car excelent și a mers cu el o vreme. Atunci, Panchalas, în mare bucurie, au strigat: „*Excelent, excelent!*” Pământul însuși părea în acel moment incapabil să suporte greutatea Panchalas înnebuniți de bucurie. Apoi, lucru minunat, vocea unui spirit invizibil din ceruri a spus: „*Acest prinț s-a născut pentru a-l distruge pe Drona. El va alunga toate temerile panchalilor și le va răspândi faima. El va îndepărta și durerea regelui*”. Și după aceasta, din centrul platformei de sacrificiu, s-a ridicat și o fiică, numită Panchali, care, binecuvântată cu mare noroc, era extrem de frumoasă. Ochii ei erau negri și mari ca petalele de lotus, tenul ei era închis la culoare, iar buclele ei erau albastre și cârlionțate. Unghiile ei erau frumos convexe și strălucitoare ca cuprul lustruit; sprâncenele ei erau frumoase, iar sânii ei erau adânci. Într-adevăr, ea semăna cu o adevărată fiică a unui zeu născută printre oameni. Corpul ei emana o parfum ca al unui lotus albastru, perceptibil de la o distanță de două mile. Frumusețea ei era atât de mare încât nu avea egal pe pământ. Ca o ființă celestă, ea putea fi dorită (în căsătorie) de un celest, un *Danava* sau un *Yaksha*. Când s-a născut această fată cu șolduri frumoase, **o voce incorporală a spus**: „Această fată cu tenul închis va fi prima dintre toate femeile și va fi cauza distrugerii multor Kshatriya. Aceasta cu talia subțire va îndeplini, în timp, scopul zeilor și, odată cu ea, multe pericole vor cuprinde Kauravas”. Auzind aceste cuvinte, Panchalas au scos un răget puternic, ca de leu, iar pământul nu a putut suporta greutatea acelei adunări pline de bucurie. Apoi, privindu-i pe băiat și pe fată, nora lui Prishata, dorind să-i aibă, s-a apropiat de Yaja și a spus: „Să nu cunoască pe nimeni altcineva în afară de mine ca mamă a lor”. Yaja, dorind să-i facă un bine regelui, a spus: „Așa să fie!” Apoi brahmanii (prezenți acolo), cu așteptările pe deplin satisfăcute, au dat nume celor doi nou-născuți. „Fie ca acest fiu al regelui Drupada să se numească Dhrishtadyumna, au spus ei, datorită îndrăznelii sale excesive și datorită faptului că s-a născut ca Dyumna, cu o armură și o armă naturale.” Și au mai spus: „Deoarece această fiică are tenul atât de închis, ea ar trebui să se numească Krishna (cea întunecată)”.

**Brahmana a continuat**: Astfel s-au născut gemenii marelui sacrificiu al lui Drupada. Iar marele Drona, aducându-l pe prințul Panchala în propria sa reședință, l-a învățat să mânuiască toate armele, în schimbul jumătății din regatul pe care îl luase anterior de la Drupada. Fiul înalt de suflet al lui Bharadwaja, considerând că destinul este inevitabil, a făcut ceea ce era necesar pentru a-și perpetua propriile fapte mărețe.

# SECȚIUNEA CLXX

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Vaisampayana a spus**: Auzind aceste cuvinte ale brahmanului, fiii lui Kunti păreau să fie, parcă, străpunşi de săgeţi. Într-adevăr, toţi acei eroi puternici şi-au pierdut liniştea sufletească. Atunci, sinceră Kunti, văzându-şi toţi fiii apatici şi neatenţi, s-a adresat lui Yudhishthira şi a spus: „Am trăit multe nopţi în locuinţa acestui brahman. Ne-am petrecut timpul plăcut în acest oraş, trăind din milă obţinută de la multe persoane cinstite şi ilustre. O, învingător al duşmanilor, întrucât am văzut de multe ori toate pădurile şi grădinile plăcute care se află în această parte a ţării, a le vedea din nou nu ne-ar mai oferi nicio plăcere. O, erou descendent al neamului Kuru, milă nu se mai obţine aici la fel de uşor ca înainte. Dacă doreşti, ar fi bine să mergem acum la Panchala; nu am văzut acea ţară, dar, fără îndoială, O, eroule, ne va încânta. O, zdrobitor al duşmanilor, am auzit că în ţara Panchala se pot obţine milostenii şi că Yajnasena, regele acesteia, este devotat brahmanilor. Eu sunt de părere că nu este bine să trăieşti mult timp într-un singur loc. De aceea, O, fiule, dacă doreşti, ar fi bine să mergem acolo.”

Auzind aceste cuvinte, Yudhishthira a spus: „Este datoria noastră să ascultăm porunca ta, care, în plus, trebuie să fie pentru binele nostru. Nu ştiu însă dacă fraţii mei mai mici sunt dispuşi să meargă.”

# SECȚIUNEA CLXXI

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Kunti le-a vorbit lui Bhimasena, Arjuna şi gemenilor despre călătoria spre Panchala. Toţi au spus: „Aşa să fie”. Apoi, O, rege, Kunti şi fiii ei l-au salutat pe Brahmana (în casa căruia locuiseră) şi au pornit spre încântătorul oraş al ilustrului Drupada.

**Vaisampayana a spus**: În timp ce iluştrii Pandavi trăiau deghizaţi în locuinţa brahmanului, Vyasa, fiul lui Satyavati, a mers odată să-i vadă. Acei pedepsitori ai duşmanilor, văzându-l venind, s-au ridicat şi au păşit înainte pentru a-l primi. Salutându-l cu reverenţă şi venerându-l, Pandava au stat în tăcere cu mâinile împreunate. Astfel venerat de ei, înţeleptul a devenit mulţumit. Le-a cerut să ia loc şi, adresându-se lor cu veselie, a spus: „Voi, ucigaşii duşmanilor, trăiţi pe calea virtuţii şi în conformitate cu scripturile? Îi veneraţi pe brahmani? Sper că nu întârziaţi să aduceţi omagiu celor care merită omagiul vostru?” După aceasta, ilustrul Rishi a rostit multe cuvinte cu semnificaţie virtuoasă şi, după ce a discutat multe subiecte de mare interes, a spus: „Un ilustru Rishi, care trăia într-un anumit schit, avea o fiică cu talie subţire, buze frumoase şi sprâncene fine, care poseda toate calităţile. Ca urmare a propriilor fapte (într-o viaţă anterioară), frumoasa fecioară a devenit foarte nefericită. Deşi castă şi frumoasă, domnişoara nu şi-a găsit un soţ. Cu inima îndurerată, ea a început să practice penitenţe ascetice cu scopul de a-şi găsi un soţ. Curând, ascetismul ei sever l-a mulţumit pe zeul Sankara (Mahadeva), care i-a devenit favorabil şi i-a spus ilustrei domnişoare: „Cere-ţi binecuvântarea pe care o doreşti! Fii binecuvântată! Eu sunt Sankara, gata să-ţi dau ceea ce vei cere.” Dorind să se bucure de un bine, fecioara i-a spus în repetate rânduri zeului suprem: „O, dă-mi un soţ înzestrat cu toate calităţile.” Atunci Isana (Mahadeva), cel mai înţelept dintre toţi vorbitorii, i-a răspuns: „O, binecuvântată, vei avea cinci soţi dintre prinţii Bharata.” Auzind aceasta, fecioara i-a spus zeului care îi acordase această binecuvântare: „O, stăpâne, doresc să am un singur soţ prin harul tău.” Zeul i s-a adresat din nou şi i-a spus aceste cuvinte excelente: „Tu, O, fată, ai spus de cinci ori: „Dă-mi un soţ.” Prin urmare, într-o altă viaţă vei avea cinci soţi!” Voi, prinţi din neamul Bharata, acea fecioară de frumuseţe cerească s-a născut în neamul lui Drupada. Krishna cea fără cusur din neamul lui Prishata a fost aleasă să fie soţia voastră a tuturor. Voi, cei puternici, mergeţi,

aşadar, în capitala Panchalas şi locuiţi acolo. Nu există nicio îndoială că, având-o ca soţie, veţi fi foarte fericiţi”.

**Vaisampayana a continuat**: „După ce le-a spus acestea Pandavilor, ilustrul şi binecuvântatul bunic şi-a luat rămas bun de la ei. Marele ascet i-a părăsit şi s-a întors în locul de unde venise.”

## SECŢIUNEA CLXXII

(Chaitraratha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: După ce Vyasa a plecat, acei tauri printre oameni, Pandavaşii, l-au salutat pe Brahmana şi i-au urat drum bun, apoi au pornit (spre Panchala) cu inima plină de bucurie şi cu mama lor mergând înaintea lor. Acei ucigaşi ai tuturor duşmanilor, pentru a ajunge la destinaţie, au pornit în direcţia nordică, mergând zi şi noapte până au ajuns la un altar sacru al lui Shiva, cu semnul semilunii pe frunte. Apoi acei tigri printre oameni, fiii lui Pandu, au ajuns pe malurile Gangei. Dhananjaya, acel puternic războinic, mergea înaintea lor, cu torţa în mână, pentru a le arăta calea şi a-i proteja (de animalele sălbatice). Şi s-a întâmplat ca în acel moment mândrul rege al Gandharvas, împreună cu soţiile sale, să se distreze în acea regiune izolată, în apele încântătoare ale Gangei. Regele Gandharvas a auzit paşii Pandavasilor când s-au apropiat de râu. Auzind sunetele paşilor lor, puternicii Gandharvas s-au aprins de mânie şi, văzându-i pe acei pedepsitori ai duşmanilor, Pandavas, apropiindu-se de el împreună cu mama lor, şi-a întins arcul înfricoşător într-un cerc şi a spus: „Se ştie că, cu excepţia primelor patruzeci de secunde, amurgul cenuşiu care precede căderea nopţii a fost stabilit pentru rătăcirea *Yakshas*, *Gandharvas* şi *Rakshasas*, care sunt capabili să meargă oriunde doresc. Restul timpului a fost destinat omului pentru a-şi face treaba. Dacă, prin urmare, oamenii, rătăcind în acele momente din lăcomie, se apropie de noi, atât noi, cât şi Rakshasas îi ucidem pe acei nebuni. De aceea, persoanele familiarizate cu *Vedele* nu aplaudă niciodată acei oameni – nici măcar regii aflaţi în fruntea trupelor lor – care se apropie de orice baltă de apă într-un astfel de moment. Rămâneţi la distanţă şi nu vă apropiaţi de mine. Nu ştiţi că mă scald în apele Bhagirathi? Ştiţi că eu sunt Angaraparna Gandharva, care se bazează întotdeauna pe propria putere! Sunt mândru şi arogant şi sunt prietenul lui Kuvera. Această pădure a mea de pe malurile Gangei, unde mă distrez pentru a-mi satisface toate simţurile, se numeşte Angaraparna, după numele meu. Aici nu pot veni nici zeii, nici *Kapalikas*, nici *Gandharvas*, nici *Yakshas*. Cum îndrăzniţi să vă apropiaţi de mine, care sunt cea mai strălucitoare bijuterie din diadema lui Kuvera?”

Auzind aceste cuvinte ale lui *Gandharva*, Arjuna a spus: „Prostule, fie că este zi, noapte sau amurg, cine poate împiedica pe alţii să ajungă la ocean, la versanţii Himalaya şi la acest râu? O, păzitor al cerurilor, fie că stomacul este gol sau plin, fie că este noapte sau zi, nu există un moment special pentru ca cineva să vină la Ganga, cel mai important dintre toate râurile. În ceea ce ne priveşte pe noi, cei înzestraţi cu putere, nu ne pasă când te deranjăm. Fiinţe răutăcioase, cei slabi în luptă te venerează. Acest Ganga, izvorând din vârfurile aurii ale Himavatului, se varsă în apele oceanului, fiind distribuit în şapte cursuri de apă. Cei care beau apele acestor şapte cursuri de apă, şi anume Ganga, Yamuna, Saraswati, Vitashtha, Sarayu, Gomati şi Gandaki, sunt curăţaţi de toate păcatele lor. O Gandharva, acest Ganga sacru, care curge prin regiunea celestă, este numit acolo Alakananda. În regiunea *Pitris*, el devine *Vaitarani*, greu de traversat de păcătoşi, şi Krishna-Dwaipayana însuşi a spus acest lucru. Râul auspicios şi celest, capabil să-i conducă pe cei care ating apele sale în rai, este lipsit de orice pericol. De ce doreşti atunci să ne împiedici să-l traversăm? Fapta ta nu este în concordanţă cu virtutea eternă. Ignorând cuvintele tale, de ce nu am atinge apele sacre ale Bhagirathi, lipsite de orice pericol şi pe care nimeni nu ne poate împiedica să le traversăm?”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Arjuna, Angaraparna s-a aprins de mânie şi, întinzând arcul într-un cerc, a început să tragă cu săgeţile sale ca nişte şerpi veninoşi asupra Pandavilor. Atunci Dhananjaya, fiul lui Pandu, mânuind un scut bun şi torţa pe care o ţinea în mână, a respins toate acele săgeţi şi, adresându-se din nou lui Gandharva, a spus: „O, Gandharva, nu căuta să-i înspăimânţi pe cei pricepuţi în arme, căci armele aruncate asupra lor dispar ca spuma. Cred, O, Gandharva, că eşti superior (în pricepere) oamenilor; de aceea voi lupta cu tine, folosind arme cereşti şi nu mijloace necinstite. Această armă de foc (pe care o voi arunca spre tine) a fost dată lui Bharadwaja de către Vrihaspati, veneratul învăţător al lui Indra, de la care a fost obţinută de Agnivesya, iar de la Agnivesya de către învăţătorul meu, cel mai important dintre Brahmani, Drona, care mi-a dăruit-o mie."

**Vaisampayana a continuat**: Spunând aceste cuvinte, Pandava a aruncat cu furie asupra lui Gandharva arma aprinsă făcută din foc, care a ars carul lui Gandharva într-o clipă. Lipsit de cunoştinţă de forţa acelei arme, puternicul Gandharva cădea cu capul în jos din carul său. Dhananjaya l-a apucat de părul capului împodobit cu ghirlande de flori şi astfel l-a târât pe Gandharva inconştient către fraţii săi. Văzând acest lucru, soţia lui Gandharva, Kumbhinasi, dorind să-şi salveze soţul, a alergat spre Yudhishthira şi i-a cerut protecţia. **Gandharvi a spus**: „O, înălţatule, oferă-mi protecţia ta! O, eliberează-mi soţul! O, stăpâne, eu sunt Kumbhinasi, soţia acestui Gandharva, care caută protecţia ta!" Văzând-o (atât de îndurerată), puternicul Yudhishthira s-a adresat lui Arjuna şi a spus: „O, ucigaş de duşmani, O, copilule, cine ar ucide un duşman care a fost învins în luptă, care a fost lipsit de faimă, care este protejat de o femeie şi care nu are nicio vitejie?" **Arjuna a răspuns, zicând**: „Păstrează-ţi viaţa, O, Gandharva. Pleacă de aici şi nu te întrista. Eu, Yudhishthira, regele Kurus, îmi poruncesc să-ţi arăt milă."

**Gandharva a răspuns**: „Am fost învins de tine, prin urmare, voi renunţa la numele meu anterior, Angaraparna (vehiculul în flăcări). Numai în ceea ce priveşte numele, O, prietenule, nu ar trebui să fiu mândru, întrucât mândria mea pentru puterea mea a fost învinsă: am fost norocos că te-am obţinut pe tine, O, Arjuna, cel care mânuieşti armele celeste! Îmi place să-ţi împărtăşesc puterea de a (produce) iluzii pe care numai *Gandharvas* o au. Carul meu excelent şi variat a fost ars cu ajutorul armei tale de foc. Eu, care înainte eram numit după carul meu excelent, acum ar trebui să fiu numit după carul meu ars. Ştiinţa de a produce iluzii despre care am vorbit a fost dobândită de mine în trecut prin penitenţe ascetice. Această ştiinţă o voi împărtăşi astăzi celui care mi-a dat viaţă, ilustrul tău sine! Ce noroc nu merită cel care, după ce şi-a învins duşmanul prin puterea sa, îi dă viaţă atunci când duşmanul i-o cere? Această ştiinţă se numeşte *Chakshushi*. Ea a fost transmisă de Manu lui Soma, de Soma lui Viswavasu şi, în cele din urmă, de Viswavasu mie. Transmisă de preceptorul meu, această ştiinţă, ajungând la mine, care sunt lipsit de energie, devine treptat fără rod. Ţi-am vorbit despre originea şi transmiterea ei. Ascultă acum despre puterea ei!Cu ajutorul ei, poţi vedea orice doreşti să vezi, în orice mod doreşti (în general sau în particular). Poţi dobândi această ştiinţă numai după ce stai pe un picior timp de şase luni. Îţi voi comunica însă această ştiinţă fără ca tu să fii obligat să respecţi vreun jurământ rigid. O, rege, datorită acestei cunoaşteri suntem superiori oamenilor. Şi deoarece suntem capabili să vedem totul cu ochiul spiritual, suntem egali cu zeii. O, cel mai bun dintre oameni, intenţionez să-ţi dau ţie şi fiecăruia dintre fraţii tăi o sută de cai născuţi în ţara Gandharvas. De culoare celestă şi înzestraţi cu viteza minţii, aceşti cai sunt folosiţi pentru a transporta celeştii şi *Gandharvas*. Ei pot fi slabi, dar nu obosesc şi nici viteza lor nu are de suferit din această cauză. În vremurile de demult, fulgerul a fost creat pentru şeful celeştilor, pentru ca acesta să-l poată ucide (pe Asura) Vritra cu el. Dar aruncat spre capul lui Vritra, s-a spart în mii de bucăţi. Cele cereşti venerează cu reverenţă acele fragmente ale fulgerului. Ceea ce este cunoscut în cele trei lumi ca glorie nu este decât o parte a fulgerului. Mâna brahmanului cu care el toarnă libaţii pe focul sacrificial, carul pe care luptă kshatriya, caritatea vaisya şi serviciul *sudra* prestat celorlalte trei clase sunt toate fragmente ale fulgerului. S-a spus că caii, formând o parte din carul Kshatriya, sunt, din această cauză, de neucis. Din nou, caii care formează o parte din carul Kshatriya sunt descendenţii lui Vadava. Cei dintre ei care se nasc în regiunea Gandharvas pot merge

oriunde şi pot lua orice culoare şi viteză, după voinţa stăpânilor lor. Aceşti cai ai mei, pe care ţi-i dăruiesc, îţi vor îndeplini întotdeauna dorinţele."

Auzind aceste cuvinte ale lui *Gandharva*, Arjuna a spus: „O, Gandharva, dacă din satisfacţia de a-ţi fi salvat viaţa într-o situaţie de pericol, îmi dai ştiinţa ta şi aceste cai, nu voi accepta darul tău." **Gandharva a răspuns, spunând**: „O întâlnire cu o persoană ilustră este întotdeauna o sursă de satisfacţie; în plus, tu mi-ai dat viaţa. Mulţumit de tine, îţi voi da ştiinţa mea. Totuşi, pentru ca obligaţia să nu fie doar de o parte, voi lua de la tine, O, Vibhatsu, O, taur din neamul Bharata, arma ta excelentă şi eternă de foc!"

**Arjuna a spus**: „Aş accepta caii tăi în schimbul armei mele. Fie ca prietenia noastră să dureze veşnic. O, prieten, spune-ne de ce noi, fiinţele umane, trebuie să ne temem de Gandharva. Noi, care pedepsim duşmanii, suntem virtuoşi şi cunoscători ai *Vedelor*, spune-ne, O, Gandharva, de ce, călătorind noaptea, am fost criticaţi de tine."

**Gandharva a spus**: „Voi nu aveţi soţii (deşi aţi terminat perioada de studiu). Voi nu aveţi un anumit Asrama (mod de viaţă). În cele din urmă, voi nu aveţi un Brahmana care să vă călăuzească, de aceea, voi, fiii lui Pandu, aţi fost cenzuraţi de mine. *Yakshas*, *Rakshasas*, *Gandharvas*, *Pisachas*, *Uragas* şi *Danavas* sunt înzestraţi cu înţelepciune şi inteligenţă şi cunosc istoria neamului Kuru. O, eroule, am auzit şi eu de la Narada şi alţi Rishis cereşti despre faptele bune ale înţelepţilor voştri strămoşi. Eu însumi, în timp ce rătăceam pe întreg pământul mărginit de centura mărilor, am fost martor la vitejia marii tale rase. O, Arjuna, îl cunosc personal pe învăţătorul tău, ilustrul fiu al lui Bharadwaja, celebrat în cele trei lumi pentru cunoştinţele sale despre *Vede* şi ştiinţa armelor. O, tigrule din neamul Kuru, O, fiu al lui Pritha, îi cunosc şi pe Dharma, Vayu, Sakra, gemenii Aswini şi Pandu, aceşti şase perpetuatori ai neamului Kuru, aceşti excelenţi cereşti şi progenitori umani ai voştri. Îi cunosc, de asemenea, pe voi cinci fraţi, învăţaţi şi cu suflet înalt, că sunteţi cei mai buni dintre toţi mânuitorii de arme, că sunteţi curajoşi şi virtuoşi şi respectaţi jurămintele. Ştiind că înţelegerea şi inimile voastre sunt excelente şi comportamentul vostru ireproşabil, totuşi v-am mustrat. Căci, O, tu, din neamul lui Kuru, nu se cuvine ca un om înzestrat cu puterea armelor să suporte cu răbdare orice abuz în faţa soţiei sale. Mai ales că, O, fiu al lui Kunti, puterea noastră creşte în timpul nopţii, însoţit de soţia mea, am fost cuprins de mânie. O, cel mai bun dintre oamenii care respectă jurămintele, am fost totuşi învins de tine în luptă. Ascultă-mă când îţi spun motivele care au dus la înfrângerea mea. *Brahmacharya* este un mod de viaţă foarte superior, şi întrucât tu te afli acum în acest mod, pentru aceasta, O, Partha, am fost învins de tine în luptă. O, pedepsitor al duşmanilor, dacă vreun Kshatriya căsătorit se luptă cu noi noaptea, nu poate scăpa cu viaţă. Dar, O, Partha, un Kshatriya căsătorit, care este sfinţit cu Brahma şi care a încredinţat grijile statului său unui preot, ar putea învinge toţi rătăcitorii din noapte. O, copil al lui Tapati, oamenii ar trebui, prin urmare, să angajeze întotdeauna preoţi învăţaţi, care posedă stăpânire de sine, pentru a obţine tot norocul pe care şi-l doresc. Acel Brahmana este demn de a fi preotul regelui, care este învăţat în *Vede* şi în cele şase ramuri ale acestora, care este pur şi sincer, care are un suflet virtuos şi posedă stăpânire de sine. Monarhul devine mereu victorios şi în cele din urmă câştigă raiul dacă are ca preot un brahman familiarizat cu regulile moralităţii, care este un maestru al cuvintelor, pur şi cu un comportament bun. Regele ar trebui să aleagă întotdeauna un preot desăvârşit pentru a dobândi ceea ce nu are şi pentru a proteja ceea ce are. Cel care doreşte propria prosperitate ar trebui să fie mereu îndrumat de preotul său, pentru că astfel poate obţine întregul pământ înconjurat de centura mărilor. O, fiu al lui Tapati, un rege care nu are un brahman nu poate dobândi niciodată vreun pământ doar prin curajul său sau prin gloria naşterii sale. Ştie, aşadar, O, perpetuator al neamului Kuru, că regatul în care brahmanii au puterea va dăinui veşnic."

## SECŢIUNEA CLXXIII

(Chaitraratha Parva continuă)

**Arjuna a spus**: Mi te-ai adresat (de mai multe ori) cu numele de *Tapatya*. Aşadar, aş dori să ştiu care este semnificaţia exactă a acestui cuvânt, O, virtuosule Gandharva, fiind fii ai lui Kunti, noi suntem, într-adevăr, *Kaunteyas*. Dar cine este *Tapati*, încât să fim numiţi *Tapatyas*?

**Vaisampayana a continuat**: „Astfel abordat, Gandharva i-a povestit lui Dhananjaya, fiul lui Kunti, povestea (următoare), binecunoscută în cele trei lumi."

**Gandharva a spus**: O, fiu al lui Pritha, O, cel mai înţelept dintre toţi oamenii, îţi voi recita în întregime această poveste fermecătoare. O, ascultă cu atenţie ceea ce îţi voi spune pentru a-ţi explica de ce ţi-am spus Tapatya. Cel din ceruri, care luminează întregul firmament, avea o fiică pe nume Tapati, egală cu el însuşi. Tapati, fiica zeului Vivaswat, era sora mai mică a lui Savitri şi era celebră în toate cele trei lumi şi dedicată penitenţelor ascetice. Nu exista nicio femeie printre celestiali, Asura, Yakshas, Rakshasas, Apsaras şi Gandharvas care să se compare cu ea în frumuseţe. Cu trăsături perfecte, simetrice şi fără cusur, cu ochi negri şi mari şi îmbrăcată frumos, fata era castă şi avea o conduită perfectă. Şi, O, Bharata, văzând-o, Savitri (soarele) a gândit că nu era nimeni în cele trei lumi care, prin frumuseţea, realizările, comportamentul şi învăţătura sa, să merite să fie soţul ei. Văzând că ea ajunsese la vârsta pubertăţii şi, prin urmare, era demnă să i se ofere unui soţ, tatăl ei nu avea linişte sufletească, gândindu-se mereu la persoana pe care ar trebui să o aleagă. În acel moment, O, fiu al lui Kunti, fiul lui Riksha, acel taur dintre Kuru, puternicul rege Samvarana, îl venera pe Surya cu ofrande de Arghya, ghirlande de flori şi parfumuri, cu jurăminte, posturi şi penitenţe ascetice de diferite feluri. Într-adevăr, Samvarana îl venera pe Surya în mod constant, în toată gloria sa, cu devotament, umilinţă şi pietate. Şi văzând că Samvarana era familiarizat cu toate regulile virtuţii şi era de o frumuseţe fără egal pe pământ, Surya l-a considerat soţul potrivit pentru fiica sa, Tapati. Şi, O, tu, din neamul lui Kuru, Vivaswat a hotărât atunci să-şi dea fiica celui mai bun dintre regi, şi anume Samvarana, descendentul unui neam de renume mondial. Aşa cum Surya însuşi umple firmamentul cu splendoarea sa, la fel şi regele Samvarana umplea fiecare regiune de pe pământ cu splendoarea realizărilor sale bune. Şi toţi oamenii, O, Partha, cu excepţia brahmanilor, îl venerau pe Samvarana. Binecuvântat cu noroc, regele Samvarana îl depăşea pe Soma în a linişti inimile prietenilor şi pe Surya în a arde inimile duşmanilor. Şi, O, Kaurava, Tapana (Surya) însuşi era hotărât să-şi dea fiica Tapati în căsătorie regelui Samvarana, care era înzestrat cu astfel de virtuţi şi realizări.

Odată, O, Partha, regele Samvarana, înzestrat cu frumuseţe (fizică) şi cu o vitejie nemăsurată, a plecat într-o expediţie de vânătoare în pădurile de la poalele muntelui. În timp ce rătăcea în căutarea cerbilor, excelentul armăsar pe care îl călărea regele, copleşit, O, Partha, de foame, sete şi oboseală, a murit pe munte. Abandonând armăsarul, regele, O, Arjuna, a început să rătăcească pe munte pe jos şi, în timpul rătăcirii sale, monarhul a văzut o fecioară cu ochi mari şi o frumuseţe de neegalat. Acel zdrobitor al oştilor inamice, acel tigru printre regi, el însuşi fără tovarăş, văzând acolo fecioara fără tovarăş, a rămas nemişcat, privind-o cu fixitate. Datorită frumuseţii ei, monarhul a crezut pentru o clipă că ea era însăşi (zeiţa) Sri. Apoi, el a considerat-o ca fiind întruchiparea razelor emanate de Surya. În splendoarea ei, ea semăna cu o flacără de foc, deşi în bunătate şi frumuseţe semăna cu o lună fără cusur. Şi stând pe pieptul muntelui, fecioara cu ochi negri părea o statuie strălucitoare de aur. Muntele însuşi, cu viţele şi plantele sale, datorită frumuseţii şi ţinutei acelei domnişoare, părea să se fi transformat în aur. Văzând acea fecioară, monarhul a început să dispreţuiască toate femeile pe care le văzuse până atunci. Privind-o, regele a considerat că vederea lui era cu adevărat binecuvântată. Nimic din ceea ce văzuse regele de la naştere nu se putea compara, credea el, cu frumuseţea acelei fete. Inima şi ochii regelui erau captivaţi de acea fecioară, ca şi cum ar fi fost legaţi cu o funie, iar el a rămas înrădăcinat în acel loc, lipsit de simţuri. Monarhul credea că artizanul unei asemenea frumuseţi o crease numai după ce agita întreaga lume a zeilor *Asura* şi a fiinţelor umane. Cu aceste gânduri în minte, regele Samvarana o considera pe acea fecioară de neegalat în cele trei lumi pentru bogăţia frumuseţii sale.

Și monarhul de descendență pură, văzând frumoasa fecioară, a fost străpuns de săgețile lui Kama (Cupidon) și și-a pierdut liniștea sufletească. Arzând de flacăra puternică a dorinței, regele a întrebat-o pe acea fecioară fermecătoare, încă inocentă, deși în plină tinerețe, spunând: „Cine ești și a cui ești? De ce stai aici? O, tu, cu zâmbetul dulce, de ce rătăcești singură în aceste păduri solitare? Cu trăsături perfecte și împodobită cu toate ornamentele, pari a fi ornamentul râvnit al acestor ornamente! Nu pari a fi de origine cerească, *Asura*, *Yaksha*, *Rakshasa*, *Naga*, *Gandharva* sau umană. O, doamnă excelentă, nici cea mai frumoasă dintre femeile pe care le-am văzut sau despre care am auzit nu se poate compara cu tine în frumusețe! O, tu, cu chipul frumos, la vederea ta, mai frumoasă decât luna și înzestrată cu ochi ca petalele de lotus, zeul dorinței mă macină."

Regele Samvarana s-a adresat astfel domnișoarei din pădure, care însă nu a scos niciun cuvânt către monarhul arzând de dorință. În schimb, ca un fulger în nori, fecioara cu ochi mari a dispărut repede din fața monarhului. Regele a rătăcit apoi prin toată pădurea, ca unul ieșit din minți, în căutarea fetei cu ochi ca petalele de lotus. Nefiind în stare să o găsească, cel mai bun dintre monarhi s-a lăsat pradă unor lamentații abundente și a rămas o vreme nemișcat, cuprins de durere.

## SECȚIUNEA CLXXIV

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a continuat**: Când fecioara a dispărut, acel războinic al trupelor inamice, lipsit de simțuri de către Kama (concupiscența) însuși, a căzut la pământ. Și în timp ce monarhul cădea, fecioara cu zâmbetul dulce și șoldurile proeminente și rotunde a apărut din nou în fața lui și, zâmbind dulce, i-a spus celui care perpetua neamul lui Kuru aceste cuvinte dulci: „Ridică-te, ridică-te, O, pedepsitor al dușmanilor! Fii binecuvântat; nu se cuvine, O, tigru printre regi, să-ți pierzi mințile, tu care ești un om celebru în lume." Abordat cu aceste cuvinte dulci, regele a deschis ochii și a văzut în fața lui aceeași fată cu șolduri bombate. Monarhul, care ardea de flacăra dorinței, s-a adresat atunci acelei domnișoare cu ochi negri, cu voce slabă de emoție, și a spus: „Binecuvântată fii, O, femeie excelentă cu ochi negri! Cum ard de dorință și îți fac curte, O, acceptă-mă! Viața mea se scurge. O, tu, cu ochii mari, pentru tine, O, tu, cu splendoarea filamentelor de lotus, Kama mă străpunge neîncetat cu săgețile sale ascuțite, fără să se oprească niciun moment! O, fată amabilă și veselă, am fost mușcat de Kama, care este ca o viperă veninoasă. O, tu, cu șolduri mari și umflate, ai milă de mine! O, tu, cu trăsături frumoase și fără cusur, O, tu, cu chipul ca o petală de lotus sau ca luna, O, tu, cu voce dulce ca cea a cântăreților *Kinnaras*, viața mea depinde acum de tine! Fără tine, O, timidă, nu pot trăi! O, tu, cu ochi ca petalele de lotus, Kama mă străpunge neîncetat! O, fată cu ochi mari, ai milă de mine! Nu se cuvine, O, fecioară cu ochi negri, să mă respingi; O, fată frumoasă, se cuvine să mă scapi de această suferință, dăruindu-mi iubirea ta! De la prima vedere mi-ai cucerit inima. Mintea mea rătăcește! Când te privesc, nu-mi place să-mi îndrept ochii spre altă femeie! Fii miloasă! Sunt sclavul tău ascultător, adoratorul tău! O, acceptă-mă! O, frumoasă doamnă, O, fată cu ochi mari, la vederea ta, zeul dorinței a pătruns în inima mea și mă străpunge cu săgețile sale! O, tu, cu ochi de lotus, flacăra dorinței arde în mine! O, stinge acea flacără cu apa iubirii tale turnată peste ea! O, frumoasă doamnă, devenind a mea, potolește zeul nestăpânit al dorinței care a apărut aici înarmat cu arcul și săgețile sale mortale și care mă străpunge neîncetat cu săgețile sale ascuțite! O, tu, cea cu tenul cel mai frumos, căsătorește-te cu mine conform ritului Gandharva, căci, O, tu, cea cu șolduri subțiri, dintre toate formele de căsătorie, *Gandharva* este considerată cea mai bună."

**Gandharva a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale monarhului, Tapati a răspuns: „O, rege, nu sunt stăpână pe propria mea persoană! Să se știe că sunt o fecioară sub controlul tatălui meu. Dacă într-adevăr simți afecțiune pentru mine, cere-mă de la tatăl meu. Tu spui, O, rege, că inima ta a fost furată de mine. Dar și tu, la prima vedere, mi-ai furat inima; nu sunt stăpâna propriului meu trup și, prin urmare, O, cel mai bun dintre regi, nu mă apropii de tine; femeile nu sunt niciodată

independente. Ce fată din cele trei lumi nu te-ar dori ca soț, având în vedere că ești bun cu toți supușii tăi și că te-ai născut dintr-o rasă pură? De aceea, când va veni ocazia, cere-i tatălui meu Aditya mâna mea cu veneraţie, penitenţe ascetice şi jurăminte. Dacă tatăl meu mă va da de soție, atunci, O, rege, voi fi pentru totdeauna soția ta ascultătoare. Numele meu este Tapati și sunt sora mai mică a Savitri și fiica, O, taur printre Kshatriyas ai Savitri, a (Soarelui), iluminatorul universului."

## SECȚIUNEA CLXXV

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a continuat**: Spunând acestea, Tapati, cu trăsături impecabile, s-a înălțat la ceruri. Monarhul a căzut din nou pe pământ. Miniștrii și adepții săi l-au căutat prin pădure și l-au găsit în cele din urmă întins în acel loc singuratic. Văzând pe acel rege excelent, acel arcaș puternic, întins pe pământ ca un curcubeu căzut din firmament, ministrul său șef a devenit ca unul ars de flăcări. Avansând în grabă cu afecțiune și respect, ministrul l-a ridicat pe cel mai bun dintre monarhi, care zăcea întins pe pământ și lipsit de simțuri din cauza dorinței. Bătrân în înțelepciune ca și în vârstă, bătrân în realizări ca și în politică, ministrul, după ce l-a ridicat pe monarhul întins la pământ, s-a liniștit (în minte). Adresându-se regelui cu cuvinte dulci, care erau și pentru binele lui, el a spus: „Binecuvântat să fii, O, tu, cel fără păcat! Nu te teme, O, tigru printre regi!" Ministrul credea că monarhul, acel mare ucigaș al rândurilor inamice în luptă, zăcea pe pământ copleșit de foame, sete și oboseală. Bătrânul a stropit apoi peste capul fără coroană al monarhului apă rece și parfumată cu petale de lotus. Revenindu-și încet în simțiri, puternicul monarh i-a trimis pe toți însoțitorii săi, cu excepția ministrului său. După ce acei însoțitori s-au retras la porunca lui, regele s-a așezat pe vârful muntelui. După ce s-a purificat în mod corespunzător, regele s-a așezat pe acel vârf de munte și a început, cu palmele împreunate și fața întoarsă în sus, să-l venereze pe Surya. Regele Samvarana, cel care îi învingea pe toți dușmanii, s-a gândit și la preotul său șef Vasishtha, cel mai bun dintre Rishi. Regele a continuat să stea acolo zi și noapte, fără întrerupere. În a douăsprezecea zi, înțeleptul brahman Vasishtha a venit acolo: acel mare *rishi* cu sufletul sub control perfect a știut imediat, prin puterea sa ascetică, că monarhul își pierduse mințile din cauza lui Tapati. Și acel virtuos și cel mai bun dintre *muni*, de îndată ce a aflat acest lucru, dorind să-l ajute pe monarhul care respecta întotdeauna jurămintele, i s-a adresat și i-a dat toate asigurările. Ilustrul Rishi, chiar în fața monarhului, s-a înălțat pentru a se întâlni cu Surya, el însuși posedând splendoarea acelui astru. Brahmana s-a apropiat apoi cu mâinile împreunate de zeul celor o mie de raze și s-a prezentat vesel, spunând: „Eu sunt Vasishtha". Atunci Vivaswat, cel de mare energie, i-a spus celui mai bun dintre Rishi: „Bine ai venit, O, mare Rishi! Spune-mi ce ai în minte. O, tu, cel cu mare noroc, orice mi-ai cere, O, cel mai elocvent dintre oameni, îți voi îndeplini dorința, oricât de dificil ar fi pentru mine! Astfel abordat de Surya, Rishi, cu mari merite ascetice, se înclină în fața zeului luminii și răspunse: „O, Vibhavasu, îți cer pe fiica ta, Tapati, sora mai mică a lui Savitri, pentru Samvarana! Acel monarh are realizări mărețe, este familiarizat cu virtutea și are un suflet înalt. O, stăpân al firmamentului, Samvarana va fi un soț demn pentru fiica ta." Astfel abordat de Rishi Vibhakara, hotărât să-și dea fiica lui Samvarana, îl salută pe Rishi și îi răspunse, spunând: „O, Samvarana este cel mai bun dintre monarhi, tu ești cel mai bun dintre Rishi, Tapati este cea mai bună dintre femei. Ce altceva am putea face, decât să i-o dăruim lui Samvarana?" Cu aceste cuvinte, zeul Tapana i-a încredințat fiica sa, Tapati, perfectă în toate privințele, ilustrului Vasishtha, pentru a i-o dărui lui Samvarana. Atunci marele Rishi a acceptat-o pe fata Tapati și, luându-și rămas bun de la Surya, s-a întors la locul unde se afla acel taur dintre Kuru, cu realizări celeste. Regele Samvarana, posedat de iubire și cu inima fixată pe Tapati, văzând acea fecioară celestă cu zâmbete dulci condusă de Vasishtha, a devenit extrem de bucuros. Și Tapati, cu sprâncene frumoase, coborî din firmament ca un fulger din nori, orbind cele zece puncte ale cerului. Iar ilustrul Rishi Vasishtha, cu sufletul curat, se apropie de monarh după ce jurământul acestuia de douăsprezece nopți s-a terminat. Astfel, regele Samvarana obținu o soție ce se închină cu dragoste ca luna plină. Și acel

arcaș puternic, cel mai de seamă din neamul lui Kuru, având curiozitatea stârnită de ceea ce auzise despre puterea ascetică a lui Vasishtha, îl întrebă pe Gandharva, spunând: „Doresc să aud despre Rishi pe care l-ai menționat ca fiind Vasishtha. O, spune-mi totul despre el! O, șef al Gandharvas, spune-mi cine era acest ilustru Rishi care era preotul strămoșilor noștri.” **Gandharva a răspuns**: „Vasishtha este fiul spiritual (literalmente, născut din minte) al lui Brahma și soțul lui Arundhati. Foarte greu de învins chiar și de nemuritori, Dorința și Mânia, învinse de penitențele ascetice ale lui Vasishtha, obișnuiau să-i spele picioarele. Deși mânia lui a fost stârnită de ofensa lui Viswamitra, acel Rishi cu suflet înalt nu a exterminat încă tribul Kusikas (tribul al cărui rege era Viswamitra). Afectat de pierderea fiilor săi, el nu a comis, ca și cum ar fi fost neputincios, deși în realitate nu era așa, niciun act îngrozitor care să-l distrugă pe Viswamitra. La fel cum oceanul nu încalcă continentele, Vasishtha nu a încălcat (legile) lui Yama aducându-și copiii înapoi din tărâmurile regelui morților. Prin obținerea acelui ilustru care își cucerise propria persoană, Ikshvaku și alți mari monarhi au dobândit întregul pământ. Și, O, prinț al neamului Kuru, prin obținerea lui Vasishtha, cel mai bun dintre Rishi, ca preot al lor, acei monarhi au săvârșit multe sacrificii mărețe. Și, O, cel mai bun dintre Pandavi, acel Rishi regenerat i-a ajutat pe acești monarhi în îndeplinirea sacrificiilor lor, așa cum Vrihaspati îi ajuta pe nemuritori. De aceea, căutați un Brahmana desăvârșit și dezirabil, familiarizat cu *Vedele* și în a cărui inimă predomină virtutea, pentru a-l numi preotul vostru. Un Kshatriya de bună descendență, dornic să-și extindă dominația cucerind pământul, ar trebui, O, Partha, să numească mai întâi un preot. Cel care dorește să cucerească pământul ar trebui să aibă un Brahmana în fața lui. De aceea, O, Arjuna, lasă ca un Brahmana realizat și învățat, care își controlează complet simțurile și care este familiarizat cu religia, profitul și plăcerea, să fie preotul tău.”

## Secțiunea CLXXVI

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceasta, Arjuna a spus: „O, Gandharva, de unde a apărut ostilitatea dintre Viswamitra și Vasishtha, care locuiau amândoi într-o mănăstire celestă? O, povestește-ne totul despre aceasta.”

**Gandharva a răspuns**: O, Partha, povestea lui Vasishtha este considerată o *Purana* (legendă) în toate cele trei lumi. Ascultă-mă în timp ce ți-o recit în întregime. În Kanyakuvja, O, taur al neamului Bharata, trăia un mare rege de renume mondial numit Gadhi, fiul lui Kusika. Virtuosul Gadhi avea un fiu numit Viswamitra, cel care zdrobea dușmanii, care poseda o armată numeroasă și multe animale și vehicule. Și Viswamitra, însoțit de miniștrii săi, obișnuia să cutreiere pădurile adânci în căutarea cerbilor și peste pitorescul penitențelor mărinimoase, cu ajutorul lui Vasishtha (puterea ascetică). Și Samvarana, acel taur printre oameni, cu riturile cuvenite, a luat mâna Tapati pe acel munte, care era frecventat de cerești și *Gandharvas*. Înțeleptul regal, cu permisiunea lui Vasishtha, a dorit să se distreze cu soția sa pe acel munte. Și regele l-a determinat pe Vasishtha să fie proclamat regent în capitala și regatul său, în păduri și grădini. Și, luându-și rămas bun de la monarh, Vasishtha l-a părăsit și a plecat. Samvarana, care se distra pe acel munte ca un zeu, s-a distrat cu soția sa în pădurile și tufișurile de pe acel munte timp de doisprezece ani întregi. Și, O, cel mai bun dintre Bharatas, zeul cu o mie de ochi nu a trimis ploaie timp de doisprezece ani asupra capitalei și asupra regatului acelui monarh. Apoi, O, pedepsitor al dușmanilor, când a izbucnit acea perioadă de secetă, oamenii acelui regat, precum și copacii și animalele inferioare au început să moară repede. Și în timpul acelei secete îngrozitoare, nici măcar o picătură de rouă nu a căzut din cer și niciun porumb nu a crescut. Iar locuitorii, disperați și chinuiți de frica foametei, și-au părăsit casele și au fugit în toate direcțiile. Iar oamenii înfometați din capitală și din țară au început să-și abandoneze soțiile și copiii și au devenit nepăsători unul față de celălalt. Oamenii fiind chinuiți de foame, fără o fărâmă de mâncare și reduși la schelete, capitala arăta foarte mult ca orașul regelui morților, plin doar de ființe fantomatice. Văzând capitala redusă la o astfel de stare, ilustrul,

virtuosul și cel mai bun dintre *Rishi*, Vasishtha, s-a hotărât să aplice un remediu și l-a adus înapoi în oraș pe acel tigru printre regi, Samvarana, împreună cu soția sa, după ce aceasta din urmă petrecuse o perioadă atât de lungă în singurătate și izolare. După ce regele a intrat în capitala sa, lucrurile au revenit la normal, pentru că, atunci când acel tigru printre regi s-a întors la ai săi, zeul cu o mie de ochi, ucigașul *Asurilor,* a revărsat ploaie din belșug și a făcut porumbul să crească. Revigorate de cel mai virtuos dintre suflete, capitala și țara au prins viață, cuprinse de o bucurie extremă. Monarhul, împreună cu soția sa, Tapati, au adus din nou sacrificii timp de doisprezece ani, la fel cum zeul Indra (zeul ploii) aducea sacrificii împreună cu soția sa, Sachi.

**Gandharva a continuat**: „Aceasta, O, Partha, este istoria vechii Tapati, fiica lui Vivaswat. Pentru ea ești (numit) *Tapatya*. Regele Samvarana a avut cu Tapati un fiu numit Kuru, care era cel mai virtuos dintre asceți. Născut în neamul Kuru, tu, O, Arjuna, trebuie să fii numit *Tapatya*!”

## SECȚIUNEA CLXXVII

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Vaisampayana a spus**: Arjuna, taurul dintre Bharatas, auzind aceste cuvinte ale lui Gandharva, a fost inspirat de sentimente de devotament și a rămas pe loc (???—JBH), ucigând căprioare și mistreți. Odată, în timp ce era în căutarea căprioarelor, regele a slăbit din cauza efortului și a setei. Monarhul a ajuns în această stare la azilul lui Vasishtha, iar binecuvântatul și ilustrul Rishi, văzându-l sosind, l-a omagiat cu respect pe cel mai bun dintre oameni, regele Viswamitra. Și, O, Bharata, Rishi l-a salutat pe monarh, oferindu-i apă pentru a-și spăla fața și picioarele, Arghya, fructe sălbatice și unt clarificat. Pentru că ilustrul Rishi avea o vacă care dădea tot ce i se cerea. Când i se spunea: „*O dăruiește*”, ea dădea întotdeauna ceea ce i se cerea. Și ea dădea diverse fructe și porumb, sălbatice sau cultivate în grădini și câmpuri, și lapte, și multe bucate nutritive excelente, pline de șase feluri diferite de suc (gust?) și asemănătoare cu nectarul însuși, și diverse alte feluri de lucruri plăcute, O Arjuna, cu gust ambroziac pentru băut și mâncat, și pentru lins și supt, și, de asemenea, multe pietre prețioase și haine de diverse feluri. Cu aceste obiecte de dorit în abundență, monarhul era venerat. Și regele, împreună cu ministrul și trupele sale, au fost foarte mulțumiți. Și monarhul s-a mirat foarte tare, văzând acea vacă cu șase membre înalte și flancuri și șolduri frumoase, cu cinci membre late, ochi proeminenți ca cei ai broaștei și de o dimensiune frumoasă, ugere înalte, o constituție fără cusur, urechi drepte și ridicate, coarne frumoase și cap și gât bine dezvoltate.

Și, O, prințule, fiul lui Gadhi, mulțumit de toate și aplaudând vaca numită Nandini, s-a adresat lui Rishi, spunând: „O, Brahmana, O, mare Muni, dă-mi-o pe Naridini în schimbul a zece mii de vaci sau al regatului meu. Bucură-te de regatul meu (dându-mi vaca ta).”

Auzind aceste cuvinte ale lui Viswamitra, Vasishtha a spus: „O, tu, cel fără păcat, această vacă a fost păstrată de mine pentru zei, oaspeți și *Pitri*, precum și pentru sacrificiile mele. Nu pot da Nandini în schimbul nici măcar al regatului tău”. **Viswamitra a răspuns**: „Eu sunt un Kshatriya, dar tu ești un Brahmana dedicat ascetismului și studiului. Există vreo energie în Brahmanas care sunt pașnici și care își controlează perfect sufletele? Când nu-mi dai ceea ce doresc în schimbul a zece mii de vaci, nu voi renunța la practica ordinului meu; îți voi lua vaca chiar și cu forța!”

**Vasishtha a spus**: „Tu ești un Kshatriya înzestrat cu puterea armelor, grăbit să obții ceea ce dorești; și nu te oprești să te gândești la oportunitatea acestui lucru.”

**Gandharva a continuat**: Astfel abordat de Vasishtha, Viswamitra, O Partha, a apucat-o cu forța pe Nandini, acea vacă (albă) ca lebăda sau luna, și a încercat să o ia, lovind-o cu biciul și persecutând-o în alte feluri. Nandini, nevinovată, a început atunci, O Partha, să mugă jalnic și,

apropiindu-se de ilustrul Vasishtha, a stat în fața lui cu fața ridicată. Deși persecutată foarte crud, ea a refuzat să părăsească azilul lui Rishi.

**Văzând-o în acea situație, Vasishtha a spus**: „O, amabilă, tu mugești repetat și eu îți aud strigătele. Dar, O, Nandini, chiar și Viswamitra te ia cu forța, ce pot face eu în această privință, fiind un brahman iertător?"

Gandharva a continuat: Atunci, O, taur din neamul lui Bharata, Nandini, alarmată la vederea trupelor lui Viswamitra și îngrozită de Viswamitra însuși, s-a apropiat și mai mult de Rishi și a spus: „O, ilustrule, de ce ești atât de indiferent față de biata mea persoană, chinuită de loviturile trupelor crude ale lui Viswamitra și plângând atât de jalnic, de parcă aș fi fără stăpân?" Auzind aceste cuvinte ale plângătoarei și persecutatei Nandini, marele Rishi nu și-a pierdut răbdarea și nu s-a abătut de la jurământul său de iertare. El a răspuns: „Puterea Kshatriya stă în forța fizică, iar cea a Brahmana în iertare. Pentru că nu pot renunța la iertare, pleacă, O, Nandini, dacă asta alegi." **Nandini a răspuns**: „Mă alungi, O, ilustrule, că spui astfel? Dacă nu mă alungi, nu pot, O, Brahmana, să fiu luată cu forța". **Vasishtha a spus**: „O, binecuvântată, nu te alung! Rămâi dacă poți! O, acolo este vițelul tău, legat cu o funie puternică, și chiar și acum fiind slăbit de ea!"

**Gandharva a continuat**: Atunci, vaca lui Vasishtha, auzind cuvântul „stai", și-a ridicat capul și gâtul în sus și a devenit înfricoșătoare la vedere. Cu ochii roșii de furie și mugind repetat, ea a atacat trupele lui Viswamitra din toate părțile. Afectată de loviturile lor și alergând încoace și încolo cu ochii ei roșii, mânia ei a crescut. Aprinsă de furie, ea a devenit în curând teribilă la vedere, ca soarele în gloria sa de la amiază. Și din coada ei a început să plouă cu cărbuni aprinși în jur. Și câteva momente mai târziu, din coada ei a scos o armată de Palhavas, iar din ugerele ei, o armată de *Dravidas* și *Sakas*; din pântec, o armată de *Yavanas*, iar din balegă, o armată de *Savaras*; din urină, o armată de *Kanchis*; iar din coaste, o armată de *Savaras*. Iar din spuma gurii sale au ieșit oaste de *Paundras* și *Kiratas, Yavanas* și *Sinhalas*, și triburile barbare de *Khasas* și *Chivukas* și *Pulindas* și *Chinas* și *Hunas* cu *Keralas*, și numeroși alți *Mlechchhas*. Și acea vastă armată de *Mlechchhas*, îmbrăcată în uniforme diverse și înarmată cu arme diverse, de îndată ce a prins viață, desfășurându-se sub privirile lui Viswamitra, a atacat soldații monarhului. Și atât de numeroasă era acea oaste *Mlechchha*, încât fiecare soldat al lui Viswamitra a fost atacat de un grup de șase sau șapte dintre dușmanii lor. Asaltați de o ploaie puternică de arme, trupele lui Viswamitra s-au destrămat și au fugit, cuprinse de panică, în toate direcțiile, sub ochii lui. Dar, O, taur din neamul Bharata, trupele lui Vasishtha, deși cuprinse de mânie, nu au luat viața niciunui soldat din trupele lui Viswamitra. Nandini a provocat pur și simplu înfrângerea și alungarea armatei monarhului. Și alungați (din azil) la douăzeci și șapte de mile distanță, cuprinși de panică, au țipat cu voce tare și nu au văzut pe nimeni care să-i poată proteja. Viswamitra, văzând această minune care a rezultat din priceperea brahmanilor, a devenit dezgustat de priceperea kșatriilor și a spus: „O, rușine priceperii kșatriilor! Priceperea brahmanilor este adevărata pricepere! Judecând puterea și slăbiciunea, văd că ascetismul este adevărata putere". Spunând aceasta, monarhul, abandonându-și vastele domenii și splendoarea regală și întorcând spatele tuturor plăcerilor, și-a îndreptat mintea spre ascetism. Încoronat cu succes în ascetism și umplând cele trei lumi cu căldura penitențelor sale ascetice, el a chinuit toate creaturile și a devenit în cele din urmă un Brahmana. Fiul lui Kusika a băut în cele din urmă *Soma* împreună cu Indra însuși (în Rai)."

## SECȚIUNEA CLXXVIII

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a continuat**: O, Partha, în această lume trăia un rege numit Kalmashapada, care era din neamul Ikshvaku și era de neegalat pe pământ în ceea ce privește vitejia. Într-o zi, regele a plecat din capitala sa în pădure pentru a vâna, iar acest zdrobitor de dușmani a străpuns (cu săgețile

sale) multe căprioare și mistreți. Și în acele păduri adânci, regele a ucis și mulți rinoceri. Angajat în acest sport pentru o perioadă îndelungată, monarhul a obosit foarte tare și, în cele din urmă, a renunțat la vânătoare, dorind să se odihnească puțin.

Marele Viswamitra, plin de energie, dorise, cu puțin timp în urmă, să-l facă pe acel monarh discipolul său. În timp ce monarhul, chinuit de foame și sete, se îndrepta prin pădure, îl întâlni pe cel mai bun dintre Rishi, ilustrul fiu al lui Vasishtha, care mergea pe același drum. Regele, mereu victorios în luptă, l-a văzut pe Muni, purtând numele de Saktri, ilustrul propagator al neamului lui Vasishtha, cel mai mare dintre cei o sută de fii ai lui Vasishtha, venind din direcția opusă. Regele, văzându-l, i-a spus: „*Dă-te din calea noastră*”. Rishi, adresându-se monarhului într-o manieră conciliantă, i-a spus cu blândețe: „O, rege, aceasta este calea mea. Aceasta este regula eternă a moralității indicată în fiecare tratat despre datorie și religie, și anume că un rege trebuie să facă întotdeauna loc brahmanilor”. Astfel s-au adresat unul altuia cu privire la dreptul lor de trecere. „*Dă-te la o parte, dă-te la o parte*”, au fost cuvintele pe care și le-au spus unul altuia. Rishi, care avea dreptate, nu a cedat, și nici regele nu i-a cedat din mândrie și mânie. Cel mai bun dintre monarhi, înfuriat pe Rishi, refuzând să-i cedeze drumul, s-a comportat ca un Rakshasa, lovindu-l cu biciul. Astfel biciuit de monarh, cel mai bun dintre Rishi, fiul lui Vasishtha, a fost privat de simțuri de furie și l-a blestemat rapid pe primul dintre monarhi, spunând: „O, cel mai rău dintre regi, din moment ce persecuți ca un Rakshasa un ascet, de astăzi vei deveni un Rakshasa care se hrănește cu carne umană! De aceea, tu, cel mai rău dintre regi, vei rătăci pe pământ, luând formă umană!” Astfel i-a vorbit Rishi Sakti, înzestrat cu mare vitejie, regelui Kalmashapada. În acel moment, Viswamitra, între care și Vasishtha exista o dispută cu privire la ucenicia lui Kalmashapada, s-a apropiat de locul unde se aflau monarhul și fiul lui Vasishtha. Și, O, Partha, acel Rishi al penitențelor ascetice severe, și anume Viswamitra, de mare energie, s-a apropiat de cei doi (știind prin intuiția sa spirituală că se certaseră între ei). După ce blestemul a fost pronunțat, cel mai bun dintre monarhi a știut că Rishi era fiul lui Vasishtha și egal cu Vasishtha însuși în energie. Și, O Bharata, Viswamitra, dorind să-și facă un bine, a rămas în acel loc, ascuns de privirile amândurora, făcându-se invizibil. Atunci, cel mai bun dintre monarhi, blestemat astfel de Saktri, dorind să-l împace pe Rishi, a început să-l implore cu umilință. Și, O, șef al Kurus, Viswamitra, constatând dispoziția regelui (și temându-se că diferența ar putea fi compensată), a ordonat unui Rakshasa să intre în corpul regelui. Și un Rakshasa pe nume Kinkara a intrat atunci în corpul monarhului, ascultând blestemul lui Saktri și porunca lui Viswamitra. Și știind, O, pedepsitor al dușmanilor, că Rakshasa îl posedase pe monarh, cel mai bun dintre Rishi, Viswamitra, a părăsit atunci locul și a plecat.

La scurt timp după aceea, O Partha, monarhul, posedat de Rakshasa și teribil de chinuit de acesta, și-a pierdut toate simțurile. În acel moment, un brahman l-a zărit pe rege în pădure. Chinuit de foame, brahmanul i-a cerut regelui niște mâncare cu carne. Înțeleptul regal, Kalmashapada, acel protector al prietenilor, i-a răspuns brahmanului, spunând: „Rămâi aici, O brahman, pentru o clipă. La întoarcere, îți voi da orice mâncare dorești.” După ce a spus aceasta, monarhul a plecat, dar brahmanul a rămas acolo. Regele cu suflet nobil, după ce a rătăcit o vreme după bunul său plac și după voia sa, a intrat în cele din urmă în apartamentul său interior. Trezindu-se astfel la miezul nopții și amintindu-și promisiunea, l-a chemat pe bucătarul său și i-a povestit despre promisiunea făcută brahmanului care stătea în pădure. Și i-a poruncit, spunând: „Du-te repede în pădurea aceea. Un brahman mă așteaptă în speranța că va primi mâncare. Du-te și ospătează-l cu mâncare și carne”.

**Gandharva a continuat**: Primind această poruncă, bucătarul a plecat în căutarea cărnii. Nefiind în stare să găsească nimic, el i-a informat pe rege despre eșecul său. Monarhul, însă, posedat de Rakshasa, a spus în repetate rânduri, fără niciun scrupul: „Hrănește-l cu carne de om”. Bucătarul, spunând „Așa să fie”, s-a dus la locul unde se aflau călăii (regelui) și, de acolo, a luat carne de om, a spălat-o, a gătit-o cum se cuvine și, acoperind-o cu orez fiert, a oferit-o brahmanului

flămând, dedicat penitențelor ascetice. Dar cel mai bun dintre brahmani, văzând cu ochiul său spiritual că mâncarea era necurată și, prin urmare, nedemnă de a fi mâncată, a spus aceste cuvinte cu ochii roșii de furie: „Pentru că cel mai rău dintre regi îmi oferă mâncare necurată și nedemnă de a fi consumată, acel nenorocit va avea el însuși o predilecție pentru astfel de mâncare. Și devenind pasionat de carnea umană, blestemat de Saktri din vechime, nenorocitul va rătăci pe pământ, alarmând și tulburând toate creaturile.” Blestemul asupra acelui rege, repetat astfel a doua oară, a devenit foarte puternic, iar regele, posedat de o dispoziție Rakshasa, și-a pierdut curând toate simțurile.

Puțin timp după aceea, O Bharata, cel mai bun dintre monarhi, lipsit de toate simțurile sale de către Rakshasa din interiorul său, privindu-l pe Saktri care îl blestemase, a spus: „Pentru că mi-ai pronunțat acest blestem extraordinar, voi începe viața mea de canibalism devorându-te pe tine.” După ce a spus aceasta, regele l-a ucis imediat pe Saktri și l-a mâncat, ca un tigru care mănâncă animalul pe care îl iubea. Văzând că Saktri a fost ucis și devorat, Viswamitra l-a îndemnat în repetate rânduri pe Rakshasa (care se afla în interiorul monarhului) să se răzbune pe ceilalți fii ai lui Vasishtha. Ca un leu furios care devorează animale mici, Rakshasa i-a devorat în curând pe ceilalți fii ai ilustrului Vasishtha, care erau mai mici decât Saktri. Dar Vasishtha, aflând că toți fiii săi fuseseră uciși de Viswamitra, și-a îndurat cu răbdare durerea, asemenea marelui munte care poartă pământul. Cel mai bun dintre Munis, cel mai de seamă dintre oamenii inteligenți, era hotărât mai degrabă să-și sacrifice propria viață decât să extermine (din mânie) neamul Kusikas. Ilustrul Rishi s-a aruncat de pe vârful Meru, dar a aterizat pe pământul pietros ca pe un morman de bumbac. Și, O, fiu al lui Pandu, când ilustrul Rishi a constatat că acea cădere nu i-a adus moartea, a aprins un foc uriaș în pădure și a intrat în el cu entuziasm. Dar focul acela, deși ardea puternic, nu l-a consumat. O, ucigaș al dușmanilor, focul acela aprins i se părea răcoros. Atunci, sub influența durerii, marele Muni, privind marea, și-a legat o greutate de piatră de gât și s-a aruncat în apele ei. Dar valurile l-au aruncat curând la țărm. În cele din urmă, când acel Brahmana cu jurăminte rigide nu a reușit să se sinucidă prin niciun mijloc, s-a întors, cu inima îndurerată, la azilul său.

## SECȚIUNEA CLXXIX

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a continuat**: Văzând că azilul său era lipsit de copii, Muni, cuprins de o mare durere, l-a părăsit din nou. Și în timpul rătăcirii sale, a văzut, O, Partha, un râu umflat de apele sezonului ploios, măturând nenumărați copaci și plante care crescuseră pe malurile sale. Văzând aceasta, O, tu, din neamul lui Kuru, Muni, îndurerat, gândindu-se că se va îneca cu siguranță dacă va cădea în apele acelui râu, s-a legat strâns cu mai multe funii și s-a aruncat, sub influența durerii, în curentul acelui râu puternic. Dar, O, ucigaș al dușmanilor, acel râu a tăiat repede funiile și l-a aruncat pe Rishi pe mal. Și Rishi s-a ridicat de pe mal, eliberat de funiile cu care se legase. Și pentru că funiile sale fuseseră rupte de violența curentului, Rishi a numit râul Vipasa (cel care rupe funiile). Din cauza durerii sale, Muni nu a mai putut, de atunci, să rămână într-un singur loc; a început să rătăcească peste munți și de-a lungul râurilor și lacurilor. Și văzând din nou un râu numit Haimavati (care curgea din Himavat), cu un aspect teribil și plin de crocodili feroce și alți monștri (acvatici), Rishi s-a aruncat în el, dar râul, confundând Brahmana cu o masă de foc (nestins), a zburat imediat în sute de direcții diferite și de atunci este cunoscut sub numele de *Satadru* (râul cu o sută de cursuri). Văzându-se pe uscat chiar acolo, el a exclamat: „O, nu pot muri de propria mea mână!” Spunând aceasta, Rishi și-a îndreptat din nou pașii spre azilul său. Trecând peste nenumărați munți și țări, când era pe punctul de a reintra în azilul său, a fost urmărit de nora sa, numită Adrisyanti. Când ea s-a apropiat de el, el a auzit din spate sunetul unei recitări foarte inteligente a *Vedelor,* cu cele șase grații ale elocvenței. Auzind acel sunet, Rishi a întrebat: „Cine mă urmărește?” Nora lui a răspuns: „Eu sunt Adrisyanti, soția lui Saktri. Sunt neajutorată, deși dedicată ascetismului.” Auzind-o, Vasishtha a spus: „O, fiică, a cui este vocea pe care am auzit-o, repetând *Vedele* împreună cu

Angas, asemenea vocii lui Saktri recitând *Vedele* cu Angas?" Adrisyanti a răspuns: „Port în pântece un copil al fiului tău, Saktri. El este aici de doisprezece ani. Vocea pe care o auzi este a lui Muni, care recită *Vedele*".

**Gandharva a continuat**: Astfel adresat de ea, ilustrul Vasishtha a devenit extrem de bucuros. Şi spunând: *„O, există un copil (din neamul meu)*!" — el s-a abţinut, O Partha, de la autodistrugere. Cel fără păcat, însoţit de nora sa, s-a întors apoi la azilul său. Şi Rishi l-a văzut într-o zi în pădurile solitare (pe Rakshasa) Kalmashapada. Regele, O Bharata, posedat de Rakshasa feroce, când l-a văzut pe Rishi, s-a umplut de mânie şi s-a ridicat, dorind să-l devoreze. Şi Adrisyanti, văzând în faţa ei Rakshasa cu faptele sale crude, i s-a adresat lui Vasishtha cu aceste cuvinte, plină de anxietate şi teamă: „O, ilustrule, Rakshasa cel crud, asemenea Morţii însuşi, înarmat cu (bâţul său) feroce, vine spre noi cu un bâţ de lemn în mână! Nu mai este nimeni pe pământ, în afară de tine, O, ilustrule, şi, O, cel mai de seamă dintre toţi cei care cunosc *Vedele*, care să-l oprească astăzi. Apără-mă, O, ilustrule, de acest nemernic crud cu înfăţişare teribilă. Cu siguranţă, Rakshasa vine aici să ne devoreze". **Vasishtha, auzind aceasta, a spus**: „Nu te teme, O, fiică, nu este nevoie să te temi de niciun Rakshasa. Acesta nu este un Rakshasa de la care să te temi de un pericol iminent. Acesta este regele Kalmashapada, înzestrat cu o mare energie şi celebrat pe pământ. Acest om teribil locuieşte în aceste păduri."

**Gandharva a continuat**: Văzându-l cum se apropie, ilustrul *Rishi* Vasishtha, înzestrat cu o mare energie, l-a oprit, O, Bharata, rostind sunetul *Hum*. Stropindu-l din nou cu apă sfinţită prin incantaţii, Rishi l-a eliberat pe monarh de acel blestem teribil. Timp de doisprezece ani, monarhul fusese copleşit de energia fiului lui Vasishtha, asemenea lui Surya prins de planetă (Rahu) în timpul sezonului unei eclipse. Eliberat de Rakshasa, monarhul a luminat acea mare pădure cu splendoarea sa, asemenea soarelui care luminează norii de seară. Recuperându-şi puterea raţiunii, regele l-a salutat pe cel mai bun dintre Rishi cu palmele împreunate şi a spus: „O, ilustrule, eu sunt fiul lui Sudasa şi discipolul tău, O, cel mai bun dintre Munis! O, spune-mi ce îţi face plăcere şi ce trebuie să fac." **Vasishtha a răspuns, spunând**: „Dorinţa mea s-a împlinit deja. Întoarce-te acum în regatul tău şi stăpâneşte-ţi supuşii. Şi, O, şef al oamenilor, nu mai insulta niciodată brahmanii". **Monarhul a răspuns**: „O, ilustrule, nu voi mai insulta niciodată brahmanii superiori. În ascultare de porunca ta, îi voi venera întotdeauna pe brahmani. Dar, O, cel mai bun dintre brahmani, doresc să obţin de la tine ceea ce, O, cel mai de seamă dintre toţi cei care cunosc *Vedele*, mă poate elibera de datoria pe care o am faţă de neamul Ikshvaku! O, cel mai bun dintre oameni, se cuvine să-mi acorzi, pentru perpetuarea neamului Ikshvaku, un fiu dorit, care să posede frumuseţe, realizări şi un comportament bun."

**Gandharva a continuat**: Astfel abordat, Vasishtha, cel mai bun dintre brahmani devotaţi adevărului, i-a răspuns acelui puternic arcaş monarh, spunând: «Îţi voi da». După ceva timp, O, prinţ al oamenilor, Vasishtha, însoţit de monarh, s-a dus în capitala acestuia, cunoscută pe tot pământul sub numele de Ayodhya. Cetăţenii, plini de bucurie, au ieşit să-l întâmpine pe cel fără păcat şi ilustru, asemenea locuitorilor cerului care ies să-şi întâmpine conducătorul. Monarhul, însoţit de Vasishtha, a reintrat în capitala sa auspicioasă după o lungă perioadă de timp. Cetăţenii din Ayodhya şi-au privit regele însoţit de preotul său, ca şi cum ar fi fost soarele răsărit. Monarhul, care era superior tuturor în frumuseţe, umplea cu splendoarea sa întregul oraş Ayodhya, asemenea lunii de toamnă care umple cu splendoarea sa întregul firmament. Iar oraşul însuşi, datorită străzilor sale udate şi măturate, precum şi rândurilor de steaguri şi pandantive care îl înfrumuseţau pe tot cuprinsul său, bucura inima monarhului. Şi, O, prinţ al neamului Kuru, oraşul, umplut de suflete vesele şi sănătoase, ca urmare a prezenţei sale, arăta vesel ca Amaravati în prezenţa şefului celor cereşti. După ce înţeleptul regal a intrat în capitala sa, regina, la porunca regelui, s-a apropiat de Vasishtha. Marele Rishi, făcând un legământ cu ea, s-a unit cu ea conform înaltului ordin. Şi după puţin timp, când regina a conceput, cel mai bun dintre Rishi, primind salutările reverenţioase ale regelui, s-a întors la azilul său. Regina a purtat embrionul în pântece pentru o lungă perioadă de

timp. Când a văzut că nu naşte nimic, şi-a deschis pântecele cu o bucată de piatră. Atunci, în al doisprezecelea an (de la concepţie), s-a născut Asmaka, acel taur printre oameni, acel înţelept regal care a fondat (oraşul) Paudanya.

## SECŢIUNEA CLXXX

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a continuat**: Atunci, O, Partha, Adrisyanti, care locuia în azilul lui Vasishtha, a născut (când a venit timpul) un fiu care era continuatorul neamului lui Saktri şi care era un al doilea Saktri în toate privinţele. O, cel mai de seamă dintre Bharatas, cel mai bun dintre Munis, ilustrul Vasishtha însuşi a îndeplinit ceremoniile obişnuite de după naştere ale nepotului său. Şi, deoarece Rishi Vasishtha se hotărâse să se sinucidă, dar s-a abţinut de la aceasta imediat ce a aflat de existenţa acelui copil, copilul, când s-a născut, a fost numit Parasara (cel care dă viaţă morţilor). Virtuosul Parasara, încă din ziua naşterii sale, l-a cunoscut pe Vasishtha ca *tatăl* său şi s-a comportat faţă de Muni ca atare. Într-o zi, O, fiu al lui Kunti, copilul s-a adresat lui Vasishtha, primul dintre înţelepţii Brahmana, ca *tată*, în prezenţa mamei sale, Adrisyanti. Adrisyanti, auzind sunetul foarte inteligibil pe care fiul ei îl rostea cu dulceaţă, i s-a adresat cu ochii plini de lacrimi şi i-a spus: „O, copilule, nu-i spune bunicului tău „*tată*”. Tatăl tău, O, fiu, a fost devorat de un Rakshasa într-o altă pădure. O, inocentule, cel pe care îl consideri tatăl tău nu este tatăl tău. Cel venerat este tatăl celebrului tău tată. Astfel adresat de mama sa, cel mai bun dintre Rishi cu vorbă sinceră, a cedat tristeţii, dar în curând s-a aprins şi a hotărât să distrugă întreaga creaţie. Atunci, ilustrul şi marele ascet Vasishtha, cel mai important dintre toţi cei familiarizaţi cu Brahma, fiul lui Mitravaruna, Rishi-ul familiarizat cu adevărul pozitiv, s-a adresat nepotului său, care îşi pusese în gând să distrugă lumea. Ascultă, O, Arjuna, argumentele prin care Vasishtha a reuşit să alunge acea hotărâre din mintea nepotului său.

**Gandharva a continuat**: Atunci Vasishtha a spus: Era odată un rege renumit pe nume Kritavirya. Acest taur printre regii pământului era discipolul lui Bhrigus, cunoscătorul *Vedelor.* Acest rege, O, copilule, după ce a săvârşit sacrificiul *Soma*, i-a răsplătit pe brahmani cu daruri generoase de orez şi bogăţii. După ce monarhul s-a înălţat la ceruri, a venit o vreme când descendenţii săi au rămas fără bogăţii. Ştiind că Bhrigus erau bogaţi, acei prinţi s-au dus la cei mai buni dintre brahmani, deghizaţi în cerşetori. Unii dintre Bhrigus, pentru a-şi proteja bogăţia, au îngropat-o sub pământ; iar alţii, de teamă faţă de Kshatriyas, au început să-şi dea bogăţia altor brahmani; în timp ce alţii le-au dat Kshatriyas tot ce au cerut. S-a întâmplat însă ca unii Kshatriya, săpând după bunul lor plac în casa unui anumit Bhargava, să găsească o comoară mare. Şi comoara a fost văzută de toţi acei tauri dintre Kshatriya care se aflau acolo. Înfuriaţi de ceea ce considerau a fi comportamentul înşelător al Bhrigus, Kshatriya i-au insultat pe Brahmana, deşi aceştia din urmă au cerut milă. Şi acei puternici arcaşi au început să-i măcelărească pe Bhrigu cu săgeţile lor ascuţite. Şi Kshatriya au rătăcit pe pământ, măcelărind chiar şi embrionii care se aflau în pântecele femeilor din rasa Bhrigu. Şi în timp ce rasa Bhrigu era astfel exterminată, femeile acelui trib au fugit de frică în munţii inaccesibili ai Himavatului. Şi una dintre aceste femei, cu coapse subţiri, dorind să perpetueze rasa soţului ei, purta în unul dintre coapse un embrion înzestrat cu o mare energie. O anumită femeie Brahmana, însă, care a aflat acest lucru, s-a dus, de frică, la Kshatriyas şi le-a raportat problema. Şi Kshatriya s-au dus să distrugă acel embrion. Ajunşi la locul respectiv, au văzut-o pe viitoarea mamă strălucind de energie înnăscută, iar copilul care se afla în coapsa ei a ieşit rupând coapsa şi orbind ochii acelor Kshatriya ca soarele de la amiază. Astfel, lipsiţi de ochi, Kshatriya au început să rătăcească prin acele munţi inaccesibili. Şi, îndureraţi de pierderea vederii, prinţii au fost cuprinşi de durere şi, dorind să-şi recâştige vederea, au hotărât să caute protecţia acelei femei fără cusur. Atunci acei Kshatriya, cuprinşi de durere şi de pierderea vederii, ca de un foc care s-a stins, s-au adresat cu inima neliniştită acelei doamne ilustre, spunând: „Prin harul tău, O, doamnă, dorim să ne recăpătăm vederea. Atunci ne vom întoarce cu toţii la casele noastre şi ne

vom abține pentru totdeauna de la practicile noastre păcătoase. O, frumoasă, se cuvine să ne arăți milă împreună cu copilul tău. Se cuvine să-i favorizezi pe acești regi, acordându-le vederea.”

## SECȚIUNEA CLXXXI

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Vasishtha a continuat**: Doamna Brahmana, astfel abordată de ei, a spus: „Copii, nu v-am răpit vederea și nici nu sunt supărată pe voi. Totuși, acest copil din neamul Bhrigu este cu siguranță supărat pe voi. Nu există nicio îndoială, copii, că v-a fost furată vederea de către acel copil ilustru, a cărui mânie a fost aprinsă de amintirea măcelului neamului său. Copii, în timp ce voi distrugeați chiar și embrionii din neamul Bhrigu, acest copil a fost ținut de mine în coapsă timp de o sută de ani! Și pentru ca prosperitatea neamului Bhrigu să fie restabilită, întreaga *Vedas* cu ramurile sale a venit la acesta chiar în timp ce se afla în pântece. Este evident că acest descendent al neamului Bhrigu, înfuriat de măcelul strămoșilor săi, dorește să vă ucidă! Prin energia sa celestă, ochii voștri au fost arși. De aceea, copii, rugați-vă acestui copil excelent al meu, născut din coapsa mea. Îmblânzit de omagiul vostru, el vă poate reda vederea.”

**Vasishtha a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale doamnei Brahmana, toți acești prinți s-au adresat copilului născut din coapsă, spunând: „Fii binevoitor!” Și copilul a devenit binevoitor față de ei. Și cel mai bun dintre Brahmana Rishis, ca urmare a faptului că s-a născut după ce a sfâșiat coapsa mamei sale, a ajuns să fie cunoscut în cele trei lumi sub numele de Aurva (născut din coapsă). Iar acei prinți, recăpătându-și vederea, au plecat. Dar Muni Aurva din neamul Bhrigu s-a hotărât să cucerească întreaga lume. Și Rishi, cu sufletul înalt, și-a pus în gând, O, copilule, să distrugă toate creaturile din lume. Și acel descendent al neamului Bhrigu, pentru a aduce omagiu (așa cum considera el) strămoșilor săi uciși, s-a dedicat celor mai aspre penitențe, cu scopul de a distruge întreaga lume. Și dorind să-și mulțumească strămoșii, Rishi a afectat prin asceza sa severă cele trei lumi cu cei, Asura și ființele umane. *Pitrișii,* aflând ce voia să facă copilul neamului lor, au venit cu toții din regiunea lor la Rishi și, adresându-i-se, i-au spus:

> „Aurva, fiule, ai fost feroce în ascetismul tău. Noi am fost martori ai puterii tale. Fii binevoitor față de cele trei lumi. O, stăpânește-ți mânia. O, copilule, nu din incapacitate Bhrigus, care aveau sufletele sub control deplin, au fost toți indiferenți față de propria lor distrugere de către Kshatriyas ucigași. O, copilule, când ne-am săturat de lungile perioade de viață care ne-au fost alocate, atunci am dorit propria noastră distrugere prin intermediul Kshatriyilor. Bogăția pe care Bhrigus o pusese în casa lor subterană fusese plasată doar cu scopul de a-i înfuria pe Kshatriyi și de a se certa cu ei. O, tu, cel mai bun dintre Brahmani, întrucât dorim să ajungem în rai, la ce ne-ar folosi bogăția? Trezorierul raiului (Kuvera) ne-a păstrat o comoară mare. Când am constatat că moartea nu ne poate ajunge pe toți, atunci, O, copilule, am considerat că acesta este cel mai bun mijloc (de a ne îndeplini dorința). Cei care se sinucid nu ajung niciodată în tărâmurile binecuvântate. Reflectând asupra acestui lucru, ne-am abținut de la autodistrugere. Ceea ce, prin urmare, dorești să faci nu este pe placul nostru. Abține-ți mintea, așadar, de la actul păcătos de a distruge întreaga lume. O, copilule, nu distruge Kshatriya și nici cele șapte lumi. O, ucide această mânie a ta care îți pângărește energia ascetică.”

## SECȚIUNEA CLXXXII

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a spus**: Vasishtha a continuat povestirea, spunând: Auzind aceste cuvinte ale Pitris, Aurva, O, copilule, le-a răspuns astfel:

„Ye Pitris, jurământul pe care l-am făcut din furie pentru distrugerea tuturor lumilor nu trebuie să fie în zadar. Nu pot accepta să fiu unul ale cărui furie şi jurăminte sunt zadarnice. Precum focul care mistuie lemnul uscat, această furie a mea mă va mistui cu siguranţă dacă nu îmi îndeplinesc jurământul. Omul care îşi reprimă mânia stârnită de un motiv (justificat) devine incapabil să îndeplinească cele trei scopuri ale vieţii (şi anume, religia, profitul şi plăcerea). Mânia pe care o manifestă regii dornici să subjuge întreaga lume nu este lipsită de utilitate. Ea serveşte la înfrânarea celor răi şi la protejarea celor cinstiţi. În timp ce zăceam nenăscut în pântecele mamei mele, am auzit strigătele îndurerate ale mamei mele şi ale altor femei din neamul Bhrigu, care erau atunci exterminate de Kshatriya. Voi, *Pitri*, când acei nenorociţi de Kshatriya au început să extermine Bhrigu împreună cu copiii nenăscuţi ai rasei lor, atunci mânia mi-a umplut sufletul. Mama mea şi celelalte femei din rasa noastră, fiecare în stadiu avansat de sarcină, şi tatăl meu, deşi teribil de îngrijoraţi, nu au găsit în toate lumile niciun singur protector. Atunci, când femeile Bhrigu nu au găsit niciun protector, mama m-a ţinut într-unul dintre coapsele ei. Dacă ar exista un pedepsitor al crimelor în lumi, nimeni din toate lumile nu ar îndrăzni să comită o crimă; dacă nu găseşte un pedepsitor, numărul păcătoşilor devine mare. Omul care are puterea de a preveni sau pedepsi păcatul, dar nu o face, ştiind că s-a comis un păcat, este el însuşi pătat de acel păcat. Când regii şi alţii, capabili să-i protejeze pe părinţii mei, nu o fac, amânând această datorie şi preferând plăcerile vieţii, am motive întemeiate să fiu furios pe ei. Eu sunt stăpânul creaţiei, capabil să pedepsesc nelegiuirea ei. Sunt incapabil să vă ascult porunca. Capabil să pedepsesc această crimă, dacă mă abţin să o fac, oamenii vor trebui să sufere din nou o persecuţie similară. Focul mâniei mele, care este gata să consume lumile, dacă este reprimat, mă va consuma cu siguranţă pe mine însumi prin propria sa energie. Stăpâni, ştiu că voi căutaţi mereu binele lumilor: îndrumaţi-mă, aşadar, spre ceea ce poate fi benefic atât pentru mine, cât şi pentru lumi.”

**Vasishtha a continuat**: Pitrişii au răspuns spunând: „O, aruncă în apă acest foc născut din mânia ta şi care doreşte să consume lumile. Asta îţi va face bine. Lumile, într-adevăr, depind toate de apă (ca o cauză elementară). Fiecare substanţă suculentă conţine apă, într-adevăr, întregul univers este făcut din apă. De aceea, O, tu, cel mai bun dintre Brahmani, aruncă acest foc al mâniei tale în ape. Dacă, prin urmare, doreşti acest lucru, O Brahmana, lasă acest foc născut din mânia ta să rămână în marele ocean, consumând apele acestuia, căci s-a spus că lumile sunt făcute din apă. În acest fel, O, tu, cel fără păcat, cuvântul tău se va împlini, iar lumile cu zeii nu vor fi distruse.”

**Vasishtha a continuat**: Atunci, O, copilule, Aurva a aruncat focul mâniei sale în lăcaşul lui Varuna. Şi acel foc care consumă apele marelui ocean a devenit ca un cap mare de cal, pe care cei familiarizaţi cu *Vedele* îl numesc Vadavamukha. Şi emanându-se din acea gură, consumă apele marelui ocean. Fii binecuvântat! Nu se cuvine, aşadar, să distrugi lumile. O, tu, Parasara, care eşti familiarizat cu regiunile superioare, tu, cel mai înţelept dintre înţelepţi!

## SECȚIUNEA CLXXXIII

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Gandharva a continuat**: Înţeleptul brahman (Parasara), astfel abordat de ilustrul Vasishtha, şi-a stăpânit mânia de a distruge lumile. Dar Rishi Parasara, înzestrat cu o mare energie — fiul lui Saktri, cel mai important dintre toţi cei familiarizaţi cu *Vedele* — a săvârşit un mare sacrificiu Rakshasa. Şi amintindu-şi de uciderea (tatălui său) Saktri, marele Muni a început să consume Rakshasas, tineri şi bătrâni, în sacrificiul pe care l-a săvârşit. Iar Vasishtha nu l-a împiedicat să

ucidă Rakshasa, din hotărârea de a nu împiedica acest al doilea jurământ (al nepotului său). Și în acel sacrificiu, marele Muni Parasara a stat în fața a trei focuri aprinse, el însuși fiind ca un al patrulea foc. Iar fiul lui Saktri, asemenea Soarelui care tocmai ieșea din nori, a luminat întregul firmament prin sacrificiul său fără pată, în care s-au turnat libații abundente de unt clarificat. Atunci Vasishtha și ceilalți Rishi l-au privit pe acel Muni strălucind cu propria sa energie, ca și cum ar fi fost al doilea Soare. Apoi marele Rishi Atri, cu sufletul său generos, dorind să pună capăt acelui sacrificiu, o realizare extrem de dificilă pentru alții, a venit în acel loc. Și au venit și Pulastya și Pulaha, ucigașul tuturor dușmanilor, și Kratu, cel care a săvârșit multe sacrificii mărețe, toți influențați de dorința de a-i salva pe Rakshasas. Și, O, taur al neamului Bharata, Pulastya, văzând că mulți Rakshasas fuseseră deja uciși, i-a spus aceste cuvinte lui Parasara, cel care îi oprimă pe toți dușmanii:

> ”Sper că nu există niciun obstacol în calea sacrificiului tău, O, copilule! O, copilule, găsești vreo plăcere în uciderea tuturor acelor Rakshasas nevinovați, care nu știu nimic despre moartea tatălui tău? Nu se cuvine să distrugi astfel niciun fel de creatură. O, copilule, aceasta nu este ocupația unui Brahmana dedicat ascetismului. Pacea este cea mai înaltă virtute. De aceea, O, Parasara, instaurează pacea. Cum ai putut tu, O, Parasara, fiind atât de superior, să te angajezi într-o practică atât de păcătoasă? Nu se cuvine să îl încalci pe Saktri însuși, care era bine familiarizat cu toate regulile moralității. Nu se cuvine să extermini nici o creatură. O, descendent al neamului lui Vasishtha, ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău a fost provocat de propriul lui blestem. Din vina lui, Saktri a fost dus în ceruri. O Muni, niciun Rakshasa nu era capabil să-l devoreze pe Saktri; el însuși și-a provocat propria moarte. Și, O, Parasara, Viswamitra a fost doar un instrument orb în această chestiune. Atât Saktri, cât și Kalmashapada, după ce au urcat în ceruri, se bucură de o mare fericire. Și ceilalți fii ai marelui Rishi Vasishtha, care erau mai tineri decât Saktri, se bucură chiar și acum împreună cu cei cerești. Și, O, copilule, O, descendent al fiului lui Vasishtha, și tu ai fost, în acest sacrificiu, doar un instrument în distrugerea acestor Rakshasa nevinovați. O, fii binecuvântat! Abandonează acest sacrificiu al tău. Lasă-l să se sfârșească.”

**Gandharva a continuat**: „Astfel abordat de Pulastya, precum și de inteligentul Vasishtha, acel puternic Muni, fiul lui Saktri, a pus capăt sacrificiului. Și Rishi a aruncat focul pe care îl aprinsese în scopul sacrificiului Rakshasas în pădurile adânci din nordul Himavatului. Și acel foc poate fi văzut și astăzi consumând Rakshasas, copaci și pietre în toate anotimpurile.”

## SECȚIUNEA CLXXXIV

(Chaitraratha Parva continuă)

**Arjuna întrebă**: „Pentru ce, O, Gandharva, i-a poruncit regele Kalmashapada reginei sale să meargă la cel mai important dintre toți cei care cunoșteau *Vedele* – maestrul Vasishtha? De ce și ilustrul și marele Rishi Vasishtha, care cunoștea toate regulile moralității, a cunoscut o femeie pe care nu ar fi trebuit să o cunoască? O, prietene, a fost acesta un act păcătos din partea lui Vasishtha? Se cuvine să-mi îndepărtezi îndoielile și să-mi dai o soluție.”

**Gandharva a răspuns, spunând**: O, Dhananjaya neînfrânat, ascultă-mă în timp ce răspund la întrebarea pe care ai pus-o cu privire la Vasishtha și la regele Kalmashapada, acel protector al prietenilor. O, tu, cel mai bun dintre Bharatas, ți-am povestit totul despre blestemul regelui Kalmashapada de către Saktri, ilustrul fiu al lui Vasishtha. Aflat sub influența blestemului, acel învingător al tuturor dușmanilor — regele Kalmashapada — cu ochii învârtiți de furie, a părăsit capitala însoțit de soția sa. Intrând împreună cu soția sa în pădurile pustii, regele a început să rătăcească. Într-o zi, în timp ce rătăcea prin pădurea plină de diverse specii de cerbi și alte animale, acoperită de numeroși copaci mari, arbuști și plante cățărătoare și răsunând de strigăte îngrozitoare,

regele, aflat sub influența blestemului, a început să simtă o foame cumplită. Monarhul a început să caute ceva de mâncare. Chinuit de foame, regele a zărit în cele din urmă, într-o parte foarte izolată a pădurii, un brahman și soția sa, bucurându-se unul de celălalt. Speriați la vederea monarhului, cei doi au fugit, fără să-și fi satisfăcut dorința. Urmărind cuplul care se retrăgea, regele l-a prins cu forța pe brahman. Atunci brahmana, văzând că soțul ei a fost prins, **s-a adresat monarhului, spunând**: „Ascultă ce-ți spun, O, monarh cu jurăminte excelente! Este cunoscut în toată lumea că te-ai născut în rasa solară și că ești mereu vigilent în practicarea moralității și devotat serviciului superiorilor tăi. Nu trebuie să păcătuiești, O, tu, cel nestăpânit, deși ai fost lipsit de simțuri prin blestemul (Rishi). A sosit vremea mea și, dorind compania soțului meu, m-am unit cu el. Nu am fost încă satisfăcută. Fii binevoitor cu noi, O, tu, cel mai bun dintre regi! Eliberează-l pe soțul meu.” Monarhul, însă, fără să-i asculte strigătele, i-a devorat cu cruzime soțul, ca un tigru care devorează prada dorită. Copleșită de mânie la această privelişte, lacrimile pe care le-a vărsat femeia au aprins focul și au consumat totul în acel loc. Copleşită de durere pentru nenorocirea care l-a lovit pe stăpânul ei, Brahmana, în furia ei, l-a blestemat pe înțeleptul regal Kalmashapada: „Nenorocitule, întrucât astăzi mi-ai devorat cu cruzime, chiar sub nasul meu, pe ilustrul meu soț, drag mie, chiar înainte ca dorințele mele să fi fost satisfăcute, de aceea tu, O, răule, lovit de blestemul meu, vei întâlni moartea instantanee când te vei duce la soția ta în sezonul ei. Iar soția ta, O, ticălosule, va naşte un fiu, unindu-se cu acel Rishi Vasishtha, ai cărui copii au fost devorați de tine. Și acel copil, O, cel mai rău dintre regi, va fi cel care va perpetua neamul tău.” Și blestemându-l astfel pe monarh, acea doamnă din casa lui Angira, purtând toate semnele de bun augur, a intrat în focul aprins chiar sub privirile monarhului. Și, O, tu, asupritor al tuturor dușmanilor, ilustrul și înălțatul Vasishtha, prin puterea sa ascetică și perspicacitatea spirituală, a știut imediat totul. Și mult timp după aceasta, când regele a fost eliberat de blestemul său, s-a apropiat de soția sa Madayanati când a venit vremea. Dar Madayanati l-a alungat cu blândețe. Sub influența pasiunii, monarhul nu-și amintea de blestem. Auzind însă cuvintele soției sale, cel mai bun dintre regi s-a alarmat teribil. Și amintindu-și blestemul, a regretat amarnic ceea ce făcuse. Din acest motiv, O, tu, cel mai bun dintre oameni, monarhul infectat cu blestemul brahmanului l-a numit pe Vasishtha să-i zămislească un fiu cu regina sa.

## SECȚIUNEA CLXXXV

(Continuarea Chaitraratha Parva)

**Arjuna întrebă**: „O, Gandharva, tu știi totul. Spune-ne, așadar, care dintre brahmanii cunoscători ai *Vedelor* este demn să fie numit preotul nostru.”

**Gandharva a răspuns**: „În aceste păduri se află un altar numit Utkochaka. Dhaumya, fratele mai mic al lui Devala, se dedică acolo penitențelor ascetice. Numiți-l pe el preotul vostru, dacă doriți.”

**Vaisampayana a spus**: Atunci Arjuna, foarte mulțumit de tot ce se întâmplase, i-a dăruit acelui Gandharva arma sa de foc, cu ceremoniile cuvenite. Și adresându-i-se, Pandava a mai spus: „O, tu, cel mai bun dintre Gandharva, lasă caii pe care ni i-ai dat să rămână cu tine pentru o vreme. Când va veni momentul, îi vom lua de la tine. Fii binecuvântat.” Apoi Gandharva și Pandava, salutându-se respectuos, au părăsit malurile încântătoare ale Bhagirathi și s-au dus unde au dorit. Apoi, O, Bharata, Pandava mergând la Utkochaka, azilul sacru al lui Dhaumya, l-au instalat pe Dhaumya ca preot al lor. Iar Dhaumya, cel mai versat dintre toți în *Vedas*, primindu-i cu daruri de fructe sălbatice și rădăcini (comestibile), a consimțit să devină preotul lor. Iar Pandavii, împreună cu mama lor, care forma a șasea parte a grupului, după ce l-au obținut pe acel Brahmana ca preot al lor, au considerat că suveranitatea și regatul lor erau deja recâștigate, iar fiica regelui Panchala era deja primită în Swayamavara. Iar acei tauri din rasa Bharata, după ce l-au obținut pe maestrul Dhaumya ca preot al lor, s-au considerat, de asemenea, plasați sub protecția unui protector puternic. Iar

Dhaumya, cu sufletul înalt, familiarizat cu adevăratul înțeles al *Vedelor* și cu toate regulile moralității, devenind învățătorul spiritual al virtuoșilor Pandava, i-a făcut *Yajamanas* (discipolii spirituali) ai săi. Și acel Brahmana, văzând acei eroi înzestrați cu inteligență, forță și perseverență asemenea celor cerești, i-a considerat deja restaurați, în virtutea propriilor realizări, la suveranitatea și regatul lor. Apoi acei regi ai oamenilor, după ce au primit binecuvântările rostite asupra lor de către acel Brahmana, au hotărât să meargă, însoțiți de el, la Swayamvara prințesei din Panchala.

## SECȚIUNEA CLXXXVI

(**Swayamvara Parva**)

**Vaisampayana a spus**: Atunci acei tigri printre oameni – acei frați – cei cinci Pandavi, au pornit spre Panchala pentru a vedea acea țară și pe Draupadi și festivitățile (în vederea căsătoriei ei). Și acei tigri printre oameni – acei opresori ai tuturor dușmanilor – mergând împreună cu mama lor, au văzut pe drum numeroși brahmani mergând împreună. Și acei brahmani, care erau toți *brahmachari*, văzându-i pe Pandavi, O, rege, i-au întrebat: „Unde mergeți? De unde veniți?” Iar Yudhishthira le-a răspuns, zicând: „Voi, tauri printre brahmani, să știți că suntem frați uterini care mergem împreună cu mama noastră. Venim chiar din Ekachakra.” **Brahmanii au spus atunci**: „Mergeți chiar astăzi la reședința lui Drupada, în țara Panchalas. Acolo are loc o mare *Swayamvara*, pentru care se va cheltui o sumă mare de bani. Și noi mergem acolo. Să mergem cu toții împreună. Vor avea loc festivități extraordinare (în reședința lui Drupada). Ilustrul Yajnasena, numit și Drupada, a avut o fiică care s-a ridicat din centrul altarului de sacrificiu. Cu ochi ca petalele de lotus și trăsături impecabile, înzestrată cu tinerețe și inteligență, ea este extrem de frumoasă. Iar Draupadi, cu talia subțire și trăsături perfecte, al cărei corp emite un parfum ca cel al lotusului albastru pe o rază de două mile, este sora lui Dhrishtadyumna, puternic și înzestrat cu mare vitejie, (viitorul) ucigaș al lui Drona, care s-a născut cu armură, sabie, arc și săgeți din focul aprins, el însuși fiind ca un al doilea Foc. Iar fiica lui Yajnasena își va alege un soț dintre prinții invitați. Și noi ne îndreptăm spre acel loc pentru a o vedea pe ea și pentru a participa la festivitățile ocaziei, asemenea festivităților din ceruri. La acel Swayamvara vor veni din diferite țări regi și prinți care sunt executanți de sacrificii în care darurile pentru Brahmani sunt mari: care sunt devotați studiului, sunt sfinți, iluștri și cu jurăminte rigide; care sunt tineri și frumoși; și care sunt războinici puternici și pricepuți în arme. Dorind să câștige (mâna) fecioarei, acei monarhi vor dărui multă bogăție, vite, mâncare și alte bunuri de plăcere. Și luând tot ce vor dărui și asistând la *Swayamvara*, bucurându-ne de festivități, vom merge oriunde ne va plăcea. La *Swayamvara* vor veni, de asemenea, din diferite țări, actori și barzi care cântă panegirice regilor, dansatori, recitatori de *Purane*, heralzi și atleți puternici. Și privind toate aceste priveliști și luând ceea ce va fi dăruit celor iluștri, vă veți întoarce cu noi. Sunteți cu toții frumoși și asemănători cu cei cerești! Văzându-vă, Krishna ar putea, din întâmplare, să aleagă pe unul dintre voi, superior celorlalți. Acest frate al tău, cu brațe puternice, frumos și înzestrat cu frumusețe, angajat în competiții (atletice), ar putea, din întâmplare, să câștige o mare avere.”

Auzind aceste cuvinte ale brahmanilor, Yudhishthira a răspuns: „Voi, brahmani, vom merge cu toții cu voi pentru a asista la *Swayamvara* acelei fecioare — acea excelentă sărbătoare.”

## SECȚIUNEA CLXXXVII

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a spus**: Astfel abordați de brahmani, Pandavii, O, Janamejaya, au pornit spre țara Panchalas din sud, condusă de regele Drupada. Și pe drum, acești eroi l-au zărit pe ilustrul Dwaipayana, acel Muni cu sufletul pur și perfect fără păcat. După ce l-au salutat pe Rishi și au fost

salutați de el, după ce conversația lor s-a încheiat, la porunca lui, ei au pornit spre reședința lui Drupada. Și acei puternici luptători cu carele au înaintat încet, oprindu-se pentru o vreme în acele păduri frumoase și lângă lacurile minunate pe care le-au văzut pe drum. Devotați studiului, puri în practicile lor, amabili și cu vorbă dulce, Pandava au intrat în sfârșit în țara Panchala. Și văzând capitala, precum și fortăreața, s-au cazat în casa unui olar. Adoptând profesia brahmanică, au început să ducă o viață de milostenie. Și nimeni nu i-a recunoscut pe acești eroi în timpul ședерii lor în capitala lui Drupada.

Yajnasena a nutrit întotdeauna dorința de a-și da fiica în căsătorie lui Kiriti (Arjuna), fiul lui Pandu. Dar nu a vorbit niciodată despre asta cu nimeni. Și, O, Janamejaya, regele Panchala, gândindu-se la Arjuna, a comandat să se facă un arc foarte rigid, pe care nimeni în afară de Arjuna nu-l putea încorda. Regele a dispus să se ridice o instalație în cer și a atașat o țintă la aceasta. **Apoi Drupada a spus**: „Cel care va încorda acest arc și va trage cu aceste săgeți frumos împodobite în ținta de deasupra instalației  va obține mâna fiicei mele.”

**Vaisampayana a continuat**: Cu aceste cuvinte, regele Drupada a proclamat *Swayamvara*. Auzind acestea, O, Bharata, regii altor țări au venit în capitala sa. Au venit și mulți Rishi iluștri, dornici să vadă *Swayamvara*. Au venit și Duryodhana și Kurușii, însoțiți de Kama, O, rege. Au venit, de asemenea, mulți brahmani superiori din toate țările. Și monarhii care au venit acolo au fost primiți cu reverență de ilustrul Drupada. Dorind să vadă *Swayamvara*, cetățenii, urlând ca marea, și-au ocupat locurile pe platformele ridicate în jurul amfiteatrului. Monarhul a intrat în marele amfiteatru prin poarta de nord-est. Iar amfiteatrul, care fusese ridicat pe o câmpie auspicioasă și plană la nord-est de capitala lui Drupada, era înconjurat de frumoase conace. Era închis pe toate părțile cu ziduri înalte și un șanț cu porți arcuite ici și colo. Vastul amfiteatru era, de asemenea, umbrit de un baldachin de diferite culori. Răsunând de sunetele a mii de trompete, era parfumat cu aloe negru și stropit peste tot cu apă amestecată cu pastă de santal și decorat cu ghirlande de flori. Era înconjurat de conace înalte, perfect albe și asemănătoare cu vârfurile norilor din Kailasa. Ferestrele acelor conace erau acoperite cu rețele de aur; pereții erau împodobiți cu diamante și covoare și țesături prețioase. Toate acele conace împodobite cu coroane și ghirlande de flori și parfumate cu aloe excelentă erau toate albe și imaculate, asemenea gâturilor lebedei. Iar parfumul lor putea fi simțit de la o distanță de un *Yojana* (opt mile). Fiecare dintre ele era dotată cu o sută de uși suficient de largi pentru a permite intrarea unei mulțimi de persoane; erau împodobite cu paturi și covoare scumpe și înfrumusețate cu diverse metale; semănau cu vârfurile Himavatului. Și în acele case cu șapte etaje de diferite dimensiuni locuiau monarhii invitați de Drupada, ale căror persoane erau împodobite cu tot felul de ornamente și care erau cuprinși de dorința de a se întrece unii pe alții. Iar locuitorii orașului și ai țării, care veniseră să-l vadă pe Krishna și își luaseră locurile pe platformele excelente ridicate în jur, îi vedeau așezați în acele conace pe acei lei printre regi, care erau cu toții înzestrați cu energia sufletelor mari. Și acei suverani înălțați erau cu toții împodobiți cu pasta parfumată de aloe negru. De o mare generozitate, erau cu toții devotați lui Brahma și își protejau regatele împotriva tuturor dușmanilor. Și pentru faptele lor bune, erau iubiți de întreaga lume.

Și Pandavii, intrând în amfiteatru, s-au așezat alături de brahmani și au contemplat bogăția nemaiîntâlnită a regelui Panchalas. Iar acea adunare de prinți, brahmani și alții, privind cu veselie spectacolele actorilor și dansatorilor (fiind oferite în mod constant cadouri generoase de tot felul), a început să crească pe zi ce trecea. Și a durat, O, rege, câteva zile, până în a șaisprezecea zi, când a ajuns la apogeu, fiica lui Drupada, O, taur al neamului Bharata, după ce s-a spălat, a intrat în amfiteatru, îmbrăcată bogat și împodobită cu toate ornamentele și ținând în mână un vas de aur (pe care se aflau ofrandele obișnuite de Arghya) și o ghirlandă de flori. Apoi preotul din neamul lunar — un brahman sfânt, cunoscător al tuturor *mantrelor* — a aprins focul sacrificial și a turnat peste el, cu riturile cuvenite, libații de unt clarificat. Și, mulțumindu-l pe Agni cu aceste libații și făcându-i pe brahmani să rostească formula auspicioasă a binecuvântării, a oprit instrumentele muzicale care

cântau în jur. Și când acel vast amfiteatru, O, monarhule, a devenit perfect liniștit, Dhrishtadyumna, cu vocea sa profundă ca sunetul tobelor sau al norilor, apucând-o de braț pe sora sa, s-a așezat în mijlocul acelei adunări și a rostit, cu o voce puternică și profundă ca vuietul norilor, aceste cuvinte fermecătoare și de mare importanță: „Ascultați, regilor adunați, acesta este arcul, aceea este ținta, iar acestea sunt săgețile. Trageți în țintă prin orificiul instalației cu aceste cinci săgeți ascuțite. Cu adevărat spun că, având descendență, frumusețe și forță, oricine va realiza această mare ispravă o va obține astăzi pe sora mea, Krishna, ca soție.” După ce a vorbit astfel monarhilor adunați, fiul lui Drupada s-a adresat apoi surorii sale, recitându-i numele, descendența și realizările acelor domni ai pământului adunați acolo.

## SECȚIUNEA CLXXXVIII

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Dhrishtadyumna a spus**: Duryodhana, Durvisaha, Durmukha și Dushpradharshana, Vivinsati, Vikarna, Saha și Duhsasana; Yuyutsu și Vayuvega și Bhimavegarava; Ugrayudha, Valaki, Kanakayu și Virochana, Sukundala, Chitrasena, Suvarcha și Kanakadhwaja; Nandaka, Vahusali, Tuhunda și Vikata; aceștia, O, soră, și mulți alți fii puternici ai lui Dhritarashtra — toți eroi — însoțiți de Kama, au venit să-ți ceară mâna. Nenumărați alți monarhi iluștri, toți tauri printre Kshatriyas, au venit și ei pentru tine. Sakuni, Sauvala, Vrisaka și Vrihadvala, acești fii ai regelui Gandhara, au venit și ei. Cei mai de seamă dintre toți mânuitorii de arme, ilustrii Aswatthaman și Bhoja, împodobiți cu toate ornamentele, au venit și ei pentru tine. Vrihanta, Manimana, Dandadhara, Sahadeva, Jayatsena, Meghasandhi, Virata cu cei doi fii ai săi, Sankha și Uttara, Vardhakshemi, Susarma, Senavindu, Suketu cu cei doi fii ai săi, Sunama și Suvarcha, Suchitra, Sukumara, Vrika, Satyadhriti, Suryadhwaja, Rochamana, Nila, Chitrayudha, Agsuman, Chekitana, puternicul Sreniman, Chandrasena, puternicul fiu al lui Samudrasena, Jarasandha, Vidanda și Danda — tatăl și fiul, Paundraka, Vasudeva, Bhagadatta, înzestrat cu o mare energie, Kalinga, Tamralipta, regele Pattanei, puternicul războinic Salya, regele Madrei, împreună cu fiul său, eroicul Rukmangada, Rukmaratha, Somadatta din neamul Kuru, împreună cu cei trei fii ai săi, toți puternici războinici și eroi, și anume Bhuri, Bhurisrava și Sala, Sudakshina, Kamvoja din neamul Puru, Vrihadvala, Sushena, Sivi, fiul lui Usinara, Patcharanihanta, regele Karusha, Sankarshana (Valadeva), Vasudeva (Krishna), puternicul fiu al lui Rukmini, Samva, Charudeshna, fiul lui Pradyumna cu Gada, Akrura, Satyaki, nobilul Uddhava, Kritavarman, fiul lui Hridika, Prithu, Viprithu, Viduratha, Kanka, Sanku cu Gaveshana, Asavaha, Aniruddha, Samika, Sarimejaya, eroicul Vatapi Jhilli Pindaraka, puternicul Usinara, toți aceștia din neamul Vrishni, Bhagiratha, Vrihatkshatra, Jayadratha, fiul lui Sindhu, Vrihadratha, Valhika, puternicul vizitiu Srutayu, Uluka, Kaitava, Chitrangada și Suvangada, foarte inteligentul Vatsaraja, regele Kosala, Sisupala și puternicul Jarasandha, aceștia și mulți alți mari regi — toți Kshatriya celebrați în întreaga lume — au venit, O, binecuvântată, pentru tine. Înzestrați cu vitejie, aceștia vor nimeri ținta. Și tu îl vei alege ca soț pe cel dintre aceștia care va nimeri ținta.

## SECȚIUNEA CLXXXIX

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci acei prinți tineri, împodobiți cu cercei, rivalizând între ei și considerându-se fiecare priceput în arme și înzestrat cu putere, s-au ridicat în picioare fluturând armele. Și îmbătați de mândria frumuseții, vitejiei, descendenței, cunoștințelor, bogăției și tinereții, erau ca elefanții din Himalaya în perioada de împerechere, cu coroanele despicate de excesul de suc temporal. Privindu-se unii pe alții cu gelozie și influențați de zeul dorinței, s-au ridicat brusc de pe scaunele lor regale, exclamând: „Krishna va fi a mea”. Și Kshatriyii adunați în acel amfiteatru,

fiecare dorind să o câştige pe fiica lui Drupada, arătau ca cei celeşti (din vechime) care stăteau în jurul lui Uma, fiica regelui munţilor. Afectaţi de săgeţile zeului arcului înflorit şi cu inimile complet pierdute în contemplarea lui Krishna, acei prinţi au coborât în amfiteatru pentru a o câştiga pe fecioara Panchala şi au început să-şi privească chiar şi cei mai buni prieteni cu gelozie. Şi au venit şi cei celeşti în carele lor, cu Rudras şi Adityas, Vasus şi gemenii Aswins, Swadhas şi toţi Marutas, şi Kuvera cu Yama mergând în faţă. Au venit şi Daityas şi Suparnas, marii Nagas şi Rishis celestiali, Guhyakas şi Charanas şi Viswavasu şi Narada şi Parvata, precum şi principalii Gandharvas cu Apsaras. Şi Halayudha (Valadeva) şi Janardana (Krishna) şi şeful triburilor Vrishni, Andhaka şi Yadava, care se supuneau conducerii lui Krishna, erau şi ei acolo, privind scena. Şi privind acei elefanţi în călduri – cei cinci (Pandava) – atraşi de Draupadi ca elefanţii puternici de un lac acoperit de lotuşi, sau ca focul acoperit de cenuşă, Krishna, cel mai important dintre eroii Yadu, a început să reflecteze. Şi i-a spus lui Rama (Valadeva): „Acela este Yudhishthira; acela este Bhima cu Jishnu (Arjuna); iar aceia sunt eroii gemeni”. Şi Rama, privindu-i încet, aruncă o privire de satisfacţie către Krishna. Muşcându-şi buzele inferioare de furie, ceilalţi eroi de acolo — fii şi nepoţi ai regilor — cu ochii, inimile şi gândurile îndreptate spre Krishna, priveau cu ochii mari doar la Draupadi, fără să-i observe pe Pandava. Şi fiii lui Pritha, cu braţe puternice, şi iluştrii eroi gemeni, văzând-o pe Draupadi, au fost şi ei loviţi de săgeţile lui Kama. Şi aglomerat de Rishi celeşti, Gandharva, Suparna, Naga, Asura şi Siddha, şi umplut de parfumuri celeste şi presărat cu flori celeste, şi răsunând de tobele şi zumzetul profund al vocilor infinite, şi ecoul muzicii mai suave a flautului, Vina şi taborul, carele celestelor abia puteau găsi o trecere prin firmament. Apoi acei prinţi - Kama, Duryodhana, Salwa, Salya, Aswatthaman, Kratha, Sunitha, Vakra, conducătorul Kalinga şi Banga, Pandya, Paundra, conducătorul Videha, şeful Yavanilor şi mulţi alţi fii şi nepoţi ai regilor, suverani ai teritoriilor cu ochi ca petalele de lotus, unul după altul au început să-şi etaleze vitejia pentru a o cuceri pe acea fecioară de o frumuseţe fără egal. Împodobiţi cu coroane, ghirlande, brăţări şi alte ornamente, înzestraţi cu braţe puternice, posedaţi de vitejie şi vigoare şi plini de forţă şi energie, acei prinţi nu puteau, nici măcar în imaginaţie, să întindă arcul acela de o rigiditate extraordinară.

Şi (unii dintre) acei regi, încercând cu buze umflate, fiecare după puterea, educaţia, îndemânarea şi energia sa, să întindă arcul, au fost aruncaţi la pământ şi au rămas nemişcaţi pentru o vreme. Epuizaţi şi cu coroanele şi ghirlandele căzute, au început să gâfâie după aer, iar ambiţia lor de a câştiga frumoasa fecioară s-a răcit. Aruncaţi de arcul acela puternic, cu ghirlandele, brăţările şi alte podoabe în dezordine, au început să scoată exclamaţii de durere. Şi acea adunare de monarhi, cu speranţa de a o obţine pe Krishna dispărută, arăta tristă şi îndurerată. Şi văzând situaţia dificilă a acelor monarhi, Karna, cel mai bun dintre toţi arcaşii, s-a dus la locul unde se afla arcul, l-a ridicat repede, l-a încordat şi a aşezat săgeţile pe coardă. Şi văzând pe fiul lui Surya — Karna din tribul Suta — asemănător cu focul, sau cu Soma, sau cu Surya însuşi, hotărât să tragă în ţintă, acei arcaşi de seamă — fiii lui Pandu — au considerat ţinta ca fiind deja lovită şi doborâtă la pământ. Dar văzându-l pe Karna, Draupadi a spus cu voce tare: „Nu voi alege un Suta ca soţ”. Atunci Karna, râzând supărat şi aruncând o privire spre Soare, aruncă deoparte arcul deja tras într-un cerc.

Apoi, când toţi acei Kshatriya au renunţat la sarcină, eroicul rege al Chedilor — puternic ca însuşi Yama (Pluto) — ilustrul şi hotărâtul Sisupala, fiul lui Damaghosa, încercând să întindă arcul, a căzut şi el în genunchi pe pământ. Apoi, regele Jarasandha, înzestrat cu o mare forţă şi puteri, s-a apropiat de arc şi a rămas acolo pentru o clipă, nemişcat şi fix ca un munte. Aruncat de arc, şi el a căzut în genunchi pe pământ, iar ridicându-se, monarhul a părăsit amfiteatrul pentru a se întoarce în regatul său. Apoi, marele erou Salya, regele Madrei, dotat cu o mare forţă, încercând să întindă arcul, a căzut în genunchi pe pământ. În cele din urmă, când în acea adunare formată din oameni foarte respectabili, toţi monarhii au devenit subiectul unor discuţii batjocoritoare, cel mai de seamă dintre eroi — Jishnu, fiul lui Kunti — a dorit să întindă arcul şi a aşezat săgeţile pe coarda arcului.

# SECȚIUNEA CLXL

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a continuat**: Când toți monarhii au renunțat să întindă arcul, Jishnu, cu sufletul înalt, s-a ridicat din mulțimea de brahmani așezați în adunare. Și văzând că Partha, care avea tenul steagului lui Indra, se apropia de arc, brahmanii principali au scuturat pieile de cerb și au ridicat un zgomot puternic. În timp ce unii erau nemulțumiți, alții erau foarte mulțumiți. Și erau și unii, înzestrați cu inteligență și previziune, care se adresau unii altora spunând: „Voi, brahmani, cum poate un tânăr brahman neexperimentat în arme și slab în forță să întindă arcul pe care bravi kshatriya precum Salya și alții, înzestrați cu putere și pricepuți în știința și practica armelor, nu au putut să-l întindă? Dacă nu va reuși în această sarcină neîncercată pe care și-a asumat-o din spiritul nestatornic al tinereții, întregul corp al brahmanilor de aici va fi ridiculizat în ochii monarhilor adunați. Prin urmare, interziceți-i acestui brahman să tragă cu arcul pe care dorește să-l tragă chiar acum din vanitate, îndrăzneală copilărească sau simplă nestatornicie.” Alții au răspuns: „Nu vom fi ridiculizați și nu vom atrage disprețul nimănui sau nemulțumirea suveranilor. Unii au remarcat: «Acest tânăr chipeș seamănă chiar cu trunchiul unui elefant puternic, cu umeri, brațe și coapse bine făcute, care, prin răbdarea sa, seamănă cu Himavat, cu mersul său asemănător celui al unui leu și cu vitejia sa asemănătoare cu cea a unui elefant în călduri, și care este atât de hotărât, încât este probabil să ducă la bun sfârșit această ispravă. El are putere și hotărâre. Dacă nu ar avea, nu ar pleca niciodată de bunăvoie. În plus, nu există nimic în cele trei lumi pe care brahmanii dintre toți oamenii muritori să nu poată realiza. Abținându-se de la orice hrană sau trăind cu aer sau mâncând fructe, perseverând în jurămintele lor, slăbiți și epuizați, brahmanii sunt întotdeauna puternici în propria lor energie. Nimeni nu ar trebui să-l desconsidere pe un brahman, indiferent dacă faptele sale sunt bune sau rele, presupunând că este incapabil să realizeze orice sarcină, mare sau mică, plină de fericire sau de suferință. Rama, fiul lui Jamadagni, i-a învins în luptă pe toți kșatriyii. Agastya, prin energia sa brahmanică, a băut din oceanul fără fund. De aceea, spuneți: „Lăsați acest tânăr să întindă arcul și să-l încordeze cu ușurință” (și mulți au spus): „Așa să fie”». Și brahmanii au continuat să-și spună între ei aceste și alte cuvinte. Apoi Arjuna s-a apropiat de arc și a rămas acolo ca un munte. Și înconjurând arcul, plecând capul în fața celui care îi dăruise binecuvântări – lordul Isana – și amintindu-și și de Krishna, îl luă. Iar arcul pe care Rukma, Sunitha, Vakra, fiul lui Radha, Duryodhana, Salya și mulți alți regi pricepuți în știința și practica armelor, nu au putut nici măcar cu mare efort să-l încordare, Arjuna, fiul lui Indra, cel mai de seamă dintre toți oamenii înzestrați cu energie și asemănător cu fratele mai mic al lui Indra (Vishnu) în putere, l-a încordat într-o clipită. Și luând cele cinci săgeți, el a tras în țintă și a făcut-o să cadă pe pământ prin gaura din instalația de deasupra căreia fusese așezată. Atunci s-a ridicat un zgomot puternic în firmament, iar amfiteatrul a răsunat și el de un vacarm puternic. Și zeii au presărat flori cerești pe capul lui Partha, ucigașul dușmanilor. Și mii de brahmani au început să-și fluture veșmintele superioare în semn de bucurie. Și în jur, monarhii care nu avuseseră succes au scos exclamații de durere și disperare. Și flori au căzut din ceruri peste tot în amfiteatru. Și muzicienii au început să cânte în concert. Barzii și heralzii au început să cânte în tonuri dulci laude (eroului care a realizat isprava). Și privindu-l pe Arjuna, Drupada - ucigașul dușmanilor - a fost cuprins de bucurie. Și monarhul a dorit să-l ajute cu forțele sale pe erou, dacă se va ivi ocazia. Și când zgomotul era la apogeu, Yudhishthira, cel mai virtuos dintre toți oamenii, însoțit de gemenii, cei mai de seamă dintre oameni, a părăsit în grabă amfiteatrul pentru a se întoarce la casa sa temporară. Și Krishna, văzând ținta lovită și văzând că Partha era asemenea lui Indra însuși, care lovise ținta, s-a umplut de bucurie și s-a apropiat de fiul lui Kunti cu o robă albă și o ghirlandă de flori. Iar Arjuna, realizatorul de fapte de neconceput, după ce a câștigat-o pe Draupadi prin succesul său în amfiteatru, a fost salutat cu reverență de toți brahmanii. Iar el a părăsit curând arena, urmat îndeaproape de cea care a devenit astfel soția lui.

# SECȚIUNEA CLXLI

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a spus**: Când regele (Drupada) și-a exprimat dorința de a-și da fiica în căsătorie acelui Brahmana (care a nimerit ținta), toți monarhii care fuseseră invitați la *Swayamvara*, uitându-se unii la alții, au fost brusc cuprinși de mânie. **Și au spus**: „Trecând peste noi și tratând monarhii adunați ca pe niște paie, acest Drupada dorește să-și dea fiica, cea mai bună dintre femei, unui brahman! După ce a plantat copacul, îl taie când este pe cale să rodească. Nenorocitul nu ne respectă: de aceea, să-l omorâm. El nu merită respectul nostru și nici veneraţia cuvenită vârstei sale. Datorită acestor calități ale sale, îl vom ucide pe acest nenorocit care îi insultă pe toți regii, împreună cu fiul său. Invitând toți monarhii și ospătându-i cu mâncare excelentă, el ne ignoră în cele din urmă. În această adunare de monarhi, asemănătoare unui conclav al celor cerești, nu vede el niciun monarh egal cu el însuși? Declarația vedică este binecunoscută, potrivit căreia *Swayamvara* este pentru Kshatriya. Brahmanii nu au niciun drept în ceea ce privește alegerea soțului de către o domnișoară Kshatriya. Sau, voi, regilor, dacă această domnișoară nu dorește să aleagă pe niciunul dintre noi ca stăpân al ei, să o aruncăm în foc și să ne întoarcem în regatele noastre. În ceea ce privește acest brahman, deși, din zel sau avariție, a adus această jignire monarhilor, el nu ar trebui să fie ucis; căci regatele, viețile, comorile, fiii, nepoții și orice altă bogăție pe care o avem există pentru brahmani. Trebuie făcut ceva aici (chiar și pentru el), astfel încât, din teama de rușine și din dorința de a menține ceea ce aparține în mod corespunzător fiecărei ordine, alte *Swayamvare* să nu se termine în acest fel.”

După ce s-au adresat astfel unul altuia, acei tigri printre monarhi, înzestrați cu arme asemănătoare cu măciucile de fier cu țepi, și-au luat armele și s-au năpustit asupra lui Drupada pentru a-l ucide pe loc. Iar Drupada, văzând acei monarhi năpustindu-se cu toții asupra lui în furie, cu arcuri și săgeți, a căutat, din frică, protecția brahmanilor. Dar acei puternici arcași (Bhima și Arjuna) ai Pandavilor, capabili să pedepsească toți dușmanii, au avansat pentru a se opune acelor monarhi care se năpusteau asupra lor cu impetuozitatea elefanților în perioada de împerechere. Atunci monarhii, cu degetele înmănușate și armele ridicate, s-au năpustit cu furie asupra prinților Kuru, Bhima și Arjuna, pentru a-i ucide. Atunci, puternicul Bhima, cu realizări extraordinare, înzestrat cu puterea tunetului, a smuls ca un elefant un copac mare și l-a dezbrăcat de frunze. Și cu acel copac, Bhima, fiul lui Pritha, cel cu brațele puternice, zdrobitorul de dușmani, a stat, asemenea regelui morților (Yama) înarmat cu buzduganul său feroce, lângă Arjuna, acel taur printre oameni. Văzând isprava fratelui său, Jishnu, de o inteligență extraordinară, el însuși autorul unor fapte de neconceput, se miră nespus. Egal cu Indra în realizări, scuturându-și orice teamă, stătea cu arcul pregătit să-i întâmpine pe atacatori. Și văzând faptele lui Jishnu și ale fratelui său, Damodara (Krishna), de o inteligență supraomenească și de fapte de neconceput, adresându-se fratelui său, Halayudha (Valadeva), de o energie feroce, a spus: „Acel erou de acolo, cu pași ca ai unui leu puternic, care trage cu arcul mare din mâna sa, lung de patru coți, este Arjuna! Nu există nicio îndoială, O Sankarshana, în privința asta, dacă eu sunt Vasudeva. Celălalt erou, care a smuls repede copacul și s-a pregătit brusc să alunge monarhii, este Vrikodara! Pentru că nimeni în lume, în afară de Vrikodara, nu ar putea astăzi să realizeze o astfel de ispravă pe câmpul de luptă. Iar celălalt tânăr cu ochi ca petalele de lotus, înalt de patru coți, cu mersul unui leu puternic, dar totuși umil, cu tenul deschis și nasul proeminent și strălucitor, care părăsise cu puțin timp înainte amfiteatrul, este fiul lui Dharma (Yudhishthira). Ceilalți doi tineri, asemănători cu Kartikeya, sunt, bănuiesc, fiii gemenilor Aswins. Am auzit că fiii lui Pandu, împreună cu mama lor Pritha, au scăpat cu toții din incendiul casei de lac. Apoi Halayudha, cu tenul asemănător norilor fără ploaie, adresându-se fratelui său mai mic (Krishna), a spus cu mare satisfacție: „O, sunt fericit să aud, ca pe un noroc chior, că sora tatălui nostru, Pritha, împreună cu cei mai de seamă prinți Kaurava, au scăpat cu toții (de la moarte)!”

# SECȚIUNEA CLXLII

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci acei tauri dintre brahmani, scuturând pieile de cerb și vasele de apă făcute din coji de nucă de cocos, au exclamat: „Nu vă temeți, vom lupta împotriva dușmanului!” Arjuna, zâmbind, s-a adresat brahmanilor care strigau astfel și a spus: „Stați deoparte ca spectatori (ai luptei). Chiar și eu voi opri, cu sute de săgeți cu vârfuri drepte, ca pe niște șerpi cu *mantre*, pe toți acei monarhi furioși.” După ce a spus aceasta, puternicul Arjuna a luat arcul pe care îl obținuse ca zestre și, însoțit de fratele său Bhima, a rămas nemișcat ca un munte. Și văzându-i pe acei Kshatriya care erau mereu furioși în luptă cu Karna în frunte, eroicii frați s-au năpustit fără teamă asupra lor, ca doi elefanți care se năpustesc asupra unui elefant ostil. Atunci acei monarhi dornici de luptă au exclamat cu înverșunare: „Măcelul în luptă al celui care dorește să lupte este permis.” Și spunând aceasta, monarhii s-au năpustit brusc asupra brahmanilor. Iar Karna, plin de energie, s-a năpustit asupra lui Jishnu pentru a lupta. Iar Salya, puternicul rege al Madrei, s-a năpustit asupra lui Bhima ca un elefant care se năpustește asupra altuia pentru o elefantă în călduri; în timp ce Duryodhana și ceilalți s-au angajat în luptă cu brahmanii, luptându-se cu ei ușor și neglijent. Atunci, ilustrul Arjuna, văzându-l pe Karna, fiul lui Vikartana (Surya), avansând spre el, și-a întins arcul puternic și l-a străpuns cu săgețile sale ascuțite. Și impulsul acelor săgeți ascuțite, înzestrate cu o energie feroce, l-a făcut pe Radheya (Karna) să leșine. Revenindu-și în simțiri, Karna l-a atacat pe Arjuna cu mai multă atenție decât înainte. Apoi Karna și Arjuna, amândoi războinici victorioși de prim rang, dornici să se învingă reciproc, au luptat cu înverșunare. Și atât de ușoare erau mișcările mâinilor lor încât (fiecare fiind învăluit de ploaia de săgeți a celuilalt) amândoi au devenit invizibili (pentru spectatorii luptei lor). „Privește puterea brațelor mele.” – „Privește cum am contracarat acea ispravă” – acestea erau cuvintele – inteligibile numai eroilor – cu care se adresau unul altuia. Și, indignat de faptul că puterea și energia brațelor lui Arjuna erau de neegalat pe pământ, Karna, fiul lui Surya, a luptat cu și mai multă vigoare. Și, parând toate săgețile impetuoase trase asupra lui de Arjuna, Karna a scos un strigăt puternic. Și această ispravă a lui a fost aplaudată de toți războinicii. Apoi, adresându-se adversarului său, Karna a spus: „O, tu, cel mai de seamă dintre brahmani, sunt mulțumit să observ energia brațelor tale, care nu cunosc relaxarea în luptă, și armele tale, potrivite pentru a obține victoria. Ești tu întruchiparea științei armelor, sau ești Rama, cel mai bun dintre brahmani, sau Indra însuși, sau fratele mai mic al lui Indra, Vishnu, numit și Achyuta, care, pentru a se deghiza, a luat forma unui brahman și, adunând o astfel de energie a brațelor, luptă cu mine? Nimeni altcineva în afară de soțul lui Sachi sau Kiriti, fiul lui Pandu, nu este capabil să lupte cu mine când sunt furios pe câmpul de luptă.” Apoi, auzind aceste cuvinte ale lui, Phalguna a răspuns, spunând: „O, Karna, eu nu sunt nici știința armelor (personificată), nici Rama înzestrat cu puteri supraomenești. Eu sunt doar un brahman, cel mai de seamă dintre toți războinicii și toți mânuitorii de arme. Prin harul învățătorului meu, am ajuns să stăpânesc armele *Brahma* și *Paurandara*. Sunt aici pentru a te învinge în luptă. De aceea, O, eroule, așteaptă puțin.”

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat (de Arjuna), Karna, fiul adoptiv al lui Radha, a renunțat la luptă, pentru că acel puternic luptător cu carul credea că energia lui Brahma este invincibilă. Între timp, în altă parte a câmpului, eroii puternici Salya și Vrikodara, pricepuți în luptă și dotați cu o mare forță și îndemânare, s-au provocat reciproc și s-au angajat într-o luptă ca doi elefanți în călduri. Și se loveau reciproc cu pumnii strânși și genunchii. Uneori se împingeau unul pe altul înainte, alteori se trăgeau unul pe altul aproape, alteori se aruncau unul pe altul la pământ; cu fața în jos, alteori pe o parte, ei continuau să lupte, lovindu-se reciproc uneori cu pumnii strânși. Și întâlnindu-se cu lovituri puternice ca ciocnirea a două mase de granit, arenele răsunau de sunetele luptei lor. Luptându-se astfel între ei timp de câteva secunde, Bhima, cel mai de seamă dintre eroii Kuru, îl luă pe Salya în brațe și îl aruncă la distanță. Și Bhimasena, acel taur printre oameni, i-a surprins pe toți (prin dexteritatea faptei sale), pentru că, deși l-a aruncat pe Salya la pământ, a făcut-o fără să-l rănească prea tare. Și când Salya a fost astfel aruncat la pământ și Karna a fost cuprins de frică, ceilalți monarhi s-au alarmat cu toții. Și l-au înconjurat în grabă pe Bhima și au exclamat: „Cu

siguranță, acești tauri printre brahmani sunt excelenți (războinici)! Aflați din ce rasă provin și unde locuiesc. Cine poate să-l înfrunte pe Karna, fiul lui Radha, în luptă, în afară de Rama sau Drona, sau Kiriti, fiul lui Pandu? Cine mai poate să-l înfrunte pe Duryodhana în luptă, în afară de Krishna, fiul lui Devaki, și Kripa, fiul lui Saradwan? Cine altcineva poate învinge în luptă pe Salya, primul dintre războinicii puternici, în afară de eroul Valadeva sau Vrikodara, fiul lui Pandu, sau eroicul Duryodhana? Să renunțăm, așadar, la această luptă cu brahmanii. Într-adevăr, brahmanii, oricât de ofensatori ar fi, ar trebui totuși protejați. Și mai întâi să aflăm cine sunt aceștia; pentru că după ce vom face asta, vom putea lupta cu ei cu bucurie."

**Vaisampayana a continuat**: Și Krishna, văzând isprava lui Bhima, i-a crezut pe amândoi a fi fiii lui Kunti. Și adresându-se cu blândețe monarhilor adunați, spunând: „Această fecioară a fost dobândită pe drept (de către Brahmana)", i-a convins să renunțe la luptă. Iar acei monarhi, cei mai buni dintre toți, s-au întors apoi în regatele lor, mirându-se foarte mult. Iar cei care veniseră acolo au plecat spunând: „Scena festivă s-a încheiat cu victoria brahmanilor. Prințesa din Panchala a devenit soția unui brahman". Înconjurați de brahmani îmbrăcați în piei de cerb și de alte animale sălbatice, Bhima și Dhananjaya au ieșit cu dificultate din mulțime. Și acei eroi printre oameni, mutilați de inamic și urmați de Krishna, când au ieșit în sfârșit din mulțime, arătau ca luna plină și soarele ieșind din nori.

Între timp, Kunti, văzând că fiii ei întârzie să se întoarcă din călătoria lor caritabilă, era cuprinsă de îngrijorare. Începu să se gândească la diverse rele care ar fi putut să se abată asupra fiilor ei. La un moment dat, se gândi că fiii lui Dhritarashtra, recunoscându-i pe fiii ei, i-ar fi ucis. Apoi se temu că niște Rakshasas cruzi și puternici, înzestrați cu puteri de înșelăciune, i-ar fi ucis. Și se întrebă: „Oare ilustrul Vyasa însuși (care îi îndrumase pe fiii mei să vină la Panchala) ar fi putut fi ghidat de o inteligență perversă?" Astfel reflectă Pritha, ca urmare a afecțiunii sale pentru urmașii ei. Apoi, în liniștea după-amiezii târzii, Jishnu, însoțit de un grup de Brahmani, intră în locuința olarului, ca soarele acoperit de nori care apare într-o zi înnorată.

## SECȚIUNEA CLXLIII

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a spus**: Apoi, acei iluștri fii ai lui Pritha, întorcându-se la locuința olarului, s-au apropiat de mama lor. Și acei primi dintre oameni i-au prezentat-o pe Yajnaseni mamei lor ca pe milostenia pe care o obținuseră în acea zi. Iar Kunti, care se afla în cameră și nu-și vedea fiii, a răspuns: „Bucurați-vă cu toții (de ceea ce ați obținut)". În clipa următoare, ea l-a zărit pe Krishna și a spus: „O, ce am spus?" Și, neliniștită de teama păcatului și gândindu-se cum ar putea fi salvați toți din această situație, ea a luat-o de mână pe vesela Yajnaseni și, apropiindu-se de Yudhishthira, a spus: „Fiica regelui Yajnasena mi-a fost prezentată de frații tăi mai mici ca fiind milostenia pe care o obținuseră și, din ignoranță, O, rege, am spus ceea ce era potrivit, și anume: „*Bucurați-vă cu toții de ceea ce ați obținut*". O, tu, taur al neamului Kuru, spune-mi cum vorbele mele să nu devină neadevărate; cum păcatul să nu atingă fiica regelui Panchala și cum ea să nu devină neliniștită."

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat de mama sa, acel erou printre oameni, acel descendent de seamă al neamului Kuru, inteligentul rege (Yudhishthira), reflectând pentru o clipă, a consolat-o pe Kunti și, adresându-se lui Dhananjaya, a spus: „Prin tine, O, Phalguna, Yajnaseni a fost cucerită. Este, așadar, potrivit ca tu să te căsătorești cu ea. O, tu, cel care înfrunți toți dușmanii, aprinde focul sacru și ia-o de mână cu riturile cuvenite."

**Arjuna, auzind aceasta, a răspuns**: „O, rege, nu mă face părtaș la păcat. Porunca ta nu este conformă cu virtutea. Aceasta este calea urmată de cei păcătoși. Tu ar trebui să te căsătorești primul, apoi Bhima, cel cu brațele puternice și faptele de neînțeles, apoi eu, apoi Nakula și, în sfârșit,

Sahadeva, înzestrat cu o mare activitate. Atât Vrikodara, cât și eu, gemenii și această fecioară, toți așteptăm, O, monarhule, poruncile tale. În această situație, fă ceea ce, după reflecție, ar fi potrivit, conform cu virtutea, productiv pentru faimă și benefic pentru regele Panchala. Toți îți suntem ascultători. O, poruncește-ne cum dorești."

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Jishnu, pline de respect și afecțiune, toți Pandava și-au îndreptat privirile spre prințesa din Panchala. Și prințesa din Panchala i-a privit și ea pe toți. Apoi, aruncând priviri către ilustrul Krishna, prinții s-au uitat unii la alții. Și, așezându-se pe scaune, au început să se gândească numai la Draupadi. Într-adevăr, după ce acei prinți de o energie nemăsurată s-au uitat la Draupadi, Zeul Dorinței le-a invadat inimile și a continuat să le zdrobească toate simțurile. Deoarece frumusețea somptuoasă a Panchali, care fusese modelată de însuși Creatorul, era superioară celei a tuturor celorlalte femei de pe pământ, ea putea captiva inima fiecărei creaturi. Iar Yudhishthira, fiul lui Kunti, privindu-și frații mai mici, a înțeles ce se petrecea în mințile lor. Și acel taur printre oameni și-a amintit imediat cuvintele lui Krishna-Dwaipayana. Apoi, din teama unei diviziuni între frați, regele s-a adresat tuturor și a spus: „Fericita Draupadi va fi soția comună a tuturor".

**Vaisampayana a continuat**: Fiii lui Pandu, auzind cuvintele fratelui lor mai mare, au început să le analizeze în mintea lor cu mare bucurie. Eroul neamului Vrishni (Krishna bănuind că cele cinci persoane pe care le văzuse la *Swayamvara* nu erau altele decât eroii neamului Kuru) a venit însoțit de fiul lui Rohini (Valadeva) la casa olarului, unde se cazaseră acei oameni de seamă. Ajuns acolo, Krishna și Valadeva l-au văzut pe Ajatasanu (Yudhishthira), cu brațele sale bine dezvoltate și lungi, așezat în casa olarului, iar frații săi mai mici, mai strălucitori decât focul, stând în jurul lui. Apoi Vasudeva s-a apropiat de cel mai virtuos dintre aceşti oameni — fiul lui Kunti — și, atingând picioarele prințului din neamul Ajamida, a spus: „Eu sunt Krishna". Și fiul lui Rohini (Valadeva) s-a apropiat și el de Yudhishthira și a făcut același lucru. Iar Pandavii, văzându-i pe Krishna și Valadeva, au început să-și exprime marea bucurie. Și, O, tu, cel mai de seamă dintre neamul Bharata, acei eroi din neamul Yadu au atins apoi și picioarele lui Kunti, sora tatălui lor. Și Ajatasatru, cel mai de seamă dintre rasa Kuru, văzându-l pe Krishna, l-a întrebat despre starea lui de sănătate și l-a întrebat: „Cum, O, Vasudeva, ai reușit să ne găsești, având în vedere că trăim deghizați?" Și Vasudeva a răspuns zâmbind: „O, rege, focul, chiar dacă este acoperit, poate fi cunoscut. Cine altcineva dintre oameni, în afară de Pandava, ar putea manifesta o asemenea putere? Voi, cei care rezistați tuturor dușmanilor, voi, fiii lui Pandu, prin norocul vostru ați scăpat de acel foc aprig. Și numai prin norocul vostru, fiul rău al lui Dhritarashtra și consilierii săi nu au reușit să-și îndeplinească dorințele. Fiți binecuvântați! Și creșteți în prosperitate ca un foc într-o peșteră, crescând treptat și răspândindu-se peste tot. Și pentru ca niciunul dintre monarhi să nu vă recunoască, să ne întoarcem la cortul nostru." Apoi, obținând permisiunea lui Yudhishthira, Krishna, al cărui prosperitate nu cunoaște scădere, însoțit de Valadeva, a plecat în grabă din locuința olarului.

## SECȚIUNEA CLXLIV

(Continuarea Swayamvara Parva)

**Vaisampayana a spus**: Când prinții Kuru (Bhima și Arjuna) se îndreptau spre locuința olarului, Dhrishtadyumna, prințul Panchala, i-a urmat. Și, alungându-și toți însoțitorii, s-a ascuns într-o parte a casei olarului, fără știrea Pandavilor. Apoi Bhima, cel care îi zdrobea pe toți dușmanii, și Jishnu, și ilustrii gemeni, întorcându-se seara de la runda lor de milostenie, i-au dat cu bucurie totul lui Yudhishthira. Atunci, Kunti, cea cu inima bună, s-a adresat fiicei lui Drupada și i-a spus: „O, tu, cea amabilă, ia mai întâi o parte din acestea și dedică-le zeilor și dă-le brahmanilor, hrănește-i pe cei care doresc să mănânce și dă-le celor care au devenit oaspeții noștri. Împarte restul în două părți egale. Dă una dintre ele lui Bhima, O, tu, cea amabilă, pentru că acest tânăr puternic, cu tenul frumos, egal cu un rege al elefanților, acest erou mănâncă întotdeauna mult. Și împarte cealaltă

jumătate în șase părți, patru pentru acești tineri, una pentru mine și una pentru tine.” Apoi, prințesa, auzind aceste cuvinte instructive ale soacrei sale, a făcut cu bucurie tot ce i s-a poruncit. Și acei eroi au mâncat apoi din mâncarea pregătită de Krishna. Apoi Sahadeva, fiul lui Madri, înzestrat cu o mare activitate, a întins pe pământ un pat din iarbă *kusa*. Apoi acei eroi, fiecare întinzându-și pielea de cerb, s-au culcat să doarmă. Și acei prinți de seamă ai Kuru s-au culcat cu capul spre sud. Kunti s-a culcat de-a lungul capetelor lor, iar Krishna de-a lungul picioarelor lor. Și Krishna, deși se întinsese cu fiii lui Pandu pe acel pat de iarbă *kusa* de-a lungul picioarelor lor, ca și cum ar fi fost perna lor inferioară, nu s-a întristat în inima ei și nici nu a gândit cu lipsă de respect la acei tauri dintre Kuru. Apoi acei eroi au început să converseze între ei. Și conversațiile acelor prinți, fiecare demn să conducă o armată, erau extrem de interesante, fiind despre care celeste și arme și elefanți, și săbii și săgeți, și topoare de luptă. Și fiul regelui Panchala asculta (din locul său ascuns) tot ce spuneau ei. Și toți cei care erau cu el îl priveau pe Krishna în acea stare.

Când a venit dimineața, prințul Dhristadyumna a plecat în grabă din ascunzătoarea sa pentru a-i povesti lui Drupada în detaliu tot ce se întâmplase la casa olarului și tot ce auzise eroii vorbind între ei în timpul nopții. Regele din Panchala era trist pentru că nu știa că Pandava erau cei care îi răpiseră fiica. Iar ilustrul monarh l-a întrebat pe Dhristadyumna la întoarcerea sa: „O, unde a plecat Krishna? Cine a răpit-o? Oare vreun Sudra sau vreunul de descendență umilă, sau vreun Vaisya care plătește tribut, luând-o pe fiica mea, și-a pus piciorul murdar pe capul meu? O, fiule, oare acea coroană de flori a fost aruncată într-un cimitir? Oare vreun Kshatriya de viță nobilă sau vreunul din ordinul superior (Brahmana) a obținut-o pe fiica mea? Oare vreunul de origine umilă, câștigând-o pe Krishna, și-a pus piciorul stâng pe capul meu? Nu aș fi îndurerat, O, fiu, ci m-aș simți foarte fericit, dacă fiica mea s-ar fi unit cu Partha, cel mai de seamă dintre oameni! O, tu, cel înălțat, spune-mi sincer cine a câștigat-o astăzi pe fiica mea? O, sunt în viață fiii celui mai de seamă dintre Kuru, fiul lui Vichitravirya? A fost Partha (Arjuna) cel care a ridicat arcul și a tras în țintă?”

## SECȚIUNEA CLXLV

**(Vaivahika Parva)**

**Vaisampayana a spus**: Astfel abordat, Dhrishtadyumna, cel mai important dintre prinții Lunari, i-a povestit tatălui său cu veselie tot ce se întâmplase și cine îl învinsese pe Krishna. Iar prințul a spus: „Cu ochi mari și roșii, îmbrăcat în piele de cerb și asemănător unui zeu în frumusețe, tânărul care a încordat acel arc de seamă și a doborât ținta așezată la înălțime a fost înconjurat curând de cei mai de seamă brahmani, care i-au adus omagiu pentru isprava pe care o realizase. Incapabil să suporte vederea unui dușman și înzestrat cu o mare activitate, el a început să-și exercite priceperea. Și înconjurat de brahmani, el semăna cu Indra, cel care mânuiește tunetul, stând în mijlocul celor cerești și al *rishi*-lor. Și ca o elefantă care urmează liderul turmei, Krishna l-a urmat cu bucurie pe acel tânăr, apucându-l de pielea de cerb. Apoi, când monarhii adunați, incapabili să suporte acea priveliște, s-au înfuriat și au avansat pentru luptă, s-a ridicat un alt erou care, smulgând un copac mare, s-a repezit asupra acelui grup de regi, doborându-i la dreapta și la stânga, ca Yama însuși lovind creaturile înzestrate cu viață. Atunci, O, monarhule, regii adunați au rămas nemișcați și s-au uitat la cei doi eroi, în timp ce aceștia, asemănându-se cu Soarele și Luna, luându-l pe Krishna cu ei, au părăsit amfiteatrul și s-au dus în locuința unui olar din suburbiile orașului, iar acolo, în locuința olarului, stătea o doamnă asemănătoare unei flăcări de foc, care, cred eu, este mama lor. Și în jurul ei stăteau și alți trei bărbați de seamă, fiecare dintre ei fiind ca focul. Iar cei doi eroi, apropiindu-se de ea, i-au adus omagiu la picioare și i-au spus lui Krishna să facă la fel. Și ținându-l pe Krishna cu ei, acei bărbați de seamă au făcut o serie de vizite caritabile. Ceva mai târziu, când s-au întors, Krishna a luat de la ei ceea ce obținuseră ca milostenie, a dedicat o parte din aceasta zeilor și a dat o altă parte (ca dar) brahmanilor. Iar din ceea ce a rămas după aceasta, ea a dat o parte venerabilei doamne și a împărțit restul între cei cinci bărbați de seamă. Ea a luat puțin pentru ea și a mâncat-o la sfârșit. Apoi, O, monarhule, toți s-au culcat, Krishna întins de-a lungul picioarelor lor,

ca pernă pentru cap. Patul pe care se culcaseră era făcut din iarbă *kusa*, pe care erau întinse pieile de cerb. Înainte de a adormi, au discutat diverse subiecte, cu voci adânci ca norii negri. Discuțiile acelor eroi indicau că nu erau nici Vaisya, nici Sudra, nici Brahmana. Fără îndoială, O, monarhule, ei sunt tauri printre Kshatriya, discursul lor fiind despre subiecte militare. Se pare, O, tată, că speranța noastră s-a împlinit, pentru că am auzit că toți fiii lui Kunti au scăpat din incendiul casei de lac. Din felul în care tânărul a doborât ținta, din forța cu care a întins arcul și din modul în care i-am auzit vorbind între ei, se dovedește în mod concludent, O, monarhule, că ei sunt fiii lui Pritha, rătăcitori în deghizare."

Auzind aceste cuvinte ale fiului său, regele Drupada s-a bucurat nespus și le-a trimis preotul său, dându-i instrucțiuni să afle cine erau și dacă erau fiii ilustrului Pandu. Primind aceste instrucțiuni, preotul regelui s-a dus la ei și, aplaudându-i pe toți, le-a transmis mesajul regelui, spunând: „Voi, care sunteți demni de preferință în toate lucrurile, regele pământului, Drupada, care dăruiește binecuvântări, dorește să afle cine sunteți. Văzându-l pe cel care a nimerit ținta, bucuria lui nu cunoaște limite. Dă-ne toate detaliile despre familia și tribul tău, pune-ți picioarele pe capetele dușmanilor tăi și bucură inimile regelui Panchala, ale oamenilor lui și ale mele. Regele Pandu era prietenul drag al lui Drupada și era considerat de acesta ca fiind *alter ego*-ul său. Iar Drupada nutrea de multă vreme dorința de a-i dărui fiica sa lui Pandu ca noră. Voi, eroi cu trăsături perfecte, regele Drupada a nutrit în inimă dorința ca Arjuna, cu brațele sale puternice și lungi, să se căsătorească cu fiica sa, conform legii. Dacă acest lucru ar fi posibil, nimic nu ar putea fi mai bun, nimic mai benefic, nimic mai propice faimei și virtuții, în ceea ce îl privește pe Drupada."

După ce a spus aceasta, preotul a rămas tăcut și a așteptat cu umilință un răspuns. Văzându-l stând astfel, regele Yudhishthira i-a poruncit lui Bhima, care stătea lângă el, spunând: „Aduceți apă pentru a-i spăla picioarele și oferiți-i lui Brahmana *Arghya*. El este preotul regelui Drupada și, prin urmare, demn de mare respect. Ar trebui să-l venerăm cu mai multă reverență decât de obicei." Atunci, O, monarhule, Bhima a făcut cum i s-a poruncit. Acceptând venerarea care i-a fost oferită, brahmanul s-a așezat cu inima plină de bucurie. Apoi Yudhishthira i s-a adresat și i-a spus: „Regele Panchalas, stabilind o zestre specială, și-a dat fiica în căsătorie conform obiceiului ordinului său și nu din proprie voință. Acest erou, satisfăcând această cerință, a câștigat prințesa. Prin urmare, regele Drupada nu mai are nimic de spus în ceea ce privește rasa, tribul, familia și dispoziția celui care a realizat această ispravă. Într-adevăr, toate întrebările sale au primit răspuns prin încordarea arcului și doborârea țintei. Făcând ceea ce i s-a poruncit, acest erou ilustru l-a luat pe Krishna dintre monarhii adunați. În aceste circumstanțe, regele din neamul Lunar nu ar trebui să se lase pradă regretelor, care nu pot decât să-l facă nefericit, fără a îmbunătăți în vreun fel situația. Dorința pe care regele Drupada a nutrit-o dintotdeauna se va împlini pentru frumoasa sa prințesă, care, cred eu, poartă toate semnele de bun augur. Nimeni care nu era puternic nu putea încorda arcul acela, și nimeni de origine modestă și nepriceput în arta războiului nu putea nimeri ținta. Prin urmare, nu se cuvine ca regele Panchalas să se întristeze astăzi pentru fiica sa. Nici nimeni din lume nu poate anula faptul că a nimerit ținta. Prin urmare, regele nu ar trebui să se întristeze pentru ceea ce trebuie să se întâmple."

În timp ce Yudhishthira spunea toate acestea, un alt mesager al regelui Panchalas, venind în grabă, a spus: „Festinul (nupțial) este gata".

## SECȚIUNEA CLXLVI

(Vaivahika Parva continuă)

**Vaisampayana continuă**: Mesagerul a spus: „Regele Drupada, în vederea nunții fiicei sale, a pregătit un festin bogat pentru petrecerea mirelui. Veniți acolo după ce vă terminați ritualurile

zilnice. Nunta lui Krishna va avea loc acolo. Nu întârziați. Aceste care împodobite cu lotuși aurii și trase de cai excelenți sunt demne de regi. Călătoriți cu ele și veniți în lăcașul regelui Panchalas."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci, acei tauri dintre Kuru, după ce l-au concediat pe preot și i-au pus pe Kunti și Krishna să călătorească împreună într-una dintre acele care, s-au urcat ei înșiși în acele vehicule splendide și s-au îndreptat spre casa lui Drupada. Între timp, O, Bharata, auzind de la preotul său cuvintele rostite de Yudhishthira, regele Drupada, pentru a se asigura de ordinul din care făceau parte acei eroi, a pregătit o mare colecție de articole (necesare conform ordonanței pentru nunta fiecăruia dintre cele patru ordine). Și a pregătit fructe, ghirlande sfințite, coifuri, scuturi, covoare, vaci, semințe și diverse alte articole și unelte agricole. Și regele a adunat, O, monarhule, toate articolele aparținând altor arte, precum și diverse unelte și aparate pentru toate tipurile de sport. De asemenea, el a adunat coifuri excelente și scuturi strălucitoare, săbii și chimire de bună calitate, care și cai frumoși, arcuri de primă clasă și săgeți bine împodobite, precum și diverse tipuri de proiectile ornamentate cu aur. De asemenea, el a pregătit săgeți, rachete, topoare de luptă și diverse ustensile de război. Și în acea colecție se aflau paturi și covoare și diverse lucruri frumoase, precum și haine de diferite feluri. Când grupul s-a dus la reședința lui Drupada, Kunti, luându-l cu ea pe virtuosul Krishna, a intrat în apartamentele interioare ale regelui. Doamnele din casa regelui, cu inimi pline de bucurie, au venerat-o pe regina Kurus. Văzându-i, O, monarhule, pe acei oameni de seamă, fiecare având mersul jucăuș al leului, îmbrăcați cu piei de cerb, cu ochi ca ai taurilor puternici, cu umeri lați și brațe lungi ca ale șerpilor puternici, regele, miniștrii regelui, fiul regelui, prietenii și însoțitorii regelui, toți s-au bucurat nespus. Acei eroi s-au așezat pe scaune excelente, prevăzute cu taburete, fără nici o stânjeneală sau ezitare. Și acei oameni de seamă s-au așezat cu un curaj desăvârșit pe acele scaune scumpe, unul după altul, în ordinea vârstei lor. După ce acei eroi s-au așezat, servitori bine îmbrăcați, bărbați și femei, și bucătari pricepuți au adus mâncăruri excelente și scumpe, demne de regi, pe farfurii de aur și argint. Apoi acei oameni de seamă au cinat din acele feluri de mâncare și au fost foarte mulțumiți. Și după ce cina s-a terminat, acei eroi printre oameni, trecând peste toate celelalte articole, au început să observe cu interes diversele ustensile de război. Văzând acest lucru, fiul lui Drupada și Drupada însuși, împreună cu toți miniștrii săi principali, înțelegând că fiii lui Kunti erau toți de sânge regal, s-au bucurat nespus.

## SECȚIUNEA CLXLVII

(Vaivahika Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, ilustrul rege al Panchala, adresându-se prințului Yudhishthira în forma aplicabilă brahmanilor, l-a întrebat vesel pe ilustrul fiu al lui Kunti, spunând: „Trebuie să vă cunoaștem ca Kshatriyas, sau Brahamanas, sau trebuie să vă cunoaștem ca ființe celeste care se deghizează în Brahmanas, cutreierând pământul și venind aici pentru mâna lui Krishna? O, spuneți-ne adevărul, căci avem mari îndoieli! Nu vom fi bucuroși când îndoielile noastre vor fi înlăturate? O, pedepsitor al dușmanilor, soarta ne-a fost favorabilă? Spuneți-ne adevărul de bunăvoie! Adevărul este mai potrivit pentru monarhi decât sacrificiile și dedicarea rezervoarelor. De aceea, nu ne spune ceea ce nu este adevărat. O, tu, cu frumusețea unui celest, O, pedepsitor al dușmanilor, auzind răspunsul tău, voi face pregătiri pentru nunta fiicei mele în conformitate cu ordinul căruia aparții."

Auzind aceste cuvinte ale lui Drupada, Yudhishthira a răspuns, spunând: „Nu fi trist, O, rege; lasă bucuria să-ți umple inima! Dorința pe care o nutrești s-a împlinit cu siguranță. Noi suntem Kshatriya, O, rege, și fii ai ilustrului Pandu. Știi că eu sunt cel mai mare dintre fiii lui Kunti, iar aceștia sunt Bhima și Arjuna. Prin aceștia, O, rege, fiica ta a fost câștigată în mijlocul adunării monarhilor. Gemenii (Nakula și Sahadeva) și Kunti așteaptă acolo unde se află Krishna. O, taur printre oameni, alungă durerea din inima ta, căci noi suntem Kshatriya. Fiica ta, O, monarhule, a fost ca un lotus mutat dintr-un lac în altul. O, rege, tu ești superiorul nostru venerat și refugiul nostru principal. Ți-am spus întregul adevăr."

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte, ochii regelui Drupada s-au umplut de extaz. Şi, copleşit de bucurie, regele nu a putut, pentru câteva clipe, să-i răspundă lui Yudhishthira. Controlându-şi emoţia cu mare efort, acel pedepsitor al duşmanilor i-a răspuns în cele din urmă lui Yudhishthira cu cuvinte potrivite. Virtuosul monarh a întrebat cum au scăpat Pandavii din oraşul Varanavata. Fiul lui Pandu i-a povestit monarhului în detaliu fiecare aspect al evadării lor din palatul în flăcări. Auzind tot ce a spus fiul lui Kunti, regele Drupada l-a mustrat pe Dhritarashtra, acel conducător al oamenilor. Şi monarhul i-a dat toate asigurările lui Yudhishthira, fiul lui Kunti. Şi acel om elocvent, cel mai de seamă dintre toţi, a jurat atunci şi acolo să-l repună pe Yudhishthira pe tronul tatălui său.

Apoi Kunti, Krishna, Bhima, Arjuna şi gemenii, la porunca regelui, s-au stabilit acolo, fiind trataţi cu respect de Yajnasena. Apoi, regele Drupada, împreună cu fiii săi, liniştiţi de tot ce se întâmplase, s-au apropiat de Yudhishthira şi i-au spus: „O, tu, cel cu braţe puternice, lasă-l pe prinţul Kuru, Arjuna, să ia, cu riturile cuvenite, mâna fiicei mele în această zi auspicioasă şi lasă-l, aşadar, să îndeplinească riturile obişnuite de iniţiere în căsătorie."

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Drupada, virtuosul rege Yudhishthira a răspuns: „O, mare rege, şi eu va trebui să mă căsătoresc." Auzindu-l, Drupada a spus: „Dacă îţi place, ia tu însuţi mâna fiicei mele, cu riturile cuvenite. Sau dă-o pe Krishna în căsătorie oricăruia dintre fraţii tăi pe care îl doreşti. **Yudhishthira a spus**: „Fiica ta, O, rege, va fi soţia comună a tuturor! Aşa a poruncit mama noastră, O, monarhule. Eu sunt încă necăsătorit, la fel şi Bhima dintre fiii lui Pandu. Această bijuterie de fiică a ta a fost câştigată de Arjuna. Aceasta, O, rege, este regula noastră: să ne bucurăm în mod egal de orice bijuterie pe care o obţinem. O, cel mai bun dintre monarhi, nu putem abandona acum această regulă de conduită. Prin urmare, Krishna va deveni soţia noastră comună. Să ne ia de mână, unul după altul, în faţa focului."

**Drupada răspunse**: O, descendent al neamului Kuru, s-a stabilit că un bărbat poate avea mai multe soţii. Dar nu s-a auzit niciodată ca o femeie să poată avea mai mulţi soţi! O, fiu al lui Kunti, întrucât eşti pur şi cunoşti regulile moralităţii, nu se cuvine să comiţi un act păcătos şi contrar atât obiceiurilor, cât şi *Vedelor.* De ce, O, prinţe, ai ajuns să gândeşti astfel?" **Yudhishthira a răspuns**: „O, monarhule, moralitatea este subtilă. Noi nu îi cunoaştem cursul. Să urmăm calea bătătorită de cei iluştri din veacurile trecute. Limba mea nu a rostit niciodată o minciună. Nici inima mea nu se îndreaptă niciodată spre ceea ce este păcătos. Mama mea porunceşte astfel, iar inima mea este de acord cu aceasta. Prin urmare, O, rege, acest lucru este în deplină conformitate cu virtutea. Acţionează în conformitate cu aceasta, fără niciun scrupul. Nu te teme, O, rege, în privinţa acestei chestiuni."

**Drupada a spus**: «O, fiu al mamei tale Kunti, şi fiul meu Dhrishtadyumna şi tu însuţi, hotărâţi între voi ce trebuie făcut. Spuneţi-mi rezultatul deliberărilor voastre şi mâine voi face ceea ce este cuvenit.»

**Vaisampayana a continuat**: După aceasta, O, Bharata, Yudhishthira, Kunti şi Dhrishtadyumna au discutat această chestiune. Totuşi, chiar în acel moment, cel născut pe insulă (Vyasa), O, monarhule, a ajuns acolo în timpul călătoriilor sale.

## SECŢIUNEA CLXLVIII

(Vaivahika Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci toţi Pandavaşii şi ilustrul rege al Panchalaşilor şi toţi ceilalţi prezenţi s-au ridicat şi l-au salutat cu reverenţă pe ilustrul Rishi Krishna (Dwaipayana). Rishi, cu sufletul înalt, salutându-i la rândul său şi întrebându-i de sănătate, s-a aşezat pe un covor de aur. Şi

la porunca lui Krishna (Dwaipayana), cu energia sa nemăsurată, acei oameni de seamă s-au așezat cu toții pe scaune scumpe. Puțin mai târziu, O, monarhule, fiul lui Prishata l-a întrebat pe ilustrul Rishi, cu accente dulci, despre nunta fiicei sale. **Și el a spus**: „Cum, O, ilustrule, poate o femeie să devină soția mai multor bărbați fără a fi pângărită de păcat? O, spune-mi adevărul despre asta." Auzind aceste cuvinte, **Vyasa a răspuns**: „Această practică, O, rege, fiind contrară obiceiurilor și *Vedelor*, a devenit învechită. Doresc, totuși, să aud care este părerea fiecăruia dintre voi cu privire la această chestiune."

Auzind aceste cuvinte ale lui Rishi, Drupada a vorbit primul, spunând: „În opinia mea, această practică este păcătoasă, fiind contrară atât obiceiurilor, cât și *Vedelor*. O, cel mai bun dintre brahmani, nicăieri nu am văzut mulți bărbați având o singură soție. Nici cei iluștri din vechime nu au avut vreodată un astfel de obicei printre ei. Înțelepții nu ar trebui să comită niciodată un păcat. Prin urmare, nu mă pot hotărî niciodată să acționez în acest fel. Această practică mi se pare întotdeauna de o moralitate îndoielnică."

După ce Drupada a tăcut, Dhrishtadyumna a luat cuvântul, spunând: «O, taur printre brahmani, O, tu, cel cu bogăție ascetică, cum poate, O, brahman, fratele mai mare, dacă are o dispoziție bună, să se apropie de soția fratelui său mai mic? Căile moralității sunt întotdeauna subtile și, prin urmare, noi nu le cunoaștem. Prin urmare, nu putem spune ce este conform cu moralitatea și ce nu. Prin urmare, nu putem face o astfel de faptă cu conștiința împăcată. Într-adevăr, O, brahman, nu pot spune: „Fie ca Draupadi să devină soția comună a celor cinci frați"».

**Yudhishthira a vorbit atunci, spunând**: „Limba mea nu rostește niciodată o minciună și inima mea nu se înclină niciodată spre ceea ce este păcătos. Când inima mea aprobă ceva, acel lucru nu poate fi niciodată păcătos. Am auzit în *Purana* că o doamnă pe nume Jatila, cea mai virtuoasă dintre toate femeile aparținând neamului Gotama, s-a căsătorit cu șapte Rishi. La fel, fiica unui ascet, născută dintr-un copac, s-a căsătorit în vremurile de demult cu zece frați, toți purtând același nume, Prachetas, și toți având suflete înălțate prin ascetism. O, cel mai de seamă dintre toți cei care cunosc regulile moralității, se spune că ascultarea față de superior este întotdeauna meritorie. Dintre toți superiorii, este binecunoscut faptul că mama este cea mai importantă. Chiar și ea ne-a poruncit să ne bucurăm de Draupadi așa cum ne bucurăm de orice lucru obținut de la brahmani, așa că consider că fapta (propusă) este virtuoasă."

**Kunti a spus atunci**: „Fapta este chiar așa cum a spus virtuosul Yudhishthira. Mă tem foarte mult, O, Brahmana, ca vorbele mele să nu devină neadevărate. Cum voi fi salvată de neadevăr?"

Când au terminat cu toții de vorbit, **Vyasa a spus**: „O, tu, cea amabilă, cum vei fi salvată de consecințele neadevărului? Chiar și aceasta este virtute eternă! Nu voi discuta despre acest lucru în fața voastră, O, rege al Panchalas. Dar numai tu mă vei asculta când voi dezvălui cum a fost stabilită această practică și de ce trebuie considerată veche și eternă. Nu există nicio îndoială că ceea ce a spus Yudhishthira este în deplină conformitate cu virtutea."

**Vaisampayana a continuat**: Apoi, ilustrul Vyasa, maestrul Dwaipayana, s-a ridicat și, luându-l de mână pe Drupada, l-a condus într-un apartament privat. Pandavii, Kunti și Dhrishtadyumna din neamul Prishata stăteau acolo, așteptând întoarcerea lui Vyasa și Drupada. Între timp, Dwaipayana a început discuția cu ilustrul monarh, explicându-i de ce practica poliandriei nu putea fi considerată păcătoasă.

## SECȚIUNEA CLXLIX

(Vaivahika Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Vyasa a continuat: În vremurile de demult, zeii au început odată un mare sacrificiu în pădurea Naimisha. La acel sacrificiu, O, rege, Yama, fiul lui Vivaswat, a devenit ucigaşul animalelor consacrate. Yama, angajat astfel în acel sacrificiu, nu a ucis (în acea perioadă), O, rege, niciun singur om. Moartea fiind suspendată în lume, numărul oamenilor a crescut foarte mult. Atunci Soma şi Sakra şi Varuna şi Kuvera, Sadhyas, Rudras, Vasus, gemenii Aswins, aceştia şi alţi celestiali s-au dus la Prajapati, Creatorul universului. Copleşiţi de teamă pentru creşterea populaţiei umane a lumii, s-au adresat Stăpânului creaţiei şi au spus: „Alarmaţi, O, stăpâne, de creşterea numărului de fiinţe umane pe pământ, venim la tine pentru ajutor. Într-adevăr, tânjim după protecţia ta". Auzind aceste cuvinte, Strămoşul a spus: „Nu aveţi niciun motiv să vă speriaţi de această creştere a numărului de fiinţe umane. Voi toţi sunteţi nemuritori. Nu trebuie să vă speriaţi de fiinţele umane". **Celeştii au răspuns**: „Toţi muritorii au devenit nemuritori. Acum nu mai există nicio diferenţă între noi şi ei. Supăraţi de dispariţia oricărei diferenţe, am venit la tine pentru ca tu să ne poţi distinge de ei". **Creatorul a spus atunci**: „Fiul lui Vivaswat este chiar acum angajat în marele sacrificiu. Din această cauză oamenii nu mor. Dar când lucrarea lui Yama în legătură cu sacrificiul se va termina, oamenii vor începe din nou să moară ca înainte. Întărit de energiile voastre respective, Yama, când va veni acel moment, va mătura cu miile locuitorii de pe pământ, care abia vor mai avea energie în ei".

**Vyasa a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale zeului întâi născut, zeii s-au întors la locul unde se desfăşura marele sacrificiu. Şi cel puternic, care stătea lângă Bhagirathi, a văzut un lotus (auriu) purtat de curent. Şi văzând acel lotus (auriu), s-au mirat foarte tare. Şi printre ei, cel mai important dintre celeşti, şi anume Indra, dorind să afle de unde provenea, a urcat de-a lungul cursului Bhagirathi. Şi ajungând la locul de unde zeiţa Ganga izvorăşte perpetuu, Indra a zărit o femeie care poseda splendoarea focului. Femeia care venise acolo să ia apă se spăla în pârâu, plângând tot timpul. Lacrimile pe care le vărsa, căzând în pârâu, se transformau în lotuşi aurii. Cel care mânuia fulgerul, văzând acea privelişte minunată, s-a apropiat de femeie şi a întrebat-o: „Cine eşti, doamnă amabilă? De ce plângi? Doresc să aflu adevărul. O, spune-mi totul."

**Vyasa a continuat**: Femeia a răspuns: «O, Sakra, vei afla cine sunt şi de ce, nefericită cum sunt, plâng, dacă, O, şef al celor celeşti, vei veni cu mine pe urmele mele. Atunci vei vedea pentru ce plâng.» Auzind aceste cuvinte ale femeii, Indra a urmat-o pe urmele ei. Şi în curând a văzut, nu departe de locul în care se afla, un tânăr chipeş cu o tânără domnişoară aşezată pe un tron amplasat pe unul dintre vârfurile Himavatului şi jucând zaruri. Văzând acel tânăr, hoţul celest a spus: „Să ştii, tânăr inteligent, că acest univers se află sub stăpânirea mea". Văzând însă că persoana căreia i se adresa era atât de absorbită de jocul de zaruri încât nu băga de seamă ce spunea, Indra a fost cuprins de mânie şi a repetat: „Eu sunt stăpânul universului". Tânărul, care nu era altul decât zeul Mahadeva (zeul zeilor), văzându-l pe Indra cuprins de mânie, i-a zâmbit doar, aruncându-i o privire. La acea privire, însă, şeful celor cereşti a fost imediat paralizat şi a rămas nemişcat ca un stâlp. Când jocul de zaruri s-a terminat, Isana s-a adresat femeii care plângea şi i-a spus: „Adu-l pe Sakra aici, căci în curând voi face cu el în aşa fel încât mândria să nu mai intre în inima lui". De îndată ce Sakra a fost atins de acea femeie, şeful celeştilor, cu membrele paralizate de acea atingere, a căzut la pământ. Ilustrul Isana, cu energia sa feroce, i-a spus atunci: „Nu mai acţiona niciodată în acest fel, O, Sakra. Îndepărtează această piatră uriaşă, căci puterea şi energia ta sunt nemăsurate, şi intră în gaura (pe care o va dezvălui) unde te aşteaptă alţii care posedă splendoarea soarelui şi care sunt toţi asemenea ţie". Indra, după ce a îndepărtat piatra, a zărit o peşteră în sânul acelui rege al munţilor, în care se aflau alţi patru care semănau cu el. Văzând situaţia lor, Sakra a fost cuprins de durere şi a exclamat: „Voi fi şi eu ca aceştia?" Atunci zeul Girisha, privindu-l pe Indra cu ochii mari, a spus cu mânie: „O, tu, cel cu o sută de sacrificii, intră în această peşteră fără să pierzi timpul, căci m-ai insultat din prostie." Astfel abordat de lordul Isana, şeful celor celeşti, ca urmare a acelui teribil blestem, a fost profund îndurerat şi, cu membrele slăbite de frică, a tremurat ca frunza scuturată de vânt a unui smochin din Himalaya. Şi blestemat pe neaşteptate de zeul care avea un taur ca vehicul, Indra, cu mâinile împreunate şi tremurând din cap până în picioare, s-a adresat

acelui zeu feroce cu manifestări multiforme, spunând: „Tu eşti, O, Bhava, supraveghetorul Universului infinit!” Auzind aceste cuvinte, zeul energiei aprinse zâmbi şi spuse: „Cei care au o dispoziţie ca a ta nu obţin niciodată harul meu. Ceilalţi (din peşteră) au fost odată ca tine. Intră, aşadar, în această peşteră şi rămâi acolo pentru o vreme. Soarta voastră va fi cu siguranţă aceeaşi. Toţi veţi trebui să vă naşteţi în lumea oamenilor, unde, după ce veţi realiza multe fapte dificile şi veţi ucide un număr mare de oameni, veţi recâştiga, prin meritele faptelor voastre, regiunea preţioasă a lui Indra. Veţi îndeplini tot ce am spus şi multe altele, de alte feluri. Atunci acei Indri, lipsiţi de gloria lor, au spus: „Vom pleca din regiunile noastre celeste chiar şi în regiunea oamenilor, unde mântuirea este greu de obţinut. Dar să ne zămislească zeii Dharma, Vayu, Maghavat şi gemenii Aswini pe viitoarea noastră mamă. Luptând cu oamenii cu arme celeste şi umane, ne vom întoarce din nou în regiunea lui Indra.”

**Vyasa a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale fostului Indra, cel care mânuia fulgerul s-a adresat din nou celui mai important dintre zei, spunând: „În loc să merg eu însumi, voi crea, cu o parte din energia mea, o persoană care să îndeplinească sarcina (pe care mi-ai atribuit-o) de a forma al cincilea dintre aceştia! Vishwabhuk, Bhutadhaman, Sivi cu mare energie, Santi al patrulea şi Tejaswin, se spune că aceştia sunt.” Şi ilustrul zeu al arcului formidabil, din bunătatea sa, le-a îndeplinit celor cinci Indras dorinţa pe care o nutreau. Şi a numit-o pe acea femeie de o frumuseţe extraordinară, care nu era alta decât însăşi celestă Sri (zeiţa graţiei), să fie soţia lor comună în lumea oamenilor. Însoţit de toţi acei Indras, zeul Isana s-a dus apoi la Narayana, cel cu energie nemăsurată, Infinitul, Imaterialul, Necreatul, Vechiul, Eternul şi Spiritul acestor universuri fără limite. Narayana a aprobat totul. Acei Indras s-au născut apoi în lumea oamenilor. Şi Hari (Narayana) a luat două fire de păr de pe corpul său, unul negru şi celălalt alb. Şi cele două fire de păr au intrat în pântecele a două femei din neamul Yadu, numite Devaki şi Rohini. Şi unul dintre aceste fire de păr, cel alb, a devenit Valadeva. Iar firul de păr negru s-a născut ca Kesava însuşi, Krishna. Iar acei Indras din vechime, care fuseseră închişi în peştera de pe Himavat, nu sunt altcineva decât fiii lui Pandu, înzestraţi cu o mare energie. Iar Arjuna dintre Pandavi, numit şi Savyasachin (care foloseşte ambele mâini cu aceeaşi dexteritate), este o parte din Sakra.

**Vyasa a continuat**: „Astfel, O, rege, cei care s-au născut ca Pandavi nu sunt altcineva decât acei Indra din vechime. Iar însăşi celestă Sri, care a fost numită soţia lor, este această Draupadi de o frumuseţe extraordinară. Cum ar putea ea, a cărei strălucire este ca cea a soarelui sau a lunii, a cărei parfum se răspândeşte pe o rază de două mile, să se nască altfel decât într-un mod extraordinar, şi anume din pământ, în virtutea ritualurilor sacrificiale? Ţie, O, rege, îţi acord cu bucurie această altă binecuvântare sub forma vederii spirituale. Priveşte acum fiii lui Kunti înzestraţi cu trupurile lor sacre şi celeste din vechime!”

**Vaisampayana a continuat**: Spunând acestea, sacrul Brahmana Vyasa, cu faptele sale generoase, prin puterea sa ascetică, i-a acordat regelui vederea cerească. Atunci, regele i-a văzut pe toţi Pandava înfăţişaţi cu trupurile lor de odinioară. Şi regele i-a văzut înzestraţi cu trupuri celeste, cu coroane de aur şi ghirlande celeste, fiecare dintre ei asemănându-se cu Indra însuşi, cu tenul strălucitor ca focul sau soarele, împodobiţi cu tot felul de ornamente, frumoşi şi tineri, cu pieptul lat şi înălţimea de aproximativ cinci coţi. Dotat cu toate realizările şi împodobit cu robe celeste de o mare frumuseţe şi ghirlande parfumate de o excelentă confecţie, regele i-a văzut ca pe nişte zei cu trei ochi (Mahadeva), sau Vasus, sau Rudras, sau Adityas înşişi. Şi observând Pandavii sub forma acelor Indras din vechime, şi pe Arjuna, de asemenea, sub forma lui Indra, provenit din Sakra însuşi, regele Drupada a fost foarte mulţumit. Şi monarhul s-a mirat mult văzând acea manifestare a puterii celeste sub o deghizare profundă. Regele, privindu-şi fiica, cea mai frumoasă dintre femei, înzestrată cu o mare frumuseţe, asemenea unei fecioare celeste şi posedând splendoarea focului sau a lunii, a considerat-o ca fiind soţia demnă a acelor fiinţe celeste, pentru frumuseţea, splendoarea şi faima ei. Văzând această privelişte minunată, monarhul a atins picioarele fiului lui Satyavati, exclamând: „O, mare Rishi, nimic nu este miraculos în tine!” **Rishi a continuat apoi vesel**: «Într-o

anumită mănăstire trăia fiica unui ilustru Rishi, care, deşi frumoasă şi castă, nu-şi găsise un soţ. Fecioara l-a mulţumit pe zeul Sankara (Mahadeva) prin penitenţe ascetice severe. Domnul Sankara, mulţumit de penitenţele ei, i-a spus: „Cere-ţi binecuvântarea pe care o doreşti”». Astfel abordată, fecioara i-a spus în repetate rânduri Domnului Suprem, cel care dă binecuvântări: „Doresc să găsesc un soţ care să aibă toate calităţile”. Sankara, şeful zeilor, mulţumit de ea, i-a acordat binecuvântarea pe care o ceruse, spunând: „Vei avea, fecioară amabilă, cinci soţi”. Fecioara, care reuşise să-l mulţumească pe zeu, a spus din nou: „O, Sankara, doresc să am de la tine un singur soţ care să posede toate virtuţile”. Zeul zeilor, mulţumit de ea, vorbi din nou, spunând: „Tu, fecioară, mi te-ai adresat de cinci ori, repetând: „*Dă-mi un soţ!* De aceea, O, amabilă, va fi aşa cum ai cerut. Fii binecuvântată. Totuşi, toate acestea se vor întâmpla într-o viaţă viitoare a ta!”

**Vyasa a continuat**: „O, Drupada, această fiică a ta de o frumuseţe cerească este fecioara aceea. Într-adevăr, Krishna, fără cusur, descendent din neamul lui Prishata, a fost predestinat să devină soţia comună a cinci soţi. Cerească Sri, după ce a îndurat severe penitenţe ascetice, s-a născut, de dragul Pandavilor, ca fiica ta, în timpul marelui tău sacrificiu. Această zeiţă frumoasă, slujită de toţi cei cereşti, ca urmare a propriilor sale fapte, devine soţia (comună) a cinci soţi. Pentru aceasta a creat-o Cel care s-a creat pe sine. După ce ai ascultat toate acestea, O, rege Drupada, fă ceea ce doreşti.”

## SECŢIUNEA CC

(Vaivahika Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Drupada, auzind aceasta, a observat: O, mare Rishi, numai pentru că nu am auzit aceasta de la tine am căutat să acţionez în modul în care ţi-am spus. Acum, însă, că ştiu totul, nu pot fi indiferent faţă de ceea ce a fost hotărât de zei. De aceea, sunt hotărât să îndeplinesc ceea ce ai spus. Nodul destinului nu poate fi dezlegat. Nimic în această lume nu este rezultatul propriilor noastre acţiuni. Ceea ce fusese stabilit de noi în vederea asigurării unui singur mire s-a încheiat acum în favoarea multora. Aşa cum Krishna (într-o viaţă anterioară) spusese în repetate rânduri: „*O, dă-mi un soţ?*”, marele zeu însuşi i-a acordat binecuvântarea pe care o ceruse. Zeul însuşi ştie ce este bine sau rău în această privinţă. În ceea ce mă priveşte, când Sankara a hotărât astfel, bine sau rău, niciun păcat nu mi se poate atribui. Să ia aceştia, cu inima fericită, aşa cum s-a hotărât, mâna lui Krishna cu riturile.”

**Vaisampayana a continuat**: Atunci, ilustrul Vyasa, adresându-se lui Yudhishthira cel drept, a spus: „Această zi este o zi norocoasă, O, fiu al lui Pandu! Astăzi, luna a intrat în constelaţia numită Pushya. Ia mâna lui Krishna astăzi, tu primul, înaintea fraţilor tăi!” După ce Vyasa a spus acestea, regele Yajnasena şi fiul său au făcut pregătirile pentru nuntă. Şi monarhul a pregătit diverse obiecte scumpe ca daruri de nuntă. Apoi a adus-o pe fiica sa Krishna, împodobită, după o baie, cu multe bijuterii şi perle. Apoi au venit să asiste la nuntă toţi prietenii şi rudele regelui, miniştrii de stat şi mulţi brahmani şi cetăţeni. Şi toţi şi-au ocupat locurile în funcţie de rangul lor. Împodobit cu acea adunare de oameni importanţi, cu curtea împodobită cu lotuşi şi crini împrăştiaţi pe ea şi înfrumuseţat cu rânduri de trupe, palatul regelui Drupada, împodobit cu diamante şi pietre preţioase, arăta ca firmamentul împânzit cu stele strălucitoare. Apoi, acei prinţi din neamul Kuru, înzestraţi cu tinereţe şi împodobiţi cu cercei, îmbrăcaţi în haine scumpe şi parfumaţi cu pastă de santal, s-au scăldat şi au îndeplinit ritualurile religioase obişnuite şi, însoţiţi de preotul lor Dhaumya, care era înzestrat cu splendoarea focului, au intrat în sala de nuntă unul după altul, în ordinea cuvenită, şi cu inimi bucuroase, ca nişte tauri puternici care intră într-un ţarc pentru vaci. Apoi Dhaumya, bine familiarizat cu *Vedele*, aprinzând focul sacru, a turnat cu *mantrele* cuvenite libaţii de unt clarificat în acel element aprins. Şi chemându-l pe Yudhishthira acolo, Dhaumya, familiarizat cu *mantrele*, l-a unit cu Krishna. Mergând în jurul focului, mirele şi mireasa s-au luat de mână. După ce uniunea lor a fost completă, preotul Dhaumya, luându-şi rămas bun de la Yudhishthira, acel ornament al

bătăliilor, a ieşit din palat. Apoi acei puternici războinici, acei perpetuatori ai liniei Kuru, acei prinţi îmbrăcaţi în haine somptuoase, au luat mâna acelei femei minunate, zi după zi, ajutaţi de preot. O, rege, Rishi celest mi-a povestit un lucru foarte minunat şi extraordinar în legătură cu aceste căsătorii, şi anume că ilustra prinţesă cu talia subţire îşi recăpăta virginitatea în fiecare zi după o căsătorie anterioară. După ce nunţile s-au terminat, regele Drupada le-a dăruit acelor puternici războinici diverse feluri de bogăţii excelente. Şi regele le-a dăruit o sută de care cu stindarde de aur, fiecare trasă de patru cai cu frâie de aur. Şi le-a dăruit o sută de elefanţi, toţi având semne de bun augur pe tâmple şi pe feţe şi asemănători cu o sută de munţi cu vârfuri de aur. De asemenea, le-a dăruit o sută de servitoare, toate în floarea tinereţii şi îmbrăcate în rochii scumpe, ornamente şi coroane de flori. Şi ilustrul monarh al rasei lunare le-a dăruit fiecăruia dintre aceşti prinţi de o frumuseţe cerească, făcând focul sacru martor al darurilor sale, multe bogăţii şi multe haine scumpe şi ornamente de mare splendoare. Fiii lui Pandu, înzestraţi cu o mare putere, după ce nunta lor s-a terminat şi după ce l-au obţinut pe Krishna, asemănător unui al doilea Sri, împreună cu mari bogăţii, şi-au petrecut zilele în bucurie şi fericire, ca atâţia Indras, în capitala regelui Panchalas.

## SECŢIUNEA CCI

(Vaivahika Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Regele Drupada, după alianţa sa cu Pandava, şi-a risipit toate temerile. Într-adevăr, monarhul nu mai era cuprins de teamă nici măcar faţă de zei. Doamnele din ilustra casă a lui Drupada s-au apropiat de Kunti şi s-au prezentat, menţionându-şi numele, şi i-au venerat picioarele, atingând pământul cu capetele. Krishna, îmbrăcată în mătase roşie şi cu încheieturile mâinilor încă înconjurate de firul norocos, salutându-şi soacra cu reverenţă, stătea mulţumită în faţa ei, cu palmele împreunate. Pritha, din afecţiune, a pronunţat o binecuvântare asupra norei sale, înzestrată cu o mare frumuseţe şi toate semnele de bun augur, şi posedând o fire dulce şi un caracter bun, spunând: „Fii pentru soţul tău precum Sachi pentru Indra, Swaha pentru Vibhavasu, Rohini pentru Soma, Damayanti pentru Nala, Bhadra pentru Vaisravana, Arundhati pentru Vasishtha, Lakshmi pentru Narayana! O, tu, cea amabilă, fii mama unor copii eroici şi longevivi şi posedă tot ceea ce te poate face fericită! Fie ca norocul şi prosperitatea să te însoţească mereu! Aşteaptă mereu soţii angajaţi în îndeplinirea marilor sacrificii. Fii devotată soţilor tăi. Şi fie ca zilele tale să treacă mereu în a-i distra şi venera pe oaspeţii şi străinii care sosesc la locuinţa ta, pe cei pioşi şi bătrâni, pe copii şi pe superiori. Fii instalată ca regină a regatului şi a capitalei Kurujangala, alături de soţul tău Yudhishthira, cel drept! O, fiică, lasă ca întreaga lume, cucerită de vitejia soţilor tăi înzestraţi cu o mare putere, să fie dăruită de tine brahmanilor la sacrificiul calului! O, tu, cea desăvârşită, orice pietre preţioase există pe pământ, înzestrate cu virtuţi superioare, obţine-le, O, tu, cea norocoasă, şi fii fericită o sută de ani întregi! Şi, O, noră, aşa cum mă bucur astăzi văzându-te îmbrăcată în mătase roşie, aşa mă voi bucura din nou, O, tu, cea desăvârşită, când te voi vedea devenind mama unui fiu!”

**Vaisampayana a continuat**: După ce fiii lui Pandu s-au căsătorit, Hari (Krishna) le-a trimis (ca daruri) diverse podoabe de aur încrustate cu perle şi pietre preţioase negre (*lapis lazuli*). Madhava (Krishna) le-a trimis, de asemenea, haine scumpe fabricate în diferite ţări, multe pături frumoase şi moi, piei de mare valoare, multe paturi, covoare şi vehicule scumpe. Le-a trimis, de asemenea, sute de vase împodobite cu pietre preţioase şi diamante. Krishna le-a dat, de asemenea, mii de servitoare, aduse din diferite ţări, înzestrate cu frumuseţe, tinereţe şi talente şi împodobite cu tot felul de ornamente. Le-a dat, de asemenea, mulţi elefanţi bine dresaţi, aduşi din ţara Madra, şi mulţi cai excelenţi, în hamuri scumpe, care erau traşi de cai de culori excelente şi cu dinţi mari. Ucigaşul lui Madhu, cu suflet nemăsurat, le-a trimis, de asemenea, monede de aur pur, în grămezi separate, în valoare de milioane şi milioane. Iar Yudhishthira cel drept, dorind să-l mulţumească pe Govinda, a acceptat toate aceste cadouri cu mare bucurie.

# SECȚIUNEA CCII

(**Viduragamana Parva**)

**Vaisampayana a spus**: Vestea a fost dusă tuturor monarhilor (care veniseră la Alegerea de sine a lui Draupadi) de către spionii lor de încredere, că frumoasa Draupadi se căsătorise cu fiii lui Pandu. De asemenea, au fost informați că ilustrul erou care a încordat arcul și a nimerit ținta nu era altul decât Arjuna, cel mai de seamă dintre războinicii victorioși și primul dintre toți cei care mânuiau arcul și săgețile. Și s-a aflat că războinicul puternic care l-a doborât la pământ pe Salya, regele Madrei, și care, în furia sa, i-a îngrozit pe monarhii adunați cu ajutorul copacului (pe care l-a smuls din rădăcini) și care a înfruntat toți dușmanii cu o curaj desăvârșit, nu era altul decât Bhima, cel care a doborât rândurile inamice, a cărui simplă atingere era suficientă pentru a lua viața tuturor dușmanilor. Monarhii, după ce au fost informați că Pandavii luaseră înfățișarea unor brahmani pașnici, s-au mirat foarte tare. Au auzit chiar că Kunti și toți fiii ei muriseră arși în incendiul casei de lac. Prin urmare, acum îi considerau pe Pandavi ca fiind persoane care se întorseseră din tărâmul morților. Și amintindu-și de planul crud pus la cale de Purochana, au început să spună: „O, rușine lui Bhishma, rușine lui Dhritarashtra din neamul Kuru!”

După ce alegerea liberă s-a încheiat, toți monarhii (care veniseră acolo), auzind că Draupadi se căsătorise cu Pandava, au plecat spre propriile lor domnii. Iar Duryodhana, auzind că Draupadi îl alesese pe proprietarul cailor albi (Arjuna) ca soț, a devenit foarte deprimat. Însoțit de frații săi, Aswatthaman, unchiul său (Sakuni), Karna și Kripa, prințul a plecat cu inima grea spre capitala sa. Apoi Duhsasana, roșind de rușine, s-a adresat fratelui său cu blândețe și i-a spus: „Dacă Arjuna nu s-ar fi deghizat în brahman, nu ar fi reușit niciodată să o obțină pe Draupadi. Datorită acestei deghizări, O, rege, nimeni nu l-a putut recunoaște ca fiind Dhananjaya. Soarta, cred eu, este întotdeauna supremă. Eforturile sunt zadarnice; rușine eforturilor noastre, O, frate! Pandavii sunt încă în viață!” Vorbind astfel între ei și învinuindu-l pe Purochana (pentru neglijența sa), au intrat apoi în orașul Hastinapura, cu inimile triste și pline de durere. Văzând pe puternicii fii ai lui Pritha, scăpați din casa în flăcări și aliați cu Drupada, și gândindu-se la Dhrishtadyumna și Sikhandin și la ceilalți fii ai lui Drupada, toți pricepuți în luptă, au fost cuprinși de frică și copleșiți de disperare.

Atunci Vidura, aflând că Draupadi fusese câștigată de Pandavi și că fiii lui Dhritarashtra se întorseseră (la Hastinapura) rușinați, cu mândria lor umilită, se umplu de bucurie. Și, O, rege, apropiindu-se de Dhritarashtra, Kshattri a spus: „Kurușii prosperă datorită norocului!” Auzind aceste cuvinte ale lui Vidura, fiul lui Vichitravirya, mirat, a spus cu mare bucurie: „Ce noroc, O, Vidura! Ce noroc!” Din ignoranță, monarhul orb a înțeles că fiul său cel mare, Duryodhana, fusese ales de fiica lui Drupada ca stăpân al ei. Și regele a ordonat imediat să se facă diverse podoabe pentru Draupadi. Și a poruncit ca atât Draupadi, cât și fiul său Duryodhana să fie aduși cu fast la Hastinapura. Atunci Vidura i-a spus monarhului că Draupadi îi alesese pe Pandavi ca soți, că acei eroi erau toți în viață și în pace și că fuseseră primiți cu mare respect de regele Drupada. De asemenea, el l-a informat pe Dhritarashtra că Pandavii se uniseră cu mulți rude și prieteni ai lui Drupada, fiecare dintre ei având armate numeroase, și cu mulți alții care ajunseseră la aceeași alegere.

Auzind aceste cuvinte ale lui Vidura, Dhritarashtra a spus: ”Acei copii îmi sunt la fel de dragi cum erau lui Pandu. Ba chiar mai mult. Ascultă-mă și vei afla de ce afecțiunea mea pentru ei este acum și mai mare! Eroicii fii ai lui Pandu sunt bine și se simt în largul lor. Și-au făcut mulți prieteni. Rudele lor și alții pe care i-au câștigat ca aliați sunt cu toții înzestrați cu o mare putere. Care dintre monarhi, în prosperitate sau în adversitate, nu ar dori să-l aibă pe Drupada și rudele sale ca aliați?”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale monarhului, Vidura a spus: „O, rege, fie ca înțelegerea ta să rămână neschimbată timp de o sută de ani!” După ce a spus aceasta, Vidura

s-a întors la propria sa locuință. Apoi, O, monarhule, au venit la Dhritarashtra, Duryodhana și fiul lui Radha, Karna. Adresându-se monarhului, ei au spus: „O, rege, nu putem vorbi despre nicio încălcare în prezența lui Vidura! Acum te-am găsit singur și, prin urmare, vom spune tot ce vrem! Ce este acest lucru pe care ai dorit să-l faci, O, monarhule? Consideri prosperitatea dușmanilor tăi ca și cum ar fi a ta, încât i-ai aplaudat pe Pandavi, O, cel mai de seamă dintre oameni, în prezența lui Vidura? O, tu, cel fără păcat, tu nu acționezi, O, rege, așa cum ar trebui! O, tată, ar trebui să acționăm acum în fiecare zi în așa fel încât să slăbim (puterea) Pandavilor. A sosit timpul, O, tată, să ne sfătuim împreună, astfel încât Pandavii să nu ne înghită pe toți, împreună cu copiii, prietenii și rudele noastre.”

## SECȚIUNEA CCIII

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Dhritarashtra a răspuns spunând: „Doresc să fac exact ceea ce îmi recomanzi. Dar nu doresc să-l informez pe Vidura despre asta, nici măcar printr-o mișcare a mușchilor. De aceea, O, fiule, îi aplaudam pe Pandavi în prezența lui Vidura, pentru ca el să nu-și dea seama, nici măcar printr-un semn, ce am în minte. Acum că Vidura a plecat, este momentul, O, Suyodhana (Duryodhana), să-mi spui ce ai aflat și ce ai descoperit și tu, O, Radheya (Karna).”

**Duryodhana a spus**: «Să încercăm, O, tată, cu ajutorul unor brahmani de încredere, pricepuți și abili, să semănăm discordie între fiii lui Kunti și Madri. Sau să-i copleșim pe regele Drupada și pe fiii săi, precum și pe toți miniștrii săi, cu daruri de mare valoare, astfel încât să renunțe la cauza lui Yudhishthira, fiul lui Kunti. Sau, să lăsăm spionii noștri să-i convingă pe Pandavi să se stabilească în domniile lui Drupada, descriindu-le, separat, inconvenientele de a locui în Hastinapura, astfel încât, separați de noi, să se stabilească definitiv în Panchala. Sau, să lăsăm niște spioni isteți, plini de resurse, să semene semințele discordiei între Pandavi, făcându-i geloși unul pe altul. Sau, să-l incite pe Krishna împotriva soților ei. Ea are mulți stăpâni și acest lucru nu va prezenta nicio dificultate. Sau, să încerce unii să-i facă pe Pandavi înșiși nemulțumiți de Krishna, caz în care și Krishna va fi nemulțumit de ei. Sau, O, rege, să trimitem niște spioni isteți, care să se ducă acolo și să pună la cale în secret moartea lui Bhimasena. Bhima este cel mai puternic dintre toți. Bazându-se doar pe Bhima, Pandavii obișnuiau să ne ignore, în trecut. Bhima este feroce și curajos și (singurul) refugiu al Pandavilor. Dacă el va fi ucis, ceilalți vor fi lipsiți de forță și energie. Lipsiți de Bhima, care este singurul lor refugiu, ei nu vor mai lupta pentru a-și recâștiga regatul.Arjuna, o, rege, este invincibil în luptă, dacă Bhima îl protejează din spate. Fără Bhima, Arjuna nu este egal nici măcar cu o pătrime din Radheya. Într-adevăr, O, rege, Pandavii, conștienți de propria lor slăbiciune fără Bhima și de puterea noastră, nu s-ar strădui cu adevărat să recupereze regatul. Sau, O, monarh, dacă, venind aici, se dovedesc docili și ascultători față de noi, atunci am căuta să-i reprimăm conform dictatelor științei politice (așa cum a explicat Kanika). Sau, i-am putea ispiti cu fete frumoase, după care prințesa din Panchala se va supăra pe ei. Sau, O, Radheya, să trimitem mesageri să-i aducă aici, astfel încât, când vor ajunge, să-i putem ucide prin intermediul unor agenți de încredere, folosind unele dintre metodele de mai sus. Străduiește-te, O, tată, să folosești oricare dintre aceste (diverse) metode care ți se par fără cusur. Timpul trece. Înainte ca încrederea lor în regele Drupada — acel taur printre regi — să se consolideze, am putea reuși, O, monarhule, să îi înfruntăm. Dar după ce încrederea lor în Drupada se va consolida, cu siguranță vom eșua. Acestea, O, tată, sunt părerile mele pentru înfrângerea Pandavilor. Judecă dacă sunt bune sau rele. Ce părere ai, O, Karna?”

## SECȚIUNEA CCIV

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Astfel adresat de Duryodhana, Karna a spus: „Nu mi se pare, O, Duryodhana, că raționamentul tău este bine întemeiat. O, perpetuator al neamului Kuru, nicio metodă nu va avea succes împotriva Pandavilor. O, prinț curajos, ai încercat înainte, prin diverse mijloace subtile, să-ți îndeplinești dorințele. Dar niciodată nu ai reușit să-ți ucizi dușmanii. Ei locuiau atunci lângă tine, O, rege! Erau atunci neexperimentați și de vârste fragede, dar tu nu ai putut să le faci rău atunci. Acum locuiesc la distanță, au crescut și sunt experimentați. Fiii lui Kunti, O, tu, cel cu hotărâre fermă, nu pot fi răniți acum de niciuna dintre stratagemele tale subtile. Aceasta este părerea mea. Deoarece sunt ajutați chiar de Soartă și deoarece doresc să-și recâștige regatul strămoșesc, nu vom reuși niciodată să-i rănim prin niciun mijloc din puterea noastră. Este imposibil să creăm dezbinare între ei. Cei care au luat o soție comună nu pot fi niciodată dezbinați. Nici nu putem reuși să-l îndepărtăm pe Krishna de Pandavi prin spionii noștri. Ea i-a ales ca stăpâni ai ei când se aflau în adversitate. Oare îi va abandona acum că se află în prosperitate? În plus, femeilor le place întotdeauna să aibă mulți soți, iar Krishna i-a îndeplinit dorința. Ea nu se poate îndepărta niciodată de Pandavi. Regele din Panchala este cinstit și virtuos; nu este avar. Chiar dacă i-am oferi întregul nostru regat, el nu i-ar abandona pe Pandavi. Fiul lui Drupada posedă, de asemenea, toate calitățile și este atașat de Pandavi. Prin urmare, nu cred că Pandavii pot fi acum răniți prin vreun mijloc subtil din puterea ta. Dar, O, taur printre oameni, iată ce este bine și recomandabil pentru noi acum, și anume să-i atacăm și să-i lovim până când vor fi exterminați. Lasă această cale să ți se recomande. Atâta timp cât tabăra noastră este puternică și cea a regelui Panchalas este slabă, lovește-i fără scrupule. O, fiu al lui Gandhari, atâta timp cât nenumăratele lor vehicule și animale, prieteni și triburi prietenoase nu sunt adunate împreună, continuă, O, rege, să-ți arăți vitejia. Atâta timp cât regele Panchalas, împreună cu fiii săi înzestrați cu mare vitejie, nu își pune inima să lupte cu noi, atâta timp, O, rege, arată-ți vitejia. Și, O, rege, arată-ți vitejia înainte ca cel din neamul Vrishni (Krishna) să vină cu oastea Yadava în orașul Drupada, purtând totul înaintea lui, pentru a-i readuce pe Pandavas în regatul tatălui lor. Bogăție, toate bunurile de plăcere, regatul, nu există nimic pe care Krishna să nu-l sacrifice pentru Pandavi. Ilustrul Bharata a cucerit întregul pământ numai prin vitejia sa. Indra a dobândit suveranitatea asupra celor trei lumi numai prin vitejia sa. O, rege, vitejia este întotdeauna aplaudată de Kshatriya. O, taur printre Kshatriya, vitejia este virtutea cardinală a celor curajoși. Să-l zdrobim, așadar, O, monarhule, cu marea noastră armată formată din patru tipuri de forțe, fără a pierde timp, și să-i aducem aici pe Pandavi. Într-adevăr, Pandavii sunt incapabili să fie înfrânți prin vreo politică de conciliere, de daruri, de bogăție și mită sau de dezbinare. Învinge-i, așadar, prin vitejia ta. Și, învingându-i prin vitejia ta, stăpânește acest pământ întins. O, monarhule, nu văd niciun alt mijloc prin care am putea atinge scopul nostru.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Radheya, Dhritarashtra, înzestrat cu o mare putere, l-a aplaudat cu entuziasm. Monarhul i s-a adresat apoi și i-a spus: „Tu, O, fiu al lui Suta, ești înzestrat cu o mare înțelepciune și priceput în arme. Prin urmare, acest discurs, care favorizează manifestarea vitejiei, ți se potrivește bine. Dar lasă-i pe Bhishma, Drona, Vidura și pe voi doi să se sfătuiască și să adopte propunerea care ne poate aduce beneficii.”

**Vaisampayana a continuat**: „Apoi, regele Dhritarashtra i-a chemat pe toți acei miniștri renumiți și s-a sfătuit cu ei.”

## SECȚIUNEA CCV

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Rugat de Dhritarashtra să-și dea părerea, Bhishma a răspuns: „O, Dhritarashtra, nu pot aproba niciodată o ceartă cu Pandava. Pandu era pentru mine ceea ce ești tu acum. Iar fiii lui Gandhari sunt pentru mine ceea ce sunt cei ai lui Kunti. Ar trebui să-i protejezi la fel cum ar trebui să-i protejezi pe fiii tăi, O, Dhritarashtra! Și, O, rege, Pandava sunt la fel de apropiați de mine cum sunt de prințul Duryodhana sau de toți ceilalți Kuru. În aceste circumstanțe,

o ceartă cu ei este ceva ce nu-mi place niciodată. Încheind un tratat cu aceşti eroi, să le fie dată jumătate din ţară. Aceasta este, fără îndoială, regatul patern al celor mai de seamă dintre rasa Kuru. Şi, O, Duryodhana, la fel ca tine, care priveşti acest regat ca pe proprietatea ta paternă, şi Pandava îl privesc ca pe posesia lor paternă. Dacă renumiţii fii ai lui Pandu nu obţin regatul, cum poate fi al tău sau al oricărui alt descendent al neamului Bharata? Dacă te consideri ca fiind cel care a intrat în posesia regatului în mod legal, cred că şi ei pot fi consideraţi ca fiind cei care au intrat în posesia acestui regat înaintea ta, în mod legal. Dă-le jumătate din regat în linişte. Acest lucru, O, tigrule printre oameni, este benefic pentru toţi. Dacă acţionezi altfel, răul se va abate asupra noastră tuturor. Şi tu vei fi acoperit de dezonoare. O, Duryodhana, străduieşte-te să-ţi păstrezi numele bun. Un nume bun este, într-adevăr, sursa puterii cuiva. S-a spus că cel a cărui reputaţie s-a dus trăieşte în zadar. Un om, O, Kaurava, nu moare atâta timp cât faima lui dăinuie. Omul trăieşte atâta timp cât îi dăinuie faima şi moare când faima îi dispare. Urmează, O, fiu al lui Gandhari, practica demnă de neamul Kuru. O, tu, cel cu braţe puternice, imită-ţi strămoşii. Suntem norocoşi că Pandava nu au pierit. Suntem norocoşi că Kunti trăieşte. Suntem norocoşi că nenorocitul Purochana, fără a-şi putea îndeplini scopul, a pierit. De când am auzit că fiii fiicei lui Kuntibhoja au murit arşi, eu, O, fiu al lui Gandhari, nu am mai putut să mă întâlnesc cu nici o fiinţă vie. O, tigru printre oameni, auzind de soarta care a lovit-o pe Kunti, lumea nu-l consideră pe Purochana atât de vinovat pe cât te consideră pe tine. O, rege, scăparea cu viaţă a fiilor lui Pandu din acea conflagraţie şi reapariţia lor îţi şterg reputaţia proastă. Ştii, O, tu, din neamul lui Kuru, că atâta timp cât aceşti eroi trăiesc, nici chiar stăpânul tunetului nu-i poate priva de partea lor ancestrală din regat. Pandavii sunt virtuoşi şi uniţi. Ei sunt privaţi pe nedrept de partea lor egală din regat. Dacă vrei să acţionezi corect, dacă vrei să faci ceea ce îmi este pe plac, dacă vrei să cauţi binele tuturor, atunci dă-le jumătate din regat.”

## SECȚIUNEA CCVI

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: După ce Bhishma a încheiat, Drona a vorbit, spunând: „O, rege Dhritarashtra, am auzit că prietenii chemaţi la consultare ar trebui să spună întotdeauna ceea ce este corect, adevărat şi favorabil faimei. O, sire, sunt de aceeaşi părere cu ilustrul Bhishma în această chestiune. Să se dea o parte din regat Pandavilor. Aceasta este virtutea eternă. Trimite, O, Bharata, fără întârziere, la Drupada un mesager cu vorbă plăcută, care să ducă cu el o comoară mare pentru Pandavi. Şi să meargă omul la Drupada cu daruri scumpe atât pentru miri, cât şi pentru mireasă, şi să-i vorbească acelui monarh despre creşterea puterii şi demnităţii tale care decurg din această nouă alianţă cu el. Şi, O, monarhule, să-i spui omului acela că atât tu, cât şi Duryodhana sunteţi extrem de bucuroşi pentru ceea ce s-a întâmplat. Să le spună acest lucru în repetate rânduri lui Drupada şi lui Dhrishtadyumna. Şi să le spună, de asemenea, că alianţa este extrem de potrivită şi pe placul tău, şi că tu eşti demn de ea. Şi să-i lase pe fiii lui Kunti şi pe cei ai lui Madri să se împace (cu cuvinte potrivite). Şi la porunca ta, O, rege, să i se dea lui Draupadi o mulţime de podoabe din aur pur. Şi să se dea, O, taur al neamului Bharata, daruri potrivite tuturor fiilor lui Drupada. Apoi, mesagerul să propună întoarcerea Pandavilor la Hastinapura. După ce eroii vor fi fost lăsaţi (de Drupada) să vină aici, să-i trimită pe Duhsasana şi Vikarna să-i întâmpine cu un alai frumos. Şi când vor ajunge la Hastinapura, să-i primeşti cu afecţiune pe aceşti oameni de seamă. Apoi, să fie instalaţi pe tronul tatălui lor, în conformitate cu dorinţele poporului din regat. Aceasta, O, monarh al neamului Bharata, este ceea ce cred că ar trebui să fie comportamentul tău faţă de Pandavi, care sunt pentru tine ca propriii tăi fii.”

**Vaisampayana a continuat**: După ce Drona a tăcut, Karna a vorbit din nou: „Atât Bhishma, cât şi Drona au fost răsfăţaţi cu bogăţia ta şi cu favorurile acordate de tine! De asemenea, ei sunt consideraţi întotdeauna de tine ca fiind prietenii tăi de încredere! Ce poate fi mai amuzant decât faptul că amândoi îţi dau sfaturi care nu sunt în interesul tău? Cum pot înţelepţii să aprobe sfaturile pronunţate de o persoană care vorbeşte cu intenţii rele, dar care are grijă să-şi ascundă răutatea din

inimă? Într-adevăr, într-o perioadă de suferință, prietenii nu pot nici să aducă beneficii, nici să facă rău. Fericirea sau nefericirea fiecăruia depinde de destin. Cel înțelept și cel nebun, cel tânăr (ca vârstă) și cel bătrân, cel care are aliați și cel care nu are, toți devin, după cum se vede pretutindeni, fericiți sau nefericiți uneori. Am auzit că, în vechime, a existat un rege numit Amvuvicha. Având capitala la Rajagriha, el era regele tuturor șefilor Magadha. El nu se ocupa niciodată de treburile sale. Toată energia lui se rezuma la a inspira aerul. Toate treburile lui erau în mâinile ministrului său. Iar ministrul său, numit Mahakarni, a devenit autoritatea supremă în stat. Considerându-se atotputernic, a început să-l ignore pe rege. Și nenorocitul a pus mâna pe tot ce aparținea regelui, reginele, comorile și suveranitatea lui. Dar posesia tuturor acestor lucruri, în loc să-i satisfacă lăcomia, nu a făcut decât să-l înfurie și mai mult. După ce a pus mâna pe tot ce-i aparținea regelui, a ajuns să râvnească chiar și tronul. Dar am auzit că, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu a reușit să pună mâna pe regatul monarhului, stăpânul său, chiar dacă acesta era neatent la treburile statului și se mulțumea doar să respire aerul. Ce altceva se poate spune, O, rege, decât că suveranitatea monarhului depindea de destin? Dacă, prin urmare, O, rege, această împărăție ți-a fost dată de destin, ea va rămâne cu siguranță a ta, chiar dacă întreaga lume ți s-ar împotrivi! Dacă, însă, destinul a hotărât altfel, oricât te-ai strădui, ea nu va rămâne a ta! O, învățatule, ținând minte toate acestea, judecă sinceritatea sau lipsa de sinceritate a sfetnicilor tăi. Află, de asemenea, care dintre ei sunt răi și care au vorbit cu înțelepciune și bine.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Karna, Drona a răspuns: „Deoarece ești rău, este evident că spui asta ca urmare a răutății intenției tale. Ne critici pentru a le face rău Pandavilor. Dar să știi, O, Karna, că ceea ce am spus este pentru binele tuturor și pentru prosperitatea neamului Kuru. Dacă tu consideri că toate acestea duc la rău, declară tu însuți ce este pentru binele nostru. Dacă sfaturile bune pe care le-am dat nu vor fi urmate, cred că neamul Kuru va fi exterminat în scurt timp.”

## SECȚIUNEA CCVII

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: După ce Drona a încetat, Vidura a vorbit, spunând: „O, monarhule, prietenii tăi, fără îndoială, îți spun ceea ce este pentru binele tău. Dar, deoarece nu ești dispus să asculți ceea ce spun ei, cuvintele lor abia dacă ajung la urechile tale. Ceea ce a spus cel mai important dintre descendenții lui Kuru, și anume Bhishma, fiul lui Santanu, este excelent și este pentru binele tău. Dar tu nu-l asculți. Învățătorul Drona a spus, de asemenea, multe lucruri care sunt în interesul tău, pe care însă Karna, fiul lui Radha, nu le consideră astfel. Dar, O, rege, gândindu-mă bine, nu găsesc pe nimeni care să-ți fie un prieten mai bun decât acești doi lei printre oameni (și anume, Bhishma și Drona) sau pe cineva care să-i depășească pe amândoi în înțelepciune. Acești doi, bătrâni în ani, în înțelepciune și în învățătură, te privesc întotdeauna, O, rege, și pe fiii lui Pandu cu ochi egali. Fără îndoială, O, rege al neamului Bharata, amândoi, în virtute și sinceritate, nu sunt inferiori lui Rama, fiul lui Dasaratha, și lui Gaya. Niciodată înainte nu ți-au dat vreun sfat rău. Nici tu, O, monarh, nu le-ai făcut vreodată vreun rău. De ce ar trebui, așadar, acești tigri printre oameni, care sunt mereu sinceri, să-ți dea sfaturi rele, mai ales când tu nu le-ai făcut niciodată rău? Înzestrați cu înțelepciune, acești oameni de seamă, O, rege, nu-ți vor da niciodată sfaturi strâmbe. O, descendent al lui Kuru, sunt ferm convins că aceștia doi, cunoscători ai tuturor regulilor moralității, nu vor spune niciodată, tentați de bogăție, ceva care să trădeze un spirit de partizanat. Ceea ce au spus, O, Bharata, consider că este foarte benefic pentru tine. Fără îndoială, O, monarhule, Pandavii sunt fiii tăi la fel de mult ca Duryodhana și ceilalți. Prin urmare, acei miniștri care îți dau sfaturi pline de răutate față de Pandavi nu țin cont de interesele tale. Dacă în inima ta există vreo parțialitate, O, rege, față de propriii tăi copii, cei care, prin sfaturile lor, caută să o scoată la iveală, cu siguranță nu-ți fac niciun bine. Prin urmare, O, rege, aceste persoane ilustre, înzestrate cu o mare splendoare, nu au spus, cred eu, nimic care să ducă la rău. Tu, însă, nu înțelegi acest

lucru. Ceea ce au spus aceşti tauri printre oameni cu privire la invincibilitatea Pandavilor este perfect adevărat. Nu gândi altfel, O, tigrule printre oameni. Fii binecuvântat! Poate fi învins în luptă chiar şi de Maghavat însuşi, chipeşul Dhananjaya, fiul lui Pandu, care foloseşte mâna dreaptă şi stânga cu aceeaşi agilitate? Poate fi învins în luptă chiar şi de nemuritori înşişi, marele Bhimasena, cu braţele puternice, care posedă puterea a zece mii de elefanţi? Cine altcineva, care doreşte să trăiască, poate învinge în luptă gemenii (Nagula şi Sahadeva), asemănători cu fiii lui Yama însuşi şi pricepuţi în luptă? Cum poate fi învins cel mai mare dintre Pandavi, în care răbdarea, mila, iertarea, adevărul şi vitejia trăiesc mereu împreună? Cei care îl au pe Rama (Valadeva) ca aliat, pe Janardana (Krishna) ca sfetnic şi pe Satyaki ca partizan, i-au învins deja pe toţi în război. Cei care îl au pe Drupada ca socru şi pe fiii lui Drupada — eroicii fraţi, şi anume Dhristadyumna şi alţii din neamul lui Prishata ca cumnaţi, sunt cu siguranţă invincibili. Ţinând minte acest lucru, O, monarhule, şi ştiind că pretenţia lor asupra regatului este chiar anterioară celei a tale, poartă-te cu virtute faţă de ei. Pata calomniei este asupra ta, O, monarhule, ca urmare a acţiunii lui Purochana. Spală-te de ea acum, comportându-te cu bunătate faţă de Pandavi. Acest comportament al tău, O, monarhule, faţă de Pandavi va fi un act de mare beneficiu pentru noi, protejând vieţile tuturor celor care aparţin neamului lui Kuru şi ducând la creşterea întregii clase Kshatriya! Am purtat război cu regele Drupada; dacă acum îl putem asigura ca aliat, acest lucru ne va întări partidul. Dasarhas, O, rege, sunt numeroşi şi puternici. Ştii unde este Krishna, toţi trebuie să fie acolo, şi unde este Krishna, acolo trebuie să fie şi victoria! O, rege, cine, dacă nu blestemat de zei, ar căuta să realizeze prin război ceea ce poate fi realizat prin conciliere? Auzind că fiii lui Pritha sunt în viaţă, cetăţenii şi ceilalţi supuşi ai regatului au devenit extrem de bucuroşi şi dornici să-i vadă. O, monarhule, acţionează într-un mod care să le fie pe plac. Duryodhana, Karna şi Sakuni, fiul lui Suvala, sunt păcătoşi, nechibzuiţi şi tineri; nu-i asculta. Tu, care posezi toate virtuţile, ţi-am spus cu mult timp în urmă, O, monarhule, că din cauza greşelii lui Duryodhana, supuşii acestui regat vor fi exterminaţi.”

## SECŢIUNEA CCVIII

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Auzind aceste diverse discursuri, Dhritarashtra a spus: ”Învăţatul Bhishma, fiul lui Santanu, şi ilustrul Rishi Drona, precum şi tu însuţi (O, Vidura), aţi spus adevărul şi ceea ce este cel mai benefic pentru mine. Într-adevăr, aşa cum acei puternici războinici, eroicii fii ai lui Kunti, sunt copiii lui Pandu, la fel şi ei sunt, fără îndoială, copiii mei, conform legii. Şi aşa cum fiii mei au dreptul la acest regat, la fel şi fiii lui Pandu au cu siguranţă dreptul la el. De aceea, grăbeşte-te să-i aduci aici pe Pandavi împreună cu mama lor, tratându-i cu afecţiune şi consideraţie. O, tu, din neamul lui Bharata, adu-l şi pe Krishna, de o frumuseţe cerească, împreună cu ei. Din pur noroc, fiii lui Pritha sunt în viaţă; şi numai din noroc acei puternici războinici au obţinut-o pe fiica lui Drupada. Numai din noroc puterea noastră a crescut, şi numai din noroc Purochana a pierit. O, tu, de mare splendoare, numai din noroc marea mea durere a fost ucisă!”

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Vidura, la porunca lui Dhritarashtra, s-a îndreptat, O, Bharata, spre Yajnasena şi Pandavi. Şi s-a îndreptat acolo, ducând cu el numeroase bijuterii şi diverse bogăţii pentru Draupadi, Pandavi şi Yajnasena. Ajuns la reşedinţa lui Drupada, Vidura, familiarizat cu toate regulile moralităţii şi profund în toate ştiinţele, l-a abordat în mod corespunzător pe monarh şi l-a aşteptat. Drupada l-a primit pe Vidura în mod corespunzător şi amândoi s-au interesat de starea de bine a celuilalt. Vidura i-a văzut apoi acolo pe Pandava şi Vasudeva. De îndată ce i-a văzut, i-a îmbrăţişat cu afecţiune şi s-a interesat de starea lor de bine. Pandavii, împreună cu Vasudeva, l-au venerat pe Vidura, cu inteligenţa sa nemăsurată. Dar Vidura, O, rege, în numele lui Dhritarashtra, i-a întrebat în repetate rânduri, cu mare afecţiune, despre starea lor de bine. Apoi le-a dat, O, monarh, Pandavilor, Kunti şi Draupadi, precum şi lui Drupada şi fiilor lui Drupada, pietrele preţioase şi diversele bogăţii pe care Kauravas le trimisese prin intermediul

său. Posedat de o inteligență nemăsurată, modestul Vidura s-a adresat apoi, în prezența Pandavilor și a lui Keshava, binecuvântatului Drupada, astfel:

„Cu miniștrii și fiii tăi, O, monarhule, ascultă ce-ți spun. Regele Dhritarashtra, împreună cu miniștrii, fiii și prietenii săi, cu inima plină de bucurie, O, rege, te-a întrebat în repetate rânduri despre starea ta de sănătate. Și, O, monarhule, el a fost foarte mulțumit de această alianță cu tine. La fel, O, rege, Bhishma, cel de mare înțelepciune, fiul lui Santanu, împreună cu toți Kurușii, te-au întrebat despre starea ta de bine în toate privințele. Drona, de asemenea, cel de mare înțelepciune, fiul lui Bharadwaja și prietenul tău drag, îmbrățișându-te mental, te-a întrebat despre fericirea ta. Și, O, rege al Panchalas, Dhritarashtra și toți cei din familia Kuru, ca urmare a acestei alianțe cu tine, se consideră extrem de binecuvântați. O, Yajnasena, stabilirea acestei alianțe cu tine i-a făcut mai fericiți decât dacă ar fi dobândit un nou regat. Știind toate acestea, O, monarhule, permite-le celor din familia Pandava să-și revadă regatul ancestral. Kurușii sunt extrem de dornici să-i vadă pe fiii lui Pandu. Acești tauri printre oameni au fost mult timp absenți (din regatul lor). Ei, precum și Pritha, trebuie să fie foarte dornici să-și vadă orașul. Și toate doamnele Kuru, cetățenii și supușii noștri așteaptă cu nerăbdare să-l vadă pe Krishna, prințul Panchala. De aceea, O, monarhule, părerea mea este că ar trebui să le permiți fără întârziere Pandavilor să se ducă acolo cu soția lor. Și după ce iluștrii Pandavi, O, rege, vor primi permisiunea ta de a se duce acolo, voi trimite informații lui Dhritarashtra prin mesageri rapizi. Atunci, O, rege, Pandavii vor porni la drum împreună cu Kunti și Krishna."

## SECȚIUNEA CCIX

(Viduragamana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Auzind aceste cuvinte ale lui Vidura, Drupada a spus: „Este chiar așa cum ai spus tu, O, Vidura, înțeleptule. Venerabile, și eu am fost extrem de fericit ca urmare a acestei alianțe. Este foarte potrivit ca acești prinți iluștri să se întoarcă în regatul strămoșesc. Dar nu este potrivit ca eu să spun acest lucru. Dacă fiul curajos al lui Kunti, Yudhishthira, dacă Bhima și Arjuna, dacă acești tauri printre oameni, adică gemenii, doresc să plece și dacă Rama (Valadeva) și Krishna, amândoi cunoscători ai tuturor regulilor moralității, sunt de aceeași părere, atunci să plece Pandava acolo. Căci acești tigri printre oameni (Rama și Krishna) sunt mereu angajați în a face ceea ce este plăcut și benefic pentru fiii lui Pandu."

**Auzind aceasta, Yudhishthira a spus**: „Acum, O, monarhule, noi și toți frații noștri mai mici depindem de tine. Vom face cu bucurie ceea ce vei porunci."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Vasudeva a spus: „Eu sunt de părere că Pandava ar trebui să plece. Dar ar trebui să respectăm cu toții părerea regelui Drupada, care este familiarizat cu toate regulile moralității."

**Drupada a spus atunci**: „Sunt întru totul de acord cu ceea ce gândește acest om remarcabil, având în vedere circumstanțele. Pentru că iluștrii fii ai lui Pandu sunt acum pentru mine ceea ce sunt, fără îndoială, pentru Vasudeva. Nici chiar Yudhishthira, fiul lui Kunti, nu caută binele Pandavilor cu atâta ardoare ca Kesava, acel tigru printre oameni."

**Vaisampayana a continuat**: La porunca ilustrului Drupada, Pandavii, O, rege, împreună cu Krishna și Vidura, luând cu ei pe Krishna, fiica lui Drupada, și pe renumita Kunti, au pornit spre orașul numit după elefant, oprindu-se în diverse locuri de-a lungul drumului pentru a se distra și a se bucura. Regele Dhritarashtra, auzind că acei eroi se apropiau de capitală, i-a trimis pe Kauravas să-i întâmpine. Cei care au fost trimiși, O, Bharata, erau Vikarna, cel cu arcul mare, Chitrasena, Drona,

cel mai de seamă dintre războinici, şi Kripa, din neamul lui Gautama. Înconjuraţi de aceştia, acei eroi puternici, cu splendoarea lor sporită de mulţimea aceea, au intrat încet în oraşul Hastinapura. Întregul oraş a devenit radiant, parcă, cu mulţimea veselă de spectatori animaţi de curiozitate. Aceşti tigri printre oameni au bucurat inimile tuturor celor care i-au văzut. Iar Pandavii, dragi inimilor oamenilor, au auzit, pe măsură ce înaintau, diverse exclamaţii ale cetăţenilor, dornici să se supună dorinţelor acelor prinţi, rostite cu voce tare. Unii au exclamat: „Iată că se întoarce acel tigru printre oameni, familiarizat cu toate regulile moralităţii şi care ne protejează mereu ca şi cum am fi rudele lui cele mai apropiate". Iar în altă parte se spunea: „Se pare că regele Pandu, iubitul poporului său, se întoarce astăzi din pădure, fără îndoială pentru a face ceea ce ne este pe plac". Şi au fost unii care au spus: „Ce bine nu ni se face astăzi, când eroicii fii ai lui Kunti se întorc în oraşul nostru? Dacă am făcut vreodată acte de caritate, dacă am turnat vreodată libaţii de unt clarificat pe foc, dacă avem vreun merit ascetic, să rămână Pandava în oraşul nostru o sută de ani, în virtutea tuturor acestor fapte".

În cele din urmă, Pandavii, ajungând la locul respectiv, s-au închinat la picioarele lui Dhritarashtra, precum şi la cele ale ilustrului Bhishma. De asemenea, s-au închinat la picioarele tuturor celor care meritau această onoare. Şi au întrebat de starea de bine a fiecărui cetăţean (prezent acolo). În cele din urmă, la porunca lui Dhritarashtra, au intrat în camerele care le fuseseră alocate.

După ce s-au odihnit acolo pentru o vreme, au fost chemaţi (la curte) de către regele Dhritarashtra şi Bhishma, fiul lui Santanu. Când au venit, regele Dhritarashtra s-a adresat lui Yudhishthira, spunând: „Ascultă, O, fiu al lui Kunti, împreună cu fraţii tăi, ceea ce am de spus. Mergeţi la Khandavaprastha, pentru ca să nu mai apară niciodată neînţelegeri (între voi şi verii voştri). Dacă vă stabiliţi acolo, nimeni nu vă va putea face rău. Protejaţi de Partha (Arjuna), precum zeii de fulger, locuiţi la Khandavaprastha, luând jumătate din regat."

**Vaisampayana a continuat**: De acord cu ceea ce a spus Dhritarashtra, acei oameni puternici care îl venerau pe rege au plecat din Hastinapura. Mulţumiţi cu jumătate din regat, s-au mutat în Khandavaprastha, care se afla într-un deşert neexploatat. Apoi, acei eroi de o splendoare nemuritoare, adică Pandavii, cu Krishna în frunte, au ajuns acolo, au înfrumuseţat locul şi l-au transformat într-un al doilea rai. Şi acei puternici războinici, alegând cu ajutorul lui Dwaipayana o regiune sacră şi de bun augur, au îndeplinit anumite ceremonii propiatorii şi au măsurat o bucată de pământ pentru oraşul lor. Apoi, înconjurat de un şanţ lat cât marea şi de ziduri înalte până la cer şi albe ca norii pufoşi sau razele lunii, acel oraş de seamă arăta strălucitor ca Bhogavati (capitala regatului subteran) împodobit cu Nagas. Era împodobit cu palate somptuoase şi numeroase porţi, fiecare prevăzută cu două panouri care semănau cu aripile întinse ale lui Garuda. Era protejat de porţi care arătau ca norii şi erau înalte ca munţii Mandara. Fiind bine echipat cu numeroase arme de atac, proiectilele inamicilor nu puteau să le afecteze în niciun fel. Erau aproape acoperite cu săgeţi şi alte proiectile, ca nişte şerpi cu două limbi. Turnurile de-a lungul zidurilor erau pline de oameni înarmaţi în curs de instruire; iar zidurile erau aliniate cu numeroşi războinici pe toată lungimea lor. Şi erau mii de cârlige ascuţite şi *Sataghnis* (maşini care ucideau o sută de războinici) şi numeroase alte maşini pe creneluri. Pe ele erau plantate şi roţi mari de fier. Şi cu toate acestea era împodobit cel mai important dintre oraşe. Străzile erau toate largi şi amenajate excelent; şi nu exista niciun pericol de accident. Şi împodobit cu nenumărate conace, oraşul a devenit asemenea Amaravati şi a ajuns să fie numit Indraprastha (asemănător oraşului lui Indra). Într-o parte încântătoare şi de bun augur a oraşului se înălţa palatul Pandavilor, plin de tot felul de bogăţii şi asemănător cu conacul trezorierului celest (Kuvera) însuşi. Şi arăta ca o masă de nori încărcaţi de fulgere.

Când oraşul a fost construit, au venit, O, rege, numeroşi brahmani bine familiarizaţi cu toate *Vedele* şi cunoscători ai tuturor limbilor, dorind să se stabilească acolo. Şi au venit în acel oraş şi numeroşi negustori din toate direcţiile, în speranţa de a câştiga avere. Au venit şi numeroase persoane pricepute în toate artele, dorind să se stabilească acolo. Şi în jurul oraşului erau amenajate

multe grădini încântătoare, împodobite cu numeroși copaci care rodeau fructe și înfloreau. Erau *Amras* (copaci de mango) și *Amaratakas*, și *Kadamvas* și *Asokas*, și *Champakas;* și *Punnagas* și *Nagas* și *Lakuchas* și *Panasas*; și *Salas* și *Talas* (palmieri) și *Tamalas* și *Vakulas*, și *Ketakas* cu încărcăturile lor parfumate; frumoși, înfloriți și măreți *Amalakas* cu ramuri aplecate sub greutatea fructelor și *Lodhras* și *Ankolas* înfloriți; și *Jamvus* (mure) și *Patalas* și *Kunjakas* și *Atimuktas*, și *Karaviras* și *Parijatas* și numeroase alte soiuri de copaci, mereu împodobiți cu flori și fructe și plini de viață, cu păsări de diferite specii. Iar acele păduri verzi răsunau mereu de sunetele păunilor înnebuniți și ale *kokilelor* (mierlelor). Și erau diverse case de plăceri, strălucitoare ca oglinzile, și numeroase foișoare acoperite de plante cățărătoare, și dealuri artificiale fermecătoare, și multe lacuri pline până la refuz cu apă cristalină, și rezervoare încântătoare, parfumate cu lotuși și crini și împodobite cu lebede, rațe și *chakravaka* (rațe brahmane). Și erau multe bazine delicioase acoperite cu plante acvatice fine. Și erau, de asemenea, diverse iazuri de o mare frumusețe și dimensiuni mari. Și, O, rege, bucuria Pandavilor creștea de la o zi la alta, ca urmare a șederii lor în acel mare regat populat de oameni pioși.

Astfel, ca urmare a comportamentului virtuos al lui Bhishma și al regelui Dhritarashtra față de ei, Pandavii s-au stabilit în Khandavaprastha. Împodobită cu acești cinci războinici puternici, fiecare egal cu Indra însuși, acea cetate de seamă arăta ca Bhogavati (capitala împărăției inferioare) împodobită cu Nagas. Și, O, monarhule, după ce i-a stabilit pe Pandavi acolo, eroicul Krishna, obținând permisiunea lor, s-a întors cu Rama la Dwaravati.

# SECȚIUNEA CCX

## (**Rajya-labha Parva**)

**Janamejaya a spus**: „O, tu, cel care deții bogăția ascetică, ce au făcut acei oameni cu suflet înalt, strămoșii mei, ilustrii Pandavi, după ce au obținut regatul Indraprastha? Cum i-a ascultat soția lor, Draupadi? Cum se face că nu au apărut disensiuni între acești iluștri conducători ai oamenilor, toți atașați de o singură soție, și anume Krishna? O, tu, cel cu bogăția ascetismului, doresc să aud totul în detaliu despre comportamentul reciproc al acestor conducători ai oamenilor după unirea lor cu Krishna.”

**Vaisampayana a spus**: «Pandavii, acei distrugători ai dușmanilor, după ce au obținut regatul, la porunca lui Dhritarashtra, și-au petrecut zilele în bucurie și fericire la Khandavaprastha, împreună cu Krishna. Iar Yudhishthira, înzestrat cu o mare energie și mereu fidel adevărului, după ce a obținut suveranitatea, a condus țara cu virtuozitate, ajutat de frații săi. Iar fiii lui Pandu, înzestrați cu mare înțelepciune și devotați adevărului și virtuții, după ce și-au învins toți dușmanii, au continuat să trăiască acolo în mare fericire. Iar acești tauri printre oameni, așezați pe scaune regale de mare valoare, își îndeplineau toate îndatoririle guvernării. Și într-o zi, în timp ce toți acești eroi iluștri stăteau așezați, a venit la ei Rishi Narada cel celest, în timpul călătoriilor sale. Văzându-l pe Rishi, Yudhishthira i-a oferit propriul său scaun frumos. Și după ce Rishi cel celest s-a așezat, înțeleptul Yudhishthira i-a oferit cu mâinile sale *Arghya*. Și regele l-a informat pe Rishi despre starea regatului său. Rishi a acceptat venerarea, a fost foarte mulțumit și, lăudându-l cu binecuvântări, i-a poruncit regelui să ia loc. La porunca lui Rishi, regele a luat loc. Atunci regele i-a trimis veste lui Krishna (în apartamentele interioare) despre sosirea ilustrului. Auzind de sosirea lui Rishi, Draupadi, purificându-se corespunzător, a venit cu o atitudine respectuoasă acolo unde se afla Narada împreună cu Pandavii. Virtuoasa prințesă din Panchala, venerând picioarele celestului Rishi, stătea cu mâinile împreunate în fața lui, acoperită corespunzător. Ilustrul Narada, pronunțând diverse binecuvântări asupra ei, i-a poruncit prințesei să se retragă. După ce Krishna s-a retras, ilustrul Rishi, adresându-se în particular tuturor Pandavilor, cu Yudhishthira în frunte, a spus: „Renumita prințesă din Panchala este soția voastră a tuturor. Stabiliți o regulă între voi, astfel încât să nu apară dezbinare între voi. În vremurile de demult, erau celebrați în cele trei lumi doi frați

numiți Sunda și Upasunda, care trăiau împreună și nu puteau fi uciși de nimeni, decât dacă unul îl ucidea pe celălalt. Ei stăpâneau același regat, locuiau în aceeași casă, dormeau în același pat, stăteau pe același scaun și mâncau din același vas. Și totuși, s-au ucis unul pe altul din cauza lui Tilottama. De aceea, O, Yudhishthira, păstrați-vă prietenia unul față de celălalt și faceți ceea ce nu poate produce dezbinare între voi”».

**Auzind aceasta, Yudhishthira întrebă**: „O, mare *Muni*, ai cui fii erau Asura numiți Sunda și Upasunda? De unde a apărut acea neînțelegere între ei și de ce s-au ucis unul pe altul? A cui fiică era această Tilottama, pentru a cărei iubire frații înnebuniți s-au ucis unul pe altul? Era ea o *Apsara* (nimfă a apei) sau fiica vreunui zeu? O, tu, a cărui bogăție este ascetismul, dorim, O, Brahmana, să auzim în detaliu tot ce s-a întâmplat. Într-adevăr, curiozitatea noastră a devenit mare.”

## SECȚIUNEA CCXI

(Rajya-labha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Auzind aceste cuvinte ale lui Yudhishthira, Narada a răspuns: „O, fiu al lui Pritha, ascultă-mă împreună cu frații tăi, pe măsură ce recit această poveste veche, O, Yudhishthira, exact așa cum s-au petrecut lucrurile. În vremurile străvechi, un puternic *Daitya* numit Nikumbha, înzestrat cu mare energie și forță, s-a născut în neamul marelui Asura, Hiranyakasipu. Acestui Nikumbha i s-au născut doi fii numiți Sunda și Upasunda. Amândoi erau *Asura* puternici, înzestrați cu mare energie și vitejie teribilă. Frații erau amândoi feroce și aveau inimi răutăcioase. Și acei *Daily* aveau aceeași hotărâre și erau mereu angajați în îndeplinirea aceloraşi sarcini și scopuri. Împărtășeau mereu fericirea și necazurile unul altuia. Fiecare vorbea și făcea ceea ce era pe placul celuilalt, frații nu erau niciodată despărțiți și nu mergeau nicăieri decât împreună. Având exact aceeași dispoziție și aceleași obiceiuri, păreau a fi un singur individ împărțit în două părți. Înzestrați cu o mare energie și având mereu aceeași hotărâre în tot ceea ce întreprindeau, frații au crescut treptat. Având mereu același scop, dorind să subjuge cele trei lumi, frații, după inițierea cuvenită, s-au dus în munții Vindhya. Și aspre au fost penitențele ascetice pe care le-au îndeplinit acolo. Epuizați de foame și sete, cu părul încâlcit și îmbrăcați în scoarță de copac, au dobândit în cele din urmă suficiente merite ascetice. Murdărindu-se cu noroi de la cap până în picioare, trăind doar cu aer, stând în vârful picioarelor, aruncau bucăți din carnea propriilor corpuri în foc. Cu brațele ridicate și privirea fixă, au respectat jurămintele lor o lungă perioadă de timp. Și în timpul penitențelor lor ascetice, acolo s-a petrecut un incident minunat. Pentru că munții Vindhya, încălziți timp de mulți ani de puterea austerității lor ascetice, au început să emită vapori din fiecare parte a corpului lor. Văzând severitatea austerității lor, zeii au devenit îngrijorați. Zeii au început să le pună numeroase obstacole pentru a le împiedica progresul în ascetism. Zeii i-au ispitit în repetate rânduri pe frați cu toate bunurile prețioase și cu cele mai frumoase fete. Frații nu și-au încălcat jurămintele. Atunci zeii și-au manifestat încă o dată puterile de iluzie în fața iluștrilor frați. Căci părea că surorile, mamele, soțiile și alte rude ale lor, cu părul, podoabele și veșmintele în dezordine, alergau spre ei îngrozite, urmărite și lovite de un Rakshasa cu o lance în mână. Și părea că femeile implorau ajutorul fraților strigând: „*O, salvați-ne!*” Dar toate acestea au fost în zadar, căci, ferm hotărâți, frații nu și-au încălcat jurămintele. Și când s-a constatat că toate acestea nu au produs nici cea mai mică impresie asupra niciunuia dintre cei doi, atât femeile, cât și Rakshasa au dispărut din vedere. În cele din urmă, însuși Strămoșul, Domnul Suprem care caută mereu binele tuturor, a venit la acești mari *Asura* și le-a cerut să solicite binecuvântarea pe care o doreau. Atunci frații Sunda și Upasunda, amândoi de mare vitejie, văzându-l pe Strămoș, s-au ridicat de pe scaune și au așteptat cu palmele împreunate. **Și cei doi frați i-au spus lui Dumnezeu**: „O, strămoșule, dacă ai fost mulțumit de austeritățile noastre ascetice și ești, O, stăpâne, binevoitor față de noi, atunci dă-ne cunoașterea tuturor armelor și a tuturor puterilor iluziei. Dă-ne putere mare și fă-ne capabili să luăm orice formă dorim. Și, în sfârșit, fă-ne și nemuritori”. Auzind aceste cuvinte ale lor, Brahman a spus: „Cu excepția nemuririi pe care o cereți, vi se va da tot ce doriți. Cereți o formă de moarte prin care

să fiți în continuare egali cu nemuritorii. Și întrucât ați îndurat aceste aspre austerități ascetice doar din dorința de suveranitate, nu vă pot conferi binecuvântarea nemuririi. Ați îndeplinit penitențele ascetice chiar și pentru subjugarea celor trei lumi. Din această cauză, O, puternici *Daityas*, nu vă pot acorda ceea ce doriți."

**Narada a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale lui Brahman, Sunda și Upasunda au spus: „O, străMoșule, să nu ne mai temem atunci de niciun lucru creat, mobil sau imobil, din cele trei lumi, cu excepția unul de celălalt!" **StrăMoșul a spus atunci**: „Vă acord ceea ce ați cerut, chiar și această dorință a voastră". Și, acordându-le această binecuvântare, StrăMoșul i-a făcut să renunțe la ascetismul lor și s-a întors în propria sa regiune. Apoi, frații, acei puternici *Daityas*, după ce au primit acele câteva binecuvântări, au devenit incapabili de a fi uciși de nimeni în univers. Apoi s-au întors în propria lor locuință. Toți prietenii și rudele lor, văzând acei *Daityas* de mare inteligență, încununați de succes în ceea ce privește binecuvântările pe care le obținuseră, au devenit extrem de bucuroși. Sunda și Upasunda și-au tăiat atunci părul încâlcit și au purtat coroane pe cap. Îmbrăcați în haine și podoabe scumpe, arătau extrem de frumoși. Au făcut ca luna să răsară peste orașul lor în fiecare noapte, chiar și în afara sezonului. Prietenii și rudele s-au abandonat bucuriei și veseliei, cu inima fericită. *Mâncați, hrăniți, dați, veseliți-vă, cântați, beți* - acestea erau sunetele auzite în fiecare zi în fiecare casă. Și ici și colo se auzeau zgomote puternice de veselie amestecate cu aplauze care umpleau întregul oraș al *Daityas*, care, fiind capabili să ia orice formă după bunul plac, se angajau în tot felul de distracții și sporturi și abia observau trecerea timpului, considerând chiar un an întreg ca o singură zi.

## SECȚIUNEA CCXII

(Rajya-labha Parva continuă)

**Narada a continuat**: Imediat ce festivitățile s-au încheiat, frații Sunda și Upasunda, doritori de suveranitatea celor trei lumi, s-au sfătuit și au poruncit ca forțele lor să fie organizate. Obținând acordul prietenilor și rudelor lor, al bătrânilor din neamul Daitya și al miniștrilor lor de stat, și îndeplinind ritualurile preliminare de plecare, au pornit în noaptea în care constelația Magha era în ascendent. Frații au pornit cu o mare forță Daitya îmbrăcată în zale și înarmată cu buzdugane, topoare, sulițe și bâte. Eroii Daitya au pornit în expediția lor cu inima plină de bucurie, iar *charanii* (barzii) cântau panegirice de bun augur, care indicau triumfurile lor viitoare. Furioși în război, frații Daitya, capabili să meargă oriunde doreau, s-au înălțat la cer și s-au dus în regiunea celor cerești. Cei cerești, știind că vin și cunoscând binecuvântările acordate lor de către Zeul Suprem, au părăsit cerul și au căutat refugiu în regiunea Brahman. Înzestrați cu o vitejie feroce, eroii Daitya au subjugat în curând regiunea Indra și, învingând diversele triburi de *Yakshas* și *Rakshasas* și toate creaturile care cutreierau cerurile, au plecat. Acești puternici războinici au subjugat apoi pe Nagas din regiunea inferioară, apoi pe locuitorii oceanului și apoi pe toate triburile de Mlechchhas. Dorind să subjuge întreaga lume, acești eroi cu putere irezistibilă, chemându-și soldații, au dat următoarele ordine crude: „Brahmanii și înțelepții regali (de pe pământ), cu libațiile și alte ofrande alimentare aduse la marile sacrificii, sporesc energia și puterea zeilor, precum și prosperitatea lor. Angajați în astfel de acte, ei sunt dușmanii *Asurilor.* Prin urmare, noi toți, adunându-ne împreună, ar trebui să-i măcelărim complet de pe fața pământului!" Dând astfel ordin soldaților lor pe țărmul estic al marelui ocean și luând o hotărâre atât de crudă, frații *Asura* au pornit în toate direcțiile. Și pe cei care aduceau sacrificii și pe brahmanii care asistau la aceste sacrificii, frații puternici i-au ucis instantaneu. Și, măcelărindu-i cu violență, au plecat spre alte locuri. În timp ce soldații lor aruncau în apă focurile sacrificiale care se aflau în azilurile *Munis* cu suflete sub control complet, blestemele rostite de iluștrii Rishis în furie, zădărnicite de binecuvântările acordate (de Brahman), nu i-au afectat pe frații Asura. Când brahmanii au văzut că blestemele lor nu produceau nici cel mai mic efect, ca săgețile trase în pietre, au fugit în toate direcțiile, abandonându-și ritualurile și jurămintele. Chiar și acei Rishi de pe pământ care erau încununați cu succesul ascetic, care își controlau complet

pasiunile şi erau cu totul absorbiţi de meditaţia asupra Zeităţii, din teamă faţă de fraţii Asura, au fugit ca şerpii la apropierea fiului lui Vinata (Garuda, mâncătorul de şerpi). Azilele sacre au fost toate călcate în picioare şi distruse. Vasele şi recipientele sacrificiale au fost sparte, iar conţinutul lor (sacru) a fost împrăştiat pe pământ. Întregul univers a devenit gol, ca şi cum toate creaturile sale ar fi fost nimicite în timpul sezonului de dizolvare generală. Şi, O, rege, după ce Rishii au dispărut cu toţii şi s-au făcut invizibili, cei doi mari Asura, hotărâţi să-i distrugă, au început să ia diverse forme. Luând forma unor elefanţi înnebuniţi, cu tâmplele sfâşiate de excesul de suc, cei doi Asura, căutându-i pe Rishii care se adăpostiseră în peşteri, i-au trimis în regiunea lui Yama. Uneori transformându-se în lei, alteori în tigri şi dispărând în clipa următoare, prin aceste şi alte metode, cuplul crud, văzându-i pe Rishi, i-a ucis instantaneu. Sacrificiile şi studiile au încetat, iar regii şi brahmanii au fost exterminaţi. Pământul a devenit complet lipsit de sacrificii şi festivaluri. Iar oamenii îngroziţi au scos strigăte de „Oh” şi „Vai”, iar toate tranzacţiile comerciale au încetat. Toate riturile religioase au încetat, iar pământul a devenit lipsit de ceremonii sacre şi căsătorii. Agricultura a fost neglijată, iar vitele nu mai erau îngrijite. Oraşele şi azilurile au devenit pustii. Şi presărată cu oase şi schelete, pământul a căpătat un aspect înfricoşător. Toate ceremoniile în cinstea Pitrilor au fost suspendate, iar sunetul sacru al lui Vashat şi întregul cerc de rituri de bun augur au încetat. Pământul a devenit înfricoşător de privit. Soarele şi Luna, Planetele şi Stelele, Constelaţiile şi ceilalţi locuitori ai firmamentului, martori ai acestor fapte ale lui Sunda şi Upasunda, s-au întristat profund. Subjugând toate punctele cerului prin astfel de fapte crude, fraţii Asura şi-au stabilit reşedinţa în Kurukshetra, fără niciun rival.

## SECŢIUNEA CCXIII

(Rajya-labha Parva continuă)

**Narada continuă**: Atunci, Rishii cereşti, Siddhii şi Rishii cu suflet înalt, care posedau atributele liniştii şi stăpânirii de sine, văzând acel act de măcel universal, au fost cuprinşi de o mare durere. Cu pasiunile, simţurile şi sufletele sub control complet, s-au dus apoi la lăcaşul Strămoşului, mişcaţi de compasiune pentru univers. Ajunşi acolo, l-au văzut pe Strămoşul aşezat înconjurat de zei, Siddha şi Brahmarshi. Erau prezenţi Zeul zeilor, Mahadeva, şi Agni, însoţiţi de Vayu, Soma, Surya şi Sakra, precum şi Rishi dedicaţi contemplării lui Brahma, Vaikhanasas, Valakhilyas, Vanaprasthas, Marichipas, Ajas, Avimudas şi alţi asceţi de mare energie. Toţi acei Rishi stăteau alături de Strămoşul, când cereştii şi alţi Rishi, apropiindu-se de Brahman cu inimi îndurerate, i-au prezentat toate faptele lui Sunda şi Upasunda. Şi i-au povestit Strămoşului în detaliu tot ce făcuseră fraţii Asura, cum o făcuseră şi în ce ordine. Apoi, toţi cereştii şi marii Rishi au insistat asupra acestei chestiuni în faţa Strămoşului. Strămoşul, auzind tot ce au spus, a reflectat pentru o clipă şi s-a hotărât în mintea sa ce ar trebui să facă. Hotărând să pună la cale distrugerea fraţilor Asura, l-a chemat pe Viswakarman (arhitectul celest). Văzându-l pe Viswakarman în faţa sa, Strămoşul, posedat de merite ascetice supreme, i-a poruncit, spunând: „Creează o fecioară capabilă să captiveze toate inimile”. Închinându-se în faţa Strămoşului şi primind porunca acestuia cu reverenţă, marele artizan al universului a creat cu mare atenţie o fecioară celestă. Viswakrit a adunat mai întâi toate trăsăturile frumoase pe corpul fecioarei pe care a creat-o. Într-adevăr, fecioara celestă pe care a creat-o era aproape o masă de pietre preţioase. Şi creată cu mare grijă de Viswakarman, fecioara a devenit, prin frumuseţea ei, de neegalat printre femeile celor trei lumi. Nu exista nici măcar o mică parte a corpului ei care, prin bogăţia frumuseţii sale, să nu poată atrage privirile celor care o contemplau. Şi asemenea întruchipării lui Sri însăşi, acea fecioară de o frumuseţe extraordinară a captivat ochii şi inimile tuturor creaturilor. Şi pentru că fusese creată cu porţiuni din fiecare piatră preţioasă luate în cantităţi minime, Strămoşul i-a dat numele de *Tilottama*. Şi de îndată ce a adus-o la viaţă, fecioara s-a închinat lui Brahman şi, cu palmele împreunate, a spus: „Stăpâne al tuturor lucrurilor create, ce sarcină trebuie să îndeplinesc şi pentru ce am fost creată?” Strămoşul a răspuns: „Du-te, O, Tilottama, la Asura, Sunda şi Upasunda. O, tu, cea amabilă, ispiteşte-i cu

frumusețea ta captivantă. Și, O, fecioară, poartă-te acolo în așa fel încât frații Asura, ca urmare a bogăției frumuseții tale, să se certe între ei de îndată ce își vor arunca privirea asupra ta."

**Narada a continuat**: Înclinându-se în fața Strămoșului și spunând: *„Așa să fie !"* — domnișoara a înconjurat conclavul celest. Ilustrul Brahman stătea atunci cu fața îndreptată spre răsărit, iar Mahadeva cu fața îndreptată tot spre est, și toți celeștii cu fețele îndreptate spre nord, iar Rishii cu fețele îndreptate în toate direcțiile. În timp ce Tilottama înconjura conclavul celeștilor, Indra și ilustrul Sthanu (Mahadeva) erau singurii care reușeau să-și păstreze liniștea sufletească. Dar, extrem de doritor cum era Mahadeva (să o vadă pe Tilottama) când domnișoara (în timpul înaintării sale în jurul conclavului celest) se afla lângă el, o altă față ca un lotus înflorit a apărut pe partea sudică a corpului său. Și când ea se afla în spatele lui, o altă față a apărut în vest. Și când domnișoara se afla în partea de nord a marelui zeu, o a patra față a apărut în partea de nord a corpului său. Mahadeva (care era dornic să o vadă pe domnișoară) a ajuns să aibă o mie de ochi, fiecare mare și ușor roșiatic, în față, în spate și pe flancuri. Și astfel, marele zeu Sthanu a ajuns să aibă patru fețe, iar ucigașul lui Vala, o mie de ochi. În ceea ce privește mulțimea de ființe celeste și Rishi, ei și-au întors fețele în toate direcțiile în timp ce Tilottama se plimba în jurul lor. Cu excepția divinului Strămoș însuși, privirile acelor personaje ilustre, chiar ale tuturor, s-au îndreptat asupra corpului lui Tilottama. Și când Tilottama a pornit (spre orașul *Asurilor*) cu bogăția frumuseții sale, toți au considerat că sarcina era deja îndeplinită. După ce Tilottama a plecat, marele zeu, care era Prima Cauză a Universului, i-a concediat pe toți celeștii și pe Rishi.

## SECȚIUNEA CCXIV

(Rajya-labha Parva continuă)

**Narada a continuat**: Între timp, frații *Asura*, după ce au subjugat pământul, nu mai aveau niciun rival. Oboseala efortului dispărând, ei, după ce au adus cele trei lumi sub stăpânirea lor, s-au considerat persoane care nu mai aveau nimic de făcut. După ce au adunat toate comorile zeilor, *Gandharvas*, *Yaks*, *Nagas*, *Rakshasas* și regii pământului, frații au început să-și petreacă zilele în mare fericire. Când au văzut că nu aveau rivali (în cele trei lumi), au renunțat la orice efort și și-au dedicat timpul plăcerii și veseliei, ca și celeștii. Au cunoscut o mare fericire, abandonându-se tuturor plăcerilor, precum femeile, parfumurile, coroanele de flori, bucatele, băuturile și multe alte obiecte plăcute, toate în abundență. În case, păduri și grădini, pe dealuri și în păduri, oriunde le plăcea, își petreceau timpul în plăcere și distracție, ca nemuritorii. Și s-a întâmplat că într-o zi s-au dus, în scopul plăcerii, pe un platou din lanțul muntos Vindhya, perfect plat și pietros, acoperit cu copaci înfloriți. După ce au adus toate obiectele dorite, dintre cele mai plăcute, frații s-au așezat pe un scaun excelent, cu inimile fericite și însoțiți de femei frumoase. Iar acele domnișoare, dornice să-i mulțumească pe frați, au început să danseze însoțite de muzică și au cântat dulce multe cântece în lauda celor doi puternici.

Între timp, Tilottama, îmbrăcată într-o singură bucată de mătase roșie care îi expunea toate farmecele, veni, culegând flori sălbatice pe drum. Ea avansă încet spre locul unde se aflau acei puternici *Asura*. Frații Asura, îmbătați de porțiile mari pe care le consumaseră, au fost cuceriți la vederea acelei fecioare de o frumusețe transcendentă. Părăsind locurile lor, s-au dus repede spre locul unde se afla fecioara. Amândoi fiind sub influența poftei, fiecare a căutat-o pe fecioară pentru sine. Și Sunda a apucat-o pe fecioara cu sprâncene frumoase de mâna dreaptă. Îmbătați de binecuvântările pe care le obținuseră, de puterea fizică, de bogăția și pietrele prețioase pe care le adunaseră din toate părțile și de vinul pe care îl băuseră, înnebuniți de toate acestea și influențați de dorința lor, s-au adresat unul altuia, fiecare strângând arcul în mâna cu furie. *„Ea este soția mea și, prin urmare, superioara ta"*, a spus Sunda. *„Ea este soția mea și, prin urmare, cumnata ta"*, a răspuns Upasunda. Și și-au spus unul altuia: *„Ea este a mea, nu a ta"*. Și în curând au fost cuprinși de furie. Înnebuniți de frumusețea fecioarei, au uitat repede dragostea și afecțiunea pe care o

nutreau unul pentru celălalt. Amândoi, lipsiți de rațiune din cauza pasiunii, au luat atunci măciucile lor feroce. Fiecare repetând: „*Eu am fost primul, eu am fost primul*” (în a-i lua mâna), l-a lovit pe celălalt. Și ferocii Asura, loviți unul de celălalt cu buzduganul, au căzut la pământ, corpurile lor scăldate în sânge, ca doi sori dislocați din firmament. Văzând aceasta, femeile care veniseră acolo și ceilalți Asura prezenți au fugit cu toții tremurând de durere și frică și s-au refugiat în regiunile inferioare. Însuși Strămoșul cu sufletul pur a venit acolo, însoțit de cești și de marii Rishi. Iar ilustrul Strămoș a aplaudat-o pe Tilottama și și-a exprimat dorința de a-i acorda o binecuvântare. Zeul Suprem, înainte ca Tilottama să vorbească, dorind să-i acorde o binecuvântare, a spus vesel: „O, frumoasă fecioară, vei rătăci în regiunea Adityas. Splendoarea ta va fi atât de mare încât nimeni nu va putea să te privească pentru mult timp!” Strămoșul tuturor creaturilor, acordându-i această binecuvântare, stabilind cele trei lumi în Indra ca înainte, s-a întors în propria sa regiune.”

**Narada a continuat**: „Astfel, Asurașii, mereu uniți și inspirați de același scop, s-au ucis între ei în furie pentru Tilottama. De aceea, din afecțiune, vă spun vouă, cei mai de seamă din neamul lui Bharata, că dacă doriți să faceți ceva care să-mi fie pe plac, faceți astfel încât să nu vă certați între voi pentru Draupadi.”

**Vaisampayana a continuat**: Iluștrii Pandavi, astfel abordați de marele Rishi Narada, consultându-se între ei, au stabilit o regulă între ei în prezența celestului Rishi însuși, înzestrat cu o energie nemăsurată. Și regula pe care au stabilit-o era că, atunci când unul dintre ei stătea cu Draupadi, oricare dintre ceilalți patru care îl vedea trebuia să se retragă în pădure pentru doisprezece ani, petrecându-și zilele ca un *Brahmacharin*. După ce virtuoșii Pandava au stabilit această regulă între ei, marele Muni Narada, mulțumit de ei, s-a dus în locul pe care și-l dorea. Astfel, O, Janamejaya, Pandava, îndemnați de Narada, au stabilit o regulă între ei în ceea ce privește soția lor comună. Și din această cauză, O, Bharata, nu a existat niciodată vreo dispută între ei.

## SECȚIUNEA CCXV

**(Arjuna-vanavasa Parva)**

**Vaisampayana a spus**: Pandavii, după ce au stabilit această regulă, au continuat să locuiască acolo. Prin priceperea lor în luptă, au adus mulți regi sub stăpânirea lor. Iar Krishna a devenit ascultătoare față de toți cei cinci fii ai lui Pritha, acei lei printre oameni, cu o energie nemăsurată. La fel ca râul Saraswati împodobit cu elefanți, care se bucură din nou de acel curs de apă, Draupadi se bucura nespus de cei cinci soți eroici ai săi, iar și ei se bucurau de ea. Și, ca urmare a faptului că iluștrii Pandava erau extrem de virtuoși în practicile lor, întreaga rasă a Kurușilor, liberă de păcat și fericită, a crescut în prosperitate.

După ceva timp, O, rege, s-a întâmplat ca niște tâlhari să fure vitele unui brahman, iar în timp ce aceștia transportau prada, brahmanul, orbit de furie, s-a dus la Khandavaprastha și a început să-i mustre pe Pandavi cu accente de jale. **Brahmanul a spus**: „Voi, Pandava, din stăpânirea voastră, vacile mele sunt chiar acum luate cu forța de niște ticăloși josnici și răi! Urmăriți hoții. Vai, untul sacrificial al unui brahman pașnic este luat de ciori! Vai, șacalul mizerabil invadează peștera goală a unui leu! Un rege care ia a șasea parte din produsul pământului fără a-și proteja supușii a fost numit de înțelepți cea mai păcătoasă persoană din întreaga lume. Averea unui brahman este luată de hoți! Virtutea însăși suferă o diminuare! Luați-mă de mână, voi, Pandava, căci sunt cufundat în durere!”

**Vaisampayana a continuat**: Dhananjaya, fiul lui Kunti, a auzit accentele brahmanului care plângea de durere amară. De îndată ce a auzit acele accente, el l-a asigurat cu voce tare pe brahman, spunând: „Nu te teme!” Dar s-a întâmplat ca acea cameră în care iluștrii Pandavi își țineau armele să fie ocupată atunci de Yudhishthira cel drept împreună cu Krishna. Prin urmare, Arjuna era

incapabil să intre acolo sau să meargă singur cu brahmanul, deşi era îndemnat în repetate rânduri (să facă una sau alta) de sunetele plângerii brahmanului. Chemat de brahman, Arjuna reflectă, cu inima îndurerată: „Vai, averea acestui brahman nevinovat este jefuită! Ar trebui să-i şterg lacrimile. El a venit la poarta noastră şi plânge chiar şi acum. Dacă nu îl protejez, regele va fi atins de păcat ca urmare a indiferenţei mele; propria noastră lipsă de religiozitate va fi citată în tot regatul şi vom comite un mare păcat. Dacă, ignorându-l pe rege, intru în cameră, fără îndoială că mă voi comporta necinstit faţă de monarhul fără duşmani. Intrând în cameră, din nou, voi fi pedepsit cu exilul în pădure. Dar trebuie să trec cu vederea totul. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă fac vinovat de păcat ignorându-l pe rege. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă duc în pădure şi să mor acolo. Virtutea este superioară trupului şi dăinuie după ce trupul a pierit!” Dhananjaya, ajungând la această hotărâre, a intrat în cameră şi a vorbit cu Yudhishthira. Ieşind cu arcul, el i-a spus vesel brahmanului: „Porneşte, O, brahmanule, cu grabă, ca acei tâlhari nenorociţi să nu se îndepărteze prea mult de noi. Te voi însoţi şi îţi voi restitui averea care a căzut în mâinile hoţilor”. Apoi Dhananjaya, capabil să-şi folosească ambele braţe cu aceeaşi îndemânare, înarmat cu arcul şi îmbrăcat în zale, călare pe carul său de război împodobit cu un steag, i-a urmărit pe hoţi şi, străpungându-i cu săgeţile sale, i-a obligat să renunţe la pradă. Ajutându-l astfel pe brahman, redându-i vitele şi câştigând un mare renume, eroul s-a întors în capitală. Înclinându-se în faţa tuturor bătrânilor şi felicitat de toată lumea, Partha s-a apropiat în cele din urmă de Yudhishthira şi, adresându-i-se, i-a spus: „Dă-mi voie, O, stăpâne, să respect jurământul pe care l-am făcut. Văzându-te stând cu Draupadi, am încălcat regula stabilită de noi înşine. Prin urmare, voi pleca în pădure, pentru că aceasta este înţelegerea noastră.” Atunci Yudhishthira, auzind brusc aceste cuvinte dureroase, a fost cuprins de durere şi a spus cu voce agitată: „De ce?” Puţin mai târziu, regele Yudhishthira, cuprins de durere, i-a spus fratelui său Dhananjaya, cel cu părul cârlionţat, care nu s-a abătut niciodată de la jurămintele sale, aceste cuvinte: „O, tu, cel fără păcat, dacă sunt o autoritate demnă de respect, ascultă ce-ţi spun. O, eroule, ştiu foarte bine motivul pentru care ai intrat în camera mea şi ai făcut ceea ce consideri a fi un act neplăcut pentru mine. Dar nu am niciun resentiment în sufletul meu. Fratele mai mic poate, fără să greşească, să intre în camera în care fratele mai mare stă cu soţia sa. Numai fratele mai mare încalcă regulile bunului simţ intrând în camera în care fratele mai mic stă cu soţia sa. De aceea, O, tu, cel cu braţe puternice, renunţă la intenţia ta. Fă ce-ţi spun. Virtutea ta nu a suferit nicio diminuare. Nu m-ai ignorat.

**Arjuna, auzind aceasta, a răspuns**: „Am auzit chiar de la tine că nu este permisă tergiversarea în îndeplinirea datoriei. Nu pot să mă abat de la adevăr. Adevărul este arma mea.”

**Vaisampayana a continuat**: „Obţinând permisiunea regelui, Arjuna s-a pregătit pentru o viaţă în pădure şi s-a dus în pădure să trăiască acolo timp de doisprezece ani.”

## SECŢIUNEA CCXVI

(Continuarea Arjuna-vanavasa Parva)

**Vaisampayana a spus**: Când cel care a răspândit renumele neamului Kuru, puternicul Arjuna, a pornit (spre pădure), brahmanii cunoscători ai *Vedelor* au mers în urma ilustrului erou, la o anumită distanţă. Urmărit de brahmanii cunoscători ai *Vedelor* şi ramurilor lor şi dedicaţi contemplării Spiritului Suprem, de persoane pricepute în muzică, de asceţi dedicaţi Zeităţii, de recitatori ai *Puranelor,* de povestitori ai poveştilor sacre, de devotaţi care duceau o viaţă celibatară, de *Vanaprasthas,* de brahmani care recitau cu dulceaţă istorii celeste şi de diverse alte clase de persoane cu discursuri dulci, Arjuna călătorea ca Indra urmat de Maruts. Şi, O, tu, din neamul lui Bharata, acel taur dintre Bharatas a văzut, în timpul călătoriei sale, multe păduri, lacuri, râuri, mări, provincii şi ape încântătoare şi pitoreşti. În cele din urmă, ajungând la izvorul Gangelui, puternicul erou s-a gândit să se stabilească acolo.

Ascultă acum, O, Janamejaya, o faptă minunată pe care a săvârşit-o cel mai de seamă dintre fiii lui Pandu, cu suflet înalt, în timp ce trăia acolo. Când fiul lui Kunti, O, Bharata, şi brahmanii care îl urmau s-au stabilit în acea regiune, aceştia din urmă au săvârşit nenumărate *Agnihotra* (rituri sacrificiale prin aprinderea focului sacru). Şi, O, rege, ca urmare a faptului că acei brahmani învăţaţi, care respectau jurămintele şi nu se abăteau niciodată de la calea cea dreaptă, în fiecare zi, după ce îşi făceau abluţiunile, aprindeau focuri pentru sacrificii pe malurile acelui râu sacru, însoţite de *mantre*, turnau libaţii de unt clarificat în ele şi le venerau cu ofrande de flori, regiunea în care Gange intra în câmpie a devenit extrem de frumoasă. Într-o zi, acel taur dintre Pandavi, în timp ce locuia în acea regiune în mijlocul brahmanilor, a coborât (ca de obicei) în Gange pentru a-şi îndeplini abluţiunile. După ce şi-a terminat abluţiunile şi după ce a oferit ofrande de apă strămoşilor săi decedaţi, era pe punctul de a se ridica din pârâu pentru a îndeplini ritualurile sacrificiale în faţa focului, când eroul cu braţe puternice, O, rege, a fost târât în adâncul apei de Ulupi, fiica regelui Nagas, îndemnată de zeul dorinţei. Şi s-a întâmplat ca fiul lui Pandu să fie dus în frumoasa reşedinţă a lui Kauravya, regele Nagas. Arjuna a văzut acolo un foc sacrificial aprins pentru el. Văzând acel foc, Dhananjaya, fiul lui Kunti, şi-a îndeplinit ritualurile sacrificiale cu devotament. Şi Agni a fost foarte mulţumit de Arjuna pentru curajul cu care eroul a turnat libaţii în forma sa manifestă. După ce şi-a îndeplinit ritualurile în faţa focului, fiul lui Kunti, văzând-o pe fiica regelui Nagas, i s-a adresat zâmbind şi i-a spus: „O, fată frumoasă, ce faptă nechibzuită ai săvârşit. O, timidă! A cui este această frumoasă regiune, cine eşti tu şi a cui fiică eşti?”

Auzind aceste cuvinte ale lui Arjuna, **Ulupi a răspuns**: „Există un Naga pe nume Kauravya, născut din neamul lui Airavata. Eu sunt, O, prinţe, fiica acelui Kauravya, şi numele meu este Ulupi. O, tigru printre oameni, văzându-te coborând în râu pentru a-ţi face abluţiunile, am fost lipsită de raţiune de zeul dorinţei. O, tu, cel fără păcat, eu sunt încă necăsătorită. Afectată de zeul dorinţei din cauza ta, O, tu, din neamul lui Kuru, satisfă-mă astăzi, dăruindu-te mie.”

**Arjuna a răspuns**: „La porunca regelui Yudhishthira, O, tu, cea amabilă, eu îmi îndeplinesc jurământul de *Brahmacharin* timp de doisprezece ani. Nu sunt liber să acţionez cum doresc. Dar, O, păzitoare a apelor, sunt încă dispus să-ţi fac pe plac (dacă pot). Nu am spus niciodată o minciună în viaţa mea. Spune-mi, aşadar, O, fecioară *Naga*, cum pot acţiona astfel încât, în timp ce-ţi fac pe plac, să nu fiu vinovat de nicio minciună sau încălcare a datoriei.”

**Ulupi a răspuns**: „Ştiu, O, fiu al lui Pandu, de ce rătăceşti pe pământ şi de ce ţi s-a poruncit de către superiorul tău să duci o viaţă de *brahmacharin*. Chiar aceasta era înţelegerea la care vă angajaţi cu toţii, şi anume că, dintre voi toţi care o aveţi pe fiica lui Drupada ca soţie comună, cel care, din ignoranţă, va intra în camera în care unul dintre voi va sta cu ea, va duce viaţa unui *brahmacharin* în pădure timp de doisprezece ani. Exilul oricăruia dintre voi este, aşadar, doar pentru binele lui Draupadi. Tu nu faci decât să îţi îndeplineşti datoria care decurge din acel jurământ. Virtutea ta nu poate suferi nicio diminuare (prin acceptarea solicitării mele). Apoi, din nou, O, tu, cu ochii mari, este o datorie să-i ajuţi pe cei aflaţi în suferinţă. Virtutea ta nu suferă nicio diminuare prin ajutorul acordat mie. O, dacă (prin acest act), O, Arjuna, virtutea ta suferă o mică diminuare, vei dobândi un mare merit prin salvarea vieţii mele. Consideră-mă adoratoarea ta, O, Partha! De aceea, predă-te mie! Chiar şi aceasta, O, stăpâne, este părerea înţelepţilor (adică, că cineva ar trebui să accepte o femeie care îl curtează). Dacă nu vei acţiona în acest fel, să ştii că mă voi distruge. O, tu, cel cu braţe puternice, câştigă un mare merit salvându-mi viaţa. Caut adăpostul tău, O, cel mai bun dintre oameni! Tu îi protejezi întotdeauna, O, fiu al lui Kunti, pe cei afectaţi şi pe cei fără stăpân. Caut protecţia ta, plângând de durere. Te curtez, fiind plină de dorinţă. De aceea, fă ceea ce îmi este pe plac. Se cuvine să-mi îndeplineşti dorinţa, predându-te mie.”

**Vaisampayana a spus**: Astfel abordat de fiica regelui Nagas, fiul lui Kunti a făcut tot ceea ce ea dorea, având virtutea ca motiv. Puternicul Arjuna, petrecând noaptea în conacul Naga, s-a trezit odată cu răsăritul soarelui. Însoţit de Ulupi, s-a întors de la palatul Kauravya în regiunea în

care Gange intră în câmpie. Casta Ulupi, luându-şi rămas bun, s-a întors la propria ei locuinţă. Şi, O, Bharata, ea i-a acordat lui Arjuna o binecuvântare care îl făcea invincibil în apă, spunând: „Fiecare creatură amfibie va fi, fără îndoială, învinsă de tine.”

## SECŢIUNEA CCXVII

(Arjuna-vanavasa Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Apoi, fiul celui care mânuia fulgerul a povestit totul brahmanilor (care locuiau acolo cu el) şi a pornit spre vârful Himavat. Ajuns la locul numit Agastyavata, s-a îndreptat apoi spre vârful Vasishtha. De acolo, fiul lui Kunti a continuat spre vârful Bhrigu. Purificându-se cu abluţiuni şi alte rituri acolo, cel mai important dintre Kuru a dăruit brahmanilor multe mii de vaci şi multe case. De acolo, cel mai bun dintre oameni a continuat spre azilul sacru numit Hiranyavindu. Îndeplinindu-şi abluţiunile acolo, cel mai important dintre fiii lui Pandu a văzut multe regiuni sfinte. Coborând de pe acele înălţimi, acel şef al oamenilor, O, Bharata, însoţit de brahmani, a călătorit spre est, dorind să vadă regiunile care se aflau în acea direcţie. Cel mai de seamă dintre descendenţii lui Kuru a văzut multe regiuni cu ape sacre, una după alta. Şi văzând în pădurea Naimisha râul încântător Utpalini (plin de lotuşi) şi Nanda şi Apara Nanda, faimosul Kausiki şi râurile puternice Gaya şi Ganga, şi toate regiunile cu ape sacre, el s-a purificat, O, Bharata, (cu riturile obişnuite) şi a dăruit multe vaci brahmanilor. Arjuna a vizitat toate regiunile cu ape sacre şi toate palatele sfinte care existau în Vanga şi Kalinga. După ce i-a văzut pe toţi şi a îndeplinit ceremoniile cuvenite, el a dăruit multe bogăţii. Apoi, O, Bharata, toţi acei brahmani care îl urmau pe fiul lui Pandu i-au urat rămas bun la poarta regatului Kalinga şi au renunţat să mai meargă cu el mai departe. Curajosul Dhananjaya, fiul lui Kunti, obţinând permisiunea lor, s-a îndreptat spre ocean, însoţit doar de câţiva servitori. Traversând ţara Kalingas, cel puternic a continuat, văzând pe drum diverse ţări şi locuri sacre şi diverse conace şi case încântătoare. Văzând muntele Mahendra împodobit cu asceţii (care locuiau acolo), s-a dus la Manipura, mergând încet de-a lungul ţărmului mării. Văzând toate apele sacre şi alte locuri sfinte din acea provincie, fiul puternic al lui Pandu s-a dus în cele din urmă, O, rege, la virtuosul Chitravahana, conducătorul Manipura. Regele Manipura avea o fiică de o mare frumuseţe, numită Chitrangada. Şi s-a întâmplat ca Arjuna să o vadă în palatul tatălui ei, plimbându-se după plac. Văzând frumoasa fiică a lui Chitravahana, Arjuna a dorit să o posede. Mergând la rege (tatăl ei), i-a spus ce dorea. **El a spus**: „Dă-mi-o pe fiica ta, O, rege! Eu sunt fiul unui ilustru Kshatriya.” Auzind aceasta, regele l-a întrebat: „Al cui fiu eşti?” Arjuna a răspuns: „Eu sunt Dhananjaya, fiul lui Pandu şi Kunti.” Auzind aceasta, regele i-a spus cu voce blândă: „În neamul nostru a existat un rege pe nume Prabhanjana, care nu avea copii. Pentru a avea un copil, el a îndurat asceze severe. Prin asceza sa severă, O, Partha, el l-a mulţumit pe zeul zeilor, Mahadeva, soţul lui Uma, acel Domn suprem care deţine (puternicul arc numit) *Pinaka*. Ilustrul Domn i-a acordat binecuvântarea ca fiecare descendent al neamului său să aibă un singur copil. Ca urmare a acestei binecuvântări, fiecare descendent al acestui neam are un singur copil. Toţi strămoşii mei (unul după altul) au avut fiecare un copil de sex masculin. Eu, însă, am doar o fiică care să-mi perpetueze neamul. Dar, O, taur printre oameni, eu o privesc mereu pe această fiică a mea ca pe un fiu. O, taur al neamului Bharata, am făcut-o în mod corespunzător *Putrika*. Prin urmare, unul dintre fiii pe care îi vei avea cu ea, O, Bharata, va fi cel care va perpetua neamul meu. Acel fiu este zestrea pentru care o pot da pe fiica mea. O, fiu al lui Pandu, dacă o alegi, o poţi lua pe baza acestei înţelegeri. Auzind aceste cuvinte ale regelui, Arjuna le-a acceptat pe toate, spunând: „Aşa să fie.” Luând-o pe fiica lui Chitravahana (ca soţie), fiul lui Kunti a locuit în acel oraş timp de trei ani. Când Chitrangada a născut în sfârşit un fiu, Arjuna a îmbrăţişat-o cu afecţiune pe frumoasa prinţesă. Şi, luându-şi rămas bun de la rege (tatăl ei), a pornit din nou în călătoriile sale.

# SECȚIUNEA CCXVIII

(Continuarea Arjuna-vanavasa Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, acel taur din neamul Bharata s-a dus la apele sacre de pe malurile oceanului sudic, împodobite cu asceții care locuiau acolo. Și acolo se aflau împrăștiate cinci astfel de regiuni, unde locuiau și mulți asceți. Dar acele cinci ape erau evitate de toți. Acele ape sacre se numeau Agastya, Saubhadra și Pauloma, de mare sfințenie, Karandhama, de mare noroc, care aducea roadele sacrificiului unui cal celor care se scăldau acolo, și Bharadwaja, marele spălător de păcate. Cel mai important dintre Kuru, văzând acele cinci ape sacre și găsind că erau nelocuite, și constatând, de asemenea, că erau evitate de asceții virtuoși care locuiau în jur, i-a întrebat pe acei oameni pioși, cu mâinile împreunate, spunând: „De ce, O, asceților, aceste cinci ape sacre sunt evitate de cei care rostesc *Brahma*? Auzindu-l, asceții au răspuns: „În aceste ape trăiesc cinci crocodili mari care îi răpesc pe asceții care se scaldă în ele. Din această cauză, O, fiu al neamului Kuru, aceste ape sunt evitate.”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale asceților, cel mai de seamă dintre oameni, înzestrat cu brațe puternice, deși descurajat de ei, s-a dus să vadă acele ape. Ajuns la apa sacră numită Saubhadra, după un mare Rishi, curajosul distrugător al tuturor dușmanilor s-a aruncat brusc în ea pentru a face o baie. De îndată ce acel tigru printre oameni s-a aruncat în apă, un crocodil mare (care se afla în ea) l-a apucat de picior. Dar Dhananjaya, fiul lui Kunti, cel mai puternic dintre toți oamenii, l-a apucat pe acel crocodil care se zbătea în apă și l-a târât cu forța la mal. Dar, târât de renumitul Arjuna pe uscat, crocodilul s-a transformat într-o frumoasă domnișoară împodobită cu ornamente. O, rege, acea domnișoară fermecătoare, cu înfățișare celestă, părea să strălucească prin frumusețea și tenul ei. Dhananjaya, fiul lui Kunti, văzând acea priveliște ciudată, a întrebat-o pe fecioară cu inima bucuroasă: „Cine ești tu, O, frumoasă? De ce ai fost un vânător al apelor? De ce ai comis un păcat atât de îngrozitor?” **Fecioara a răspuns**: «Eu sunt, O, tu, cel cu brațele puternice, o *Apsara* care se distra în pădurile celeste. Eu sunt, O, tu, cel puternic, pe nume Varga, și mereu dragă trezorierului celest (Kuvera). Am alte patru tovarășe, toate frumoase și capabile să meargă oriunde doresc. Însoțită de ele, mă duceam într-o zi la reședința lui Kuvera. Pe drum, am zărit un brahman cu jurăminte stricte și extrem de frumos, care studia *Vedele* în singurătate. Întreaga pădure (în care stătea) părea acoperită de splendoarea lui ascetică. Părea să fi iluminat întreaga regiune ca soarele însuși. Văzând devotamentul său ascetic de această natură și frumusețea sa minunată, am coborât în acea regiune, pentru a-i perturba meditațiile. Eu, Saurabheyi, Samichi, Vudvuda și Lata ne-am apropiat de acel brahman, O, Bharata, în același timp. Am început să cântăm și să zâmbim și să-l ispitim în alte feluri pe acel brahman. Dar, O, eroule, acel brahman (tânăr) nu și-a îndreptat nici măcar o dată inima spre noi. Cu mintea concentrată pe meditația pură, acel tânăr de mare energie nu și-a lăsat inima să se clatine, O, taur printre Kshatriya, iar privirea pe care ne-a aruncat-o era una de mânie. Și a spus, privindu-ne fix: „Deveniți crocodili și cutreierați apele timp de o sută de ani”»

# SECȚIUNEA CCXIX

(Arjuna-vanavasa Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Varga a continuat: «Atunci, O, cel mai de seamă dintre descendenții lui Bharata, am fost profund îndurerate de acest blestem. Am căutat să-l împăcăm pe acel brahman cu bogăție ascetică care nu s-a abătut de la jurământul său. Adresându-ne lui, am spus: „Pline de sentimentul frumuseții și tinereții noastre și îndemnați de zeul dorinței, am acționat foarte necorespunzător. Se cuvine, O, brahman, să ne ierți! Cu adevărat, O, brahman, a fost moartea pentru noi faptul că am venit aici să te ispitim, pe tine, cu jurămintele tale rigide și bogăția ta ascetică. Cei virtuoși, însă, au spus că femeile nu trebuie ucise niciodată. De aceea, crește în virtute. Se cuvine să

nu ne ucizi astfel. O, tu, care eşti familiarizat cu virtutea, s-a spus că un Brahmana este întotdeauna prietenul tuturor creaturilor. O, tu, cel de mare prosperitate, lasă ca aceste cuvinte ale înţelepţilor să devină realitate. Cei eminenţi îi protejează întotdeauna pe cei care caută protecţie la ei. Noi căutăm protecţia ta. Se cuvine să ne acorzi iertarea”»

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat, acel brahman cu suflet virtuos şi fapte bune, egal în splendoare, O, eroule, cu soarele sau luna, a devenit favorabil faţă de ei. Şi brahmanul a spus: «Cuvintele „*sute*” şi „*sute de mii*” sunt toate indicative pentru eternitate. Cuvântul „sute”, însă, aşa cum îl folosesc eu, trebuie înţeles ca o perioadă limitată şi nu indicativ pentru o perioadă fără sfârşit. Prin urmare, voi, devenind crocodili, veţi prinde şi veţi lua oameni (doar pentru o sută de ani, aşa cum v-am explicat). La sfârşitul acestei perioade, un individ înălţat vă va trage pe toţi din apă pe uscat. Atunci vă veţi relua formele reale. Niciodată nu am spus o minciună, nici măcar în glumă. Prin urmare, tot ce am spus trebuie să se împlinească. Iar acele ape sacre (în care vă atribui locurile voastre), după ce veţi fi eliberaţi de acel individ, vor deveni cunoscute în întreaga lume sub numele de *Nari-tirthas* (sau ape sacre legate de suferinţele şi eliberarea femeilor), şi toate vor deveni sacre şi vor curăţa păcatele în ochii celor virtuoşi şi înţelepţi.»

**Vaisampayana a continuat**: Varga s-a adresat apoi lui Arjuna şi şi-a încheiat discursul, spunând: „Auzind aceste cuvinte ale brahmanului, l-am salutat cu reverenţă şi am înconjurat-o. Părăsind acea regiune, am plecat cu inimile grele, gândindu-ne pe măsură ce înaintam: „Unde ne vom întâlni în curând cu acel om care ne va reda formele noastre (după transformarea noastră)?”. În timp ce ne gândeam la asta, aproape într-o clipă, O, Bharata, l-am zărit chiar pe eminentul Rishi Narada celest. Văzând acel Rishi de energie nemăsurată, inimile noastre s-au umplut de bucurie. Salutându-l cu reverenţă, O Partha, am stat în faţa lui, cu feţele înroşite. El ne-a întrebat care era cauza tristeţii noastre şi i-am povestit totul. Auzind ce se întâmplase, **Rishi a spus**: „În ţinuturile joase care se învecinează cu oceanul sudic, există cinci regiuni cu apă sacră. Ei sunt încântători şi extrem de sfinţi. Mergeţi acolo fără întârziere. Acel tigru printre oameni, Dhananjaya, fiul lui Pandu cu sufletul curat, vă va elibera în curând, fără îndoială, din această situaţie tristă”. O, eroule, auzind cuvintele lui Rishi, am venit cu toate aici. O, tu, cel fără păcat, este adevărat că astăzi am fost eliberat de tine. Dar cei patru prieteni ai mei sunt încă în celelalte ape de aici. O, eroule, fă o faptă bună şi eliberează-i şi pe ei.

**Vaisampayana a continuat**: Atunci, O, monarhule, cel mai de seamă dintre Pandavi, înzestrat cu mare vitejie, i-a eliberat cu bucurie pe toţi de blestemul acela. Ridicându-se din ape, toţi şi-au recăpătat forma iniţială. Atunci, O, rege, toate acele *Apsaras* arătau ca înainte. Eliberând acele ape sacre (de pericolul pentru care erau cunoscute) şi dându-le Apsaras permisiunea să meargă unde doreau, Arjuna a dorit să o vadă din nou pe Chitrangada. Prin urmare, s-a îndreptat spre oraşul Manipura. Ajuns acolo, l-a văzut pe tron pe fiul pe care îl avusese cu Chitrangada şi care se numea Vabhruvahana. Văzând-o din nou pe Chitrangada, Arjuna a pornit, O, monarhule, spre locul numit Gokarna.

## SECŢIUNEA CCXX

(Continuarea Arjuna-vanavasa Parva)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Arjuna, cu vitejia sa nemăsurată, a văzut, una după alta, toate apele sacre şi alte locuri sfinte care se aflau pe ţărmurile oceanului vestic. Vibhatsu a ajuns la locul sacru numit Prabhasa. Când invizibilul Arjuna a ajuns în acea regiune sacră şi încântătoare, ucigaşul lui Madhu (Krishna) a auzit de aceasta. Madhava s-a dus repede acolo pentru a-şi vedea prietenul, fiul lui Kunti. Krishna şi Arjuna s-au întâlnit şi, îmbrăţişându-se, s-au întrebat unul pe altul despre starea lor de bine. Acei prieteni dragi, care nu erau altcineva decât Rishii Nara şi Narayana din vechime, s-au aşezat. Vasudeva l-a întrebat pe Arjuna despre călătoriile sale, spunând: „De ce, O,

Pandava, rătăceşti pe pământ, contemplând toate apele sacre şi alte locuri sfinte?” Atunci Arjuna i-a povestit tot ce se întâmplase. Auzind totul, acel erou puternic din neamul Vrishni a spus: „Aşa trebuie să fie.” Şi Krishna şi Arjuna, după ce s-au distrat după placul lor, pentru o vreme, la Prabhasa, s-au dus la muntele Raivataka pentru a petrece câteva zile acolo. Înainte de a ajunge la Raivataka, muntele acela fusese, la porunca lui Krishna, frumos împodobit de mulţi meşteri. De asemenea, la porunca lui Krishna, fuseseră adunate acolo multe alimente. Bucurându-se de tot ce fusese adunat acolo pentru el, Arjuna s-a aşezat alături de Vasudeva pentru a urmări spectacolele actorilor şi dansatorilor. Apoi, Pandava, cu sufletul înalt, i-a concediat pe toţi cu respectul cuvenit şi s-a întins pe un pat bine împodobit şi excelent. În timp ce cel cu braţele puternice zăcea pe acel pat excelent, i-a descris lui Krishna totul despre apele sacre, lacurile şi munţii, râurile şi pădurile pe care le văzuse. În timp ce vorbea despre acestea, întins pe acel pat celest, somnul, O, Janamejaya, l-a cuprins. S-a trezit dimineaţa, trezit de cântecele dulci şi notele melodioase ale *Vina* (chitara) şi de panegiricele şi binecuvântările barzilor. După ce a trecut prin actele şi ceremoniile necesare, a fost abordat cu afecţiune de cel din rasa Vrishni. Călătorind într-un car de aur, eroul a pornit spre Dwaraka, capitala Yadavas. Şi, O, Janamejaya, pentru a-l onora pe fiul lui Kunti, oraşul Dwaraka era frumos împodobit, chiar şi toate grădinile şi casele din el. Cetăţenii din Dwaraka, dornici să-l vadă pe fiul lui Kunti, au început să se adune cu nerăbdare pe străzile publice, cu sutele de mii. În pieţele publice şi pe străzi, sute şi mii de femei, amestecându-se cu bărbaţii, au mărit mulţimea mare de Bhojas, Vrishnis şi Andhakas, care se adunase acolo. Arjuna a fost întâmpinat cu respect de toţi fiii lui Bhojas, Vrishnis şi Andhakas. Şi el, la rândul său, i-a venerat pe cei care meritau veneraţia sa, primind binecuvântările lor. Eroul a fost întâmpinat cu afecţiune de toţi tinerii din tribul Yadava. El i-a îmbrăţişat în repetate rânduri pe toţi cei care erau de aceeaşi vârstă cu el. Apoi s-a îndreptat spre încântătoarea reşedinţă a lui Krishna, plină de pietre preţioase şi de tot felul de obiecte de plăcere, şi a locuit acolo cu Krishna timp de multe zile.

## SECŢIUNEA CCXXI

(**Subhadra-harana Parva**)

**Vaisampayana a spus**: O, cel mai bun dintre monarhi, la câteva zile după aceasta, pe muntele Raivataka a început un mare festival al triburilor Vrishni şi Andhaka. La festivalul montan al triburilor Bhoja, Vrishni şi Andhaka, eroii acestor triburi au început să ofere mii de bogăţii brahmanilor. Regiunea din jurul acelui deal, O, rege, era împodobită cu multe conace decorate cu pietre preţioase şi cu mulţi copaci artificiali de culori stridente. Muzicienii au început să cânte în concert, dansatorii au început să danseze, iar cântăreţii au început să cânte. Iar tinerii din neamul Vrishni, înzestraţi cu o mare energie, împodobiţi cu tot felul de ornamente şi călătorind în carele lor împodobite cu aur, arătau extrem de frumoşi. Cetăţenii, unii pe jos şi alţii în trăsuri excelente, împreună cu soţiile şi urmaşii lor, erau acolo cu sutele şi miile. Şi acolo era domnul Haladhara (Valarama), rătăcind după bunul său plac, vesel de la băutură, însoţit de (soţia sa) Revati şi urmat de mulţi muzicieni şi cântăreţi. A venit şi Ugrasena, puternicul rege al neamului Vrishni, însoţit de miile sale de soţii şi urmat de cântăreţi dulci. Şi Raukmineya şi Shamva, mereu furioşi în luptă, se plimbau pe acolo, excitaţi de băutură şi împodobiţi cu coroane de flori de o mare frumuseţe şi cu veşminte scumpe, şi se distrau ca doi zei. Şi Akrura şi Sarana şi Gada, şi Vabhru, şi Nisatha, şi Charudeshna, şi Prithu, Viprithu, şi Satyaka, şi Satyaki, şi Bhangakara, şi Maharava, şi Hardikya, şi Uddhava, şi mulţi alţii ale căror nume nu sunt menţionate, însoţiţi de soţiile lor, urmate de grupuri de cântăreţi, au împodobit acel festival montan. Când a început acel festival încântător de o măreţie imensă, Vasudeva şi Partha s-au plimbat împreună, contemplând totul în jur. În timp ce rătăceau pe acolo, au văzut-o pe frumoasa fiică a lui Vasudeva, pe nume Bhadra, împodobită cu toate ornamentele, în mijlocul servitoarelor sale. De îndată ce Arjuna a zărit-o, a fost posedat de zeul dorinţei. Atunci, O, Bharata, acel tigru printre oameni, Krishna, observând că Partha o privea cu atenţie absorbită, a spus zâmbind: „Cum se poate asta? Poate inima celui care cutreieră pădurile să fie agitată de zeul dorinţei? Aceasta este sora mea, O, Partha, şi sora maternă a lui Sarana. Fii

binecuvântat, numele ei este Bhadra şi ea este fiica preferată a tatălui meu. Spune-mi dacă inima ta este fixată asupra ei, pentru că atunci voi vorbi eu însumi cu tatăl meu."

**Arjuna a răspuns**: „Ea este fiica lui Vasudeva şi sora lui Vasudeva (Krishna); înzestrată cu atâta frumusețe, pe cine nu poate ea fascina? Dacă această soră a ta, această fecioară din neamul Vrishni, va deveni soția mea, cu adevărat voi câştiga prosperitate în toate. Spune-mi, O, Janardana, prin ce mijloace o pot obține. Pentru a o avea, voi realiza orice este posibil pentru un om."

**Vasudeva a răspuns**: „O, taur printre oameni, *alegerea proprie* a fost stabilită pentru căsătoria Kshatriyilor. Dar asta este îndoielnic (în ceea ce privește consecințele), O Partha, deoarece nu cunoaştem temperamentul şi dispoziția acestei fete. În cazul Kshatriyilor curajoşi, răpirea forțată în scopul căsătoriei este aplaudată, aşa cum au spus învățații. De aceea, O, Arjuna, răpește-o cu forța pe frumoasa mea soră, căci cine ştie ce ar putea face ea dacă ar avea de ales." Apoi Krishna şi Arjuna, după ce s-au hotărât astfel asupra a ceea ce trebuia făcut, au trimis nişte mesageri rapizi la Yudhishthira, la Indraprastha, informându-l despre tot. Yudhishthira, cel cu brațele puternice, de îndată ce a auzit, şi-a dat consimțământul.

## SECȚIUNEA CCXXII

(Subhadra-harana Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Dhananjaya, informat despre consimțământul lui Yudhishthira şi asigurându-se, O, Janamejaya, că fecioara se dusese pe dealul Raivataka, a obținut şi consimțământul lui Vasudeva, după ce a stabilit în consultare cu el tot ce trebuia făcut. Apoi, acel taur din neamul Bharata, cel mai de seamă dintre oameni, cu acordul lui Krishna, călărind în carul său bine construit din aur, echipat cu rânduri de clopoței mici şi cu tot felul de arme, al cărui zgomot al roților semăna cu vuietul norilor şi a cărui splendoare era ca a unui foc aprins şi care băga groază în inimile tuturor dușmanilor şi la care erau înjugați armăsarii Saivya şi Sugriva, îmbrăcat în zale şi înarmat cu sabie, cu degetele acoperite de mănuşi de piele, a pornit, ca să zicem aşa, într-o expediție de vânătoare. Între timp, Subhadra, după ce i-a adus omagiu prințului dealurilor, Raivataka, şi după ce a venerat zeitățile şi i-a făcut pe brahmani să-i rostească binecuvântări, şi după ce a înconjurat dealul, se îndrepta spre Dwaravati. Fiul lui Kunti, afectat de săgețile zeului dorinței, s-a repezit brusc spre fata Yadava cu trăsături impecabile şi a luat-o cu forța în carul său. După ce a prins-o pe fata cu zâmbetul dulce, acel tigru printre oameni a pornit în carul său de aur spre propriul său oraş (Indraprastha). Între timp, însoțitorii înarmați ai Subhadrei, văzând-o astfel capturată şi dusă, au alergat cu toții, strigând spre oraşul Dwaraka. Ajunşi cu toții la curtea Yadava numită Sudharma, au relatat totul despre vitejia lui Partha şefului curții. Şeful curții, după ce a auzit totul de la acei mesageri, a suflat în trompeta sa aurită, chemând pe toți la arme. Stimulați de acel sunet, Bhojas, Vrishnis şi Andhakas au început să se adune din toate părțile. Cei care mâncau şi-au lăsat mâncarea, iar cei care beau şi-au lăsat băutura. Acei tigri printre oameni, acei mari războinici din triburile Vrishni şi Andhaka, şi-au ocupat locurile pe miile lor de tronuri de aur acoperite cu covoare excelente şi împodobite cu pietre prețioase şi corali, care străluceau ca focul aprins. Într-adevăr, şi-au ocupat locurile pe acele tronuri, ca nişte focuri aprinse care primesc lemne pentru a-şi spori splendoarea. Şi după ce s-au aşezat în acea curte care era ca un conclav al celor cereşti înşişi, şeful curții, asistat de cei care stăteau în spatele lui, a vorbit despre comportamentul lui Jishnu. Mândrii eroi Vrishni, cu ochii roşii de vin, de îndată ce au auzit asta, s-au ridicat de pe scaune, incapabili să suporte ceea ce făcuse Arjuna. Unii dintre ei au spus: „Ataşați carele noastre", alții: „Aduceți-ne armele", iar alții: „Aduceți-ne arcurile scumpe şi armurile puternice"; unii au strigat cu voce tare la vizitii să le înşeueze caii, iar alții, din nerăbdare, şi-au înşeuat singuri caii împodobiți cu aur la carele lor. Şi în timp ce le erau aduse carele, armurile şi stindardele, zgomotul eroilor aceia a devenit tot mai puternic. Atunci Valadeva, alb şi înalt ca vârful Kailasa, împodobit cu ghirlande de flori sălbatice şi îmbrăcat în robe albastre, mândru şi îmbătat de băutură, a rostit aceste cuvinte:

„Oameni fără minte, ce faceţi, când Janardana stă tăcut? Fără să ştim ce este în mintea lui, urlăm în zadar de furie! Lăsaţi-l pe Krishna, cel cu suflet înalt, să spună ce propune. Îndepliniţi prompt ceea ce doreşte să facă.” Atunci toţi, auzind cuvintele lui Halayudha, care meritau să fie acceptate, au exclamat: „Excelent! Excelent!” Apoi toţi au tăcut. Liniştea fiind restabilită de cuvintele inteligente ale lui Valadeva, ei şi-au ocupat din nou locurile în adunare. Atunci Rama, acel opresor al duşmanilor, i-a vorbit lui Vasudeva, spunând: „De ce, O, Janardana, stai şi priveşti în tăcere? O, Achyuta, pentru tine fiul lui Pritha a fost întâmpinat şi onorat de noi. Se pare însă că acel ticălos mizerabil nu merita omagiul nostru. Ce om născut dintr-o familie respectabilă ar sparge farfuria după ce a mâncat din ea? Chiar dacă cineva ar dori să încheie o astfel de alianţă, amintindu-şi totuşi de toate serviciile pe care le-a primit, cine ar fi, dorind fericirea, să acţioneze atât de imprudent? Pandava, ignorându-ne pe noi şi pe tine, a insultat-o astăzi pe Subhadra, dorind (să-şi provoace) propria moarte. El şi-a pus piciorul pe creştetul capului meu. Cum să suport asta, O, Govinda, fără să ripostez? Să nu mă supăr, la fel ca un şarpe călcat în picioare? Astăzi, singur, voi face pământul să rămână fără Kauravas! Niciodată nu voi accepta această încălcare a legii de către Arjuna. Atunci, toţi Bhojas, Vrishnis şi Andhakas, prezenţi acolo, au aprobat tot ceea ce a spus Valadeva, răcnind profund ca un tambur sau ca norii.”

# SECȚIUNEA CCXXIII

(**Haranaharana Parva**)

**Vaisampayana a spus**: Când eroii din neamul Vrishni au început să vorbească în mod repetat în acest sens, Vasudeva a rostit aceste cuvinte pline de semnificaţie profundă şi în concordanţă cu adevărata moralitate. Gudakesa (cuceritorul somnului sau cel cu părul cârlionţat), prin ceea ce a făcut, nu a insultat familia noastră. Fără îndoială, el ne-a sporit respectul. Partha ştie că noi, cei din neamul Satwata, nu suntem niciodată mercenari. Fiul lui Pandu consideră, de asemenea, că o alegere proprie are rezultate îndoielnice. Cine ar aproba acceptarea unei mirese ca pe un dar, de parcă ar fi un animal? Ce om de pe pământ şi-ar vinde propriul copil? Cred că Arjuna, văzând aceste defecte în toate celelalte metode, a luat-o pe fecioară cu forţa, conform ordonanţei. Această alianţă este foarte potrivită. Subhadra este o fată renumită. Şi Partha este renumit. Poate că, gândindu-se la toate acestea, Arjuna a luat-o cu forţa. Cine nu şi-ar dori să-l aibă pe Arjuna ca prieten, care s-a născut în neamul Bharata şi al renumitului Santanu, şi care este şi fiul fiicei lui Kuntibhoja? Nu văd, în toate lumile cu Indra şi Rudras, persoana care poate învinge cu forţa pe Partha în luptă, cu excepţia zeului cu trei ochi Mahadeva. Carul său este binecunoscut. La ea sunt înjugaţi caii mei. Partha este binecunoscut ca războinic, iar dexteritatea lui este binecunoscută. Cine îi poate fi egal? Aceasta este părerea mea: mergeţi cu bucurie după Dhananjaya şi, prin conciliere, opriţi-l şi aduceţi-l înapoi. Dacă Partha se întoarce în oraşul său după ce ne-a învins cu forţa, faima noastră va dispărea. Nu este însă nicio ruşine în conciliere.” Auzind, O, monarhule, aceste cuvinte ale lui Vasudeva, ei au făcut cum le-a poruncit. Oprit de ei, Arjuna s-a întors la Dwaraka şi s-a căsătorit cu Subhadra. Venerat de fiii neamului Vrishni, Arjuna, distrându-se acolo după bunul său plac, a petrecut un an întreg în Dwaraka. Ultimul an al exilului său, cel înălţat l-a petrecut în regiunea sacră Pushkara. După ce s-au împlinit cei doisprezece ani, s-a întors la Khandavaprastha. S-a apropiat mai întâi de rege şi apoi i-a venerat pe brahmani cu respect şi atenţie. În cele din urmă, eroul s-a dus la Draupadi. **Draupadi, din gelozie, i-a spus**: „De ce zăboveşti aici, O, fiu al lui Kunti? Du-te acolo unde este fiica neamului Satwata! A doua (ilegibil – JBH) o relaxează întotdeauna pe prima pe un rug!” Şi Krishna s-a lamentat mult în acest sens. Dar Dhananjaya a liniştit-o în repetate rânduri şi i-a cerut iertare. Şi întorcându-se curând acolo unde se afla Subhadra, îmbrăcată în mătase roşie, Arjuna a trimis-o în apartamentele interioare îmbrăcată nu ca o regină, ci în veşmântul simplu al unei păstoriţe. Dar, ajunsă la palat, renumita Subhadra arăta şi mai frumoasă în acea rochie. Celebra Bhadra, cu ochii mari şi uşor roşii, a adorat-o mai întâi pe Pritha. Kunti, din exces de afecţiune, a mirosit capul acelei fete cu trăsături perfecte şi i-a pronunţat binecuvântări

infinite. Apoi, fata cu chipul ca luna plină s-a dus în grabă la Draupadi şi a adorat-o, spunând: „Eu sunt servitoarea ta!” Krishna s-a ridicat în grabă şi a îmbrăţişat-o pe sora lui Madhava din afecţiune şi a spus: „Fie ca soţul tău să nu aibă duşmani!” Bhadra, cu inima încântată, i-a spus lui Draupadi: „Aşa să fie!” De atunci, O, Janamejaya, acei mari războinici, Pandava, au început să trăiască fericiţi, iar Kunti a devenit şi ea foarte fericită.

**Vaisampayana a continuat**: Când acel distrugător de duşmani, Kesava, cu sufletul curat şi ochii ca petalele de lotus, a auzit că cel mai de seamă dintre Pandavi, Arjuna, ajunsese în propriul său oraş minunat, Indraprastha, a venit acolo însoţit de Rama şi de ceilalţi eroi şi mari războinici ai triburilor Vrishni şi Andhaka, Arjuna, ajuns în excelentul său oraş Indraprastha, a venit acolo însoţit de Rama şi de ceilalţi eroi şi mari războinici din triburile Vrishni şi Andhaka, precum şi de fraţii şi fiii săi şi de mulţi alţi războinici curajoşi. Şi Saurin a venit însoţit de o mare armată care îl proteja. Şi a venit cu Saurin, acel opresor al duşmanilor, şi anume Akrura, extrem de generos, de mare inteligenţă şi renume, generalul suprem al vitezei oşti Vrishni. Şi a venit şi Anadhrishti, de mare vitejie, şi Uddhava, de mare renume, de mare inteligenţă, de mare suflet şi discipol al lui Vrihaspati însuşi. Au venit şi Satyaka şi Salyaka şi Kritavarman şi Satwata; şi Pradyumna şi Samva şi Nisatha şi Sanku; şi Charudeshna, şi Jhilli, de mare vitejie, şi Viprithu, şi Sarana, de braţe puternice, şi *Gada*, cel mai de seamă dintre oamenii învăţaţi. Aceştia şi mulţi alţi Vrishni, Bhoja şi Andhaka au venit la Indraprastha, aducând cu ei multe cadouri nupţiale. Regele Yudhishthira, auzind că Madhava sosise, a trimis gemenii să-l întâmpine. Primit de ei, oaspetele Vrishni, de mare prosperitate, a intrat în Khandavaprastha, împodobit cu steaguri şi stindarde. Străzile erau bine măturate şi udate şi împodobite cu coroane şi buchete de flori. Acestea erau, din nou, stropite cu apă de santal, care era parfumată şi răcoroasă. Fiecare parte a oraşului era umplută cu mirosul dulce al aloei arse. Şi oraşul era plin de oameni veseli şi sănătoşi şi împodobit cu negustori şi comercianţi. Cel mai bun dintre oameni, Kesava, cel cu braţele puternice, însoţit de Rama şi mulţi dintre Vrishni, Andhaka şi Bhoja, după ce a intrat în oraş, a fost venerat de mii de cetăţeni şi brahmani. În cele din urmă, Kesava a intrat în palatul regelui, care era ca reşedinţa lui Indra însuşi. Văzându-l pe Rama, Yudhishthira l-a primit cu ceremoniile cuvenite. Regele i-a mirosit capul lui Kesava şi l-a îmbrăţişat. Govinda, mulţumit de primire, l-a venerat cu umilinţă pe Yudhishthira. De asemenea, i-a adus omagiu lui Bhima, acel tigru printre oameni. Yudhishthira, fiul lui Kunti, i-a primit apoi pe ceilalţi oameni importanţi din triburile Vrishni şi Andhaka cu ceremoniile cuvenite. Yudhishthira i-a venerat cu respect pe unii ca superiori ai săi şi i-a întâmpinat pe alţii ca pe egali. Pe unii i-a primit cu afecţiune, iar alţii l-au venerat cu respect. Apoi, renumitul Hrishikesa a dăruit mirilor o mare avere. Iar Subhadrei i-a dăruit cadourile de nuntă pe care le primise de la rudele sale. Krishna le-a dăruit Pandavilor o mie de care de aur, prevăzute cu rânduri de clopote, fiecare dintre ele fiind trasă de patru cai conduşi de vizitii bine antrenaţi. Le-a dăruit, de asemenea, zece mii de vaci aparţinând ţării Mathura, care dădeau mult lapte şi aveau toate o culoare excelentă. Mulţumit, Janardana le-a dăruit şi o mie de iepe cu hamuri de aur şi de culoare albă ca razele lunii. Le-a dăruit, de asemenea, o mie de catâri, toţi bine dresaţi şi rapizi ca vântul, de culoare albă cu coame negre. Şi cel cu ochi ca petalele de lotus le-a dat, de asemenea, o mie de fecioare pricepute în a ajuta la îmbăiere şi la băut, tinere şi virgine, toate înainte de prima lor menstruaţie, bine îmbrăcate şi cu tenul excelent, fiecare purtând o sută de monede de aur la gât, cu pielea perfect lustruită, împodobite cu tot felul de ornamente şi pricepute în tot felul de servicii personale. Janardana le-a dăruit, de asemenea, sute de mii de cai de tracţiune din ţara Valhikas, ca zestre excelentă pentru Subhadra. Cel mai de seamă dintre descendenţii lui Dasarha i-a dăruit Subhadrei, ca *peculiu*, zece încărcături de aur de primă calitate, strălucitor ca focul, o parte purificat, o parte sub formă de minereu. Iar Rama, având plugul ca armă şi iubind întotdeauna curajul, i-a dăruit lui Arjuna, ca dar nupţial, o mie de elefanţi cu secreţii care curgeau în trei fluxuri din cele trei părţi ale corpului lor (tâmplele, urechile şi anusul), fiecare mare cât vârful unui munte, de neînvins în luptă, împodobiţi cu pături şi clopote, bine împodobiţi cu alte ornamente de aur şi echipaţi cu tronuri excelente pe spate. Şi acea mare val de bogăţie şi pietre preţioase pe care Yadava i-au prezentat, împreună cu pânzele şi păturile care reprezentau spuma sa, şi elefanţii aligatorii şi rechinii săi, şi steagurile algele sale plutitoare

umflându-se în proporții mari, s-au amestecat cu oceanul Pandu și l-au umplut până la refuz, spre marea durere a tuturor dușmanilor. Yudhishthira a acceptat toate aceste cadouri și i-a venerat pe toți acei mari războinici din rasele Vrishni și Andhaka. Acei eroi iluștri din rasele Kuru, Vrishni și Andhaka și-au petrecut zilele în plăcere și veselie acolo, ca niște oameni virtuoși (după moarte) în regiunile celeste. Kurușii și Vrishnii, cu inimi vesele, se distrau acolo, ridicând uneori strigăte puternice amestecate cu aplauze. Petrecând multe zile în sport și veselie acolo, și venerați tot timpul de Kurușii, eroii Vrishni, înzestrați cu o mare energie, s-au întors apoi în orașul Dwaravati. Și marii războinici din neamurile Vrishni și Andhaka au pornit cu Rama în frunte, ducând cu ei acele pietre prețioase de cea mai pură strălucire care le fuseseră dăruite de cei mai de seamă din neamul Kuru. Și, O, Bharata, Vasudeva, cel cu suflet înalt, a rămas acolo cu Arjuna în încântătorul oraș Indraprastha. Iar cel ilustru a rătăcit pe malurile Yamunei în căutarea căprioarelor. Și s-a distrat cu Arjuna, străpungând cu săgețile sale căprioare și mistreți. Apoi Subhadra, sora preferată a lui Kesava, a dat naștere unui fiu ilustru, asemenea fiicei lui Puloma (regina cerului), aducând pe lume pe Jayanta. Și fiul pe care Subhadra l-a născut avea brațe lungi, piept lat și ochi mari ca ai unui taur. Acel erou și opresor al dușmanilor a ajuns să fie numit Abhimanyu. Și fiul lui Arjuna, acel zdrobitor de dușmani și taur printre oameni, a fost numit Abhimanyu pentru că era neînfricat și furios. Și acel mare războinic a fost conceput din fiica neamului Satwata de către Dhananjaya, ca focul produs într-un sacrificiu din lemnul *sami* prin frecare. La nașterea acestui copil, Yudhishthira, fiul puternic al lui Kunti, a dăruit brahmanilor zece mii de vaci și monede de aur. Încă din primii ani de viață, copilul a devenit preferatul lui Vasudeva, al tatălui său și al unchilor săi, ca luna pentru toți oamenii lumii. La nașterea sa, Krishna a îndeplinit ritualurile obișnuite ale copilăriei. Copilul a început să crească ca Luna din cele două săptămâni luminoase. Acel zdrobitor de dușmani a devenit curând familiarizat cu *Vedele* și a dobândit de la tatăl său știința armelor atât celeste, cât și umane, constând din patru ramuri și zece diviziuni.

Dotat cu o mare forță, copilul a dobândit și cunoștințele necesare pentru a contracara armele aruncate asupra lui de alții, precum și o mare agilitate a mâinilor și rapiditate în mișcările înainte și înapoi, transversale și rotative. Abhimanyu a devenit asemenea tatălui său în cunoașterea scripturilor și a riturilor religioase. Iar Dhananjaya, privindu-și fiul, s-a umplut de bucurie. La fel ca Maghavat privindu-l pe Arjuna, acesta din urmă și-a privit fiul Abhimanyu și a devenit extrem de fericit. Abhimanyu poseda puterea de a ucide orice dușman și purta pe trupul său toate semnele de bun augur. Era invizibil în luptă și avea umeri lați ca un taur. Având o față lată ca (gluga) unui șarpe, era mândru ca un leu. Mânuind un arc mare, vitejia lui era ca a unui elefant în călduri. Având o față frumoasă ca luna plină și o voce profundă ca sunetul tobei sau al norilor, era egal cu Krishna în curaj și energie, în frumusețe și trăsături. Și norocoasa Panchali, de la cei cinci soți ai ei, a obținut cinci fii, toți fiind eroi de rangul cel mai înalt și de neclintit în luptă ca dealurile. Prativindhya de Yudhishthira, Sutasoma de Vrikodara, Srutakarman de Arjuna, Satanika de Nakula și Srutasena de Sahadeva — aceștia erau cei cinci eroi și mari războinici pe care Panchali i-a născut, la fel cum *Aditi* i-a născut pe *Adityas*. Iar brahmanii, din cunoașterea lor prealabilă, i-au spus lui Yudhishthira că, deoarece fiul său va fi capabil să poarte armele inamicului ca munții Vindhya, el ar trebui să se numească Prativindhya. Și pentru că copilul pe care Draupadi l-a născut lui Bhimasena s-a născut după ce Bhima a săvârșit o mie de sacrificii *Soma*, el a ajuns să fie numit *Sutasoma*. Și pentru că fiul lui Arjuna s-a născut la întoarcerea sa din exil, în timpul căruia a realizat multe fapte celebre, acel copil a ajuns să fie numit Srutakarman. În timp ce Nakula și-a numit fiul *Satanika* după un înțelept regal cu același nume, din ilustra rasă a lui Kuru. Din nou, fiul pe care Draupadi l-a născut lui Sahadeva s-a născut sub constelația numită Vahni-daivata (Krittika), de aceea a fost numit după generalul suprem al oștirii celeste, *Srutasena* (Kartikeya). Fiii lui Draupadi s-au născut, fiecare la interval de un an, și toți au devenit renumiți și foarte atașați unul de celălalt. Și, O, monarhule, toate ritualurile lor din copilărie și adolescență, precum *Chudakarana* și *Upanayana* (prima tunsoare a capului și investitura cu firele sacre) au fost îndeplinite de Dhaumya conform ordonanței. Toți, cu un comportament și jurăminte excelente, după ce au studiat *Vedele*, au dobândit de la Arjuna cunoștințe despre toate armele, celeste și umane. Și, O, tigru printre regi, Pandavii, având fii care

erau egali cu copiii celor cerești și înzestrați cu piepturi largi, și care au devenit toți mari războinici, erau plini de bucurie.

## SECȚIUNEA CCXXIV

(**Khandava-daha Parva**)

**Vaisampayana a spus**: Pandavii, după ce s-au stabilit la Indraprastha la porunca lui Dhritarashtra și Bhishma, au început să-i aducă pe alți regi sub stăpânirea lor. Toți supușii (regatului) trăiau foarte fericiți, depinzând de Yudhishthira cel drept, ca un suflet care trăiește fericit, depinzând de un corp binecuvântat cu semne de noroc și fapte pioase. Și, O, taur din neamul Bharata, Yudhishthira aducea omagiu virtuții, plăcerii și profitului, în proporții judicioase, ca și cum fiecare dintre ele ar fi fost un prieten drag lui, ca și propria lui persoană. Părea că cele trei căutări — virtutea, plăcerea și profitul — deveniseră personificate pe pământ, iar printre ele, regele strălucea ca un al patrulea. Supușii, având pe Yudhishthira ca rege, au obținut în monarhul lor pe cineva devotat studiului *Vedelor,* pe cineva care era executantul marilor sacrificii și pe cineva care era protectorul tuturor oamenilor buni. Ca urmare a influenței lui Yudhishthira, norocul tuturor monarhilor de pe pământ a devenit constant, iar inimile lor au devenit devotate meditației Spiritului Suprem, iar virtutea însăși a început să crească în toate direcțiile. Înconjurat și ajutat de cei patru frați ai săi, regele părea mai strălucitor (decât ar fi fost dacă ar fi fost singur), ca un mare sacrificiu care depindea și era ajutat de cele patru *Vede*. Mulți brahmani învățați, cu Dhananjaya în frunte, fiecare asemănător cu Vrihaspati, îl serveau pe monarh, ca și cum ar fi fost zeii care îl serveau pe Domnul creației. Din exces de afecțiune, ochii și inimile tuturor oamenilor se bucurau în mod egal de Yudhishthira, care era ca luna plină, fără nici o pată. Oamenii se bucurau de el nu numai pentru că era regele lor, ci și din afecțiune sinceră. Regele făcea întotdeauna ceea ce le era plăcut. Yudhishthira, cu vorbele sale dulci și cu o mare inteligență, nu rostea niciodată nimic nepotrivit, neadevărat, insuportabil sau neplăcut. Cel mai bun dintre monarhii din neamul Bharata, înzestrat cu o mare energie, își petrecea zilele fericit pentru binele tuturor, ca și cum ar fi fost al său. Frații săi, aducând prin energia lor alți regi sub stăpânirea lor, își petreceau zilele în fericire, fără niciun dușman care să le tulbure pacea.

După câteva zile, Vibhatsu, adresându-se lui Krishna, a spus: „Zilele de vară au sosit, O, Krishna! De aceea, să mergem pe malurile Yamunei. O, ucigaș al lui Madhu, distrându-ne acolo în compania prietenilor, ne vom întoarce seara, O, Janardana”. **Atunci Vasudeva a spus**: „O, fiu al lui Kunti, aceasta este și dorința mea. Să ne distrăm, O, Partha, în apă, după cum ne place, în compania prietenilor”.

**Vaisampayana a continuat**: Apoi, O, Bharata, după ce s-au consultat între ei, Partha și Govinda, cu permisiunea lui Yudhishthira, au pornit la drum, înconjurați de prieteni. Ajungând într-un loc frumos (pe malurile Yamunei), potrivit pentru distracție, acoperit de numeroși copaci înalți și cu câteva conace înalte care făceau locul să arate ca un oraș celest și în care fuseseră adunate pentru Krishna și Partha numeroase bucate și băuturi scumpe și aromate, precum și alte articole de plăcere, coroane de flori și diverse parfumuri, grupul a intrat fără întârziere în apartamentele interioare împodobite cu multe pietre prețioase cu raze pure. Intrând în acele apartamente, toată lumea, O, Bharata, a început să se distreze, după placul fiecăruia. Femeile din grup, toate cu șolduri rotunde și sâni adânci și ochi frumoși, și cu mersul nesigur din cauza vinului, au început să se distreze acolo la porunca lui Krishna și Partha. Unele dintre femei se distrau după bunul lor plac în pădure, altele în apă, iar altele în conace, conform indicațiilor lui Partha și Govinda. Draupadi și Subhadra, îmbătate de vin, au început să le ofere femeilor care se distrau astfel rochiile și podoabele lor scumpe. Unele dintre aceste femei au început să danseze de bucurie, altele au început să cânte, iar altele au început să râdă și să glumească, iar altele să bea vinuri excelente. Unele au început să se împiedice reciproc,

altele să se certe şi să discute între ele în particular. Acele conace şi păduri, umplute de muzica încântătoare a flautelor, chitarelor şi tobelor, au devenit scena prosperităţii personificate.

Când lucrurile stăteau astfel, Arjuna şi Vasudeva s-au dus într-un loc fermecător (din acele păduri), nu departe de locul unde se aflau ceilalţi. O, monarhule, Krishna, cel cu sufletul înalt, şi cuceritorul oraşelor ostile, Arjuna, s-au dus acolo şi s-au aşezat pe două scaune foarte scumpe. Vasudeva şi Partha s-au distrat acolo discutând despre multe realizări din trecut şi alte subiecte. La Vasudeva şi Dhananjaya, care stăteau fericiţi acolo ca Aswinii în ceruri, a venit un anumit Brahmana. Brahmana care a venit acolo arăta ca un copac Sala înalt. Tenul său era ca aurul topit; barba lui era de un galben strălucitor, cu nuanţe de verde; iar înălţimea şi grosimea corpului erau proporţionale. Cu părul încâlcit şi îmbrăcat în zdrenţe, el semăna cu soarele dimineţii în splendoarea sa. Cu ochi ca petalele de lotus şi de o nuanţă maronie, părea să strălucească cu splendoare. Văzând că cel mai important dintre brahmani, strălucind de splendoare, se apropia de ei, atât Arjuna, cât şi Vasudeva s-au ridicat în grabă de pe scaune şi au rămas în picioare, aşteptând (poruncile lui).

## SECŢIUNEA CCXXV

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci brahmanul s-a adresat lui Arjuna şi Vasudeva din neamul Satwata, spunând: ”Voi, care acum staţi atât de aproape de Khandava, sunteţi cei mai de seamă eroi de pe pământ. Eu sunt un brahman lacom, care mănâncă întotdeauna mult. O, tu, din neamul Vrishni, şi O, Partha, vă rog să mă mulţumiţi dându-mi suficientă mâncare.” Astfel abordaţi de brahman, Krishna şi fiul lui Pandu i-au răspuns, zicând: „O, spune-ne ce fel de mâncare te va mulţumi, ca să ne străduim să ţi-o dăm.” Ilustrul brahman, astfel interpelat, a zis eroilor care îl întrebau ce fel de mâncare dorea: „Nu doresc să mănânc mâncare obişnuită. Să ştiţi că eu sunt *Agni!*. Daţi-mi mâncarea care mi se potriveşte. Această pădure din Khandava este întotdeauna protejată de Indra. Şi, deoarece este protejată de cel ilustru, nu reuşesc niciodată să o consum. În acea pădure locuieşte, împreună cu adepţii şi familia sa, un *Naga*, numit Takshaka, care este prietenul lui Indra. Pentru el, cel care mânuieşte fulgerul protejează această pădure. Multe alte creaturi sunt, de asemenea, protejate aici de dragul lui Takshaka. Dorind să consum pădurea, nu reuşesc în încercările mele din cauza vitejiei lui Indra. Văzându-mă aprinzându-mă, el toarnă mereu apă din nori asupra mea. Prin urmare, nu reuşesc să consum pădurea Khandava, deşi îmi doresc foarte mult să o fac. Am venit acum la voi, voi care sunteţi pricepuţi în arme! Dacă mă ajutaţi, voi consuma cu siguranţă această pădure, pentru că aceasta este hrana pe care o doresc! Deoarece sunteţi familiarizaţi cu arme excelente, vă rog să împiedicaţi ploile să cadă şi creaturile să scape, când voi începe să consum această pădure!”

**Janamejaya a spus**: De ce ilustrul Agni a dorit să consume pădurea Khandava, care era plină de diverse creaturi vii şi protejată de şeful celeştilor? Când Agni a consumat în furie pădurea Khandava, este evident că a existat un motiv grav. Doresc, O, Brahmana, să aud toate acestea în detaliu de la tine. Spune-mi, O, înţeleptule, cum a fost consumată pădurea Khandava în vremurile de demult.”

**Vaisampayana a spus**: O, conducător al oamenilor, îţi voi povesti istoria incendiului din Khandava, aşa cum a fost relatată de Rishis în *Parana*. S-a auzit, O, rege, în Parana, că a existat un rege renumit pe nume Swetaki, care era înzestrat cu putere şi vitejie şi care era egal cu Indra însuşi. Nimeni pe pământ nu se putea compara cu el în ceea ce priveşte sacrificiile, caritatea şi inteligenţa. Swetaki a săvârşit cele cinci mari sacrificii şi multe altele, la toate acestea darurile oferite brahmanilor fiind generoase. Inima acelui monarh, O, rege, era mereu îndreptată spre sacrificii, rituri religioase şi daruri de tot felul. Şi regele Swetaki, de mare inteligenţă, asistat de *Ritwiks*, a îndeplinit sacrificii timp de mulţi ani, până când acei preoţi sacrificiali, cu ochii afectaţi de fumul

continuu şi devenind foarte slăbiţi, l-au părăsit pe monarh, dorind să nu mai asiste niciodată la sacrificiile sale. Cu toate acestea, regele i-a rugat în repetate rânduri pe acei *Ritwiks* să vină la el. Dar ei nu au venit la sacrificiul său din cauza stării dureroase a ochilor lor. Prin urmare, regele a invitat, la porunca propriilor săi *Ritwiks*, alţii asemenea lor şi a dus la bun sfârşit sacrificiul pe care îl începuse. După ce au trecut câteva zile, regele Swetaki a dorit să îndeplinească un alt sacrificiu care urma să dureze o sută de ani. Dar ilustrul monarh nu a găsit niciun preot care să-l ajute. Atunci, celebrul rege, împreună cu prietenii şi rudele sale, renunţând la orice lene, şi-a curtat în repetate rânduri preoţii cu mare insistenţă, înclinându-se în faţa lor, cu discursuri conciliatorii şi cu daruri de bogăţie. Cu toţii, însă, au refuzat să îndeplinească scopul pe care îl avea în vedere acel rege de o energie nemăsurată. Atunci, înţeleptul regal, mâniindu-se, s-a adresat brahmanilor care stăteau în azilurile lor şi le-a spus: „Dacă, brahmani, aş fi o persoană decăzută sau dacă v-aş lipsi de omagiu şi de serviciu, atunci aş merita să fiu abandonat fără scrupule de voi şi de alţi brahmani în acelaşi timp. Dar, întrucât nu sunt nici degradat, nici lipsit de omagiu faţă de voi, nu se cuvine să-mi împiedicaţi îndeplinirea sacrificiului meu sau să mă abandonaţi astfel, voi, cei mai de seamă brahmani, fără un motiv adecvat. Vă cer, brahmani, protecţia voastră! Se cuvine să-mi fiţi favorabili. Dar, voi, cei mai de seamă brahmani, dacă mă abandonaţi doar din duşmănie sau din orice motiv necorespunzător, mă voi duce la alţi preoţi pentru a-mi oferi ajutorul în acest sacrificiu al meu şi, conciliindu-i cu cuvinte dulci şi daruri, le voi prezenta treaba pe care o am de făcut, astfel încât să o poată îndeplini”. După ce a spus aceasta, monarhul a tăcut. Şi, O, pedepsitor al duşmanilor, când acei preoţi au ştiut bine că nu pot ajuta la sacrificiul regelui, s-au prefăcut că sunt supăraţi şi, adresându-se celui mai bun dintre monarhi, au spus: „O, cel mai bun dintre regi, sacrificiile tale sunt neîncetate! Asistându-te mereu, am obosit cu toţii. Şi, întrucât am obosit din cauza acestor eforturi, se cuvine să ne dai voie să plecăm. O, tu, cel fără păcat, din cauza pierderii judecăţii, nu poţi aştepta (ci ne îndemnaţi în repetate rânduri). Du-te la Rudra! El va participa la sacrificiul tău!” Auzind aceste cuvinte de mustrare şi mânie, regele Swetaki s-a înfuriat. Şi monarhul s-a îndreptat spre munţii Kailasa, unde s-a dedicat ascetismului. Şi, O, rege, monarhul a început să-l venereze pe Mahadeva, cu atenţie constantă şi respectând cele mai stricte jurăminte. Şi renunţând uneori la orice hrană, a petrecut o lungă perioadă de timp. Monarhul mânca doar fructe şi rădăcini, uneori la ora douăsprezece, alteori la ora şaisprezece din întreaga zi. Regele Swetaki a stat şase luni, cu atenţia captată, cu braţele ridicate şi ochii neclintiţi, ca trunchiul unui copac sau o coloană înrădăcinată în pământ. Şi, O, Bharata, Sankara, mulţumit în cele din urmă de acel tigru printre regi, care se supunea unor penitenţe atât de dure, i s-a arătat. Şi zeul i-a vorbit monarhului cu o voce calmă şi gravă, spunând: „O, tigru printre regi, O, pedepsitor al duşmanilor, am fost mulţumit de tine pentru ascetismul tău! Fii binecuvântat! Cere acum binecuvântarea pe care o doreşti, O, rege.” Auzind aceste cuvinte ale lui Rudra, cu energia sa nemăsurată, înţeleptul regal s-a închinat acelei zeităţi şi a răspuns, spunând: „O, ilustrule, O, tu care eşti venerat de cele trei lumi, dacă ai fost mulţumit de mine, atunci, O, zeu al zeilor, ajută-mă tu însuţi, O, stăpân al celor cereşti, în sacrificiul meu!” Auzind aceste cuvinte rostite de monarh, ilustrul zeu a fost mulţumit şi a spus zâmbind: „Noi înşine nu ajutăm la sacrificii, dar, întrucât tu, O, rege, ai îndurat penitenţe severe, dorind să obţii o binecuvântare, eu, O, pedepsitor al duşmanilor, te voi ajuta la sacrificiul tău, cu această condiţie, O, rege.” **Şi Rudra a continuat**: „Dacă, O, rege al regilor, poţi, timp de doisprezece ani, să torni fără întrerupere libaţii de unt clarificat în foc, ducând în tot acest timp o viaţă de *brahmacharin* cu atenţie intensă, atunci vei obţine de la mine ceea ce ceri”. Regele Swetaki, astfel abordat de Rudra, a făcut tot ceea ce i-a fost poruncit de către cel care mânuia tridentul. Şi după ce au trecut doisprezece ani, el a venit din nou la Maheswara. Şi Sankara, Creatorul lumilor, văzându-l pe Swetaki, acel monarh excelent, a spus imediat, cu mare satisfacţie: „Am fost mulţumit de tine, O, cel mai bun dintre regi, cu această faptă a ta! Dar, O, pedepsitor al duşmanilor, datoria de a asista la sacrificii aparţine în mod corespunzător brahmanilor. De aceea, O, opresor al duşmanilor, eu însumi nu voi asista astăzi la sacrificiul tău. Pe pământ există un brahman exaltat care este chiar o parte din mine însumi. El este cunoscut sub numele de Durvasa. Chiar acel brahman înzestrat cu mare energie te va ajuta în sacrificiul tău. Aşadar, să se facă toate pregătirile necesare.” Auzind aceste cuvinte rostite de Rudra, regele s-a întors în capitala sa şi a început să adune tot ce era necesar.

După ce a adunat totul, monarhul s-a prezentat din nou în fața lui Rudra și a spus: „Toate lucrurile necesare au fost adunate și toate pregătirile mele sunt complete, prin harul tău, O, zeu al zeilor! Lasă-mă, așadar, să fiu instalat mâine la sacrificiu.” Auzind aceste cuvinte ale ilustrului rege, Rudra l-a chemat pe Durvasa în fața sa și i-a spus: „Acesta, O, Durvasa, este cel mai bun dintre monarhi, numit Swetaki. La porunca mea, O, cel mai bun dintre brahmani, ajută-l chiar și pe acest rege în sacrificiul său.” Și Rishi Durvasa i-a spus lui Rudra: „Așa să fie.” Apoi a avut loc sacrificiul pentru care regele Swetaki făcuse acele pregătiri. Și sacrificiul ilustrului monarh a fost îndeplinit conform rânduielii și în sezonul potrivit. Și darurile oferite brahmanilor cu acea ocazie au fost mari. Și după ce sacrificiul monarhului s-a încheiat, toți ceilalți preoți care veniseră să-l ajute au plecat cu permisiunea lui Durvasa. Toți ceilalți Sadasya, de asemenea, cu o energie nemăsurată, care fuseseră instalați la acel sacrificiu, au plecat apoi. Înălțatul monarh a intrat apoi în propriul său palat, venerat de brahmanii înălțați, cunoscători ai *Vedelor,* lăudați de cântăreții de imnuri panegirice și felicitați de cetățeni.

„Aceasta a fost istoria celui mai bun dintre monarhi, înțeleptul regal Swetaki, care, când a venit timpul, s-a înălțat la ceruri, după ce a câștigat o mare renume pe pământ, însoțit de *Ritwiks* și *Sadasyas,* care l-au ajutat în timpul vieții.”

**Vaisampayana a continuat**: La acel sacrificiu al lui Swetaki, Agni a băut unt clarificat timp de doisprezece ani. Într-adevăr, untul clarificat a fost turnat în gura lui Agni într-un flux continuu în acea perioadă. După ce a băut atât de mult unt, Agni, sătul, nu a mai dorit să bea unt din mâna altcuiva la niciun alt sacrificiu. Agni a devenit palid, și-a pierdut culoarea și nu mai putea străluci ca înainte. A simțit o pierdere a poftei de mâncare din cauza supraalimentării, iar energia sa a scăzut și a fost cuprins de boală. Apoi, când cel care bea libațiile sacrificiale a perceput că energia sa scade treptat, s-a dus la lăcașul sacru al lui Brahman, care este venerat de toți. Apropiindu-se de marea Zeitate așezată pe tronul său, Agni a spus: „O, cel înălțat, Swetaki m-a satisfăcut în exces (prin sacrificiul său). Chiar și acum sufăr de o supraalimentare pe care nu o pot alunga. O, Stăpân al universului, sunt redus atât în splendoare, cât și în putere. Doresc să-mi recâștig, prin harul tău, propria natură permanentă”. Auzind aceste cuvinte de la Hutavaha, ilustrul Creator al tuturor lucrurilor i-a răspuns zâmbind: „O, cel înălțat, ai mâncat, timp de doisprezece ani, un flux continuu de unt sacrificial turnat în gura ta! De aceea te-a cuprins boala. Dar, O, Agni, nu te întrista pentru asta. Îți vei recăpăta în curând propria natură. Îți voi alunga această supraalimentare și momentul pentru asta a sosit. Groaznica pădure Khandava, lăcașul dușmanilor zeilor, pe care ai transformat-o odinioară în cenușă la cererea zeilor, a devenit acum căminul a numeroase creaturi. Când vei fi mâncat grăsimea acelor creaturi, îți vei recăpăta natura ta. Mergi repede acolo pentru a consuma pădurea cu populația ei vie. Atunci vei fi vindecat de boala ta.” Auzind cuvintele rostite de Zeul Suprem, Hutasana a pornit cu mare viteză și a ajuns curând în pădurea Khandava cu mare vigoare. Ajuns acolo, a izbucnit brusc în furie, ajutat de Vayu. Văzând Khandava în flăcări, locuitorii (pădurii) care se aflau acolo au depus eforturi mari pentru a stinge incendiul. Elefanți cu sutele de mii, alergând furioși, au adus apă în trompele lor și au stropit-o peste foc. Mii de șerpi cu multe capete, înnebuniți de furie, au început să stropească în grabă focul cu multă apă din capetele lor multiple. Și astfel, O, taur al neamului Bharata, celelalte creaturi care locuiau în acea pădure, prin diverse mijloace și eforturi, au stins în curând focul. În acest fel, Agni a izbucnit în flăcări în Khandava de șapte ori. Și astfel focul aprins a fost stins de fiecare dată de locuitorii acelei păduri.

## SECȚIUNEA CCXXVI

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Havyavahana (Agni), furios și dezamăgit, cu boala sa nevindecată, s-a întors la Strămoșul. Și i-a povestit lui Brahman tot ce se întâmplase: Ilustrul zeu, după ce a reflectat o clipă, i-a spus: „O, tu, cel fără păcat. Văd o cale prin care poți distruge astăzi

pădurea Khandava chiar sub privirile lui Indra. Acele zeităţi bătrâne, Nara şi Narayana, s-au încarnat în lumea oamenilor pentru a îndeplini misiunea celor celeşti. Pe pământ, ei sunt numiţi Arjuna şi Vasudeva. Chiar şi acum se află în pădurea Khandava. Roagă-i să te ajute să arzi pădurea aceea. Atunci vei putea arde pădurea, chiar dacă este protejată de cei celeşti. Ei vor împiedica cu siguranţă populaţia din Khandava să scape şi îl vor împiedica şi pe Indra (să ajute pe cineva să scape). Nu am nicio îndoială în privinţa asta!" Auzind aceste cuvinte, Agni s-a grăbit să meargă la Krishna şi Partha. O, rege, ţi-am spus deja ce a spus el, după ce s-a apropiat de ilustrul cuplu. O, tigru printre regi, auzind aceste cuvinte ale lui Agni, care dorea să distrugă pădurea Khandava împotriva voinţei lui Indra, Vibhatsu i-a spus aceste cuvinte potrivite ocaziei: "Am nenumărate arme celeste excelente cu care pot lupta chiar şi împotriva multor mânuitori ai fulgerului. Dar, O, înălţatule, nu am un arc potrivit pentru forţa braţelor mele şi capabil să suporte puterea pe care o pot depune în luptă. Ca urmare a uşurinţei mâinilor mele, am nevoie şi de săgeţi care să nu se epuizeze niciodată. Nici carul meu nu este în stare să suporte greutatea săgeţilor pe care aş dori să le păstrez lângă mine. Îmi doresc cai celeşti de un alb pur, care să aibă viteza vântului, şi un car care să aibă splendoarea soarelui şi zgomotul roţilor sale să semene cu vuietul norilor. Atunci, nu există nicio armă potrivită pentru energia lui Krishna şi cu care Madhava să poată ucide *Nagas* şi *Pisachas*. O, înălţatule, se cuvine să ne dai mijloacele prin care să putem obţine succesul şi prin care să-l putem împiedica pe Indra să toarne ploaia sa peste acea pădure întinsă. O, Pavaka, suntem gata să facem tot ce poate face bărbăţia şi vitejia. Dar, O, înălţatule, se cuvine să ne dai mijloacele adecvate."

## SECŢIUNEA CCXXVII

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana, spuse**: Astfel abordat de Arjuna, Hutasana, cel cu steagul de fum, dorind să se întâlnească cu Varuna, îşi aminti de fiul lui Aditi, zeul care proteja unul dintre punctele cerului, care avea casa în apă şi stăpânea acel element. Varuna, ştiind că Pavaka se gândea la el, a apărut imediat în faţa zeului. Celestul cu steagul de fum, întâmpinându-l cu reverenţă pe stăpânul apelor, al patrulea dintre Lokapalas, i-a spus zeului etern al zeilor: „Dă-mi fără întârziere arcul şi tolba, precum şi carul cu steagul maimuţei, care au fost obţinute de la regele Soma. Partha va realiza o mare sarcină cu Gandiva, iar Vasudeva cu discul! Dă-mi, aşadar, ambele astăzi." Auzind aceste cuvinte, Varuna i-a răspuns lui Pavaka, zicând: „Bine, ţi le dau." Apoi i-a dat acel arc minunat, care era înzestrat cu o mare energie. Arcul acela sporea faima şi realizările şi nu putea fi rănit de nicio armă. Era cea mai importantă dintre toate armele şi le depăşea pe toate. Era cel care lovea armatele inamice şi era egal cu o sută de mii de arcuri. Era multiplicatorul regatelor şi era pestriţ cu culori excelente. Era bine împodobit, frumos de privit şi fără niciun semn de slăbiciune sau deteriorare. Era venerat atât de celeşti, cât şi de *Gandharvas*. Varuna a dat şi două tolbe inepuizabile, precum şi un car dotat cu arme celeste şi al cărui steag purta o maimuţă mare. La acel car erau înjugaţi cai albi ca argintul norilor pufoşi, născuţi în regiunea Gandharvas, împodobiţi cu hamuri aurii şi asemănători în viteză cu vântul sau mintea. Era echipat cu instrumente de război şi era imposibil de învins de către celeşti sau *Asuras*. Splendoarea lui era mare, iar sunetul roţilor sale era zgomotos. Încânta inima fiecărei creaturi care o privea. A fost construită de Viswakarman, arhitectul universului şi unul dintre stăpânii creaţiei, după o meditaţie ascetică severă. Splendoarea sa, asemenea celei a soarelui, era atât de mare încât nimeni nu putea să o privească. Era chiar carul cu care lordul Soma îi învinsese pe *Danavi*. Strălucitor de frumuseţe, arăta ca un nor de seară care reflecta strălucirea soarelui apus. Era prevăzut cu un stâlp de steag excelent, de culoare aurie şi de o mare frumuseţe. Şi pe acel stâlp de steag stătea o maimuţă celestă, cu o înfăţişare feroce, ca a unui leu sau a unui tigru. Aşezată la înălţime, maimuţa părea hotărâtă să ardă tot ce vedea. Iar pe celelalte steaguri se aflau diverse creaturi de mari dimensiuni, ale căror urlete şi ţipete îi făceau pe soldaţii inamici să leşine. Apoi Arjuna, îmbrăcat în zale şi înarmat cu sabia, cu degetele acoperite de mănuşi de piele, înconjurând acel car excelent împodobit cu numeroase steaguri şi închinându-se zeilor, s-a urcat în el ca un om virtuos care călătoreşte în carul celest care îl duce în ceruri. Şi luând acel arc

celest şi primul dintre arcuri creat de Brahman în vechime şi numit *Gandiva*, Arjuna a fost cuprins de bucurie. Şi înclinându-se în faţa lui Hutasana, Partha, înzestrat cu o mare energie, a luat arcul şi l-a încordat cu forţă. Cei care au auzit zgomotul produs în timp ce puternicul Pandava încorda arcul, au tremurat de frică. Şi după ce a obţinut acel car şi acel arc, precum şi cele două tolbe inepuizabile, fiul lui Kunti s-a bucurat şi s-a considerat competent să participe la îndeplinirea sarcinii. Apoi Pavaka i-a dat lui Krishna un disc cu un mâner de fier ataşat la o gaură în centru. Era o armă de foc şi a devenit arma lui preferată. După ce a obţinut acea armă, Krishna a devenit şi el la înălţimea sarcinii. Pavaka s-a adresat apoi lui Krishna, spunând: „Cu aceasta, O, ucigaş al lui Madhu, vei putea fără îndoială să învingi în luptă chiar şi duşmani care nu sunt umani. Cu această armă, fără îndoială, vei fi superior în luptă faţă de oameni şi zei, *Rakshasas* şi *Pisachas*, *Daityas* şi *Nagas*. Şi cu siguranţă vei putea cu aceasta să-i învingi pe toţi. Şi, O, Madhava, aruncată de tine în luptă asupra duşmanilor tăi, această armă va ucide inamicul în mod irezistibil şi se va întoarce din nou în mâinile tale.” Şi domnul Varuna, după aceasta, i-a dat lui Krishna o măciucă, numită *Kaumodaki*, capabilă să ucidă fiecare *Daitya* şi să producă, atunci când era aruncată, un răget ca cel al tunetului. Atunci Arjuna şi Achyuta, plini de bucurie, i-au spus lui Pavaka: „O, cel înălţat, echipaţi cu arme şi cunoscând folosirea lor, având la dispoziţie care cu steaguri şi catarge, suntem acum capabili să luptăm chiar şi cu toţi celeştii şi *Asurii* (împreună), darămite cu cel care mânuieşte fulgerul, dornic să lupte pentru Naga (prietenul său Takshaka).” **Arjuna a mai spus**: „O, Pavaka, în timp ce Hrishikesa, înzestrat cu energie abundentă, se mişcă pe câmpul de luptă cu acest disc în mână, nu există nimic în cele trei lumi pe care el să nu poată să-l consume aruncând această armă. După ce am obţinut arcul *Gandiva* şi aceste două tolbe inepuizabile, şi eu sunt gata să cuceresc în luptă cele trei lumi. De aceea, O, stăpâne, aprinde-te cum doreşti, înconjurând această mare pădure din toate părţile. Suntem pe deplin capabili să te ajutăm.”

**Vaisampayana a continuat**: Astfel abordat atât de Dasarha, cât şi de Arjuna, ilustrul zeu şi-a arătat forma cea mai energică şi s-a pregătit să consume pădurea. Înconjurând-o din toate părţile cu cele şapte flăcări ale sale, a început să consume pădurea Khandava, arătându-şi forma care consumă totul, ca la sfârşitul Yuga (ciclului). Şi, O, taur al neamului Bharata, înconjurând pădurea şi cuprinzând-o din toate părţile cu un răget ca al norilor, Agni a făcut să tremure toate creaturile din ea. Şi, O, Bharata, pădurea în flăcări arăta atunci strălucitoare ca regele munţilor, Meru, aprinsă de razele soarelui care cădeau asupra ei.”

## SECŢIUNEA CCXXVIII

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci, acei războinici de seamă (Krishna şi Arjuna), călare în carele lor şi aşezaţi pe părţi opuse ale pădurii, au început o mare măcelărire, în toate părţile, a creaturilor care locuiau în Khandava. Oriunde se vedea vreuna dintre creaturile care locuiau în Khandava încercând să scape, acolo se năpusteau acei eroi puternici (pentru a le împiedica fuga). Într-adevăr, cele două care excelente păreau a fi una singură, iar cei doi războinici din ele păreau a fi un singur individ. Şi în timp ce pădurea ardea, sute şi mii de creaturi vii, scoţând ţipete înspăimântătoare, au început să fugă în toate direcţiile. Unele aveau anumite membre arse, altele erau arse de căldura excesivă, iar altele au ieşit şi au fugit de frică. Unii îşi strângeau copiii, alţii părinţii şi fraţii, şi mureau în linişte, din cauza afecţiunii excesive, neputând să-i abandoneze pe cei dragi. Mulţi erau cei care, muşcându-şi buza inferioară, se ridicau în aer şi cădeau învârtiţi în elementul în flăcări de dedesubt. Unii erau văzuţi rostogolindu-se pe pământ cu aripile, ochii şi picioarele arse şi carbonizate. Toate aceste creaturi au fost văzute pierind acolo aproape imediat. Rezervoarele şi iazurile din acea pădure, încălzite de focul din jur, au început să fiarbă; peştii şi broaştele ţestoase din ele au fost văzute pierind. În timpul acelui mare măcel al creaturilor vii din pădure, trupurile arzânde ale diverselor animale păreau ca şi cum focul însuşi ar fi luat multe forme. Păsările care şi-au luat zborul pentru a scăpa de acea conflagraţie au fost străpunse de Arjuna cu săgeţile sale şi,

tăiate în bucăți, au căzut în elementul arzător de dedesubt. Străpunse peste tot de săgețile lui Arjuna, păsările au căzut în pădurea arzătoare, scoțând strigăte puternice. Locuitorii pădurii, loviți de acele săgeți, au început să urle și să țipe. Zgomotul pe care l-au făcut era ca zgomotul înspăimântător auzit în timpul agitării oceanului (în vremurile de demult). Flăcările puternice ale focului aprins care ajungeau până la firmament au provocat o mare neliniște chiar și celor cerești. Atunci, toți locuitorii iluștri ai cerului s-au dus în grup la cel cu o sută de sacrificii și o mie de ochi, adică la șeful lor, cel care îi zdrobea pe *Asura*. Apropiindu-se de Indra, celestul a spus: „De ce, O, stăpâne al nemuritorilor, Agni arde aceste creaturi de jos? A sosit timpul distrugerii lumii?”

**Vaisampayana a continuat**: Auzind aceste cuvinte ale zeilor și văzând cu ochii lui ceea ce făcea Agni, ucigașul lui Vritra a pornit să apere pădurea Khandava. Iar Vasava, șeful celor cerești, acoperind în curând cerul cu nori de tot felul, a început să toarne ploaie peste pădurea în flăcări. Acei nori, cu miile și miile, comandați de Indra, au început să toarne ploaie peste Khandava în averse dense ca stâlpii steagurilor de pe carele de luptă. Dar ploile s-au uscat toate în cer din cauza căldurii focului și, prin urmare, nu au putut ajunge deloc la foc! Atunci ucigașul lui Namuchi, supărat pe Agni, a adunat nori uriași și i-a făcut să toarne o ploaie torențială. Apoi, cu flăcările luptându-se cu ploile torențiale și cu norii de deasupra, pădurea aceea, plină de fum și fulgere, a devenit îngrozitoare de privit.

## SECȚIUNEA CCXXIX

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci Vibhatsu, fiul lui Pandu, invocând armele sale excelente, a împiedicat ploaia lui Indra, prin intermediul unei ploi de arme proprii. Și Arjuna, cu sufletul său nemăsurat, a acoperit în curând pădurea Khandava cu nenumărate săgeți, precum luna acoperă atmosfera cu o ceață densă. Când cerul de deasupra pădurii a fost astfel acoperit cu săgețile lui Arjuna, nicio ființă vie nu a mai putut scăpa de dedesubt. Și s-a întâmplat că, în timp ce pădurea ardea, Takshaka, șeful *Nagas*, nu era acolo, fiind plecat în acel moment pe câmpul Kurukshetra. Dar Aswasena, puternicul fiu al lui Takshaka, era acolo. El a depus mari eforturi pentru a scăpa de foc, dar, înconjurat de săgețile lui Arjuna, nu a reușit să găsească o cale de scăpare. Atunci mama lui, fiica unui șarpe, a hotărât să-l salveze înghițindu-l mai întâi. Mama lui i-a înghițit mai întâi capul, apoi coada. Dorind să-și salveze fiul, șarpele de mare s-a ridicat (de pe pământ) în timp ce încă era ocupat să înghită coada fiului său. Dar Arjuna, de îndată ce a văzut-o fugind, i-a tăiat capul cu o săgeată ascuțită și tăioasă. Indra a văzut toate acestea și, dorind să-l salveze pe fiul prietenului său, cel care mânuia fulgerul, a stârnit un vânt violent, lăsându-l pe Arjuna fără cunoștință. În acele câteva clipe, Aswasena a reușit să scape. Văzând acea manifestare a puterii iluziei și înșelat de acel șarpe, Arjuna s-a înfuriat foarte tare. El a tăiat imediat fiecare animal care încerca să scape pe cer în două, trei sau mai multe bucăți. Și Vibhatsu, înfuriat, și Agni, și Vasudeva, au blestemat șarpele care scăpase în mod atât de înșelător, spunând: „Niciodată nu vei fi faimos!” Iar Jishnu, amintindu-și de înșelăciunea practicată asupra lui, s-a înfuriat și, acoperind firmamentul cu un nor de săgeți, a căutat să se lupte cu cel cu o mie de ochi. Și șeful celor cerești, văzându-l pe Arjuna înfuriat, a căutat să se lupte cu el și a aruncat propriile sale arme feroce, acoperind întinderea largă a firmamentului. Apoi vânturile, urlând puternic și agitând toate oceanele, au adunat în cer mase de nori încărcați cu torente de ploaie. Aceste mase de nori au început să vomite tunete și fulgere teribile încărcate cu bubuituri de tunet. Atunci Arjuna, posedând cunoștința mijloacelor, a aruncat arma excelentă numită *Vayavya* cu *mantre* potrivite pentru a risipi acei nori. Cu acea armă, energia și forța fulgerului lui Indra și a acelor nori au fost distruse. Și torentele de ploaie cu care erau încărcate acele nori s-au uscat, iar fulgerele care se jucau printre ele au fost, de asemenea, distruse. Într-o clipă, cerul s-a curățat de praf și întuneric, și o briză răcoroasă și plăcută a început să sufle, iar discul soarelui și-a reluat starea normală. Apoi, mâncătorul de unt clarificat (Agni), bucuros că nimeni nu-l putea zădărnici, a luat diverse forme și, stropit cu grăsimea secretată de corpurile creaturilor, a strălucit cu

toate flăcările sale, umplând universul cu urletul său. Apoi, numeroase păsări din tribul Garuda, cu pene excelente, văzând că pădurea era protejată de Krishna și Arjuna, au coborât pline de mândrie din cerurile superioare, dorind să lovească acei eroi cu aripile, ciocurile și ghearele lor ca de tunet. De asemenea, nenumărați *Nagas*, cu fețe care emiteau foc, coborând de sus, s-au apropiat de Arjuna, vomitând tot timpul cea mai virulentă otravă. Văzându-i apropiindu-se, Arjuna i-a tăiat în bucăți cu ajutorul săgeților înmuiate în focul propriei sale mâni. Apoi, acele păsări și șerpi, lipsiți de viață, au căzut în elementul arzător de dedesubt. Și au venit, de asemenea, dornici de luptă, nenumărați *Asura* cu Gandharva și Yakshas și Rakshasa și Naga, scoțând țipete teribile. Înarmați cu mașini care vomitau din gât (guri?) bile de fier și gloanțe, catapulte pentru a propulsa pietre uriașe și rachete, s-au apropiat pentru a-i lovi pe Krishna și Partha, energia și puterea lor fiind sporite de mânie. Dar, deși au aruncat o ploaie perfectă de arme, Vibhatsu, adresându-le reproșuri, le-a tăiat capetele cu propriile săgeți ascuțite. Acest ucigaș de dușmani, Krishna, înzestrat și el cu o mare energie, a făcut un mare măcel printre Daitya și Danava cu discul său. Mulți *Asura* de o putere nemăsurată, străpunși de săgețile lui Krishna și loviți de forța discului său, au rămas nemișcați ca niște vagabonzi rătăciți și eșuați pe mal de violența valurilor. Atunci *Sakra*, stăpânul celor cerești, călare pe elefantul său alb, s-a repezit la acei eroi și, luând fulgerul său care nu putea niciodată să rateze, l-a aruncat cu mare forță. Și ucigașul *Asurilor* a spus zeilor: „Aceștia doi sunt uciși”. Văzând fulgerul feroce pe care urma să-l arunce șeful lor, toți cerești și-au luat armele respective. Yama, O, rege, a luat buzduganul ucigător, Kuvera a luat bastonul său cu țepi, iar Varuna a luat lațul și frumoasa sa rachetă. Iar Skanda (Kartikeya) a luat lancea sa lungă și a rămas nemișcat ca muntele Meru. *Aswinii* stăteau acolo cu plante strălucitoare în mâini. Dhatri stătea în picioare, cu arcul în mână, iar Jaya cu o bâtă groasă. Tvashtri, de o mare forță, a ridicat în furie un munte uriaș, iar Surya stătea cu o săgeată strălucitoare, iar Mrityu cu un topor de luptă. Aryaman se plimba cu un baston teribil, prevăzut cu țepi ascuțiți, iar Mitra stătea acolo cu un disc ascuțit ca un brici. Și, O, monarhule, Pusha, Bhaga și Savitri, înfuriate, s-au năpustit asupra lui Krishna și Partha cu arcuri și săbii în mână. Și Rudras și Vasus, puternicii Maruts și Viswedevas și Sadhyas, toți strălucitori cu propria lor energie, aceștia și mulți alți cerești, înarmați cu diverse arme, s-au năpustit asupra celor mai înalți dintre oameni, Krishna și Partha, pentru a-i doborî. Atunci, în acel mare conflict, s-au văzut în jur semne minunate care au răpit simțurile tuturor creaturilor și care semănau cu cele care au apărut în momentul dizolvării universale. Dar Arjuna și Krishna, neînfricați și invincibili în luptă, văzându-i pe Sakra și pe ceilalți celestiali pregătiți pentru luptă, au așteptat calm, cu arcurile în mâini. Pricepuți în luptă, acei eroi furioși au atacat oastea celestă care avansa cu propriile lor săgeți ca tunetele. Cele mai multe dintre ființele celeste, înfrânte în repetate rânduri de Krishna și Arjuna, au părăsit în cele din urmă câmpul de luptă din teamă și au căutat protecția lui Indra. *Munii* care asistau la luptă din ceruri, văzând ființele celeste înfrânte de Madhava și Arjuna, au fost cuprinși de uimire. Sakra, care a asistat de asemenea în repetate rânduri la vitejia lor în luptă, a devenit extrem de mulțumit și s-a repezit din nou la atac. Pedepsitorul lui Paka a provocat apoi o ploaie torențială de pietre, dorind să verifice vitejia lui Arjuna, care era capabil să tragă cu arcul chiar și cu mâna stângă. Arjuna, cuprins de o mare mânie, a risipit cu săgețile sale acea ploaie densă. Apoi, cel cu o sută de sacrificii, văzând că ploaia a fost respinsă, a provocat încă o dată o ploaie și mai densă de pietre. Dar fiul pedepsitorului lui Paka (adică Arjuna) l-a mulțumit pe tatăl său respingând și acea ploaie cu săgețile sale rapide. Atunci Sakra, dorind să-l doboare pe fiul lui Pandu, a smuls cu mâinile un vârf mare din Mandara, cu copaci înalți pe el, și l-a aruncat împotriva lui. Dar Arjuna a împărțit acel vârf de munte în o mie de bucăți cu săgețile sale rapide și cu gura de foc. Fragmentele acelui munte, căzând prin ceruri, arătau ca și cum soarele, luna și planetele, deplasate din pozițiile lor, ar fi căzut pe pământ. Acel vârf uriaș a căzut peste pădure și, prin căderea sa, a ucis numeroase creaturi vii care locuiau în Khandava.

## SECȚIUNEA CCXXX

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Atunci locuitorii pădurii Khandava, *Danavas* și *Rakshasas* și *Nagas* și lupii și urșii și alte animale sălbatice, și elefanții cu tâmple sfâșiate, și tigrii, și leii cu coame și cerbi și bivoli cu sutele, și păsări, și diverse alte creaturi, speriați de pietrele care cădeau și extrem de neliniștiți, au început să zboare în toate direcțiile. Au văzut pădurea (arzând în jur) și pe Krishna și Arjuna pregătiți cu armele lor. Speriați de sunetele teribile care se auzeau acolo, acele creaturi și-au pierdut puterea de mișcare. Văzând pădurea arzând în nenumărate locuri și pe Krishna pregătit să le lovească cu armele sale, toate au scos un urlet înspăimântător. Cu acel zgomot teribil, precum și cu urletul focului, întregul cer răsuna, parcă, cu vocea norilor amenințători. Kesava, de culoare închisă și cu brațe puternice, pentru a le distruge, a aruncat spre ele discul său mare și feroce, strălucitor de propria sa energie. Locuitorii pădurii, inclusiv *Danava* și *Rakshasa*, afectați de acea armă, au fost tăiați în sute de bucăți și au căzut în gura lui Agni. Mutilate de discul lui Krishna, *Asura* erau pătate cu sânge și grăsime și arătau ca norii de seară. Și, O, Bharata, cel din neamul Vrishni s-a mișcat abil ca însăși moartea, ucigând *Pisachas* și păsări și *Nagas* și alte creaturi cu miile. Discul însuși, aruncat în repetate rânduri din mâinile lui Krishna, ucigașul tuturor dușmanilor, se întorcea în mâinile sale după ce măcelărea nenumărate creaturi. Chipul și forma lui Krishna, sufletul tuturor lucrurilor create, deveneau înfricoșătoare de privit în timp ce el era ocupat cu măcelărirea *Pisachilor, Nagilor* și *Rakshasilor.* Nimeni dintre celeștii care se adunaseră acolo nu putea să-i învingă în luptă pe Krishna și Arjuna. Când celeștii au văzut că nu puteau proteja pădurea de puterea lui Krishna și Arjuna stingând incendiul, s-au retras de la fața locului. Atunci, O, monarhule, cel cu o sută de sacrificii (Indra), văzând retragerea nemuritorilor, s-a umplut de bucurie și i-a aplaudat pe Krishna și Arjuna. Și când celeștii au renunțat la luptă, o voce incorporală, profundă și puternică, adresându-se celui cu o sută de sacrificii, a spus: ”Prietenul tău Takshaka, acel șef al șerpilor, nu a fost ucis! Înainte ca incendiul să înceapă în Khandava, el călătorise la Kurukshetra. Știi din cuvintele mele, O, Vasava, că Vasudeva și Arjuna sunt incapabili să fie învinși în luptă de către oricine! Ei sunt Nara și Narayana — acei zei din vechime despre care se aude în ceruri! Tu știi care este energia lor și care este vitejia lor. Invincibili în luptă, aceștii cei mai buni dintre vechii Rishi sunt de neînvins de către nimeni din toate lumile! Ei merită cea mai reverențioasă venerație din partea tuturor celor celești și *Asura*; din partea *Yaks*, *Rakshasa* și *Gandharva*, din partea ființelor umane, *Kinnara* și *Naga*. De aceea, O, Vasava, se cuvine să pleci de aici împreună cu toți celeștii. Distrugerea Khandava a fost hotărâtă de Soartă!” Atunci, șeful nemuritorilor, convingându-se că aceste cuvinte sunt adevărate, și-a abandonat mânia și gelozia și s-a întors în ceruri. Locuitorii cerului, O, monarhule, văzând că ilustrul Indra abandonează lupta, l-au urmat împreună cu toți soldații lor. Atunci acei eroi, Vasudeva și Arjuna, când au văzut că șeful celor cerești se retrage însoțit de toți zeii, au scos un răget de leu. Și, O, monarhule, Kesava și Arjuna, după ce Indra a părăsit scena, au devenit extrem de bucuroși. Acei eroi au asistat apoi fără teamă la incendiul pădurii. Arjuna i-a împrăștiat pe cei cerești precum vântul împrăștie norii și a ucis cu ploaia de săgeți a sa nenumărate creaturi care locuiau în Khandava. Tăiate de săgețile lui Arjuna, niciuna dintre nenumăratele creaturi nu a putut scăpa din pădurea în flăcări. Departe de a lupta cu el, niciuna dintre cele mai puternice creaturi adunate acolo nu putea să-l privească pe Arjuna, ale cărui arme nu erau niciodată inutile. Uneori străpungând sute de creaturi cu o singură săgeată și alteori o singură creatură cu sute de săgeți, Arjuna se deplasa în carul său. Creaturile, lipsite de viață, începeau să cadă în gura lui Agni (zeul focului), doborâte ca și cum ar fi fost lovite de moartea însăși. Pe malurile râurilor, pe câmpii denivelate sau pe crematorii, oriunde s-ar fi dus, creaturile (care locuiau în Khandava) nu găseau liniște, pentru că oriunde căutau adăpost, erau afectate de căldură. Și mulțimi de creaturi urlau de durere, iar elefanții, căprioarele și lupii scoteau strigăte de suferință. La acel sunet, peștii din Gange și din mare, precum și diversele triburi de Vidyadharas care locuiau în acea pădure, s-au speriat cu toții. O, tu, cel cu brațe puternice, să nu mai vorbim de lupta cu ei, nimeni nu putea nici măcar să-i privească pe Arjuna și Janardana, cu tenul întunecat. Hari i-a ucis cu discul său pe acei *Rakshasas, Danavas* și *Nagas* care se năpusteau asupra lui în grupuri. Cu corpuri uriașe, capetele și trunchiurile lor au fost tăiate de mișcarea rapidă a discului și, lipsiți de viață, au căzut în focul aprins. Satisfăcute de cantitățile mari de carne, sânge și grăsime, flăcările s-au ridicat la o înălțime mare, fără să formeze un nor de fum. Hutasana (zeul

focului), cu ochi aprinși și aurii, limbă în flăcări și gură mare, și părul de pe creștetul capului în flăcări, bând, cu ajutorul lui Krishna și Arjuna, acel flux de grăsime animală asemănător nectarului, s-a umplut de bucurie. Foarte mulțumit, Agni a obținut multă fericire.

Și s-a întâmplat că ucigașul lui Madhu a zărit brusc un *Asura* pe nume Maya fugind din lăcașul lui Takshaka. Agni, având pe Vayu ca vizitiu, luând forma unui corp cu părul încâlcit și răcnind ca norii, l-a urmărit pe Asura, dorind să-l distrugă. Văzând Asura, Vasudeva stătea cu arma ridicată, gata să-l lovească, văzând discul ridicat și Agni urmărindu-l din spate pentru a-l arde, **Maya a spus**: „Fugi la mine, O, Arjuna, și protejează-mă!” Auzind vocea lui înspăimântată, Arjuna a spus: „Nu te teme!” Acea voce a lui Arjuna, O, Bharata, părea să-i dea lui Maya viața. Când milostivul fiu al lui Pritha i-a spus Mayei că nu avea de ce să se teamă, cel din neamul Dasarha nu a mai dorit să-l ucidă pe Maya, care era fratele lui Namuchi, iar Agni nu l-a ars.

**Vaisampayana a continuat**: „Protejat de Indra de Krishna și Partha, Agni, înzestrat cu o mare inteligență, a ars pădurea aceea timp de cinci și zece zile. Și în timp ce pădurea ardea, Agni a cruțat doar șase dintre locuitorii ei, și anume Aswasena, Maya și patru păsări numite *Sarngakas*.”

## SECȚIUNEA CCXXXI

(Khandava-daha Parva continuă)

**Janamejaya a spus**: „O, Brahmana, spune-mi de ce când pădurea a ars în felul acela, Agni nu a consumat păsările numite *Sarngakas*? Tu, O, Brahmana, ne-ai recitat cauza pentru care Aswasena și Danava Maya nu au fost consumați. Dar încă nu ai spus care a fost cauza scăpării păsărilor *Sarngakas*? Scăparea acelor păsări, O, Brahmana, mi se pare minunată. Spune-ne de ce nu au fost distruse în acea cumplită conflagrație.”

**Vaisampayana a spus**: O, ucigaș al tuturor dușmanilor, îți voi spune totul despre motivul pentru care Agni nu a ars acele păsări în timpul incendiului. Era, O, rege, un mare Rishi cunoscut sub numele de Mandapala, versat în toate *shastrele*, cu jurăminte rigide, devotat ascetismului și cel mai important dintre toate persoanele virtuoase. Urmând exemplul Rishi-lor care își retrăseseră fluidul viril, acel ascet, O, monarhule, cu toate simțurile sub control complet, s-a dedicat studiului și virtuții. Ajuns la malul opus al ascetismului, O, Bharata, și-a părăsit forma umană și s-a dus în regiunea Pitris. Dar, mergând acolo, el nu a reușit să obțină rodul (așteptat) al faptelor sale. El i-a întrebat pe cei cerești care stăteau în jurul regelui morților care era cauza tratamentului său, spunând: „De ce aceste regiuni au devenit de neatins pentru mine, regiuni pe care credeam că le-am dobândit prin devotamentul meu ascetic? Nu am îndeplinit oare acele fapte ale căror roade sunt aceste regiuni? Voi, locuitori ai cerului, spuneți-mi de ce aceste regiuni îmi sunt închise! Voi face ceea ce îmi va da rodul penitențelor mele ascetice.”

**Cei cerești au răspuns**: „Ascultă, O, Brahmana, despre acele fapte și lucruri din cauza cărora oamenii se nasc îndatorați. Fără îndoială, oamenii se nasc îndatorați pentru ritualurile religioase, studiile conform ordonanței și descendența. Aceste datorii sunt toate achitate prin sacrificii, ascetism și descendenți. Tu ești un ascet și ai făcut și sacrificii, dar nu ai descendenți. Aceste regiuni îți sunt închise doar din cauza lipsei de copii. Așadar, fă copii! Atunci te vei bucura de regiuni multiple de fericire. *Vedele* declară că fiul îl salvează pe tatăl de un iad numit *Put*. Atunci, O, cel mai bun dintre Brahmani, străduiește-te să faci descendenți.”

**Vaisampayana a continuat**: Mandapala, după ce a auzit aceste cuvinte ale locuitorilor din ceruri, s-a gândit cum ar putea obține cel mai mare număr de descendenți în cel mai scurt timp posibil. După ce s-a gândit, Rishi a înțeles că, dintre toate creaturile, numai păsările erau binecuvântate cu fertilitate. Luând forma unui *Sarngaka*, Rishi a avut o relație cu o pasăre femelă

din aceeași specie, numită Jarita. Și a zămislit cu ea patru fii, care erau toți recitatori ai *Vedelor.* Lăsându-și toți fiii cu mama lor în pădure, în timp ce aceștia erau încă în ouă, ascetul s-a dus la (o altă soție numită) Lapita. Și, O, Bharata, când înțeleptul exaltat a plecat pentru a se alătura Lapitei, mișcată de afecțiunea pentru puii ei, Jarita a devenit foarte gânditoare. Deși părăsită de tatăl lor în pădurea Khandava, Jarita, neliniștită de dragostea pentru ei, nu putea să-și abandoneze copiii, acei Rishi copii închiși în ouă. Mișcată de dragostea părintească, ea a crescut acești copii născuți din ea, urmând ea însăși preocupările proprii speciei sale. Ceva mai târziu, Rishi, rătăcind prin pădurea aceea în compania Lapitei, l-a văzut pe Agni venind spre Khandava pentru a o arde. Atunci Brahmana Mandapala, cunoscând intenția lui Agni și amintindu-și, de asemenea, că copiii lui erau toți mici și mișcați de frică, l-a mulțumit pe zeul elementului focului, acel regent al universului, înzestrat cu o mare energie. Și el a făcut acest lucru, dorind să pună o vorbă bună pentru urmașul său neexperimentat. **Adresându-se lui Agni, Rishi a spus**: Tu ești, O, Agni, gura tuturor lumilor! Tu ești purtătorul untului sacrificial! O, purificator (al tuturor păcatelor), tu te miști invizibil cu trupul fiecărei creaturi! Cei învățați au vorbit despre tine ca fiind Unul și, din nou, ca având o natură triplă. Cei înțelepți își aduc sacrificiile înaintea ta, considerându-te ca fiind format din opt (guri). Marii Rishi declară că acest univers a fost creat de tine. O, tu care te hrănești cu untul sacrificial, fără tine întregul univers ar fi distrus într-o singură zi. Închinându-se ție, brahmanii, însoțiți de soțiile și copiii lor, se duc în regiunile eterne câștigate de ei cu ajutorul propriilor fapte. O, Agni, învățații te reprezintă ca norii din ceruri încărcați cu fulgere. O, Agni, flăcările pe care le scoți consumă fiecare creatură. O, tu, de mare splendoare, acest univers a fost creat de tine. *Vedele* sunt cuvântul tău. Toate creaturile, mobile și imobile, depind de tine. Apa depinde în primul rând de tine, la fel și întregul univers. Toate ofrandele de unt clarificat și ofrandele de mâncare către *pitris* au fost stabilite în tine. O, zeu, tu ești consumatorul, tu ești creatorul și tu ești însuși Vrihaspati (în inteligență). Tu ești gemenii Aswini; tu ești Surya; tu ești Soma; tu ești Vayu."

**Vaisampayana a continuat**: „O, monarhule, lăudat astfel de Mandapala, Agni a fost mulțumit de acel Rishi cu energie nemăsurată; și zeul, foarte mulțumit, a răspuns: „Ce bine pot să-ți fac?" Atunci Mandapala, cu palmele împreunate, i-a spus purtătorului de unt clarificat: „În timp ce arzi pădurea Khandava, cruță-mi copiii." Ilustrul purtător de unt clarificat a răspuns: „Așa să fie." De aceea, O, monarhule, el nu a aprins focul, în timp ce consuma pădurea Khandava, pentru a distruge copiii lui Mandapala."

## SECȚIUNEA CCXXXII

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Când focul a izbucnit în pădurea Khandava, puii de păsări au devenit foarte neliniștiți și îndurerați. Plini de anxietate, nu vedeau nicio cale de scăpare. Mama lor, neajutorata Jarita, știind că erau prea mici pentru a scăpa, era plină de tristețe și plângea cu voce tare. Și ea a spus: „O, teribilul incendiu, care luminează întregul univers și arde pădurea, se apropie de noi, sporindu-mi durerea. Acești pui cu înțelegere imatură, fără pene și picioare, și singurul refugiu al strămoșilor noștri decedați, mă îndurerează. O, acest foc se apropie, răspândind frică peste tot și lingând cu limba sa cei mai înalți copaci. Dar copiii mei necopți sunt incapabili să evadeze. Eu însămi nu sunt capabilă să evadez, luându-i pe toți cu mine. Nici nu sunt capabilă să-i abandonez, pentru că inima mea este îndurerată pentru ei. Pe care dintre fiii mei să-l las în urmă și pe care să-l iau cu mine? Ce (acțiune) ar trebui să fac acum, care să fie în concordanță cu datoria? Ce părere aveți voi, fiii mei mici? Chiar și după ce mă gândesc bine, nu văd nicio cale de scăpare pentru voi. Vă voi acoperi cu aripile mele și voi muri împreună cu voi. Tatăl vostru crud m-a părăsit cu ceva timp în urmă, spunând: „De acest Jaritari, pentru că este cel mai mare dintre fiii mei, va depinde neamul meu. Al doilea meu fiu, Sarisrikka, va avea descendenți pentru extinderea neamului strămoșilor mei. Al treilea, Stamvamitra, se va dedica ascetismului, iar cel mai tânăr, Drona, va deveni cel mai important dintre cei familiarizați cu *Vedele*. Dar acum ne-a lovit această teribilă

calamitate! Pe cine să iau cu mine? Deoarece sunt lipsit de judecată, ce ar trebui să fac pentru a-mi îndeplini datoria? Nu văd, prin propria mea judecată, nicio cale de scăpare pentru copiii mei din foc!”

**Vaisampayana a spus**: Către mama lor, care se lăsa pradă acestor lamentări, pruncii au spus: „O, mamă, renunță la dragostea ta pentru noi și du-te într-un loc unde nu este foc. Dacă noi vom fi uciși aici, tu vei putea avea alți copii. Dacă tu, O, mamă, vei fi ucisă, noi nu vom mai putea avea copii în neamul nostru. Reflectând asupra acestor două calamități, a sosit timpul, O, mamă, să faci ceea ce este benefic pentru neamul nostru. Nu te lăsa influențată de afecțiunea pentru copiii tăi, care promite să ne distrugă atât pe noi, cât și pe tine. Dacă te salvezi, tatăl nostru, care dorește să câștige regiuni de fericire, își poate vedea dorințele împlinite.”

Auzind ce au spus puii, **Jarita a răspuns**: «Aici, lângă acest copac, este o gaură în pământ, care aparține unui șoarece. Intrați în această gaură fără să pierdeți timpul. Atunci nu veți mai avea de ce să vă temeți de foc. După ce veți intra, eu, copii, voi acoperi gaura cu pământ. Aceasta este singura cale de scăpare pe care o văd din focul aprins. Apoi, când focul se va stinge, mă voi întoarce aici pentru a îndepărta pământul. Urmați sfatul meu dacă vreți să scăpați de incendiu.”

**Puii de păsări au răspuns**: „Fără pene, suntem doar niște mingi de carne. Dacă intrăm în gaură, este sigur că șoarecele carnivor ne va distruge pe toți. Văzând acest pericol în fața noastră, nu putem intra în această gaură. Din păcate, nu vedem niciun mijloc prin care să putem scăpa de foc sau de șoarece. Nu vedem cum actul de procreare al tatălui nostru poate fi împiedicat să devină inutil și cum poate fi salvată mama noastră. Dacă intrăm în gaură, șoarecele ne va distruge; dacă rămânem unde suntem, focul care se întinde pe cer ne va distruge. Reflectând asupra ambelor calamități, moartea prin foc este preferabilă morții prin a fi mâncați. Dacă suntem devorați de șoarece în gaură, acea moarte este cu siguranță ignobilă, în timp ce distrugerea corpului în foc este aprobată de cei înțelepți.”

## SECȚIUNEA CCXXXIII

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Auzind cuvintele fiilor ei, Jarita a continuat: „Șoricelul care ieșise din această gaură a fost prins de un șoim cu ghearele și dus departe. Prin urmare, puteți intra fără teamă în această gaură acum.” **Tinerii au răspuns**: „Nu suntem deloc siguri că șoarecele a fost luat de șoim. Poate că mai sunt și alți șoareci care trăiesc aici. Ne este teamă de ei. În schimb, nu știm dacă focul va ajunge până la noi aici. Deja vedem un vânt advers care suflă flăcările în altă parte. Dacă intrăm în gaură, moartea este sigură din cauza locuitorilor găurii. Dar dacă rămânem unde suntem, moartea este nesigură. O, mamă, o situație în care moartea este nesigură este mai bună decât una în care este sigură. Prin urmare, este datoria ta să scapi, pentru că, dacă trăiești, poți avea alți copii la fel de buni”.

**Mama lor a spus atunci**: «Copii, eu însămi am văzut vulturul puternic, cea mai bună dintre păsări, coborând în picaj și zburând cu șoarecele din vizuină. Și în timp ce zbura repede, l-am urmărit și i-am urat noroc pentru că a luat șoarecele din vizuină. I-am spus: „O, rege al șoimilor, pentru că zbori cu dușmanul nostru, șoarecele, în gheare, fie ca tu să trăiești fără dușmani în ceruri, cu un corp de aur.” După aceea, când șoimul a devorat șoarecele, am plecat, obținând permisiunea lui. De aceea, copii, intrați cu încredere în această gaură. Nu aveți de ce să vă temeți. Șoarecele care locuia acolo a fost prins și luat de șoim sub ochii mei”». **Cei mici au spus din nou**: „O, mamă, nu știm cu siguranță că șoarecele a fost luat de șoim. Nu putem intra în această gaură din pământ fără să fim siguri de acest lucru”. **Mama lor a spus**: „Știu cu certitudine că șoarecele a fost luat de șoim. De aceea, copii, nu aveți de ce să vă temeți; faceți ce vă spun.” **Tinerii au răspuns din nou**: „Nu

spunem, mamă, că ne alungi temerile cu o poveste falsă. Căci orice face o persoană când raţiunea îi este tulburată nu poate fi considerat un act deliberat al acelei persoane. Nu ai beneficiat de pe urma noastră şi nici nu ştii cine suntem. De ce, atunci, te străduieşti să ne protejezi cu atâta sacrificiu pentru tine? Cine suntem noi pentru tine? Eşti tânără şi frumoasă şi capabilă să-ţi cauţi un soţ. Du-te la soţul tău. Vei avea din nou copii buni. Lasă-ne să intrăm în foc pentru a ajunge în tărâmurile fericirii. Dacă, însă, focul nu ne va consuma, poţi să te întorci şi să ne iei din nou."

**Vaisampayana a spus**: Păsările părinte, astfel abordate de fiii lor, i-au lăsat în Khandava şi s-au dus în grabă într-un loc unde nu era foc şi unde erau în siguranţă. Apoi Agni s-a apropiat în grabă şi cu flăcări aprige de locul unde se aflau fiii lui Mandapala. Păsările tinere au văzut focul aprins venind spre ele. Atunci Jaritari, cel mai mare dintre cei patru, a început să vorbească în auzul lui Agni.

## SECȚIUNEA CCXXXIV

(Khandava-daha Parva continuă)

**Jaritari a spus**: "Persoana înţeleaptă rămâne trează în faţa morţii. În consecinţă, când se apropie ora morţii, ea nu simte nici o durere. Dar persoana cu sufletul tulburat, care nu rămâne trează, când vine ora morţii, simte durerea morţii şi nu ajunge niciodată la mântuire."

**Al doilea frate, Sarisrikka, a spus**: „Eşti răbdător şi inteligent. A sosit momentul în care vieţile noastre sunt ameninţate. Fără îndoială, doar unul dintre mulţi devine înţelept şi curajos."

**Al treilea frate, Stamvamitra, a spus**: „Fratele mai mare este numit protectorul. Fratele mai mare este cel care îi salvează (pe cei mai mici) de pericol. Dacă chiar şi cel mai mare nu reuşeşte să-i salveze, ce pot face cei mai mici?"

**Al patrulea şi cel mai tânăr frate, Drona, a spus**: „Zeul crud al focului, cu şapte limbi şi şapte guri, se apropie repede de locuinţa noastră, arzând în splendoare şi mistuind totul în calea sa".

**Vaisampayana a continuat**: „După ce s-au adresat astfel unul altuia, fiii lui Mandapala au adresat fiecare cu devotament un imn elogios lui Agni. Ascultă acum, O, monarhule, aceste imnuri pe care le recit."

**Jaritari a spus**: "Tu eşti, O, focule, sufletul aerului! Tu eşti trupul vegetaţiei Pământului! O, Sukra, apa este părintele tău, aşa cum tu eşti părintele apei! O, tu, cel cu mare energie, flăcările tale, asemenea razelor soarelui, se întind deasupra, dedesubt, în spate şi în fiecare parte."

**Sarisrikka a spus**: „O, zeu cu steagul de fum, mama noastră nu se vede, iar noi nu ne cunoaştem tatăl! Penele noastre nu au crescut încă. Nu avem pe nimeni care să ne protejeze în afară de tine. De aceea, O, Agni, protejează-ne pe noi, copiii! O, Agni, întrucât suntem în suferinţă, protejează-ne cu forma ta norocoasă şi cu cele şapte flăcări ale tale! Căutăm protecţie în mâinile tale. Numai tu, O, Agni, eşti dătătorul de căldură (în univers). O, stăpâne, nu este nimeni altcineva (în afară de tine) care să dea căldură razelor soarelui. O, protejează-ne pe noi, cei tineri şi cei care suntem *Rishi*. O, Havyavaha (purtător de unt sacrificial), te rugăm să pleci pe un alt drum."

**Stamvamitra a spus**: „Tu singur, O, Agni, eşti totul! Întregul univers este întemeiat în tine! Tu susţii fiecare creatură şi tu susţii universul! Tu eşti purtătorul untului sacrificial şi tu eşti însuşi untul sacrificial excelent! Înţelepţii te cunosc ca fiind *unul* (drept cauză) şi *mulţi* (ca efecte)! După ce ai creat cele trei lumi, tu, O Havyavaha, le distrugi din nou când vine timpul, umflându-te! Tu

ești cauza productivă a întregului univers și tu ești, de asemenea, esența în care universul se dizolvă!”

**Drona a spus**: „O, stăpân al universului, crescând în putere și rămânând în corpurile lor, tu faci ca hrana pe care o mănâncă ființele vii să fie digerată. Prin urmare, totul este stabilit în tine. O, Sukra, O, tu, din a cărui gură au izvorât *Vedele,* tu ești cel care iei forma soarelui și, absorbind apele pământului și fiecare suc lichid pe care pământul îl produce, le dai înapoi la timp sub formă de ploaie și faci ca totul să crească! Din tine, O, Sukra, provin aceste plante și liane cu frunziș verde! Din tine au izvorât aceste rezervoare și bazine, precum și marele ocean care este mereu binecuvântat! O, tu, cu razele aprige, trupul nostru (uman) depinde de Varuna (zeul apei)! Nu putem suporta căldura ta. Fii, așadar, protectorul nostru norocos! O, nu ne distruge! O, tu, cu ochii de culoarea cuprului, O, tu, cu gâtul roșu, O, tu, a cărui cale este marcată de o culoare neagră, salvează-ne mergând pe orice cale îndepărtată, așa cum oceanul salvează casa de pe malurile sale!”

**Vaisampayana a continuat**: Astfel adresat de Drona, cel care rostea cuvintele lui Brahma, Agni, mulțumit de ceea ce auzise și amintindu-și promisiunea pe care i-o făcuse lui Mandapala, i-a răspuns: „Tu ești un Rishi, O, Drona! Căci ceea ce ai spus este *Brahma* (adevărul vedic). Îți voi îndeplini dorința. Nu te teme! Într-adevăr, Mandapala mi-a vorbit despre tine, spunându-mi că ar trebui să-i cruț pe fiii lui, în timp ce distrug pădurea. Cuvintele lui și ale tale au o mare importanță pentru mine. Spune-mi ce trebuie să fac. O, cel mai bun dintre Brahmani, am fost foarte mulțumit de imnul tău. Fii binecuvântat, O, Brahmana!”

**Drona a spus**: „O, Sukra, aceste pisici ne deranjează în fiecare zi. O, Hutasana, distruge-le împreună cu prietenii și rudele lor.”

**Vaisampayana a continuat**: Apoi Agni a făcut ceea ce i-au cerut *Sarngakas*, spunându-le intențiile sale. Și, O, Janamejaya, devenind tot mai puternic, a început să distrugă pădurea Khandava.

## SECȚIUNEA CCXXXV

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: O, tu, din neamul lui Kuru, *Rishi* Mandapala a devenit foarte îngrijorat pentru copiii săi, deși îi vorbise zeului cu raze aprige. Într-adevăr, mintea lui nu era liniștită. Îngrijorat din cauza fiilor săi, s-a adresat Lapitei (a doua sa soție cu care era atunci), spunând: „O, Lapita, cum sunt copiii mei, care sunt incapabili să se miște? Când focul va crește în intensitate și vântul va începe să sufle violent, copiii mei abia vor putea să se salveze. Cum va putea mama lor să-i salveze? Această femeie nevinovată va fi cuprinsă de o mare durere când va constata că nu poate să-și salveze copiii. O, cum se va putea stăpâni, rostind diverse lamentații din cauza copiilor mei, care sunt cu toții incapabili să-și ia zborul sau să se ridice în aer. O, cum se simte Jaritari, fiul meu, și cum se simte Sarisrikka, și cum se simte Stamvamitra, și cum se simte Drona, și cum se simte și mama lor neajutorată?”

*Rishi* Mandapala plângând astfel în pădure, Lapita, O Bharata, i-a răspuns astfel, sub influența geloziei: ”Nu trebuie să-ți faci griji pentru copiii tăi care, după cum mi-ai asigurat, sunt toți Rishi înzestrați cu energie și vitejie! Ei nu se pot teme de foc. Nu ai vorbit cu Agni în prezența mea, în numele lor? Nu a promis ilustra zeitate să-i salveze? Fiind unul dintre regii universului, Agni nu își va falsifica niciodată cuvântul. Nu ai niciun motiv de îngrijorare, iar inima ta nu este înclinată spre a-ți ajuta prietenii. Doar gândindu-te la ea, rivala mea (Jarita), ești atât de distras! Este cert că dragostea pe care mi-o porți nu este egală cu cea pe care i-ai purtat-o ei la început. Cel care are două părți care îi împart atenția poate vedea cu ușurință cum una dintre ele suferă tot felul de

chinuri, dar nu ar trebui să neglijeze partea care îi este mai dragă. Atunci du-te la Jarita, pentru care inima ta suferă! Cât despre mine, de acum înainte voi rătăci singură, ca o răsplată potrivită pentru că m-am ataşat de o persoană rea."

Auzind aceste cuvinte, Mandapala a răspuns: „Nu rătăcesc pe pământ cu intenţiile pe care le concepi tu. Sunt aici doar pentru descendenţii mei. Şi chiar şi cei pe care îi am sunt în pericol. Cel care renunţă la ceea ce are pentru a obţine altceva este o persoană rea. Lumea îl disprețuieşte şi îl insulă. (De aceea, trebuie să plec). Cât despre tine, eşti liber să faci ce doreşti. Acest foc aprins care mistuie copacii îmi provoacă durere în inima mea neliniştită şi trezeşte în ea presimţiri rele."

**Vaisampayana a continuat**: Între timp, după ce focul a părăsit locul unde locuiau Sarngakas, Jarita, foarte ataşată de copiii ei, s-a grăbit să vină acolo pentru a vedea cum se simt. A constatat că toţi au scăpat de foc şi erau perfect sănătoşi. Văzându-şi mama, au început să plângă, deşi erau teferi şi nevătămaţi. Şi ea a vărsat lacrimi când i-a văzut în viaţă. Şi i-a îmbrăţişat, unul câte unul, pe toţi copiii ei plângând. Chiar în acel moment, O, Bharata, *Rishi* Mandapala a sosit acolo. Dar niciunul dintre fiii săi nu şi-a exprimat bucuria când l-au văzut. Rishi, însă, a început să le vorbească unul câte unul şi lui Jarita, în mod repetat. Dar nici fiii săi, nici Jarita nu i-au răspuns nimic, nici bine, nici rău.

**Mandapala a spus atunci**: „Care dintre aceştia este primul tău născut şi care este următorul după el? Şi care este al treilea şi care este cel mai mic? Îţi vorbesc cu tristeţe; de ce nu-mi răspunzi? Te-am părăsit, este adevărat, dar nu eram fericit acolo unde eram."

**Jarita a spus atunci**: „Ce ai de-a face cu cel mai mare dintre ei şi cu cel de-al doilea? Şi ce ai de-a face cu al treilea şi cu cel mai tânăr? Du-te acum la acea Lapita cu zâmbetul dulce şi înzestrată cu tinereţe, la care te-ai dus în trecut, văzându-mă pe mine deficitară în toate!" Mandapala a răspuns: „În ceea ce priveşte femeile, nimic nu le distruge fericirea atât de mult, fie în această lume, fie în cealaltă, ca o soţie secundă şi un amant clandestin. Nu există nimic ca aceste două lucruri care să aprindă focul ostilităţii şi să provoace atâta anxietate. Chiar şi Arundhati, binecuvântată şi bine crescută, celebrată printre toate creaturile, a fost geloasă pe ilustrul Vasishtha, de o mare puritate a minţii şi mereu devotat binelui soţiei sale. Arundhati l-a insultat chiar şi pe înţeleptul *Muni* dintre cei şapte (cereşti). Ca urmare a acestor gânduri jignitoare ale ei, ea a devenit o mică stea, ca focul amestecat cu fum, uneori vizibilă, alteori invizibilă, ca un semn care nu prezice nimic bun (printre o constelaţie de şapte stele strălucitoare care reprezintă cei şapte Rishi). Mă uit la tine de dragul copiilor. Nu ţi-am făcut niciodată rău, la fel cum Vasishtha nu i-a făcut niciodată rău soţiei sale. Prin gelozia ta, te-ai comportat faţă de mine la fel cum Arundhati din vechime s-a comportat faţă de Vasishtha. Bărbaţii nu ar trebui să aibă niciodată încredere în femei, chiar dacă acestea sunt soţiile lor. Femeile, odată ce devin mame, nu mai acordă prea multă atenţie slujirii soţilor lor."

**Vaisampayana a continuat**: „După aceasta, toţi copiii lui s-au apropiat pentru a le vorbi cu blândeţe tuturor, oferindu-le toate asigurările necesare.

## SECŢIUNEA CCXXXVI

(Khandava-daha Parva continuă)

**Vaisampayana a spus**: Mandapala s-a adresat apoi copiilor săi, spunând: „Am vorbit cu Agni pentru siguranţa voastră. Ilustrul zeu m-a asigurat că îmi va îndeplini dorinţa. La auzul cuvintelor lui Agni şi cunoscând firea virtuoasă a mamei voastre, precum şi marea energie care se află în voi, nu am venit aici mai devreme. De aceea, fii, nu păstraţi în inimile voastre niciun

resentiment față de mine. Voi toți sunteți Rishi familiarizați cu *Vedele*. Chiar și Agni vă cunoaște bine.

**Vaisampayana a continuat**: După ce le-a dat astfel de asigurări fiilor săi, brahmanul Mandapala și-a luat soția și fiii și, părăsind acea regiune, a plecat într-o altă țară.

Astfel, ilustrul zeu al razelor aprige, după ce și-a sporit puterea, a distrus pădurea Khandava cu ajutorul lui Krishna și Arjuna, pentru binele lumii. Iar Agni, după ce a băut mai multe râuri de grăsime și măduvă, a devenit foarte mulțumit și i s-a arătat lui Arjuna. Apoi Purandara, înconjurat de Maruts, a coborât din firmament și, adresându-se lui Partha și Kesava, a spus: „Ați realizat o ispravă pe care nici măcar un celest nu ar fi putut-o realiza. Cereți fiecare o binecuvântare care nu poate fi obținută de niciun om. Sunt mulțumit de voi."

**Vaisampayana a continuat**: Atunci Partha i-a cerut lui Indra toate armele sale. La auzul acestor cuvinte, Sakra, în toată splendoarea sa, după ce a stabilit momentul în care i le va da, a spus: „Când ilustrul Madhava va fi mulțumit de tine, atunci, O, fiu al lui Pandu, îți voi da toate armele mele! O, prinț al neamului Kuru, voi ști când va veni momentul. Chiar și pentru asceza ta austeră, îți voi da toate armele mele de foc și toate armele mele *Vayavya*, iar tu le vei accepta pe toate de la mine." Apoi Vasudeva a cerut ca prietenia sa cu Arjuna să fie eternă. Șeful celor cerești i-a acordat inteligentului Krishna binecuvântarea pe care o dorea. Și după ce le-a acordat aceste binecuvântări lui Krishna și Arjuna, stăpânul Maruts, însoțit de cei cerești, s-a înălțat la cer, după ce a vorbit și cu Hutasana (cel care se hrănește cu unt sacrificial). Agni, după ce a ars pădurea cu animalele și păsările ei timp de cinci și zece zile, a devenit mulțumit și a încetat să mai ardă. După ce a mâncat carne din belșug și a băut grăsime și sânge, a devenit foarte mulțumit și, adresându-se lui Achyuta și Arjuna, a spus: „Am fost mulțumit de voi doi, tigrii printre oameni. La porunca mea, voi, eroilor, veți putea merge oriunde veți dori!" Astfel abordați de ilustrul Agni, Arjuna, Vasudeva și *Danava* Maya – acești trei – după ce au rătăcit puțin, s-au așezat în cele din urmă pe malurile încântătoare ale unui râu.

SFÂRȘITUL ADI PARVA

**TRADUCERE REALIZATĂ CU:**

DeepL Translator